RICHARD ADAMS

Watership Tepesi

WITH A NEW INTRODUCTION BY THE AUTHOR

Watership Tepesi
Richard Adams

BÖLÜM I
Yolculuk
1. Duyuru Panosu
KORO: Bir korku hayali görmedikçe neden böyle bağırıyorsun?

CASSANDRA: Ev ölüm ve damlayan kan kokuyor.

KORO: Nasıl yani? Bu, sunak kurbanının kokusundan başka bir şey değil.

CASSANDRA: Koku, mezardan gelen bir nefes gibidir.

Aeschylus, Agamemnon

Çuha çiçeği bitmişti. Ormanın kenarına doğru, zeminin açılıp eski bir çite ve ötesinde bir dikenli hendeğe doğru eğimli olduğu yerde, köpeğin cıva ve meşe ağacı kökleri arasında yalnızca birkaç soluk sarı leke görünüyordu. Çitin diğer tarafında, tarlanın üst kısmı tavşan delikleriyle doluydu. Bazı yerlerde çimenler tamamen yok olmuştu ve her yerde, içinden ragwort dışında hiçbir şeyin büyümeyeceği kuru dışkı kümeleri vardı. Yüz metre ötede, yamacın dibinde, en fazla bir metre genişliğinde, kral fincanı, su teresi ve mavi dere ile boğulmuş dere akıyordu. Araba yolu bir tuğla menfez tarafından geçti ve karşı yamaca, dikenli çitteki beş parmaklıklı bir kapıya tırmandı. Kapı şeride açılıyordu.

Mayıs gün batımı bulutların içinde kırmızıydı ve alacakaranlığa daha yarım saat vardı. Kuru yamaçta tavşanlar vardı - bazıları deliklerinin yakınındaki ince çimleri kemiriyor, diğerleri karahindiba ya da belki de diğerlerinin gözden kaçırdığı bir kovboyu aramak için aşağı iniyordu. Orada burada biri bir karınca yığınının üzerinde dik oturuyor ve kulakları dik ve burnu rüzgarda çevresine bakıyordu. Ama ormanın eteklerinde rahatsız edilmeden şarkı söyleyen bir kara kuş, orada endişe verici bir şey olmadığını gösterdi ve diğer yönde, dere boyunca her şey görülebilir, boş ve sessizdi. Warren barış içindeydi.

Bankanın tepesinde, karatavuğun şarkı söylediği yabani kirazın yakınında, neredeyse böğürtlenlerin gizlediği küçük bir delik grubu vardı. Yeşil yarı ışıkta, bu deliklerden birinin ağzında iki tavşan yan yana oturuyordu. Sonunda, ikisinden daha büyük olanı dışarı çıktı, böğürtlenlerin örtüsü altında kıyı boyunca kaydı ve böylece hendeğe ve tarlaya çıktı. Birkaç dakika sonra diğeri onu takip etti.

İlk tavşan güneşli bir alanda durdu ve arka bacağının hızlı hareketleriyle kulağını kaşıdı. Bir yaşında olmasına ve hâlâ tam kilosunun altında olmasına rağmen, çoğu "şehir dışı"nın rahatsız edici görünümüne sahip değildi - yani, ilk yıllarında, aristokratik bir aileden ya da alışılmadık bir boyut ve güçten yoksun olan sıradan tavşanların sıradan tavşanları gibi değildi. büyüklerinin yanında otururlar ve ellerinden geldiğince -çoğu zaman açıkta- onların avlusunun kenarında yaşarlar. Kendine nasıl bakacağını biliyormuş gibi görünüyordu. Oturup etrafına bakınırken ve iki ön patisini de burnunun üzerine ovuştururken çevresinde kurnaz, canlı bir hava vardı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olur olmaz kulaklarını arkaya koydu ve çimenlerin üzerinde çalışmaya koyuldu.

Arkadaşı daha az rahat görünüyordu. Ufak tefekti, iri, bakan gözleri ve başını kaldırma ve çevirme şekli, pek de temkinli olmaktan çok bir tür bitmek bilmeyen, sinir gerginliğini çağrıştırıyordu. Burnu sürekli hareket ediyordu ve bir yaban arısı, arkasındaki devedikeni çiçeğine vızıldayarak uçtuğunda, sıçradı ve en yakındaki iki tavşanı, siyah uçlu kulaklı bir geyik olan en yakındaki delikler için koşturmasına neden olan bir başlangıçla kendi etrafında döndü, onu tanıdı ve geri döndü. beslemek için.

"Ah, sadece Fiver," dedi siyah uçlu tavşan, "yine mavi şişelere atlıyor. Hadi, Cehri, bana ne diyordun?"

"Beş?" dedi diğer tavşan. "Neden öyle deniyor?"

"Çöpte beş, biliyorsun: sonuncusuydu ve en küçüğüydü. Şimdiye kadar hiçbir şeyin onu ele geçirmediğini merak ederdin. Her zaman bir adamın onu göremeyeceğini ve bir tilkinin onu istemediğini söylerim. Yine de, Kabul ediyorum, o zarardan uzak durabiliyor gibi görünüyor.[1]"

Küçük tavşan uzun arka ayakları üzerinde sallanarak arkadaşına yaklaştı.

"Biraz daha ileri gidelim Hazel," dedi. "Biliyor musun, tam olarak ne olduğunu söyleyemesem de, bu akşam warren'de tuhaf bir şey var. Dereye inelim mi?"

"Pekala," diye yanıtladı Hazel, "ve bana bir süveter bulabilirsin. Sen bulamazsan, kimse bulamaz."

Yamaçtan aşağı inen yolu gösterdi, gölgesi arkasında çimenlerin üzerinde uzanıyordu. Dereye ulaştılar ve yolun tekerlek izlerinin yakınında kemirmeye ve aramaya başladılar.

Fiver aradıklarını bulması uzun sürmedi. Körükler tavşanlar arasında bir inceliktir ve kural olarak, Mayıs ayı sonlarında küçük bir warren civarında bile çok az kişi kalır. Bu çiçek açmamıştı ve düz yaprakları neredeyse uzun otların altına gizlenmişti. Daha yeni başlamışlardı ki, yakındaki sığır geçidinin diğer tarafından iki büyük tavşan koşarak geldi.

"İnek kayması?" dedi bir. "Pekala, işi bize bırakın. Hadi, acele edin," diye ekledi Fiver tereddüt ederken. "Beni duydun, değil mi?"

"Beş buldu, Toadflax," dedi Hazel.

"Ve onu yiyeceğiz," diye yanıtladı Toadflax. "İğneler Owsla içindir[2]-bunu bilmiyor musun? Eğer yapmazsan, sana kolayca öğretebiliriz."

Fiver çoktan arkasını dönmüştü. Hazel onu menfezden yakaladı.

"Bundan bıktım ve bıktım" dedi. "Hep aynı. 'Bunlar benim pençelerim, yani bu benim kovuğum. 'Bunlar benim dişlerim, bu yüzden bu benim yuvam. Size söyleyeceğim, eğer Owsla'ya girersem, tedavi edeceğim. biraz terbiyeli kenar mahalleler."

Fiver, "Eh, en azından bir gün Owsla'da olmayı bekleyebilirsiniz," diye yanıtladı. "Biraz kilon var ve bu benim sahip olabileceğimden daha fazla."

"Seni kendine bakman için bırakacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Hazal. "Ama doğruyu söylemek gerekirse, bazen bu bataklıktan tamamen kurtulmak istiyorum. Yine de, şimdi unutalım ve akşamın tadını çıkarmaya çalışalım. Ne diyeceğim - dereyi geçelim mi? Daha az tavşan olacak. ve biraz huzur bulabiliriz. Güvenli olmadığını düşünmedikçe?" ekledi.

Sorduğu yol, aslında Fiver'ın kendisinden daha iyi bilebileceğini düşündüğünü gösteriyordu ve Fiver'ın cevabından bunun aralarında kabul edildiği açıktı.

"Hayır, yeterince güvenli," diye yanıtladı. "Tehlikeli bir şey olduğunu hissetmeye başlarsam, sana söylerim. Ama bu yer hakkında hissettiğim tam olarak tehlike değil. Bu - ah, bilmiyorum - bunaltıcı bir şey, gök gürültüsü gibi:

Ne olduğunu bilemiyorum. ; ama bu beni endişelendiriyor. Yine de karşınıza çıkacağım."

Menfezin üzerinden geçtiler. Çayın yanında çimenler ıslak ve kalındı ve daha kuru bir zemin arayarak karşı yamaca çıktılar. Yamacın bir kısmı gölgedeydi, çünkü güneş önlerinde batıyordu ve sıcak, güneşli bir yer isteyen Hazel, şeride oldukça yakın olana kadar devam etti. Kapıya yaklaştıklarında durup baktı.

"Fiver, o da ne? Bak!"

Biraz önlerinde yer yeni değişmişti. Çimlerin üzerinde iki toprak yığını yatıyordu. Kreozot ve boya kokan ağır direkler, çitteki kutsal ağaçlar kadar yükseğe yükseldi ve taşıdıkları tahta, tarlanın tepesine uzun bir gölge düşürdü. Direklerden birinin yanında bir çekiç ve birkaç çivi bırakılmıştı.

İki tavşan zıplayarak koşarak tahtaya çıktılar ve uzak taraftaki bir ısırgan otuna çömeldiler, çimenlerin arasında bir yerde ölü bir sigara ucunun kokusuyla burunlarını buruşturdular. Fiver aniden titredi ve sindi.

"Ah, Hazel! İşte buradan geliyor! Şimdi çok kötü bir şey biliyorum! Korkunç bir şey - gittikçe yaklaşıyor."

Korkuyla inlemeye başladı.

"Ne tür bir şey - ne demek istiyorsun? Tehlike olmadığını söylediğini sanıyordum?"

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye yanıtladı Fiver sefilce. "Şu anda burada herhangi bir tehlike yok. Ama geliyor - geliyor. Ah Hazel, bak! Tarla! Kanla kaplı!"

"Aptal olma, sadece gün batımının ışığı. Fiver, hadi, böyle konuşma, beni korkutuyorsun!"

Hazel ona güvence vermeye ve onu aniden kendinden geçiren şeyin ne olduğunu bulmaya çalışırken Fiver ısırgan otlarının arasında titreyerek ve ağlayarak oturdu. Eğer korktuysa, neden mantıklı bir tavşanın yapacağı gibi güvenlik için koşmadı? Ama Fiver açıklayamadı ve sadece giderek daha fazla sıkıntıya girdi. Sonunda Hazel dedi ki:

"Fiver, burada oturup ağlayamazsın. Her neyse, hava kararıyor. Yuvaya dönsek iyi olur."

"Kutuya geri mi dönüyorsun?" diye mırıldandı Fiver. "Oraya gelecek-gelmeyeceğini sanma! Size söylüyorum, tarla kanla dolu-"

"Şimdi kes şunu," dedi Hazel kararlı bir şekilde. "Biraz seninle ilgilenmeme izin ver. Sorun her neyse, artık geri dönme vaktimiz geldi."

Tarladan aşağı koştu ve derenin üzerinden sığır sürüsüne gitti. Burada bir gecikme oldu, çünkü sessiz yaz akşamıyla dört bir yanı saran Fiver çaresiz kaldı ve korkudan neredeyse felç oldu. Hazel sonunda onu hendeğe geri götürdüğünde, önce yeraltına inmeyi reddetti ve Hazel onu neredeyse deliğe itmek zorunda kaldı.

Güneş karşı yamacın arkasından battı. Rüzgar, yağmurla birlikte daha da soğudu ve bir saatten az bir sürede hava karardı. Gökyüzündeki tüm renkler solmuştu: ve kapının yanındaki büyük tahta gece rüzgarında hafifçe gıcırdasa da (sanki karanlıkta kaybolmadığı, ama hala konduğu yerde olduğu konusunda ısrar ediyormuş gibi), hiçbir şey yoktu. Beyaz yüzeyinde siyah bıçaklar gibi dümdüz kesen keskin, sert harfleri okumak için yoldan geçenler. Dediler:

ALTI AKRE MÜKEMMEL BİNA ARAZİSİNDEN OLUŞAN BU İDEAL BULUNAN EMLAK, SUTCH VE MARTIN TARAFINDAN LIMITED, NEWBURY, BERKS'İN YÜKSEK SINIF MODERN KONUTLARI İLE GELİŞTİRİLECEKTİR.

2. Baş Tavşan
Ağırlıklar ve ızdıraplarla asılan karanlık devlet adamı,

Yoğun bir gece yarısı sisi gibi, orada çok yavaş hareket etti,

Kalmadı, gitmedi.

Henry Vaughan, Dünya

Yuvanın karanlığında ve sıcaklığında Hazel aniden uyandı, boğuşarak ve arka ayaklarını tekmeleyerek. Bir şey ona saldırıyordu. Gelincik veya gelincik kokusu yoktu. Hiçbir içgüdü ona kaçmasını söylemedi. Kafası temizlendi ve Fiver dışında yalnız olduğunu fark etti. Üzerine tırmanan, panik içinde tel çitlere tırmanmaya çalışan bir tavşan gibi pençeleyip tutan Fiver'dı.

"Fiver! Fiver, uyan, seni aptal herif! Ben Hazel. Birazdan canımı yakacaksın. Uyan!"

Onu tuttu. Fiver boğuştu ve uyandı.

"Ah Hazel! Rüya görüyordum. Korkunçtu. Oradaydın. Suyun üzerinde oturuyorduk, büyük, derin bir dereden aşağı iniyorduk ve sonra fark ettim ki, tarladaki şu tahta gibi, bembeyaz bir tahtadaydık. ve siyah çizgilerle kaplı başka tavşanlar da vardı, tekeler ve yapıyor. Ama aşağıya baktığımda tahtanın tamamen kemik ve telden yapıldığını gördüm ve çığlık attım ve sen 'Yüz - herkes yüzer' dedin ve sonra Her yerde seni arıyordum ve seni kıyıdaki bir delikten çıkarmaya çalışıyordum.Seni buldum ama sen, 'Baş Tavşan tek başına gitmeli ve sen karanlık bir su tünelinde süzülerek uzaklaştın' dedin.

"Eh, zaten kaburgalarımı incittin. Su tüneli gerçekten! Ne saçmalık! Şimdi tekrar uyuyabilir miyiz?"

"Hazel - tehlike, kötü şey. Gitmedi. Burada - her yanımızda. Bana bunu unutup uyumamı söyleme. Çok geç olmadan gitmeliyiz. "

"Git buradan mı? Buradan mı? Warren'dan mı?"

"Evet. Çok yakında. Nerede olduğu önemli değil."

"Sadece sen ve ben?"

"Hayır, herkes."

"Bütün warren? Aptal olma. Gelmeyecekler. Aklını yitirdiğini söyleyecekler."

"O zaman kötü bir şey olduğunda burada olacaklar. Beni dinlemelisin Hazel. İnan bana, çok kötü bir şey bizi bekliyor ve gitmemiz gerekiyor."

"Pekala, sanırım gidip Tavşan Başı'nı görsek iyi olur, sen de ona anlatabilirsin . Ya da ben denerim. Ama bu fikirden hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

Hazel, pistin yokuşundan aşağıya ve çalılıklı perdeye doğru giden yolu açtı. Fiver'a inanmak istemiyordu ve inanmaktan da korkuyordu.

Ni-Frith'ten veya öğleden biraz sonraydı. Bütün warren yeraltındaydı, çoğunlukla uyuyordu. Hazel ve Fiver yerden kısa bir mesafeye gittiler ve sonra bir kum parçasındaki geniş, açık bir deliğe girdiler ve çeşitli koşularla, bir meşenin kökleri arasında, ormanın otuz fitine gelene kadar aşağı indiler. Burada, Owsla'dan büyük, ağır yapılı bir tavşan tarafından durduruldular. Başının tepesinde tuhaf, yoğun bir kürk vardı ve bu ona sanki bir tür şapka takıyormuş gibi tuhaf bir görünüm veriyordu. Bu ona, kelimenin tam anlamıyla "Furhead" ya da bizim deyimimizle "Koca" anlamına gelen Thlayli adını vermişti.

"Hazel?" dedi Bigwig, derin alacakaranlıkta ağaç kökleri arasında onu koklayarak. "Hazel, değil mi? Burada ne yapıyorsun? Ve günün bu saatinde?" Koşunun devamında bekleyen Fiver'ı görmezden geldi.

Hazel, "Tavşan Başını görmek istiyoruz," dedi. "Önemli, Bigwig. Bize yardım edebilir misin?"

"Biz?" dedi Bigwig. "Is o da onu görecek?"

"Evet, öyle olmalı. Bana güven, Kocamanca. Genelde gelip böyle konuşmam, değil mi? Daha önce ne zaman Tavşan Başı'nı görmek istemiştim?"

"Pekala, bunu senin için yapacağım Hazel, gerçi muhtemelen kafamı kopartacağım. Ona senin mantıklı bir adam olduğunu bildiğimi söyleyeceğim. Elbette seni kendisi de tanımalı, ama o yaşlanıyor. Burada bekle, olur mu?"

Bigwig pistin biraz aşağısına gitti ve büyük bir yuvanın girişinde durdu. Hazel'in anlayamadığı birkaç kelime söyledikten sonra, anlaşılan içeriye çağrılmıştı. İki tavşan sessizce beklediler, yalnızca Fiver'ın sürekli sinirli kıpırtıları bozuldu.

Baş Tavşan'ın adı ve stili, "Lord Rowan Tree" anlamına gelen Threarah'tı. Bir nedenden dolayı ona her zaman " The Threarah" deniyordu - belki de adını aldığı savanın yakınında sadece bir threar veya üvez olduğu için. Konumunu yalnızca en iyi dönemindeki gücüyle değil, aynı zamanda çoğu tavşanın dürtüsel davranışlarından oldukça farklı olarak sağduyu ve belirli bir müstakil tarafsızlıkla da kazanmıştı. Söylenti ya da tehlike karşısında heyecanlanmasına asla izin vermediği iyi bilinirdi. Miksomatozisin korkunç saldırısı sırasında soğukkanlılıkla -hatta bazıları soğukkanlılıkla- dik durmuş, mide bulandırıcı görünen her tavşanı acımasızca kovmuştu. Kitlesel göçün tüm fikirlerine direnmiş ve warren üzerinde tam bir tecrit uygulamış, böylece neredeyse kesinlikle onu yok olmaktan kurtarmıştı. Bir zamanlar özellikle zahmetli bir kağnıyı sülün kümeslerinin arasına indirerek ve böylece (kendi canı pahasına) bir bekçinin silahına bindirerek uğraşan da oydu. Bigwig'in dediği gibi artık yaşlanmıştı ama aklı hâlâ yeterince açıktı. Hazel ve Fiver getirildiğinde onları kibarca karşıladı. Owsla, Toadflax gibi tehdit edebilir ve zorbalık yapabilir. Threarah'ın hiç ihtiyacı yoktu.

"Ah, Ceviz. Ceviz, değil mi?"

Hazel, dedi Hazel.

"Hazel, tabii. Gelip beni görmen ne güzel. Anneni iyi tanırdım. Arkadaşını da..."

"Erkek kardeşim."

"Kardeşin," dedi Threarah, en ufak bir öneriyle, "Beni daha fazla düzeltme, olur mu?" onun sesinde. "Rahatınıza bakın. Biraz marul var mı?"

Baş Tavşan'ın marulu Owsla tarafından yarım mil ötedeki tarlalardan bir bahçeden çalındı. Dışarıdan gelenler nadiren marul gördüler veya hiç görmediler. Hazel küçük bir yaprak aldı ve kibarca ısırdı. Fiver reddetti ve gözlerini kırpıştırarak oturdu ve sefil bir şekilde seğirdi.

"Şimdi, senin durumun nasıl?" dedi Baş Tavşan. "Sana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle bana."

"Eh, efendim," dedi Hazel oldukça tereddütle, "buradaki kardeşim Fiver yüzünden. Kötü bir şey olduğunda sık sık söyleyebilir ve ben onu tekrar tekrar buldum. Geçen sonbahar selin geleceğini biliyordu. ve bazen bir telin nereye yerleştirildiğini söyleyebilir. Ve şimdi, warren'in üzerine gelen kötü bir tehlikeyi hissedebildiğini söylüyor."

"Kötü bir tehlike. Evet, anlıyorum. Ne kadar üzücü," dedi Baş Tavşan, üzgün görünmekten başka bir şey değil. "Şimdi, ne tür bir tehlike merak ediyorum?" Fiver'a baktı.

"Bilmiyorum," dedi Fiver. "B-ama bu kötü. O kadar b-kötü ki-çok kötü," diye sefil bir şekilde bitirdi.

Threarah birkaç dakika kibarca bekledi ve sonra, "Peki, şimdi ve bu konuda ne yapmalıyız, merak ediyorum?" dedi.

"Git buradan," dedi Fiver anında. "Git buradan. Hepimiz. Şimdi. Threarah, efendim, hepimiz gitmeliyiz."

Threarah yine bekledi. Sonra son derece anlayışlı bir sesle, "Eh, hiç yapmadım! Bu oldukça uzun bir emir, değil mi? Kendin ne düşünüyorsun?"

"Eh, efendim," dedi Hazel, "kardeşim aldığı bu duyguları pek düşünmüyor. Sadece duyguları var, ne demek istediğimi anlıyorsan. Eminim ne yapacağımıza karar verecek doğru kişi sensin. yapmalı."

"Pekala, bunu söylemen çok hoş. Umarım öyleyimdir. Ama şimdi sevgili dostlarım, biraz düşünelim mi? Mayıs ayı değil mi? Herkes meşgul ve tavşanların çoğu meşgul. Eğleniyorlar. Kilometrelerce elil yok, ya da bana öyle

diyorlar. Hastalık yok, hava güzel. Ve warren'e, buradaki genç-er-genç-kardeşinizin bir önsezisi olduğunu ve hepimizin gitmemiz gerektiğini söylememi istiyorsunuz. Ülke çapında dolaşmak, nerede olduğunu biliyor ve sonuçları riske atıyor, ha? Ne derler sanıyorsun? Hepsi memnun, ha?"

Fiver aniden, "Senden alırlardı," dedi.

"Çok naziksin," dedi Threarah tekrar. "Pekala, belki isterlerdi, belki ederlerdi. Ama gerçekten çok dikkatli düşünmem gerekir. Çok ciddi bir adım tabii. Ve sonra-"

Fiver, "Ama zaman yok, Threarah, efendim," diye ağzından kaçırdı. "Tehlikeyi boynumda bir tel gibi hissedebiliyorum - bir tel gibi - Hazel, yardım et!" Bir tavşanın tuzakta yaptığı gibi çılgınca tekmeleyerek ciyakladı ve kumda yuvarlandı. Hazel onu iki ön patisiyle tuttu ve daha da sessizleşti.

Hazel, "Çok üzgünüm, Baş Tavşan," dedi. "Bazen böyle oluyor. Bir dakika içinde iyileşecek."

"Ne ayıp! Ne ayıp! Zavallı adam, belki de eve gidip dinlenmesi gerekir. Evet, şimdi yanına alsan iyi olur. Şey, gelip beni görmen gerçekten çok iyi oldu Ceviz. gerçekten çok teşekkür ederim. Ve söylediklerinizin hepsini dikkatlice düşüneceğim, bundan oldukça emin olabilirsiniz. Bigwig, bir dakika bekleyin, olur mu?"

Hazel ve Fiver kederli bir şekilde Threarah'ın yuvasının dışındaki koşuda aşağı inerken, sadece içeriden, Tavşan Başının ara sıra "Evet, efendim", "Hayır, efendim" ile serpiştirilmiş daha keskin bir notaya sahip sesini duyabiliyorlardı.

Bigwig, tahmin ettiği gibi, kafasını koparmak üzereydi.

3. Hazel'in Kararı

Ne diye burada yatıyorum?… Sanki sessiz bir zaman geçirme şansımız varmış gibi burada yatıyoruz… Biraz daha yaşlanmamı mı bekleyeceğim?

Ksenophon, Anabasis

"Ama Hazel, Tavşan Başının tavsiyene göre hareket edeceğini gerçekten düşünmedin, değil mi? Ne bekliyordun?"

Bir kez daha akşam oldu ve Hazel ve Fiver iki arkadaşıyla birlikte ormanın dışında besleniyorlardı. Bir gece önce Fiver'dan ürkmüş, sivri kulaklı tavşan Blackberry, Hazel'ın ilan tahtasına ilişkin açıklamasını dikkatle dinlemişti ve

insanların bu şeyleri bir tür işaret veya mesaj olarak hareket etmek üzere bıraktıklarından her zaman emin olduğunu hissettiğini belirtti. , tavşanların koşularda ve boşluklarda iz bırakmasıyla aynı şekilde. Şimdi konuşmayı Threarah'a ve onun Fiver'ın korkusuna karşı kayıtsızlığını geri getiren başka bir komşu, Dandelion'du.

Hazel, "Ne umduğumu bilmiyorum," dedi. "Daha önce Tavşan Başı'nın yanında olmamıştım. Ama 'Eh, dinlemese bile, en azından daha sonra kimse onu uyarmak için elimizden geleni yapmadığımızı söyleyemez' diye düşündüm.

"Öyleyse gerçekten korkacak bir şey olduğundan emin misin?"

"Oldukça eminim. Fiver'ı her zaman tanırım, anlıyorsunuz."

Böğürtlen cevap vermek üzereydi ki, başka bir tavşan, kalın köpeğin ormandaki cıvasının içinden gürültülü bir şekilde geldi, böğürtlenlere daldı ve hendekten yukarı çıktı. Bu Bigwig'di.

Hazel, "Merhaba Bigwig," dedi. "Görevde misin?"

"Görev dışında" dedi Bigwig, "ve muhtemelen görev dışı kalacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Owsla'dan ayrıldım, demek istediğim bu."

"Bizim hesabımızda değil mi?"

"Bunu söyleyebilirsiniz. Threarah, ni-Frith'te küçük bir saçmalık olarak gördüğü için uyandığında kendini tatsız hale getirmekte oldukça iyidir. Kesinlikle derinin altına nasıl girileceğini biliyor. Pek çok tavşan söylemeye cüret ediyorum. susup Şefin sağ tarafında kalmayı düşünürdüm ama korkarım bu konuda pek iyi değilim.Owsla'nın ayrıcalıklarının benim için pek de önemli olmadığını söyledim ve güçlü bir tavşanın warren'den ayrılarak her zaman iyi bir şey yapabileceğini söyledi. düşüncesizce davranmamamı ve üzerinde düşünmememi söyledi ama kalmayacağım. marul çalmak benim neşeli bir yaşam anlayışım ya da nöbetçilik görevim değil İyi bir sinir içindeyim, size söyleyebilirim."

Fiver sessizce, "Yakında kimse marul çalmayacak," dedi.

"Oh, bu sensin, Fiver, öyle mi?" dedi Bigwig, onu ilk kez fark ederek. "Güzel, seni aramaya geliyordum. Tavşan Başına söylediklerini düşünüyordum. Söylesene, kendini önemli kılmak büyük bir aldatmaca mı, yoksa doğru mu?"

"Bu ise gerçek," Fiver söyledi. "Keşke olmasaydı."

"O zaman warren'dan mı ayrılacaksın?"

Hepsi, Bigwig'in bu noktaya getirdiği açık sözlülük karşısında irkildi. Karahindiba mırıldandı, "Savaştan ayrıl Frithrah!" Blackberry ise kulaklarını seğirdi ve çok dikkatle baktı, önce Kocamandal'a, sonra Hazel'a.

Cevap veren Hazel oldu. "Fiver ve ben bu gece warren'den ayrılacağız," dedi kasten. "Tam olarak nereye gideceğimizi bilmiyorum ama bizimle gelmeye hazır olan herkesi alacağız."

"Doğru," dedi Kocaman, "o zaman beni alabilirsin."

Hazel'in beklediği son şey, bir Owsla üyesinin acil desteğiydi. Bigwig'in dar bir köşede kesinlikle yararlı bir tavşan olmasına rağmen, aynı zamanda geçinmesi zor bir tavşan olacağı aklından geçti. Bir kenar mahalleli tarafından kendisine söyleneni -hatta istendiğini- kesinlikle yapmak istemeyecektir. "Owsla'da olması umurumda değil," diye düşündü Hazel. "Eğer warren'den uzaklaşırsak, Bigwig'in her şeyi yönetmesine izin vermeyeceğim, ya da neden gitmeye zahmet etsin ki?" Ama o yalnızca, "İyi. Sana sahip olduğumuza sevineceğiz" yanıtını verdi.

Etrafına, hepsi ya Kocamandal'a ya da kendisine bakan diğer tavşanlara baktı. Sırada konuşan Blackberry oldu.

"Sanırım geleceğim" dedi. "Beni sen mi ikna ettin bilmiyorum, Fiver. Ama her neyse, bu çardakta çok fazla dolar var ve Owsla'da olmayan herhangi bir tavşan için oldukça kötü bir eğlence. Komik olan şu ki, sen kalmaktan korkuyorum ve gitmekten korkuyorum. Tilkiler burada, gelincikler orada, Fiver ortada, sıkıcı bir bakıma gitti!"

Bir burnet yaprağı çıkardı ve korkusunu elinden geldiğince gizleyerek yavaşça yedi; çünkü tüm içgüdüleri onu warren'in ötesindeki bilinmeyen ülkedeki tehlikelere karşı uyarıyordu.

"Fiver'a inanıyorsak," dedi Hazel, "burada hiçbir tavşanın kalmaması gerektiğini düşünüyoruz. Bu yüzden, şimdi ve gideceğimiz zaman arasında, elimizden geldiğince çok kişiyi bize katılmaya ikna etmeliyiz."

Bigwig, "Bence Owsla'da sondaj yapmaya değer bir ya da iki kişi var," dedi. "Onlarla konuşabilirsem, bu gece size katıldığımda benimle olacaklar. Ama

Fiver yüzünden gelmeyecekler. Benim gibi genç, hoşnutsuz adamlar olacaklar. Fiver'ı kendin duymuş olmalısın. ikna etti. Beni ikna etti. Ona bir tür mesaj gönderildiği açık ve ben bunlara inanıyorum. Neden Threarah'ı ikna etmediğini düşünemiyorum."

"Çünkü Threarah kendisi için düşünmediği hiçbir şeyden hoşlanmaz," diye yanıtladı Hazel. "Ama artık onunla uğraşamayız. Biraz daha tavşan toplamaya çalışmalıyız ve burada tekrar buluşmalıyız, fu Inlé. Ve biz de fu Inlé'ye başlayacağız: daha fazla bekleyemeyiz. tehlike her zaman yaklaşıyor -ne olursa olsun- ve ayrıca, Owsla'da tavşanları yakalamaya çalıştığınızı öğrenirse Threarah bundan hoşlanmayacaktır, Bigwig. Kaptan Holly de, ben de öyle. Söylemeye cüret et. Bizim temize çıkmamız gibi ihtimalleri ve sonları umursamazlar ama seni kaybetmek istemezler. Senin yerinde olsaydım, kiminle konuştuğuma dikkat ederdim."

4. Ayrılış
Şimdi efendim, genç Fortinbras,

gelişmemiş cesaretin sıcak ve dolu,

Norveç'in eteklerinde burada ve orada

Kanunsuz kararlıların bir listesini paylaştı

Bazı işletmelere yiyecek ve diyet için

Midesi olmayan.

Shakespeare, Hamlet

Fu Inlé "ay doğduktan sonra" anlamına gelir. Tavşanların, elbette, kesin zaman veya dakiklik hakkında hiçbir fikirleri yoktur. Bu bakımdan, genellikle bir amaç için bir araya gelmeyi birkaç gün ve daha sonra başlamak için birkaç gün süren ilkel insanlarla hemen hemen aynıdırlar. Bu tür insanlar birlikte hareket etmeden önce, bir tür telepatik duygunun içlerinden akması ve hepsinin başlamaya hazır olduklarını bildikleri noktaya kadar olgunlaşması gerekir. Eylül'de martıları ve kırlangıçları görmüş, telefon kablolarında toplanmış, cıvıldayan, açık, kirli arazilerde tek tek ve gruplar halinde kısa uçuşlar yapan, şeritlerin sararmış kenarlarının üzerinde daha uzun ve daha uzun çizgiler oluşturmak üzere geri dönen herkes - yüzlerce bireysel kuş, artan bir heyecanla sürülere karışıyor ve karışıyor ve bu sürüler gevşek ve düzensiz bir şekilde bir araya gelerek, merkezde kalın ve kenarları düzensiz büyük, örgütlenmemiş bir sürü oluşturmak için sürekli olarak kırılıyor ve yeniden şekilleniyor. bulutlar ya da dalgalar - ta ki

büyük bir kısmı (hepsi değil) zamanın geldiğini bildiği ana kadar: onlar gittiler ve bir kez daha güneye doğru pek çok kişinin sağ kalamayacağı o büyük uçuşa başladılar; Bunu gören herhangi biri, (kendilerini öncelikle bir grubun parçası olarak ve yalnızca ikincil olarak bireyler olarak düşünen yaratıklar arasında) onları bir araya getirmek ve bilinçli bir düşünce veya irade olmaksızın eyleme sevk etmek için akan akımı iş başında görmüştür: Birinci Haçlı Seferini Antakya'ya süren ve lemmingleri denize süren meleği iş başında gördü.

Hazel ve Fiver bir kez daha çalıların arkasındaki yuvalarından çıkıp hendeğin dibinde sessizce kaydıklarında, ayın doğuşundan yaklaşık bir saat sonra ve gece yarısından uzun bir süre önceydi. Yanlarında üçüncü bir tavşan vardı, Fiver'ın arkadaşı Hlao-Pipkin. (Hlao, çimenlerde nemin toplanabileceği herhangi bir küçük çukurluk anlamına gelir - örneğin, bir karahindiba veya devedikeni kabının oluşturduğu çukur.) O da küçüktü ve çekingen olmaya meyilliydi ve Hazel ve Fiver son hayatlarının büyük bir bölümünü geçirmişlerdi. akşamları onu onlara katılmaya ikna etmek için warren'de. Pipkin tereddütle kabul etmişti. Warren'dan ayrıldıktan sonra olabilecekler konusunda hâlâ aşırı gergin hissediyordu ve beladan kaçınmanın en iyi yolunun Hazel'a yakın durmak ve dediğini aynen yapmak olduğuna karar vermişti.

Hazel yukarıda bir hareket duyduğunda üçü hala hendekteydi. Hızlıca yukarı baktı.

"Oradaki kim?" dedi. "Karahindiba?"

"Hayır, ben Hawkbit," dedi kenardan bakan tavşan. Aralarından aşağı atladı, oldukça ağır bir iniş yaptı. "Beni hatırlıyor musun Hazel? Geçen kış karda aynı yuvadaydık. Karahindiba bu gece savandan ayrılacağını söyledi. Eğer öyleysen, seninle gelirim."

Hazel, yeraltında karla mahsur kaldığı beş gün boyunca bariz bir şekilde sıkıcı olan oldukça yavaş, aptal bir tavşan olan Hawkbit'i hatırlayabiliyordu. Yine de, seçim yapmanın zamanı olmadığını düşündü. Bigwig bir ya da iki konuda konuşmayı başarabilse de, onlara katılmayı bekleyebilecekleri tavşanların çoğu Owsla'dan gelmezdi. Zayıflamakta olan ve bu konuda ne yapacaklarını merak eden kenar mahalleler olurdu. Karahindiba göründüğünde zihninde bunlardan bazılarını gözden geçiriyordu.

Dandelion, "Ne kadar erken gidersek o kadar iyi, sanırım," dedi. "Görünüşten pek hoşlanmıyorum. Hawkbit'i bize katılmaya ikna ettikten sonra, Toadflax denen adamın beni takip ettiğini öğrendiğimde birkaç kişiyle daha konuşmaya başlamıştım. Neyin peşinde olduğunu bilmek için, dedi ve Warren'dan ayrılmak isteyen tavşanlar olup olmadığını öğrenmeye çalıştığımı söylediğimde bana

inandığını sanmıyorum. Threarah'a karşı bir çeşit komplo hazırlamadığımdan eminim ve o çok sinirlendi ve şüphelendi. Gerçeği söylemek gerekirse, bu beni havaya soktu, ben de Hawkbit'i yanımda getirdim ve öylece bıraktım."

"Seni suçlamıyorum," dedi Hazel. "Toadflax'ı tanıyorum, önce seni devirip sonra soru sormamasına şaşırdım. Yine de, biraz daha bekleyelim. Blackberry birazdan burada olmalı."

Zaman Geçti. Ayın gölgeleri çimenlerde kuzeye doğru hareket ederken sessizce çömeldiler. Sonunda, Hazel, Blackberry'nin yuvasına giden yokuştan aşağı koşmak üzereyken, onun deliğinden çıktığını ve arkasından en az üç tavşanın geldiğini gördü. Bunlardan biri, Cehri, Hazel iyi biliyordu. Onu gördüğüne memnun oldu, çünkü onu tam kilosuna ulaşır ulaşmaz Owsla'ya gireceği düşünülen sert, sağlam bir adam olarak tanıyordu.

"Ama sabırsız olduğunu söylemeye cüret ediyorum," diye düşündü Hazel, "yoksa bir dişi geyiğe sürtünerek kavgaya tutuşmuş ve çok sert davranmış olabilir. Eh, onunla ve Kocaadam'la, en azından biz çok kötü durumda olmayacağız. herhangi bir kavgaya girmek."

Diğer iki tavşanı tanımadı ve Blackberry ona isimlerini -Speedwell ve Acorn- söylediğinde, hiç de akıllı değildi. Ancak bu şaşırtıcı değildi, çünkü onlar tipik kenar mahalleler, ince görünümlü altı aylıklardı, çubuğun ince ucuna çok iyi alışmış olanların gergin, ihtiyatlı bakışları vardı. Merakla Fiver'a baktılar. Blackberry'nin onlara söylediğine göre, Fiver'ın kıyameti önceden haber veren şiirsel bir selde bulmasını neredeyse bekliyorlardı. Bunun yerine, diğerlerinden daha sakin ve normal görünüyordu. Gitmenin kesinliği Fiver'ın üzerindeki yükü kaldırmıştı.

Daha fazla zaman yavaşça geçti. Böğürtlen eğreltiotuna tırmandı ve sonra gergin bir şekilde kıpırdanarak ve yarı yarıya hiçbir şeye kaçmaya meyilli olarak bankanın tepesine döndü. Hazel ve Fiver, karanlık çimenleri gönülsüzce kemirerek hendekte kaldılar. Sonunda Hazel ne için dinlediğini duydu; bir tavşan mı yoksa iki miydi? - tahtadan yaklaşıyor.

Birkaç dakika sonra Bigwig hendekteydi. Arkasından, on iki aylıktan büyük, iri, canlı görünüşlü bir tavşan geldi. Tüm warren tarafından iyi biliniyordu, çünkü kürkü tamamen griydi, şimdi ay ışığını yakalayan beyaza yakın yamalar konuşmadan kendini kaşıyarak. Bu, Owsla'daki ilk ayına hizmet eden Threarah'ın yeğeni Silver'dı.

Hazel, Bigwig'in yalnızca Silver'ı getirdiği için rahatlamış hissetmekten kendini alamadı - sessiz, dürüst bir adam, henüz gaziler arasında ayaklarını bulamamıştı.

Bigwig daha önce Owsla'nın sesini duyurmaktan bahsettiğinde, Hazel ikilemde kalmıştı. Savaş alanının ötesinde tehlikelerle karşılaşmaları ve bazı iyi savaşçılara ihtiyaç duymaları çok muhtemeldi. Yine, Fiver haklıysa ve tüm warren tehlikedeyse, o zaman elbette kendilerine katılmaya hazır her tavşanı hoş karşılamaları gerekirdi. Öte yandan, Toadflax gibi davranacak tavşanları yakalamak için özel çaba sarf etmenin bir anlamı yok gibiydi.

"Sonunda nereye yerleşirsek oturalım," diye düşündü Hazel, "Pipkin ve Fiver'ın sadece kaçmak için herhangi bir risk almaya hazır olana kadar oturup koltuğa oturmadıklarını görmeye kararlıyım. Ama Bigwig gidiyor mu? böyle görmek için mi?"

"Silver'ı biliyorsun değil mi?" diye sordu Bigwig, düşüncelerini bölerek. "Görünüşe göre Owsla'daki bazı genç adamlar, kürkü hakkında alay ederek ve yerini sadece Threarah sayesinde aldığını söyleyerek ona biraz zaman veriyorlar. Biraz daha alacağımı düşündüm, ama Sanırım neredeyse tüm Owsla'lar kendilerini oldukları gibi çok iyi hissediyorlar."

Etrafına baktı. "Diyorum ki, burada pek fazla yok, değil mi? Sence bu fikirle devam etmeye gerçekten değer mi?"

Silver konuşmak üzereydi ki, aniden yukarıdaki çalılıklarda bir pıtırtı oldu ve ormandan kıyıya üç tavşan daha geldi. Hareketleri, hendekte toplanmış olanların daha önceki gelişigüzel yaklaşımının aksine, doğrudan ve amaçlıydı. Üç yeni gelenin en büyüğü öndeydi ve diğer ikisi emir almış gibi onu takip etti. Hazel, kendisiyle ve arkadaşlarıyla hiçbir ortak yanı olmadığını hemen anlayarak irkildi ve gergin bir şekilde oturdu. Fiver kulağına mırıldandı, "Ah, Hazel, geldiler-" ama sözünü kesti. Bigwig onlara doğru döndü ve baktı, burnu hızla çalışıyordu. Üçü hemen yanına geldi. "Thlayli?" dedi lider.

"Beni çok iyi tanıyorsun," diye yanıtladı Bigwig, "ve ben de seni tanıyorum Holly. Ne istiyorsun?"

"Tutuklusun."

"Tutuklu mu? Ne demek istiyorsun? Ne için?"

"Fikirleri yaymak ve isyana kışkırtmak. Silver, sen de tutuklusun, bu akşam Toadflax'a rapor vermediğin ve görevin bir yoldaşa intikal etmesine neden olduğun için. İkiniz de benimle geleceksiniz."

Bigwig hemen üzerine düştü, kaşındı ve tekmeledi. Holly direndi. Takipçileri, kavgaya katılmak ve Bigwig'i sıkıştırmak için bir açıklık arayarak içeri girdiler.

Aniden, Buckthorn bankanın tepesinden kendini baş aşağı arbedeye attı, arka bacaklarından bir tekme ile uçan muhafızlardan birini devirdi ve ardından diğeriyle kapandı. Bir an sonra, Buckthorn'un tekmelediği tavşanın üzerine tam olarak inen Dandelion tarafından takip edildi. Her iki muhafız da uzaklaştı, bir an etrafa baktı ve ardından kıyıdan ormana sıçradı. Holly, Bigwig'den kurtulmaya çalıştı ve kıçlarının üzerine çömeldi, ön patilerini birbirine sürttü ve tavşanların sinirlendiğinde yapacağı gibi hırladı. Hazel onunla yüz yüze geldiğinde konuşmak üzereydi.

"Git," dedi Hazel, kararlı ve sessizce, "yoksa seni öldürürüz."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye yanıtladı Holly. "Ben Owsla'nın Kaptanıyım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Git," diye tekrarladı Hazel, "yoksa öldürüleceksin."

"Öldürülecek olan sensin," diye yanıtladı Holly. O da başka bir söz söylemeden kıyıya geri döndü ve ormanın içinde gözden kayboldu.

Karahindiba omzundan kanıyordu. Birkaç dakika yarayı yaladı ve sonra Hazel'a döndü.

"Uzun süre geri gelmeyecekler, biliyorsun Hazel," dedi. "Owsla'yı çıkarmaya gittiler ve sonra biz de bunun için yeterince çalışacağız."

Fiver, "Hemen gitmeliyiz," dedi.

"Evet, artık zamanı geldi, tamam," diye yanıtladı Hazel. "Haydi, dereye. Sonra kıyıyı takip edeceğiz - bu bir arada kalmamıza yardım edecek."

"Eğer tavsiyemi dinlersen-" diye başladı Bigwig.

"Burada daha fazla kalırsak, yapamam," diye yanıtladı Hazel.

Yanında Fiver ile hendekten çıkıp yokuştan aşağı indi. Bir dakikadan kısa bir süre içinde küçük tavşan grubu loş, mehtaplı gecede gözden kaybolmuştu.

5. Ormanda

Bu genç tavşanlar... hayatta kalmak için taşınmak zorundalar. Vahşi ve özgür bir halde… bazen kilometrelerce başıboş dolaşırlar… uygun bir ortam bulana kadar dolaşırlar.

RM Lockley, Tavşanın Özel Hayatı

Tarlalardan ayrılıp ormana girdiklerinde batmak üzereydi. Birbirlerine ayak uydurarak, birbirlerine yetişerek, az çok bir arada kalarak, her zaman derenin akışını izleyerek tarlalarda yarım milden fazla dolaşmışlardı. Hazel, onların şimdiye kadar konuştuğu herhangi bir tavşandan daha uzağa gitmiş olmaları gerektiğini tahmin etse de, henüz güvenli bir şekilde uzaklaşıp uzaklaşmadıklarından emin değildi: ve ilk kez değil, bunu yapıp yapamayacağını merak ediyordu. ağaçların karanlık kütlelerini ve aralarında kaybolan dereyi ilk fark ettiği takip seslerini duydu.

Tavşanlar, zeminin gölgeli, nemli ve çimensiz olduğu ve çalılar tarafından tehdit edildiğini hissettikleri yakın ormanlık alanlardan kaçınırlar. Hazel ağaçların görünüşüne aldırış etmedi. Yine de, diye düşündü Holly, onları böyle bir yere kadar takip etmeden önce kuşkusuz iki kez düşünecekti ve derenin yanında durmak, kendilerini vadide bulma riskiyle, tarlalarda bir o yana bir bu yana dolaşmaktan daha güvenli olabilirdi. son, warren'a geri dönün. Bigwig'e danışmadan doğruca ormana gitmeye ve geri kalanın onu izleyeceğine güvenmeye karar verdi.

"Başımız belaya girmez ve dere bizi ormandan geçirirse," diye düşündü, "çöplüklerden gerçekten kurtuluruz ve o zaman biraz dinlenecek bir yer ararız. Çoğu hâlâ görünüyor. aşağı yukarı tamam, ama Fiver ve Pipkin çok geçmeden dayanabilecekleri kadarını almış olacaklar."

İçeri girdiği andan itibaren, orman seslerle dolu gibiydi. Nemli yaprak ve yosun kokusu vardı ve su fısıltısı her yere fısıltıyla geliyordu. Hemen içerde, dere küçük bir havuza düştü ve ağaçların arasına giren ses bir mağarada yankılandı. Tepelerinde tüneyen kuşlar hışırdıyordu; gece esintisi yaprakları karıştırdı; oraya buraya ölü bir dal düştü. Ve çok uzaklardan daha uğursuz, tanımlanamayan sesler geliyordu; hareket sesleri.

Tavşanlar için bilinmeyen her şey tehlikelidir. İlk tepki ürkmek, ikincisi kaçmaktır. Yorgunluğa yaklaşana kadar tekrar tekrar ürktüler. Ama bu sesler ne anlama geliyordu ve bu vahşi doğada nereye kaçabilirlerdi?

Tavşanlar sürünerek birbirine yaklaştı. İlerlemeleri yavaşladı. Çok geçmeden derenin akışını kaybettiler, ay ışığının aydınlattığı topraklarda kaçaklar gibi süzüldüler ve kulaklarını kaldırarak ve bakan gözlerle çalıların arasında durdular. Ay şimdi alçalmıştı ve ışık, ağaçların arasından geçtiği her yerde daha kalın, daha yaşlı ve daha sarı görünüyordu.

Hazel, kutsal bir ağacın altındaki kalın bir ölü yaprak yığınından, her iki yanında eğrelti otu ve filizlenen ateş yosunu ile kaplı dar bir yola baktı. Eğrelti otu

esintiyle hafifçe hareket etti, ama yol boyunca, bir meşenin altına düşen geçen yılki meşe palamutlarının dağınıklığından başka görülecek bir şey yoktu. Parantez içinde ne vardı? Daha fazla virajın etrafında ne yatıyordu? Ve kutsal ağacın sığınağından ayrılan ve patikadan aşağı koşan bir tavşana ne olurdu? Yanındaki Dandelion'a döndü.

"Burada beklesen iyi olur," dedi. "Viraja geldiğimde damga vuracağım. Ama başım belaya girerse diğerlerini uzaklaştır."

Bir cevap beklemeden açıklığa koştu ve patikadan aşağı indi. Birkaç saniye onu meşe ağacına getirdi. Bir an durup etrafına baktı ve sonra viraja koştu. Ötesi, patika aynıydı - kararan ay ışığında ve yumuşak bir yokuş aşağı, bir ilex ağaçları korusunun derin gölgesine iniyordu. Hazel damgasını vurdu ve birkaç dakika sonra Karahindiba onun yanında parantez içindeydi. Korkusunun ve gerginliğinin ortasında bile, Karahindiba'nın çok hızlı olması gerektiğini düşündü: Mesafeyi bir anda kat etmişti.

"Aferin," diye fısıldadı Dandelion. "Risklerimizi bizim için üstleniyorsun, El-ahrairah gibi misin?[3]"

Hazel ona hızlı ve dostça bir bakış attı. Sıcak bir övgüydü ve onu neşelendirdi. İngilizler için Robin Hood, Amerikalı Zenciler için John Henry ne ise, Elil-Hrair-Rah veya El-ahrairah-Bin Düşmanla Prens- tavşanlar için odur. El-ahrairah'ın maceralarından bazıları Tavşan Brer'in maceraları olduğu için Remus Amca onu pekâlâ duymuş olabilir. Bu nedenle, Odysseus'un kendisi tavşan kahramanından bir veya iki numara ödünç almış olabilir, çünkü o çok yaşlıdır ve düşmanlarını aldatmak için bir numaradan asla şaşmamıştır. Bir keresinde, büyük ve aç bir turna balığı olan bir nehri yüzerek eve gitmesi gerektiğini söylüyorlar. El-ahrairah, suya ittiği bir kil tavşanı kaplayacak kadar kürkü olana kadar kendini taradı. Turna ona koştu, ısırdı ve tiksintiyle bıraktı. Biraz sonra kıyıya sürüklendi ve El-ahrairah onu dışarı sürükledi ve tekrar içeri itmeden önce bir süre bekledi. Bundan bir saat sonra, turna onu kendi haline bıraktı ve beşinci kez yaptığında, El-ahrairah kendi kendine yüzdü ve eve gitti. Bazı tavşanlar, havayı kontrol ettiğini söyler çünkü rüzgar, nem ve çiy, tavşanların düşmanlarına karşı dostları ve araçlarıdır.

Diğerlerinin nefes nefese, çömelmiş bedenlerinin arasından çıkan Bigwig, "Hazel, burada durmamız gerekecek," dedi. "Buranın iyi bir yer olmadığını biliyorum, ama Fiver ve buradaki diğer yarım boy adam - oldukça iyi durumdalar. Dinlenmezsek devam edemeyecekler."

Gerçek şu ki, her biri yorgundu. Birçok tavşan tüm hayatlarını aynı yerde geçirir ve asla yüz metreden fazla koşamaz. Bir seferde aylarca yer üstünde yaşayıp

uyuyabilseler de, bir çukura hizmet edecek bir tür sığınaktan uzak durmamayı tercih ederler. İki doğal yürüyüşleri vardır - bir yaz akşamında warren'in yumuşak, sarkık ileri hareketi ve her insanın bir zaman veya başka bir zamanda gördüğü siper için yıldırım atışı. Bir tavşanın durmadan ilerlediğini hayal etmek zor: onlar bunun için inşa edilmediler. Genç tavşanların büyük göçmenler olduğu ve kilometrelerce seyahat edebildikleri doğrudur, ancak buna kolay kolay alışmazlar.

Hazel ve arkadaşları, geceyi onlara doğal olmayan her şeyi yaparak geçirmişlerdi ve bu ilk defaydı. Bir grup halinde hareket ediyorlardı ya da yapmaya çalışıyorlardı: aslında, zaman zaman geniş bir alana dağılmışlardı. Atlamak ve koşmak arasında sabit bir tempoyu korumaya çalışıyorlardı ve zor gelmişti. Ormana girdiklerinden beri şiddetli bir endişe içindeydiler. Birkaçı neredeyse mahvolmuştu -yani, korkmuş veya bitkin tavşanların üzerine gelen o dik dik, donuk felç halinde, oturup düşmanlarının -gelincikler ya da insanlar- canlarını almak için yaklaşmalarını izliyorlardı. Pipkin bir eğrelti otunun altında titreyerek oturdu, kulakları başının iki yanında sarkıyordu. Bir pençesini garip, doğal olmayan bir şekilde öne doğru tuttu ve sefil bir şekilde yalamaya devam etti. Fiver biraz daha iyiydi. Hala neşeli görünüyordu ama çok yorgundu. Hazel, dinlenene kadar, düşmandan kaçacak güçleri olmadan açıkta tökezlemekten daha güvende olacaklarını fark etti. Ama kara kara düşünürlerse, beslenemezler veya yeraltına inemezlerse, tüm dertleri kalplerine yığılır, korkuları artar ve büyük ihtimalle dağılırlar, hatta savaş alanına geri dönmeye çalışırlar. Bir fikri vardı.

"Evet, tamam, burada dinleneceğiz," dedi, "Bu eğrelti otunun arasına girelim. Hadi, Karahindiba, bize bir hikaye anlat. Bu konuda becerikli olduğunu biliyorum. Pipkin burada sabırsızlanıyorum. duy bunu."

Dandelion, Pipkin'e baktı ve Hazel'in ondan ne yapmasını istediğini anladı. Issız, çimensiz ormanlık alandan, bir şekilde duyabildikleri şafaktan önce dönen baykuşlardan ve daha yakın bir yerden geliyormuş gibi görünen olağanüstü, sıradan hayvan kokusundan duyduğu korkuyu bastırarak başladı.

6. El-ahrairah'ın Nimetinin Öyküsü
Neden beni zalim düşünsün

Yoksa ihanete uğradığını mı?

olan şeyi sevmesini isterdim

Dünya yaratılmadan önce.

WB Yeats, Genç ve Yaşlı Bir Kadın

"Uzun zaman önce dünyayı Frith yaptı. Bütün yıldızları da o yarattı ve dünya da yıldızlardan biri. Onları pisliklerini gökyüzüne saçarak yaptı ve bu yüzden çimenler ve ağaçlar bu kadar kalınlaşıyor. Frith nehirleri akıtır.O gökyüzünde ilerlerken onu takip ederler ve o gökyüzünden ayrıldığında bütün gece onu ararlar Frith bütün hayvanları ve kuşları yarattı ama onları ilk yaptığında hepsi aynıydı. Serçe ve kerkenez arkadaştı ve ikisi de tohum ve sinek yediler ve tilki ve tavşan arkadaştı ve ikisi de ot yediler ve bir sürü ot ve bir sürü sinek vardı çünkü dünya yeniydi ve Frith parlıyordu ve bütün gün sıcak.

"Şimdi, El-ahrairah o günlerde hayvanlar arasındaydı ve birçok karısı vardı. O kadar çok karısı vardı ki onları saymak imkansızdı ve karılarının o kadar çok gençleri vardı ki Frith bile onları sayamadı ve onlar da yediler. ot ve karahindiba ve marul ve yonca ve El-ahrairah hepsinin babasıydı." (Bigwig takdirle hırladı.) "Ve bir süre sonra," diye devam etti Karahindiba, "bir süre sonra çimenler incelir ve tavşanlar her yerde gezinir, çoğalır ve onlar giderken yiyorlardı.

"Sonra Frith, El-ahrairah'a dedi ki, 'Prens Tavşan, eğer halkını kontrol edemiyorsan, onları kontrol etmenin yollarını bulacağım. O yüzden söylediklerime dikkat et. Ama El-ahrairah dinlemedi ve Frith'e dedi ki, 'Halkım. dünyanın en güçlüleri, çünkü daha hızlı ürüyorlar ve diğer insanlardan daha çok yiyorlar ve bu da Lord Frith'i ne kadar sevdiklerini gösteriyor, çünkü tüm hayvanlar arasında onun sıcaklığına ve parlaklığına en duyarlı olan onlar. rabbim ne kadar önemli ve güzel hayatlarına engel olmasınlar.

"Frith, El-ahrairah'ı hemen öldürebilirdi, ama onu dünyada tutmak için bir zihni vardı, çünkü onun spor yapmasına, şaka yapmasına ve oyun oynamasına ihtiyacı vardı. Bu yüzden, gücüyle değil, ondan daha iyi olmaya karar verdi. Büyük bir kudrete ancak bir hile ile sahip olur, büyük bir toplantı yapacağını ve o toplantıda her hayvana ve kuşa hediye vereceğini, her birini diğerlerinden farklı kılacağını bildirdi. buluşma yerine gitmek için dışarı çıktılar ama hepsi farklı zamanlarda geldi çünkü frith bunun olmasını sağladı ve karatavuk geldiğinde ona güzel şarkısını verdi ve inek geldiğinde ona keskin boynuzlar verdi ve başka hiçbir yaratıktan korkmama gücü vardı. Ve böylece tilki, kakma ve gelincik geldi. Ve her birine Frith kurnazlığı, vahşiliği ve Tanrı'nın çocuklarını avlamak, öldürmek ve yemek arzusunu verdi. El-ahrairah Ve böylece tavşanları öldürmek için açlıktan başka hiçbir şeyle dolu olmadan Frith'ten ayrıldılar.

"Şimdi, bunca zaman El-ahrairah dans ediyor, çiftleşiyor ve büyük bir hediye almak için Frith'in toplantısına gideceğini söyleyerek övünüyordu. Ve sonunda buluşma yerine doğru yola çıktı. Ama oraya giderken dinlenmek için durdu.

yumuşak, kumlu bir yamaçta. Ve o dinlenirken, karanlık sürat uçarak tepenin üzerinden geldi, giderken çığlık attı, 'Haberler! Haberler! Haberler! Biliyorsunuz, o günden beri söylediği şey bu. El-ahrairah ona seslendi ve dedi ki, 'Ne haber?' Neden, dedi çevik, 'Sen olmayacağım El-ahrairah. Çünkü Frith tilkiye ve gelinciğe kurnaz yürekler ve keskin dişler verdi ve kediye karanlıkta görebilen sessiz ayaklar ve gözler verdi ve onlar El-ahrairah'a ait olan her şeyi öldürmek ve yutmak için Frith'in yerinden uzaklaştı ve o tepelerin üzerinden atıldı.Ve o anda El-ahrairah Frith'in, 'El-ahrairah nerede? Diğerlerinin hepsi armağanlarını alıp gittiler ve ben onu aramaya geldim' diye seslenen sesini duydu.

"Sonra El-ahrairah, Frith'in onun için fazla zeki olduğunu anladı ve korktu. Tilki ve gelincik Frith'le birlikte geliyor sandı ve tepenin yüzüne dönüp kazmaya başladı. Bir çukur kazdı, ama Frith tepeyi tek başına aştığında çok azını kazmıştı ve El-ahrairah'ın dibinin delikten dışarı çıktığını ve kazma devam ederken kumların sağanak halinde uçuştuğunu gördü.Bunu görünce seslendi: "Dostum, El-ahrairah'ı gördün mü, çünkü ona hediyemi vermek için onu arıyorum?" Hayır, El-ahrairah dışarı çıkmadan cevap verdi, "Onu görmedim. O uzakta. Gel. Bunun üzerine Frith dedi ki, 'O zaman o delikten çık ve onun yerine seni kutsayayım.' Hayır, yapamam, dedi El-ahrairah, 'Meşgulüm. Tilki ve gelincik geliyor. İstersen beni kutsa, kıçımı kutsayabilirsin, çünkü o delikten dışarı çıkıyor."

Bütün tavşanlar hikayeyi daha önce duymuştu: kış gecelerinde, soğuk hava esintileri warren geçitlerinden aşağı indiğinde ve buzlu ıslaklık yuvalarının altındaki yolların çukurlarında yatarken; ve yaz akşamları, kırmızı mayıs ve tatlı, leş kokulu mürver çiçeklerinin altındaki çimenlerde. Karahindiba iyi anlatıyordu ve Pipkin bile yorgunluğunu ve tehlikesini unuttu ve bunun yerine tavşanların büyük yok edilemezliğini hatırladı. Her biri kendini, Frith'e karşı küstah davranıp bundan sıyrılabilecek El-ahrairah olarak görüyordu.

"O zaman," dedi Dandelion, "Frith, tilki ve sansarın geleceğini düşündüğü zaman bile vazgeçmeyen El-ahrairah ile dostluk içinde hissetti. Ve dedi ki, "Pekâlâ, kıçını olduğu gibi kutsayacağım. delikten dışarı çıkıyor. Altta, güç ve uyarı ol ve sonsuza dek sür ve efendinin hayatını kurtar. Öyle olsun! Ve o konuşurken, El-ahrairah'ın kuyruğu beyaz parladı ve bir yıldız gibi parladı: ve arka bacakları büyüdü uzun ve güçlüydü ve böcekler çimenlerin saplarından düşene kadar yamaca vurdu. Delikten çıktı ve tepeyi dünyadaki herhangi bir yaratıktan daha hızlı yırttı. Ve Frith arkasından seslendi, "El-ahrairah, senin insanlar dünyayı yönetemez çünkü ben öyle olmayacağım.Bütün dünya senin düşmanın olacak Bin Düşmanlı Prens ve seni ne zaman yakalarlarsa öldürecekler.Ama önce seni yakalamalılar,kazıcı,dinleyici, koşucu, hızlı uyarı ile prens. Kurnaz ve hilelerle dolu olun, halkınız asla yok edilmeyecektir. d El-

ahrairah, alay edilmese de Frith'in arkadaşı olduğunu o zaman biliyordu. Ve her akşam, Frith günlük işini bitirdiğinde ve kızıl gökyüzünde sakin ve rahat yattığında, El-ahrairah ve çocukları ve çocuklarının çocukları deliklerinden çıkarlar ve onun gözünde beslenirler ve oynarlar, çünkü onlar onun arkadaşları ve onlara asla yok edilemeyeceklerine dair söz verdi."

7. Lendri ve Nehir
Niteliksel cesaret ahlaki, il avait trouvé fort nadir, disait-il celui de deux heures Nisan minuit; c'est-a-dire le cesaret de l'improviste.

Napolyon Bonapart

Karahindiba sona erdiğinde, küçük grubun rüzgarlı tarafında bulunan Palamut aniden başladı ve kulakları yukarıda ve burun delikleri seğirerek arkasına yaslandı. Garip, sıradan koku her zamankinden daha güçlüydü ve birkaç dakika sonra hepsi yakınlarda ağır bir hareket duydu. Aniden, yolun diğer tarafında, eğreltiotu ayrıldı ve siyah beyaz çizgili uzun, köpeğe benzer bir kafa ortaya çıktı. Aşağıya dönüktü, çeneleri sırıtıyordu, namlu yere yakındı. Arkalarında, büyük, güçlü pençeleri ve tüylü siyah bir gövdeyi ayırt edebiliyorlardı. Gözler vahşi bir kurnazlıkla onlara bakıyordu. Kafa yavaşça hareket etti, her iki yönde de ahşap yolculuğun karanlık uzunluklarını aldı ve sonra onları bir kez daha sert, korkunç bakışlarıyla sabitledi. Çeneler daha geniş açıldı ve dişleri, kafa boyunca çizgiler gibi beyaz parıldadığını görebiliyorlardı. Uzun dakikalar boyunca baktı ve tavşanlar hareketsiz kaldılar, ses çıkarmadan geriye baktılar. Sonra yola en yakın olan Kocaman, arkasını döndü ve diğerlerinin arasından kaydı.

Aralarından geçerken, "Bir borç," diye mırıldandı. "Tehlikeli olabilir ve olmayabilir, ama bunu riske atamam. Hadi gidelim."

Onu eğreltiotu boyunca takip ettiler ve çok geçmeden başka bir paralel yola rastladılar. Bigwig buna döndü ve koşmaya başladı. Karahindiba onu yakaladı ve ikisi, ilex ağaçlarının arasında kayboldu. Hazel ve diğerleri, Pipkin topallayarak ve sendeleyerek arkasından giderken, pençesindeki acıya rağmen korkusu onu sürmeye devam ederken ellerinden geldiğince izlediler.

Hazel, ilekslerin diğer tarafından çıktı ve bir dönemeci çevreleyen patikayı takip etti. Sonra durdu ve arkalarına yaslandı. Hemen önünde, Bigwig ve Dandelion yüksek bir bankanın dik kenarından dışarı bakıyorlardı ve bankanın altından bir dere akıyordu. Aslında bu, on iki ila on beş fit genişliğinde ve yılın bu zamanında bahar yağmuruyla iki veya üç fit derinliğinde olan küçük Enborne ırmağıydı, ama tavşanlara uçsuz bucaksız, hiç hayal etmedikleri bir nehir gibi geliyordu. Ay neredeyse batmıştı ve gece artık karanlıktı, ama suyun akarken hafifçe parladığını görebiliyorlardı ve öte tarafta, fındık ağaçları ve

kızılağaçlardan oluşan ince bir kuşağı seçebiliyorlardı. Ötede bir yerde, üç dört kez bir cılıbıt seslendi ve sustu.

Birer birer diğerlerinin çoğu geldi, kıyıda durdu ve konuşmadan suya baktı. Soğuk bir esinti hareket ediyordu ve birçoğu oturdukları yerde titriyordu.

"Eh, bu hoş bir sürpriz, Hazel," dedi Bigwig sonunda. "Yoksa bizi ormana götürürken bunu mu bekliyordun?"

Hazel bıkkın bir şekilde Kocamandal'ın baş belası olacağını fark etti. Kesinlikle korkak değildi, ancak yolunu açık görebildiği ve ne yapması gerektiğinden emin olduğu sürece sabit kalması muhtemeldi. Ona göre şaşkınlık tehlikeden daha kötüydü; ve kafası karıştığında genellikle sinirlenirdi. Bir gün önce Fiver'ın uyarısı onu rahatsız etmişti ve Threarah'a öfkeyle konuşmuş ve Owsla'dan ayrılmıştı. Sonra, Warren'dan ayrılma fikri konusunda belirsiz bir ruh hali içindeyken, Kaptan Holly tam zamanında saldırıya uğramak ve ayrılmaları için mükemmel bir neden sağlamak için ortaya çıktı. Şimdi, ırmağı görünce, Bigwig'in güvencesi tekrar sızıyordu ve o, Hazel, bir şekilde onu geri getiremezse, büyük olasılıkla başları belaya girecekti. Threarah'ı ve onun kurnaz nezaketini düşündü.

"Şu anda sensiz ne yapardık bilmiyorum, Kocaman" dedi. "O hayvan neydi? Bizi öldürür müydü?"

"Bir borç," dedi Bigwig. "Onları Owsla'da duymuştum. Gerçekten tehlikeli değiller. Koşan bir tavşanı yakalayamazlar ve neredeyse her zaman onların kokusunu alırsın. Komik şeyler: Tavşanların yaşadığını duydum. neredeyse onların üstünde ve zarar görmezler. Ama onlardan kaçınmak en iyisi, yine de. Tavşan yavrularını kazarlar ve bir tane bulurlarsa yaralı bir tavşanı öldürürler. Onlar Binlerden biri, tamam. Kokudan tahmin etmeliydim, ama benim için yeniydi."

Blackberry titreyerek, "Bizimle tanışmadan önce öldürmüştü," dedi. "Dudaklarındaki kanı gördüm."

Bigwig, "Belki bir sıçan ya da sülün civcivleri. Şansımıza öldürmüştü, yoksa daha hızlı olabilirdi. Yine de neyse ki doğru olanı yaptık. Bundan gerçekten çok iyi çıktık," dedi.

Fiver, Pipkin'le birlikte patikadan topallayarak geldi. Onlar da kontrol ettiler ve nehrin görüntüsüne baktılar.

"Sence şimdi ne yapmalıyız, Fiver?" diye sordu Hazel.

Fiver suya baktı ve kulaklarını seğirdi.

"Onu geçmemiz gerekecek," dedi. "Ama yüzebileceğimi sanmıyorum Hazel. Yoruldum ve Pipkin benden çok daha beter."

"Onu geç?" diye bağırdı Bigwig. "Çapraz mı? Kim geçecek? Ne diye geçmek istiyorsun? Böyle saçmalık duymadım."

Tüm vahşi hayvanlar gibi, tavşanlar da mecbur kalırlarsa yüzebilir: hatta bazıları uygun olduğunda yüzebilir. Tavşanların bir ormanın kenarında yaşadığı ve ilerideki tarlalarda beslenmek için düzenli olarak bir derede yüzdüğü bilinmektedir. Ancak çoğu tavşan yüzmekten kaçınır ve kesinlikle bitkin bir tavşan Enborne'u yüzemez.

Speedwell, "Oraya atlamak istemiyorum" dedi.

"Neden sadece bankaya gitmiyorsun?" diye sordu Hawkbit.

Hazel, Fiver nehri geçmeleri gerektiğini düşündüyse, geçmemenin tehlikeli olabileceğinden şüpheleniyordu. Ama diğerleri nasıl ikna edilecekti? O anda, hâlâ onlara ne diyeceğini merak ederken, birdenbire bir şeyin canını sıktığını fark etti. Ne olabilirdi? Bir koku? Bir ses? Sonra biliyordu. Yakınlarda, nehrin karşısında bir tarla kuşu cıvıldamaya ve tırmanmaya başlamıştı. Sabah oldu. Bir kara kuş, bir ya da iki derin, yavaş nota seslendirdi ve ardından bir ağaç güvercini geldi. Kısa süre sonra gri bir alacakaranlıktaydılar ve derenin ormanın daha ileri kenarını sınırladığını görebiliyorlardı. Diğer tarafta açık alanlar uzanıyor.

8. Geçiş
Yüzbaşı... yüzebilenlerin önce kendilerini denize atmalarını ve karaya çıkmalarını emretti. Ve geri kalanı, bazıları tahtalarda, bazıları da geminin kırık parçalarında. Ve öyle oldu ki güvenli bir şekilde karaya çıktılar.

Havarilerin İşleri, Bölüm 27

Kumlu bankanın tepesi sudan bir buçuk metre yüksekteydi. Oturdukları yerden, tavşanlar akıntıya karşı dümdüz ileriye ve akıntıya karşı sollarına bakabiliyorlardı. Açıkça altlarındaki dik yüzlerinde yuvalama delikleri vardı, çünkü ışık büyüdükçe üç ya da dört martinin derenin üzerinden fırladığını ve ilerideki tarlalara doğru koştuğunu gördüler. Kısa bir süre sonra gagası dolu olarak geri döndüler ve ayaklarının altında gözden kaybolurken yavruların gıcırdadığını duyabiliyorlardı. Banka her iki yönde de fazla genişlemedi.

Akıntının yukarısında, ağaçlarla su arasındaki çimenli yola doğru eğimliydi. Bu, neredeyse görebildikleri kadar uzağa doğru uzanan, geçitler, çakıl sığlıkları veya tahta köprüler olmadan pürüzsüzce akan nehir hattını izledi. Hemen altlarında geniş bir havuz vardı ve burada su neredeyse durgundu. Sollarında, kıyı tekrar aşağı doğru eğimli kızılağaç kümelerine dönüştü, aralarında derenin çakılların üzerinde gevezeliği duyulabiliyordu. Suyun üzerine gerilmiş bir dikenli tel görüntüsü belirdi ve bunun, yuvanın yakınındaki küçük deredeki gibi bir sığır geçidini çevrelemesi gerektiğini tahmin ettiler.

Hazel akıntı yönündeki yola baktı. "Orada çimen var," dedi. "Gidip beslenelim."

Kıyıdan aşağı indiler ve suyun yanında kemirmeye başladılar. Onlarla derenin arasında, henüz iki ay boyunca çiçek açmayacak olan, yarı büyümüş, mor salyangoz ve pire kümeleri vardı. Tek çiçek açanlar, birkaç erkenci çayır tatlısı ve bir parça pembe ayçiçek yağıydı. Bankanın yüzüne baktıklarında, aslında martin delikleriyle kalın bir şekilde noktalı olduğunu görebiliyorlardı. Küçük uçurumun eteğinde dar bir ön kıyı vardı ve burası koloni çubuklarının, pisliklerin, tüylerin, kırık bir yumurtanın ve bir iki ölü yavrunun çöpleriyle doluydu. Martinler şimdi su üzerinde sayılarla gelip gidiyorlardı.

Hazel, Fiver'a yaklaştı ve giderken besleyerek onu sessizce diğerlerinden uzaklaştırdı. Biraz uzaklaşıp bir sazlık tarafından yarı gizlendiklerinde, "Nehri geçmemiz gerektiğinden emin misin Fiver? Ya kıyı boyunca şu ya da bu şekilde gitmeye ne dersin?" dedi.

"Hayır, o tarlalara ve onların ötesine geçebilmek için nehri geçmemiz gerekiyor Hazel. ve her taraftan duyulur ve erkekler hemen hemen hiç gelmezler. Bu bir yolculuğa değmez mi?"

"Evet, elbette olur. Ama öyle bir yer var mı?"

"Nehrin yakınında değil - bunu sana söylememe gerek yok. Ama bir nehri geçersen tekrar yukarı çıkmaya başlarsın, değil mi? Tepede, tepede ve açıkta olmalıyız."

"Fakat Fiver, bence daha ileri gitmeyi reddedebilirler. Ve sonra tekrar, tüm bunları söylüyorsun ve yine de yüzmek için çok yorgun olduğunu mu söylüyorsun?"

"Dinlenebilirim Hazel, ama Pipkin oldukça kötü durumda. Sanırım yaralı. Günün yarısını burada kalmamız gerekebilir."

"Pekala, hadi gidip diğerleriyle konuşalım. Kalmayı dert etmeyebilirler. Bir şey onları korkutup içine çekmedikçe, hayal bile etmeyecekler."

Geri dönerler dönmez, yolun kenarındaki çalıların arasından Kocaman onlara rastladı.

Hazel'e, "Nereye gittiğinizi merak ediyordum," dedi. "Devam etmeye hazır mısın?"

"Hayır, değilim," diye yanıtladı Hazel kararlı bir şekilde. "Bence ni-Frith'e kadar burada kalmalıyız. Bu herkese dinlenme fırsatı verir ve sonra yüzerek o tarlalara gidebiliriz."

Bigwig cevap vermek üzereydi ama önce Blackberry konuştu.

"Koca kafalı," dedi, "neden şimdi yüzüp, sonra tarlaya çıkıp etrafa bir bakmıyorsun? Orman şu ya da bu yana pek uzağa uzanmayabilir. Oradan görebilirsin; ve o zaman hangisinin en iyi yol olduğunu bilebiliriz."

"Ah, peki," dedi Bigwig isteksizce, "Sanırım bunda bir anlam var.[4]istediğin kadar nehir. Memnun olmaktan her zaman memnuniyet duyarım."

En ufak bir tereddüt etmeden suya iki kez atladı, suya girdi ve derin, durgun havuzun üzerinden yüzdü. Onun çiçekli bir incir öbeğinin yanından kendini çekip, dişlerindeki sert gövdelerden birini kavrayarak, kürkünden bir damla damla sallayıp kızılağaç çalılarına doğru süzülmesini izlediler. Bir an sonra, fındık ağaçlarının arasından tarlaya kaçtığını gördüler.

Hazel, Silver'a, "Bizimle olmasına sevindim," dedi. Yine alaycı bir şekilde Threarah'ı düşündü. "O, bilmemiz gereken her şeyi öğrenecek adam. Ah, diyorum, bak, o zaten geri geliyor."

Bigwig, Kaptan Holly ile karşılaşmasından bu yana hiç olmadığı kadar heyecanlı görünerek tarlada hızla geri dönüyordu. Suya neredeyse baş aşağı koştu ve sakin kahverengi yüzeyde bir ok ucu dalgalanması bırakarak hızla kürek çekti. Kendini kumlu kıyıya atarken konuşuyordu.

"Pekala, Hazel, yerinde olsam ni-Frith'e kadar beklemezdim. Şimdi gitmeliyim. Aslında bence zorundasın."

"Neden?" diye sordu Hazel.

"Ormanda başıboş büyük bir köpek var."

Hazal başladı. "Ne?" dedi. "Nereden biliyorsunuz?"

"Tarlaya girdiğinizde ahşabın nehre doğru eğimli olduğunu görebilirsiniz. Bir kısmı açık. Köpeği bir açıklığı geçerken gördüm. Bir zincir çekiyordu, bu yüzden kopmuş olmalı. Lendri'nin kokusu, ama artık yerin altında olacak. Bizim kokumuzu alıp, ahşabın bir ucundan diğer ucuna koşarak, üzerinde çiy varken ne olacak sanıyorsun? Haydi, çabuk geçelim."

Hazel kendini kaybolmuş hissetti. Önünde, sırılsıklam sırılsıklam, gözüpek, kararlı, Kararın ta kendisi olan Bigwig duruyordu. Omzunda Fiver vardı, sessiz ve seğiriyordu. Blackberry'nin onu dikkatle izlediğini, liderliğini beklediğini ve Bigwig'inkini hiçe saydığını gördü. Sonra, daha önce gördüğü herhangi bir tavşandan daha panik içinde ve çaresiz bir şekilde bir kum kıvrımına sokulmuş olan Pipkin'e baktı. O anda, ormanın içinde heyecanlı bir havlama koptu ve bir alakarga azarlamaya başladı.

Hazel sersemlemiş bir trans halinde konuştu. "Pekala, o zaman sen devam etsen iyi olur," dedi, "ve isteyen herkes. Şahsen ben Fiver ve Pipkin'in üstesinden gelmek için uygun olana kadar bekleyeceğim."

"Seni aptal aptal!" diye bağırdı Bigwig. "Hepimizin işi bitecek! Biz-"

"Gitme," dedi Hazel, "duyulabilirsin. O halde ne öneriyorsun?"

"Önerin mi? Yapacak bir öneri yok. Yüzme bilenler yüzer. Diğerleri burada kalıp en iyisini ummak zorunda kalacak. Köpek gelmeyebilir."

"Korkarım bu işime yaramaz. Pipkin'i bu işe bulaştırdım ve onu dışarı çıkaracağım."

"Pekala, Fiver'ı bu işe sokmadın, değil mi? Seni içine o soktu."

Hazel, isteksiz bir hayranlıkla, Kocawig'in kendini kaybetmiş olmasına rağmen, görünüşe göre kendi hesabına acelesi olmadığını ve herhangi birinden daha az korkmuş göründüğünü fark etmekten kendini alamadı. Blackberry'yi ararken, onları terk ettiğini ve havuzun tepesinde olduğunu gördü, dar kumsalın bir çakıl tükürüğüne dönüştüğü yerde. Pençeleri ıslak çakıla yarı yarıya gömülüydü ve su hattında büyük ve düz bir şeye burnunu çekiyordu. Bir tahta parçasına benziyordu.

"Böğürtlen," dedi, "bir dakika buraya gelebilir misin?"

Blackberry başını kaldırdı, patilerini çekti ve geri koştu.

"Hazel," dedi çabucak, "bu yassı bir tahta parçası, çardağın üzerindeki Green Loose tarafından boşluğu kapatan şu parçaya benzer-hatırlıyor musun? Nehirden aşağı sürüklenmiş olmalı. O yüzden yüzüyor. Fiver'ı koyabiliriz. ve üzerinde Pipkin ve onu tekrar yüzdürür. Nehrin karşısına geçebilir. Anlıyor musun?"

Hazel ne demek istediğini anlamamıştı. Blackberry'nin bariz saçmalık seli, tehlike ve şaşkınlık ağını daha da sıkılaştırıyor gibiydi. Bigwig'in öfkeli sabırsızlığı, Pipkin'in dehşeti ve yaklaşan köpekle mücadele etmek için yeterli değilmiş gibi, aralarındaki en zeki tavşanın aklını kaçırdığı belliydi. Kendini umutsuzluğa yakın hissetti.

"Frithrah, evet, anlıyorum!" dedi kulağına heyecanlı bir ses. Fiver'dı. "Çabuk Hazel, bekleme! Haydi, Pipkin'i de getir!"

Afallamış Pipkin'i ayağa kaldıran ve onu birkaç metreyi topallayarak çakıl tükürmesine zorlayan Blackberry'ydi. Büyük bir ravent yaprağından biraz daha büyük olan tahta parçası hafifçe karaya oturmuştu. Blackberry neredeyse pençeleriyle Pipkin'i üzerine sürüyordu. Pipkin titreyerek çömeldi ve Fiver onu gemiye kadar takip etti.

"Kim güçlü?" dedi Blackberry. "Koca adam! Gümüş! İt onu!"

Kimse ona itaat etmedi. Hepsi çömelmiş, şaşkın ve kararsız. Blackberry burnunu tahtanın karaya bakan kenarının altındaki çakıllara gömdü ve iterek kaldırdı. Tahta eğildi. Pipkin ciyakladı ve Fiver başını indirip pençelerini uzattı. Sonra tahta doğruldu ve iki tavşanın kambur ve hareketsiz bir şekilde üzerine eğildiği havuza birkaç metre sürüklendi. Yavaşça döndü ve kendilerini yoldaşlarına bakarken buldular.

"Frith ve Inle!" dedi Karahindiba. "Suyun üzerinde oturuyorlar! Neden batmıyorlar?"

"Tahtada oturuyorlar ve tahta yüzüyor, görmüyor musun?" dedi Blackberry. "Şimdi kendimizi yüzeceğiz. Başlayabilir miyiz Hazel?"

Son birkaç dakika içinde Hazel, hiç olmadığı kadar kafasını kaybetmeye yakındı. Bigwig'in küçümseyici sabırsızlığına Fiver ve Pipkin'le birlikte kendi hayatını riske atmaya hazır olması dışında hiçbir yanıt vermemişti. Hâlâ ne olduğunu anlayamıyordu ama en azından Blackberry'nin ondan otorite göstermesini istediğini fark etti. Kafası temizlendi.

"Yüz" dedi. "Herkes yüzsün."

İçeri girerlerken onları izledi. Dandelion koştuğu kadar hızlı ve kolay bir şekilde yüzdü. Gümüş de güçlüydü. Diğerleri bir şekilde kürek çekerek oraya koştular ve diğer tarafa ulaşmaya başladıklarında Hazel daldı. Soğuk su neredeyse bir anda kürküne girdi. Nefesi daraldı ve başı aşağı inerken dipte hafif bir çakıl gıcırtısı duyabiliyordu. Beceriksizce kürek çekti, başı sudan yukarıya doğru eğikti ve incir otuna yöneldi. Kendini dışarı çekerken, kızılağaçlardaki sırılsıklam tavşanların arasına baktı.

"Bigwig nerede?" O sordu.

"Arkanızda," diye yanıtladı Blackberry, dişleri takırdayarak.

Bigwig hala suyun içinde, havuzun diğer tarafındaydı. Salın yanına yüzmüş, başını sallamış ve arka bacaklarının ağır darbeleriyle salı ileri doğru itiyordu. Hazel, onun hızlı, yutkunarak gelen bir sesle, "Kımıldama," dediğini duydu. Sonra battı. Ama bir an sonra tekrar ayağa kalktı ve kafasını tahtanın arkasına doğru uzattı. O tekmeleyip boğuştukça, o eğildi ve sonra tavşanlar kıyıdan izlerken, havuz boyunca yavaşça hareket etti ve karşı tarafa yerleşti. Fiver, Pipkin'i taşların üzerine itti ve Bigwig titreyerek ve nefes nefese yanlarında yürüdü.

"Bu fikri Blackberry bize gösterdikten sonra buldum" dedi. "Ama sudayken itmek zor. Umarım gün doğumu uzun sürmez. Üşüyorum. Hadi gidelim."

Kızılağaçların arasından hızla geçip ilk çalılara doğru koşarlarken köpekten hiçbir iz yoktu. Çoğu, Blackberry'nin salı keşfetmesini anlamamış ve hemen unutmuştu. Ancak Fiver, Blackberry'nin çitteki bir karaçalın gövdesine yaslanmış olduğu yere geldi.

"Pipkin'le beni kurtardın, değil mi?" dedi. "Pipkin'in gerçekte ne olduğu hakkında bir fikri olduğunu sanmıyorum; ama benim var."

"İyi bir fikir olduğunu kabul ediyorum," diye yanıtladı Blackberry. "Hatırlayalım. Bir ara tekrar işimize yarayabilir."

9. Karga ve Fasulye Tarlası
Fasulye çiçeğinin nimetiyle,

Ve kara kuşun melodisi,

Ve Mayıs ve Haziran!

Robert Browning, De Gustibus

Onlar hala dikenin içinde yatarken güneş doğdu. Tavşanların birkaçı şimdiden uykuya dalmış, kalın dalların arasına huzursuzca çömelmiş, tehlike olasılığının farkındaydı ama şansa güvenmekten fazlasını yapamayacak kadar yorgundu. Hazel onlara bakarken kendini neredeyse nehir kıyısındaki kadar güvensiz hissetti. Açık tarlalardaki bir çalı bütün gün kalacak bir yer değildi. Ama nereye gidebilirlerdi? Çevreleri hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Güneyden esen esintiyi hissederek ve fazla risk almadan oturup kokusunu alabileceği bir yer arayarak çit boyunca ilerledi. Yüksek yerden gelen kokular ona bir şeyler söyleyebilirdi.

Sığırların çamura sapladığı geniş bir boşluğa geldi. Yamaçta daha ilerideki tarlada otladıklarını görebiliyordu. Dikkatli bir şekilde tarlaya çıktı, bir devedikeni kümesine karşı çömeldi ve rüzgarı koklamaya başladı. Artık çitin alıç kokusundan ve sığır gübresinin kokusundan kurtulduğuna göre, dikenlerin arasında yatarken burun deliklerinden içeri doğru sürüklenen şeyin tamamen farkına vardı. Rüzgârda yalnızca bir koku vardı ve bu onun için yeniydi: Havayı dolduran güçlü, taze, tatlı bir koku. Yeterince sağlıklıydı. Zararı yoktu. Ama neydi ve neden bu kadar güçlüydü? Açık arazide, güney rüzgarında diğer kokuları nasıl dışlayabilir? Kaynak yakın olmalı. Hazel, tavşanlardan birini öğrenmesi için gönderip göndermemeyi merak etti. Karahindiba, neredeyse bir tavşan kadar hızlı bir şekilde üstte ve arkada olurdu. Sonra macera ve yaramazlık duygusu onu harekete geçirdi. Gittiğini anlamadan önce kendisi gidecek ve bazı haberler getirecekti. Bu, Bigwig'e ısıracak bir şey verirdi.

Çayırdan ineklere doğru kolayca koştu. O geldiğinde, beslenmelerine dönmeden önce başlarını kaldırdılar ve bir an için hep birlikte ona baktılar. Büyük siyah bir kuş kanat çırpıyor ve sürünün biraz arkasında zıplıyordu. Daha çok büyük bir kaleye benziyordu ama bir kalenin aksine tek başınaydı. Yeşilimsi, güçlü gagasının yere saplanmasını izledi ama ne yaptığını anlayamadı. Öyle oldu ki Hazel hiç karga görmemişti. Bir köstebeğin izini gaga darbesiyle öldürmek ve sonra sığ yolundan çekip çıkarmak umuduyla takip ettiği aklına gelmedi. Bunu fark etmiş olsaydı, gönülsüzce onu "şahin olmayan" -yani çalıkuşundan sülüne kadar herhangi bir şey- diye sınıflandırıp yokuş yukarı yoluna devam etmeyebilirdi.

Garip koku şimdi daha güçlüydü, onu güçlü bir şekilde etkileyen bir koku dalgasıyla yükselişin tepesinden geliyordu -Akdeniz'deki portakal çiçeği kokusunun onu ilk kez koklayan bir yolcuya çarpması gibi. Büyülenmiş, tepeye doğru koştu. Yakınlarda başka bir çalılık vardı ve ötesinde, esintiyle hafifçe hareket eden, çiçek açmış bir bakla tarlası vardı.

Hazel kıçlarının üzerine çömeldi ve siyah-beyaz çiçek sütunlarıyla küçük, sarımsı ağaçların düzenli ormanına baktı. Hiç böyle bir şey görmemişti. Buğday ve arpayı biliyordu ve bir zamanlar şalgam tarlasındaydı. Ama bu, herhangi birinden tamamen farklıydı ve bir şekilde çekici, sağlıklı, elverişli görünüyordu. Doğru, tavşanlar bu bitkileri yiyemezdi: kokusunu alabiliyordu. Ama istedikleri kadar aralarında güvenle yatabilirler ve aralarında kolayca ve görünmeden hareket edebilirler. Hazel o zaman ve orada tavşanları barınak ve akşama kadar dinlenmek için fasulye tarlasına getirmeye karar verdi. Geri koştu ve diğerlerini bıraktığı yerde buldu. Bigwig ve Silver uyanıktı, ama geri kalan herkes hala huzursuz bir şekilde uyuyordu.

"Uyumuyor musun, Silver?" dedi.

"Bu çok tehlikeli Hazel," diye yanıtladı Silver. "Ben de herkes kadar uyumak isterim ama hepimiz uyursak ve bir şey olursa, onu kim fark edecek?"

"Biliyorum. İstediğimiz kadar güvenle uyuyabileceğimiz bir yer buldum."

"Bir yuva mı?"

"Hayır, yuva değil. Biz dinlenene kadar bizi, görme ve koklamayla kaplayacak büyük bir kokulu bitki tarlası. İstersen buraya gel ve kokla."

Her iki tavşan da öyle yaptı. "Bu bitkileri gördüğünü mü söylüyorsun?" dedi Bigwig, fasulyelerin uzaktan gelen hışırtısını yakalamak için kulaklarını çevirerek."

"Evet, sadece zirvedeler. Hadi, bir adam bir hrududu ile gelmeden önce diğerlerini harekete geçirelim.[5] yoksa her yere dağılırlar."

Silver diğerlerini uyandırdı ve onları sahaya sürmeye başladı. Uyuşuk bir halde tökezleyerek dışarı çıktılar ve onun "sadece küçük bir yol" olduğuna dair tekrar tekrar verdiği güvenceye gönülsüzce karşılık verdiler.

Yokuştan yukarı tırmanırken birbirlerinden iyice ayrıldılar. Silver ve Bigwig, Hazel ve Buckthorn'un biraz geride kalmasıyla önden gittiler. Geri kalanlar aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak ayrildilar, birkaç yarda zıplayarak ve sonra sıcak, güneşli çimenleri kemirmek ya da pisliklerin üzerinden geçmek için durakladılar. Silver neredeyse tepedeydi ki, aniden, yolun yarısından yüksek bir çığlık geldi - bir tavşanın çıkardığı ses, yardım çağırmak ya da bir düşmanı korkutmak için değil, sadece dehşetten. Fiver ve Pipkin, diğerlerinin arkasında topallayarak ve bariz bir şekilde cılız ve yorgun, karga

tarafından saldırıya uğradılar. Yerde alçaktan uçmuştu. Ardından, sıçrayarak, zamanında kaçmayı başaran Fiver'a büyük faturasının bir darbesini hedeflemişti. Şimdi çimenlerin arasında zıplıyor, zıplıyor, korkunç kafa oklarıyla iki tavşana vuruyordu. Kargalar gözlere nişan alıyor ve bunu hisseden Pipkin, kafasını sıradan bir ot yığınına gömmüş ve daha fazla içeri girmeye çalışıyordu. Çığlık atan oydu.

Hazel birkaç saniye içinde yokuş aşağı mesafeyi kat etti. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ve eğer karga onu görmezden gelseydi, muhtemelen kendini kaybederdi. Ama acele ederek dikkatini dağıttı ve ona döndü. Yanından saptı, durdu ve arkasına baktığında, Kocawig'in karşı taraftan hızla geldiğini gördü. Karga tekrar döndü, Bigwig'e vurdu ve ıskaladı. Hazel, bir ardıç kuşu bir taşa çarptığında gagasının salyangoz kabuğu gibi bir sesle çimenlerdeki bir çakıl taşına çarptığını duydu. Silver, Bigwig'i takip ederken kendini toparladı ve ona dik dik baktı. Silver korkudan bir an duraksadı ve karga onun önünde dans ediyor gibiydi, büyük siyah kanatları korkunç bir kargaşa içinde çırpıyordu. Tam bıçaklamak üzereydi ki, Bigwig doğrudan ona arkadan koşup onu yana doğru savurdu, böylece sert, boğuk bir öfke gaklamasıyla çimenlerin üzerinde sendeledi.

"Devam et!" diye bağırdı Bigwig. "Arkasından gelin! Onlar korkak! Onlar sadece çaresiz tavşanlara saldırır."

Ama karga çoktan havalanıyordu, ağır kanat vuruşlarıyla alçaktan uçuyordu. Onun daha fazla çalıyı temizlemesini ve nehrin ötesindeki ormanda kaybolmasını izlediler. Sessizlikte, otlayan bir inek yaklaşırken yumuşak, yırtıcı bir ses duyuldu.

Bigwig, kaba bir Owsla feneri mırıldanarak Pipkin'e doğru yürüdü.

"Hoi, merhaba Hrair,

M'saion ulé hraka vair."[6]

"Haydi, Hlao-roo," dedi. "Artık kafanı dışarı çıkarabilirsin. Güzel bir gün geçiriyoruz, değil mi?"

Döndü ve Pipkin onu takip etmeye çalıştı. Hazel, Fiver'ın yaralandığını düşündüğünü söylediğini hatırladı. Şimdi, onun yokuştan sendeleyip topallamasını izlerken, bir şekilde yaralanmış olabileceği aklına geldi. Yakın taraftaki ön pençesini yere koymaya çalıştı ve sonra tekrar yukarı çekerek üç ayağı üzerinde zıpladı.

"Gizlilik altına yerleşir yerleşmez ona bir bakacağım," diye düşündü. "Zavallı küçük adam, bu şekilde fazla ileri gidemeyecek."

Yokuşun tepesinde Buckthorn zaten fasulye tarlasına giden yolu gösteriyordu. Hazel çite ulaştı, diğer taraftaki dar bir çimenlik eşiği geçti ve kendini iki sıra fasulye arasındaki uzun, gölgeli bir koridora bakarken buldu. Toprak yumuşak ve ufalandı, ekili tarlalarda bulunan yabani otların saçılmasıyla - fumitory, charlock, pezevenk ve mayweed, hepsi fasulye yapraklarının altındaki yeşil kasvette büyüyordu. Bitkiler esintiyle hareket ederken, güneş ışığı kahverengi toprağın, beyaz çakılların ve yabani otların üzerinde ileri geri benekler oluşturuyordu. Yine de bu her yerde bulunan huzursuzlukta endişe verici hiçbir şey yoktu, çünkü tüm orman buna katıldı ve tek ses yaprakların yumuşak, sabit hareketiydi. Fasulye sırası boyunca Hazel, Cehri'nin sırtını gördü ve onu tarlanın derinliklerine kadar takip etti.

Kısa bir süre sonra, tüm tavşanlar bir tür oyukta bir araya geldi. Uzaklarda, her tarafta düzenli fasulye sıraları vardı, onları düşmanca yaklaşmaya karşı koruyor, çatılarını kaplıyor ve kokularını kaplıyordu. Yeraltında daha güvenli olamazlardı. Bir çimdikte biraz yiyecek bile alınabilirdi, çünkü burada ve burada birkaç soluk çimen ve şurada burada bir karahindiba vardı.

Hazel, "Bütün gün burada uyuyabiliriz," dedi. "Ama sanırım birimizin uyanık kalması gerekiyor ve ilk dönüşü ben yaparsam, patisine bakma şansım olacak, Hlao-roo. Sanırım sende bir şey var."

Sol tarafında yatan, hızlı ve yoğun bir şekilde nefes alan Pipkin, yuvarlandı ve ön pençesini uzattı, alt tarafı yukarı döndü. Hazel kalın, kaba saçlara yakından baktı (bir tavşan ayağının pedleri yoktur) ve birkaç dakika sonra beklediğini gördü - kopmuş bir dikenin deriden dışarı çıkan oval gövdesi. Biraz kan vardı ve eti yırtılmıştı.

"Orada koca bir diken var Hlao," dedi. "Kaçamamana şaşmamalı. Onu dışarı çıkarmamız gerekecek."

Dikeni çıkarmak kolay olmadı, çünkü ayak o kadar hassaslaştı ki, Pipkin irkildi ve Hazel'ın dilinden bile çekildi. Ama epey bir sabırlı çabadan sonra Hazel dişleriyle kavramaya yetecek kadar güdük üzerinde çalışmayı başardı. Diken pürüzsüzce çıktı ve yara kanadı. Omurga o kadar uzun ve kalındı ki, tesadüfen yakında olan Hawkbit, ona bakmak için Speedwell'i uyandırdı.

"Frith yukarıda, Pipkin!" dedi Speedwell, bir çakıl taşının üzerinde durduğu dikeni koklayarak. "Bunun gibi birkaç tane daha toplasan iyi olur: o zaman bir

ilan tahtası yapıp Fiver'ı korkutabilirsin. Bilseydin, bizim için kredi verenin gözünü oyabilirdin."

Hazel, "Yala orayı, Hlao," dedi. "Daha iyi hissedene kadar yala ve sonra uyu."

10. Yol ve Ortak

Timorous, o zor yerden kalktıklarını söyledi: ama, dedi, ne kadar ileri gidersek, o kadar fazla tehlikeyle karşılaşırız; bu nedenle döndük ve tekrar geri dönüyoruz.

John Bunyan, Pilgrim'in İlerlemesi

Bir süre sonra Hazel Buckhorn'u uyandırdı. Sonra toprağa sığ bir yuva çizdi ve uyudu. Tavşanların zamanın geçişini nasıl değerlendirdiği, uygar insanların hissetme gücünü yitirdiği bir şey olsa da, gün boyunca bir saat diğerini takip etti. Saati ve kitabı olmayan canlılar, zaman ve hava durumu hakkında her türlü bilgiye sahiptirler; ve sıra dışı göç ve varış yolculuklarından bildiğimiz gibi, yön hakkında da. Toprağın sıcaklığındaki ve rutubetindeki değişiklikler, güneş ışınlarının düşmesi, fasulyelerin hafif rüzgarda değişen hareketi, yerdeki hava akımlarının yönü ve gücü - tüm bunlar tavşan uyanık tarafından algılandı.

Hazel uyandığında, Acorn'un iki beyaz tenli çakmaktaşı arasında sessizlikte dinlediğini ve kokladığını gördüğünde güneş batmaya başlamıştı. Işık daha yoğundu, esinti azalmıştı ve fasulyeler hareketsizdi. Pipkin biraz uzağa uzanmıştı. Karnının beyaz kürkü üzerinde sürünen sarı-siyah bir gömme böceği durdu, kısa, kavisli antenlerini salladı ve sonra tekrar ilerledi. Hazel ani bir şüpheyle gerildi. Bu böceklerin, beslendikleri ve yumurtalarını bıraktıkları ölü bedenlere geldiklerini biliyordu. Kır faresi ve düşen yavrular gibi küçük canlıların vücutlarının altından toprağı kazarlar ve sonra üzerlerini toprakla örtmeden önce yumurtalarını üzerlerine bırakırlar. Elbette Pipkin uykusunda ölmüş olamaz mı? Hazel hızla oturdu. Palamut irkildi ve ona doğru döndü ve böcek, Pipkin hareket edip uyanırken çakılların üzerinden hızla uzaklaştı.

"Pençe nasıl?" dedi Hazal.

Pipkin onu yere koydu. Sonra üzerinde durdu.

"Çok daha iyi hissettiriyor" dedi. "Sanırım artık diğerleri gibi gidebileceğim. Beni geride bırakmayacaklar, değil mi?"

Hazel burnunu Pipkin'in kulağının arkasına sürttü. "Kimse kimseyi geride bırakmayacak" dedi. "Kalman gerekseydi, seninle kalırdım. Ama daha fazla diken toplama Hlao-roo, çünkü uzun bir yoldan gitmemiz gerekebilir."

Bir sonraki an tüm tavşanlar panik içinde ayağa fırladı. Yakından bir atış sesi tarlaları yırttı. Çığlık atan bir peewit gülü. Yankılar, bir kutunun etrafında yuvarlanan bir çakıl taşı gibi dalgalar halinde geri geldi ve nehrin karşı tarafındaki ormandan, dallar arasında güvercin kanatlarının takırtısı duyuldu. Bir anda tavşanlar, her biri içgüdüsel olarak orada olmayan deliklere doğru yırtılan fasulye sıraları boyunca her yöne koşuyorlardı.

Hazel fasulyenin kenarında kısa bir süre durdu. Etrafına baktığında diğerlerini göremedi. Titreyerek bir sonraki atış için bekledi: ama sessizlik oldu. Sonra, o sabah geldikleri tepenin ötesine giden bir adamın kararlı adımlarını yerde titreyerek hissetti. O anda Silver belirdi, yakındaki bitkilerin arasında ilerlemeye başladı.

"Umarım kargadır, değil mi?" dedi Gümüş.

"Umarım kimse bu tarladan fırlayacak kadar aptal değildir," diye yanıtladı Hazel. "Hepsi dağınık. Onları nasıl bulabiliriz?"

Silver, "Yapabileceğimizi sanmıyorum," dedi. "Bizim olduğumuz yere dönsek iyi olur. Zamanında gelirler."

Aslında tüm tavşanların tarlanın ortasındaki oyuğa geri dönmeleri çok uzun zaman aldı. Beklerken Hazel, bilmedikleri bir ülkede deliksiz dolaşarak konumlarının ne kadar tehlikeli olduğunu her zamankinden daha iyi anladı. Lendri, köpek, karga, nişancı - onlardan kurtuldukları için şanslıydılar. Şansları ne kadar sürecekti? Gerçekten Fiver'ın yüksek yerine kadar seyahat edebilecekler miydi - nerede olursa olsun?

"Biraz çimen olduğu ve silahlı adamlar olmadığı sürece, ben de düzgün, kuru bir bankaya razıyım," diye düşündü. Ve ne kadar erken bir tane bulursak o kadar iyi."

En son geri dönen Hawkbit oldu ve o yukarı çıkarken Hazel hemen yola koyuldu. Fasulyelerin arasından ihtiyatla dışarı baktı ve sonra çalıların içine fırladı. Rüzgâr onu koklamak için durduğunda güven vericiydi, yalnızca akşam çiyi, mayşe ve inek gübresinin kokularını taşıyordu. Bir sonraki tarlaya, bir meraya giden yolu açtı: ve burada hepsi, otların üzerinde, çalılıkları yakındaymış gibi kolayca kemirerek beslenmeye başladı.

Alanın yarısındayken Hazel, çitin diğer tarafında çok hızlı yaklaşan bir hrududu'nun farkına vardı. Küçüktü ve bazen evde çuha çiçeği ağacının kenarından izlediği çiftlik traktöründen daha az gürültülüydü. İnsan yapımı,

doğal olmayan bir renkte, orada burada parıldayan ve bir kış kutsal ağacından daha parlak bir parıltıyla geçti. Birkaç dakika sonra benzin ve egzoz kokuları geldi. Hazel burnunu seğirerek baktı. Hrududu'nun tarlalarda nasıl bu kadar hızlı ve sorunsuz hareket edebildiğini anlayamıyordu. Geri döner miydi? Tarlalardan koşabileceklerinden daha hızlı gelip onları avlar mıydı?

Durup, yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu merak ederken, Bigwig geldi.

"O zaman orada bir yol var" dedi. "Bu, bazılarını şaşırtacak, değil mi?"

"Bir yol?" dedi Hazel duyuru panosunun yanındaki yolu düşünerek. "Nereden biliyorsunuz?"

"Peki, bir hrududu nasıl bu kadar hızlı gidebilir? Hem, kokusunu alamıyor musun?"

Sıcak katran kokusu artık akşam havasında belirgindi.

Hazel sinirli bir şekilde, "Hayatımda hiç böyle bir koku almadım," dedi.

"Ah," dedi Bigwig, "ama o zaman Threarah için marul çalmaya hiç gönderilmedin, değil mi? Öyle olsaydın, yolları öğrenirdin. Onlara hiçbir şey yok, gerçekten, izin verdiğin sürece gece yalnız. O zaman eliller, tamam."

"Sanırım bana öğretsen iyi olur," dedi Hazel. "Seninle yukarı çıkacağım ve diğerlerinin takip etmesine izin vereceğiz."

Koştular ve çitin içinden süzüldüler. Hazel şaşkınlıkla yola baktı. Bir an için kıyıları arasında düz ve düz bir başka nehre baktığını düşündü. Sonra katrana gömülü çakılları gördü ve yüzeyde koşan bir örümceği izledi.

"Ama bu doğal değil," dedi, katran ve yağın tuhaf, güçlü kokularını koklayarak. "Ne var? Oraya nasıl geldi?"

"Bu bir erkek meselesi," dedi Bigwig. "O şeyi oraya koyarlar ve sonra hrududil onun üzerinde koşar - bizim yapabileceğimizden daha hızlı; ve bizden daha hızlı ne koşabilir ki?"

"O halde tehlikeli mi? Bizi yakalayabilirler mi?"

"Hayır, bu çok tuhaf. Bizi hiç dikkate almıyorlar. İstersen sana göstereyim."

Bigwig kıyıdan aşağı atlayıp yolun kenarına çömeldiğinde, diğer tavşanlar çitlere ulaşmaya başlamıştı. Virajın ötesinden yaklaşan başka bir arabanın sesi geldi. Hazel ve Silver gergin bir şekilde izlediler. Yeşil ve beyaz renkte yanıp sönen araba belirdi ve Bigwig'e doğru hızla aşağı indi. Bir an için tüm dünyayı gürültü ve korkuyla doldurdu. Sonra gitti ve Kocamantar'ın kürkü, onu çitlerden aşağıya doğru takip eden esen rüzgarda savruldu. Birbirlerine bakan tavşanların arasından bankaya geri sıçradı.

"Gördün mü? Sana zarar vermezler," dedi Bigwig. "Aslında, yaşadıklarını hiç sanmıyorum. Ama itiraf etmeliyim ki, tam olarak çözemiyorum."

Nehir kıyısında olduğu gibi, Blackberry uzaklaşmıştı ve zaten kendi hesabına yola koyulmuş, Hazel ile virajın ortasında, ortalara doğru burnunu çekiyordu. Onun başladığını ve bankanın sığınağına geri atladığını gördüler.

"Nedir?" dedi Hazal.

Böğürtlen cevap vermedi ve Hazel ile Kocawig eşikten ona doğru atladılar. Ağzını açıp kapatıyor ve dudaklarını yalıyordu, tıpkı bir kedinin midesini bulandırdığında yaptığı gibi.

"Tehlikeli olmadıklarını söylüyorsun Kocaman," dedi sessizce. "Ama bence öyle olmalılar, her şeye rağmen."

Yolun ortasında, kenarları ezilmiş küçük siyah ayakları ve burnu olan, kahverengi dikenler ve beyaz kürkten oluşan yassı, kanlı bir kütle vardı. Sinekler onun üzerinde sürünüyordu ve şurada burada keskin çakıl noktaları ete baskı yapıyordu.

"Bir yona," dedi Blackberry. "Bir yonanın sümüklü böcek ve böcekler dışında herhangi bir şeye ne zararı var? Ve bir yonayı ne yiyebilir ki?"

Bigwig, "Gece gelmiş olmalı," dedi.

"Evet, tabii. Yoniller her zaman gece avlanırlar. Gündüz görürseniz ölüyorlar."

"Biliyorum. Ama anlatmaya çalıştığım şey, hrududil'in geceleri Frith'in kendisinden daha parlak büyük ışıkları olduğu. Yaratıkları kendilerine doğru çekiyorlar ve eğer üzerinizde parlarlarsa, göremez ya da hangi yöne gideceğinizi düşünemezsiniz. O zaman hrududu'nun seni ezme olasılığı oldukça yüksek. En azından Owsla'da bize böyle öğretildi. Denemeye niyetim yok."

"Eh, olacak yakında karanlık," Ela söyledi. "Haydi karşıya geçelim. Gördüğüm kadarıyla bu yol bize hiç iyi gelmiyor. Artık öğrendiğime göre bir an önce uzaklaşmak istiyorum."

Ayın doğuşuyla birlikte çimenler arasında ve patikanın altından küçük bir derenin aktığı Newtown kilisesinin içinden geçtiler. Gezinerek bir tepeye tırmandılar ve turba, karaçalı ve gümüş huş ağacı ülkesi olan Newtown Common'a geldiler. Gittikleri çayırlardan sonra burası garip, ürkütücü bir ülkeydi. Ağaçlar, otlar, hatta toprak - hepsi yabancıydı. Birkaç metre ilerisini göremedikleri için sık çalılıkların arasında tereddüt ettiler. Kürkleri çiy ile ıslandı. Zemin, suyun uzandığı ve bazıları güvercin, bazıları tavşan kafatası kadar büyük, keskin beyaz taşların ay ışığında parıldadığı çıplak siyah turba yarıkları ve çukurları tarafından kırılmıştı. Bu yarıklardan birine ulaştıklarında tavşanlar bir araya toplanarak Hazel veya Bigwig'in daha uzağa tırmanıp ileriye doğru bir yol bulmasını bekliyorlardı. Her yerde, lifli, dayanıklı fundalıktan geçerken hızla uzaklaşan böceklere, örümceklere ve küçük kertenkelelere rastladılar. Cehri bir keresinde bir yılanı rahatsız etti ve bir huş ağacının dibindeki bir delikten aşağı kaybolmak için pençeleri arasında kamçılanırken havaya sıçradı.

Bitkileri bilmiyorlardı - çengelli çiçekler, bataklık asphodeli ve tüylü, sinek yakalayan ağızlarının üzerinde yükselen ince saplı sundew çiçekleriyle pembe bitotu, hepsi gece çabucak kapandı. Bu yakın ormanda her şey sessizlikti. Gittikçe daha yavaş gittiler ve turba kesimlerinde uzun molalar verdiler. Ama fundalığın kendisi sessizse, esinti uzak gece seslerini açık ortak alana getiriyordu. Bir horoz öttü. Bir köpek havlayarak koştu ve bir adam ona bağırdı. "Kee-wik, kee-wik" adlı küçük bir baykuş ve bir şey -bir tarla faresi ya da bir kır faresi- ani bir çığlık attı. Hiçbir ses yoktu ama tehlike haber veriyor gibiydi.

Gecenin geç saatlerinde, ayın batışına doğru, Hazel yukarıda küçük bir banka çömelmiş oldukları bir yarıktan yukarıya bakıyordu. Yukarıya çıkıp çıkmayacağını, ileride net bir görüş elde edip edemeyeceğini merak ederken, arkasında bir hareket duydu ve döndü ve omzunda Hawkbit'i buldu. İçinde sinsi ve tereddütlü bir şey vardı ve Hazel ona keskin bir bakış atarak bir an için üzerinde hastalık mı yoksa zehir mi olduğunu merak etti. "Er-Hazel," dedi Hawkbit, kasvetli siyah uçurumun yüzüne bakarak. "Ben-ee-yani, biz-ee-hissediyoruz, böyle devam edemeyiz. Bıktık artık."

O durdu. Hazel şimdi Speedwell ve Acorn'un arkasında olduğunu ve beklentiyle dinlediğini gördü. Bir duraklama oldu.

"Devam et Hawkbit," dedi Speedwell, "yoksa ben mi yapayım?"

Hawkbit aptalca bir önemle, "Gerektiğinden fazla," dedi.

"Eh, ben de öyle," diye yanıtladı Hazel, "ve umarım daha fazlası olmaz. O zaman hepimiz dinlenebiliriz."

Speedwell, "Artık durmak istiyoruz" dedi. "Buraya kadar gelmenin aptalca olduğunu düşünüyoruz."

Meşe Palamudu, "İlerledikçe daha da kötüleşiyor," dedi. "Nereye gidiyoruz ve bazılarımızın sonsuza dek koşmayı bırakması ne kadar sürecek?"

"Seni endişelendiren yer orası," dedi Hazel. "Ben kendimden hoşlanmıyorum ama sonsuza kadar sürmeyecek."

Hawkbit kurnaz ve kurnaz görünüyordu. "Biz nerede olduğunu biliyor inanmıyorum edilir gidiyor" dedi. "Yolu bilmiyordun, değil mi? Ve önümüzde ne olduğunu bilmiyorsun."

"Buraya bak," dedi Hazel, "bana ne yapmak istediğini söyle, ben de sana onun hakkında ne düşündüğümü söyleyeyim."

"Geri dönmek istiyoruz," dedi Acorn. "Fiwer'ın yanıldığını düşünüyoruz."

"Yaşadığımız onca şeyi nasıl geri alabilirsin?" diye cevap verdi Hazal. "Ve geri dönersen muhtemelen bir Owsla subayını yaraladığın için öldürülürsün? Frith aşkına mantıklı konuş."

Speedwell, "Holly'yi yaralayan biz değildik," dedi.

"Sen oradaydın ve seni oraya Blackberry getirdi. Bunu hatırlamayacaklarını mı sanıyorsun? Ayrıca-"

Fiver, arkasından da Bigwig yaklaşırken Hazel durdu.

"Hazel," dedi Fiver, "birkaç dakikalığına benimle bankaya gelebilir misin? Bu önemli."

"Ve sen oradayken," dedi Bigwig, başındaki büyük kürk demetinin altından diğerlerine kaşlarını çatarak, "Bu üçüyle sadece birkaç şey söyleyeceğim. Neden yıkanmıyorsun, Hawkbit ? Tuzağa bırakılmış bir farenin kuyruğunun ucu gibi görünüyorsun. Sana gelince, Speedwell-"

Hazel, Speedwell'in neye benzediğini duymak için beklemedi. Fiver'ın ardından, turba yığınlarını ve raflarını, üstlerindeki çakıllı toprak ve ince otların çıkıntısına doğru karıştırdı. Fiver tırmanacak bir yer bulur bulmaz, Hawkbit onunla konuşmadan önce Hazel'in bakmakta olduğu kıyıya doğru ilerledi. Başını sallayan rüzgarlı fundalığın birkaç metre üzerinde duruyordu ve üstü açık ve çimenliydi. Tırmandılar ve yere çömeldiler. Sağlarında, ince bir gece bulutunun içinde dumanlı ve sarı olan ay, uzaktaki bir çam ağacı kümesinin üzerinde duruyordu. Kasvetli boşluğa güneye baktılar. Hazel Fiver'ın konuşmasını bekledi ama o sessiz kaldı.

"Bana söylemek istediğin şey neydi?" diye sordu sonunda Hazel.

Fiver cevap vermedi ve Hazel şaşkınlık içinde durakladı. Aşağıdan Bigwig sadece duyulabiliyordu.

"Ve sen, Palamut, seni köpek kulaklı, pis suratlı bir av bekçisinin darağacına karşı rezalet, keşke sana söyleyecek zamanım olsaydı-"

Ay buluttan kurtuldu ve fundalığı daha parlak bir şekilde aydınlattı, ama ne Hazel ne de Fiver kıyının tepesinden kıpırdamadı. Fiver, sıradanlığın sınırlarının çok ötesine bakıyordu. Dört mil ötede, güney silüeti boyunca, yedi yüz elli metrelik yaylaların sırtı yükseliyordu. En yüksek noktada, Cotington's Cump'ın kayın ağaçları, fundalık boyunca esen rüzgardan daha güçlü bir rüzgarla hareket ediyordu.

"Bakmak!" dedi Fiver aniden. "Orası bizim yerimiz Hazel. Rüzgarın ve sesin taşındığı ve toprağın saman gibi kuru olduğu yüksek, ıssız tepeler. Olmamız gereken yer orası. Varmamız gereken yer orası."

Hazel loş, uzak tepelere baktı. Açıkçası, onlara ulaşma fikri söz konusu bile değildi. Fundalığın içinden, alıştıkları gibi sakin bir tarlaya ya da koru kıyısına gitmek için yapabilecekleri tek şey bu olabilir. Fiver, özellikle zaten yeterince sorun olduğu için, diğerlerinin önünde bu aptalca fikirle ortaya çıkmadığı için şanslıydı. Onu burada ve şimdi bırakmaya ikna edilebilseydi, hiçbir zararı olmazdı - gerçekten de, Pipkin'e zaten bir şey söylememişse.

"Diğerlerini o kadar ileri götürebileceğimizi sanmıyorum Fiver," dedi. "Olduğu gibi korkmuş ve yorgunlar, biliyorsun. İhtiyacımız olan şey yakında güvenli bir yer bulmak ve ben, yapamadıklarımızı yapmamaktansa yapabildiğimizi yapmayı başarmayı tercih ederim."

Fiver onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Tekrar konuştuğunda sanki kendi kendine konuşuyor

gibiydi. "Tepelerle aramızda kalın bir sis var. İçini göremiyorum ama içinden geçmemiz gerekecek. Ya da her neyse içine."

"Bir gizem?" dedi Hazal. "Ne demek istiyorsun?"

"Gizemli bir belanın içindeyiz," diye fısıldadı Fiver, "ve bu elil değil. Daha çok sis gibi geliyor. Aldatılmak ve yolumuzu kaybetmek gibi."

Etraflarında sis yoktu. Mayıs gecesi berrak ve tazeydi. Hazel sessizce bekledi ve bir süre sonra Fiver yavaşça ve ifadesizce, "Ama tepelere ulaşana kadar devam etmeliyiz," dedi. Sesi alçaldı ve bir uykucu sesine dönüştü. "Tepelere ulaşana kadar. Boşluktan geri dönen tavşan başını belaya sokar. O koşmak akıllıca değil. O koşmak güvenli değil. Koşma..." Şiddetle titredi, bir iki tekme attı ve sessizleşti. .

Aşağıdaki boşlukta, Bigwig sona yaklaşıyor gibiydi. "Ve şimdi siz köstebek burunlu, pislik tırmıklayan, kıç yürekli koyun keneleri, birden gözümün önünden çekilin. Yoksa ben..." Tekrar duyulmaz oldu.

Hazel tepelerin silik çizgisine bir kez daha baktı. Sonra Fiver yanında kıpırdanıp mırıldanırken, bir ön patisiyle onu nazikçe itti ve omzunu okşadı.

Beşir başladı. "Ne diyordum Hazal?" O sordu. "Korkarım hatırlayamıyorum. Sana söylemek istedim-"

"Boş ver," diye yanıtladı Hazel. "Şimdi aşağı ineceğiz. Onları tekrar giymemizin zamanı geldi. Eğer daha tuhaf hislerin varsa, bana yakın dur. Ben sana bakarım."

11. Zor Gidiş

Sonra Sör Beaumains... bataklıklardan, tarlalardan ve büyük vadilerden geçebileceği her yere bindi, pek çok kez... başının üzerinden derin bataklıklara daldı, çünkü yolu bilmiyordu, ama o ormanda en kazançlı yolu seçti... sonuncusu adil yeşil bir yola geldi.

Malory, Le Morte d'Arthur

Hazel ve Fiver çukurun zeminine ulaştıklarında, Blackberry'nin onlar için ağladığını, turbanın üzerine çömeldiğini ve birkaç kahverengi saz otunu kemirdiğini gördüler.

"Merhaba" dedi Hazal. "Ne oldu? Diğerleri nerede?"

"Orada," diye yanıtladı Blackberry. "Korkunç bir tartışma oldu. Bigwig, Hawkbit ve Speedwell'e, kendisine itaat etmezlerse onları parçalara ayıracağını söyledi. Ve Hawkbit, Tavşan'ın kim olduğunu bilmek istediğini söylediğinde, Bigwig onu ısırdı. Bu kötü bir iş gibi görünüyor. . Tavşan Başı kim , sen mi yoksa Kocaman mı?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Hazel, "ama Kocakaçak kesinlikle en güçlüsü. Hawkbit'i ısırmaya gerek yoktu: Deneseydi geri dönemezdi. O ve arkadaşları bunu görselerdi, bunu anlarlardı. Bir süre konuşmalarına izin verildi. Şimdi Kocaman geri adım attı ve devam etmeleri gerektiğini düşünecekler çünkü onları o yapıyor. Devam etmelerini istiyorum çünkü yapılacak tek şeyin bu olduğunu görebiliyorlar . Emir vermek ve insanları ısırmak için çok azımız var. Frith sisler içinde! Yeterince bela ve tehlike yok mu zaten?"

Çukurun en uzak ucuna gittiler. Bigwig ve Silver, sarkan bir süpürgenin altında Buckthorn ile konuşuyorlardı. Yakınlarda, Pipkin ve Dandelion bir çalılık parçasıyla besleniyormuş gibi yapıyorlardı. Bir şekilde uzakta, Speedwell izlerken Acorn Hawkbit'in boğazını yalamakla büyük bir iş yapıyordu.

"Mümkünse kıpırdamadan dur, zavallı ihtiyar," dedi Acorn, belli ki kulak misafiri olmak istiyordu. "Sadece kanı temizlememe izin ver. Sakin ol, şimdi!" Hawkbit abartılı bir şekilde yüzünü buruşturdu ve geri çekildi. Hazel yukarı çıkarken bütün tavşanlar dönüp ona beklentiyle baktılar.

"Bak," dedi Hazel, "bir sorun olduğunu biliyorum, ama en iyisi bunu unutmaya çalışmak olacak. Burası kötü bir yer, ama yakında bundan kurtulacağız."

"Gerçekten yapacağımızı mı düşünüyorsun?" diye sordu Dandelion.

"Şimdi beni takip edersen," diye yanıtladı Hazel umutsuzca, "gün doğmadan seni oradan çıkarırım."

"Yapmazsam," diye düşündü, "beni parçalara ayıracaklar: çok iyi olsun onları."

İkinci kez çukurdan çıktı ve diğerleri onu takip etti. Yorgun, ürkütücü yolculuk yeniden başladı, sadece alarmlarla bozuldu. Bir keresinde beyaz bir baykuş sessizce tepeden uçtu, o kadar alçaktı ki Hazel onun karanlık, kendine bakan gözlerini gördü. Ama ya avlanmadı ya da mücadele edemeyecek kadar büyüktü, çünkü fundalığın üzerinde gözden kayboldu; ve bir süre hareketsiz beklemesine rağmen dönmedi. Bir keresinde Karahindiba bir kakının kokusunu duyunca hepsi ona katılarak yeri fısıldıyor ve kokluyordu. Ama koku eskiydi ve bir süre sonra tekrar devam ettiler. Bu alçak çalılıkta düzensiz ilerlemeleri ve düzensiz, farklı hareket ritimleri onları ormandakinden daha fazla geciktirdi. Sürekli

alarm, duraklama, gerçek ya da hayali bir hareketin sesiyle anında donma sesleri geliyordu. Ortalık o kadar karanlıktı ki, Hazel onun önde olup olmadığından veya Bigwig'in ya da Silver'ın önde olup olamayacağından nadiren emindi. Bir keresinde, önünde aniden kesilen anlaşılmaz bir gürültü duyunca, uzun bir süre hareketsiz kaldı; ve en sonunda temkinli bir şekilde ilerlediğinde, Silver'ı kendi yaklaşma sesinden korkarak bir horoz ayağının arkasına çömelmiş buldu. Hepsi kafa karışıklığı, cehalet, tırmanma ve bitkinlikti. Gece yolculuğunun kötü rüyası boyunca, Pipkin her zaman onun yanındaymış gibi görünüyordu. Diğerlerinin her biri bir havuzun etrafında yüzen parçalar gibi ortadan kaybolup yeniden ortaya çıksalar da, Pipkin onu asla terk etmedi; ve cesaretlendirme ihtiyacı sonunda Hazel'in kendi yorgunluğuna karşı tek dayanağı oldu.

"Çok uzak değil, Hlao-roo, çok uzak değil," diye mırıldanmaya devam etti, ta ki söylediklerinin anlamsız hale geldiğini, sadece bir nakarat olduğunu anlayana kadar. Pipkin'le, hatta kendi kendisiyle konuşmuyordu. Uykusunda konuşuyordu ya da ona çok yakın bir şey.

Sonunda şafağın ilkini gördü, bilinmeyen bir yuvanın uzak ucunda bir köşede hafifçe algılanan ışık gibi; ve aynı anda bir sarı çekiç şarkı söyledi. Hazel'in duyguları, mağlup bir generalin aklından geçebilecek türdendi. Takipçileri tam olarak neredeydi? Umut etti, uzakta değil. Ama onlar mıydı? Hepsi? Onları nereye götürmüştü? Şimdi ne yapacaktı? Ya şu anda bir düşman ortaya çıkarsa? Bu soruların hiçbirine cevapları yoktu ve onları düşünmeye zorlayacak bir ruhu kalmamıştı. Arkasında, Pipkin rutubet içinde titredi ve o döndü ve burnunu soktu - tıpkı uşak orada olduğu için yapacak hiçbir şeyi kalmayan generalin uşağının iyiliğini düşünmeye başlaması gibi.

Işık daha da güçlendi ve kısa bir süre sonra, biraz ileride açık bir çıplak çakıl izi olduğunu görebildi. Çalıdan topallayarak çıktı, taşların üzerine oturdu ve kürkündeki ıslaklığı silkeledi. Fiver'ın yeşilimsi gri ve yağmur yüklü havada yakın gibi görünen tepelerini şimdi açıkça görebiliyordu. Hatta dik yamaçlardaki tüylü çalıları ve bodur porsuk ağaçlarını bile seçebiliyordu. Onlara bakarken, yolun ilerisinden heyecanlı bir ses duydu.

"Yaptı! Yapacağını söylemedim mi?"

Hazel başını çevirdi ve yolda Blackberry'yi gördü. Yorgun ve bitkindi, ama konuşan oydu. Arkasındaki fundalıktan Palamut, Speedwell ve Cehri çıktı. Dört tavşan da ona dik dik bakıyorlardı. Nedenini merak etti. Sonra, yaklaştıklarında, kendisine değil, onun yanından daha uzaktaki bir şeye baktıklarını fark etti. Döndü. Çakıllı yol, yokuş aşağı, gümüş huş ve üvezden oluşan dar bir kuşağa çıkıyordu. Ötesinde ince bir çit vardı; ve bunun ötesinde, iki polis arasında yeşil bir alan. Ortak alanın diğer tarafına ulaşmışlardı.

"Ah, Hazel," dedi Blackberry, çakıldaki bir su birikintisinin etrafında ona yaklaşarak. "O kadar yorgun ve kafam karışmıştı ki, aslında nereye gittiğini bilip bilmediğini merak etmeye başladım. Çalılıkta 'Çok uzak değil' dediğini duyabiliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Bunu uydurduğunu sanıyordum. daha iyi bilmeliydim. Frithrah, sen benim Tavşan Başı dediğim şeysin!"

"Aferin Hazal!" dedi Buckthorn. "Tebrikler!"

Hazel ne cevap vereceğini bilemedi. Onlara sessizce baktı ve sıradaki konuşan Acorn oldu.

"Haydi!" dedi. "O alana ilk kim girecek? Hâlâ koşabiliyorum." Yeterince yavaş yavaş yokuş aşağı inmişti, ama Hazel durmasını istediğinde hemen durdurdu.

"Diğerleri nerede?" dedi Hazal. "Karahindiba mı? Kocaman mı?"

O anda Dandelion fundalıktan çıktı ve tarlaya bakarak patikaya oturdu. Onu önce Hawkbit, ardından Fiver izledi. Buckthorn dikkatini tekrar yamacın eteğine çektiğinde Hazel, araziyi incelerken Fiver'ı izliyordu.

"Bak Hazel," dedi, "Silver ve Bigwig aşağıda. Bizi bekliyorlar."

Silver'ın açık gri kürkü alçak bir karaçalı serpintisi üzerinde açıkça ortaya çıktı, ama Hazel oturup onlara doğru koşana kadar Kocamandal'ı göremedi.

"Harika, Hazel," dedi. "Herkes burada. Onları şu alana alalım."

Birkaç dakika sonra gümüş huş ağaçlarının altındaydılar ve güneş yükselirken, eğrelti otlarının ve dalların üzerindeki damlalardan kırmızı ve yeşil ışıklar saçarken, çitin içinden, sığ bir hendekten ve çayırın kalın otlarına doğru koştular.

12. Tarladaki Yabancı
Yine de, kalabalık bir sığınakta bile, arzu edilen kuru alanlar arayan genç tavşan şeklindeki ziyaretçilere hoşgörü gösterilebilir… ve eğer yeterince güçlüyseler, bir yer edinip tutabilirler.

RM Lockley, Tavşanın Özel Hayatı

Kaygı ve korku döneminin sonuna gelmek! Üzerimizde asılı duran bulutun yükselip dağıldığını hissetmek -kalbi körelten ve mutluluğu bir hatıradan başka

bir şey yapmayan bulutu! Bu, en azından hemen hemen her canlı tarafından bilinmesi gereken bir sevinçtir.

İşte cezalandırılmayı bekleyen bir çocuk. Ama sonra, beklenmedik bir şekilde, hatasının gözden kaçırıldığını ya da affedildiğini fark eder ve bir anda dünya parlak renklerle, hoş umutlarla dolu olarak yeniden ortaya çıkar. İşte, yüreği ağır bir şekilde savaşta acı çekmeyi ve ölmeyi bekleyen bir asker. Ama aniden şans değişti. Haber var! Savaş bitti ve herkes şarkı söylüyor! Sonuçta eve gidecek! Pulluktaki serçeler, kerkenezden korkarak çömeldi. Ama gitti; ve çalılıkların üzerinde cıvıl cıvıl uçarlar, cıvıldayarak, gevezelik ederek ve istedikleri yere tüneyerek. Acı kış tüm ülkeyi pençesine almıştı. Aptal ve soğuktan uyuşuk tavşanlar, karın ve sessizliğin dondurucu kalbine gitgide daha fazla batmaya razı oldular. Ama şimdi - bunu kim hayal ederdi? — buz çözülüyor, büyük baştankara çıplak bir ıhlamur ağacının tepesinden zilini çalıyor, toprak kokuyor; ve tavşanlar ılık rüzgarda bağlanır ve zıplar. Umutsuzluk ve isteksizlik bir sis gibi uçup gidiyor ve süründükleri dilsiz yalnızlık, yerdeki bir çatlak kadar ıssız bir yer, bir gül gibi açılıyor ve tepelere ve göğe uzanıyor.

Yorgun tavşanlar, sanki yakındaki koruluğun kenarındaki kıyıdan daha öteye gelmemişler gibi güneşli çayırda beslenip güneşlendiler. Fundalık ve tökezleyen karanlık, sanki gün doğumu onları eritmiş gibi unutuldu. Bigwig ve Hawkbit uzun otların arasında birbirlerini kovaladılar. Speedwell, tarlanın ortasından akan küçük derenin üzerinden atladı ve Acorn onu takip etmeye çalışıp da yetersiz kaldığında, Silver onunla dalga geçti ve o, kuruyana kadar ölü meşe yapraklarından oluşan bir parça üzerinde yuvarladı. Güneş yükselip gölgeleri kısaltıp çimenlerden çiyi çekerken, tavşanların çoğu hendeğin kenarındaki inek maydanozunun arasındaki güneş benekli gölgeye geri döndüler. Burada Hazel ve Fiver, çiçek açan bir yabani kirazın altında Karahindiba ile oturuyorlardı. Beyaz yapraklar etraflarında dönerek çimleri kaplıyor ve kürklerini benekliyor, otuz metre yukarıda bir ardıç kuşu şarkı söylüyordu: "Kiraz çiyi, kiraz çiyi. Diz boyu, diz boyu, diz boyu."

"Eh, burası doğru yer, değil mi Hazel?" dedi Dandelion tembelce. "Sanırım bir an önce kıyıları incelemeye başlasak iyi olur, ancak acelem olmadığını söylemeliyim. Ama daha önce yağmur yağacağına dair bir fikrim var."

Fiver konuşacakmış gibi göründü ama sonra kulaklarını salladı ve bir karahindibayı kemirmeye başladı.

Hazel, "Orada ağaçların kenarı boyunca iyi bir banka görünüyor," diye yanıtladı. "Ne diyorsun Fiver? Şimdi yukarı çıkalım mı yoksa biraz daha bekleyelim mi?"

Fiver tereddüt etti ve ardından, "Tıpkı düşündüğün gibi Hazel," diye yanıtladı.

"Eh, ciddi bir kazmaya gerek yok, değil mi?" dedi Bigwig. "Bu tür şeyler bizim için uygun ama bizim için değil."

"Yine de bir iki sıyrık yapsak iyi olur, değil mi?" dedi Hazal. "Bir çimdikte bize barınak sağlayacak bir şey. Hadi koruya gidelim ve etrafa bakalım. Zaman ayırsak ve onları nerede bulundurmak istediğimizden emin olabiliriz. Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyoruz. iki kere çalış."

"Evet, tarz bu," dedi Bigwig. "Ve sen bunu yaparken, ben de Silver ve Buckthorn'u buraya alacağım ve sadece arazinin yalanını anlamak ve tehlikeli bir şey olmadığından emin olmak için ilerideki tarlalarda koşacağım."

Üç kaşif derenin yanında yola çıkarken, Hazel diğer tavşanları tarla boyunca ve ormanlık alanın kenarına kadar götürdü. Yavaşça kıyının eteğinde ilerlediler, kırmızı kampanası ve pejmürde kızılgerdan yığınlarına bir girip bir çıktılar. Zaman zaman biri ya da biri çakıllı kıyıda kazımaya başlar ya da yaprak kalıbında boğuşmak için ağaçların ve fındık çalılarının arasına biraz girmeye başlardı. Bir süre sessizce araştırıp yollarına devam ettikten sonra, altlarındaki alanın genişlediğini görebilecekleri bir yere ulaştılar. Hem kendi yanlarında hem de karşılarında, ahşap kenarlar dereden uzağa doğru kıvrıldı. Ayrıca bir çiftliğin çatılarını da fark ettiler, ancak biraz uzakta. Hazel durdu ve etrafına toplandılar.

"Biraz kaşıma yaptığımız yerin pek bir fark yaratacağını sanmıyorum" dedi. "Görebildiğim kadarıyla her şey yolunda. En ufak bir elil izi yok - koku, iz ya da pislik yok. Bu olağandışı görünüyor, ama belki de ev warren'i diğer yerlerden daha fazla cezbetmiş olabilir. Her neyse, yapmalıyız. Burada başarılı olmak için Şimdi size bana doğru gelen şeyi söyleyeceğim.Hadi biraz geriye gidelim, ormanın arasına ve oradaki meşe ağacının yanında bir çizik yapalım -tam o beyaz zımba parçasının yanında.Biliyorum çiftlik çok uzakta ama ona ihtiyacımızdan daha yakın olmanın bir anlamı yok. Ve eğer karşıdaki ağaca oldukça yakınsak, ağaçlar kışın biraz rüzgarı kırmaya yardımcı olur."

"Muhteşem" dedi Blackberry. "Bulutlanacak, anlıyor musun? Gün batımından önce yağmur ve sığınakta olacağız. Pekala, başlayalım. Oh, bak! Alttan Kocaman geri geliyor ve diğer ikisi de onunla birlikte."

Üç tavşan derenin kıyısından aşağı dönüyorlardı ve henüz Hazel ve diğerlerini görmemişlerdi. Altlarından, tarlanın iki koruluk arasındaki daha dar kısmına geçtiler ve ancak Palamut, onların dikkatini çekmek için yokuşun ortasına gönderilinceye kadar dönüp hendeğe geldiler.

Bigwig, "Bizi burada rahatsız edecek pek bir şey olacağını sanmıyorum, Hazel," dedi. "Çiftlik iyi bir yol ve aradaki tarlalarda hiç elil izi yok. Bir erkek izi var - aslında birkaç tane var- ve çok kullanılmış gibi görünüyorlar. Koku taze ve orada. ağızlarında yaktıkları o küçük beyaz çubukların uçlarıdır. Ama en iyisi bu sanırım. Erkeklerden uzak duruyoruz ve adamlar elili korkutup kaçırıyor."

"Erkekler neden geliyor, sence?" diye sordu Fiver.

"İnsanların neden bir şey yaptığını kim bilebilir? Tarlada inek veya koyun güdebilir, korulukta odun kesebilirler. Ne fark eder? Bir kakma ya da tilkidense bir adamdan kaçmayı tercih ederim."

"Eh, sorun değil," dedi Hazel. "Çok şey öğrendin Kocaman, hem de hayırlısı. Biz sadece oradaki kıyı boyunca biraz kazı yapacaktık. Başlasak iyi olur. Hakkında bir şey biliyorsam, yağmur çok uzun sürmeyecek. o."

Buck tavşanları nadiren ya da asla ciddi kazmaya girmezler. Bu, bir geyiğin, daha doğmadan önce yavrusuna yuva yapması doğal işidir ve sonra parası ona yardım eder. Yine de, tek başına paralar -eğer kullanabilecekleri bir delik bulamazlarsa- bazen barınak için kısa tüneller kazabilirler, gerçi ciddi olarak uğraştıkları bir iş olmasa da. Sabah saatlerinde kazma, hafif ve aralıklı bir şekilde devam etti. Meşe ağacının her iki yanındaki kıyı çıplaktı ve hafif, çakıllı bir topraktan oluşuyordu. Birkaç yanlış başlangıç ve taze seçim vardı, ancak ni-Frith tarafından üç çeşit sıyrık vardı. Hazel izleyen, orada burada yardım etti ve diğerlerini cesaretlendirdi. Ara sıra sahaya bakmak ve her şeyin güvenli olduğundan emin olmak için geri çekildi. Sadece Fiver yalnız kaldı. Kazmaya hiç katılmadı, hendeğin kenarına çömeldi, ileri geri kıpırdandı, bazen kemiriyor ve sonra sanki ormanda bir ses duymuş gibi aniden ayağa kalktı. Onunla bir iki kez konuştuktan ve cevap alamayınca, Hazel onu rahat bırakmanın en iyisi olduğunu düşündü. Kazıdan bir sonraki çıkışında Fiver'dan uzak durdu ve sanki tamamen işle ilgileniyormuş gibi bankaya bakarak oturdu.

Ni-Frith'ten kısa bir süre sonra gökyüzü kalın bir şekilde bulutlandı. Işık donuklaştı ve batıdan yaklaşan yağmurun kokusunu alabiliyorlardı. Bir böğürtlen üzerinde sallanan mavi baştankara, "Heigh ho, go-and-get-bir-to-by-to-bir-y-of-bir başka-yosun" şarkısını söyleyerek akrobasisini durdurdu ve ormana uçtu. Hazel, Bigwig'in deliğini Dandelion'a bağlamak için bir yan geçit başlatmaya değip değmeyeceğini merak ederken, yakınlarda bir yerden bir uyarı damgası hissetti. Hızla döndü. İşaret eden Fiver'dı ve şimdi tarlaya dikkatle bakıyordu.

Karşı koruluğun biraz dışında bir ot yığınının yanında bir tavşan oturmuş onlara bakıyordu. Kulakları dikti ve onlara görme, koklama ve işitme tüm dikkatini

veriyordu. Hazel arka ayakları üzerinde yükseldi, durakladı ve sonra arkası dönük olarak arkasına yaslandı. Diğer tavşan hareketsiz kaldı. Hazel gözlerini ondan ayırmadan arkasından üç dört kişinin geldiğini duydu. Bir an sonra dedi ki:

"Böğürtlen?"

"Deliğe düştü," diye yanıtladı Pipkin.

"Git ve onu al."

Yine de garip tavşan hareket etmedi. Rüzgâr yükseldi ve uzun çimenler, aralarındaki çukurda çırpınmaya ve dalgalanmaya başladı. Arkadan, Blackberry dedi ki,

"Beni mi istedin Hazel?"

Hazel, "O tavşanla konuşmaya gidiyorum," dedi. "Benimle gelmeni istiyorum."

"Gelebilir miyim?" diye sordu Pipkin.

"Hayır, Hlao-roo. Onu korkutmak istemeyiz. Üç çok fazla."

Hazel ve Blackberry yokuştan aşağı inerken Buckthorn, "Dikkatli ol," dedi. "Tek olmayabilir."

Birkaç noktada dere dardı - bir tavşan yolundan çok daha geniş değildi. Atladılar ve karşı yamaca çıktılar.

Hazel, "Evdeymişiz gibi davranın," dedi. "Bunun nasıl bir tuzak olabileceğini anlamıyorum ve zaten her zaman kaçabiliriz."

Onlar yaklaşırken, diğer tavşan hareketsiz kaldı ve onları dikkatle izledi. Artık onun büyük, zarif ve yakışıklı bir adam olduğunu görebiliyorlardı. Kürkü parlıyordu ve pençeleri ve dişleri mükemmel durumdaydı. Yine de saldırgan görünmüyordu. Tam tersine, yaklaşmalarını bekleme biçiminde tuhaf, oldukça doğal olmayan bir nezaket vardı. Durdular ve ona biraz uzaktan baktılar.

"Tehlikeli olduğunu düşünmüyorum," diye fısıldadı Blackberry. "İstersen önce yanına gideceğim."

"İkimiz de gideceğiz," diye yanıtladı Hazel. Ama o anda diğer tavşan kendi isteğiyle onlara doğru geldi. O ve Hazel burunlarını birbirine dokundurdu,

kokladı ve sessizce sorguladı. Yabancının alışılmadık bir kokusu vardı ama kesinlikle rahatsız edici değildi. Hazel'e iyi beslenmiş, sağlıklı ve belli bir tembellik izlenimi verdi, sanki diğeri kendisinin hiç bulunmadığı zengin, müreffeh bir ülkeden geliyormuş gibi. Bir aristokrat havasına sahipti ve büyük kahverengi gözlerinden Blackberry'ye bakmak için döndüğünde, Hazel kendini bir serseri çetesinin lideri, dağınık bir gezgin olarak görmeye başladı. İlk konuşan olmak istememişti ama diğerinin sessizliğinde bir şey onu zorladı.

"Çamurun üzerinden geldik" dedi.

Diğer tavşan cevap vermedi, ama bakışı düşmana benzemiyordu. Tavrında kafa karıştıran bir tür melankoli vardı.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu Hazel, bir duraklamadan sonra.

"Evet," diye yanıtladı diğer tavşan; ve sonra ekledi, "Geldiğinizi gördük."

Hazel kararlı bir şekilde, "Biz de burada yaşamak istiyoruz," dedi.

Diğer tavşan hiç endişe göstermedi. Duraksadı ve sonra yanıtladı, "Neden olmasın? Yapacağınızı sanıyorduk. Ama sizden yeterince olduğunu sanmıyorum, orada, kendi başınıza çok rahat yaşamak için?"

Hazel şaşırdığını hissetti. Görünüşe göre yabancı kalmak istedikleri haberiyle endişelenmedi. Warren'ı ne kadar büyüktü? Neredeydi? Koruda saklanan ve onları izleyen kaç tane tavşan vardı? Saldırıya uğrama ihtimalleri var mıydı? Yabancının tavrı hiçbir şey söylemiyordu. Ayrılmış, neredeyse sıkılmış ama tamamen arkadaş canlısı görünüyordu. Halsizliği, iri cüssesi ve güzel, bakımlı görünümü, istediği her şeye sahip olduğu ve yeni gelenlerden öyle ya da böyle etkilenmediği konusundaki telaşsız havası - tüm bunlar Hazel'a uğraşmak zorunda kaldığı hiçbir şeye benzemeyen bir sorun verdi. önce. Eğer bir tür numara varsa, bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Her halükarda kendisinin son derece açık ve net olacağına karar verdi.

"Kendimizi korumak için yeterince var," dedi. "Düşman edinmek istemiyoruz ama herhangi bir müdahaleyle karşılaşırsak-"

Diğeri yavaşça araya girdi. "Üzülmeyin, hepiniz hoş geldiniz. Şimdi geri dönüyorsanız, ben de sizinle geleceğim, tabii itirazınız yoksa."

Yokuştan aşağı indi. Hazel ve Blackberry bir an birbirlerine baktıktan sonra onu yakalayıp yanına gittiler. Acele etmeden kolayca hareket etti ve tarlayı geçerken onlardan daha az dikkatli davrandı. Hazel her zamankinden daha çok şaşırmış

hissetti. Belli ki diğer tavşan, üzerine saldırıp birini avlayıp öldüreceklerinden korkmuyordu. Şüpheli yabancılardan oluşan bir kalabalığın arasına tek başına gitmeye hazırdı, ancak bu riskten ne kazanacağını tahmin etmek imkansızdı. Belki, diye düşündü Hazel alaycı bir tavırla, dişler ve pençeler o büyük, sağlam vücutta ve parlak postta hiçbir etki bırakmazdı.

Hendeğe vardıklarında diğer tavşanların hepsi birlikte çömelmiş, onların yaklaşmasını izliyorlardı. Hazel önlerinde durdu ama ne diyeceğini bilemedi. Eğer yabancı orada olmasaydı, onlara olan biteni anlatacaktı. Blackberry ve o, yabancıyı tarlada zorla sürmüş olsaydı, onu saklaması için Bigwig'e ya da Silver'a teslim edebilirdi. Ama onun yanında oturması, sessizce takipçilerine bakması ve kibarca önce başka birinin konuşmasını beklemesi - bu Hazel'ın deneyiminin ötesinde bir durumdu. Gerginliği bozan, her zamanki gibi açık sözlü ve açık sözlü Bigwig oldu.

"Bu kim Hazal?" dedi. "Neden seninle geri geldi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Hazel, samimi görünmeye çalışarak ve kendini aptal gibi hissederek. "Kendi isteğiyle geldi."

"Eh, o zaman ona sorsak iyi olur ," dedi Bigwig, alay eder gibi bir şeyle. Hazel'in yaptığı gibi yabancıya yaklaştı ve burnunu çekti. Belli ki o da kendine özgü refahın kokusundan etkilenmişti, çünkü belirsizlik içindeymiş gibi duraksadı. Sonra sert, sert bir tavırla, "Sen kimsin ve ne istiyorsun?" dedi.

"Benim adım Cowslip," dedi diğeri. "Hiçbir şey istemiyorum. Uzun bir yol kat ettiğinizi duydum."

"Belki bulduk," dedi Bigwig. "Kendimizi nasıl savunacağımızı da biliyoruz."

"Eminim öylesindir," dedi Cowslip, yorum yapamayacak kadar kibar bir tavırla çamura bulanmış, üstü başı örtülü tavşanlara bakarak. "Ama kendini havaya karşı savunmak zor olabilir. Yağmur yağacak ve sıyrıklarının bittiğini sanmıyorum." Sanki başka bir soru sormasını bekliyormuş gibi Bigwig'e baktı. Bigwig'in kafası karışmış görünüyordu. Açıkça, durumu Hazel'den daha iyi anlayamazdı. Yükselen rüzgarın sesi dışında sessizlik vardı. Üstlerinde meşe ağacının dalları gıcırdatmaya ve sallanmaya başlamıştı. Birden Fiver öne çıktı.

"Seni anlamıyoruz" dedi. "Bunu söylemek ve her şeyi netleştirmeye çalışmak en iyisi. Size güvenebilir miyiz? Burada başka tavşanlar var mı? Bilmek istediğimiz şeyler bunlar."

Cowslip, Fiver'ın gergin tavrına daha önce olan herhangi bir şeyden daha fazla ilgi göstermedi. Ön patisini bir kulağının arkasına çekti ve sonra cevap verdi:

"Bence gereksiz yere kafa karıştırıyorsun. Ama sorularına cevap istiyorsan evet derim, bize güvenebilirsin: seni uzaklaştırmak istemiyoruz. Ve burada bir uyarı var, ama istediğimiz kadar büyük değil. Neden canını yakmak isteyelim ki? Bir sürü çimen var, elbette?"

Garip, bulutlu tavrına rağmen o kadar mantıklı konuşuyordu ki Hazel oldukça utandı.

"Birçok tehlike atlattık" dedi. "Yeni olan her şey bizim için tehlike gibi görünüyor. Ne de olsa, sizin yerinizi almaya ya da sizi çukurlarınızdan çıkarmaya geleceğimizden korkabilirsiniz."

Cowslip ciddiyetle dinledi. Sonra cevap verdi,

"Eh, deliklere gelince, bundan bahsedebileceğimi düşündüm. Bu sıyrıklar çok derin ya da rahat değiller, değil mi? Ve şimdi rüzgardan dışarı bakıyor olsalar da, bunun öyle olmadığını bilmelisin. buraya her zamanki rüzgar geliyor. Bu yağmuru güneyden esiyor. Genellikle batı rüzgarı alırız ve doğrudan bu deliklere gider. Warren'imizde bir sürü boş yuva var ve eğer sana rastlamak istersen' Hoş karşılanırım. Şimdi izin verirsen, daha fazla kalmayacağım. Yağmurdan nefret ederim. Warren karşıdaki ormanın köşesinde."

Yamaçtan aşağı koşup derenin üzerinden geçti. Onun ilerideki koruluğun kıyısından sıçrayıp yeşil çitin içinden gözden kaybolmasını izlediler. İlk yağmur damlaları düşmeye başlıyor, meşe yapraklarına pıtırdayarak ve kulaklarının içindeki çıplak pembe deriyi deliyordu.

"İyi, koca adam, değil mi?" dedi Buckthorn. "Burada yaşamakla uğraşacak pek bir şeyi varmış gibi görünmüyor."

"Ne yapmalıyız Hazel, sence?" Silver'a sordu. "Söylediği doğru, değil mi? Bu sıyrıklar, havadan onların içine çömelebiliriz, ama bundan daha fazlası değil. Ve hepimiz bir araya gelemeyeceğimize göre, ayrılmak zorunda kalacağız. "

"Onlara katılacağız," dedi Hazel, "ve bunu yaparken dedikleri hakkında konuşmak istiyorum. Fiver, Bigwig ve Blackberry, benimle gelebilir misiniz? sevmek."

Yeni delik kısa, dar ve pürüzlüydü. İki tavşanın geçebileceği yer yoktu. Dördü bir bakladaki fasulye gibiydi. Hazel ilk kez geride ne kadar şey bıraktıklarını

anlamaya başladı. Eski bir warren'in delikleri ve tünelleri, kullanımla pürüzsüz, güven verici ve rahat hale gelir. Herhangi bir pürüz veya pürüzlü köşe yoktur. Her boy tavşan kokuyor - her birinin içinde kendinden emin ve güvenli bir şekilde taşındığı o büyük, yok edilemez Tavşan selinin. Ağır işler sayısız büyük anneanneler ve onların eşleri tarafından yapıldı. Tüm hatalar düzeltildi ve kullanımda olan her şey kanıtlanmış değerde. Yağmur kolayca boşalır ve kış ortası rüzgarı bile daha derindeki yuvalara giremez. Hazel'in tavşanlarından hiçbiri gerçek kazmada rol oynamamıştı. O sabah yaptıkları iş önemsizdi ve bunun için göstermeleri gereken tek şey kaba bir sığınak ve çok az rahatlıktı.

Özellikle çok küçükse, bir konutun eksikliklerini ortaya çıkarmak için kötü hava gibi bir şey yoktur. Dedikleri gibi, ona takılıp kaldınız ve onun tüm tuhaf rahatsızlıklarını ve rahatsızlıklarını hissetmek için boş vaktiniz var. Bigwig, her zamanki canlı enerjisiyle işe koyuldu. Ancak Hazel geri döndü ve iki koruluk arasındaki küçük vadide süzülen sessiz, dalgalanan yağmur perdelerine bakarak düşünceli bir şekilde deliğin ağzına oturdu. Daha yakından, burnunun önünde, her bir çimen yaprağı, her kırılmış yaprak eğildi, damladı ve parıldıyordu. Geçen yılın meşe yapraklarının kokusu havayı doldurdu. Soğuk dönmüştü. O sabah altında oturdukları kiraz ağacının çiçekleri tarlanın karşısında sırılsıklam ve şımarık duruyordu. Hazel bakarken, rüzgar Cowslip'in dediği gibi yavaşça batıya döndü ve yağmuru deliğin ağzına getirdi. Geri çekildi ve diğerlerinin yanına gitti. Dışarıda yağmurun pıtırtıları ve fısıltıları yumuşak ama belirgin bir şekilde geliyordu. Tarlalar ve ormanlar onun altına kapatıldı, boşaltıldı ve bastırıldı. Yaprakların ve çimenlerin böcek yaşamı durmuştu. Pamukçuk ötüyor olmalıydı ama Hazel ardıç sesini duyamadı. O ve arkadaşları, ıssız bir ülkede dar, rüzgarlı bir çukurda çömelmiş, çamurlu bir avuç tırmalayıcıydı. Havadan çıkmamışlardı. Rahatsız bir şekilde havanın değişmesini bekliyorlardı.

"Böğürtlen," dedi Hazel, "ziyaretçimiz hakkında ne düşünüyorsun ve onun warren'ine nasıl gitmek istersin?"

"Eh," diye yanıtladı Blackberry, "bence bu. Güvenilir olup olmadığını öğrenmenin denemekten başka yolu yok. Arkadaş canlısı görünüyordu. Ama sonra, eğer birçok tavşan yeni gelenlerden korktuysa ve bunu yapmak istediyse, onları kandırmak -onları bir çukura indirip saldırmak-başlarlardı- değil mi? - makul birini göndererek. Bizi öldürmek isteyebilirler. Ama sonra yine, dediği gibi, bol ot ve onları dışarı atmaya ya da civatalarını almaya gelince, hepsi onun boyuna ve kilosuna uygunsa bizim gibi bir kalabalıktan korkacak bir şeyleri yok. Geldiğimizi görmüş olmalılar. Yorulduk. ya da biz ayrıyken, kazmaya başlamadan önce mi? Ama yapmadılar. Sanırım arkadaş canlısı olma ihtimalleri diğerlerine göre daha fazla. Beni yenen tek bir şey var. Bizden bunu istemekle ne elde edecekler? onların warren katılmak?"

"Aptallar elil'i kolay av olarak cezbeder," dedi Bigwig, bıyıklarındaki çamuru temizleyerek ve uzun ön dişlerini üfleyerek. "Ve bizler aptallar biz know-vermeyin o kadar. Daha Güvenli belki bize öğretmek için. Burada yaşamayı öğrendim. Ama gitmek ve öğrenmek için korkmuyorum kadar. Onlar ise bunu herhangi bir hile denemek , benim de birkaç tane tanıdığımı görecekler. Bundan daha rahat bir yerde uyumak için bir şans vermem. Dün öğleden sonra uyumadık."

"Beş?"

"Bence o tavşanla ya da onun warren'iyle hiçbir ilgimiz olmamalı. Burayı hemen terk etmeliyiz. Ama konuşmanın ne faydası var?"

Soğuk ve nemli Hazel sabırsızlandı. Her zaman Fiver'a güvenmeye alışmıştı ve şimdi ona gerçekten ihtiyacı olduğunda onları yüzüstü bırakıyordu. Blackberry'nin mantığı birinci sınıftı ve Bigwig en azından sağlam kalpli herhangi bir tavşanın hangi yöne eğilebileceğini göstermişti. Görünüşe göre Fiver'ın yapabileceği tek katkı bu böcek ruhlu buhardı. Fiver'ın cılız olduğunu ve endişeli bir zaman geçirdiklerini ve hepsinin yorgun olduğunu hatırlamaya çalıştı. O anda yuvanın uzak ucundaki toprak içe doğru parçalanmaya başladı: sonra düştü ve Silver'ın başı ve ön patileri ortaya çıktı.

"İşte geldik," dedi Silver neşeyle. "İstediğini yaptık Hazel: ve Buckthorn yan kapıdan geçiyor. Ama bilmek istediğim şey, Adı Ne? Gidip onu görmekten korktuğumuz için burada sinerek oturmayacağız. Bizim hakkımızda ne düşünür?"

Dandelion omzunun üzerinden, "Sana anlatacağım," dedi. "Dürüst değilse, o biz bileceksiniz sizsiniz, çıkmaktan korkuyor: ve o eğer olduğunu . O bizler şüpheli, korkak skulkers düşüneceğim biz bu alanlarda yaşamak için gidiyoruz, biz gerekecek er ya da geç kaderiyle anlaşmaya varır ve orada takılıp onları ziyaret etmeye cesaret edemeyeceğimizi kabul etmek doğru olmaz."

"Kaç tane var bilmiyorum," dedi Silver, "ama biz oldukça kalabalığız. Her neyse, uzak durma fikrinden nefret ediyorum. Tavşanlar ne zamandan beri elil? aramıza girecekti, değil mi?"

"Pekala," dedi Hazel. "Kendimi böyle hissediyorum. Sadece bilip bilmediğini bilmek istedim. Önce Bigwig ve benim oraya gidip kendi başımıza rapor vermemizi ister misin?"

"Hayır," dedi Gümüş. "Hepimiz gidelim. Eğer gideceksek, Frith aşkına, korkmamış gibi yapalım. Ne dersin Karahindiba?"

"Bence haklısın."

"O zaman şimdi gidelim," dedi Hazel. "Diğerlerini al ve beni takip et."

Dışarıda, ikindi vaktinin yoğunlaşan ışığında, yağmurun gözlerine süzülmesine ve yarasının altından onlara katılmalarını izledi. Böğürtlen, uyanık ve zeki, hendeği geçmeden önce önce yukarı sonra aşağı bakıyor. Bigwig, eylem olasılığı karşısında neşeli. Sabit, güvenilir Gümüş. Atılgan hikaye anlatıcısı Dandelion, kaçmaya o kadar hevesliydi ki, hendekten atladı ve geri kalanını beklemek için durmadan önce tarlaya doğru biraz koştu. Cehri, belki de aralarında en mantıklı ve sadık olanı. Hazel'i aramak için etrafına bakınan ve sonra onun yanında beklemek için gelen Pipkin. Acorn, Hawkbit ve Speedwell, sınırlarının ötesine geçmedikleri sürece yeterince iyi rütbeliler. En son Fiver geldi, ayazda bir serçe gibi kederli ve isteksizdi. Hazel delikten dönerken, batıdaki bulutlar hafifçe aralandı ve ani bir sulu, soluk altın rengi ışık kamaştı.

"Ey El-ahrairah!" diye düşündü Hazel. "Bunlar tanışacağımız tavşanlar. Onları bizi tanıdığın kadar biliyorsun. Yaptığım doğru şey bu olsun."

"Şimdi, hazırlan, Fiver!" dedi yüksek sesle. "Seni bekliyoruz ve her an daha da ıslanıyoruz."

Islanan bir yaban arısı bir devedikeni çiçeğinin üzerinde süründü, birkaç saniye kanatlarını titretti ve sonra tarladan uçup gitti. Hazel gümüş rengi çimenlerin üzerinde arkasında karanlık bir iz bırakarak onu takip etti.

13. Ağırlama
Öğleden sonra bir diyara geldiler

Her zaman öğleden sonra gibiydi.

Kıyı boyunca durgun hava baygınlık geçirdi,

Yorgun bir rüya görmüş biri gibi nefes almak.

Tennyson, Lotus Yiyenler

Karşı ahşabın köşesinin keskin bir nokta olduğu ortaya çıktı. Onun ötesinde, hendek ve ağaçlar yeniden giriş yapacak şekilde yeniden kıvrıldı, öyle ki tarla, çepeçevre uzanan bir kıyı ile bir koy oluşturdu. Cowslip'in onlardan ayrıldığında neden ağaçların arasına girdiği şimdi açıktı. Aralarında uzanan dar ağaçlık şeridin içinden geçerek onların deliklerinden kendi deliklerine doğrudan bir

çizgide koşmuştu. Gerçekten de, Hazel noktayı çevirip etrafına bakmak için durduğunda, Cowslip'in çıkmış olması gereken yeri görebiliyordu. Çitin altından tarlaya uzanan açık bir tavşan yolu. Körfezin diğer tarafındaki kıyıda, çıplak zeminde karanlık ve belirgin görünen tavşan delikleri açıkça görülüyordu. Tahmin edilebileceği gibi bariz bir savaş alanıydı.

"Gökyüzü üzerimizde!" dedi Bigwig. "Kilometrelerce öteden beri yaşayan her canlı, orada olduğunu bilmeli! Çimenlerin üzerindeki tüm izlere de bak! Sabahları ardıç kuşları gibi şarkı söylerler mi sanıyorsun?"

Blackberry, "Belki de kendilerini gizlemekle uğraşmayacak kadar güvendedirler," dedi. "Sonuçta, ev warren'ı görülecek kadar açıktı."

"Evet, ama öyle değil! Birkaç hrududil bu deliklerden bazılarına inebilir."

"Ben de," dedi Dandelion. "Fena halde ıslanıyorum."

Yaklaştıklarında, hendeğin kenarında büyük bir tavşan belirdi, onlara baktı ve kıyıda gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra iki kişi daha dışarı çıktı ve onları bekledi. Onlar da şık ve alışılmadık derecede büyüktü.

Hazel, "Cowslip adında bir tavşan bize burada barınak teklif etti," dedi. "Belki de bizi görmeye geldiğini biliyorsundur?"

Her iki tavşan birlikte baş ve ön pençelerinde meraklı, dans eden bir hareket yaptı. Hazel ve Cowslip'in karşılaştıklarında yaptıkları gibi koklama dışında, resmi jestler -çiftleşen tavşanlar dışında- Hazel ve arkadaşları tarafından bilinmiyordu. Gizemli ve biraz rahatlamış hissettiler. Dansçılar durakladı, belli ki bir onay ya da karşılıklı bir jest beklediler, ama hiçbiri yoktu.

İçlerinden biri en sonunda, "İnek kayması büyük yuvada," dedi. "Bizi oraya kadar takip etmek ister misin?"

"Kaç kişiyiz?" diye sordu Hazel.

"Hepiniz," diye yanıtladı diğeri şaşkınlıkla. "Yağmurda dışarıda kalmak istemezsin, değil mi?"

Hazel, kendisinin ve bir ya da iki yoldaşının, Tavşan Başı'nı -ki o muhtemelen Kovslip olmayacaktı, çünkü Cowslip onları başıboş görmeye gelmişti- yuvasına götürüleceğini ve ardından hepsine farklı yerler verileceğini tahmin etmişti. gitmek için. Korktuğu şey bu ayrılıktı. Şimdi hayretle, yeraltındaki warren'in hepsini bir arada tutacak kadar büyük bir parçası olduğunu fark etti. Burayı

ziyaret etmeyi o kadar merak etti ki, hangi sırayla inmeleri gerektiği konusunda ayrıntılı düzenlemeler yapmayı bırakmadı. Ancak, Pipkin'i hemen arkasına koydu. "Bir zamanlar için onun küçük kalp sıcak olacak" diye düşündüm, "ve liderler eğer do saldırıya, biz daha kolay bazılarından daha onu yedek olabilir herhalde." Bigwig arkadan yukarı kaldırmayı istedi. "Bir sorun çıkarsa, içinden çık," dedi, "ve alabildiğin kadarını yanına al." Sonra kılavuzlarını takip ederek kıyıdaki deliklerden birine girdi.

Koşu geniş, pürüzsüz ve kuruydu. Belli ki bir otoyoldu, çünkü her yöne ayrılan diğer yollar. Öndeki tavşanlar hızlı gitti ve Hazel onu takip ederken burnunu çekecek çok az zamanı vardı. Birden kontrol etti. Açık bir yere gelmişti. Bıyıkları önünde hiçbir toprak hissetmiyordu ve hiçbiri yanlarına yakın değildi. Önünde epeyce hava vardı -hareket ettiğini hissedebiliyordu- ve başının üzerinde hatırı sayılır bir boşluk vardı. Ayrıca yanında birkaç tavşan vardı. Yerin altında üç tarafı açığa çıkacak bir yer olacağı aklına gelmemişti. Hızla geri çekildi ve Pipkin'i kuyruğunda hissetti. "Ne aptalmışım!" düşündü. "Neden Silver'ı oraya koymadım?" O anda Cowslip'in konuştuğunu duydu. Atladı, çünkü biraz uzakta olduğunu anlayabiliyordu. Mekanın büyüklüğü muazzam olmalıdır.

"Sen misin Hazal?" dedi Cowslip. "Rica ederim, arkadaşların da. Geldiğine sevindik."

Cesur ve deneyimli körler dışında hiçbir insan göremedikleri garip bir yerde pek bir şey hissedemez, ancak tavşanlarda durum tam tersidir. Hayatlarının yarısını yeraltında karanlıkta veya karanlığa yakın bir yerde geçirirler ve dokunma, koku alma ve işitme onlara görmeden çok veya daha fazlasını aktarır. Hazel artık nerede olduğuna dair en net bilgiye sahipti. Bir an önce ayrılıp altı ay sonra gelse burayı tanıyabilirdi. İçinde bulunduğu en büyük yuvanın bir ucundaydı; sert, çıplak bir zemin ile kumlu, sıcak ve kuru. Çatının üzerinden geçen birkaç ağaç kökü vardı ve bu sıra dışı açıklığı destekleyenler bunlardı. Mekanda çok sayıda tavşan vardı - getirdiğinden çok daha fazlası. Hepsi Cowslip ile aynı zengin, gösterişli kokuya sahipti.

Koridorun diğer ucunda Cowslip vardı ve Hazel onun cevap vermesini beklediğini fark etti. Kendi arkadaşları hâlâ girişteki delikten birer birer çıkıyorlardı ve epeyce tırmalama ve ayak karıştırma vardı. Çok resmi olması gerekip gerekmediğini merak etti. Kendisini Tavşan Başı olarak adlandırsa da adlandırmasa da, bu tür şeyler hakkında hiçbir deneyimi yoktu. Threarah hiç şüphesiz bu duruma mükemmel bir şekilde yükselebilirdi. Kaybolmuş görünmek ya da takipçilerini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Sade ve arkadaş canlısı olmanın en iyisi olacağına karar verdi. Ne de olsa, sığınağa yerleştiklerinde, bu yabancılara, başlangıçta hava atarak sorun yaşama riskine

girmeden, kendileri kadar iyi olduklarını göstermek için bolca zamanları olacaktı.

Kötü hava koşullarından kurtulduğumuz için mutluyuz" dedi. "Biz tüm tavşanlar gibiyiz - kalabalığın en mutlusu. Bizi tarlada görmeye geldiğinde Cowslip, evinin büyük olmadığını söyledin, ama kıyı boyunca gördüğümüz deliklere bakılırsa, öyle olmalı. iyi, büyük bir tane sayardık."

Bitirdiğinde, Bigwig'in salona yeni girdiğini hissetti ve tekrar bir arada olduklarını biliyordu. Yabancı tavşanlar onun küçük konuşmasından biraz rahatsız olmuşa benziyorlardı ve şu ya da bu nedenle onları sayılarına iltifat etmekle doğru notu alamadığını hissetti. Belki de sonuçta onlardan çok fazla yoktu? Hastalık var mıydı? Kokusu ya da izi yoktu. Bunlar şimdiye kadar tanıştığı en büyük ve en sağlıklı tavşanlardı. Belki de kıpırdamalarının ve sessizliklerinin onun söyledikleriyle hiçbir ilgisi yoktu? Belki de yeni olduğu için çok iyi konuşmadığından ve onların iyi yollarına uygun olmadığını hissettiler mi? "Boş ver," diye düşündü. "Dün geceden sonra kendi payıma düşenden eminim. Elimizde bir tutam olmasaydı, burada olmazdık. Bu diğer adamların sadece bizi tanımaları gerekecek. Hoşlanmıyor gibiler. neyse biz."

Daha fazla konuşma yoktu. Tavşanların kendi gelenekleri ve formaliteleri vardır, ancak bunlar insan standartlarına göre az ve kısadır. Hazel bir insan olsaydı, arkadaşlarını birer birer tanıtması beklenirdi ve şüphesiz her biri ev sahiplerinden biri tarafından misafir olarak kabul edilirdi. Ancak büyük yuvada işler farklı gelişti. Tavşanlar doğal olarak karıştı. İnsanların -hatta bazen köpeklerinin ve kedilerinin- yaptığı yapay tarzda konuşmak için konuşmadılar. Ancak bu, iletişim kurmadıkları anlamına gelmiyordu; sadece konuşarak iletişim kurmuyorlardı. Yuvanın her tarafında, hem yeni gelenler hem de evde olanlar birbirlerine kendi yollarına ve zamanlarına göre alışıyorlardı; yabancıların nasıl koktuğunu, nasıl hareket ettiklerini, nasıl nefes aldıklarını, nasıl kaşındıklarını, ritimlerini ve nabzını nasıl hissettiklerini öğrenmek. Söze gerek kalmadan sürdürülen konuları ve tartışma konuları bunlardı. Benzer bir toplantıdaki bir insandan daha fazla, her tavşan kendi parçasını takip ederken bütünün gidişatına duyarlıydı. Bir süre sonra, herkes salonun öfkelenmeyeceğini ya da bir kavgada dağılmayacağını biliyordu. Nasıl ki iki taraf arasında bir denge durumunda bir savaş başlarsa, bu denge o ya da bu şekilde yavaş yavaş değişir, ta ki dengenin o kadar eğildiği ve sorunun artık şüpheye yer bırakmayacağı açık olana kadar - bu tavşanların toplanması da öyledir. Kararsız yaklaşımlar, sessizlikler, duraklamalar, hareketler, yan yana çömelmeler ve her türlü geçici değerlendirmelerle başlayan karanlık, dünyanın bir yarım küresi gibi yaza yavaş yavaş, daha sıcak, daha parlak bir karşılıklı beğeni ve onay bölgesine taşındı. hepsi korkacak bir şeyleri olmadığından emindi. Hazel'dan biraz uzakta olan Pipkin, bir saniyede sırtını kırabilecek iki büyük tavşanın arasında rahatça

çömeldi, Buckthorn ve Cowslip eğlenceli bir itişme başlattı, kedi yavrusu gibi birbirlerini ısırdı ve sonra kulaklarını taramak için ayrıldılar. ani yerçekiminin komik bahanesi. Sadece Fiver tek başına ve ayrı oturdu. Ya hasta ya da çok morali bozuk görünüyordu ve yabancılar içgüdüsel olarak ondan kaçınıyordu.

Toplantının güvenli bir şekilde köşeyi döndüğü bilgisi Hazel'e Silver'ın kafası ve çakılları kıran pençelerinin bir hatırası şeklinde geldi. Bir anda kendini sıcak ve rahatlamış hissetti. Salonun tamamını çoktan geçmişti ve her biri Cowslip kadar büyük olan bir geyik ve bir geyik olan iki tavşana yaklaştırıldı. İkisi birlikte yakınlardaki pistlerden birinde birkaç yavaş atlama yapınca Hazel onu takip etti ve yavaş yavaş üçü de salondan çıktılar. Yerin daha derinlerinde, daha küçük bir yuvaya geldiler. Belli ki bu çifte aitti, çünkü evdeymiş gibi yerleştiler ve Hazel'in de aynısını yapmasına itiraz etmediler. Burada büyük salonun havası yavaş yavaş ellerinden geçerken üçü de bir süre sessiz kaldı.

"Cowslip Baş Tavşan mı?" diye uzun uzun sordu Hazel.

Diğeri soruyla cevap verdi. "Baş Tavşan mı diyorsun?"

Hazel bunu yanıtlamayı uygunsuz buldu. Öyle olduğunu söylerse, yeni arkadaşları gelecek için ona böyle hitap edebilir ve Bigwig ve Silver'ın bu konuda ne söyleyeceğini hayal edebilirdi. Her zamanki gibi, sade dürüstlüğüne geri döndü.

"Biz sadece birkaç kişiyiz," dedi. "Kötü şeylerden kaçmak için aleladamizi aceleyle terk ettik. Çoğu geride kaldı ve Tavşan Başı da onlardan biriydi. Arkadaşlarıma önderlik etmeye çalışıyordum ama beni duyarlar mı bilmiyorum. Baş Tavşan denir."

"Bu ona birkaç soru sormasını sağlayacak," diye düşündü. "Neden gittin? Gerisi neden gelmedi? Neyden korktun? Ne diyeceğim?"

Ancak diğer tavşan konuştuğunda, ya Hazel'in söyledikleriyle ilgilenmediği ya da onu sorgulamamak için başka bir nedeni olduğu açıktı.

Biz kimseye Tavşan Başı demiyoruz" dedi. "Bu öğleden sonra seninle görüşmek Cowslip'in fikriydi, o yüzden giden oydu."

"Ama Elil'in ne yapacağına kim karar veriyor? Kazıp keşif ekipleri yollamak vs.?"

"Ah, biz böyle bir şeyi asla o geçen kış bir homba vardı. Elil buradan uzak tutmak. Ama alanlar arasında geliyor adam, onun silahı ile vurdu."

Hazal baktı. "Ama erkekler bir homba vurmaz."

"Eh, o öldüren bu .... Yine de, bir tane O da baykuş öldürür Biz kazmak gerekiyor asla Kimse açacağız Hayatımda Burrows Bir çok boş yatarken, biliyorsunuz: bir bölümünde canlı, sıçan, ama adam mümkün olduğunda onları da öldürür. Keşif gezilerine ihtiyacımız yok. Burada her yerden daha iyi yemek var. Arkadaşların burada yaşamaktan mutlu olacaklar."

Ama kendisi pek mutlu görünmüyordu ve Hazel bir kez daha garip bir şekilde kafası karışmış hissetti. "Adam nerede-" diye başladı. Ama sözü kesildi.

"Benim adım Çilek. Bu benim dişi geyiğim Nildro-hain.[7]En iyi boş yuvalardan bazıları oldukça yakındır. Arkadaşların yerleşmek isterse diye sana göstereceğim. Büyük yuva harika bir yer, sence de öyle değil mi? Eminim tüm tavşanların yeraltında bir araya gelebileceği çok fazla warren olamaz. Çatılar tamamen ağaç kökleri, bilirsiniz ve tabii ki dışarıdaki ağaç yağmurun içeri girmesini engelliyor. Ağacın hayatta olması şaşırtıcı, ama öyle."

Hazel, Çilek'in konuşmasının asıl amacının kendi sorularını engellemek olduğundan şüpheleniyordu. Kısmen sinirlenmiş ve kısmen şaşırmıştı.

"Boş ver," diye düşündü. "Hepimiz bu adamlar kadar büyürsek, oldukça iyi olacağız. Buralarda bir yerlerde güzel yiyecekler olmalı. Onun geyik yavrusu da güzel bir yaratık. Belki de avluda onun gibileri vardır."

Çilek yuvadan çıktı ve Hazel onu takip ederek ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Kesinlikle hayran olmak için bir warren oldu. Bazen, yukarıya doğru bir deliğe çıkan bir yolu geçtiklerinde, geceleyin hâlâ yağan yağmurun dışarıdaki sesini duyabiliyordu. Ancak birkaç saattir yağmur yağmasına rağmen, ne derin koşularda ne de geçtikleri birçok oyukta en ufak bir nemli veya soğuk yoktu. Hem drenaj hem de havalandırma alışık olduğundan daha iyiydi. Arada sırada başka tavşanlar da hareket halindeydi. Bir keresinde, aynı türden bir geziye götürüldüğü anlaşılan Palamut'a rastladılar. "Çok arkadaş canlısı, değil mi?" Birbirlerinin yanından geçerken Hazel'e dedi. "Böyle bir yere varacağımızı hiç hayal etmemiştim. Harika bir yargıya sahipsin, Hazel." Strawberry kibarca onun konuşmasını bitirmesini bekledi ve Hazel duyduğuna memnun olmaktan kendini alamadı.

Sonunda, belirgin bir fare kokusu gelen bazı açıklıkların etrafından dikkatlice geçtikten sonra, bir tür çukurda durdular. Dik bir tünel havaya çıkıyordu. Tavşan koşuları yay şeklinde olma eğilimindedir; ama bu düzdü, öyle ki üstlerinde, deliğin ağzından Hazel gece göğüne karşı yaprakları görebiliyordu. Çukurun bir

duvarının dışbükey olduğunu ve sert bir maddeden yapıldığını fark etti. Belli belirsiz kokladı.

"Bunların ne olduğunu bilmiyor musun?" dedi Çilek. "Tuğlalar; insanların evlerini ve ahırlarını yaptıkları taşlar. Burada uzun zaman önce bir kuyu vardı, ama şimdi doldu - adamlar artık kullanmıyor. Ve buradaki toprak duvar, arkasında toprağa sabitlenmiş bir insan şeyi yüzünden tamamen düz, ama ne olduğundan emin değilim."

"Üzerine bir şey sıkışmış," dedi Hazel. "Neden, onlar yüzeye itilmiş taşlar! Ama ne için?"

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Çilek.

Hazel taşların karşısında şaşkına döndü. Hepsi aynı boydaydı ve düzenli aralıklarla toprağa itildiler. Onlardan hiçbir şey yapamazdı.

"Onlar ne için?" tekrar sordu.

"Bu El-ahrairah," dedi Çilek. "Bir süre önce Laburnum adında bir tavşan yaptı. Başkaları da var ama en iyisi bu. Görülmeye değer, sence de öyle değil mi?"

Hazel her zamankinden daha fazla kayıptı. Hiç laburnum görmemişti ve Lapine'de "Zehir Ağacı" olan isme şaşırmıştı. Bir tavşana nasıl Zehir denebilir? Ve taşlar nasıl El-ahrairah olabilir? Strawberry'nin El-ahrairah olduğunu söylediği şey tam olarak neydi? Şaşkınlıkla "Anlamıyorum" dedi.

Strawberry, "Buna Şekil diyoruz," diye açıkladı. "Daha önce görmedin mi? Taşlar duvarda El-ahrairah şeklini alıyor. Kralın marulunu çalmak. Biliyor musun?"

Blackberry, Enborne'un yanındaki sal hakkında konuştuğundan beri Hazel bu kadar şaşırmamıştı. Açıkçası, taşların El-ahrairah ile bir ilgisi olamaz. Strawberry de kuyruğunun bir meşe ağacı olduğunu söylemiş gibi geldi ona. Tekrar burnunu çekti ve sonra bir pençesini duvara dayadı.

"Sabit, sabit," dedi Çilek. "Ona zarar verebilirsin ve bu olmaz. Boş ver. Başka bir zaman yine geleceğiz."

"Ama nerede-" Hazel başlıyordu ki, Çilek bir kez daha sözünü kesti.

"Artık aç olacağını tahmin ediyorum. Aç olduğumu biliyorum. Bütün gece yağmur yağıyor, bundan eminim, ama burada yeraltında beslenebiliriz,

biliyorsun. Ve sonra büyük yuvada uyuyabilirsin, ya da İstersen benim yerimde. Geldiğimizden daha hızlı geri dönebiliriz. Neredeyse dümdüz giden bir koşu var. Aslında karşıdan geçiyor-"

Geri dönerlerken acımasızca sohbet etmeye devam etti. Hazel birdenbire bu umutsuz kesintilerin "Nerede?" ile başlayan herhangi bir soruyu takip ettiğini düşündü. Bunu kanıtlayacağını düşündü. Bir süre sonra Strawberry, "Artık neredeyse büyük yuvaya geldik, ama farklı bir yoldan giriyoruz" diyerek sözlerini tamamladı.

"Ve nereye-" dedi Hazel. Çilek anında yan koşuya dönüştü ve "Kingcup? Büyük yuvaya mı geliyorsun?" diye seslendi. Bir sessizlik oldu, "Bu garip!" dedi Çilek, geri dönerek bir kez daha yolu gösterdi. "Genellikle bu saatlerde oradadır. Sık sık onu ararım, bilirsiniz."

Hazel, arkasına yaslanmış, burnu ve bıyığıyla hızlıca bir arama yaptı. Yuvanın eşiği, yukarıdaki çatıdan bir günlük yumuşak toprak düşüşüyle kaplandı. Strawberry'nin parmak izleri onu açıkça işaretlemişti ve başka hiçbir şey yoktu.

14. 'Kasımdaki Ağaçlar Gibi'
Mahkemeler ve kamplar dünyayı öğrenebileceğiniz tek yerler… Bulunduğunuz şirketin havasını alın.

Chesterfield Kontu, Oğluna Mektuplar

Büyük yuva, terk ettikleri zamankinden daha az kalabalıktı. Nildro-hain, karşılaştıkları ilk tavşandı. Birlikte sessizce konuşan ve besleniyor gibi görünen üç dört kişilik bir grup arasındaydı. Yeşillik kokusu vardı. Belli ki Threarah'ın marulu gibi yeraltında bir çeşit yiyecek mevcuttu. Hazel, Nildro-hain ile konuşmak için durdu. Kuyu çukuruna ve Laburnum'daki El-ahrairah'a kadar gidip gitmediğini sordu.

"Evet, yaptık," dedi Hazel. "Korkarım bu benim için oldukça tuhaf bir şey. Ama duvardaki taşlardansa sana ve arkadaşlarına hayran olmayı tercih ederim."

Bunu söylerken Cowslip'in onlara katıldığını ve Strawberry'nin onunla sessizce konuştuğunu fark etti. "Asla bir Şeklin yakınında olmadım" sözlerini yakaladı ve bir an sonra Cowslip, "Eh, bizim açımızdan hiç fark etmez" diye yanıtladı.

Hazel birden kendini yorgun ve depresif hissetti. Blackberry'nin Cowslip'in zarif, ağır omzunun ardındaki sesini duydu ve ona doğru yürüdü.

"Çimenlere çık," dedi sessizce. "Gelecek birini getir."

O anda Cowslip ona döndü ve "Artık bir şeyler yemekten memnun olacaksın. Sana burada neler olduğunu göstereceğim" dedi.

"Bir ya da ikimiz öylece dalga geçeceğiz,[8]"dedi Hazal.

"Ah, hâlâ bunun için çok fazla yağmur yağıyor," dedi Cowslip, sanki bunun iki yolu yokmuş gibi. "Seni burada besleyeceğiz."

"Bu konuda tartıştığım için üzgünüm," dedi Hazel kararlı bir şekilde, "ama bazılarımızın susması gerekiyor. Buna alıştık ve yağmur bizi rahatsız etmiyor."

Cowslip bir an şaşırmış göründü Sonra güldü.

Kahkaha olgusu hayvanlar tarafından bilinmez; ancak köpeklerin ve fillerin bu konuda biraz sezgileri olabilir. Hazel ve Blackberry üzerindeki etkisi çok büyüktü. Hazel'in ilk fikri, Cowslip'in bir tür hastalığın belirtisini gösterdiğiydi. Blackberry açıkça onlara saldıracağını düşündü ve geri çekildi. Cowslip hiçbir şey söylemedi ama ürkütücü kahkahası devam etti. Hazel ve Blackberry döndüler ve sanki bir gelincikmiş gibi en yakın koşuya koştular. Yolun yarısında, önce geçmelerine izin verecek, sonra dönüp onları takip edecek kadar küçük olan Pipkin ile karşılaştılar.

Yağmur hala durmadan yağıyordu. Gece karanlıktı ve Mayıs ayı için soğuktu. Üçü de çimenlere çömeldi ve yağmur kürklerinden dereler halinde akarken kemirdiler.

"Aman Tanrım, Hazel," dedi Blackberry, "gerçekten tüylerini diken diken etmek mi istedin? Bu korkunç! Onlar ne varsa onu yiyip sonra da uyuyacaktım. Fikir ne?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Hazel. "Birden ne çıkmak zorunda hissettim ve Yeni firma istediğim ben Fiver sıkan görebilirsiniz;.. O bitti alırsınız olsa, ben söylemek cesaret var olan bu tavşanlarla ilgili garip bir şey onlar içine taşlar bas biliyor musunuz. duvar?"

"Ne yapıyorlar?"

Hazal açıkladı. Blackberry, kendisi kadar zarardaydı. "Ama sana başka bir şey söyleyeceğim," dedi. "Bigwig şimdiye kadar yanlış değildi. Onlar do kuşlar gibi şarkı. Ben Betony adında bir tavşan ait çukurunda oldu. Onun doe bir çöp vardır ve o oldukça sonbaharda bir robin gibi Üzerlerine bir gürültü yapıyordu. Göndermek için uyusunlar, dedi. Beni tuhaf hissettirdi, söyleyebilirim."

"Ve ne yok sen onlardan Hlao-roo düşünüyorsun?" diye sordu Hazel.

"Çok iyiler ve kibarlar," diye yanıtladı Pipkin, "ama bana nasıl vurduklarını anlatacağım. Hepsi çok üzgün görünüyor. Neden bu kadar büyük ve güçlü olduklarında ve bu kadar güzel olduklarında, nedenini bilmiyorum. warren. Ama aklıma Kasım'da ağaçlar geldi. Aptallık ettiğimi tahmin ediyorum Hazel. Bizi buraya sen getirdin ve eminim orası güzel, güvenli bir yer olmalı."

"Hayır, aptal değilsin. Fark etmemiştim ama kesinlikle haklısın. Hepsinin kafasında bir şeyler var gibi görünüyor."

"Ama sonuçta," dedi Blackberry, "neden bu kadar az olduklarını bilmiyoruz. Odayı doldurmuyorlar falan. Belki de onları üzen bir tür dertleri olmuştur."

"Bilmiyoruz çünkü bize söylemiyorlar. Ama burada kalacaksak onlarla geçinmeyi öğrenmeliyiz. Onlarla savaşamayız: onlar çok büyükler. Ve biz bizimle savaşmalarını istemiyorum."

"Ben onlar inanmıyorum olabilir , Hazel mücadele," Pipkin söyledi. "Çok büyük olmalarına rağmen bana dövüşçü gibi gelmiyorlar. Kocaman ve Silver gibi değiller."

"Çok şey fark ediyorsun, değil mi Hlao-roo?" dedi Hazal. "Yağmurun hiç olmadığı kadar şiddetli yağdığını fark ettin mi? Midemde biraz ot var. Şimdi tekrar ineceğiz, ama bir süre kendimize kalalım."

"Neden uyumuyorsun?" dedi Blackberry. "Artık bir gece ve bir gün geçti ve ben düşüyorum."

Farklı bir delikten geri döndüler ve çok geçmeden kuru, boş bir yuva buldular, burada birlikte kıvrılıp kendi yorgun bedenlerinin sıcaklığında uyudular.

Hazel uyandığında hemen sabah olduğunu anladı - gün doğumundan bir süre sonra, kokusundan. Elma çiçeğinin kokusu yeterince sadeydi. Sonra düğünçiçeklerinin ve atların daha hafif kokularını aldı. Bunlara karışan bir başkası geldi. Bu onu tedirgin etse de, bir süre ne olduğunu anlayamadı. Tehlikeli bir koku, hoş olmayan bir koku, tamamen doğal olmayan bir koku - dışarısı oldukça yakın: bir duman kokusu - bir şey yanıyordu. Sonra Bigwig'in önceki gün yaptığı keşiften sonra çimenlerdeki küçük beyaz çubuklardan nasıl bahsettiğini hatırladı. Bu kadardı. Dışarıda bir adam yerde yürüyordu. Onu uyandıran şey bu olmalıydı.

Hazel sıcak, karanlık yuvada harika bir güvenlik duygusuyla yatıyordu. Adamın kokusunu alabiliyordu. Adam onun kokusunu alamıyordu. Adamın tek koklayabildiği, çıkardığı pis dumandı. Kuyu çukurundaki Şekli düşünmeye daldı ve sonra El-ahrairah'ın Zehir Ağacı kılığına girip taşları duvara koymanın bir hilesi olduğunu söylediği uykulu bir yarı rüyaya daldı. kendisi Nildro-hain ile tanışırken Strawberry'nin dikkatini çekmek için.

Pipkin kımıldandı ve uykusunda dönüp mırıldandı, "Sayn lay narn, Marli?" ("Yerel güzel mi, Anne?") ve Hazel, eski günleri düşlediğini düşünerek duygulandılar, ona tekrar yerleşmek için yer açmak için yan döndüler. Ancak o anda, yakınlardan koşan bir tavşanın aşağı doğru yaklaştığını duydu. Her kimse, doğal olmayan bir şekilde aradığını ve damgaladığını da fark etti Hazel. Blackberry'nin dediği gibi ses kuş cıvıltısından farklı değildi. Yaklaştıkça Hazel kelimeyi ayırt edebildi.

"Flayrah! Flayrah!"

Ses Çilek'indi. Pipkin ve Blackberry, uykularından derin bir içgüdüye çarpmayan, ince ve yeni olan sesten çok, sesin uğultusunda uyanıyorlardı. Hazel yuvadan çıkıp koşuya çıktı ve bir anda Strawberry'nin sert toprak zemine arka ayağını hararetle dövdüğüne rastladı.

Hazel, "Annem, 'At olsaydın tavan düşerdi, derdi" dedi. "Neden yeraltına damga vuruyorsun?"

"Herkesi uyandırmak için" diye yanıtladı Strawberry. "Yağmur neredeyse bütün gece sürdü, bilirsiniz. Hava sertse genellikle sabahın erken saatlerine kadar uyuruz. Ama şimdi hava düzeldi."

"Aslında neden herkesi uyandırıyorsun?"

"Eh, adam gitti ve Cowslip ve ben flayrah'ın uzun süre yalan söylememesi gerektiğini düşündük. Gidip onu alamazsak, fareler ve kaleler gelir ve ben farelerle savaşmayı sevmiyorum. Sanırım her şey yolunda. senin gibi maceracı bir sürü için günlük iş."

"anlamadım"

"Pekala, benimle gelin. Ben sadece Nildro-hain için bu koşuya geri dönüyorum. Şu anda bir sedyemiz yok, o yüzden o da bizimle gelecek."

Diğer tavşanlar koşu boyunca ilerliyorlardı ve Strawberry birkaçıyla konuştu ve yeni arkadaşlarını tarlaya götürmekten keyif alacağını söyledi. Hazel, Çilek'i

sevdiğini fark etmeye başladı. Önceki gün, onu tartamayacak kadar yorgun ve şaşkındı. Ama şimdi iyi bir uyku çektiğine göre, Çilek'in gerçekten zararsız, düzgün bir adam olduğunu görebiliyordu. Güzel Nildro-hain'e dokunaklı bir şekilde bağlıydı; ve belli ki neşeli ruh halleri ve büyük bir zevk alma kapasitesi vardı. Mayıs sabahına geldiklerinde hendeğin üzerinden atladı ve bir sincap gibi neşeyle uzun çimenlere atladı. Bir gece önce Hazel'ı rahatsız eden o dalgın havayı tamamen kaybetmişe benziyordu. Hazel, evde her zaman olduğu gibi, deliğin ağzında durdu ve vadiye baktı.

Koruluğun arkasından yükselen güneş, tarlanın güneybatısına doğru ağaçlardan uzun gölgeler fırlattı. Islak çimen parıldadı ve yakındaki bir fındık ağacı yanardöner parıldıyor, dalları hafif rüzgarda hareket ederken göz kırpıyor ve parlıyordu. Dere kabarmıştı ve Hazel'ın kulakları önceki günden beri değişen daha derin, daha yumuşak sesi ayırt edebiliyordu. Koru ve dere arasındaki yamaç, her biri çimenlerin üzerinde ayrı ayrı duran, kıvırcık yaprakların üzerinde narin bir çiçek sapı olan uçuk leylak hanım önlükleriyle kaplıydı. Esinti azaldı ve küçük vadi tamamen hareketsiz kaldı, uzun ışık huzmeleriyle tutuldu ve her iki tarafı da orman çizgileriyle çevrelendi. Bu berrak dinginliğin üzerine, bir havuzun yüzeyindeki tüyler gibi, bir guguk kuşunun çığlığı düştü.

"Oldukça güvenli Hazel," dedi arkasındaki çukurda Kovslip. "Saçmalarken etrafa iyice bakmaya alıştığını biliyorum, ama biz burada genellikle dümdüz gideriz."

Hazel yolunu değiştirmek ya da İnek Kızı'ndan talimat almak niyetinde değildi. Ancak, kimse onu zorlamamıştı ve önemsiz şeyler için çekişmenin bir anlamı yoktu. Hendeğin üzerinden diğer kıyıya atladı ve tekrar etrafına baktı. Birkaç tavşan şimdiden tarlada, büyük mayıs çiçekleri olan beyaz benekli uzak bir çite doğru koşuyorlardı. Bigwig ve Silver'ı gördü ve ön patilerindeki ıslaklığı bir kedi gibi adım adım silkeleyerek onlara katılmaya gitti.

"Umarım arkadaşların da sana bakmıştır, bu adamlar da bize bakmıştır Hazel," dedi.

Koca peruk. "Gümüş ve gerçekten tekrar evde hissediyorum. Bana sorarsanız, ben hepimiz için büyük bir değişiklik yaptık herhalde daha iyi. Beşlik yanlış ve korkunç bir şey olsa bile gelmiştir geri eski warren anda oldu, ben hala biz derdim Burada olmak daha iyi. Beslenmeye mi geliyorsun?"

"Bu iş ne besleyecek, biliyor musun?" diye sordu Hazel.

"Sana söylemediler mi? Görünüşe göre tarlalarda avlanma töreni var. Çoğu her gün gidiyor."

(Tavşanlar, herkesin bildiği gibi, genellikle ot yerler. Ama daha iştah açıcı yiyecekler, örneğin, bir keşif gezisi yapacakları veya bir bahçeyi soyacakları marul veya havuç gibi bir yemektir.)

"Flayrah? Ama bir bahçeye baskın yapmak için sabahın geç bir saati değil mi?" dedi Hazel, ağaçların arkasındaki çiftliğin uzaktaki çatılarına bakarak.

"Hayır, hayır," dedi onu duyan warren tavşanlarından biri. "Flayrah tarlada, genellikle derenin yükseldiği yerin yakınında kalıyor. Ya orada yeriz ya da geri getiririz - ya da her ikisini birden. Ama bugün birazını geri getirmemiz gerekecek. Dün gece yağmur o kadar kötüydü ki hayır biri dışarı çıktı ve warren'deki neredeyse her şeyi yedik."

Dere çalıların arasından geçiyordu ve boşlukta bir sığır kuyruğu vardı. Yağmurdan sonra kenarlar bir bataklığa dönüştü ve her toynak izinde su birikti. Tavşanlar onlara geniş bir yatak verdiler ve daha ileride, eski bir yengeç-elma ağacının boğumlu gövdesine yakın başka bir boşluktan geçtiler. Ötesinde, bir çalılık çalılığı çevreleyen, bir adamın yarısı kadar yüksek direkler ve korkuluklarla çevrili bir çit vardı. İçinde kral kupaları açtı ve dere kaynağından fışkırdı.

Hazel yakındaki merada dağınık, kızıl-turuncu renkli parçalar görebiliyordu, bazılarının koyu renkli çimenlerin üzerinde tüylü açık yeşil yaprakları vardı. Taze kesilmiş gibi keskin, at gibi bir koku yaydılar. Onu cezbetti. Salyası akmaya başladı ve hraka'yı geçmek için durdu. Yakından gelen Cowslip, doğal olmayan gülümsemesiyle ona döndü. Ama şimdi Hazel, hevesinden hiç umursamıyordu. Güçlü bir şekilde çekilip çalılardan dağınık toprağa doğru koştu. Parçalardan birine geldi, kokladı ve tadına baktı. Havuç oldu.

Hazel hayatında çeşitli kökler yemişti, ancak daha önce bir araba atı evin avlusunun yanına bir burun torbası döktüğünde sadece bir kez havuç tatmıştı. Bunlar eski havuçlardı, bazıları fareler veya sinekler tarafından çoktan yenmişti. Ama tavşanlar için lüks, diğer tüm duyguları akıllarından uzaklaştıracak bir şölen kokuyorlardı. Hazel kemirerek ve ısırarak oturdu, ekili köklerin zengin, eksiksiz tadı içini bir zevk dalgasıyla doldurdu. Otların arasında zıpladı, birbiri ardına kemirerek yeşil üstleri dilimlerle birlikte yedi. Kimse onun sözünü kesmedi. Herkese yetecek kadar var gibiydi. Zaman zaman, içgüdüsel olarak başını kaldırıp rüzgarı kokladı ama tedbiri gönülsüzdü. "Elil gelirse gelsinler" diye düşündü. "Çok savaşırım. Zaten koşamazdım. Ne ülke! Ne savaş! Hepsinin tavşan kadar büyük olmalarına ve prens gibi kokmalarına şaşmamalı!"
"Merhaba, Pipkin! Kendini kulaklarına kadar doldur! Artık senin için akarsuların kıyısında titremek yok, yaşlı adam!"

Hawkbit ağzı doluyken, "Bir iki hafta içinde nasıl titreyeceğini bilemeyecek," dedi. "Bunun için çok daha iyi hissediyorum! Seni her yerde takip ederdim Hazel. O gece fundalıkta kendim değildim. Yeraltına çıkamayacağını bilmek kötü. Umarım anlarsın."

"Hepsi unutuldu," diye yanıtladı Hazel. "Bu şeylerden bazılarını warren'e geri götürmek için ne yapmamız gerektiğini Cowslip'e sorsam iyi olur."

İlkbaharın yakınında Cowslip'i buldu. Besbelli beslemeyi bitirmişti ve ön patileriyle yüzünü yıkıyordu.

"Burada her gün kök var mı?" diye sordu Hazel. "Nerede-" Tam zamanında kendini kontrol etti. "Öğreniyorum" diye düşündü.

"Her zaman kök salmaz," diye yanıtladı Cowslip. "Fark etmiş olacağınız gibi bunlar geçen yılın. Sanırım kalıntılar temizleniyor. Herhangi bir şey olabilir - kökler, yeşillikler, eski elmalar: hepsi değişir. Bazen hiçbir şey olmaz, özellikle de güzel yaz havalarında. Ama sert havalarda, kışın, neredeyse her zaman bir şeyler vardır. Büyük kökler, genellikle ya da lahana ya da bazen mısır. Onu da yeriz, bilirsiniz."

"O zaman yemek sorun değil. Her yer tavşanlarla dolu olmalı. Sanırım-"

"Eğer gerçekten bitirdiysen," diye araya girdi Cowslip, "- ve acelen yok; acele etme, biraz zaman ayır- taşımayı deneyebilirsin. Bu köklerle çok kolay - marul dışında her şeyden daha kolay. Bir tanesini ısırıp geri götürün. warren ve onu büyük yuvaya koy.Genelde ikişer tane alırım, ama sonra çok pratik yaptım.Tavşanlar genellikle yiyecek taşımaz, biliyorum, ama öğreneceksin. bir mağaza. Büyüdüklerinde gençleri için biraz ihtiyacı var ve özellikle kötü havalarda hepimiz için uygun. Benimle geri gel ve ilk başta taşımayı zor bulursan yardım edeceğim."

Hazel'in yarım havucu ağzına alıp onu bir köpek gibi tarlanın öbür ucuna ve çalılığa geri götürmek için öğrenmesi biraz zahmet aldı. Birkaç kez yere bırakmak zorunda kaldı. Ancak Cowslip cesaret vericiydi ve yeni gelenlerin becerikli lideri olarak konumunu sürdürmeye kararlıydı. Önerisi üzerine ikisi de arkadaşlarının nasıl şekillendiğini görmek için daha büyük deliklerden birinin ağzında beklediler. Daha küçük tavşanlar - özellikle Pipkin - açıkça bu görevi garip bulsa da, hepsi çaba sarf ediyor ve ellerinden gelenin en iyisini yapıyor gibiydiler.

"Neşelen Pipkin," dedi Hazel. "Bu akşam onu yemekten ne kadar keyif alacağınızı bir düşünün. Her neyse, Fiver'ın da sizin kadar zor bulacağına eminim: O da o kadar küçük."

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Pipkin. "Onu gördün mü?"

Hazel şimdi bunu düşündüğüne göre, düşünmemişti. Biraz endişelendi ve Cowslip ile birlikte araziye dönerken Fiver'ın tuhaf mizacını açıklamak için elinden geleni yaptı. "Umarım o iyidir," dedi. "Sanırım, belki bir sonraki partiyi taşıdığımızda gidip onu ararım. Nerede olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Cowslip'in cevap vermesini bekledi ama hayal kırıklığına uğradı. Birkaç dakika sonra Cowslip, "Bak, havuçların etrafında sallanan küçük kargaları görüyor musun? Birkaç gündür başımıza bela oldular. Taşımamız bitene kadar onları uzak tutması için birini bulmam gerek. Ama onlar bir tavşanın üstesinden gelemeyeceği kadar büyükler. Şimdi, serçeler-"

"Bunun Fiver'la ne ilgisi var?" diye sordu Hazel sertçe.

"Aslında," dedi Cowslip, koşarak, "Ben kendim giderim."

Ama kargalarla uğraşmadı ve Hazel onun bir havuç daha alıp onunla başladığını gördü. Sinirlenerek Cehri ve Karahindiba'ya katıldı ve üçü birlikte geri döndüler. Warren bankasına geldiklerinde aniden Fiver'ı gördü. Koruluğun kenarındaki alçak bir porsuk ağacının altında, çalılıkların deliklerinden biraz uzakta, yarı gizlenmiş bir şekilde oturuyordu. Hazel havucunu bırakıp koşarak kıyıya tırmandı ve alçak, yakın dalların altındaki çıplak zeminde ona katıldı. Fiver hiçbir şey söylemedi ve sahaya bakmaya devam etti.

"Taşımayı öğrenmeye gelmiyor musun, Fiver?" diye uzun uzun sordu Hazel. "Bir kez alıştıktan sonra çok zor değil."

Fiver alçak bir sesle, "Bununla hiçbir ilgim olmayacak," diye yanıtladı. "Köpekler, siz sopa taşıyan köpekler gibisiniz."

"Beş! Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Bana aptal isimler taktığın için kızmayacağım. Ama bütün işi diğerlerine bırakıyorsun."

Fiver, "Öfkelenmesi gereken benim," dedi. "Ama bunda iyi değilim, sorun da bu. Neden beni dinlesinler? Yarısı deli olduğumu düşünüyor. Suçlusun Hazel, çünkü olmadığımı biliyorsun ve yine de kazanacaksın." dinle."

"Yani bu warren'ı şimdi bile daha çok sevmiyorsun? Pekala, bence yanılıyorsun. Herkes bazen hata yapar. Neden herkes gibi sen de bir hata yapmamalısın? Hawkbit fundalık konusunda yanılmıştı ve sen' şimdi yanılmışım."

"Aşağıdakiler, fındıklı bir sürü sincap gibi koşuşturan tavşanlar. Bu nasıl doğru olabilir?"

"Eh, sincaplardan iyi bir fikir aldıklarını ve bu onları daha iyi tavşanlar yaptığını söyleyebilirim."

"Sence adam, her kimse, iyi kalpli olduğu için kök salıyor mu? O ne yapıyor?"

"Sadece çöpleri atıyor. Kaç tane tavşan, erkeklerin çöplerinden iyi bir yemek yedi? Marul, eski şalgam? Biliyorsun, elimizden geldiğince hepimiz yaparız. Zehirli değil Fiver, sana bunu söyleyebilirim. Ve eğer öyleyse. tavşanları vurmak istedi, bu sabah pek çok şansı vardı ama başaramadı."

Fiver kendini sert zemine yaslarken daha da küçülmüş gibiydi. "Tartışmaya çalışacak kadar aptalım," dedi sefil bir şekilde. "Ela-sevgili yaşlı Ela-ben Tkachiev biliyoruz doğal olmayan ve kötü bir şey bu yerde yuvarlak tüm bükülmüş var. Şaşılacak ben bu konuda konuşamam bu yüzden, ne olduğunu bilmiyorum. Yine de yanına almaya devam Tel ağlara burnunu nasıl soktuğunu ve bir elma ağacına nasıl ittiğini biliyorsun, ama yine de tel yüzünden kabuğu ısıramazsın. tut. Burada tek başıma otururbut, henüz ona ulaşabilirim."

"Fiver, neden dediğimi yapmıyorsun? O köklerde bir yemek ye ve sonra yeraltına in ve uyu. Bunun için kendini daha iyi hissedeceksin."

Fiver, "Sana bu yerle hiçbir ilgim olmayacağını söylüyorum," dedi. "Yeraltına inmeye gelince, fundalığın üzerinden geri dönmeyi tercih ederim. O salonun çatısı kemikten yapılmış."

"Hayır, ağaç kökleri yok. Ama sonuçta bütün gece yeraltındaydın."

"Ben değildim," dedi Fiver.

"Ne? O zaman neredeydin?"

"Buraya."

"Tüm gece?"

"Evet. Porsuk ağacı iyi bir barınak sağlar, bilirsiniz."

Hazel şimdi ciddi anlamda endişeliydi. Fiver'ın korkuları onu bütün gece yağmurda, soğuktan ve sinsi sinsi dolaşan Elil'den habersiz olarak yerden yukarıda tutmuşsa, o zaman onları vazgeçirmenin kolay olmayacağı açıktı. Bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Ne ayıp! Gelip bize katılmanın daha iyi olacağını düşünüyorum. Ama şimdi seni rahat bırakacağım ve sonra gelip nasıl hissettiğini göreceğim. Gidip porsuk ağacını yeme," dedi. ağaç da."

Fiver cevap vermedi ve Hazel sahaya geri döndü.

Gün kesinlikle önsezileri teşvik edecek bir gün değildi. Ni-Frith tarafından o kadar sıcaktı ki tarlanın alt kısmı nemliydi. Hava, sanki Haziran ayının sonlarıymış gibi yoğun, bitki kokularıyla doluydu; henüz çiçek açmayan nane ve mercanköşk yapraklarından koku yayıyordu ve şurada burada erken bir çayır tatlısı çiçek açmıştı. Chiffchaff bütün sabah meşguldü, çukurun karşısındaki terk edilmiş deliklerin yakınında gümüş bir huş ağacının tepesinde; ve koruluğun derinliklerinden, kullanılmayan kuyunun yanında bir yerde, kara şapkanın güzel şarkısı geldi. Öğleden sonra erken saatlerde bir sıcaklık durgunluğu vardı ve yüksek tarlalardan gelen bir inek sürüsü yavaşça gölgeye doğru otlamaya başladı. Tavşanlardan sadece birkaçı yerin üstünde kaldı. Hemen hemen hepsi yuvalarda uyuyordu. Ama yine de Fiver porsuk ağacının altında tek başına oturuyordu.

Akşamın erken saatlerinde Hazel, Bigwig'i aradı ve birlikte koruluğun arkasındaki koruluğa girdiler. İlk başta temkinli hareket ettiler, ama çok geçmeden fareden daha büyük herhangi bir yaratığın izine rastlamadıkları konusunda emin oldular.

"Kokunulacak hiçbir şey yok," dedi Kocaman, "ve iz de yok. Sanırım Cowslip bize gerçeklerden başka bir şey söylemedi. Burada gerçekten elil falan yok. Nehri geçtiğimiz ormandan farklı. Umurumda değil. Sana söylüyorum Hazel, o gece çok korktum ama göstermeyecektim."

"Ben de öyleydim," diye yanıtladı Hazel. "Ama burası konusunda sana katılıyorum. Tamamen açık görünüyor. Eğer biz-"

"Yine de bu garip," diye araya girdi Bigwig. Ortasında aşağıdaki warren geçitlerinden birinden çıkan bir tavşan deliği olan bir böğürtlen kümesinin içindeydi. Zemin yumuşak ve nemliydi, küf içinde kalın eski yapraklar vardı. Bigwig'in durduğu yerde kargaşa belirtileri vardı. Çürük yapraklar duşlara atılmıştı. Bazıları böğürtlenlerin üzerinde asılıydı ve birkaç düz, ıslak pıhtı yığının ötesinde açık zeminde iyi bir şekilde uzanıyordu. Ortada toprak çıplaktı ve uzun çizikler ve oluklar ile çentikliydi ve o sabah taşıdıkları havuçlardan

biriyle aynı boyutta, dar, düzenli bir delik vardı. İki tavşan burnunu çekip baktı ama hiçbir şey yapamadı.

Bigwig, "Komik olan, koku olmaması" dedi.

"Sadece tavşan değil, o da her yerde, tabii ki. Ve adam - bu da her yerde. Ama bu kokunun bununla hiçbir ilgisi olmayabilir. Bize tek söylediği, bir adamın ormanda yürüdüğü ve bir beyaz fırlattığı. Bu yeri yırtan bir adam değildi."

"Eh, bu çılgın tavşanlar muhtemelen ay ışığında falan dans ediyordur."

"Şaşırmam," dedi Hazel. "Tıpkı onlar gibi olur. Cowslip'e soralım."

"Şu ana kadar söylediğin tek aptalca şey bu. Söylesene, buraya geldiğimizden beri Köstebek ona sorduğunuz herhangi bir soruyu yanıtladı mı?"

"Eh, hayır-çok değil."

"Ona ay ışığında nerede dans ettiğini sormayı dene. 'Cowslip, nerede-»

"Ah, sen de bunu fark ettin, değil mi? 'Nerede' hiçbir şeye cevap vermeyecek. Strawberry de olmayacak. Sanırım bizden gergin olabilirler. Pipkin onların dövüşçü olmadığını söylerken haklıydı. Yani. Bizimle kalabilmek için bir sır saklıyorlar. En iyisi buna katlanmak. Onları üzmek istemiyoruz ve zamanla kendi kendine düzelecek."

Bigwig, "Bu gece daha fazla yağmur yağacak," dedi. "Yakında bence de. Hadi yeraltına inelim ve onları biraz daha özgürce konuşturabilecek miyiz bakalım."

"Sanırım bu sadece bekleyebileceğimiz bir şey. Ama şimdi yeraltına inme konusunda hemfikirim. Tanrı aşkına, Fiver'ı da bizimle getirelim. Beni rahatsız ediyor. Bütün gece yağmurda dışarıda olduğunu biliyor musun?"

Koruya geri dönerlerken Hazel o sabah Fiver'la yaptığı konuşmayı anlattı. Onu porsuk ağacının altında buldular ve Bigwig'in kaba ve sabırsızlaştığı oldukça fırtınalı bir sahneden sonra, onlarla birlikte büyük yuvaya inmeye ikna edilmek yerine zorbalığa uğradı.

Kalabalıktı ve yağmur yağmaya başlayınca pistlerden daha fazla tavşan indi. Neşeli ve geveze bir halde itip kaktılar. Getirilen havuçlar, avlunun her yerindeki oyuklarda arkadaşlar arasında yendi veya ailelere ve yuvalara götürüldü. Ama işleri bittiğinde salon dolu kaldı. Pek çok vücudun sıcaklığıyla hoş bir şekilde sıcaktı. Yavaş yavaş geveze gruplar halinden memnun bir

sessizliğe büründüler, ama hiç kimse uyumaya istekli görünmüyordu. Tavşanlar akşam saatlerinde canlıdır ve akşam yağmuru onları yerin altına sürüklediğinde kendilerini hâlâ sürü halinde hissederler. Hazel, neredeyse tüm arkadaşlarının warren tavşanlarıyla dost gibi göründüğünü fark etti. Ayrıca, ne zaman bir gruba girse, warren tavşanlarının onun kim olduğunu bildiklerini ve ona yeni gelenlerin lideri gibi davrandıklarını keşfetti. Strawberry'i bulamamış ama bir süre sonra koridorun diğer ucundan Cowslip yanına gelmiş.

"Burada olmana sevindim Hazel," dedi. "Aramızdan bazıları birilerinden bir hikaye öneriyor. Halkınızdan birinin bir hikaye anlatmak isteyeceğini umuyoruz, ama isterseniz kendimiz başlayabiliriz."

Bir tavşan var, "Çadırda, pasajlardan çok hikayeler var"; ve bir tavşan, bir İrlandalının dövüşmeyi reddedebileceği kadar hikaye anlatmayı reddedemez. Hazel ve arkadaşları görüştü. Kısa bir süre sonra Blackberry, "Hazel'dan size maceralarımızı anlatmasını istedik: Buradaki yolculuğumuzu nasıl yaptığımızı ve size katılma şansını yakaladık" dedi.

Rahatsız edici bir sessizlik oldu, sadece karıştırarak ve fısıldayarak bozuldu. Blackberry, dehşete kapılarak Hazel ve Bigwig'e döndü.

"Sorun ne?" alçak sesle sordu. "Elbette bunun bir zararı yok mu?"

"Bekle," diye yanıtladı Hazel sessizce. "Beğenmiyorlarsa bize söylesinler. Burada kendi yöntemleri var."

Ancak sessizlik bir süre daha devam etti, sanki diğer tavşanlar yanlış olduğunu düşündüklerinden bahsetmeyi umursamıyorlardı.

"Bu iyi değil," dedi Blackberry sonunda. "Kendin bir şey söylemek zorunda kalacaksın Hazel. Hayır, neden söyleyesin? Ben yaparım." Tekrar konuştu. "Bir kez daha düşününce, Hazel aramızda iyi bir hikaye anlatıcısı olduğunu hatırlıyor. Dandelion sana El-ahrairah'ın bir hikayesini anlatacak. Zaten bu yanlış olamaz," diye fısıldadı.

"Hangisi ama?" dedi Karahindiba.

Hazel kuyu çukurunun yanındaki taşları hatırladı. "Kralın Marulu" diye yanıtladı. "Bunu çok düşünüyorlar, inanıyorum."

Dandelion, ormanda gösterdiği aynı cesur hazırlıkla ipucunu aldı. "Kralın Marulu'nun hikayesini anlatacağım," dedi yüksek sesle.

"Bundan zevk alacağız," diye yanıtladı Cowslip hemen.

"Daha iyi olur," diye mırıldandı Bigwig.

Karahindiba başladı.

15. Kralın Marulunun Öyküsü
Don Alfonso: "Eccovi il medico, signore belle."

Ferrando ve Guglielmo: "Despina in maschera, che triste pelle!"

Lorenzo da Ponte, Cosм hayranı Tutte

"Bir zamanlar El-ahrairah ve yandaşlarının tüm şanslarını kaybettiğini söylüyorlar. Düşmanları onları kovdu ve Kelfazin bataklıklarında yaşamak zorunda kaldılar. Şimdi, Kelfazin bataklıklarının olduğu yerde değilim. biliyorum ama El-ahrairah ve yandaşları orada yaşarken, dünyanın tüm kasvetli yerleri arasında en kasvetli yerlerdi.Kaba ottan başka yiyecek yoktu ve hatta çimenler acı çalılar ve rıhtımlarla karışmıştı. zemin kazmak için fazla ıslaktı: su, açılan herhangi bir delikte duruyordu.Fakat diğer tüm hayvanlar El-ahrairah ve hilelerinden o kadar şüphelenmişlerdi ki, onu o sefil ülkeden çıkaramazlardı ve Prens Gökkuşağı her gün kullanırdı. El-ahrairah'ın hala orada olduğundan emin olmak için bataklıklardan yürüyerek gelmek.Prens Rainbow gökyüzünün gücüne ve tepelerin gücüne sahipti ve Frith ona dünyayı en iyi düşündüğü şekilde düzenlemesini söylemişti.

"Bir gün, Prens Gökkuşağı bataklıklardan gelirken, El-ahrairah yanına gitti ve 'Prens Gökkuşağı, halkım üşüyor ve ıslanmadan yeraltına inemiyor. Yiyecekleri o kadar sıkıcı ve fakir ki, ölecekler. kötü hava geldiğinde hasta ol neden istemesek de bizi burada tutuyorsun zarar vermeyiz.

"'El-ahrairah, diye yanıtladı Prens Gökkuşağı, 'bütün hayvanlar senin bir hırsız ve düzenbaz olduğunu biliyor. Artık hilelerin seni yakaladı ve bizi dürüst bir tavşan olacağına ikna edene kadar burada yaşamak zorundasın. .

" 'O zaman asla çıkamayacağız, dedi El-ahrairah, 'insanlarıma akıllarına göre yaşamayı bırakmalarını söylemekten utanırım. Turna balığı dolu bir gölü yüzebilirsem, bizi serbest bırakır mısın?

" 'Hayır, dedi Prens Gökkuşağı, 'çünkü o numaranı duydum El-ahrairah ve nasıl yapıldığını biliyorum.

El-ahrairah, "'Kral Darzin'in bahçesindeki marulları çalabilirsem gitmemize izin verir misin?

"Şimdi Kral Darzin, o zamanlar dünyanın en büyük ve en zengin hayvan şehirlerini yönetiyordu. Askerleri çok sertti ve marul bahçesi derin bir hendekle çevriliydi ve gece gündüz bin nöbetçi tarafından korunuyordu. Tüm takipçilerinin yaşadığı şehrin sınırındaki sarayı El-ahrairah Kral Darzin'in marullarını çalmaktan bahsettiğinde Prens Gökkuşağı güldü ve dedi ki,

" 'Deneyebilirsin El-ahrairah ve eğer başarırsan insanlarını her yerde çoğaltacağım ve kimse onları şu andan dünyanın sonuna kadar bir sebze bahçesinden uzak tutamayacak. Ama gerçekte olacak olan şu ki. askerler tarafından öldürüleceksiniz ve dünya pürüzsüz, makul bir ahmaklıktan kurtulacak.

" 'Pekala, dedi El-ahrairah. 'Göreceğiz.

"Şimdi, kirpi Yona yakındaydı, bataklıklarda sümüklü böcek ve salyangoz arıyordu ve Prens Gökkuşağı ile El-ahrairah arasında geçenleri duydu. Kral Darzin'in büyük sarayına kaçtı ve onu uyardığı için ödüllendirilmek için yalvardı. onun düşmanları.

"'Kral Darzin, diye burnunu çekti, 'o kötü hırsız El-ahrairah, marullarınızı çalacağını söyledi ve sizi kandırıp bahçeye girmeye geliyor.

"Kral Darzin hızla marul bahçesine gitti ve muhafız komutanını çağırdı.

'Bu marulları görüyor musun?'dedi. 'Tohum ekildiğinden beri bunlardan hiçbiri çalınmadı. Çok yakında şimdi hazır olacaklar ve sonra tüm halkım için büyük bir ziyafet vermek istiyorum. Ama duydum ki o alçak Eh-ahrairah, gücü yetiyorsa gelip onları çalmak demektir. Muhafızları ikiye katlayacaksın: ve bütün bahçıvanlar ve yabani otlar her gün muayene edilecek. şef çeşnicibaşı siparişi verir.

"Muhafız komutanı kendisine söyleneni yaptı. O gece El-ahrairah Kelfazin bataklığından çıktı ve gizlice büyük hendeğe çıktı. Yanında sadık Owsla Kaptanı Rabscuttle da vardı. Çalıların arasına çömeldiler ve iki büklüm nöbetçi devriye geziyordu.Sabah olunca bütün bahçıvanların ve yabani otların duvara doğru geldiğini gördüler ve her birine üç nöbetçi baktı.Biri yeniydi ve hasta olan amcasının yerine gelmişti, ama muhafızlar onu içeri almadılar çünkü onu görmediler ve daha eve gitmesine bile izin veremeden onu neredeyse hendeğe attılar El-ahrairah ve Rabscuttle şaşkınlık içinde oradan ayrıldılar ve o gün,

Prens Gökkuşağı yürüyerek geldi. tarlaların arasında, "Pekala, peki, Bin Düşmanın Prensi, marullar nerede?" dedi.

El-ahrairah, "Onları teslim ettiriyorum," diye cevap verdi El-ahrairah. "Taşımak için çok fazla şey olacak. Sonra o ve Rabscuttle gizlice su olmayan birkaç delikten birine girdiler, dışarıya bir nöbetçi koydular ve düşündüler ve konuştular. bir gün ve bir gece.

"Kral Darzin'in sarayının yakınındaki tepenin tepesinde bir bahçe vardı ve burada onun birçok çocuğu ve müritlerinin çocukları, anneleri ve dadıları tarafından oynamaya götürülürdü. Bahçenin çevresinde duvar yoktu. Sadece korunuyordu. çocuklar oradayken: gece boştu, çünkü çalacak hiçbir şey ve avlanacak kimse yoktu.Ertesi gece El-ahrairah tarafından ne yapması gerektiğini söyleyen Rabscuttle bahçeye gitti ve kazdı. Bir sıyrık.Bütün gece sıyrığın içinde saklandı ve ertesi sabah çocuklar oynamaya getirildiğinde dışarı çıktı ve onlara katıldı.O kadar çok çocuk vardı ki annelerin ve dadıların her biri onun ait olması gerektiğini düşündü. ama çocuklarla hemen hemen aynı boyda olduğu ve görünüşü pek de farklı olmadığı için, bazılarıyla arkadaşlık kurabiliyordu. eğer o çocuklardan biri olsaydı.Zaman geldiğinde Çocukların eve gitmesi için Rabscuttle da gitti. Şehrin kapısına geldiler ve muhafızlar Rabscuttle'ı Kral Darzin'in oğluyla birlikte gördüler. Onu durdurdular ve annesinin kim olduğunu sordular, ama Kral'ın oğlu, 'Onu rahat bıraktın' dedi. O benim arkadaşım ve Rabscuttle diğerleriyle birlikte içeri girdi.

"Şimdi, Rabscuttle Kral'ın sarayına girer girmez, koşarak uzaklaştı ve karanlık yuvalardan birine girdi ve bütün gün burada saklandı. Ama akşam dışarı çıkıp kraliyet depolarına gitti; Kral ve onun müritleri ve eşleri için yemek hazırlanıyordu.Otlar, meyveler, kökler ve hatta fındık ve böğürtlenler vardı, çünkü o günlerde Kral Darzin'in halkı her yere, ormanlara ve tarlalara gitti. depolar ve Rabscuttle orada karanlıkta saklandılar ve kendi yedikleri dışında yiyecekleri kötü yapmak için elinden geleni yaptı.

"O akşam Kral Darzin baş çeşnicibaşı çağırdı ve ona marulların hazır olup olmadığını sordu. Çeşnicibaşı, birçoğunun mükemmel olduğunu ve bazılarını zaten dükkânlara getirdiğini söyledi.

" 'İyi, dedi Kral. 'Bu gece iki ya da üç tane alacağız.

"Fakat ertesi sabah Kral ve adamlarından birkaçı mideleri bulandı. Ne yerlerse yesinler hastalanmaya devam ettiler, çünkü Rabscuttle depolarda saklanıyor ve yiyecekleri getirildiği kadar çabuk bozuyordu. Kral birkaç marul daha yedi ama düzelmedi, hatta daha da kötüleşti.

"Beş gün sonra Rabscuttle çocuklarla birlikte tekrar dışarı çıktı ve El-ahrairah'a geri döndü. Kralın hasta olduğunu ve Rabscuttle'ın her istediğini yaptığını duyunca, El-ahrairah kılık değiştirmeye başladı. Beyazını kırptı. Rabscuttle kürkünü kısacık ısırdı ve çamur ve böğürtlenle lekeledi.Sonra her tarafını takip eden kaz otu ve büyük dulavratotu ile kapladı ve hatta kokusunu değiştirmenin yollarını bile buldu.Sonunda kendi karıları bile tanıyamadı. El-ahrairah, Rabscuttle'a arkadan bir yol izlemesini söyledi ve o da Kral Darzin'in sarayına gitti.Ama Rabscuttle dışarıda, tepenin üstünde bekledi.

"El-ahrairah saraya vardığında muhafız komutanını görmek istedi. 'Beni Kral'a götüreceksin,' dedi. 'Prens Gökkuşağı gönderdi beni. Kralın hasta olduğunu duydu ve o' dedi. Hastalığının sebebini bulmak için Kelfazin'in ötesindeki uzak diyardan beni çağırdı.Çabuk olun, bekletilmeye alışık değilim.

" 'Bunun doğru olduğunu nereden bileceğim? diye sordu muhafız komutanı.

"'Benim için hepsi bir,' diye yanıtladı El-ahrairah. 'Frith'in altın nehrinin ötesindeki ülkenin baş doktoruna küçük bir kralın hastalığı nedir? Geri dönüp Prens Gökkuşağı'na Kral'ın muhafızlarının aptal olduğunu söyleyeceğim. ve bana bir pire ısırması kalabalığından beklenebilecek bir muamele yaptı.

"Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı, ama muhafız komutanı korktu ve onu geri çağırdı. El-ahrairah kendini ikna etti ve askerler onu Kral'a götürdü.

"Beş günlük kötü yemek ve mide bulantısından sonra Kral, Prens Gökkuşağı'nın kendisini iyileştirmek için gönderdiğini söyleyen birinden şüphe duymaya yanaşmadı. El-ahrairah'a onu muayene etmesi için yalvardı ve söylediği her şeyi yapacağına söz verdi.

"El-ahrairah, Kralı incelemeyi büyük bir iş yaptı. Gözlerine, kulaklarına, dişlerine, dışkılarına ve pençelerinin uçlarına baktı ve ne yediğini sordu. Sonra kraliyet depolarını görmek istedi. ve marul bahçesi Geri döndüğünde çok ciddi görünüyordu ve dedi ki, 'Yüce Kral, bunun sana ne üzücü bir haber olacağını gayet iyi biliyorum, ama hastalığına asıl sebep, o marulları biriktirdiğin marullar.

Kral Darzin, 'Marullar mı?

" 'Eyvah! mor Avvago ve Okey Pokey'in gri-yeşil ormanlarında olgunlaşıyor.Bu, anladığınız gibi, sizin için meseleyi elimden geldiğince basit terimlerle ifade etmek.Tıbben konuşursak, bıkmayacağım bazı karmaşıklıklar var. sen.

"İnanamıyorum, dedi Kral.

" 'En basit yol, dedi El-ahrairah, bunu sana kanıtlamak olacak. Ama senin tebaalarından birini hasta etmemize gerek yok. Askerlere söyle dışarı çıkıp bir tutsak alsınlar.

"Askerler dışarı çıktılar ve buldukları ilk yaratık, tepede otlayan Rabscuttle oldu. Onu kapılardan sürükleyip Kralın huzuruna çıkardılar.

Ah, bir tavşan, dedi El-ahrairah. 'İğrenç yaratık! Çok daha iyi. İğrenç tavşan, o marulu ye!

"Rabscuttle öyle yaptı ve kısa bir süre sonra inlemeye ve kıvranmaya başladı. Kıkırdayarak tekme attı ve gözlerini devirdi. Yeri kemirdi ve ağzını köpürttü.

"Çok hasta, dedi El-ahrairah. "Son derece kötü bir tane almış olmalı. Yoksa, daha olası olan, enfeksiyon özellikle tavşanlar için ölümcül. Ama her halükarda, şükredelim ki, Majesteleri değil. Eh, o bizim amacımıza hizmet etti. Onu dışarı atın! Majestelerine şiddetle tavsiye ediyorum, El-ahrairah devam etti, 'marulları oldukları yerde bırakma, çünkü onlar filizlenecek, çiçek açacak ve tohum verecekler. Enfeksiyon Yayılacak, hayal kırıklığı yarattığını biliyorum ama onlardan kurtulmalısın.

"O anda, şans eseri, muhafız komutanı, kirpi Yona ile içeri girdi.

"Majesteleri, diye haykırdı, 'bu yaratık Kelfazin bataklıklarından dönüyor. El-ahrairah halkı savaş için toplanıyor. Majestelerinin bahçesine saldırmaya ve kraliyet marullarını çalmaya geldiklerini söylüyorlar. Majestelerininkini alabilir miyim? askerleri alıp yok etmek için mi?

" 'Ah! Kelfazin bataklıklarına git ve onları orada bırak. Ho! Ho! Ne şaka! Bunun için daha iyi hissediyorum!

"Ah, ne ölümcül kurnazlık!" dedi El-ahrairah. "Majestelerinin büyük bir halkın hükümdarı olmasına şaşmamalı. Zaten iyileştiğine inanıyorum. Birçok hastalıkta olduğu gibi, tedavisi basit, bir kez algılanınca. Hayır, hayır, ben hiçbir ödül kabul etmeyecek.Her halükarda, Frith'in altın nehrinin ötesindeki parıldayan topraklarda burada değer olarak düşünülecek hiçbir şey yok.Prens Gökkuşağının gerektirdiğini yaptım. Muhafızlarına söyle bana tepenin eteğine kadar eşlik etsinler, eğildi ve saraydan ayrıldı.

"O akşamın ilerleyen saatlerinde El-ahrairah tavşanlarını daha şiddetli hırlamaya ve Kelfazin bataklıklarında aşağı yukarı koşmaya teşvik ederken, Prens Gökkuşağı nehrin üzerinden geldi.

" 'El-ahrairah, diye seslendi, 'büyülendim mi?

El-ahrairah, "Bu oldukça mümkün, dedi. "Korkunç Lousepedoodle-

Bataklığın tepesinde bir yığında bin tane marul var. Onları oraya kim koydu?

"'Sana teslim edileceklerini söyledim, dedi El-ahrairah. 'Zayıf ve aç oldukları halde halkımın onları Kral Darzin'in bahçesinden taa kadar taşımasını bekleyemezsin. Ancak, yakında toparlanacaklar. Ben bir doktorum, diyebilirim ve bu kadarını duymadıysanız, Prens Gökkuşağı, yakında alacağınız ilacı başka bir mahalleden alabilirsiniz. Rabscuttle, dışarı çıkın ve marulları toplayın.

"Sonra Gökkuşağı Prensi El-ahrairah'ın sözü kadar iyi olduğunu ve sözünün kendisinin de tutması gerektiğini gördü. Tavşanları Kelfazin bataklığından çıkardı ve her yerde çoğaldılar. Ve o günden bu güne, Dünyadaki hiçbir güç bir tavşanı sebze bahçesinden uzak tutamaz, çünkü El-ahrairah onlara dünyanın en iyi binlerce hilesini öğretir."

16. Gümüş otu
"Benim için dans et" dedi ve dedi ki,

"Rüzgar için fazla güzelsin

Almak ya da yakmak için güneş" dedi.

"Zavallı, yıpranmış bir şeyim, ama kaba değilim

Hüzünlü dansçıya ve dans eden ölüye."

Sidney Keyes, Dört Ölüm Duruşu

"Aferin," dedi Hazel, Dandelion sona ererken.

"O çok iyi, değil mi?" dedi Gümüş. "Bizimle birlikte olduğu için şanslıyız. Onu duymak bile moralinizi yükseltiyor."

"Bu onlar için kulaklarını düzleştiriyor," diye fısıldadı Bigwig. "Sadece onu yenecek bir hikaye anlatıcı bulmalarını görelim."

Hepsinin, Dandelion'un onlara hak verdiğinden hiç şüphesi yoktu. Geldiklerinden beri çoğu, mesafeli tavırları, duvardaki şekilleri, zarafetleri, hemen hemen tüm sorulardan ustaca kaçmalarıyla, her şeyden önce, bu muhteşem, iyi beslenmiş yabancılar arasında derinliklerinde hissettiler. tavşan benzeri olmayan melankoli. Şimdi, kendi hikaye anlatıcıları onların sadece bir avuç serseri olmadığını göstermişti. Elbette, hiçbir makul tavşan hayranlığı engelleyemezdi. Bu kadarının söylenmesini beklediler, ancak birkaç dakika sonra ev sahiplerinin açıkça daha az hevesli olduklarını şaşkınlıkla fark ettiler.

"Çok güzel," dedi Cowslip. Söyleyecek başka bir şey arıyor gibiydi ama sonra tekrarladı, "Evet, çok güzel. Alışılmadık bir hikaye."

"Ama bunu biliyor olmalı, değil mi?" diye mırıldandı Blackberry, Hazel'a.

Tavşanlardan bir diğeri, "Bu geleneksel hikayelerin her zaman çekiciliğini koruduğunu düşünüyorum," dedi, "özellikle de gerçek, eski moda bir ruhla anlatıldıklarında."

"Evet," dedi Çilek. "İhtiyaç, işte buna ihtiyacı var. Gerçekten El-ahrairah'a ve Prens Gökkuşağı'na inanmak zorundasın, değil mi? Sonra gerisi gelir."

Hazel, "Hiçbir şey söyleme, Koca peruk," diye fısıldadı: Çünkü Kocaman, patilerini öfkeyle sürtüyordu. "Eğer istemezlerse onları beğenmeye zorlayamazsınız. Bekleyelim ve kendileri ne yapabileceklerini görelim." Yüksek sesle, "Hikayelerimiz nesiller boyu değişmedi, biliyorsun. Ne de olsa kendimizi değiştirmedik. Hayatlarımız onlardan önce babalarımızın ve onların babalarınınkiyle aynıydı. Burada işler farklı. Biz biliyoruz ve biz yeni fikirler ve yollar çok heyecan verici olduğunu düşünüyorum. Biz her türlü şeyin merak ediyorsanız size ilgili hikayeler anlatmak."

Cowslip, "Eh, eski hikayeleri pek anlatmıyoruz," dedi. "Hikâyelerimiz ve şiirlerimiz burada daha çok kendi hayatlarımızla ilgili. Tabii, gördüğün o Shape of Laburnum - bu artık modası geçti. El-ahrairah bizim için pek bir şey ifade etmiyor. Arkadaşının hikayesi öyle değildi. çok çekici," diye aceleyle ekledi.

"El-ahrairah bir düzenbazdır," dedi Buckthorn, "ve tavşanların her zaman numaralara ihtiyacı olacaktır."

Koridorun diğer ucundan, Cowslip'in ötesinden yeni bir ses, "Hayır," dedi. "Tavşanların haysiyete ve her şeyden önce kaderlerini kabul etme iradesine ihtiyaçları vardır."

Cowslip, "Silverweed'in aylardır sahip olduğumuz en iyi şairlerden biri olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Fikirleri büyük bir takipçi kitlesine sahip. Onu şimdi dinlemek ister misiniz?"

"Evet, evet," dedi her taraftan sesler. "Gümüş otu!"

Fiver aniden, "Hazel," dedi, "Bu Silverweed hakkında net bir fikir edinmek istiyorum, ama kendi başıma yaklaşmaya cesaret edemiyorum. Benimle gelir misin?"

"Neden, Fiver, ne demek istiyorsun? Korkulacak ne var?"

"Ah, Frith bana yardım et!" dedi Fiver titreyerek. "Buradan kokusunu alabiliyorum. Beni korkutuyor."

"Oh, Fiver, saçmalama! Sadece diğerleri gibi kokuyor."

"Yağmur yağmış ve tarlalarda çürümeye terk edilmiş arpa gibi kokuyor. Yer altına inemeyen yaralı bir köstebek gibi kokuyor."

"İçinde bir sürü havuç olan büyük, şişman bir tavşan gibi kokuyor. Ama ben seninle geleceğim."

Kalabalığın içinden geçerek yuvanın uzak ucuna ulaştıklarında, Hazel Silverweed'in sadece bir genç olduğunu fark edince şaşırdı. Sandleford warren'de, belki de yalnız birkaç arkadaşı dışında, onun yaşındaki hiçbir tavşandan bir hikaye anlatması istenmezdi. Vahşi, umutsuz bir havası vardı ve kulakları sürekli seğiriyordu. Konuşmaya başladıkça, dinleyicilerinden giderek daha az haberdar oluyor gibiydi ve arkasındaki giriş tünelinden yalnızca kendi işitilebilen bir sesi dinliyormuş gibi sürekli başını çevirdi. Ama sesinde, bir çayırdaki rüzgar ve ışığın hareketi gibi, onu durduran bir büyülenme vardı ve ritmi dinleyicilerine girince tüm yuva sessizleşti.

Rüzgar esiyor, çimenlerin üzerinden esiyor.

Söğüt kediciklerini sallar; yapraklar gümüşi parlıyor.

Nereye gidiyorsun rüzgar? Çok çok uzak

Tepelerin ötesinde, dünyanın kenarında.

Beni de yanına al rüzgar, gökyüzünün üzerinde.

Seninle gideceğim, rüzgar tavşanı olacağım,

Gökyüzüne, tüylü gökyüzüne ve tavşana.

Dere akıyor, çakılların üzerinden akıyor,

Brooklime, kral kupaları, baharın mavisi ve altın rengi boyunca.

Nereye gidiyorsun, akış? Çok çok uzak

Fundalığın ötesinde, bütün gece kayarak.

Beni de al, dere, yıldız ışığında uzaklara.

Seninle geleceğim, dere tavşanı olacağım,

Suyun, yeşil suyun ve tavşanın içinden.

Sonbaharda yapraklar uçar, sarı ve kahverengi olur.

Hendeklerde hışırdarlar, çekerler ve çitlere asılırlar.

Yaprak nereye gidiyorsun Çok çok uzak

Yağmur ve böğürtlenlerle birlikte toprağa gidiyoruz.

Al beni yapraklar, götür beni karanlık yolculuğuna.

Seninle gideceğim, yaprak tavşanı olacağım,

Yerin, toprağın ve tavşanın derin yerlerinde.

Frith akşam gökyüzünde yatıyor. Bulutlar onun için kırmızı.

Buradayım Lord Frith, uzun otların arasında koşuyorum.

Ah beni yanına al, ormanın arkasına düşerek,

Uzakta, ışığın kalbine, sessizliğe.

Çünkü sana nefesimi, hayatımı vermeye hazırım,

Güneşin, güneşin ve tavşanın parlayan çemberi.

Fiver dinlerken, yoğun bir şekilde içine çekme ve inanılmaz bir korku karışımı göstermişti. Aynı anda her kelimeyi kabul ediyor gibiydi ama yine de korkuya kapılmıştı. Bir keresinde, yarı bilinen düşüncelerinin farkına varmış gibi nefesini içine çekti: ve şiir bittiğinde kendine gelmekte zorlanıyor gibiydi. Blackberry'nin yoldaki ölü kirpiden önce yaptığı gibi dişlerini gösterdi ve dudaklarını yaladı.

Bir düşmandan korkan bir tavşan, bazen büyülenerek ya da fark edilmemek için doğal göze çarpmayanlığına güvenerek stoğu hareketsizce çömelir. Ama sonra, büyülenme çok güçlü değilse, hareketsiz kalmanın bir kenara bırakıldığı bir nokta gelir ve tavşan, sanki bir büyüyü bozar gibi, bir anda diğer kaynak uçuşuna döner. Yani şimdi Fiver ile birlikte görünüyordu. Aniden ayağa fırladı ve büyük yuvada şiddetle ilerlemeye başladı. Birkaç tavşan itilip kakıldı ve öfkeyle ona döndü, ama o bunu fark etmedi. Sonra iki ağır warren doları arasında itemeyeceği bir yere geldi. Histeriye, tekmelemeye ve itişmeye başladı ve arkasındaki Hazel bir kavgayı engellemekte zorlandı.

"Kardeşim de bir tür şair, bilirsiniz," dedi kıllı yabancılara. "Bazen bazı şeyler onu çok güçlü bir şekilde etkiliyor ve nedenini her zaman bilmiyor."

Tavşanlardan biri Hazel'in söylediklerini kabul etmiş gibiydi, ama diğeri, "Ah, başka bir şair mi? O zaman onu dinleyelim. Omzum için bir geri dönüş olacak zaten. Kocaman bir kürk tutamını kaşıdı. "

Fiver çoktan onların ötesindeydi ve daha ilerideki giriş tüneline doğru ilerliyordu. Hazel onu takip etmesi gerektiğini hissetti. Ama kendisinin dostça davranmak için çektiği onca zahmetten sonra, Fiver'ın yeni arkadaşlarını düşmanlaştırması karşısında o kadar sinirlenmişti ki, Kocaman'ın yanından geçerken, "Gelin ve ona biraz anlam vermeme yardım edin. Şu anda istediğimiz son şey kavga etmek." Fiver'ın kısa bir Bigwig dokunuşunu gerçekten hak ettiğini hissetti.

Fiver'ı koşarken takip ettiler ve girişte ona yetiştiler. İkisi de bir şey söyleyemeden, döndü ve sanki ona bir soru sormuşlar gibi konuşmaya başladı.

"Öyleyse hissettin mi? Ve hissedip hissetmediğimi mi bilmek istiyorsun? Aptal olma, öyle mi diyeceksin, değil mi? Seni suçlamıyorum Hazel. Bir bulutun diğerine doğru sürüklendiği gibi ona doğru hareket ettiğimi hissettim. Ama sonra son anda savruldum. Kim bilir neden? Kendi iradem değildi, bir kazaydı. Sadece küçük bir parçam vardı beni ondan uzaklaştırdı. O salonun çatısı kemikten mi dedim? Hayır! bütün gökyüzünü kaplayan büyük bir budalalık sisi: ve bir daha asla Frith'in ışığında gitmeyi görmeyeceğiz. Ah, bize ne olacak? Bir şey doğru olabilir ve yine de umutsuz bir aptallık olabilir, Hazel."

"Bütün bunlar ne Allah aşkına?" dedi Hazel, şaşkınlık içinde Kocabaş'a.

Bigwig, "Aşağıdaki o sarkık kulaklı serseri şairden bahsediyor," diye yanıtladı. "O kadarını biliyorum. Ama neden onunla ve onun süslü konuşmasıyla herhangi bir ilgimiz olması gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor - bu benim hayal edebileceğimden daha fazla. Nefesini kurtarabilirsin Fiver. Bizi rahatsız eden tek şey, Silverweed'e gelince, söyleyebileceğim tek şey, Silver'ı elimde tutacağım ve o sadece Weed olabilir."

Fiver, bir sineğinki gibi kafasından daha büyük görünen gözlerle ona baktı. "Bunu düşünüyorsun," dedi. "Buna inanıyorsun. Ama her biriniz, kendi tarzında, o sisin içinde kalın. Nerede..."

Hazel onun sözünü kesti ve o yaptığı gibi Fiver başladı. "Fiver, öfkeyle konuşmak için seni buraya kadar takip etmediğimi iddia etmeyeceğim. Bu savaşta iyi başlangıcımızı tehlikeye attın-"

"Nesli tükenmekte olan?" diye bağırdı Fiver. "Tehlike altında mı? Neden, bütün yer-"

"Ben öfkeli olacaktı. Sessiz olun, ama belli ki o anlamsız olacağını o kadar üzgünsün. Ama ne vardır şimdi yapacağım bize ve uykunun iki ile altı gelmek olduğunu. Hadi! Ve Don Şu an için başka bir şey söyleme."

Tavşanların hayatlarının insanlardan daha az karmaşık olduğu bir husus, güç kullanmaktan utanmamalarıdır. Başka alternatifi olmayan Fiver, Hazel ve Bigwig'e Hazel'in önceki geceyi geçirdiği yuvaya kadar eşlik etti. Orada kimse yoktu ve uzanıp uyudular.

17. Parlayan Tel
Yeşil alan bir kapak gibi çıktığında

Neyin daha iyi saklandığını ortaya çıkarmak,

Hoş olmayan;

Ve bak! Arkada, sessiz

Orman geldi ve yuvarlak duruyor

Ölümcül hilalde.

Ve cıvata yuvasında kayıyor,

Pencerenin dışında siyah temizleyicinin minibüsü var,

Ve şimdi ani, hızlı ortaya çıkma ile

Kara gözlüklü kadınlara gelin, kambur cerrahlar

Ve makaslı adam.

WH Auden, Tanıklar

Soğuktu, soğuktu ve çatı kemiklerden yapılmıştı. Çatı, porsuk ağacının birbirine geçmiş serpintilerinden yapılmıştı, sert dallar içe ve dışa kıvrılmış, alt ve üst, buz gibi sert ve donuk kırmızı meyvelerle süslenmişti. Hadi, Hazel, dedi Cowslip. "porsuk meyvelerini ağzımızda eve taşıyacağız ve onları büyük yuvada yiyeceğiz. Bizim yolumuzda gitmek istiyorlarsa, arkadaşların bunu yapmayı öğrenmeli." "Hayır hayır!" diye bağırdı Fiver. "Hazel, hayır!" Ama sonra, ağzı böğürtlenlerle dolu, dalların arasından kıvrılarak çıkan Kocaman geldi. "Bak," dedi Bigwig, "Bunu yapabilirim. Başka bir yoldan koşuyorum. Bana nerede olduğunu sor, Hazel! Bana nerede olduğunu sor! Bana nerede olduğunu sor!" Sonra başka bir yoldan koşuyorlardı, çalılığa değil, soğukta tarlaların üzerinden koşuyorlardı ve Kocaman, böğürtlen-kan kırmızısı damlaları, tel kadar sert kırmızı pislikleri düşürdü. "Bu iyi değil," dedi. "Onları ısırmak iyi değil. Üşüyorlar."

Hazal uyandı. Yuvadaydı. Titredi. Neden birbirine yakın yatan tavşan vücutlarının sıcaklığı yoktu? Fiver neredeydi? O oturdu. Yakınlarda, Bigwig uykusunda kıpırdanıyor ve seğiriyor, sıcaklık arıyor, artık orada olmayan başka bir tavşanın vücuduna bastırmaya çalışıyordu. Fiver'ın yattığı kumlu zemindeki sığ oyuk pek soğuk değildi: ama Fiver gitmişti.

"Beş!" dedi Hazel karanlıkta.

Konuşur konuşmaz cevap gelmeyeceğini biliyordu. Burnuyla Bigwig'i itti, acilen yumruk attı. "Koca kafa! Fiver gitti! Kocaman!"

Bigwig o anda tamamen uyanmıştı ve Hazel onun sağlam hazırlığından hiç bu kadar memnun olmamıştı.

"Ne dedin? Sorun ne?"

"Beş gitti."

"Nereye gitti?"

"Silf-dışarıda. Sadece silf olabilir. Warren'de dolaşmayacağını biliyorsun. Bundan nefret ediyor."

"O bir baş belası, değil mi? Bu yuvayı da soğuk bıraktı. Tehlikede olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Gidip onu aramak ister misin?"

"Evet, zorundayım. Sinirli ve aşırı gergin ve henüz hafiflememiş. Çilek ne derse desin elil olabilir."

Bigwig birkaç dakika dinledi ve burnunu çekti.

"Neredeyse hafif" dedi. "Onu bulmak için yeterince ışık olacak. Şey, sanırım seninle gelsem iyi olacak. Merak etme, uzağa gitmiş olamaz. Ama Kral Marulu'na yemin ederim! Onu yakaladığımızda aklımın bir parçası."

"Sen onu tekmelerken ben onu tutacağım, eğer onu bir bulabilirsek. Hadi!"

Koşarak deliğin ağzına gittiler ve birlikte durakladılar. "Arkadaşlarımız bizi zorlamak için burada olmadığına göre," dedi Kocaman, "dışarı çıkmadan önce buranın kakma ve baykuşlarla dolu olmadığından emin olabiliriz."

O anda karşıdaki ormandan kahverengi bir baykuşun sesi duyuldu. Bu ilk çağrıydı ve içgüdüsel olarak ikisi de hareketsizce çömeldiler, ikincisi gelene kadar dört kalp atışını saydılar.

Hazel, "Uzaklaşıyor," dedi.

"Her gece kaç tane tarla faresi bunu söylüyor merak ediyorum? Çağrının aldatıcı olduğunu biliyorsun. Öyle olması gerekiyordu."

"Eh, elimde değil," dedi Hazel. "Orada beşlik bir yerlerde ben de peşinden gidiyorum ve. Sen haklıydın, neyse. O ise ışık sadece."

"Önce porsuk ağacının altına bakalım mı?"

Ama Fiver porsuk ağacının altında değildi. Işık büyüdükçe üst alanı göstermeye başladı, uzaktaki çit ve dere aşağıda karanlık, doğrusal şekiller olarak kaldı. Bigwig kıyıdan aşağıya atladı ve ıslak çimenlerin üzerinde uzun bir eğri çizerek koştu. Çıktıkları deliğin tam karşısında durdu ve Hazel ona katıldı.

"İşte onun sözü, tamam," dedi Bigwig. "Taze de. Delikten dümdüz dereye doğru. Çok uzakta olmayacak."

Yağmur damlaları yatarken, çimlerin son zamanlarda nereden geçildiğini görmek kolaydır. Tarladaki çizgiyi takip ettiler ve havuç toprağının ve derenin kaynağının yanındaki çite ulaştılar. Bigwig, hattın yeni olduğunu söylediğinde haklıydı. Çitten geçer geçmez Fiver'ı gördüler. Tek başına besleniyormuş. Birkaç havuç parçası hâlâ pınarın yakınında duruyordu, ama o bunlara dokunmamıştı ve boğumlu yengeç-elma ağacının yakınında otları yiyordu. Yaklaştılar ve o yukarı baktı.

Hazel hiçbir şey söylemedi ve yanında beslenmeye başladı. Şimdi Kocakuğu getirdiğine pişman oluyordu. Sabahtan önceki karanlıkta ve Fiver'ın gittiğini keşfetmenin ilk şokunda, Kocaman bir teselli ve beklemede kalmıştı. Ama şimdi, küçük ve tanıdık, kimseyi incitmekten ya da hissettiklerini saklamaktan aciz olan Fiver'ı ıslak çimenlerde korkudan ya da soğuktan titrerken görünce, öfkesi uçup gitti. Sadece onun için üzülüyordu ve bir süre birlikte kalırlarsa Fiver'ın daha kolay bir ruh haline geleceğinden emindi. Ama Kocaman'ı nazik olmaya ikna etmek için muhtemelen çok geçti: O sadece en iyisini umabilirdi.

Ancak korkularının aksine, Bigwig kendisi kadar sessiz kaldı. Belli ki önce Hazel'in konuşmasını bekliyordu ve bir şekilde şaşırmıştı. Bir süre üçü de çimenlerin üzerinde sessizce ilerledi, bu sırada gölgeler güçlendi ve uzaktaki ağaçların arasında güvercinler takırdadı. Fiver arka ayakları üzerine oturduğunda, patileriyle yüzünü temizlediğinde ve sonra, ilk kez doğrudan ona baktığında, Hazel her şeyin yoluna gireceğini ve Bigwig'in sandığından daha mantıklı olduğunu hissetmeye başlamıştı. o.

"Şimdi gidiyorum" dedi. "Çok üzgünüm. Sana iyi dileklerde bulunmak isterdim Hazel, ama seni burada dilemenin bir faydası yok. O yüzden sadece hoşçakal."

"Ama nereye gidiyorsun Fiver?"

"Uzakta. Eğer oraya gidebilirsem tepelere."

"Tek başına, yalnız mı? Yapamazsın. Ölürsün."

Bigwig, "Bir umudun olmazdı, eski ahbap," dedi. "Bir şey seni ni-Frith'ten önce yakalayabilir."

"Hayır," dedi Fiver çok sessizce. "Ölüme benden daha yakınsın."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun, seni geveze küçük zavallı civciv yığını?" diye bağırdı Bigwig. "İyi bir fikrim var-"

Hazel, "Dur, Kocaman," dedi. "Onunla kabaca konuşma."

"Neden, kendin söyledin..." diye başladı Bigwig.

"Biliyorum. Ama şimdi farklı hissediyorum. Üzgünüm Kocakafa. Senden onu warren'e geri getirmem için bana yardım etmeni isteyecektim. Ama şimdi - şey, her zaman içinde bir şeyler olduğunu buldum. Fiver'ın söylemek zorunda olduğu şey. Son iki gündür onu dinlemeyi reddettim ve hala aklını kaçırdığını düşünüyorum. Ama onu savaş alanına geri götürmeye yüreğim yok. Bazıları için buna gerçekten inanıyorum. sebep ya da başka bir yer onu korkutuyor. Onunla biraz gideceğim ve belki konuşabiliriz. Senden de riske atmanı isteyemem. Her neyse, diğerleri ne yaptığımızı bilmeli' Sen gidip onlara söylemedikçe onlar da yapmayacaklar. Ni-Frith'ten önce döneceğim. Umarım ikimiz de yaparız."

Bigwig baktı. Sonra öfkeyle Fiver'a döndü. "Seni sefil küçük siyah böcek," dedi. "Emirlere uymayı hiç öğrenmedin, değil mi? Benim, ben, her zaman benim. 'Ah, ayak parmağımda tuhaf bir his var, bu yüzden hepimiz gidip başımızın üzerinde durmalıyız! Ve şimdi biz bile savaşmak zorunda kalmadan ince bir warren bulundu ve içine var, sen ettik herkesi üzmüştü için elinizden geleni yapın lazım! ve kendi kendine nursey oynamak, elimizdeki en iyi tavşanların biri hayatını tehlikeye Eğer bir moonstruck alan fare gibi. Well hakkında dolaşıp gitmek ederken, ben değilim ben düz anlatacağım, seninle bitirdi. Ve şimdi warren için geri gidiyorum başka herkesin sizinle de tamamlandığında yapmak. Ve bu konuda hiçbir hata yapmazlar."

Döndü ve çitteki en yakın boşluktan geriye fırladı. Anında, uzak tarafta korkunç bir kargaşa başladı. Tekme ve düşme sesleri geliyordu. Bir sopa havaya uçtu. Sonra düz, ıslak bir ölü yaprak parçası boşluktan fırladı ve Hazel'in yakınına, çitin dışına indi. Böğürtlenler bir aşağı bir yukarı çırpındı. Hazel ve Fiver, ikisi de kaçma dürtüsüne karşı savaşarak birbirlerine baktılar. Çitin diğer tarafında hangi düşman iş başındaydı? Ağlama yoktu - bir kedinin tükürmesi, bir tavşanın ciyaklaması - sadece dalların çatırdaması ve çimenlerin şiddetle yırtılması.

Tüm içgüdülerine karşı bir cesaret çabasıyla Hazel, Fiver'ın da peşinden gelerek kendini boşluğa doğru zorladı. Önlerinde korkunç bir manzara uzanıyordu. Çürük yapraklar duşlara atılmıştı. Toprak çıplaktı ve uzun çizikler ve oluklar ile çentiklendi. Bigwig yan yatmış, arka bacakları tekmeliyor ve mücadele ediyordu. İlk güneş ışığında donuk bir şekilde parıldayan bir uzunlukta bükülmüş bakır tel boynuna dolandı ve bir ön patisinden gergin bir şekilde yere çakılan sağlam bir çivinin başına geçti. Koşu düğümü iyice gerilmiş ve

kulağının arkasındaki kürke gömülmüştü. Bir telin çıkıntı yapan noktası boynunu yırtmış ve porsuk meyveleri kadar koyu ve kırmızı kan damlaları birer birer omzundan aşağı akmıştı. Birkaç dakika nefes nefese yattı, böğrü yorgunluktan inip kalkıyordu. Sonra yeniden boğuşma ve kavga başladı, ileri geri, sarsılıp düştü, ta ki boğulana ve sessiz kalana kadar.

Sıkıntıdan çıldırmış olan Hazel boşluktan fırladı ve onun yanına çömeldi. Bigwig'in gözleri kapalıydı ve dudakları sabit bir hırlamayla uzun ön dişlerinden geriye çekildi. Alt dudağını ısırmıştı ve bundan da kan akıyordu. Köpük çenelerini ve göğsünü kapladı

"Thlayli!" dedi Hazel kaşlarını çatarak. "Thlayli! Dinle! Bir tuzağın içindesin! Owsla'da ne dediler? Hadi bir düşün. Sana nasıl yardımcı olabiliriz?"

Bir duraklama oldu. Sonra Kocakaplan'ın arka bacakları bir kez daha tekmelemeye başladı, ama zayıftı. Kulakları sarktı. Gözleri görmeden açıldı ve kahverengi irisler bir o yana bir bu yana yuvarlanırken beyazlar kanlı görünüyordu. Bir an sonra sesi kalın ve alçaktı, ağzındaki kanlı dumandan köpürüyordu.

"Owsla-iyi ısıran tel yok. Peg-kazması lazım."

Bir sarsıntı onu sarstı ve kendini ıslak toprak ve kandan bir maskeyle kaplayarak yeri tırmaladı. Sonra yine öyleydi.

"Koş Fiver, warren'e koş" diye bağırdı Hazel. "Diğerlerini al - Blackberry, Silver. Çabuk ol! Ölecek."

Fiver bir tavşan gibi sahadan çıktı. Yalnız kalan Hazel, neye ihtiyaç olduğunu anlamaya çalıştı. Peşin neydi? Nasıl kazacaktı? Önündeki pis pisliğe baktı. Bigwig, karnının altından çıkan ve sanki yerde kaybolmuş gibi görünen telin üzerinde yatıyordu. Hazel kendi anlayışıyla boğuştu. Bigwig "Kaz" demişti. En azından o anlamıştı. Vücudunun yanındaki yumuşak toprağı çizmeye başladı, bir süre sonra pençeleri pürüzsüz ve sert bir şeye sürtünene kadar. Şaşırmış bir şekilde duraklarken, Blackberry'yi omzunda buldu.

"Bigwig az önce konuştu," dedi ona, "ama şimdi yapabileceğini sanmıyorum. 'Çubuğu çıkar. Bu ne anlama geliyor? Ne yapmalıyız?' dedi.

"Bir dakika," dedi Blackberry. "Düşünmeme izin verin ve sabırsız olmamaya çalışın."

Hazel başını çevirdi ve derenin akışına baktı. Uzakta, iki polisin arasında, iki gün önce gün doğumunda Blackberry ve Fiver'la oturduğu kiraz ağacını görebiliyordu. Bigwig'in Hawkbit'i uzun otların arasında nasıl kovaladığını hatırladı ve onların gelişinin sevinciyle önceki geceki tartışmayı unuttu. Hawkbit'in kendisine doğru koştuğunu ve diğer iki ya da üçünün Silver, Dandelion ve Pipkin olduğunu görebiliyordu. Karahindiba, çok önde, boşluğa koştu ve kontrol etti, seğirdi ve baktı.

"Ne oldu Hazel? Ne oldu? Fiver dedi ki..."

"Bigwig bir telin içinde. Blackberry bize söyleyene kadar onu rahat bırakın. Diğerlerinin etrafını sarmasını durdurun."

Pipkin yukarı çıkarken Dandelion döndü ve geri koştu.

"Köstebek geliyor mu?" dedi Hazal. "Belki biliyordur- "

"Gelmeyecek," diye yanıtladı Pipkin. Fiver'a bu konuda konuşmayı kesmesini söyledi.

"Ona ne söyledin ?" Hazel inanamayarak sordu. Ama o anda Blackberry konuştu ve Hazel bir anda yanındaydı.

"İşte bu," dedi Blackberry. "Tel bir direğin üzerinde ve burgu yerde - şurada, bak. Onu kazmamız gerekiyor. Haydi, yanına kaz."

Hazel bir kez daha kazdı, ön patileri yumuşak, ıslak toprağı fırlattı ve çivinin sert kenarlarına doğru kaydı. Belli belirsiz, yakınlarda bekleyen diğerlerinin farkındaydı. Bir süre sonra nefes nefese durmak zorunda kaldı. Silver onun yerini aldı ve onu Buckthorn izledi. Pis, pürüzsüz, temiz, insan kokan çivi, bir tavşan kulağı kadar çıplak bırakıldı, ama yine de gevşemedi. Bigwig hareket etmemişti. Gözleri kapalı, yırtılmış ve kanlar içinde telin üzerinde yatıyordu. Cehri başını ve pençelerini delikten çıkardı ve yüzündeki çamuru ovuşturdu.

"İğne orada daha dar," dedi. "İnceliyor. Sanırım ısırılabilir ama dişlerimi ona geçiremiyorum."

Blackberry, "Pipkin'i içeri gönderin," dedi. "O daha küçük."

Pipkin deliğe daldı. Dişlerinin altındaki ahşabın kıymıklarını duyabiliyorlardı - gece yarısı ahırdaki lambrideki fareye benzer bir ses. Burnu kanayarak dışarı çıktı.

"Kıymıklar seni deliyor ve nefes almak zor, ama çivi neredeyse bitmek üzere."

"Fiver, içeri gir," dedi Hazel.

Fiver delikte uzun sürmedi. O da kanlar içinde çıktı.

"İkiye bölünmüş. Bedava."

Böğürtlen burnunu Bigwig'in kafasına bastırdı. Ona hafifçe burnunu soktuğunda, kafa yana doğru yuvarlandı ve tekrar geri döndü.

"Bigwig," dedi Blackberry kulağına, "mandal çıktı."

Cevap gelmedi. Bigwig eskisi gibi hareketsiz yatıyordu. Kulaklarından birine büyük bir sinek kondu. Böğürtlen ona öfkeyle saldırdı ve vızıldayarak gün ışığına doğru uçtu.

Blackberry, "Sanırım gitti," dedi. "Nefesini hissedemiyorum."

Hazel, Blackberry'nin yanına çömeldi ve burun deliklerini Bigwig'inkine yaklaştırdı, ama hafif bir esinti esiyordu ve nefes alıp almadığını anlayamadı. Bacaklar gevşek, göbek sarkık ve gevşekti. Tuzaklar hakkında ne kadar az şey duyduğunu düşünmeye çalıştı. Güçlü bir tavşan, bir tuzakta boynunu kırabilir. Yoksa keskin telin ucu nefes borusunu mu deldi?

"Bigwig," diye fısıldadı, "seni çıkardık. Özgürsün."

Bigwig kıpırdamadı. Aniden Hazel'a, Kocaman ölseydi - başka ne onu çamurda sessiz tutabilirdi ? - o zaman, korkunç kayıp cesaretlerini sömürmeden ve ruhlarını kırmadan önce diğerlerini kendisi uzaklaştırmalıdır - sanki bedenlerinin yanında kalırlarsa olacağı gibi. Ayrıca adam birazdan gelirdi. Belki de silahıyla zavallı Bigwig'i götürmeye geliyordu. Gitmeliler; ve hepsinin - kendisinin bile - olanları sonsuza dek aklından çıkardığını görmek için elinden gelenin en iyisini yapmalıdır.

Bir tavşan atasözünden alıntı yaparak Blackberry'ye "Arkadaşım bugün koşmayı bıraktığı için kalbim Bin'e katıldı" dedi.

Blackberry, "Keşke Bigwig olmasaydı," dedi. "O olmadan ne yapacağız?"

"Diğerleri bekliyor," dedi Hazel. "Hayatta kalmalıyız. Düşünmeleri için bir şeyler olmalı. Bana yardım et, yoksa yapabileceğimden daha fazlası olacak."

Cesetten uzaklaştı ve arkasındaki tavşanlar arasında Fiver'ı aradı. Ama Fiver ortalıkta görünmüyordu ve Hazel, zayıflık ve teselli ihtiyacı gibi görünmesi ihtimaline karşı onu sormaktan korkuyordu.

"Pipkin," diye çıkıştı, "neden yüzünü temizleyip kanamayı durdurmuyorsun? Kan kokusu Elil'i kendine çekiyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, Hazel. Üzgünüm. Will Bigwig-"

Hazel umutsuzca, "Ve bir şey daha," dedi. "Bana Cowslip hakkında ne söylüyordun? Fiver'a sessiz olmasını söylediğini mi söyledin?"

"Evet, Hazel. Fiver sığınağa geldi ve bize tuzağı anlattı ve o zavallı Kocaman-"

"Evet, tamam. Ve sonra Cowslip-?"

"Cowslip, Strawberry ve diğerleri duymamış gibi yaptılar. Bu çok saçmaydı çünkü Fiver herkese sesleniyordu. Ve sonra biz koşarken Silver Cowslip'e dedi ki, 'Elbette geliyorsun? Ve Cowslip sadece arkasını döndü. Sonra Fiver yanına gitti ve onunla çok sessizce konuştu, ama Cowslip'in ne yanıt verdiğini duydum. "Hills ya da Inlé, benim için tek bir yere gidiyorsun. Dilini tut. Sonra Fiver'a vurdu ve kaşlarını çattı. kulak."

Arkalarından boğuk, boğuk bir ses, "Onu öldüreceğim," diye soludu. Hepsi yuvarlandı. Bigwig başını kaldırmıştı ve tek başına ön patileriyle kendini destekliyordu. Vücudu bükülmüştü ve arka kısımları ve arka bacakları hala yerde yatıyordu. Gözleri açıktı ama yüzü kan, köpük, kusmuk ve topraktan o kadar korkunç bir maskeydi ki tavşandan çok şeytani bir yaratığa benziyordu. sadece terör. Geri çekildiler ve hiçbiri tek kelime etmedi.

"Onu öldüreceğim," diye tekrarladı Bigwig, kirli bıyıkları ve pıhtılaşmış kürkü arasından tükürerek. "Bana yardım et, seni çürütür! Bu kokuşmuş teli üzerimden kimse alamaz mı?" Mücadele etti, arka ayaklarını sürükledi. Sonra tekrar düştü ve ileri sürünerek, kırık çivi arkasından kıkırdayarak teli çimenlerin arasından geçirdi.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Hazel, şimdilik hepsi ona yardım etmek için baskı yapıyorlardı. "Onu öldürmek mi istiyorsunuz? Bırakın dinlensin! Bırakın nefes alsın!"

"Hayır, dinlenme," diye soludu Bigwig. "Ben iyiyim." Konuşurken tekrar düştü ve daha önce olduğu gibi hemen ön patileri üzerinde çırpındı. "Arka bacaklarım. Kıpırdamıyor. O Sivrisinek! Onu öldüreceğim!"

"Neden o sığınakta kalmalarına izin veriyoruz?" diye bağırdı Gümüş. "Onlar ne tür tavşanlar? Bigwig'i ölüme terk ettiler.

Hepiniz yuvada Cowslip'i duydunuz. Onlar korkak. Hadi onları dışarı çıkaralım-öldürelim! Warren'ı al ve orada kendimiz yaşa!"

"Evet evet!" hepsi cevap verdi. "Haydi! Warren'a geri dönün! Cowslip ile birlikte! Aşağı Silverweed ile! Öldürün onları!"

"Ey küstah Frith!" diye haykırdı uzun otların arasında ciyaklayan bir ses.

Bu şok edici dinsizlik üzerine, kargaşa öldü. Kimin konuşmuş olabileceğini merak ederek etraflarına baktılar.

Sessizlik vardı. Sonra, iki büyük ot demetinin arasından gözleri çılgınca bir aciliyetle parlayan Fiver geldi. Onlara bir cadı tavşan gibi hırladı ve anlamsız sözler söyledi ve ona en yakın olanlar korkuyla geri çekildi. Hazel bile hayatı için tek kelime edemezdi. konuştuğunu anladılar.

"Korkak mı? Warren'a mı gidiyorsun? Aptallar! O warren bir ölüm deliğinden başka bir şey değil! Her yer bir pislik elil'in kileri! Her gün, her yerde kapana kısılmış! Bu her şeyi açıklıyor: geldiğimizden beri olan her şey Burada."

Kıpırdamadan oturdu ve sözleri güneş ışığının üzerine, çimenlerin üzerinden sürünerek geliyor gibiydi.

"Dinle, Dandelion. Hikâyeleri seversin, değil mi? Sana bir evet diyeceğim, El-ahrairah'ın ağlaması için bir tane. Bir çiftliğin çayırları Büyüktü, tavşanlarla doluydu.Sonra bir gün beyaz körlük geldi ve tavşanlar hastalandı ve öldü.Ama her zaman yaptıkları gibi birkaçı hayatta kaldı.Çamur neredeyse boşaldı.Bir gün çiftçi düşündü, "Bu tavşanları çoğaltabilirim: onları çiftliğimin bir parçası haline getirebilirim - etleri, derileri. Tavşanları kulübelerde tutmak için neden uğraşayım? Bulundukları yerde çok iyi iş çıkarırlar. Tüm elil-lendri, homba'yı vurmaya başladı. , kakma, baykuş. Tavşanlar için yiyecek çıkardı, ama çalılığın çok yakınında değil. Amacı için, tarlalarda ve ormanda dolaşmaya alışmaları gerekiyordu. Ve sonra onları tuzağa düşürdü - çok değil: çok fazla hepsini korkutup kaçıracak ya da warren'ı yok edecek kadar çok değil, istediği gibi Büyüdüler, güçlendiler ve sağlıklı oldular, çünkü özellikle en iyisine sahip olmalarını sağladı. y kışın ve korkulacak bir şey yok - çit boşluğundaki ve ahşap patikadaki koşu düğümü dışında. Böylece onun yaşamalarını istediği gibi yaşadılar ve her zaman birkaç kişi ortadan kayboldu. Tavşanlar, diğer tavşanlardan farklı olarak birçok yönden tuhaflaştı. Neler olduğunu yeterince

biliyorlardı. Ama kendilerine bile her şey yolundaymış gibi davranıyorlardı, çünkü yemek güzeldi, korunuyorlardı, tek korkudan başka korkacak hiçbir şeyleri yoktu; ve bu orada burada vurdu, hiçbir zaman onları uzaklaştırmaya yetmedi. Yabani tavşanların yollarını unuttular. El-ahrairah'ı unuttular, düşmanın cenkinde yaşayıp bedelini ödeyerek hileler ve kurnazlık neye yarardı? Hilelerin ve eski hikayelerin yerini alacak başka harika sanatlar buldular. Törensel bir selamlama içinde dans ettiler. Kuşlar gibi şarkılar söylediler ve duvarlara şekiller yaptılar; ve bunlar onlara hiçbir şekilde yardımcı olamasa da, yine de zaman geçirdiler ve kendilerine muhteşem dostlar olduklarını, Tavşanlığın çiçeğinin ta saksağanlardan daha zeki olduklarını söylemelerini sağladılar. Baş Tavşanları yoktu-hayır, nasıl yapabilirlerdi ki? — çünkü bir Tavşan Başı, bekçisine El-ahrairah olmalı ve onları ölümden korumalıdır: ve burada bir ölümden başka ölüm yoktu ve hangi Tavşan Başı buna bir cevap verebilirdi? Bunun yerine Frith onlara meşe elmaları gibi güzel ve hasta, yaban gülü üzerindeki ardıç kuşlarının iğne yastıkları gibi tuhaf şarkıcılar gönderdi. Ve gerçeği taşıyamadıkları için, başka bir yerde bilge olabilecek bu şarkıcılar, haysiyet, boyun eğme ve başka herhangi bir şey hakkında aptalca yutkunana kadar, warren'in sırrının korkunç ağırlığı altında sıkışıp kaldılar. tavşanın parlayan teli sevdiğine inan. Ama sahip oldukları katı bir kural; oh evet, en katısı. Hiç kimse başka bir tavşanın nerede olduğunu ve 'Nerede? -bir şarkı veya şiir dışında- susturulmalıdır. 'Nereye? Yeterince kötüydü, ama açıkça tellerden bahsetmek - bu dayanılmazdı. Bunun için kaşıyıp öldürürlerdi."

O durdu. Kimse hareket etmedi. Sonra, sessizlik içinde, Kocaman yalpalayarak ayağa kalktı, bir an sallandı, Fiver'a doğru sendeleyerek birkaç adım attı ve tekrar düştü. Fiver ona aldırmadı ama tavşanların arasında bir bir diğerine baktı. Sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Sonra biz onlar yapılması gereken en iyi olanı düşünmek gerekiyordu. Warren tavşan seferde kendilerini göstermedi. Vadi boyunca sıyrıklar yapım. Gece heather üzerinde, Vahşi tavşan geldi. Ama buna oldukça vurmak yakında. Bizi çalılığa getirmek ve bize hiçbir şey söylememek için. Görmüyor musun? Çiftçi bir seferde sadece bu kadar çok tuzak kurar ve bir tavşan ölürse diğerleri o kadar uzun yaşar. Hazel'in söylemesini önerdin. maceralarımız Blackberry, ama işler yolunda gitmedi, değil mi? Kim kendinden utandığında cesur işler hakkında bir şeyler duymak ister ve kim aldattığı birinden açık, dürüst bir hikaye ister? Devam et? Sana söylüyorum, olan her şey bir yüksük otundaki arı gibi sığar. Ve onları öldür, diyorsunuz ve kendimize büyük yuvaya yardım edin? Kendimizi kemikten bir çatıya, parlayan tellere asacağız! Kendimize sefalete ve ölüme yardım edin!"

Fiver çimenlere gömüldü. Kocaman, hâlâ korkunç, pürüzsüz çivisini takip ederek sendeleyerek ona yaklaştı ve kendi burnuyla burnuna dokundu.

"Hala hayattayım Fiver," dedi. "Hepimiz de öyle. Sürüklediğimden daha büyük bir çiviyi ısırmışsın. Bize ne yapacağımızı söyle."

"Yapmak?" diye yanıtladı Fiver. "Neden, şimdi. Yuvadan ayrılmadan önce Cowslip'e gideceğimizi söyledim."

"Nereye?" dedi Bigwig. Ama cevap veren Hazel oldu.

"Tepelere," dedi.

Güneylerinde, zemin dereden hafifçe yükseldi. Tepe boyunca bir araba yolu hattı ve ötesi, bir koruluk vardı. Hazel ona doğru döndü ve diğerleri onu birer ikişer yokuş yukarı takip etmeye başladılar.

"Ya tel, Bigwig?" dedi Gümüş. "Pig onu yakalayacak ve tekrar sıkıştıracaktır."

"Hayır, şimdi gevşek," dedi Bigwig "Boynumu incitmemiş olsaydım, onu silkeleyebilirdim."

"Dene," dedi Silver. "Başka türlü uzağa gidemezsiniz."

"Hazel," dedi Speedwell aniden, "warren'den bir tavşan iniyor. Bak!"

"Sadece bir?" dedi Bigwig. "Ne yazık! Onu al Silver. Seni mahrum etmeyeceğim. Hazır oradayken işini iyi yap."

Durup beklediler, yokuşun orasında burada noktalandılar. Gelen tavşan meraklı, kafası karışmış bir şekilde koşuyordu. Bir keresinde doğruca kalın saplı bir devedikeni ile karşılaştı, kendini yana devirdi ve tekrar tekrar yuvarlandı. Ama o ayağa kalktı ve onlara doğru yalpalayarak geldi.

"Beyaz körlük mü?" dedi Buckthorn. "Nereye gittiğine bakmıyor."

"Frith korusun!" dedi Blackberry. "Kaçalım mı?"

Hazel, "Hayır, beyaz körlükle böyle koşamaz," dedi. "Onu rahatsız eden her neyse, o değil."

"Bu Çilek!" diye bağırdı Karahindiba.

Çilek yengeç-elma ağacının yanındaki çitten geçerek etrafına bakındı ve Hazel'e doğru yol aldı. Tüm kibar benliği yok olmuştu. Bakıyor ve titriyordu ve iri

cüssesi sadece kapılmış sefalet havasına katkıda bulunuyor gibiydi. Hazel, yanında Silver ile sert ve hareketsiz beklerken, çimenlerin üzerinde önlerinde sindi.

"Hazel," dedi Çilek, "gidiyor musun?"

Hazel cevap vermedi, ama Silver sert bir sesle, "Bundan sana ne?" dedi.

"Beni de götür." Cevap gelmedi ve tekrarladı, "Beni de yanına al."

Silver, "Bizi aldatan yaratıkları umursamıyoruz," dedi. "Nildro-hain'e dönsen iyi olur. Hiç şüphe yok ki daha az titizdir."

Çilek sanki yaralanmış gibi boğucu bir ciyakladı. Silver'dan Hazel'a ve ardından Fiver'a baktı. Sonunda, acınacak bir fısıltıyla dedi ki:

"Teller."

Silver cevap vermek üzereydi ama önce Hazel konuştu.

"Bizimle gelebilirsin" dedi. "Daha fazla konuşma. Zavallı adam."

Birkaç dakika sonra tavşanlar araba yolunu geçmiş ve ilerideki koruluğun içinde gözden kaybolmuşlardı. Boş yamaçta göze çarpan açık renkli bir nesne gören bir saksağan, bakmak için yakına uçtu. Ama tüm bunlar kıymık bir çivi ve bükülmüş uzunlukta bir telden ibaretti.

BÖLÜM II
Aşağı Watership'te

18. Watership Aşağı

Şimdi kanıtlanan şey bir zamanlar sadece hayaldi.

William Blake, Cennet ve Cehennemin Evliliği

Ertesi günün akşamıydı. Watership Down'ın kuzeye bakan yamaçları, sabahın erken saatlerinden beri gölgedeydi, şimdi alacakaranlıktan bir saat önce batı güneşini yakaladı. Üç yüz fit aşağı, altı yüz metreyi geçmeyen bir alanda dikey olarak yükseliyordu - eteğindeki ince ağaç kuşağından sarpın düzleştiği tepeye kadar bir sarp duvar. Işık, dolgun ve pürüzsüz, çimenlerin, kürklerin ve porsuk çalılarının, rüzgarla bodur birkaç diken ağacının üzerinde altın bir kabuk gibi uzanıyordu. Tepeden ışık, aşağıdaki tüm yokuşu kaplıyor gibiydi, uykulu ve

hareketsizdi. Ama aşağıda, çimenlerin içinde, çalıların arasında, böceğin, örümceğin ve avcı kır faresinin çiğnediği o sık ormanda, hareket eden ışık aralarında dans eden bir rüzgar gibiydi ve onları koşturmaya ve dokumaya sevk etti. Kırmızı ışınlar çimenlerin içinde ve dışında titreşiyor, zarlı kanatlarda ufacık bir şekilde parlıyor, en ince ipliksi bacakların arkasına uzun gölgeler düşürüyor, her bir çıplak toprak parçasını sayısız ayrı taneye bölüyordu. Gün batımında hava ısınırken böcekler vızıldadı, sızlandı, vızıldıyor, ayak sesleri yükseliyor ve vızıldadı. Ağaçların arasında, onlardan daha gürültülü ama daha sakin, sarıçekiç, keten kuşu ve yeşil ispinoz sesi duyuldu. Tarlakuşları yukarı çıktı, aşağıların üstündeki kokulu havada cıvıldadı. Zirveden, uçsuz bucaksız mavi mesafenin görünürdeki hareketsizliği, orada burada, bir tutam duman ve minik, anlık cam parıltılarıyla kırıldı. Çok aşağıda, buğdayla yeşeren tarlalar, atların otladığı düz otlaklar, ormanın koyu yeşillikleri uzanıyordu. Onlar da, yamaçtaki cangıl gibi, akşamla çalkantılıydı, ama uzak bir yükseklikten durağanlığa döndüler, vahşilikleri aradaki hava tarafından yumuşatıldı.

Çim uçurumun eteğinde, Hazel ve arkadaşları iki ya da üç iğ ağacının alçak dallarının altına çömeldiler. Önceki sabahtan beri yaklaşık üç mil yol kat etmişlerdi. Şansları iyiydi, çünkü warren'den ayrılan herkes hala hayattaydı. İki dereden geçerek Ecchinswell'in batısındaki derin ormanlık alanlarda korkuyla dolaşmışlardı. Açlıktan ya da ıssız bir ahırın samanlığında dinlenmişlerdi ve uyandıklarında kendilerini farelerin saldırısına uğramış olarak buldular. Silver ve Buckthorn, Bigwig'in onlara yardım etmesiyle birlikte geri çekilmeyi korumuşlardı, ta ki dışarıda bir araya geldiklerinde kaçmaya başlayana kadar. Cehri ön bacaktan ısırılmıştı ve yara fare ısırığı şeklinde tahriş edici ve acı vericiydi. Küçük bir gölün eteğinden geçerek, bir yaban ördeği uçuşu onları gürültüleriyle korkutup kaçırana kadar sazlıklarda kürek çeken ve kürek çeken büyük bir gri balıkçı kuşunu görmüşlerdi. Her an gelmeyecek bir saldırı bekleyerek yarım milden fazla açık merayı hiçbir iz bırakmadan geçmişlerdi. Yaz havasında bir pilonun doğal olmayan vızıltısını duymuşlardı; ve Fiver'ın onlara hiçbir zararı olmayacağına dair güvencesi üzerine, aslında bunun altına inmişti. Şimdi iğ ağaçlarının altına uzandılar ve çevrelerindeki garip, çıplak kırları bitkinlik ve şüpheyle kokladılar.

Tuzakların sığınağından ayrıldıktan sonra daha temkinli, daha kurnaz, birbirini anlayan ve birlikte çalışan inatçı bir grup haline gelmişlerdi. Artık kavga yoktu. Warren hakkındaki gerçek, büyük bir şok olmuştu. Birbirlerine güvenerek ve birbirlerinin kapasitelerine değer vererek yakınlaşmışlardı. Artık hayatlarının bunlara bağlı olduğunu ve başka hiçbir şeye bağlı olmadığını biliyorlardı ve sahip oldukları hiçbir şeyi aralarında boşa harcamayacaklardı. Hazel'in tuzağın yanındaki çabalarına rağmen, İçlerinden Kocaman'ın öldüğünü düşünmekten midesi bulanmayan ve Blackberry gibi şimdi onlara ne olacağını merak etmeyen tek kişi yoktu. Hazel olmadan, Blackberry olmadan Buckthorn ve Pipkin-

Bigwig ölecekti. Kendisi olmasaydı ölürdü, başka hangisi için böyle bir cezadan sonra koşmayı bırakmazdı? Artık Bigwig'in gücü, Fiver'ın içgörüsü, Blackberry'nin zekası veya Hazel'ın otoritesi sorgulanmıyordu. Sıçanlar geldiğinde, Cehri ve Gümüş, Büyük Adam'a itaat etmiş ve yerlerini korumuşlardı. Geri kalanlar, Hazel onları uyandırdığında ve hiçbir açıklama yapmadan çabucak ahırdan dışarı çıkmalarını söylediğinde onu takip etmişti. Daha sonra Hazel, bunun için açık merayı geçmekten başka bir şey olmadığını söyledi ve Silver'ın yönlendirmesi altında, Dandelion'un keşif için önden koşarak geçtiklerini söyledi. Fiver demir ağacın zararsız olduğunu söylediğinde ona inandılar.

Çilek kötü bir zaman geçirmişti. Sefalet onu ağırbaşlı ve dikkatsiz yaptı ve savaş alanında oynadığı rolden utandı. Tembelliği ve iyi yemeği kabul etmeye cesaret edemeyeceği kadar yumuşak ve alışkındı. Ancak hiçbir şikayette bulunmadı ve neler yapabileceğini göstermeye ve geride bırakılmamaya kararlı olduğu açıktı. Kalın ormanlara diğerlerinden daha iyi alıştığı için ormanda yararlı olduğunu kanıtlamıştı. Hazel göl kenarındaki Bigwig'e, "Ona bir şans verirsek, iyileşecek, biliyorsun," dedi. "Öyleyse öyle olmalı," diye yanıtladı Bigwig, "büyük züppe" - çünkü onların standartlarına göre Çilek titizlikle temiz ve titizdi. "Pekala, onun kaşlarını çatmasına izin vermeyeceğim Kocaman, boşver. Bunun ona faydası olmaz." Bu Bigwig oldukça somurtkan da olsa kabul etmişti. Yine de kendisi daha az zorba olmuştu. Tuzak onu zayıf ve bitkin bırakmıştı. Ahırda alarmı veren oydu, çünkü uyuyamadı ve bir tırmalama sesiyle hemen harekete geçti. Silver ve Buckthorn'un yalnız savaşmasına izin vermeyecekti ama en kötüsünü onlara bırakmak zorunda hissetmişti. Bigwig hayatında ilk kez kendini ölçülü ve sağduyulu bulmuştu.

Güneş alçalıp ufuktaki bulut kuşağının kenarına dokunurken, Hazel dalların altından çıktı ve alt yamacın çevresine dikkatle baktı. Sonra yukarıya, karınca yuvalarına, yukarıda yükselen açıklığa baktı. Fiver ve Palamut onu takip ettiler ve bir korunga parçasını kemirmeye düştüler. Onlar için yeniydi, ama onlara bunun iyi olduğunu ve morallerini yükselttiğini söylemelerine gerek yoktu. Hazel arkasını döndü ve büyük, pembe damarlı, macenta çiçek sivri uçlarının arasında onlara katıldı.

"Beş," dedi, "bunu düzelteyim. Ne kadar uzak olursa olsun, bu yere tırmanmamızı ve tepede bir sığınak bulmamızı mı istiyorsunuz. Öyle mi?"

"Evet Hazal."

"Ama tepesi çok yüksek olmalı. Buradan bile göremiyorum. Açık ve soğuk olacak."

"Yerde değil: ve toprak o kadar hafif ki doğru yeri bulduğumuzda kolayca bir sığınak çizebileceğiz."

Hazel tekrar düşündü. "Beni rahatsız eden başlangıç. İşte buradayız, hepimiz yorgunuz. Burada kalmanın tehlikeli olduğuna eminim. Kaçacak hiçbir yerimiz yok. Ülkeyi bilmiyoruz ve yer altına inemeyiz. Ama Bu gece herkesin oraya tırmanması söz konusu bile değil. Daha da az güvende olmalıyız."

"Kazmak zorunda kalacağız, değil mi?" dedi Acorn. "Burası neredeyse geçtiğimiz fundalık kadar açık ve ağaçlar bizi dört ayak üzerinde avlanan hiçbir şeyden saklamaz."

Fiver, "Her geldiğimizde aynı olurdu," dedi.

"Buna karşı bir şey söylemiyorum Fiver," diye yanıtladı Palamut, "ama deliklere ihtiyacımız var. Yeraltına inememek için kötü bir yer."

"Herkes zirveye çıkmadan önce," dedi Hazel, "nasıl bir şey olduğunu öğrenmeliyiz. Ben yukarı çıkıp etrafa bir göz atacağım. Olabildiğince hızlı olacağım ve senin de yapman gerekecek. Ben dönene kadar en iyisini um. Yine de dinlenip beslenebilirsin."

Fiver kararlı bir şekilde, "Yalnız gitmiyorsun," dedi.

Yorgunluklarına rağmen her biri onunla gitmeye hazır olduğundan, Hazel pes etti ve diğerlerinden daha az yorgun görünen Dandelion ve Hawkbit'i seçti. Yamaçtan çıktılar, yavaş yavaş gittiler, bir çalıdan ve çalıdan diğerine yol aldılar ve sürekli olarak durup, her iki tarafta da görebilecekleri kadar uzanan geniş çimenlik alana baktılar.

Bir adam dik yürüyor. Dik bir yokuşu tırmanmak onun için yorucudur, çünkü kendi dikey kütlesini yukarı doğru itmeye devam etmesi gerekir ve herhangi bir ivme kazanamaz. Tavşan daha iyi. Ön bacakları yatay vücudunu destekler ve büyük arka bacakları işi yapar. Önlerindeki hafif kütleyi yokuş yukarı itmeye eşittirler. Tavşanlar yokuş yukarı hızlı gidebilirler. Aslında, arkalarında o kadar çok güç var ki, yokuş aşağı inmeyi garip buluyorlar ve bazen dik bir yerden aşağı uçarken, gerçekten tepetaklak olabiliyorlar. Öte yandan, adam yamacın beş altı metre yukarısında ve her tarafı görebiliyor. Ona göre zemin sarp ve engebeli olabilir ama genel olarak düzdür ve hareket halindeki altı metrelik kulesinin tepesinden yönünü kolayca seçebilir. Tavşanların aşağı inerkenki endişeleri ve zorlanmaları, bu nedenle, oraya giderseniz okuyucuların deneyimleyeceğinden farklıydı. Başlıca dertleri bedensel yorgunluk değildi. Hazel hepsinin yorgun

olduğunu söylediğinde, uzun süreli güvensizlik ve korkunun gerginliğini hissettiklerini kastetmişti.

Yerin üstündeki tavşanlar, kanıtlanmış, deliklerine yakın tanıdık bir çevrede bulunmadıkça, sürekli korku içinde yaşarlar. Yeterince yoğun hale gelirse, donabilir ve felç olabilir - kendi kelimeleriyle "tharn". Hazel ve arkadaşları yaklaşık iki gündür atlayıştaydılar. Gerçekten de beş gün önce yuvalarından çıktıklarından beri birbiri ardına tehlikelerle karşı karşıya kalmışlardı. Hepsi gergindi, bazen hiçbir şeye başlamadılar ve yine, teklif edilen herhangi bir uzun ot parçasına uzandılar. Bigwig ve Buckthorn kan kokuyordu ve diğer herkes de kan kokuyordu. Hazel, Dandelion ve Hawkbit'i rahatsız eden şey, tüylerin açıklığı ve tuhaflığı ve çok uzağı görememeleriydi. Uyanmış böcek hareketi ve alev alev yanan ışık arasında, güneşin kızıl otlarının üzerinden değil üzerinden tırmandılar. Çim onların etrafında dalgalandı. Karınca yuvalarının üzerinden baktılar ve temkinli bir şekilde çay çiçeği kümelerine baktılar. Sırtın ne kadar uzakta olabileceğini söyleyemediler. Her bir kısa yokuşu, sadece üzerinde bir tane daha bulmak için aştılar. Hazel için orası bir gelincik için olası bir yer gibi görünüyordu: ya da beyaz baykuş, belki alacakaranlıkta kayalık gözleriyle içeriye bakarak, birkaç adım yana dönüp raftan hareket eden her şeyi almaya hazır olarak kayalık boyunca uçabilirdi. Bazı eliler avını bekler ama beyaz baykuş bir arayış içindedir ve sessizce gelir.

Hazel yükselmeye devam ederken, güney rüzgarı esmeye başladı ve Haziran gün batımı gökyüzünü doruk noktasına kadar kızardı. Hazel, neredeyse tüm vahşi hayvanlar gibi, gökyüzüne bakmaya alışık değildi. Gökyüzü olarak düşündüğü şey, genellikle ağaçlar ve çitler tarafından kesilen ufuktu. Şimdi, başı yukarıya dönük, tepeye bakarken buldu kendini, sessiz, hareketli, kırmızıya boyanmış kümülü ufuk çizgisine gelirken. Ağaçların, çimenlerin veya tavşanların aksine, hareketleri rahatsız ediciydi. Bu büyük kitleler sürekli, sessiz ve her zaman aynı yönde hareket ediyorlardı. Onlar onun dünyasından değildi.

"Ey Frith," diye düşündü Hazel, bir an için başını batıdaki parlak parıltıya çevirerek, "bizi bulutların arasında yaşamaya mı gönderiyorsun? Fiver'la gerçekten konuştuysan, ona güvenmeme yardım et." Tam o anda, çok ileride koşmuş olan Dandelion'u gökyüzüne karşı açık bir karınca yuvasının üzerine çömelmiş gördü. Alarma geçti, ileri atıldı.

"Karahindiba, yere yat!" dedi. "Neden orada oturuyorsun?"

"Çünkü görebiliyorum," diye yanıtladı Dandelion, bir tür heyecanlı sevinçle. "Gel ve bak! Tüm dünyayı görebilirsin."

Hazal yanına geldi. Yakınlarda başka bir karınca yuvası vardı ve arka ayakları üzerinde dimdik oturarak ve etrafına bakarak Dandelion'u kopyaladı. Şimdi neredeyse düz bir zeminde olduklarını fark etti. Gerçekten de eğim, geldikleri hat boyunca bir şekilde geriye doğru yumuşaktı; ama açıktaki tehlike fikriyle meşguldü ve değişikliği fark etmemişti. Aşağının üstündeydiler. Çimenlerin üzerine tünedikleri için uzağı her yönden görebiliyorlardı. Çevreleri boştu. Hareket eden bir şey olsaydı onu hemen görürlerdi: ve çimin bittiği yerde gökyüzü başlardı. Bir adam, bir tilki -hatta bir tavşan- aşağıdan aşağı inmesi dikkat çekicidir. Fiver haklıydı. Burada, herhangi bir yaklaşıma karşı açık bir uyarı alacaklardı.

Rüzgar kürklerini karıştırdı ve kekik ve kendini iyileştiren kokulu çimenleri çekiştirdi. Yalnızlık bir kurtuluş ve bir lütuf gibi görünüyordu. Yükseklik, gökyüzü ve mesafe başlarının üstüne çıktı ve günbatımında atladılar. "Ey tepelerdeki Frith!" diye bağırdı Karahindiba. "Bizim için yapmış olmalı!"

Hazel, "Başarmış olabilir, ama Fiver bizim için düşündü," diye yanıtladı. "Onu buraya getirene kadar bekle! Fiver-rah!"

"Hawbit nerede?" dedi Karahindiba aniden.

Işık hala açık olmasına rağmen, Hawkbit yaylada hiçbir yerde görünmüyordu. Bir süre etrafa baktıktan sonra, biraz uzaktaki küçük bir tümseğe rastladılar ve tekrar baktılar. Ama deliğinden çıkan ve tohumlu otların yolunda tüylenmeye başlayan bir tarla faresinden başka bir şey görmediler.

"Düşmüş olmalı," dedi Dandelion.

"Eh, var ya da yok," dedi Hazel, "onu aramaya devam edemeyiz. Diğerleri bekliyor ve tehlikede olabilirler. Kendimiz aşağı inmeliyiz."

"Yine de onu kaybetmek ne ayıp," dedi Dandelion, "tam da Fiver'ın tepelerine kimseyi kaybetmeden ulaştığımızda. O tam bir salak; onu büyütmemeliydik. Ama onu nasıl bir şey tutabilirdi ki? burada, görmeden mi?"

"Hayır, kesinlikle geri döndü," dedi Hazel. "Kocaman ona ne diyeceğini merak ediyorum. Umarım onu bir daha ısırmaz. Yola çıksak iyi olur."

"Bu gece onları getirecek misin?" diye sordu Dandelion.

"Bilmiyorum," dedi Hazel. "Bu bir problem. Bulunacak sığınak nerede?"

Dik kenar için yaptılar. Işık bozulmaya başlamıştı. Yukarı çıkarken yanından geçtikleri bodur ağaç yığını ile yönlerini belirlediler. Bunlar bir tür kuru vaha oluşturuyordu - inişlerde yaygın olan küçük bir özellik. Yarım düzine diken ve iki ya da üç yaşlı bir bankanın üstünde ve altında birlikte büyüdü. Aralarındaki zemin çıplaktı ve çıplak tebeşir, krem rengi mürver çiçeğinin altında solgun, kirli bir beyazı gösteriyordu. Yaklaştıklarında, aniden Hawkbit'in dikenli ağaçların arasında oturduğunu, patileriyle yüzünü temizlediğini gördüler.

"Seni arıyorduk," dedi Hazel. "Dünyanın neresindeydin?"

"Üzgünüm Hazel," diye yanıtladı Hawkbit uysalca. "Bu deliklere bakıyordum. Bize iyi gelebileceklerini düşündüm."

Arkasındaki alçak kıyıda üç tavşan deliği vardı. Yerde, kalın, boğumlu köklerin arasında iki tane daha düzlük vardı. Hiçbir ayak izi ve pislik göremiyorlardı. Delikler açıkça ıssızdı.

"Düştün mü?" diye sordu Hazel etrafı koklayarak.

"Evet, buldum," dedi Hawkbit. "Her neyse, üç tane. Sığ ve oldukça kabalar, ama ölüm ya da hastalık kokusu yok ve mükemmel derecede sağlamlar. Bizim için yapabileceklerini düşündüm - sadece şu an için, her neyse."

Alacakaranlıkta hızlı bir çığlık atarak tepeden uçtu ve Hazel Dandelion'a döndü.

"Haberler! Haberler!" dedi. "Git ve onları buraya getir."

Böylece, en sonunda onları aşağılara getiren şanslı bir keşif yapmak sıradan insanlardan birine düştü: ve muhtemelen bir ya da iki hayat kurtardı, çünkü geceyi ne tepenin üstünde ne de altında açıkta geçiremezlerdi. , herhangi bir düşman veya başka biri tarafından saldırıya uğramadan.

19. Karanlıkta Korku
"Yan odada kim var? - kim?

bir rakam

Oradaki birine bir mesajla, vadesi gelmiş bir şey mi var?

Onu tanıyayım mı?"

"Evet, o ve böyle getirdi ve onu bir anon olarak tanıyacaksın."

Delikler kesinlikle pürüzlüydü - "Bir sürü serseri için doğru[9]bizim gibi," dedi Kocamanca -ama bitkinler ve yabancı diyarlarda dolaşanlar buraları pek önemsemezler. En azından on iki tavşan için yer vardı ve yuvalar kuruydu. Koşulardan ikisi -dikenli ağaçların arasındakiler- doğrudan tebeşir toprağının tepesinden oyulmuş oyuklara götürüldü.Tavşanlar uyku yerlerini hizalamazlar ve sert, neredeyse kayalık bir zemin buna alışkın olmayanlar için rahatsız edicidir.Ancak, kıyıdaki delikler, her zamanki yay şekli, tebeşire iniyor ve sonra tekrar zemini ezilmiş toprak olan oyuklara kıvrılıyor. Bağlantı geçitleri yoktu, ama tavşanlar umursamayacak kadar yorgundu. Bir oyuğa dört tane uyudular, rahat ve güvenli. Hazel kaldı Buckthorn'un sert ve hassas olan bacağını yalayarak bir süre uyanık kaldı.Enfeksiyon kokusu bulamadığından emindi, ancak sıçanlar hakkında duyduğu her şey, Buckthorn'un epeyce dinlendiğini ve dışarıda tutulduğunu görmesine karar verdi. yara b olana kadar kirden et. "Bu, yaralanan üçüncü kişimiz: yine de, sonuçta, her şey çok daha kötü olabilirdi," diye düşündü uykuya dalarken.

Kısa Haziran karanlığı birkaç saat içinde geçip gitti. Işık erkenden yükseklere döndü ama tavşanlar kıpırdamadı. Şafaktan sonra, daha önce hiç görmedikleri kadar derin bir sessizlikte rahatsız edilmeden hala uyuyorlardı. Günümüzde, tarlalar ve ormanlar arasında, gündüz gürültü seviyesi, bazı hayvan türlerinin tolere edemeyeceği kadar yüksektir. Çok az yer insan gürültüsünden uzaktır - arabalar, otobüsler, motosikletler, traktörler, kamyonlar. Sabah bir toplu konutun sesi çok uzaktan duyulur. Kuş cıvıltılarını kaydeden insanlar, mümkünse bunu genellikle çok erken saatlerde -saat altıdan önce- yaparlar. Bundan kısa bir süre sonra, çoğu ormanlık alanda uzaktan gelen gürültünün istilası çok sabit ve çok gürültülü hale gelir. Son elli yılda ülkenin büyük bir kısmında sessizlik bozuldu. Ama burada, Watership Down'da, aşağıdaki gün ışığı gürültüsünün yalnızca hafif izleri süzülüyordu.

Hazel uyandığında güneş henüz tepe kadar olmasa da iyice yükselmişti. Oyukta onunla birlikte Cehri, Fiver ve Pipkin vardı. Deliğin ağzına en yakın olanıydı ve koşarken kayarken onları uyandırmadı. Dışarıda, hraka'yı geçmek için durdu ve sonra dikenli araziden açık çimenlere atladı. Aşağıda, ülke sabahın erken saatlerinde açılmaya başlayan sisle kaplandı. Orada burada, uzakta, kayalardan dökülen kırık dalgalar gibi sis fışkıran ağaçların ve çatıların şekilleri vardı. Gökyüzü bulutsuz ve koyu maviydi, ufkun tüm kenarı boyunca leylak rengine kararıyordu. Rüzgâr dinmişti ve örümcekler çoktan çimlere inmişti. Sıcak bir gün olacaktı.

Hazel, bir tavşanı beslerken olduğu gibi ortalıkta başıboş dolaştı - çimenlerin arasında beş ya da altı yavaş, sallanan şerbetçiotu; kulakları dik bir şekilde oturarak etrafa bakmak için bir duraklama; sonra kısa bir süre kemirmekle meşgul, ardından birkaç metrelik bir hamle daha. Günlerdir ilk defa kendini rahatlamış ve güvende hissediyordu. Yeni evleri hakkında öğrenecekleri çok şey olup olmadığını merak etmeye başladı.

"Beş haklıydı," diye düşündü. "Burası bizim yerimiz. Ama buna alışmamız gerekecek ve ne kadar az hata yaparsak o kadar iyi. Merak ediyorum bu delikleri açan tavşanlara ne oldu? Koşmayı bıraktılar mı yoksa uzaklaştılar mı? Biz sadece onları bulabildik, onlar bize çok şey anlatabilirdi."

O anda, kendisinden en uzaktaki delikten tereddütle çıkan bir tavşan gördü. Blackberry'ydi. O da hraka'yı geçti, kendini kaşıdı ve sonra tam güneş ışığına atladı ve kulaklarını taradı. Yemek yemeye başlarken Hazel geldi ve onunla birlikte düştü, çimenlerin arasında dişlerini kemiriyor ve arkadaşının istediği yerde dolaşıyordu. Uzun sapları çimenlerin arasında sürünen ve her bir küçücük çiçeğin üstteki iki yaprağını kanat gibi yayan bir süt otu parçasına -gökyüzü kadar derin bir mavi- geldiler. Böğürtlen onu kokladı, ama yapraklar sert ve iştah açıcı değildi.

"Bu şey nedir, biliyor musun?" O sordu.

"Hayır, bilmiyorum" dedi Hazel. "Daha önce hiç görmedim."

Blackberry, "Bilmediğimiz çok şey var" dedi. "Burası hakkında, yani. Bitkiler yeni, kokular yeni. Bizim de yeni fikirlere ihtiyacımız olacak."

"Eh, sen fikir adamısın," dedi Hazel. "Sen söyleyene kadar hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama önce sen önden git ve riskleri al," diye yanıtladı Blackberry. "Bunu hepimiz gördük. Ve artık yolculuğumuz sona erdi, değil mi? Burası Fiver'ın dediği kadar güvenli. Hiçbir şey bizim haberimiz olmadan yanımıza yaklaşamaz: yani, koku alıp alabildiğimiz sürece. gör ve duy."

"Bunu hepimiz yapabiliriz."

"Uyurken değil: ve karanlıkta göremeyiz."

Hazel, "Geceleri mutlaka karanlık olacak," dedi, "ve tavşanların da uyuması gerekiyor."

"Girişte?"

"Pekala, istersek bu delikleri kullanmaya devam edebiliriz, ama birçoğunun yalan söylemesini bekliyorum. Ne de olsa, bir sürü paranın kazılmasını bekleyemezsiniz. Bunun gibi bir ya da iki kazı yapabilirler. fundalığa geldikten sonraki gün - ama bundan fazlasını yapmayacaklar."

Blackberry, "Ben de bunu düşünüyordum," dedi. "Bıraktığımız o tavşanlar - Cowslip ve diğerleri - yaptıkları pek çok şey tavşanlar için doğal değildi - toprağa taş itmek ve yeraltında yiyecek taşımak ve Frith ne olduğunu biliyor."

"İşe gelirsek, Threarah'ın marulu yeraltına taşındı."

"Aynen. Görmüyor musun, tavşanların doğal olarak yaptıklarını daha iyisini yapabileceklerini düşündükleri için değiştirmişler mi? Ve eğer yollarını değiştirmişlerse biz de istersek biz de yapabiliriz. Tavşanlar kazmaz diyorsunuz. Ne de onlar Ama isterlerse yapabilirlerdi. Diyelim ki uyumak için derin, rahat yuvalarımız vardı? Kötü hava koşullarından ve geceleri yeraltından kurtulmak için? O zaman güvende oluruz. Ve onlara sahip olmamızı engelleyen hiçbir şey yok, bunun dışında tavşanlar kazmaz. Yapamaz-yapmaz."

"O zaman senin fikrin ne?" diye sordu Hazel, yarı ilgili yarı isteksiz. "Bu delikleri normal bir warren'e çevirmeye çalışmamızı ister misin?"

"Hayır, bu delikler işe yaramaz. Neden terkedildiklerini anlamak kolay. Sadece biraz aşağıda ve kimsenin kazamayacağı bu sert beyaz şeye geliyorsunuz. Kışın çok soğuk olmalılar. tepenin hemen üzerinde bir orman. Dün gece geldiğimizde onu bir an görebildim. Diyelim ki şimdi daha yükseğe çıktık, sadece sen ve ben ve bir bakalım mı?"

Zirveye yokuş yukarı koştular. Kayın askı, güneydoğuya doğru, bayır boyunca uzanan çimenli bir yolun uzak tarafında biraz uzaktaydı.

Blackberry, "Orada bazı büyük ağaçlar var" dedi. "Kökler zemini oldukça derine indirmiş olmalı. Çukur kazabilir ve eski warren'de olduğumuz kadar iyi durumda olabiliriz. Ama Bigwig ve diğerleri kazmazlarsa veya iyi olamayacaklarını söylemezlerse, bu iyi olur. burası çıplak ve kasvetli. Bu yüzden yalnız ve güvenli tabii ki; ama kötü hava geldiğinde kesinlikle tepelerden sürüleceğiz."

Yamaçtan aşağı dönerlerken Hazel kuşkuyla, "Bir sürü paranın normal delikler kazmasını sağlamak hiç aklıma gelmemişti," dedi. "Tavşan yavru kedilerin elbette deliklere ihtiyacı var, ama bizim var mı?"

Blackberry, "Hepimiz annelerimiz doğmadan önce kazılmış bir bataklıkta doğduk" dedi. "Deliklere alışığız ve hiçbirimiz bir tane kazmaya yardım etmedik. Ve eğer yeni bir tane varsa, onu kim kazdı? Bir geyik. Ben kendimden oldukça eminim, eğer değişmezsek. doğal yollarımızla burada çok uzun süre kalamayacağız. Belki başka bir yerde; ama burada değil."

"Bu çok iş anlamına gelecek."

"Bak, şimdi Kocaman geldi ve yanında diğerleri var. Neden onlara verip ne dediklerini görmüyorsun?"

Ancak silflay sırasında Hazel, Blackberry'nin fikrinden Fiver'dan başka kimseye bahsetmedi. Daha sonra, tavşanların çoğu beslenmeyi bitirip ya çimenlerde oynarken ya da güneş altında yatarken, "Bunun ne tür bir ağaç olduğunu görmek için" askıya geçmelerini önerdi. Bigwig ve Silver hemen kabul ettiler ve sonunda kimse geride kalmadı.

Bıraktıkları çayır koruluklarından farklıydı: dört ya da beş yüz yarda uzunluğunda ama ancak elli genişliğinde dar bir ağaç kuşağı; inişlerde yaygın olan bir tür rüzgar siperi. Neredeyse tamamen iyi yetiştirilmiş kayınlardan oluşuyordu. Büyük, pürüzsüz gövdeler yeşil gölgelerinde hareketsiz duruyordu, dallar düz bir şekilde yayılıyor, üst üste gevrek, hafif benekli katmanlar halinde. Ağaçların arasında zemin açıktı ve neredeyse hiç örtü yoktu. Tavşanlar şaşkındı. Ahşabın neden bu kadar hafif ve hareketsiz olduğunu ve ağaçların arasını neden bu kadar uzağı görebildiklerini bir türlü anlayamadılar. Kayın yapraklarının aralıksız, hafif hışırtısı, bir ceviz, meşe ve gümüş huş ağacı korusunda duyulan seslere benzemiyordu.

Askının kenarı boyunca kararsız bir şekilde ileri geri hareket ederek kuzeydoğu köşesine geldiler. Burada, ilerideki boş çimenlere baktıklan bir banka vardı. İriyarı Kocaman'ın yanında gülünç derecede küçük olan Fiver, mutlu bir özgüven havasıyla Hazel'a döndü.

"Blackberry'nin haklı olduğuna eminim Hazel," dedi. "Burada delikler açmak için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Her neyse, denemeye hazırım."

Diğerleri şaşırmıştı. Ancak Pipkin, kıyının dibinde Hazel'e kolayca katıldı ve kısa süre sonra iki veya üç kişi hafif toprağı çizmeye başladı. Kazmak kolaydı ve sık sık beslenmek ya da sadece güneşte oturmak için ayrılsalar da, öğleden önce Hazel gözden kaybolup ağaç kökleri arasında tünel kazıyordu.

Askıda çok az çalı olabilir ya da hiç bitki örtüsü olmayabilir, ama en azından dallar gökyüzünü koruyordu: ve kısa süre sonra anladılar ki kerkenezler bu yalnızlıkta yaygındı. Kerkenezler nadiren bir sıçandan daha büyük bir şeyle avlanmalarına rağmen, bazen genç tavşanlara saldırırlar. Hiç şüphe yok ki bu yüzden çoğu yetişkin tavşan havada uçuşan bir kerkenezin altında kalmayacak. Çok geçmeden Acorn bir tanesini güneyden uçarken gördü. Peşinden koşarak ağaçların arasına daldı, ardından açıkta kalan diğer tavşanlar da onu takip etti. Uzun zaman önce dışarı çıkmamışlar ve kazmaya devam etmişlerdi ki, bir önceki sabah geçtikleri tarlaların üzerinde, bir başkasının -ya da belki de aynısının- bir şekilde havada gezindiğini gördüler. Hazel, günün gelişigüzel çalışması devam ederken Buckthorn'u nöbetçi olarak yerleştirdi ve öğleden sonra iki kez daha alarm verildi. Akşamın erken saatlerinde, ormanın kuzey ucundan geçen bayır yolunda dörtnal yapan bir atlı onları rahatsız etti. Aksi takdirde bütün gün bir güvercinden daha büyük bir şey görmediler.

Süvari Watership'in zirvesine yakın bir yerde güneye dönüp uzakta gözden kaybolduktan sonra, Hazel ormanın kenarına döndü ve kuzeye, Kingsclere'nin kuzeyinde uzaklara doğru ilerleyen parlak, durgun tarlalara ve loş direk hattına baktı. Hava daha soğuktu ve güneş bir kez daha kuzey yamaçlarına ulaşmaya başlamıştı.

"Sanırım bugün için yeterince şey yaptık," dedi, "her neyse. Tepenin dibine inip gerçekten iyi bir ot bulmak istiyorum. Bu şeyler yolunda tamam ama oldukça ince ve kuru. Benimle gelmek isteyen var mı?"

Bigwig, Dandelion ve Speedwell hazırdı, ancak diğerleri dikenli ağaçlara geri dönmeyi ve güneşle birlikte yeraltına gitmeyi tercih ettiler. Bigwig ve Hazel en fazla siper sağlayan hattı seçtiler ve diğerlerini de takip ederek tepenin eteğine doğru dört ya da beş yüz yarda yola çıktılar. Hiçbir sorunla karşılaşmadılar ve kısa süre sonra buğday tarlasının kenarındaki çimenlerde beslenmeye başladılar, tam da bir akşam manzarasındaki tavşan resmi. Hazel yorgun olmasına rağmen, alarm olursa kaçacak bir yer aramayı unutmadı. Kısmen içine düşmüş ve inek maydanozu ve ısırgan otlarıyla kaplanmış, neredeyse bir tünel kadar korunaklı olan kısa, eski, aşırı büyümüş bir hendeğe denk gelecek kadar şanslıydı; ve dördü de açıktan hızlı bir şekilde ulaşabileceklerinden emin oldular.

"Bir tutam için bu yeterince iyi olacak," dedi Bigwig, yoncayı çiğneyip, yoldan çıkmış bir ağaçtan düşen çiçeği koklayarak. "Tanrım, eski warren'den ayrıldığımızdan beri birkaç şey öğrendik, değil mi? Orada bir ömür boyu öğreneceğimizden daha fazlasını. Ve kazma! Sırada uçmak olacak, sanırım. Bu toprağın eski warren'deki topraktan oldukça farklı olduğunu fark ettiniz mi? Farklı kokuyor ve oldukça farklı kayıyor ve düşüyor."

Hazel, "Bu bana hatırlattı," dedi. "Size sormak istemiştim. Kovslip'in o korkunç sığınağında çok hayran olduğum bir şey vardı - büyük yuva. Onu kopyalamak isterdim. Yeraltında herkesin bir arada olabileceği bir yerin olması harika bir fikir - konuşun, hikayeler anlatın vs. Ne dersiniz? Yapılabilir mi?"

Bigwig düşündü. "Bunu biliyorum" dedi. "Çok büyük bir oyuk açarsan çatı çökmeye başlar. Yani böyle bir yer istiyorsan çatıyı dik tutacak bir şeye ihtiyacın olacak. Cowslip'in neyi vardı?"

"Ağaç kökleri."

"Eh, kazdığımız yerler var. Ama bunlar doğru türden mi?"

"Çilek'e büyük yuva hakkında ne bildiğini anlatmasını sağlasak iyi olur; ama fazla olmayabilir, kazıldığında hayatta olmadığına eminim."

"Düştüğünde de ölmemiş olabilir. O çalı, gün ışığında bir baykuş gibi. Öldüğünde gitmesi akıllıcaydı."

Mısır tarlasının üzerine alacakaranlık çökmüştü, çünkü uzun kırmızı ışınlar hâlâ yukarıyı aydınlatıyor olsa da, güneş aşağıda batmıştı. Çitin düzensiz gölgesi solmuş ve kaybolmuştu. Serin bir nem kokusu ve yaklaşan karanlık vardı. Bir cockchafer uçarak geçti. Çekirgeler susmuştu.

"Baykuşlar dışarı çıkacak," dedi Bigwig. "Yine yukarı çıkalım."

O anda, kararan tarlada yerden bir damga sesi geldi. Onu, onlara daha yakın olan bir başkası izledi ve bir an için beyaz bir kuyruk gördüler. İkisi de hemen hendeğe koştular. Şimdi onu ciddi bir şekilde kullanmak zorunda olduklarına göre, düşündüklerinden daha da dar buldular. Uzak uçta sadece dönecek yer vardı ve onlar bunu yaparken Speedwell ve Dandelion arkalarından yuvarlandı.

"Nedir?" diye sordu Hazel. "Ne duydun?"

Speedwell, "Çitin sınırına yaklaşan bir şey var," diye yanıtladı. "Bir hayvan. Ayrıca çok ses çıkarıyor."

"Bunu gördün mü?"

"Hayır, ben de kokusunu alamadım. Rüzgar esiyor. Ama yeterince net duydum."

"Ben de duydum," dedi Dandelion. "Oldukça büyük bir şey -tavşan kadar büyük, zaten- beceriksizce hareket ediyor ama saklanmaya çalışıyor, ya da bana öyle geldi."

"Homba?"

"Hayır, bunu gerektiğini kokusunu almış," Bigwig, "rüzgar ya da hiç rüzgar söyledi. Ne demek, bir kedi gibi sesler itibaren. Ben bir gelincik değil umut. Hoi, hoi u Hrair embleer! Ne bir sıkıntı! Biz Biraz daha otursan iyi olur. Ama bizi görürse kaçmaya hazırlan."

Onlar bekledi. Yakında karanlık büyüdü. Üstlerindeki karmakarışık yaz bitkisinden yalnızca çok zayıf bir ışık geliyordu. Hendeğin uzak ucu o kadar büyümüştü ki dışarısını göremiyorlardı, ama geldikleri yer bir gökyüzü parçası gibi görünüyordu - çok koyu mavi bir yay. Zaman geçtikçe, sarkan otların arasından bir yıldız süzüldü. Rüzgârınki kadar hafif ve düzensiz bir ritimle nabzı atıyor gibiydi. Sonunda Hazel, onu izlemekten gözlerini kaçırdı.

"Pekala, burada biraz uyuyabiliriz," dedi. "Gece soğuk değil. Her ne duyduysan dışarı çıkma riskini almasak iyi olur."

"Dinle," dedi Karahindiba. "Bu da ne?"

Hazel bir an için hiçbir şey duyamadı. Sonra uzak ama net bir ses yakaladı - bir tür inleme veya ağlama, sendeleme ve aralıklı. Kulağa herhangi bir av çağrısı gibi gelmese de o kadar doğal değildi ki içini korkuyla doldurdu. Dinledikçe kesildi.

"Frith'in adına ne böyle bir ses çıkarır?" dedi Bigwig, büyük kürk başlığı kulaklarının arasında dalgalanarak.

"Bir kedi?" dedi Speedwell, gözleri kocaman açılarak.

"Bu kedi değil!" dedi Bigwig, dudakları sertleşmiş, doğal olmayan bir yüz buruşturmayla geri çekildi, "Bu kedi değil! Ne olduğunu bilmiyor musun? Annen-" Sözünü kesti. Sonra çok alçak sesle, "Annen sana söyledi, değil mi?" dedi.

"Numara!" diye bağırdı Karahindiba. "Hayır! Bir kuş-bazı sıçan yaralı-"

Bigwig ayağa kalktı. Sırtı kavisliydi ve başı sertleşmiş boynuna yaslandı.

"Inlé'nin Kara Tavşanı," diye fısıldadı, "böyle bir yerde başka ne var ki?"

"Böyle konuşma!" dedi Hazal. Titrediğini hissedebiliyordu ve bacaklarını dar kesimin kenarlarına dayadı.

Aniden gürültü yeniden, daha yakından duyuldu: ve şimdi hiçbir yanlışlık olamazdı. Duydukları şey bir tavşanın sesiydi ama tanınmayacak kadar değişti. Dışarıdaki karanlık gökyüzünün soğuk alanlarından gelmiş olabilir, ses o kadar doğaüstü ve ıssızdı ki. İlk başta sadece bir inilti vardı. Sonra, apaçık ve şaşmaz, işittiler -hepsi duydular- sözler.

"Zor![10]Zorn!" diye haykırdı korkunç, ciyaklayan ses. "Hepsi öldü! Ey zorn!"

Karahindiba mırıldandı. Bigwig yere sürtünüyordu.

"Sessiz olun!" dedi Hazal. "Ve şu dünyayı tekmelemeyi bırak! Dinlemek istiyorum,"

O anda, oldukça belirgin bir şekilde ses, "Thlayli! Ey Thlayli!" diye haykırdı.

Bunun üzerine, dört tavşan da mutlak bir paniğin transını hissetti. Sert büyüdüler. Sonra, gözleri sabit, sırlı bir bakışla bakan Kocaman, hendeğin yukarısına, açıklığa doğru hızla ilerlemeye başladı. "Gitmelisin," diye mırıldandı, o kadar kalın bir sesle ki Hazel kelimeleri zar zor anlayabiliyordu. "Seni aradığında gitmelisin."

Hazel o kadar korkmuştu ki artık aklını toplayamadı. Nehir kıyısında olduğu gibi, çevresi gerçek dışı ve rüya gibi oldu. Bigwig'e ismiyle kim ya da ne diyordu? Bu yerdeki herhangi bir canlı onun adını nasıl bilebilir? Aklına tek bir fikir kalmıştı: Çaresiz olduğu için Bigwig'in dışarı çıkması engellenmeliydi. Hızla yanından geçerek onu hendeğin kenarına bastırdı.

"Olduğun yerde kal," dedi nefes nefese, "Ne tür bir tavşansa, kendim göreceğim." Sonra, bacakları neredeyse altından kalkarak kendini açıklığa çıkardı.

Birkaç dakika için çok az veya hiçbir şey göremedi; ama çiy ve mürver çiçeği kokuları değişmemişti ve burnu serin çim bıçaklarına değdi. Oturdu ve etrafına baktı. Yakınlarda hiçbir yaratık yoktu.

"Oradaki kim?" dedi.

Bir sessizlik oldu ve yeniden konuşmak üzereyken ses, "Zorn! O zorn!"

Tarlanın kenarındaki çitlerden geldi. Hazel sese doğru döndü ve birkaç dakika içinde bir baldıran öbeğinin altında kambur bir tavşan şeklini gördü. Yaklaştı ve "Sen kimsin?" dedi. ama cevap gelmedi. Tereddüt ederken, arkasında bir hareket duydu.

"Buradayım Hazel," dedi Dandelion bir tür nefes nefese.

Birlikte yaklaştılar. Figür onlar yukarı çıkarken hareket etmedi. Soluk yıldız ışığında ikisi de kendileri kadar gerçek bir tavşan gördüler: bitkinliğinin son evrelerinde bir tavşan, arka bacakları felçli gibi düz kıçının arkasından dolaşıyor: beyaz gözlü, bir yandan diğer yana bakan bir tavşan. hiçbir şey görmeden, yine de korkusundan bir çare bulamayınca, yüzüne düşen yırtık ve kanlı bir kulağı zavallı bir şekilde yalamaya düştü: birdenbire ağlayan ve Bin'i kurtarması için her yönden gelen Binlere yalvarırcasına feryat eden bir tavşan. katlanılamayacak kadar korkunç bir ıstıraptan.

Sandleford Owsla'dan Kaptan Holly'ydi.

20. Petek ve Fare
Yüzü uzun bir yolculuktan geçmiş birinin yüzüydü.

Gılgamış Destanı

Sandleford warren'de Holly önemli bir tavşandı. Threarah ona büyük ölçüde güveniyordu ve birçok kez zorlu emirleri büyük bir cesaretle yerine getirmişti. İlkbaharın başlarında, bir tilki komşu bir koruya taşındığında, Holly, iki ya da üç gönüllüyle birlikte, onu birkaç gün boyunca sürekli gözlem altında tuttu ve bir akşam olduğu gibi aniden ayrılana kadar tüm hareketlerini rapor etti. Bigwig'i tutuklamaya kendi inisiyatifiyle karar vermiş olmasına rağmen, kinci olma ününe sahip değildi. Daha ziyade, görevin ne zaman yapıldığını bilen ve bunu kendisi yapan, saçma sapan bir duruş sergilemeyen biriydi. Sağlam, alçakgönüllü, vicdanlı, tavşanın yaramazlık duygusundan biraz yoksun, doğuştan ikinci kaptandı. Hazel ve Fiver'la birlikte onu warren'den ayrılmaya ikna etmeye çalışmak söz konusu olamazdı. Bu nedenle, onu Watership Down'ın altında bulmak yeterince şaşırtıcıydı. Ama onu böyle bir durumda bulmak inanılmazdı.

Baldıran otu altındaki zavallı yaratığı tanıdıktan sonraki ilk anlarda, Hazel ve Dandelion sanki yeraltında bir sincap ya da yokuş yukarı akan bir dere görmüşler gibi tamamen afallamış hissettiler. Hislerine güvenemezlerdi. Karanlıktaki sesin doğaüstü olmadığı kanıtlanmıştı ama gerçek yeterince

korkutucuydu. Yüzbaşı Holly nasıl burada, dipte olabilir? Ve onu -tüm tavşanlar arasında- bu duruma ne düşürmüş olabilir?

Hazel kendini topladı. Açıklama ne olursa olsun, acil ihtiyaç, önce ilk şeyleri almaktı. Geceleri açık arazideydiler, aşırı büyümüş bir hendek dışında herhangi bir sığınaktan uzaktaydılar, kan kokan bir tavşan kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu ve hareket edemiyormuş gibi görünüyordu. Şu anda izinde pekâlâ bir kamelya olabilir. Ona yardım edeceklerse, çabuk olsalar iyi olur.

"Git ve Bigwig'e kim olduğunu söyle," dedi Dandelion'a, "ve onunla geri gel. Speedwell'i tepeye diğerlerine gönder ve ona kimsenin aşağı inmeyeceğini açıkça söylemesini söyle. Yardım edemediler. ve bu sadece riske katkıda bulunur."

Karahindiba gitmişti, Hazel çitin içinde başka bir şeyin hareket ettiğini fark etti. Ama bunun ne olduğunu merak edecek zamanı yoktu, çünkü hemen başka bir tavşan belirdi ve Holly'nin yattığı yere topallayarak gitti.

"Yapabiliyorsan bize yardım etmelisin," dedi Hazel'e. "Çok kötü bir zaman geçirdik ve efendim hasta. Buraya yerin dibine girebilir miyiz?"

Hazel, onu Kocaman'ı tutuklamaya gelen tavşanlardan biri olarak tanıdı ama adını bilmiyordu.

"Neden çitin içinde kaldın ve onu açıkta sürünmeye bıraktın?" O sordu.

"Geldiğini duyunca kaçtım," diye yanıtladı diğer tavşan. "Kaptanı hareket ettiremedim. Seni Elil sanıyordum ve ölmenin bir anlamı yoktu. Tarla faresiyle dövüşebileceğimi sanmıyorum."

"Beni tanıyor musunuz?" dedi Hazal. Ama diğeri cevap veremeden Dandelion ve Bigwig karanlıktan çıktı. Bigwig bir an Holly'ye baktı ve sonra onun önünde çömeldi ve burunlarına dokundu.

"Holly, bu Thlayli," dedi. "Beni arıyordun."

Holly cevap vermedi, sadece ona dik dik baktı. Bigwig yukarı baktı. "Onunla gelen kim?" dedi. "Oh, sensin, Bluebell. Daha kaç tane var?"

Bluebell, "Artık yok," dedi. Holly konuştuğunda devam etmek üzereydi.

"Thlayli," dedi. "Bu yüzden gelmiş seni buldum."

Zorlukla oturdu ve etrafa baktı.

"Sen Hazel'sin değil mi?" O sordu. "Ve bu-oh, bilmeliyim, ama çok kötü durumdayım, korkarım."

"Karahindiba," dedi Hazel. "Dinle-yorgun olduğunu görebiliyorum, ama burada kalamayız. Tehlikedeyiz. Bizimle deliklerimize gelebilir misin?"

"Kaptan," dedi Bluebell, "ilk çim yaprağının ikinci çim yaprağına ne dediğini biliyor musunuz?"

Hazel ona sert bir şekilde baktı ama Holly, "Eee?" diye yanıtladı.

"Bak, bir tavşan var! Tehlikedeyiz!" dedi.

"Zamanı değil-" diye başladı Hazel.

"Onu susturma," dedi Holly. "Mavi memesinin gevezeliği olmasaydı burada olmazdık. Evet, şimdi gidebilirim. Uzak mı?"

"Fazla uzak değil," dedi Hazel, Holly'nin oraya asla varmayacağını düşünerek.

Tepeye tırmanmak uzun zaman aldı. Hazel onları ayırdı, kendisi Holly ve Bluebell'le kaldı, Bigwig ve Dandelion iki tarafa çıktı. Holly birkaç kez durmak zorunda kaldı ve korku dolu Hazel sabırsızlığını bastırmak için çok uğraştı. Ancak ay yükselmeye başladığında -büyük dairenin kenarı aşağıdaki ve arkalarındaki ufuk çizgisinde gitgide daha parlak hale gelirken- sonunda Holly'ye acele etmesi için yalvardı. Konuşurken beyaz ışıkta Pipkin'in onları karşılamak için aşağı indiğini gördü.

"Ne yapıyorsun?" dedi sertçe. "Speedwell'e kimsenin aşağı inmeyeceğini söyledim."

Pipkin, "Bu Speedwell'in hatası değil," dedi. "Nehirde yanımda duruyordun, ben de gelip seni arayacağımı düşündüm, Hazel. Her neyse, delikler tam burada. Bulduğun gerçekten Kaptan Holly mi?"

Bigwig ve Dandelion yaklaştı.

"Sana ne diyeceğim," dedi Bigwig. "Bu ikisinin uzun bir süre dinlenmeleri gerekecek. Diyelim ki burada Pipkin ve Dandelion onları boş bir yuvaya götürüp istedikleri kadar yanlarında kalacaklar mı? Geri kalanımız kendilerini daha iyi hissedene kadar uzak dursa iyi olur."

"Evet, en iyisi bu," dedi Hazel. "Şimdi seninle yukarı çıkacağım."

Kısa mesafeyi dikenli ağaçlara doğru koştular. Diğer tüm tavşanlar yerden yukarıda bekliyor ve birlikte fısıldaşıyordu.

"Kapa çeneni," dedi Bigwig, daha kimse soru sormadan. "Evet, Holly ve Bluebell onunla birlikte - başka kimse yok. Kötü bir yoldalar ve rahatsız olmaları gerekmiyor. Bu deliği onlar için boş bırakacağız. Şimdi kendim yeraltına gidiyorum. ve eğer biraz aklın varsa, sen de öyle yapacaksın."

Ama o gitmeden önce Kocaman, Hazel'a döndü ve "O hendekten benim yerime kendini kurtardın, değil mi Hazel? Bunu unutmayacağım," dedi.

Hazel Buckthorn'un bacağını hatırladı ve onu da yanına aldı. Speedwell ve Silver onları takip etti.

"Ne oldu diyorum Hazel?" Silver'a sordu. "Çok kötü bir şey olmalı. Holly Threarah'ı asla terk etmez."

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Hazel, "ve başka kimse de bilmiyor. Yarına kadar beklememiz gerekecek. Holly koşmayı bırakabilir ama Bluebell'in bırakacağını sanmıyorum. Şimdi bu bacağını yapmama izin ver. Buckthorn'un."

Yara çok daha iyiydi ve çok geçmeden Hazel uykuya daldı.

Ertesi gün, bir önceki gün kadar sıcak ve bulutsuzdu. Ne Pipkin ne de Dandelion sabah silsilesindeydi; Hazel da amansızca diğerlerini kazmaya devam etmeleri için kayın askısına götürdü. Strawberry'yi büyük yuva hakkında sorguladı ve tavanının bir tutam lifle tonozlu olmasının yanı sıra, zemine dikey olarak inen kökler tarafından güçlendirildiğini öğrendi. Bunları fark etmediğini belirtti.

Strawberry, "Çok fazla değiller ama önemliler" dedi. "Yükü çok fazla alıyorlar. O kökler olmasaydı, şiddetli yağmurdan sonra tavan çökerdi. Fırtınalı gecelerde, yukarıdaki toprağın ekstra ağırlığını hissedebilirdiniz, ancak tehlike yoktu."

Hazel ve Bigwig onunla birlikte yeraltına gitti. Kayın ağaçlarından birinin kökleri arasında yeni bir çalının başlangıcı oyulmuştur. Hâlâ tek girişi olan küçük, düzensiz bir mağaradan başka bir şey değildi. Onu büyütmek için çalışmaya koyuldular, kökler arasında kazdılar ve ahşabın içinde ortaya çıkacak ikinci bir koşu yapmak için yukarı doğru tünel açtılar. Bir süre sonra Çilek kazmayı bıraktı ve kökler arasında dolaşmaya, ön patileriyle toprağı koklamaya, ısırmaya ve sürtmeye başladı. Hazel onun yorgun olduğunu ve dinlenirken

meşgul numarası yaptığını zannetti, ama sonunda onlara geri döndü ve bazı önerileri olduğunu söyledi.

"Bu şekilde," diye açıkladı. "Yukarıda büyük bir iyi kök yayılımı yok. Bu, büyük yuvada şanslı bir şanstı ve onu tekrar bulmayı bekleyebileceğini sanmıyorum. Ama yine de, bununla oldukça iyi yapabiliriz. Biz sahibiz."

"Ya var elimizde?" diye sordu, konuşurken kaçan Blackberry.

"Eh, dümdüz aşağı inen birkaç kalın kökümüz var - büyük yuvadakinden daha fazla. En iyisi etraflarını kazmak ve onları terk etmek olacak. Kemirilip dışarı çıkarılmamalılar. Herhangi bir büyüklükte bir salonumuz olacaksa onlara ihtiyacımız var."

"O halde salonumuz bu kalın, dikey köklerle dolu olacak mı?" diye sordu Hazel. Hayal kırıklığına uğramış hissetti.

"Evet, olacak," dedi Strawberry, "ama bundan daha kötü olacağını göremiyorum. Aralarına girip çıkabiliriz ve konuşan ya da hikaye anlatan kimseyi engelleyemezler. Ortamı daha sıcak yapacaklar ve sesi yukarıdan iletmeye yardımcı olacaklar, bu da bir süre sonra faydalı olabilir."

Salonun kazısı (ki bunlar arasında Petek olarak bilinirdi) Strawberry için bir zafer gibi çıktı. Hazel, kazıcıları organize etmekle yetindi ve gerçekte ne yapılması gerektiğini söylemeyi Strawberry'e bıraktı. Çalışmalar vardiyalar halinde devam etti ve tavşanlar sırayla onları beslemek, oynamak ve yerin üstünde güneşin altında yatmak için aldı. Gün boyunca yalnızlık gürültü, insanlar, traktörler ve hatta sığırlar tarafından bozulmadan kaldı ve Fiver'ın içgörüsüne borçlu olduklarını daha da derinden hissetmeye başladılar. Öğleden sonraya doğru büyük yuva şekillenmeye başladı. Kuzey ucunda, kayın kökleri bir tür düzensiz revak oluşturmuştur. Bu, daha açık bir merkezi alana yol açtı: ve ötesinde, destekleyici köklerin olmadığı yerde, Çilek dünyanın bloklarını dokunulmadan bıraktı, böylece güney ucu üç veya dört ayrı koydan oluşuyordu. Bunlar, uyku yuvalarına giden alçak çatılı koşulara daraldı.

Hazel, işlerin nasıl sonuçlanacağını kendi gözleriyle görebildiği için artık çok daha mutluydu, koşunun ağzında Silver'la oturuyordu ki, aniden "Şahin! Şahin!" ve dışarıdaki tavşanlar tarafından korunmak için bir çizgi. Hazel olduğu yerde güvende, ormanın gölgesinden ötedeki açık, güneşli çimenlere bakmaya devam etti. Kerkenez görüş alanına girdi ve karaya oturdu, kuyruğunun siyah kenarlı kısmı aşağı eğildi ve aşağıyı ararken sivri kanatları hızla çırptı.

"Ama bunun sence olur bize saldırmak?" diye sordu Hazel, alçalışını ve dengeli çırpınmaya başlamasını izleyerek. "Elbette çok küçük?"

"Muhtemelen haklısın," diye yanıtladı Silver. "Yine de, dışarı çıkıp beslemeye başlamak ister misin?"

"Bu elillerden bazılarına karşı durmayı denemek isterim," dedi Koşarak arkalarından gelen Bigwig. "Çok fazlasından korkuyoruz. Ama havadan gelen bir kuş, özellikle hızlı gelirse garip olur. Onu şaşırtırsa, büyük bir tavşandan bile daha iyi olabilir."

"Fareyi görüyor musun?" dedi Gümüş aniden. "İşte, bak. Zavallı küçük canavar."

Hepsi düz bir çimen parçasına maruz kalan tarla faresini görebiliyordu. Belli ki deliğinden çok uzaklaşmıştı ve şimdi ne yapacağını bilemiyordu. Kerkenezin gölgesi üzerinden geçmemişti, ama tavşanların aniden ortadan kaybolması onu huzursuz etmişti ve yere bastırılmış, bir o yana bir bu yana belirsizce bakıyordu. Kerkenez onu henüz görmemişti, ama hareket eder etmez görmemek mümkün değildi.

Bigwig duygusuzca, "Her an," dedi.

Hazel bir dürtüyle kıyıdan aşağı atladı ve açık çimenlere doğru biraz ilerledi. Fareler Lapine dilini konuşmazlar, ancak çalılık ve ormanlık alanın çok basit, sınırlı bir lingua franca'sı vardır . Hazel şimdi kullandı.

"Koş" dedi. "İşte; çabuk."

Fare ona baktı, ama hareket etmedi. Hazel tekrar konuştu ve kerkenez dönüp yana ve aşağı kayarken fare aniden ona doğru koşmaya başladı. Hazel hızla deliğe döndü. Dışarıya baktığında farenin onu takip ettiğini gördü. Neredeyse kıyının dibine vardığında, iki ya da üç yeşil yapraklı, düşmüş bir dalın üzerine sıçradı. Dal döndü, yapraklardan biri ağaçların arasından süzülen güneş ışığını yakaladı ve Hazel bir an için onun parladığını gördü. Kerkenez eğik bir süzülerek hemen aşağı indi, kanatlarını kapattı ve düştü.

Hazel deliğin ağzından geri fırlayamadan fare ön patilerinin arasından fırlamış ve arka bacaklarının arasında yere bastırılmıştı. Aynı anda kerkenez, gagası ve pençeleri yukarıdaki ağaçtan fırlatılan bir füze gibi hemen dışarıdaki gevşek toprağa çarptı. Vahşice itişip kakıştı ve bir an için üç tavşan onun yuvarlak, kara gözlerini koşunun aşağısına doğru baktığını gördü. Sonra gitmişti. Saldırının

hızı ve gücü, çok uzakta değil, ürkütücüydü ve Hazel geriye sıçrayarak Silver'ın dengesini bozdu. Sessizce kendilerini topladılar.

"Ona karşı durmayı denemek ister misin?" dedi Silver, Kocaman'a bakarak. "Bana ne zaman haber ver. Gelip izleyeceğim."

"Hazel," dedi Bigwig, "aptal olmadığını biliyorum, ama bundan ne anladık? Yeraltına çıkamayan her köstebek ve kır faresini korumak için mi giriyorsun?"

Fare hareket etmemişti. Hala koşunun içinde biraz çömelmiş, kafalarıyla aynı hizada ve ışığa karşı çizilmişti. Hazel onu izlediğini görebiliyordu.

"Belki şahin gitmemiştir," dedi. "Şimdi kal. Sonra git."

Karahindiba deliğin ağzında göründüğünde Bigwig tekrar konuşmak üzereydi. Fareye baktı, yavaşça kenara itti ve koşarak aşağı indi.

"Hazel," dedi, "gelip sana Holly'den bahsetmem gerektiğini düşündüm. Bu akşam çok daha iyi, ama o da çok kötü bir gece geçirdi ve biz de öyle. başladı ve ağladı. Aklını kaçırdığını sandım. Pipkin onunla konuşmaya devam etti -birinci sınıftı- ve Bluebell'e çok şey katmış gibi görünüyor. Bluebell şakalar yapmaya devam etti. sabah ve çoğumuz öyleydik - bütün gün uyuyorduk. Holly bu öğleden sonra uyandığından beri aşağı yukarı kendindeydi ve kendini toparlamaya başladı. Senin ve diğerlerinin bu gece nerede olacağınızı sordu ve, Bilmediğim için sormaya geldim."

"O halde bizimle konuşmaya uygun mu?" diye sordu Bigwig.

"Sanırım öyle. Herhangi bir yargıç olmam onun için en iyisi olurdu: ve hepimizle birlikte olsaydı, kötü bir gece daha geçirmesi daha az olası olurdu."

"Eh, nereye edilmektedir biz uyumaya gidiyor?" dedi Gümüş.

Hazel düşündü. Petek hâlâ kaba kazılmış ve yarı tamamlanmıştı ama muhtemelen dikenli ağaçların altındaki delikler kadar rahat olurdu. Ayrıca, aksi kanıtlanırsa, onu geliştirmek için daha fazla teşvike sahip olacaklardı. Günlerinin zor işlerinden gerçekten yararlandıklarını bilmek herkesi memnun edecekti ve muhtemelen bunu tebeşir deliklerinde geçirilecek üçüncü bir geceye tercih edeceklerdi.

"Burada düşünmeliyim" dedi. "Ama diğerlerinin nasıl hissettiğini göreceğiz."

"Bu farenin burada ne işi var?" diye sordu Dandelion.

Hazal açıkladı. Karahindiba, Bigwig'in olduğu kadar şaşkındı.

Hazel, "Pekala, ona yardım etmek için dışarı çıktığımda özel bir fikrim olmadığını kabul edeceğim," dedi. "Ama şimdi buldum ve ne olduğunu daha sonra açıklayacağım. Ama her şeyden önce, Kocaman ve ben gidip Holly ile konuşmalıyız. Ve, Dandelion, sen git ve geri kalanına bana söylediklerini anlat, olur mu? ve bu gece ne yapmak istediklerini görüyor musun?"

Holly'yi Bluebell ve Pipkin ile birlikte, Dandelion'un ilk kez yukarıdan baktığı karınca yuvasının yanındaki çimenlikte buldular. Holly mor bir orkideyi kokluyordu. Leylak rengi çiçeklerin başı, burnunu ona doğru bastırırken gövdesinde hafifçe sallandı.

Bluebell, "Korkmayın efendim," dedi. "Uçup gidebilir. Sonuçta, aralarından seçim yapabileceği çok fazla leke var. Yaprakların her tarafına bak."

"Ah, iyi anlaşalım Bluebell," diye yanıtladı Holly, neşeyle. "Buradaki zemini öğrenmemiz gerekiyor. Bitkilerin yarısı bana garip geliyor. Bu yenecek bir bitki değil, ama en azından bol miktarda brülör var ve bu her zaman iyidir." Yaralı kulağına bir sinek kondu ve yüzünü buruşturup başını salladı.

Hazel, Holly'nin daha iyi durumda olduğunu görmekten memnun oldu. Diğerlerine katılacak kadar iyi hissettiğini umduğunu söylemeye başladı ama Holly kısa süre sonra onu sorularla böldü.

"Sizden çok var mı?" O sordu.

"Hrair," dedi Bigwig.

"Bütün bunlar Warren'ı sende mi bıraktı?"

"Herkes," diye yanıtladı Hazel gururla.

"Kimse incinmedi mi?"

"Ah, birkaçı yaralandı, bir şekilde."

Bigwig, "Asla sıkıcı bir an değil," dedi.

"Bu kim geliyor? Onu tanımıyorum."

Çilek askıdan koşarak aşağı indi ve o onlara katılırken, onlar büyük yuvaya girmeden önce yağmurlu çayırda gördükleri aynı tuhaf baş ve ön pati hareketlerini yapmaya başladı. Kafası karışmış bir halde kendini kontrol etti ve Kocaman'ın azarlamasını önlemek için hemen Hazel'la konuştu.

"Hazel-rah," dedi (Holly şaşırmış görünüyordu, ama hiçbir şey söylemedi), "herkes bu gece yeni warren'de kalmak istiyor: ve hepsi Kaptan Holly'nin onlara neler olduğunu ve nasıl geldiğini söyleyebileceğini umuyor. Burada."

Hazel, Holly'ye, "Doğal olarak, hepimiz bilmek isteriz," dedi. "Bu Strawberry. Yolculuğumuzda bize katıldı ve ona sahip olduğumuz için mutluyuz. Ama sence başarabilir misin?"

"Ben halledebilirim," dedi Holly. "Ama seni uyarmalıyım ki, onu duyan her tavşanın yüreğine buz gibi vuracak."

Kendisi konuşurken o kadar üzgün ve karanlık görünüyordu ki kimse cevap vermedi ve birkaç dakika sonra altı tavşanın hepsi de sessizce yokuş yukarı çıktı. Ormanın köşesine ulaştıklarında, diğerlerini kayın ağaçlarının kuzey tarafında akşam güneşinin altında beslenirken ya da güneşlenirken buldular. Holly, onlara şöyle bir göz gezdirdikten sonra, Fiver'la birlikte sarı bir yonca yaprağı içinde beslenen Silver'ın yanına gitti.

"Seni burada gördüğüme sevindim, Silver," dedi. "Zor zamanlar geçirdiğini duydum."

"Kolay olmadı," diye yanıtladı Silver. "Hazel harikalar yarattı ve burada da Fiver'a çok şey borçluyuz."

"Seni duydum," dedi Holly, Fiver'a dönerek. "Sen her şeyin geldiğini gören tavşansın. Threarah'la konuştun, değil mi?"

Fiver, "Benimle konuştu," dedi.

"Keşke seni dinleseydi! Pekala, şimdi değiştirilemez, ta ki devedikeni üzerinde meşe palamudu büyüyene kadar. Silver, söylemek istediğim bir şey var ve bunu sana Hazel'den ya da Bigwig'den daha kolay söyleyebilirim. Burada sorun çıkartmak niyetinde değilim - Hazel için sorun demek istiyorum. O artık senin Baş Tavşanın, bu çok açık. Onu pek tanımıyorum, ama iyi olmalı yoksa hepiniz ölürdünüz; ve şimdi bunun zamanı değil. tartışın. Diğer tavşanlardan herhangi biri bir şeyleri değiştirmek isteyip istemediğimi merak ediyorsa, yapmayacağımı onlara bildirir misiniz?"

"Evet, yapacağım" dedi Silver.

Bigwig geldi. "Biliyorum henüz baykuş zamanı değil," dedi, "ama herkes seni duymaya o kadar hevesli ki Holly, bir an önce yeraltına inmek istiyorlar. Bu sana uyar mı?"

"Yeraltı mı?" diye yanıtladı Holly. "Ama beni yeraltından nasıl duyabiliyorsunuz? Burada konuşmayı bekliyordum."

"Gel ve gör," dedi Bigwig.

Holly ve Bluebell Petek'ten etkilenmişlerdi.

Holly, "Bu oldukça yeni bir şey," dedi. "Çatıyı ayakta tutan nedir?"

Bluebell, "Devam etmesine gerek yok" dedi. "Zaten tepede."

Bigwig, "Yolda bulduğumuz bir fikir," dedi.

Bluebell, "Tarlada uzanmak," dedi. "Önemli değil hocam siz konuşurken ben susacağım."

"Evet, yapmalısın," dedi Holly. "Yakında kimse şaka istemeyecek."

Neredeyse tüm tavşanlar onları takip etmişti. Petek, herkes için yeterince büyük olmasına rağmen, büyük yuva kadar havadar değildi ve bu Haziran akşamı biraz yakın görünüyordu.

Strawberry, Hazel'e "Kolayca daha serin hale getirebiliriz, biliyorsun" dedi. "Büyük yuvada, yazın tüneller açar, kışın ise kapatırlardı. Yarın akşam tarafında bir koşu daha kazar ve esintiyi yakalarız."

Hazel, Speedwell doğudaki koşudan aşağı indiğinde Holly'den başlamasını isteyecekti. "Hazel," dedi, "ziyaretçin-faren. Seninle konuşmak istiyor."

Hazel, "Ah, onu unutmuştum," dedi. "O nerede?"

"Koşu yukarı."

Hazal yukarı çıktı. Fare yukarıda bekliyordu.

"Şimdi git?" dedi Hazal. "Güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şimdi git," dedi fare. "Hayır baykuş bekle. Ama hoşuma giden bir şey. Sen bir fareye elp. Bir keresinde bir fare sana "elp. Gelmemi istiyorsun."

"Bir havuzda Frith!" diye mırıldandı Bigwig. "Bütün erkek ve kız kardeşleri de öyle. Yerin sürüneceğini söylemeye cüret ediyorum. Neden onlardan bize bir iki yuva kazmalarını söylemiyorsun, Hazel?"

Hazel, farenin uzun çimenlere gidişini izledi. Sonra Petek'e döndü ve yeni konuşmaya başlayan Holly'nin yanına yerleşti.

21. "El-ahrairah'ın Ağlaması İçin"
Hayvanları sevin. Tanrı onlara düşünce ve neşenin temellerini sorunsuz vermiştir. Zahmet etme, rahatsız etme, mutluluklarından mahrum etme, Allah'ın rızasına aykırı hareket etme.

Dostoyevski, Karamazov Kardeşler

Yapılan haksızlıklar

Batan ve yükselen güneş arasında

Tarihte her biri kemik gibi yatar.

WH Auden, F.6'nın Yükselişi

"Koruyu terk ettiğin gece, Owsla seni aramaya çıktı. Ne kadar zaman önce şimdi görünüyor! Kokunu dereye kadar takip ettik, ama Threarah'a akıntıya doğru yola çıktığını söylediğimizde, o seni takip ederek hayatları riske atmanın bir anlamı olmadığını söyledi, gittiysen gitmiştin ama geri dönen herkes tutuklanacaktı ben de aramayı iptal ettim.

"Ertesi gün olağandışı bir şey olmadı. Fiver ve onunla giden tavşanlar hakkında bir takım konuşmalar yapıldı. Herkes Fiver'ın kötü bir şey olacağını söylediğini biliyordu ve her türlü söylenti başladı. tavşanlar içinde hiçbir şey olmadığını söylediler, ama bazıları Fiver'ın silahlı ve yaban gelinciği olan adamları önceden görmüş olabileceğini düşündü.Bu, birinin düşünebileceği en kötü şeydi - o ya da beyaz körlük.

Willow ve ben Threarah'la bazı şeyleri konuştuk. 'Bu tavşanlar,' dedi, 'ikinci görüşe sahip olduklarını iddia eden - Benim zamanımda bir ya da iki tane tanıyorum. Ama genellikle onları fazla dikkate almak tavsiye edilmez. Bir kere çoğu haylazdır.Dövüşerek uzağa gidemeyen zayıf bir tavşan bazen kendini başka yollarla önemli göstermeye çalışır ve kehanet favoridir. Arkadaşları, iyi bir rol yapıp konuşmaya devam ettiği sürece, nadiren fark ederler. Ama yine de, gerçekten bu tuhaf güce sahip bir tavşan bulabilirsin, çünkü var. Pekala, yani belli sayıda tavşan kaçmayı bırakacak.Alternatif ne var? Bir warren'i tahliye etmek muazzam bir iştir. Bazıları gitmeyi reddediyor. Tavşan Başı, geldiği kadarını bırakır. Yetkisi muhtemelen en şiddetli sınava tabi tutulur ve eğer kaybederse, aceleyle geri alamaz.En iyi ihtimalle, Açıkta dolaşan büyük bir hlessil demetiniz var, muhtemelen kedi ve kedi yavrularıyla birlikte. Elil sürüler halinde görünür. Çare hastalıktan daha kötü. Neredeyse her zaman, tavşanların sıkı oturmaları ve tehlikelerini yeraltında atlatmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaları bir bütün olarak warren için daha iyidir. »

Fiver, "Elbette hiç oturup düşünmedim" dedi. "Bütün bunları düşünmek Threarah'ı alacaktı. Sadece çığlık atan dehşetler yaşadım. Büyük altın Frith, umarım bir daha asla böyle olmazlar! Bunu ve porsuk ağacının altında geçirdiğim geceyi asla unutmayacağım. Dünyada korkunç bir kötülük var."

"Erkeklerden geliyor," dedi Holly. "Diğer tüm eller yapmaları gerekeni yapıyorlar ve Frith bizi hareket ettirdiği gibi onları da hareket ettiriyor. Yeryüzünde yaşıyorlar ve yiyeceğe ihtiyaçları var. İnsanlar, dünyayı ve hayvanları yok edene kadar asla dinlenmeyecekler. Ama ben daha iyiyim. Bu hikayeme devam et.

"Ertesi gün öğleden sonra yağmur yağmaya başladı.

("Bankada kazdığımız o sıyrıklar," diye fısıldadı Buckthorn, Dandelion'a.)

"Herkes yeraltındaydı, sadece hap çiğniyordu ya da uyuyordu. Birkaç dakikalığına hraka'yı geçmek için çıkmıştım. Ormanın kenarındaydım, hendeğin oldukça yakınındaydım ki, bazı adamların tepedeki kapıdan girdiğini gördüm. karşı yamaçta, şu tahta şeyin yanında. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum - üç ya da dört sanırım. Uzun siyah bacakları vardı ve ağızlarında yanan beyaz çubuklar vardı. bir yere gidiyorlar.Yağmurda yavaş yavaş yürümeye başladılar, çalılara ve dereye baktılar.Bir süre sonra dereyi geçtiler ve yığılarak savana doğru geldiler.Ne zaman bir tavşan deliğine gelseler, içlerinden biri onu dürtüyordu. ve durmadan konuşmaya devam ettiler.Yağmurda açan mürverlerin kokusunu ve beyaz çubukların kokusunu hatırlıyorum.Sonra yaklaştıklarında tekrar yerin altına süzüldüm.Bir süre onları duyabiliyordum, gümbürdeyerek. Ve konuşmaya

devam ettim. "Eh, silahları ve gelincikleri yok. Ama nedense hoşuma gitmedi" diye düşündüm.

"Threarah ne dedi?" Silver'a sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla ne ona ne de başkasına sormadım. Uyudum ve uyandığımda yukarıdan ses gelmiyordu. Akşam olmuştu ve ben de susmaya karar verdim. yağmur bastırmıştı ama bir süre öylece çömeldim ve beslendim. hiçbir şeyin değiştiğini göremedim, şurada burada bir deliğin ağzının açılmış olması dışında.

"Ertesi sabah temiz ve güzeldi. Herkes her zamanki gibi boş vakit geçirmek için dışarı çıkmıştı. Nightshade'in Threarah'a, yıllardır yoluna devam ederken artık kendini yormamaya dikkat etmesi gerektiğini söylediğini hatırlıyorum: ve Threarah göstereceğini söyledi. Yıllardır devam eden ve onu kelepçeleyen ve kıyıya iten adam.Her şey oldukça güler yüzlüydü, bilirsiniz, ama bunu sadece Tavşan Başı'nın hala ona uygun olduğunu göstermek için yaptı. O sabah marul yemeye çıkmıştım ve şu ya da bu nedenle yalnız gitmeye karar vermiştim."

Bigwig, "Bir marul partisi için normal sayı üçtür," dedi.

"Evet, eskiden normal sayının üç olduğunu biliyorum, ama o gün yalnız gitmemin özel bir nedeni vardı. Ah, evet, hatırlıyorum - erken havuç var mı diye bakmak istedim. Öyle olabileceğini düşündüm. hazırdım ve bahçenin garip bir yerinde avlanmaya gidersem kendi başıma daha iyi olacağımı düşündüm.Sabahın çoğunda dışarıdaydım ve geldiğimde ni-Frith'ten çok önce olamaz. Ormanın içinden aşağı iniyordum Silent Bank - çoğu tavşanın Green Loose'u tercih ettiğini biliyorum, ama neredeyse her zaman Silent Bank'tan geçerdim. çit, karşı yokuşun tepesindeki şeritte bir hrududu fark ettim.Kapıda tahtanın yanında duruyordu ve bir sürü adam iniyordu.Yanlarında bir çocuk vardı ve silahı vardı. bazı büyük, uzun şeyler - onları size nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum - bir hrududu ile aynı türden şeylerden yapılmışlardı ve ağır olmuş olmalılar, çünkü birini taşımak için iki adam al. Adamlar bunları tarlaya taşıdılar ve yer üstünde olan birkaç tavşan yere düştü. yapmadım. Silahı görmüştüm ve muhtemelen yaban gelinciği ve belki de ağ kullanacaklarını düşündüm. Bu yüzden olduğum yerde kaldım ve izledim. 'Neyin peşinde olduklarından emin olur olmaz gidip Threarah'ı uyaracağım' diye düşündüm.

"Daha çok konuşan, daha çok beyaz çubuk vardı. Erkekler asla acele etmezler değil mi? Sonra bir tanesi bir kürek alıp bulabildiği tüm deliklerin ağızlarını doldurmaya başladı. Geldiği her delikte yukarıdaki çimeni kesip attı. Bu beni şaşırttı, çünkü dağ gelincikleriyle tavşanları dışarı atmak istiyorlar. Ama birkaç delik açık bırakıp onları ağlayacaklarını bekliyordum: gerçi bu aptalca bir dağ

gelinciği yolu olsa da, çünkü engellenen bir koşuya çıkan bir tavşan yeraltında öldürülür ve sonra adam dağ gelinciğine kolay kolay geri dönemez, bilirsiniz."

Hazel, "Bu kadar gaddar olma Holly," dedi, çünkü Pipkin engellenen koşu ve takip eden yaban gelinciği düşüncesiyle titriyordu.

"Çok mu acımasız?" Holly acı bir şekilde yanıtladı. "Henüz başlamadım. Gitmek isteyen var mı?" Kimse kıpırdamadı ve birkaç dakika sonra devam etti.

"Sonra adamlardan bir diğeri uzun, ince, bükümlü şeyler getirdi. Bütün bu adamlar için söyleyecek sözüm yok, ama bunlar çok kalın böğürtlen gibi uzun bir şeydi. Adamların her biri bir tane alıp birinin üzerine koydu. ağır şeyler Bir tür tıslama sesi vardı ve-ve-peki, bunu anlamakta güçlük çektiğini biliyorum ama hava kötüleşmeye başladı.Nedense bu şeyin güçlü bir kokusunu aldım. böğürtlen şeyler, biraz uzakta olmama rağmen: ve göremiyor ve düşünemiyordum, düşüyor gibiydim, zıplamaya ve koşmaya çalıştım ama nerede olduğumu bilmiyordum ve buldum ki ormanın kenarına, adamlara doğru koş.Tam zamanında durdum.Şaşkındım ve Threarah'ı uyarma fikrimi kaybetmiştim.Sonra olduğum yerde oturdum.

"Adamlar açık bıraktıkları her deliğe bir böğürtlen koydular ve bundan sonra kısa bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra Scabious'u gördüm - Scabious'u hatırlıyor musun? Çit boyunca bir delikten çıktı - fark etmedikleri bir delikten. Bu kokuyu aldığını hemen görebiliyordum. Ne yaptığını bilmiyordu. Adamlar onu birkaç dakika görmediler ve sonra içlerinden biri nerede olduğunu göstermek için kolunu uzattı ve çocuk onu vurdu. O öldürmedi - Uyuz çığlık atmaya başladı - ve adamlardan biri gidip onu aldı ve vurdu. Gerçekten çok acı çekmemiş olabileceğine inanıyorum çünkü kötü hava onu döndürmüştü. aptal: ama keşke görmeseydim, ondan sonra adam Scabios'un çıktığı deliği durdurdu.

"Bu zamana kadar zehirli hava yeraltındaki koşu ve oyuklara yayılmış olmalı. Nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum..."

"Yapamazsın," dedi Bluebell. Holly durdu ve bir duraklamadan sonra Bluebell devam etti.

"Koklamayı kendim koklamadan önce kargaşanın başladığını duydum. Önce onlar anladı ve bazıları dışarı çıkmaya başladı. Ama sedyesi olanlar yavru kedileri bırakmıyorlardı ve gelen herhangi bir tavşana saldırıyorlardı. yanlarında. Kavga etmek istediler-yavru kedileri korumak için, bilirsiniz. Çok geçmeden koşular birbirini pençeleyen ve tırmanan tavşanlarla doldu. Kullanmaya alışık oldukları koşuları tırmandılar ve engellendiler. Bazıları

dönmeyi başardı. Ama tavşanlar yukarı çıktığı için geri dönemediler ve koşular aşağıda ölü tavşanlarla kapanmaya başladı ve canlı tavşanlar onları parçaladı.

"Yaptıklarımdan nasıl kurtulduğumu asla bilemeyeceğim. Binde bir şanstı. Adamların kullandığı deliklerden birinin yakınındaki bir oyuktaydım. Böğürtlen şeyi içeri sokarken çok gürültü yaptılar ve Düzgün çalışmadığına dair bir fikrim var. Eşyaların kokusunu alır almaz yuvadan dışarı fırladım, ama yine de kafam oldukça açıktı. Erkekler gibi koşarak geldim. yine böğürtlenleri çıkarırken, hepsi ona bakıyor ve konuşuyorlardı ve beni görmediler. Döndüm, aslında deliğin ağzından ve tekrar aşağı indim.

"Gevşek Koşu'yu hatırlıyor musun? Sanırım hayatımız boyunca oraya bir tavşan bile inmedi - çok derindi ve özellikle hiçbir yere götürmüyordu. Kimse onu kimin yaptığını bile bilmiyor. Frith bana rehberlik etmiş olmalı, çünkü Doğruca Slack Run'a girdim ve boyunca sürünmeye başladım.Aslında bazen kazıyordum.Her şey gevşek toprak ve düşmüş taşlardı.Yukarıdan gelen unutulmuş her türlü şaft ve damla vardı ve aşağı doğru geliyordu. en korkunç sesler yardım çığlıkları, annelerine ciyaklayan kedi yavruları, emir vermeye çalışan baykuşlar, sövüp sayan tavşanlar, bir keresinde bir tavşan bacalardan birine yuvarlanarak geldi ve pençeleri at kestanesi gibi beni tırmaladı. sonbaharda bur düşüyor. Celandine'di ve ölmüştü. Onu atlatamadan önce onu parçalamam gerekiyordu - yer çok alçak ve dardı - ve sonra devam ettim. Kötü havanın kokusunu alabiliyordum, ama ben o kadar derinlerde ki, en kötüsünün ötesinde olmalıyım.

"Birden yanımda başka bir tavşan olduğunu buldum. Slack Run boyunca tanıştığım tek kişi oydu. Pimpernel'di ve hemen onun kötü bir yolda olduğunu söyleyebilirim. ama devam edebildi.İyi olup olmadığımı sordu, ama tek söylediğim, 'Nereden çıkacağız?' Bunu sana gösterebilirim, 'bana yardım edebilirsen,' dedi. Ben de onu takip ettim. onu ve her durduğunda -nerede olduğumuzu unutup duruyordu-onu sertçe ittim hatta bir kez ısırdım.ölüp kaçacağından korktum. sonunda yukarı çıkmaya başladık ve koku alabiliyordum. temiz hava. Ormana giden şu koşu yollarından birine girdiğimizi gördük."

"Adamlar işlerini kötü yaptılar," diye devam etti Holly. "Ya tahta delikleri bilmiyorlardı ya da gelip onları engellemeye zahmet edemediler. Tarlaya çıkan hemen hemen her tavşan vuruldu, ama ikisinin kaçtığını gördüm. Biri Burun içindeydi. -Hava ama diğerinin kim olduğunu hatırlamıyorum.Gürültü çok korkutucuydu ve kendim koşacaktım ama Threarah gelir mi diye beklemeye devam ettim.Bir süre sonra birkaç tane olduğunu fark etmeye başladım. ormandaki diğer tavşanlar. Pine Needles oradaydı, hatırlıyorum, Butterbur ve

Ash. Elimden gelen her şeyi aldım ve onlara siper altına sıkıca oturmalarını söyledim.

"Uzun bir süre sonra adamlar bitirdi. Deliklerden böğürtlenleri çıkardılar ve çocuk cesetleri bir çubuğa koydu-"

Holly durdu ve burnunu Bigwig'in böğrüne bastırdı.

Hazel sabit bir sesle, "Eh, o kısmı boşverin," dedi. "Bize nasıl ayrıldığını anlat."

"Bu olmadan önce," dedi Holly, "yoldan sahaya büyük bir hrududu geldi. Adamların girdiği o değildi. Çok gürültülüydü ve sarıydı - charlock kadar sarıydı: ve önde oradaydı. Kocaman ön patilerinde tuttuğu büyük gümüş, parlak bir şeydi.Size nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum.Inlé'ye benziyordu ama genişti ve o kadar parlak değildi.Ve bu şey-nasıl anlarım? sen- o tarlayı paramparça etti. Tarlayı mahvetti."

Tekrar durdu.

"Kaptan," dedi Silver, "her şeyi anlatılamayacak kadar kötü gördüğünüzü biliyoruz. Ama demek istediğiniz kesinlikle bu değil mi?"

"Hayatım," dedi Holly titreyerek, "kendini toprağa gömdü ve tarla yok olana kadar büyük toprak yığınlarını önüne itti. Bütün yer kışın bekleyen bir sığır gibi oldu ve artık anlayamadın. tarlanın herhangi bir yerinin olduğu yerde, ormanla dere arasında, toprak, kökler, otlar ve çalılar önüne itti ve - ve ayrıca yeraltından başka şeyler.

"Uzun bir süre sonra ormana geri döndüm. Diğer tavşanları toplama fikrini unutmuştum ama bana katılan üç kişi vardı - Bluebell burada, Pimpernel ve genç Toadflax. Toadflax Owsla'nın tek üyesiydi. Gördüm ve ona Threarah'ı sordum, ama hiçbir şekilde konuşamadı. Threarah'a ne olduğunu asla öğrenemedim. Umarım çabucak ölür.

"Pimpernel sersemletici, gevezelik eden bir saçmalıktı ve Bluebell ve ben daha iyi değildik. Nedense tek düşünebildiğim Kocaman'dı. Onu nasıl tutuklamaya gittiğimi hatırladım - onu gerçekten öldürmek için - ve ben onu bulmam ve yanıldığımı söylemem gerektiğini hissettim: ve bu fikir bende kalan tek duyguydu. dördümüz dolaşmaya çıktık ve neredeyse yarım daire çizmiş olmalıyız çünkü uzun bir süre sonra Tarlamız olan dereye geldik, onu büyük bir ormana kadar takip ettik ve o gece biz daha ormandayken Toadflax öldü. Bluebell, adamların ekinlerini ve bahçelerini yağmaladığımız için bizden nefret ettiğini bildiğini söylüyordu ve Toadflax, "Savaşı bu yüzden yok etmemişlerdi.

Sadece yollarına çıktığımız içindi. Bizi öldürdüler" demişti. Kısa bir süre sonra o uyudu ve bir süre sonra, bir ses ya da başka bir şey bizi korkuttuğunda, onu uyandırmaya çalıştık ve lize öldü.

"Onu olduğu yerde bıraktık ve nehre ulaşana kadar yolumuza devam ettik. Açıklamama gerek yok çünkü hepinizin orada olduğunu biliyorum. Bu sırada sabah olmuştu. Yakınlarda olabileceğini düşündük ve yola çıktık. kıyı boyunca, akıntının yukarısında, seni arıyoruz. Geçmeniz gereken yeri bulmamız çok uzun sürmedi. Sarp bir bankanın altındaki kumda - çok sayıda - patikalar vardı ve hraka yaklaşık üç günlüktü. raylar yukarı veya aşağı gitmedi, bu yüzden sizin gitmiş olmanız gerektiğini biliyordum. Karşıya yüzdüm ve diğer tarafta daha fazla iz buldum: bu yüzden diğerleri de geldi. Nehir yüksekti. daha kolay, tüm yağmurdan önce.

"Nehrin karşı yakasındaki tarlaları sevmedim. Silahlı bir adam sürekli her yere yürüyordu. Diğer ikisini bir yolun karşısına geçtim ve kısa süre sonra kötü bir yere geldik - fundalık. ve yumuşak kara toprak Orada zor zamanlar geçirdik, ama yine yaklaşık üç günlük ve delik ya da tavşan belirtisi olmayan hraka'ya rastladım, bu yüzden onların size ait olma ihtimalleri olduğunu düşündüm. Bluebell iyiydi, ama Pimpernel ateşliydi ve onun da öleceğinden korktum.

"O zaman biraz şansımız oldu - ya da o zaman öyle düşündük. O gece fundalığın kenarında bir hlessi ile - burnu tamamen çizilmiş ve yaralanmış yaşlı, sert bir tavşan - düştük ve bize şunu söyledi. çok uzakta olmayan bir koruluk vardı ve bize hangi yöne gideceğimizi gösterdi. yeniden ormanlara ve tarlalara geldik ama o kadar yorulmuştuk ki, çalılık aramaya başlayamadık. bir hendeğe süzüldük ve ben bulamadım Kalbin birine uyanık kalmasını söyleyecekti. Kendim uyanık kalmaya çalıştım ama yapamadım."

"Bu ne zamandı?" diye sordu Hazel.

"Dünden önceki gün," dedi Holly, "sabah erkenden. Uyandığımda daha ni-Frith'e biraz zaman vardı. Her şey sessizdi ve tek koku alabildiğim tavşandı, ama bir anda bir şeylerin yanlış olduğunu hissettim. Bluebell'i uyandırdım ve tam da Pimpernel'i uyandıracaktım ki etrafımızda bir sürü tavşan olduğunu fark ettim. Harikalardı, büyük adamlardı ve çok tuhaf bir kokuları vardı. Şey gibiydi, sanki-
"

Fiver, "Nasıl olduğunu biliyoruz" dedi.

"Muhtemelen öyle yaptığını düşündüm. Sonra içlerinden biri, 'Benim adım Cowslip. Sen kimsin ve burada ne yapıyorsun? Konuşma şeklini beğenmedim, ama herhangi bir sebepleri olduğunu göremedim. Bize zarar gelmesini diledim,

bu yüzden ona kötü bir zaman geçirdiğimizi ve uzun bir yoldan geldiğimizi ve warren-Hazel, Fiver ve Bigwig'den birkaç tavşan aradığımızı söyledim.Bu isimleri söyler söylemez bu tavşan döndü. diğerleri ve ağladılar, 'Biliyordum! Parçala onları! Ve hepsi üzerimize saldırdı. Biri kulağımdan tuttu ve Bluebell onu çekemeden önce onu yırttı. Çoğuyla kavga ediyorduk. O kadar şaşırdım ki ilk başta pek bir şey yapamadım.Ama komik olan şu ki, çok büyük olmalarına ve kanımız için bağırmalarına rağmen, hiç savaşamıyorlardı: belli ki bilmiyorlardı. Dövüşle ilgili ilk şey. Bluebell onun iki katı boyunda bir çift yere devirdi ve kulağım kan içinde olmasına rağmen asla gerçekten tehlikede değildim. Yine de, onlar bizim için çok fazlaydı, ve koşmak zorunda kaldık. Pimpernel'in hâlâ orada olduğunu fark ettiğimizde Bluebell ve ben hendekten yeni çıkmıştık. Sana söylediğim gibi hastaydı ve zamanında uyanmadı. Bu yüzden yaşadığı onca şeyden sonra zavallı Pimpernel tavşanlar tarafından öldürüldü. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sanırım çok yazık oldu," dedi Strawberry, daha kimse konuşamadan.

"Küçük bir derenin yanında tarlalarda koşuyorduk," diye devam etti Holly. "Bu tavşanlardan bazıları hâlâ bizi kovalıyordu ve birdenbire, 'Pekala, nasılsa bir tanesine sahip olacağım. Derilerimizi kurtarmak için kaçmaktan başka bir şey yapma fikri umurumda değildi - Pimpernel'den sonra değil. Bu Cowslip'in diğerlerinden önde ve kendi başına olduğunu gördüm, bu yüzden beni yakalamasına izin verdim ve sonra aniden döndüm ve onun için gittim. Onu yere indirdim ve ciyaklayınca onu parçalayacaktım. "Arkadaşlarının nereye gittiğini söyleyebilirim. Acele et, o zaman, dedim, arka bacaklarımı karnına dayayarak. "Tepelere gittiler, nefes nefese kaldı. "Görebildiğin yüksek tepeler Dün sabah gittiler. Ona inanmıyormuş gibi yaptım ve onu öldürecekmişim gibi davrandım. Ama hikayesini değiştirmedi, ben de onu kaşıdım ve gitmesine izin verdim ve geldik. açık hava ve tepeleri yeterince açık bir şekilde görebiliyorduk.

"Bundan sonra en kötü zamanımızı geçirdik. Bluebell'in şakaları ve gevezeliği olmasaydı, kesinlikle koşmayı bırakırdık."

Bluebell, "Bir ucu Hraka, diğer ucu şaka yapıyor" dedi. "Yerde bir şaka yapardım ve ikimiz de onu takip ettik. Böyle devam ettik."

Holly, "Sana geri kalanı hakkında pek bir şey söyleyemem," dedi. "Kulaklarım çok ağrıyordu ve sürekli Pimpernel'in ölümünün benim hatam olduğunu düşünüyordum. Uyumasaydım o ölmeyecekti. Bir kez daha uyumaya çalıştık ama rüyalarım benim yapabileceğimden daha fazlaydı. ayı. Aklımı kaçırmıştım, gerçekten. Tek bir fikrim vardı: Kocaman'ı bulmak ve ona warren'den ayrılmak konusunda haklı olduğunu söylemek.

"Sonunda, ertesi günün akşam karanlığında tepelere ulaştık. Umursamayı çoktan geçtik - baykuş zamanında düz, açık araziye geldik. Ne bekliyordum bilmiyorum. Nasıl izin verdiğini biliyorsun. kendin, sadece belirli bir yere gidebilirsen veya belirli bir şeyi yapabilirsen her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorsun.Ama oraya vardığında bunun o kadar basit olmadığını görüyorsun. Bizi karşılamak için bekliyorlar. Tepelerin muazzam olduğunu gördük - şimdiye kadar gördüğümüz her şeyden daha büyük. Orman yok, örtü yok, tavşan yok: ve gece çöküyor. Ve sonra her şey paramparça gibiydi. Uyuz'u sade olarak gördüm. çimen gibi - ve onun da ağladığını duydum: ve Threarah, Toadflax ve Pimpernel'i gördüm. Onlarla konuşmaya çalıştım. Bigwig'i arıyordum, ama gerçekten duymasını beklemiyordum çünkü duymadığından emindim. Orada bir çitin içinden çıkıp açıklığa çıktığımı hatırlıyorum ve gerçekten elilin gelip beni bitireceğini umduğumu biliyorum. Enes, Bigwig vardı. İlk düşüncem ölmüş olmam gerektiğiydi, ama sonra onun gerçek olup olmadığını merak etmeye başladım. Neyse gerisini biliyorsun. Seni bu kadar korkutmuş olmam çok yazık. Ama Kara Tavşan olmasaydım, ona bizden daha yakın olabilecek bir canlı yok denecek kadar az."

Bir sessizlikten sonra ekledi, "Arkadaşlar arasında kendimizi yeraltında bulmanın Bluebell ve benim için ne anlama geldiğini tahmin edebilirsiniz. Seni tutuklamaya çalışan ben değildim, Koca peruk - çok uzun zaman önce başka bir tavşandı."

22. El-ahrairah Davasının Öyküsü
Bir haydut yüzü değil mi?... Lanet bir Tyburn yüzü var, din adamlarının yararına değil.

Birleşin, Aşk için Aşk

Tavşanlar (diyor Bay Lockley) birçok yönden insanlara benzer. Bunlardan biri kesinlikle felakete dayanma ve hayatlarının akışının, geçmiş terör ve kayıpların sınırlarını aşmasına izin verme konusundaki güçlü yetenekleridir. Duygusuzluk ya da kayıtsızlık olarak tanımlamanın doğru olmayacağı belirli bir kaliteye sahiptirler. Daha ziyade, Life is Now'ın kutsanmış bir şekilde sınırlandırılmış hayal gücü ve sezgisel bir duygusudur. Her şeyden önce hayatta kalmaya niyetli, yiyecek arayan vahşi bir yaratık, çimenler kadar güçlüdür. Toplu olarak, tavşanlar Frith'in El-ahrairah'a verdiği söze güvenirler. Holly'nin delirmiş halde Watership Down'ın eteğine gelmesinden bu yana neredeyse tam bir gün geçmemişti. Yine de iyileşmek üzereydi, daha hafif kalpli Bluebell, hayatta kaldığı korkunç felaket için daha da kötü görünüyordu. Hazel ve arkadaşları, Holly'nin hikayesini anlatırken aşırı derecede keder ve dehşete kapılmıştı.

Pipkin, Scabious'un ölümü karşısında acıklı bir şekilde ağlamış ve titremişti ve Bluebell yeraltını öldüren zehirli gazdan bahsederken Acorn ve Speedwell sarsıcı boğulmaya tutulmuştu. Yine de, ilkel insanlarda olduğu gibi, sempatilerinin gücü ve canlılığı, beraberinde gerçek bir kurtuluş getirdi. Duyguları yanlış ya da varsayılan değildi. Hikaye anlatılırken, en kibar medeni insanın gazetesini okurken sahip olduğu herhangi bir çekingenlik ya da tarafsızlık olmadan dinlediler. Kendilerine, zehirli koşularda mücadele ediyor ve hendekte zavallı Pimpernel için öfkeyle parlıyor gibiydiler. Bu onların ölüleri onurlandırma şekliydi. Hikaye bitti, kendi zor, çetin hayatlarının talepleri kalplerinde, sinirlerinde, kanlarında ve iştahlarında yeniden ortaya çıkmaya başladı. Keşke ölüler ölmeseydi! Ama yenmesi gereken otlar, çiğnenmesi gereken topaklar, geçilmesi gereken hrakalar, kazılması gereken çukurlar, uyuması gereken uykular var. Odysseus, kıyıya tek bir adam getirmez. Yine de Calypso'nun yanında sessizce uyuyor ve uyandığında sadece Penelope'yi düşünüyor.

Holly daha hikayesini bitirmeden Hazel yaralı kulağını koklamaya başlamıştı. Daha önce ona tam olarak bakamamıştı, ama şimdi gördü, Holly'nin çöküşünün muhtemelen başlıca nedeninin terör ve yorgunluğun olmadığını fark etti. Ağır yaralıydı - Buckthorn'dan daha kötüydü. Çok kan kaybetmiş olmalı. Kulağı kurdeleliydi ve içinde herhangi bir miktarda kir vardı. Hazel, Dandelion'dan rahatsız oldu. Tavşanlardan birkaçı yumuşak Haziran gecesi ve dolunay tarafından cezbedilerek tüylerini diken diken etmeye başlayınca Blackberry'den beklemesini istedi. Diğer koşuda ayrılmak üzere olan Silver geri döndü ve onlara katıldı.

Hazel, Holly'ye, "Karahindiba ve diğer ikisi seni neşelendirmiş görünüyor, tamam," dedi. " Seni de temizlememeleri üzücü . Bu pislik tehlikeli."

"Şey, görüyorsun..." diye başladı Holly'nin yanında kalan Bluebell.

"Şaka yapma," dedi Hazel. "Düşünüyor gibisin-"

Bluebell, "Gitmeyecektim," dedi. "Yalnızca kaptanın kulağını temizlemek istediğimi söyleyecektim ama dokunulmayacak kadar hassas."

"O çok haklı," dedi Holly. "Korkarım ihmal etmelerine neden oldum, ama en iyi olduğunu düşündüğün gibi yap Hazel, şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Hazel kulağına kendisi başladı. Kan kararmıştı ve görev sabır gerektiriyordu. Bir süre sonra uzun, pürüzlü yaralar yavaş yavaş temizlenirken yeniden kanıyordu. Gümüş devraldı. Holly, elinden geldiğince direnerek homurdandı ve itişip kakıştı ve Silver dikkatini çekecek bir şey aradı.

"Hazel," diye sordu, "fareyle ilgili bu fikrin neydi? Daha sonra açıklayacağını söylemiştin. Şimdi bizim üzerimizde denemeye ne dersin?"

"Eh," dedi Hazel, "bizim durumumuzda bize iyi gelebilecek hiçbir şeyi boşa harcamayı göze alamayız. Hakkında fazla bir şey bilmediğimiz garip bir yerdeyiz ve arkadaşlara ihtiyacımız var. Şimdi , elil bize bir şey yapamaz tabiki ama elil-kuşlar, fareler, yonil vb olmayan birçok canlı var.Tavşanların genellikle onlarla pek işi olmaz ama onların düşmanları bizim düşmanlarımızdır, çoğunlukla. Bence bu yaratıkları arkadaş canlısı yapmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Bu zahmete değebilir."

Silver, Holly'nin kanını burnundan silerek, "Bu fikri kendimde beğendiğimi söyleyemem," dedi. "Sanırım bu küçük hayvanlar güvenilmekten çok küçümsenecek. Bize ne iyilik yapabilirler? Bizim için kazamazlar, bize yiyecek sağlayamazlar, bizim için savaşamazlar. Onlar' d demek onlar sürece onlara yardım ettikleri gibi, hiç şüphesiz kolay;. dinerdi nerede en ama bu fare gece-'You istiyorum duydu Tutuyor, 'e geldi Artık o olacak bahse sürece herhangi olduğundan değil. kurtçuk ya da sıcaklık gidiyor, ama kesinlikle warren'ın fareler ve geyik böcekleri ile dolup taşmasına izin vermeyeceğiz, değil mi?"

"Hayır, tam olarak bunu demek istemedim," dedi Hazel. "Tarla fareleri arayıp onları bize katılmaya davet etmemizi önermiyorum. Zaten bunun için bize teşekkür etmezler. Ama bu fare bu gece -hayatını kurtardık-"

" Sen onun hayatını kurtardı," Blackberry söyledi.

"Eh, hayatı kurtuldu. Bunu hatırlayacaktır."

"Ama bize nasıl yardımcı olacak?" diye sordu Bluebell.

"Başlangıç olarak, bize yer hakkında bildiklerini anlatabilir-"

"Farelerin bildiğini. Tavşanların bilmesi gerekenleri değil."

Hazel, "Pekala, bir farenin işe yarayıp yaramadığını kabul ediyorum," dedi. "Ama eminim ki biz yeteri kadar yapabilseydik bir kuş yapardı. Uçamıyoruz ama bazıları ülkeyi çok uzun zamandır tanıyor. Onlar da hava durumu hakkında çok şey biliyorlar. Tek bildiğim 'Diyorum ki bu. Bir hayvan veya kuş bulursa düşman değil, yardıma muhtaç Allah aşkına fırsatı kaçırmayın. Bu havuçları yerde çürümeye bırakmak gibi olur."

"Ne düşünüyorsun?" dedi Silver'dan Blackberry'ye.

"Bence bu iyi bir fikir ama Hazel'in aklındaki türden gerçek fırsatlar pek sık gelmez."

"Bence bu doğru," dedi Holly, Silver yalamaya devam ederken yüzünü buruşturarak. "Fikir gittiği kadarıyla tamam, ancak pratikte pek fazla gelmeyecek."

Silver, "Denemeye hazırım" dedi. "Sanırım Kocaman'ın bir köstebeğe yatmadan önce hikayeler anlattığını görmek için buna değecek."

"El-ahrairah bunu bir kez yaptı," dedi Bluebell, " ve işe yaradı. Hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi Hazel, "o hikayeyi bilmiyorum. Hadi anlatalım."

Holly, "Önce yüzelim," dedi. "Bu kulak şu an için dayanabileceğim her şeye sahipti."

Hazel, "Eh, en azından şimdi temiz," dedi. "Ama korkarım asla diğeri kadar iyi olmayacak, biliyorsun. Kulakların çınlayacak."

"Boş ver," dedi Holly. "Hala şanslı olanlardan biriyim."

Bulutsuz bir doğu göğünde iyice yükselen dolunay, ışığıyla yüksek yalnızlığı kapladı. Karanlığın yerini alan gün ışığının bilincinde değiliz. Gün ışığı, güneş bulutlardan arındırılmış olsa bile, bize sadece yeryüzünün ve havanın doğal durumu gibi görünür. İnişleri düşündüğümüzde, kürklü bir tavşanı düşündüğümüz gibi, gün ışığındaki inişleri düşünüyoruz. Stubbs atın içindeki iskeleti tasavvur etmiş olabilir, ama çoğumuz düşünmüyoruz: ve post atın kendisinin bir parçası olduğu için ışık tüyün kendisinin bir parçası olmasa da, inişleri genellikle gün ışığı olmadan düşünmeyiz. Gün ışığını hafife alıyoruz. Ama ay ışığı başka bir konudur. Bu tutarsız. Dolunay azalır ve tekrar geri döner. Bulutlar, gün ışığını gizleyemeyecekleri ölçüde onu gizleyebilir. Su bizim için gereklidir, ancak bir şelale değildir. Bulunduğu yerde ekstra bir şey, güzel bir süs. Gün ışığına ihtiyacımız var ve o ölçüde faydacı ama ay ışığına ihtiyacımız yok. Geldiğinde, hiçbir ihtiyaca hizmet etmez. Dönüştürür. Bir uzun bıçağı diğerinden ayırarak kıyılara ve çimenlere düşer; kahverengi, buzlu yaprakların tek bir yığından sayısız parıldayan parçaya dönüşmesi; ya da ıslak dallar boyunca uzunlamasına parıldayan, sanki ışığın kendisi sünekmiş gibi. Uzun huzmeleri, beyaz ve keskin, ağaçların gövdeleri arasından dökülür, geceleri kayın ormanlarının tozlu, sisli mesafesine çekilirken netlikleri kaybolur. Ay ışığında, bir atın yelesi gibi yuvarlanmış ve pürüzlü, dalgalı ve ayak bileği

derinliğindeki iki dönümlük kaba bükülmüş çimen, tümü gölgeli oluklar ve oyuklar olan bir dalga körfezi gibi görünür. Büyüme o kadar kalın ve keçeleşmiş ki, rüzgar bile onu hareket ettirmiyor, ama ona dinginlik veren ay ışığı gibi görünüyor. Ay ışığını hafife almıyoruz. Kar gibi ya da bir Temmuz sabahı çiy gibi. Ortaya çıkarmaz, kapsadığını değiştirir. Ve düşük yoğunluğu - gün ışığından çok daha düşük - bize onun aşağı eklenmiş bir şey olduğunun bilincine varmamızı sağlıyor, ona sadece kısa bir süre için, mümkünken hayran olmamız gereken tekil ve harika bir nitelik kazandırıyor, çok yakında. yine gitmiş olacak.

Tavşanlar kayın ağacının içindeki delikten yukarı çıktıklarında, yaprakların arasından hızlı bir rüzgar esti, alttaki zemini dalgalandırıp benekler, çalıların altını çalıp ışık verirdi. Dinlediler, ama yaprakların hışırtısının ötesinde, dışarıdaki açıktan, çok uzakta, çimenlerin arasındaki bir çekirge ötleğeninin monoton titremesinden başka ses gelmiyordu.

"Ne ay!" dedi Gümüş. "Hadi buradayken tadını çıkaralım."

Bankanın üzerinden geçerken Speedwell ve Hawkbit'in geri döndüklerini gördüler.

"Ah, Hazel," dedi Hawkbit, "başka bir fareyle konuşuyorduk. Bu akşam kerkenezi duymuştu ve çok arkadaş canlısıydı. Bize ormanın hemen diğer tarafında, çimenlerin olduğu bir yerden bahsetti. kısa kesildi - atlarla ilgili bir şey, dedi. 'Güzel bir otu sever misin?' 'E çok ince ot. Biz de oraya gittik. Birinci sınıf."

Dörtnala, kırk yarda genişliğinde, altı inçten daha az biçilmiş olduğu ortaya çıktı. Hazel, olaylarla haklı çıktığına dair hoş bir duyguyla, bir yonca parçası üzerinde çalışmaya koyuldu. Hepsi bir süre sessizce mırıldandı.

"Akıllı bir herifsin Hazel," dedi Holly sonunda "Sen ve faren. Dikkat et, orayı er ya da geç kendimiz bulurduk, ama bu kadar çabuk olmaz."

Hazel tatmin olmak için çene bezlerini bastırabilirdi ama o yalnızca, "Sonuçta bu kadar tepeden aşağı inmemize gerek kalmayacak," diye yanıtladı. Sonra ekledi, "Ama Holly, kan kokuyorsun, biliyorsun. Burada bile tehlikeli olabilir. Ormana geri dönelim. O kadar güzel bir gece ki, deliklerin yanına oturup tabletleri çiğneyebiliriz ve Bluebell bize hikayesini anlat."

Kıyıda Çilek ve Cehri buldular; ve herkes rahat bir şekilde çiğnemeye başladığında, kulakları fiatla yatarken, Bluebell başladı.

* * *

"Karahindiba dün gece bana Cowslip'in çalısını ve Kral Marulu hikayesini nasıl anlattığını anlatıyordu. Hazel fikrini açıklamadan önce bile bu hikaye beni aklıma getirdi. Dedemden duyardım ve her zaman şöyle derdi. El-ahrairah, halkını Kelfazin bataklıklarından çıkardıktan sonra oldu.Fenlo'nun çayırlarına gittiler ve orada deliklerini kazdılar.Ama Prens Gökkuşağı'nın gözü El-ahrairah'taydı ve o bunu görmeye kararlıydı. daha fazla numarasına kalkmadı.

"Şimdi bir akşam, El-ahrairah ve Rabscuttle güneşli bir kıyıda otururken, Prens Gökkuşağı çayırlardan geldi ve onunla birlikte El-ahrairah'ın daha önce hiç görmediği bir tavşan vardı.

"İyi akşamlar El-ahrairah, dedi Prens Gökkuşağı. "Bu, Kelfazin bataklıklarında büyük bir gelişme. Görüyorum ki bütün yaptığınız kıyı boyunca çukur kazmakla meşgul. Sizin için bir çukur mu kazdılar?

"Evet, dedi El-ahrairah. "Bu delik Rabscuttle ve bana ait. Bu bankanın görünüşünü görür görmez beğendik.

"'Çok iyi bir banka, dedi Prens Gökkuşağı. 'Ama korkarım sana söylemeliyim El-ahrairah, Lord Frith'in kendisinden Rabscuttle'la bir deliği paylaşmana izin vermeme konusunda kesin emirler aldım.

" 'Rabscuttle ile bir deliği paylaşmamak mı?' dedi El-ahrairah. 'Neden hiç?

"'El-ahrairah, dedi Prens Gökkuşağı, 'seni ve hilelerini biliyoruz: ve Rabscuttle da neredeyse senin kadar kaygan. İkinizin de tek bir delikte olması çok iyi bir şey olur. Bulutları çalmış olursunuz. Ay iki kez değişmeden önce gökten çıktı. No-Rabscuttle gidip savanın diğer ucundaki deliklere bakmalı.Sizi tanıştırayım.Bu Hufsa.Onun arkadaşı olmanı ve ona bakmanı istiyorum.

El-ahrairah, 'Nereden geliyor?' diye sordu. 'Onu kesinlikle daha önce görmedim.

"'Başka bir ülkeden geliyor,' dedi Prens Gökkuşağı, 'ama diğer tavşanlardan hiçbir farkı yok. Umarım onun buraya yerleşmesine yardım edersiniz. O yeri tanımaya başlarken, eminim siz de yapacaksınız. deliğini paylaşmasına izin verdiğin için mutlu ol.

"El-ahrairah ve Rabscuttle, yuvalarında birlikte yaşamalarına izin verilmediği için umutsuzca rahatsız oldular. Ama El-ahrairah'ın kurallarından biri, sinirlendiğinde kimsenin görmesine izin vermemekti ve ayrıca Hufsa için üzülüyordu. çünkü kendi halkından uzakta kendini yalnız ve garip hissettiğini düşündü.Bu yüzden onu karşıladı ve yerleşmesine yardım edeceğine söz

verdi.Hufsa son derece arkadaş canlısıydı ve herkesi memnun etmek için can atıyordu; ve Rabscuttle diğer uca taşındı. Warren'dan.

"Ancak bir süre sonra El-ahrairah planlarında her zaman bir şeylerin ters gittiğini anlamaya başladı. İlkbaharda bir gece, halkından bazılarını yeşil filizleri yemeleri için bir mısır tarlasına götürdüğünde, bir şey buldular. El-ahrairah bir lahana bahçesine giden yolu keşfettikten ve çitin altında bir delik açtıktan sonra, ertesi sabah geldi ve engellenmiş olduğunu buldu. planlarının onları öğrenmesi amaçlanmayan insanlara sızdırıldığından şüphelenmeye başladı.

"Bir gün Hufsa'ya bir tuzak kurmaya karar verdi, belanın altında yatan kişi olup olmadığını öğrenmek için. Ona tarlalar arasında bir yol gösterdi ve bunun İsveçlilerle dolu ıssız bir ahıra gittiğini söyledi. Şalgam: ve o ve Rabscuttle'ın ertesi sabah oraya gitmek istediklerini söylemeye devam etti. Aslında El-ahrairah'ın böyle bir planı yoktu ve patika veya ahır hakkında kimseye bir şey söylememeye özen gösterdi. Ama ertesi gün, patikada dikkatli bir şekilde ilerlediğinde, çimenlere yerleştirilmiş bir tel buldu.

"Bu, El-ahrairah'ı gerçekten kızdırdı, çünkü halkından herhangi biri kapana kısılıp öldürülebilirdi. Tabii ki, Hufsa'nın kabloları kendisinin kurduğunu, hatta bir kablonun çekileceğini bildiğini bile düşünmedi. Besbelli Hufsa bir tel kurmakta ısrar etmeyen biriyle temas halindeydi.Sonunda, El-ahrairah Prens Gökkuşağının muhtemelen Hufsa'nın bilgilerini bir çiftçiye veya bir bekçiye aktardığına ve bunun sonucunda ne olduğu konusunda kendini rahatsız etmediğine karar verdi. Tavşanlarının hayatı, Hufsa yüzünden tehlikedeydi - kaçırdıkları tüm marul ve lahanalardan bir şey diyemem.Bundan sonra El-ahrairah, Hufsa'ya hiçbir şey söylememeye çalıştı.Ama bir şeyler duymasını engellemek zordu çünkü Hepinizin bildiği gibi, tavşanlar diğer hayvanlardan sır saklamada çok iyidirler ama birbirlerinden sır saklamada iyi değiller. Warren hayatı sır saklamaz. Hufsa'yı öldürmeyi düşündü. Ama biliyordu ki, eğer öyleyse, Prens Gökkuşağı gelirdi ve onlar d daha fazla belada. Hufsa'dan bir şeyler saklamak konusunda bile kesinlikle huzursuz hissediyordu, çünkü Hufsa'nın onun bir casus olduğunu bildiklerini anlarsa, Prens Gökkuşağı'na söyleyeceğini ve Prens Gökkuşağı'nın muhtemelen onu alıp daha kötü bir şey düşüneceğini düşündü.

"El-ahrairah düşündü ve düşündü. Ertesi akşam, Prens Gökkuşağının warren'i ziyaretlerinden birini yaptığında hâlâ düşünüyordu.

"Bugünlerde oldukça yenilenmiş bir karaktersin El-ahrairah, dedi Prens Gökkuşağı. 'Dikkatli olmazsan insanlar sana güvenmeye başlayacak. Yanından geçtiğimden beri, durup sana teşekkür etmeyi düşündüm. Hufsa'ya bakma nezaketi Sizinle oldukça uyumlu görünüyor.

"Evet, öyle değil mi?" dedi El-ahrairah. "Güzellikte yan yana büyüyoruz, bir deliği neşeyle dolduruyoruz. Ama ben her zaman halkıma derim ki, "Ne prenslere güvenin, ne de herhangi bir-"

"Eh, El-ahrairah, dedi Prens Gökkuşağı, sözünü keserek, 'Sana güvenebileceğimden eminim . Ve bunu kanıtlamak için tepenin arkasındaki tarlada güzel bir havuç ekeceğime karar verdim. mükemmel bir toprak parçası ve eminim iyi iş yapacaklardır. özellikle de kimse onları çalmayı hayal etmez. hatta isterseniz gelip onları dikmemi izleyebilirsiniz.

" 'Yapacağım, dedi El-ahrairah. 'Bu çok hoş olacak.

"El-ahrairah, Rabscuttle, Hufsa ve diğer birkaç tavşan, Prens Gökkuşağı'na tepenin arkasındaki tarlaya kadar eşlik etti ve uzun sıralar halinde havuç tohumu ekmesine yardım ettiler. havuçlar -ve bütün iş El-ahrairah'ı çileden çıkardı, çünkü Prens Gökkuşağı'nın bunu kendisini kızdırmak ve sonunda pençelerini kırptığından emin olduğunu göstermek için yaptığından emindi.

"Tabii ki, ben kimse benim havuç çalmakla hayal olacağını biliyoruz 'Bu görkemli yapacak Prens Gökkuşağı. Onlar bitirmişti zaman dedi'. Ama onlar yaptı -eğer onlar yaptılar onları çalmak, El-ahrairah-çok olmalı gerçekten kızgın. Örneğin onları Kral Darzin çalsaydı, Lord Frith'in krallığını alıp başkasına vereceğinden eminim.

"El-ahrairah, Prens Gökkuşağı'nın, onu havuçları çalarken yakalarsa ya öldüreceğini ya da sürgün edeceğini ve halkının üzerine başka bir tavşan koyacağını kastettiğini biliyordu. Ama dedi ki, 'Tabii ki, tabii. Çok doğru ve uygun. Ve Prens Gökkuşağı gitti.

"Bir gece, ekimden sonraki ikinci ayda, El-ahrairah ve Rabscuttle havuçlara bakmaya gittiler. Hiç kimse onları inceltmemişti ve üst kısımları kalın ve yeşildi. El-ahrairah, köklerin çoğunun bir havuç olacağına karar verdi. bir ön pençeden biraz daha inceydi.Ay ışığında onlara bakarken planı aklına geldi.Hufsa konusunda o kadar ihtiyatlı davranmıştı ki -ve aslında kimse Hufsa'nın bir sonraki yerini bilmiyordu- dönüş yolunda. o ve Rabscuttle ıssız bir bankada bir delik açtılar ve birlikte konuşmak için aşağı indiler ve orada El-ahrairah Rabscuttle'a sadece Gökkuşağı Prensi'nin havuçlarını çalacağına değil, aynı zamanda aralarında Hufsa'nın arkasını da göreceklerine söz verdi. Delikten çıktılar ve Rabscuttle biraz mısır tohumu çalmak için çiftliğe gitti. El-ahrairah gecenin geri kalanını sümüklü böcek toplamakla geçirdi ve bu çok kötü bir işti.

"Ertesi akşam El-ahrairah erkenden dışarı çıktı ve kısa bir süre sonra çit boyunca çömlekçilik yapan kirpi Yona'yı buldu.

Yona, dedi, "bir sürü güzel, şişman sümüklü böcek ister misin?

Evet, yapardım El-ahrairah, dedi Yona, 'ama o kadar kolay bulunmazlar. Kirpi olsaydın bunu bilirdin.

"'Pekala, işte bazı güzeller, dedi El-ahrairah, 'hepsine sahip olabilirsin. Ama söylediklerimi yapıp soru sormazsan sana çok daha fazlasını verebilirim. Şarkı söyleyebilir misin?

" 'Şarkı söyle El-ahrairah? Hiçbir kirpi şarkı söyleyemez.

" 'Güzel, dedi El-ahrairah. 'Mükemmel. Ama o sümüklü böcekleri istiyorsan denemek zorundasın. Ah! Görüyorum ki, çiftçinin hendekte bıraktığı eski, boş bir kutu var. Giderek daha iyi. Şimdi beni dinle.

"Bu arada, Rabscuttle ormanda sülün Hawock ile konuşuyordu.

" 'Hawock, 'yüzebilir misin?

"Eğer ondan kaçabilirsem asla suya yaklaşmam, Rabscuttle, dedi Hawock. "Bundan pek hoşlanmıyorum. Ama sanırım mecbur kalırsam, bir süre suda kalabilmek için vites değiştirebilirim.

"'Muhteşem, dedi Rabscuttle. 'Şimdi katıl. Bir sürü mısırım var -ve yılın bu zamanında ne kadar kıt olduğunu biliyorsun- ve hepsine sahip olabilirsin, yeter ki gölette biraz yüzersen. ormanın kenarında.Aşağıya inerken açıklamama izin verin.Ve ormanın içinden geçtiler.

"Fu Inlé, El-ahrairah deliğine girdi ve Hufsa'yı çiğneyen hapları buldu. 'Ah, Hufsa, buradasın,' dedi. 'Sorun değil. Başka kimseye güvenemem, ama benimle geleceksin. Sadece sen ve ben-başka kimse bilmemeli.

"'Neden, ne yapmalı El-ahrairah? diye sordu Hufsa.

El-ahrairah, "Prens Rainbow'un havuçlarına bakıyordum," diye yanıtladı El-ahrairah. "Artık dayanamıyorum. Onlar şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi. onlardan, her neyse. Tabii ki, bu tür bir keşif gezisine çok fazla tavşan götürseydim, yakında başımız belaya girerdi. Her şey dışarı sızardı ve Prens Gökkuşağı kesinlikle duyardı. Ama sen ve ben gidersek yalnız, kimse kimin yaptığını bilmeyecek.

" 'Geleceğim, dedi Hufsa. 'Yarın gece gidelim. Bunun ona Prens Gökkuşağı'na söylemesi için zaman vereceğini düşündü.

" 'Hayır, dedi El-ahrairah, 'Şimdi gidiyorum. Hemen.

"Hufsa'nın onu bu fikre karşı döndürmeye çalışıp çalışmayacağını merak etti, ama ona baktığında Hufsa'nın bunun El-ahrairah'ın sonu olacağını ve kendisinin tavşanların kralı yapılacağını düşündüğünü görebiliyordu.

"Ay ışığında birlikte yola çıktılar.

"Hendekte yatan eski bir kutuya rastladıklarında çit boyunca iyi bir yol kat etmişlerdi. Kutunun üstünde oturan kirpi Yona idi. Dikenleri her yere köpek gülü yapraklarıyla yapışmıştı ve olağanüstü bir şey yapıyordu. gıcırdayarak, homurdanarak ve kara pençelerini sallayarak Durup ona baktılar.

"'Ne yapıyorsun Yona?' diye sordu Hufsa şaşkınlıkla.

Yona aya şarkı söyleyerek cevap verdi. 'Bütün kirpiler sümüklü böceklerin gelmesi için aya şarkı söylemeli. Bunu biliyorsun değil mi?

" 'Ey Slug-a-Moon, O Slug-a-Moon,

Ey sadık kirpinin nimetini bağışla!

"'Ne korkunç bir gürültü!' dedi El-ahrairah ve gerçekten de öyleydi. 'O tüm elileri etrafımıza getirmeden hemen devam edelim. Ve gittiler.

"Bir süre sonra ormanın kenarındaki gölete yaklaştılar. Yaklaştıklarında bir ciyaklama ve su sıçraması duydular ve sonra sülün Hawock'un uzun kuyruk tüyleri arkasında yüzerek suda seğirdiğini gördüler.

"'Ne oldu?' dedi Hufsa. 'Hawock, vuruldun mu?

'Hayır, hayır, diye yanıtladı Hawock. 'Ben hep dolunayda yüzmeye giderim. Kuyruğumun uzamasını sağlar ve ayrıca yüzmeden kafam kırmızı, beyaz ve yeşil kalmaz. Ama şunu bilmelisin ki Hufsa , kesinlikle? Bunu herkes biliyor.

"Gerçek şu ki, diğer hayvanların onu yakalamasından hoşlanmıyor, diye fısıldadı El-ahrairah. "Hadi gidelim.

"Biraz ileride büyük bir meşe ağacının yanındaki eski bir kuyuya geldiler. Çiftçi onu uzun zaman önce doldurmuştu, ama ağız ay ışığında çok derin ve siyah görünüyordu.

" 'Dinlenelim, dedi El-ahrairah, 'sadece kısa bir süre için.

"Konuşurken çimenlerin arasından son derece meraklı bir yaratık çıktı. Bir tavşana benziyordu ama ay ışığında bile kırmızı bir kuyruğu ve uzun yeşil kulakları olduğunu görebiliyorlardı. Ağzında tavşanı taşıyordu. insanların yaktığı beyaz çubuklardan birinin ucu. Bu Rabscuttle'dı, ama Hufsa bile onu tanıyamadı. Çiftlikte biraz koyun daldırma tozu bulmuştu ve kuyruğunu kırmızı yapmak için içine oturdu. Kulakları patikalarla doluydu. bryony ve beyaz sopa onu hasta hissettiriyordu.

" 'Frith bizi koru!' dedi El-ahrairah. 'Ne olabilir? Umalım ki bu Binlerden biri olmasın! Sıçrayarak koşmaya hazır. 'Kimsin sen? diye sordu titreyerek.

"Rabscuttle beyaz çubuğu tükürdü.

"Demek öyle dedi emir vererek. 'Demek beni gördün El-ahrairah! Pek çok tavşan yaşar ve ölür, ama çok azı beni görür. Çok azı ya da hiçbiri! Ben Lord Frith'in tavşan elçilerinden biriyim. gündüz gizlice dünyayı dolaşıp her gece altın sarayına geri dön O bile dünyanın öbür ucunda beni bekliyor ve ben ona dünyanın kalbinden hızla gitmeliyim Elveda El-ahrairah!

"Garip tavşan kuyunun kenarından atladı ve aşağıdaki karanlığa kayboldu.

El-ahrairah huşu içinde bir sesle 'Görmememiz gerekeni gördük!' dedi. 'Burası ne kadar korkunç! Çabuk gidelim!

"Aceleyle gittiler ve az sonra Prens Gökkuşağı'nın havuç tarlasına geldiler. Kaç tane çaldılar bilmiyorum ama elbette bildiğiniz gibi El-ahrairah büyük bir prens ve şüphesiz sizin ve benim bilmediğimiz güçler kullandı. Ama büyükbabam her zaman sabahtan önce tarlanın çırılçıplak olduğunu söylerdi Havuçlar kıyıdaki ormanın yanındaki derin bir deliğe saklanmış ve El-ahrairah ve Hufsa eve dönüş yolunu bulmuşlar El-ahrairah iki ya da üç takipçi toplayıp yeraltında kalmış ama Hufsa öğleden sonra nereye gittiğini söylemeden dışarı çıktı.

"O akşam, El-ahrairah ve halkı güzel kırmızı bir gökyüzü altında yüzerken, Prens Gökkuşağı tarlalara geldi. Arkasında iki büyük siyah köpek vardı.

" 'El-ahrairah, dedi, 'tutuklusunuz.

"'Ne için? diye sordu El-ahrairah.

"'Ne için olduğunu çok iyi biliyorsun,' dedi Prens Gökkuşağı. 'Artık senin oyunlarına ve küstahlığına son vermeme izin ver El-ahrairah. Havuçlar nerede?

"Eğer tutukluysam, dedi El-ahrairah, 'ne için olduğunu söyleyebilir miyim? Bana tutuklu olduğumu söyleyip sonra soru sorman adil değil.

"'Gel, gel El-ahrairah, dedi Prens Gökkuşağı, 'sadece zaman harcıyorsun. Bana havuçların nerede olduğunu söyle, ben de seni sadece büyük Kuzey'e göndereyim, öldürmeyeyim.

" 'Prens Gökkuşağı, dedi El-ahrairah, 'üçüncü kez, neden tutuklu olduğumu öğrenebilir miyim?

"'Pekâlâ, dedi Prens Gökkuşağı, 'eğer böyle ölmek istiyorsan El-ahrairah, tüm hukuk sürecini yaşayacaksın. Havuçlarımı çalmaktan tutuklusun. Cidden mahkeme mi istiyorsun? Seni uyarıyorum, elimde doğrudan kanıtlar var ve sana zarar verecek.

"Bu sırada El-ahrairah'ın tüm halkı köpeklere cesaret edebildikleri kadar yakın çevresinde toplanmıştı. Sadece Rabscuttle ortalıkta görünmüyordu. Bütün gününü havuçları başka bir gizli deliğe taşımakla geçirmişti ve şimdi saklanıyordu çünkü kuyruğunu tekrar beyaza kavuşturamadı.

"'Evet, yargılanmak istiyorum, dedi El-ahrairah, 've hayvanlardan oluşan bir jüri tarafından yargılanmak istiyorum. Çünkü doğru değil Prens Gökkuşağı, hem beni suçlaman hem de yargıç olman doğru değil. .

"'Hayvanlardan oluşan bir jüriniz olacak,' dedi Prens Gökkuşağı. 'Elil'den oluşan bir jüri, El-ahrairah. Çünkü tavşanlardan oluşan bir jüri, kanıtlara rağmen sizi mahkum etmeyi reddeder.

"Herkesi şaşırtan El-ahrairah hemen bir elil jürisiyle yetineceğini söyledi: ve Prens Gökkuşağı onları o gece getireceğini söyledi. El-ahrairah deliğine gönderildi ve köpekler dışarıda nöbet tuttu. Birçoğu denenmesine rağmen, halkının hiçbirinin onu görmesine izin verilmedi.

"Çitler ve polisler arasında, El-ahrairah'ın hayatı için yargılandığı ve Prens Gökkuşağı'nın onu bir elil jürisinin önüne çıkaracağı haberi yayıldı. Hayvanlar akın etti. Fu Inlé, Prens Gökkuşağı elil ile geri döndü. -iki porsuk, iki tilki, iki kaktüs, bir baykuş ve bir kedi.El-ahrairah yetiştirilip köpeklerin arasına yerleştirildi.Elil ona baktı ve gözleri ay ışığında parladı.Dudaklarını yaladılar:ve

köpekler diye mırıldandı, cezayı yerine getirme görevinin kendilerine vaat edildiğini.Birçok hayvan -tavşanlar ve diğerleri- vardı ve her biri bu sefer her şeyin El-ahrairah'ta olduğundan emindi.

Şimdi, dedi Prens Gökkuşağı, 'haydi başlayalım. Uzun sürmeyecek. Hufsa nerede?

"Sonra Hufsa eğilip başını sallayarak dışarı çıktı ve Elil'e El-ahrairah'ın önceki gece sessizce hapları çiğnerken geldiğini söyledi ve onu Prens Gökkuşağı'nın havuçlarını çalmak için onunla gitmeye korkuttu. reddetmiş ama çok korkmuştu.Havuçlar gösterebileceği bir delikte saklanmıştı.Yaptığını yapmak zorunda kalmıştı ama ertesi gün mümkün olduğu kadar çabuk Prens Gökkuşağı'na söylemeye gitmişti, kimin sadık hizmetkarıydı.

"'Havuçları sonra alırız, dedi Prens Gökkuşağı. 'Şimdi El-ahrairah, arayacak bir kanıtın ya da söyleyecek bir şeyin var mı? Acele et.

El-ahrairah, "Tanığa bazı sorular sormak istiyorum, dedi ve elil bunun adil olduğu konusunda hemfikirdi.

" 'Şimdi Hufsa, dedi El-ahrairah, 'senin ve benim yapmamız gereken bu yolculuk hakkında biraz daha bilgi alabilir miyiz? Çünkü gerçekten hiçbir şey hatırlayamıyorum. Delikten çıktığımızı söylüyorsun. ve gece yola çıktık sonra ne oldu?

"Neden, El-ahrairah, dedi Hufsa, 'unutmuş olamazsın. Hendekten geldik ve bir kutunun üzerinde oturan bir kirpi aya şarkı söylerken gördüğümüzü hatırlamıyor musun?

Porsuklardan biri, "'Bir kirpi ne yapıyor ? " dedi.

Hufsa hevesle aya şarkı söylüyor, dedi.

" 'Şimdi, istikrarlı, istikrarlı, dedi El-ahrairah nazikçe, 'Kast etmediğiniz bir şey söylemenizi istemem. Zavallı adam, jüriye ekledi, 'bu söylediği şeylere gerçekten inanıyor, bilirsiniz. . Zarar vermek istemiyor, ama-

Ama öyleydi , diye bağırdı Hufsa. 'Ey Slug-a-Moon! Ey Slug-a-Moon! Ey bağış-"

El-ahrairah, 'Kirpinin söylediği şey kanıt değil, dedi El-ahrairah. 'Gerçekten, insan ne olduğunu merak etmeye meyilli. Peki, tamam. Bir kutunun üzerinde şarkı söyleyen, güllerle kaplı bir kirpi gördük. Sonra ne oldu?

" 'Eh, dedi Hufsa, 'sonra gittik ve bir sülün gördüğümüz gölete geldik.

"'Sülün, ha?' dedi tilkilerden biri. 'Keşke görseydim. Ne yapıyordu?

Hufsa, " 'Suda dönüp duruyordu, dedi.

"'Yaralı, ha?' dedi tilki.

'Hayır, hayır, dedi Hufsa. 'Hepsi bunu kuyruklarını uzatmak için yapıyor. Bilmemenize şaşırdım.

"'Ne yapmak için ?' dedi tilki.

" 'Kuyruklarını uzatmak için, dedi Hufsa somurtarak. 'Bunu kendisi söyledi.

El-ahrairah, Elil'e 'Bunlar çok kısa bir süredir sende,' dedi. 'Alışmak biraz zaman alıyor. Bana bak. Son iki yıldır bununla yaşamak zorundayım. aylar, gün be gün. Olabildiğince kibar ve anlayışlı davrandım ama görünüşe göre sadece kendi zararıma.

"Bir sessizlik çöktü. El-ahrairah babacan bir sabır havasıyla tanığa döndü.

'Hafızam çok kötü' dedi. 'Devam et.

" 'Eh, El-ahrairah, dedi Hufsa, 'çok zekice davranıyorsun, ama sonra olanları unuttuğunu bile söyleyemeyeceksin. Kırmızı kuyruklu ve yeşil kulaklı kocaman, korkunç bir tavşan. , çimenlerin arasından çıktı Ağzında beyaz bir sopa vardı ve yere büyük bir delikten daldı. Bize dünyanın ortasından Lord Frith'i diğer tarafta görmek için gideceğini söyledi.

"Bu sefer elillerden biri tek kelime etmedi. Hufsa'ya bakıp başlarını sallıyorlardı.

"'Hepsi deli, bilirsiniz, kaktüslerden birine fısıldadı, 'iğrenç küçük hayvanlar. Köşeye sıkıştıklarında her şeyi söylerler. Ama bu şimdiye kadar duyduğum en kötü şey. Daha ne kadar zamanımız var? Burada kalmak zorunda mıyım? Acıktım.

"Artık El-ahrairah, Elil'in tüm tavşanlardan nefret etmesine rağmen, en büyük aptal gibi görünenden en çok hoşlanmayacağını önceden biliyordu. Bu yüzden bir elil jürisini kabul etmişti. Bir tavşan jürisi, Hufsa'nın öyküsünün özü; ama elil değil, çünkü tanıktan nefret ediyor ve onu hor görüyorlardı ve mümkün olan en kısa sürede avdan çıkmak istiyorlardı.

El-ahrairah, "İş bu noktaya geliyor, dedi El-ahrairah. "Güllerle kaplı, şarkı söyleyen bir kirpi gördük: ve sonra gölün etrafında yüzen son derece sağlıklı bir sülün gördük: ve sonra kırmızılı bir tavşan gördük." kuyruk, yeşil kulaklar ve beyaz bir çubuk ve dümdüz derin bir kuyuya atladı, öyle mi?

"'Evet, dedi Hufsa.

" 'Sonra havuçları mı çaldık?

" 'Evet.

" 'Yeşil benekli mor muydu?

" 'Yeşil benekli mor neydi?

" 'Havuçlar.

" 'Eh, değillerdi, El-ahrairah. Sıradan bir renktiler. Deliğin aşağısındalar! diye bağırdı Hufsa umutsuzca. 'Delikten aşağı! Git ve bak!

"Hufsa, Prens Gökkuşağı'nı deliğe götürürken mahkeme erteledi. Havuç bulamayıp geri döndüler.

"Bütün gün yeraltındaydım, dedi El-ahrairah, 've bunu kanıtlayabilirim. Uyuyor olmam gerekirdi, ama arkadaşımı öğrendiğimde çok zor oluyor, boşver. havuç veya başka bir şey hareketli dışarı olamazdı. hiç oraya Eğer vardı herhangi havuç, o. ekledi 'Ama daha önce hiç daha söylemek.

"'Prens Gökkuşağı, dedi kedi, 'Bütün tavşanlardan nefret ederim. Ama o tavşanın havuçlarınızı aldığının kanıtlandığını nasıl söyleyebiliriz? ve kar-ve mahkumun serbest bırakılması gerekecek.Hepsi kabul etti.

" 'Çabuk gitsen iyi olur, dedi Prens Gökkuşağı El-ahrairah'a. 'Ben sana zarar vermeden önce deliğinden aşağı in El-ahrairah.

" 'Yapacağım, efendim, dedi El-ahrairah. 'Ama aramızda gönderdiğin tavşanı kaldırmanı rica edebilir miyim, çünkü aptallığıyla bizi rahatsız ediyor?

"Böylece Hufsa, Gökkuşağı Prensi ile gitti ve El-ahrairah'ın halkı, çok fazla havuç yemenin getirdiği hazımsızlık dışında, huzur içinde kaldı. Ama Rabscuttle'ın kuyruğunu yeniden beyaza kavuşturması uzun zaman aldı, dedem hep böyle derdi. "

23. Kehaar
Kanat mağlubiyette bir sancak gibi uçar,

Artık sonsuza kadar gökyüzünü kullanmak yok ama onunla yaşamak

birkaç gün kıtlık ve acı.

O güçlüdür ve acı güçlüler için daha kötüdür.

yeteneksizlik daha kötü.

Kurtarıcı ölümden başka kimse o kafayı alçaltmaz,

Cesur hazırlık, korkunç gözler.

Robinson Jeffers, Yaralı Şahinler

İnsanoğlu, "Asla yağmur yağmaz ama yağar" der. Bu pek uygun değil, çünkü sık sık yağmadan yağmur yağar. Tavşanların atasözü daha iyi ifade edilir. "Bir bulut kendini yalnız hissediyor" derler: ve gerçekten de tek bir bulutun ortaya çıkmasının çoğu zaman gökyüzünün yakında bulutlu olacağı anlamına geldiği doğrudur. Ancak bu olabilir, ertesi gün Hazel'in fikrini uygulamaya koymak için dramatik bir ikinci fırsat sağladı.

Sabahın erken saatleriydi ve tavşanlar tüylerini diken diken etmeye, berrak gri bir sessizliğe bürünmeye başladılar. Hava hala soğuktu. Çok fazla çiy vardı ve rüzgar yoktu. Beş ya da altı yaban ördeği, uzaktaki bir varış noktasına yönelerek hızla hareket eden bir V şeklinde tepelerinde uçtu. Kanatlarından çıkan ses belirgin bir şekilde aşağı indi, güneye doğru uzaklaştıkça azaldı. Sessizlik geri döndü. Alacakaranlığın sonunun erimesiyle birlikte, sanki eğimli bir çatıdan kaymak üzere olan karı eritiyormuş gibi bir tür beklenti ve gerilim arttı. Sonra bütün aşağı ve onun altındaki her şey, toprak ve hava, yerini gün doğumuna bıraktı. Bir boğanın hafif ama karşı konulmaz bir hareketle, ahırın üzerine eğilmiş ve boynuzunu boşta tutan bir adamın elinden başını savurması gibi, güneş de pürüzsüz, devasa bir güçle dünyaya girdi. Hiçbir şey gelişini kesintiye uğratmadı veya engelleyemedi. Hiç ses çıkarmadan yapraklar parladı ve çimenler kayalığın milleri boyunca kıvrıldı.

Ormanın dışında, Bigwig ve Silver kulaklarını taradılar, havayı kokladılar ve dörtnala çimenlere doğru kendi uzun gölgelerini takip ederek zıpladılar. Kısa

çimenin üzerinde ilerlerken, dişlerini kemirerek oturarak ve etraflarına baktıklarında, bir metreyi geçmeyen küçük bir oyuğa yaklaştılar. Kenara varmadan önce, Silver'ın önünde olan Kocaman, kontrol etti ve çömeldi, baktı. Çukurun içini göremese de içinde bir yaratık olduğunu biliyordu - oldukça büyük bir şey. Başını çevreleyen çimenlerin arasından baktığında, beyaz bir sırtın kıvrımını görebiliyordu. Yaratık her neyse, neredeyse kendisi kadar büyüktü. Biraz bekledi, stok hareketsiz kaldı, ama hareket etmedi.

"Neyin sırtı beyaz, Silver?" diye fısıldadı Bigwig.

Gümüş sayılır. "Bir kedi?"

"Burada kedi yok."

"Nereden biliyorsunuz?"

O anda ikisi de çukurdan alçak, nefes kesici bir tıslama duydular. Birkaç dakika sürdü. Sonra bir kez daha sessizlik oldu.

Bigwig ve Silver'ın kendileri hakkında iyi fikirleri vardı. Holly dışında, Sandleford Owsla'dan tek kurtulanlar onlardı ve yoldaşlarının onlara hayranlıkla baktığını biliyorlardı. Ahırdaki farelerle karşılaşma şaka değildi ve değerlerini kanıtlamıştı. Cömert ve dürüst olan Bigwig, kendi batıl inancının onu alt ettiği gece Hazel'ın cesaretine bir an olsun kızmamıştı. Ama Petek'e geri dönme ve çimenlerde bilinmeyen bir yaratığı gördüğünü ve onu yalnız bıraktığını bildirme fikri, yutabileceğinden çok daha fazlasıydı. Başını çevirip Gümüş'e baktı. Oyunda olduğunu görünce, garip beyaz sırtına son bir kez baktı ve sonra doğruca çukurun kenarına gitti. Gümüş takip etti.

Kedi değildi. Çukurdaki yaratık bir kuştu - neredeyse bir ayak uzunluğunda büyük bir kuş. İkisi de daha önce böyle bir kuş görmemişti. Çimlerin arasından gördükleri sırtının beyaz kısmı aslında sadece omuzları ve boynuydu. Sırtın alt kısmı açık griydi ve kuyruk üzerinde katlanmış uzun, siyah uçlu primerlere doğru sivrilen kanatlar da öyleydi. Başı çok koyu kahverengiydi -neredeyse siyahtı- beyaz boyunla keskin bir tezat oluşturuyordu ki kuş sanki bir tür başlık takıyormuş gibi görünüyordu. Gördükleri tek koyu kırmızı bacak, perdeli bir ayak ve üç güçlü, pençeli ayak parmağıyla bitiyordu. Ucu hafifçe aşağı doğru kıvrılan gaga güçlü ve keskindi. Onlar bakarken, açıldı ve kırmızı bir ağız ve boğaz ortaya çıktı. Kuş vahşice tısladı ve vurmaya çalıştı ama yine de hareket etmedi.

"Yaralandı," dedi Bigwig.

"Evet, bunu söyleyebilirsin," diye yanıtladı Silver. "Ama görebildiğim hiçbir yerde yaralı değil. Gidip-"

"Bak!" dedi Bigwig. "Sana sahip olacak!"

Silver, oyukta dolaşmaya başlarken kuşun kafasına daha da yaklaşmıştı. Gaganın hızlı ve keskin bir darbesinden kaçınmak için tam zamanında geri sıçradı.

"Bu ayağını kırabilirdi," dedi Bigwig.

Çömelerek kuşa baktıklarında -çünkü ikisi de içgüdüsel olarak onun yükselmeyeceğini sezdiler- kuş birdenbire yüksek, boğuk çığlıklara boğuldu- "Yark! Yark! Yark!" — yakın mesafeden muazzam bir ses - sabahı bölen ve aşağılara kadar taşınan. Bigwig ve Silver dönüp kaçtılar.

Ağaçtan yetişip kıyıya daha onurlu bir şekilde yaklaşmak için kendilerini yeterince topladılar. Hazel onları çimenlerde karşılamaya geldi. İri gözleri ve genişleyen burun deliklerini karıştırmak mümkün değildi.

"Eylül?" diye sordu Hazel.

"Pekala, biliyorsam ne mutlu bana, sana doğruyu söylemek gerekirse," diye yanıtladı Bigwig. "Orada harika bir kuş var, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

"Ne kadar büyük? Bir sülün kadar mı?"

"O kadar büyük değil," diye itiraf etti Bigwig, "ama bir ağaç güvercininden daha büyük: ve çok daha vahşi."

"Ağlayan bu mu?"

"Evet. Bu beni ürküttü, tamam. Aslında yanındaydık. Ama nedense hareket edemiyor."

"Ölme?"

"Sanmıyorum."

Hazel, "Gidip bir bakayım," dedi.

"Vahşi. Tanrı aşkına dikkatli ol."

Bigwig ve Silver, Hazel ile birlikte döndüler. Birinden diğerine keskin ve umutsuz bir şekilde bakarken, üçü de kuşun ulaşamayacağı bir yere çömeldiler. Hazel çalı bahçelerinde konuştu.

"Yaralandın mı? Uçmuyor musun?"

Cevap, hepsinin hemen egzotik olduğunu hissettikleri sert bir gevezelikti. Kuş nereden geldiyse, uzaklarda bir yerdeydi. Aksan tuhaf ve gırtlaktan geliyordu, konuşma çarpıktı. Orada burada sadece bir kelime yakalayabilirler.

"Gel omurga-kah! kah! - gel omurga-yark! - beni bitir-beni bitirme yok-'çok fazla lanet olsun-" Koyu kahverengi kafa bir yandan diğer yana titredi. Sonra beklenmedik bir şekilde kuş gagasını yere sürmeye başladı. Önündeki çimlerin yırtıldığını ve çizgilerle çizildiğini ilk kez fark ettiler. Bir süre oradan oraya bıçakladı, sonra vazgeçti, başını kaldırdı ve tekrar izledi.

Hazel, "Açlıktan ölmek üzere olduğuna inanıyorum," dedi. "Onu beslesek iyi olur. Koca kafalı, git ve biraz solucan falan al, iyi bir adam var."

"E-ne dedin Hazel?"

"Solucanlar."

"Solucan mı kazacağım?"

Hazel, "Owsla öğretmedi mi, tamam, yapacağım," dedi. "Sen ve Silver burada bekleyin."

Bununla birlikte, birkaç dakika sonra, Bigwig Hazel'i hendeğe kadar takip etti ve kuru zemini tırmalamak için ona katılmaya başladı. Yaylalarda solucanlar pek fazla değil ve günlerdir yağmur yağmamıştı. Bir süre sonra Bigwig başını kaldırdı.

"Ya böcekler? Tahta biti mi? Onun gibi bir şey mi?"

Bazı çürük çubuklar buldular ve onları geri taşıdılar. Hazel birini ihtiyatla ileri itti.

"Haşarat."

Kuş, sopayı saniyeler içinde üçe böldü ve içindeki birkaç böceği kopardı. Tavşanlar yiyecek bulabilecekleri herhangi bir şey getirdiklerinden kısa süre

sonra oyukta küçük bir enkaz yığını oluştu. Bigwig yol boyunca at gübresi buldu, solucanları çıkardı, tiksintisini yendi ve onları birer birer taşıdı. Hazel onu övdüğünde, "İlk kez bir tavşan bunu yaptı ve kara kuşlara söyleme" hakkında bir şeyler mırıldandı. Sonunda, hepsi yorulduktan çok sonra, kuş beslenmeyi bıraktı ve Hazel'a baktı.

"Yemeyi bitir." Durakladı. "KDV senin için mi?"

"Sen incitiyorsun?" dedi Hazal.

Kuş kurnaz görünüyordu. "Yaralanma yok. Bol kavga. Küçük kal, git."

"Orada kal, bitir," dedi Hazel. "Kötü yer. Gel homba, gel kerkenez."

"Lanet olsun. Bol bol savaşın."

"Eminim öyledir," dedi Bigwig, iki inçlik gagaya ve kalın boyuna hayranlıkla bakarak.

Hazel, "Bitirmeni istemiyoruz," dedi. "Sen burada kal, bitir. Belki sana yardım ederiz."

"Siktir git!"

"Haydi," dedi Hazel hemen diğerlerine. "Boş ver." Ormana geri dönmeye başladı. "Biraz kerkenezleri uzak tutmaya çalışsın."

"Fikir nedir Hazel?" dedi Gümüş. "Bu vahşi bir hayvan. Bundan bir arkadaş edinemezsin."

Haklı olabilirsin, dedi Hazel. "Ama mavi baştankara ya da kızılgerdan bize ne fayda sağlar? Uzaklara uçmazlar. Büyük bir kuşa ihtiyacımız var."

"Ama neden özellikle bir kuşu bu kadar çok istiyorsun?"

Hazel, "Daha sonra açıklarım," dedi. "Blackberry ve Fiver'ın da duymasını isterim. Ama şimdi yer altına inelim. Pelet çiğnemek istemiyorsanız, yaparım."

Öğleden sonra Hazel, warren üzerinde daha fazla çalışma düzenledi. Petek bitmiş kadar iyiydi -tavşanlar metodik değildir ve bir şeyin ne zaman bittiğinden asla tam olarak emin olamazlar- ve çevredeki oyuklar ve koşular şekilleniyordu. Ancak akşamın oldukça erken saatlerinde, bir kez daha çukura doğru yol aldı.

Kuş hala oradaydı. Daha zayıf ve daha az tetikte görünüyordu ama Hazel yaklaşınca zayıf bir şekilde patladı.

"Hala burada?" dedi Hazal. "Şahinle dövüşüyor musun?"

"Kavga yok" diye yanıtladı kuş. "Dövüş yok, ama vatch, vatch, her zaman vatch. Ees iyi değil."

"Aç?"

Kuş cevap vermedi.

"Dinle," dedi Hazel. "Tavşanlar kuş yemez. Tavşanlar ot yer. Size yardım ederiz."

"Bana yardım etmek için kdv?"

"Boş ver. Seni güvende tutuyoruz. Koca delik. Yemek de."

Kuş düşündü. "Bacaklar iyi. Ving iyi değil. 'E kötü."

"Pekala, o zaman yürü."

"Sen beni, ben de seni lanet olasıca seviyorum."

Hazal arkasını döndü. Kuş tekrar konuştu.

"Ees uzun vay?"

"Hayır, uzak değil."

"Gel, oda."

Güçlü kan kırmızısı bacaklarının üzerinde sendeleyerek büyük bir zorlukla ayağa kalktı. Sonra kanatlarını gövdesinin yukarısında açtı ve Hazel büyük, kavisli açıklıktan ürkerek geri sıçradı. Ama hemen onları tekrar kapattı, acıyla yüzünü buruşturdu.

"Ving iyi değil. Geliyorum."

Hazel'i çimenlerin üzerinde uysal bir şekilde takip etti, ama o, onun ulaşamayacağı bir yerde durmaya dikkat etti. Ormanın dışına varışları, Hazel'in her zamanki tavrından oldukça farklı, kesin bir keskinlikle yarıda kestiği bir tür

sansasyona neden oldu.

"Haydi, meşgul ol," dedi Dandelion ve Buckthorn'a. "Bu kuş yaralı ve daha iyi olana kadar onu koruyacağız. Bigwig'den nasıl yiyecek alacağınızı size göstermesini isteyin. Solucanlar ve böcekler yiyor. Çekirge, örümcek-herhangi bir şeyi deneyin. Hawkbit! Palamut! Evet, siz de , Fiver-o kendinden geçmiş transtan çık ya da her neysen. Açık, geniş, derinliğinden daha geniş, giriş seviyesinin biraz altında düz bir zemine ihtiyacımız var: akşama kadar."

"Bütün öğleden sonrayı kazdık Hazel-"

"Biliyorum. Gelip sana yardım edeceğim," dedi Hazel, "birazdan. Sadece başla. Gece yaklaşıyor."

Şaşıran tavşanlar homurdanarak ona itaat ettiler. Hazel'in otoritesi bir tür teste tabi tutuldu, ancak Bigwig'in desteğiyle sağlam kaldı. Hazel'in aklında ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, Bigwig kuşun gücü ve cesaretinden büyülenmişti ve nedenini düşünmeden onu kabul etme fikrini çoktan kabul etmişti. Hazel, kuşa nasıl yaşadıklarını, kendilerini düşmanlardan koruma yollarını ve nasıl bir barınak sağlayabileceklerini elinden geldiğince açıklarken kazmayı o yönetti. Tavşanların ürettiği yiyecek miktarı çok büyük değildi, ancak kuş, ormanın içine girince kendini daha güvende hissetti ve topallayarak kendi kendine yiyecek aramayı başardı.

Baykuş zamanına gelindiğinde Kocaman ve yardımcıları, ormandan aşağı inen yollardan birinin girişinde bir tür lobi çizmişlerdi. Zemini kayın dalları ve yapraklarıyla kapladılar. Karanlık çökmeye başladığında, kuş kuruldu. Hala şüpheliydi, ama çok acı çekiyor gibiydi. Belli ki kendisi için daha iyi bir plan düşünemediği için hayatını kurtarmak için bir tavşan deliği denemeye hazırdı. Dışarıdan, karanlıkta karanlık başının tetikte olduğunu görebiliyorlardı, siyah gözler hala tetikteydi. Geç bir silflay'i kendileri bitirip yer altına indiklerinde uyku uyumamıştı.

Kara başlı martılar sokulgandır. Gün boyu toplanıp beslendikleri, gevezelik ettikleri ve savaştıkları kolonilerde yaşarlar. Yalnızlık ve suskunluk onlar için doğal değildir. Üreme mevsiminde güneye doğru hareket ederler ve böyle zamanlarda yaralı birinin kendini terk edilmiş bulması çok olasıdır. Martının vahşeti ve şüphesi kısmen acıdan, kısmen de yoldaşı olmadığı ve uçamayacağı konusundaki sinir bozucu bilgiden kaynaklanıyordu. Ertesi sabah, bir sürüye karışmak ve konuşmak için doğal içgüdüleri geri dönmeye başlamıştı. Bigwig kendini onun arkadaşı yaptı. Martıların avlanmaya çıktığını duymazdı. Ni-Frith'ten önce tavşanlar - bir süreliğine, ne olursa olsun - yiyebilecekleri kadar

üretmeyi başarmışlardı ve günün sıcağında uyuyabiliyorlardı. Bununla birlikte, Bigwig, hayranlığını gizlemeden martı ile birlikte kaldı, saatlerce konuşup dinledi. Akşam yemeğinde, Bluebell'in El-ahrairah hikayesini anlattığı bankanın yakınında Hazel ve Holly'ye katıldı.

"Kuş şimdi nasıl?" diye sordu Hazel.

"Bence çok daha iyi," diye yanıtladı Bigwig. "O çok sert, biliyorsun. Aman Tanrım, nasıl bir hayat yaşadı! Ne kaçırdığını bilemezsin! Oturup bütün gün onu dinleyebilirim."

"Nasıl acıdı?"

"Çiftlik bahçesinde bir kedi üzerine atladı. Son ana kadar duymadı. Kanatlarından birinin kasını yırttı, ama görünüşe göre yola çıkmadan önce ona hatırlayacağı bir şey vermiş. Sonra bir şekilde buraya geldi ya da bir kediye karşı koymayı düşün! Şimdi gerçekten başlamadığımı görebiliyorum. Bir tavşan neden bir kediye karşı çıkmasın? Diyelim ki-"

"Ama bu kuş ne?" Holly'nin sözünü kesti.

"Eh, tam olarak seçemiyorum," diye yanıtladı Bigwig. "Ama eğer onu doğru anlıyorsam -ki anladığımdan hiç emin değilim- onun geldiği yerde onun türünden binlercesinin olduğunu söylüyor- hayal edebileceğimizden çok daha fazla. Sürüleri tüm havayı bembeyaz yapıyor. üreme mevsimi yuvaları ormandaki yapraklar gibidir - öyle diyor."

"Ama nerede? Bir tane bile görmedim ."

Kocaman, Holly'ye çok doğru bakarak, "Diyor ki," dedi, "buradan çok uzakta dünyanın durduğunu ve başka bir şey olmadığını söylüyor."

"Eh, belli ki bir yerde duruyor. Ötesinde ne var?"

"Suçlu."

"Bir nehir mi demek istiyorsun?"

"Hayır," dedi Bigwig, "nehir değil. Uçsuz bucaksız bir su yeri olduğunu söylüyor, sürekli gidiyor. Diğer tarafı göremezsiniz. Başka bir taraf yok. En azından var, çünkü o Orada bulundum. Ah, bilmiyorum - itiraf etmeliyim ki, bunu tamamen anlayamadım."

"Size dünyanın dışında olduğunu ve tekrar geri geldiğini mi söylüyordu? Bu doğru değil."

"Bilmiyorum," dedi Bigwig, "ama yalan söylemediğine eminim. Görünüşe göre bu su sürekli hareket ediyor ve toprağa çarparak duruyor: ve bunu duyamadığında onu özlüyor. Adı Kehaar. Suyun çıkardığı ses bu."

Diğerleri kendilerine rağmen etkilendiler.

"Peki, neden burada?" diye sordu Hazel.

"Öyle olmamalı. Uzun zaman önce bu Büyük Su yerine üremek için gitmiş olmalı. Görünüşe göre birçoğu kışın gidiyor, çünkü çok soğuk ve vahşi oluyor. Sonra yazın geri dönüyorlar. Ama bu bahar zaten bir kez incindi.Fazla bir şey değildi ama onu ayakta tuttu.Dinlendi ve bir çalılıkta biraz oyalandı.Sonra güçlendi ve onları terk etti ve yolda durduğunda yanına geliyordu. çiftlik avlusu ve bu iğrenç kediyle tanıştım."

"Yani daha iyi olduğunda tekrar devam edecek mi?" dedi Hazal.

"Evet."

"O halde zamanımızı boşa harcıyoruz."

"Neden Hazel, aklında ne var?"

"Git ve Blackberry ve Fiver'ı al: Silver'ımız da olsa iyi olur. O zaman açıklarım."

Akşam karanlığının sessizliği, batı güneşi tepe boyunca parıldadığında, ot öbekleri kendilerinden iki kat daha uzun gölgeler bıraktığında ve serin hava kekik ve köpek gülü koktuğunda, hepsinin bundan daha çok zevk aldığı bir şeydi. Sandleford çayırlarındaki eski akşamlar. Bunu bilmeseler de, tüyler yüzyıllardır olduğundan daha yalnızdı. Koyun yoktu ve Kingsclere ile Sydmonton'dan gelen köylülerin artık ne iş için ne de zevk için tepeleri gezme fırsatı yoktu. Sandleford'un tarlalarında tavşanlar neredeyse her gün erkek görmüşlerdi. Buraya geldiklerinden beri birini ve onu at üstünde görmüşlerdi. Hazel, çimenlerin üzerinde toplanan küçük gruba baktığında hepsinin -hatta Holly'nin- aşağıya ilk geldiklerinden daha güçlü, daha düzgün ve daha iyi durumda olduklarını gördü. Önünde ne olursa olsun, en azından şimdiye kadar onları başarısızlığa uğratmadığını hissedebiliyordu.

"Burada iyi gidiyoruz," diye başladı, "ya da bana öyle geliyor. Artık kesinlikle bir avuç hlessil değiliz. Ama yine de aklımda bir şey var. Şaşırdım, Aslında, bunu düşünmeye başlayan ilk kişi ben olmalıyım. Cevabı bulamazsak, yaptığımız onca şeye rağmen bu warren bitmiş sayılır."

"Neden, bu nasıl olabilir, Hazel?" dedi Bigwig.

"Nildro-hain'i hatırlıyor musun?" diye sordu Hazel.

"Koşmayı bıraktı. Zavallı Çilek."

"Biliyorum. Ve hiçbirimiz yok-hayır-hayır, yavru kedi yok ve birkaç yıl içinde warren yok."

Tavşanların bu kadar hayati bir meseleyi hiç düşünmemiş olmaları inanılmaz görünebilir. Ama insanlar aynı hatayı bir kereden fazla yaptılar - tüm işi hesap dışı bıraktılar ya da şansa ve savaşın kaderine güvenmekle yetindiler. Tavşanlar ölüme yakın yaşarlar ve ölüm her zamankinden daha yakın olduğunda, hayatta kalmayı düşünmek başka hiçbir şeye çok az yer bırakır. Ama şimdi, akşam güneşinde dost canlısı, boşalmış, sırtında iyi bir yuva ve karnında topaklara dönüşen çimen ile Hazel, bir geyik için yalnız olduğunu biliyordu. Diğerleri sessizdi ve sözlerinin içine gömüldüğünü görebiliyordu.

Tavşanlar güneşleniyor ya da güneşleniyorlardı. Bir tarla kuşu cıvıldayarak yukarıdaki parlak güneş ışığına çıktı, yükseldi, şarkı söyledi ve yavaşça aşağı indi, yanlara doğru, açık kanatlı bir süzülme ve çimenlerin arasında bir kuyruksallayan kuyrukla son buldu. Güneş alçaldı. Sonunda Blackberry, "Ne yapmalı? Tekrar yola mı çıkalım?" dedi.

"Umarım olmaz," dedi Hazel. "Her şeye bağlı. Yapmak istediğim şey, bazı uyuşturucuları ele geçirmek ve onları buraya getirmek."

"Nereden?"

"Başka bir warren."

"Ama bu tepelerde var mı? Nasıl öğreneceğiz? Rüzgâr en ufak bir tavşan kokusu getirmez."

"Sana nasıl olduğunu anlatacağım," dedi Hazel "Kuş. Kuş gidip bizi arayacak."

"Hazel-rah," diye haykırdı Blackberry, "ne harika bir fikir! O kuş, bizim kendimiz için binde bir keşfedemediğimizi bir günde bulabilir! Ama buna ikna edilebileceğinden emin misin? sadece uçup bizi terk ederse daha iyi olur mu?"

"Söyleyemem," diye yanıtladı Hazel. "Tek yapabileceğimiz onu beslemek ve en iyisini ummak. Ama Kocaman, madem bu kadar iyi anlaşıyor gibisin, belki ona bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu açıklayabilirsin. inişler ve ne gördüğünü bize bildirin."

"Onu bana bırak," dedi Bigwig. "Sanırım nasıl yapacağımı biliyorum."

Hazel'in kaygısı ve sebebi kısa sürede tüm tavşanlar tarafından öğrenildi ve neyle karşı karşıya olduklarını anlamayan kimse kalmadı. Söylediklerinde çok şaşırtıcı bir şey yoktu. O sadece -bir Tavşan Başı olması gerektiği gibi- savaş boyunca gizli olan güçlü bir duygunun yüzeye çıktığı kişiydi. Ancak martıdan yararlanma planı herkesi heyecanlandırdı ve Blackberry'nin bile ulaşamayacağı bir şey olarak görüldü. Keşif tüm tavşanlara tanıdık gelir -aslında bu ikinci doğadır- ama bir kuştan yararlanma fikri ve çok tuhaf ve vahşi bir kuş, onları, Hazel'in gerçekten yapabiliyorsa, El kadar zeki olması gerektiğine ikna etti. ahrairah'ın kendisi.

Sonraki birkaç gün boyunca Kehaar'ı beslemek için çok uğraştık. Meşe Palamudu ve Pipkin, çalılıktaki en iyi böcek avcıları olmakla övünerek çok sayıda böcek ve çekirge getirdiler. İlk başta martının başlıca sıkıntısı susuzluktu. Çok acı çekti ve nem için uzun otların saplarını yırtmaya başladı. Ancak, warren'deki üçüncü gecesinde, üç veya dört saat boyunca yağmur yağdı ve pistte su birikintileri oluştu. Saman zamanı yaklaştığında Hampshire'da sık sık olduğu gibi, dağınık bir büyü başlar. Güneyden esen şiddetli rüzgarlar çimenleri bütün gün düzleştirdi ve donuk, Şam gümüşü rengine çevirdi. Kayınların büyük dalları az hareket ediyor, ama yüksek sesle konuşuyorlardı. Rüzgarda sağanak yağmur vardı. Hava durumu Kehaar'ı huzursuz etti. Epeyce yürüdü, uçan bulutları izledi ve toplayıcıların getirdiği her şeyi topladı. Aramak daha da zorlaştı, çünkü ıslakta böcekler derin çimenlere gömülüyor ve kazınmaları gerekiyordu.

Bir öğleden sonra, eski günlerde olduğu gibi Fiver'la aynı yuvayı paylaşan Hazel, Bigwig tarafından uyandırılarak Kehaar'ın kendisine söyleyeceği bir şey olduğunu söyledi. Yerden yukarı çıkmadan Kehaar'ın lobisine gitti. Fark ettiği ilk şey, her iki gözünün arkasında koyu kahverengi bir leke kalmasına rağmen, martının kafasının tüy döktüğü ve beyaza döndüğü oldu. Hazel O'nu selamladı ve birkaç sözle duraksayan, kırılmış Lapine ile yanıt alınca şaşırdı. Belli ki Kehaar kısa bir konuşma hazırlamıştı.

Kehaar, "Meester 'Azel, tavşanlar çok iyi," dedi. "Şimdi bitiremiyorum. Yakında iyi olacağım."

"Bu iyi haber," dedi Hazel. "Memnun oldum."

Kehaar, çalılık argosuna geri döndü.

"Meester Pigvig, çok iyi dostum."

"Evet o öyle."

"'E, çamur atmak yok.

"Evet, bu doğru. Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Hiçbir yerde anne yok."

"Dinle. Peeg alıyorum, iyi plan. Şimdi iyi gidiyorum. Ving, 'daha iyi. İyi bitir, uçarım. Senin için uç. Bol çamur bul, sana söyle, öyle mi?"

"Ne harika bir fikir, Kehaar! Bunu düşünmekle ne kadar akıllıca davranıyorsun! Seni çok güzel kuş."

"Yılda çamurları bitirir benim için. Artık çok geç. Bütün çamurlar yuvada oturuyor. Yumurtalar geliyor."

"Üzgünüm."

"Derme zamanı çamur oluyorum. Şimdi senin için uçuyorum."

"Size yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Ertesi gün rüzgar dindi ve Kehaar bir veya iki kısa uçuş yaptı. Ancak, aramaya başlayabileceğini ancak üç gün sonrasına kadar hissetti. Mükemmel bir Haziran sabahıydı. Islak çimenlerden küçük beyaz kabuklu aşağı kara salyangozlarının sayılarını koparıyor ve onları büyük gagasında kırıyordu ki, aniden Kocamandal'a dönüp dedi ki,

"Şimdi senin için uçuyorum"

Kanatlarını açtı. İki ayak açıklığı, beyaz tüyler bir tür törensel vedayla başının etrafındaki havayı döverken mükemmel bir şekilde hareketsiz oturan Bigwig'in üzerinde kavisliydi. Kulaklarını pervaneli hava akımına yaslayarak martı oldukça ağır bir şekilde havaya yükselirken başını kaldırıp Kehaar'a baktı. Uçtuğunda, yerde çok uzun ve zarif olan vücudu, önden kırmızı gagasının

yuvarlak siyah gözlerinin arasından çıktığı kalın, bodur bir silindir görünümü aldı. Birkaç dakika havada asılı kaldı, vücudu kanatlarının arasında yükselip alçalıyordu. Sonra tırmanmaya başladı, çimenlerin üzerinde yanlara doğru yol aldı ve kayalığın kenarının altında kuzeye doğru gözden kayboldu. Bigwig, Kehaar'ın yola çıktığı haberiyle hangara geri döndü.

Martı, tavşanların beklediğinden birkaç gün daha uzaktaydı. Hazel gerçekten geri dönüp dönmeyeceğini merak etmekten kendini alamadı, çünkü Kehaar'ın da kendileri gibi çiftleşme dürtüsünü hissettiğini biliyordu ve her şeye rağmen Büyük Su'ya ve onların içinde bulunduğu uğuldayan, kaynayan martı kolonilerine gitmesinin oldukça muhtemel olduğunu düşündü. Bigwig'e böyle bir duyguyla konuşmuştu. Yapabildiği kadarıyla endişesini kendine sakladı, ancak bir gün yalnız kaldıklarında Fiver'a Kehaar'ın geri döneceğini düşünüp düşünmediğini sordu.

Fiver tereddüt etmeden, "Geri dönecek," dedi.

"Peki yanında ne getirecek?"

"Nasıl söyleyebilirim?" diye yanıtladı Fiver. Ama daha sonra, yeraltında, sessiz ve uykulu olduklarında, aniden, "El-ahrairah'ın armağanları. Hile, büyük tehlike ve savaşçılar için kutsama" dedi. Hazel onu tekrar sorguladığında, konuştuğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu ve daha fazla bir şey ekleyemedi.

Bigwig gün ışığının çoğunu Kehaar'ın dönüşünü izleyerek geçirdi. Asık suratlı ve kısa boylu olmaya meyilliydi ve bir keresinde Bluebell, Meester Pigvig'in kürk başlığının, orada olmayan arkadaşlarına karşı sempatiyle tüy döktüğünü düşündüğünü söylediğinde, eski başçavuş ruhunun bir parıltısını gösterdi ve Petek'in çevresinde onu iki kez kelepçeledi ve taciz etti. ta ki Holly, sadık soytarısını daha fazla beladan kurtarmak için araya girene kadar.

Bir öğleden sonra, hafif bir kuzey rüzgarı esiyor ve Sydmonton'ın tarlalarından gelen saman kokusuyla birlikte, Bigwig, Kehaar'ın geri döndüğünü duyurmak için Petek'e hızla indi. Hazel heyecanını bastırdı ve kendisini yalnız görmeye giderken herkese yoldan uzak durmalarını söyledi. Ancak bir anlığına Fiver ve Bigwig'i yanına aldı.

Üçü Kehaar'ı lobisinde buldu. Pisliklerle doluydu, dağınık ve kötü kokuluydu. Tavşanlar yeraltına boşalmazlar ve Kehaar'ın kendi yuvasını kirletme alışkanlığı Hazel'ı her zaman iğrendirmiştir. Şimdi, haberlerini duyma hevesiyle, guano kokusu neredeyse hoş karşılanmış gibiydi.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim Kehaar," dedi. "Yorgun musun?"

"Ving 'e hala yorgun. Biraz uç, birazcık dur, her şey yolunda gidiyor."

"Acıktın mı? Sana biraz böcek getirelim mi?"

"İyi. Güzel. İyi arkadaşlar. Bol böcek." (Bütün böcekler Kehaar için "böcek" idi.)

Belli ki onların dikkatini çekmişti ve geri dönmenin keyfini çıkarmaya hazırdı. Lobiye yiyecek getirilmesine artık ihtiyacı olmamasına rağmen, bunu hak ettiğini hissetti. Bigwig toplayıcılarını almaya gitti ve Kehaar gün batımına kadar onları oyaladı Sonunda Fiver'a kurnazca baktı ve dedi ki,

"Eh, Meester Liddle Von, kdv'yi biliyorsun, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok," diye kısa bir cevap verdi Fiver.

"Diyorum ki. Her şey yolunda değil, ben gidiyorum, dis vay, dat vay, vere güneş doğuyor, vere güneş batıyor. Tavşan yok. Ees başını sallıyor, başını sallıyor."

O durdu. Hazel, Fiver'a endişeyle baktı.

"Den aşağı iniyorum, dibe iniyorum. Ees çiftlik vid peeg ağaçları her yerde, liddle tepesinde. Biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyoruz. Ama devam et."

"Sana gösteriyorum. 'E uzak değil. Gördün mü onu. Burada tavşanlar var. Ees tavşanları kutuda yaşıyor; canlı adamlar yaşıyor. Biliyor musun?"

"Erkeklerle yaşamak mı? Erkeklerle yaşamak mı dediniz?"

"Ya, ya, canlı erkekler. Ahırda; tavşanlar kulübede kutuda yaşar. Erkekler yemek hazırlar. Biliyor musun?"

Hazel, "Bunun olduğunu biliyorum," dedi. "Duydum. Sorun değil Kehaar. Çok titiz davrandın. Ama bize bir faydası olamaz, değil mi?"

"Mürekkep çamur oluyor. Peeg kutusunda. Ama bunun dışında tavşan yok; tarlalarda, kuyularda değil. Tavşan yok. Her neyse, onları göremiyorum."

"Kulağa kötü geliyor."

"Vait. Ben daha fazlasını anlatıyorum. Şimdi kulak.

"O zaman Büyük Su'ya gittin mi?" diye sordu Bigwig.

"Hayır, na, yakın değil. Ama dis vay ees nehri dışında, biliyor musun?"

"Hayır, o kadar uzağa gitmedik."

"Ees nehri," diye tekrarladı Kehaar. "İşte burada tavşanlar kasabası var."

"Nehrin diğer tarafında mı?"

"Hayır, hayır. Sen de vay'a git, tarlaların hepsi de vay. Den, uzun vaylerden sonra tavşanlar kasabasına gelir, çok büyük. Ve tarihten sonra demir yol ve den nehri."

"Demir yol mu?" diye sordu Fiver.

"Ya, ya, demir yol. Heem-demir yolu görmedin mi? Erkekler heem yapar."

Kehaar'ın konuşması o kadar tuhaf ve çarpıktı ki, tavşanların onun ne demek istediğinden emin olamamaları çok yaygındı. Şimdi "demir" ve "yol" için kullandığı (martılar için yeterince tanıdık olan) yerel kelimeleri dinleyicileri hemen hemen hiç duymamıştı. Kehaar çabuk sabırsızlanıyordu ve şimdi, sık sık olduğu gibi, onun kendi dünyalarından daha geniş bir dünyaya aşinalığı karşısında kendilerini dezavantajlı hissediyorlardı. Hazel hızlıca düşündü. İki şey açıktı. Kehaar belli ki güneyde bir yerde büyük bir savak bulmuştu: ve demir yol her neyse, çalı hem yolun hem de nehrin bu tarafındaydı. Eğer doğru anlamış olsaydı, demir yol ve ırmağın amaçları doğrultusunda görmezden gelinebileceği anlaşılıyordu.

"Kehaar," dedi, "emin olmak istiyorum. Demir yolu ve nehri düşünmeden tavşanların kasabasına gidebilir miyiz?"

"Ya, ya. Demir yola gitmeyin. Çiş yapmak için çalılıklardaki tavşanlar kasabası, ıssız tarlalar. Bol çamurlu."

"Buradan kasabaya gitmek ne kadar sürer?"

"İki gün mürekkebim yok. Uzun zaman oldu."

"Aferin Kehaar. Umduğumuz her şeyi yaptın. Şimdi dinlen. Seni istediğin kadar besleyeceğiz."

"Şimdi uyu. Yarın bol böcek, ya, ya."

Tavşanlar Petek'e geri döndüler. Hazel, Kehaar'ın haberlerini anlattı ve uzun, düzensiz, aralıklı bir tartışma başladı. Bu onların bir sonuca varma yoluydu. Güneye doğru iki ya da üç günlük bir yolculuk olduğu gerçeği, bir kuruş derin sularda bir o yana bir bu yana hareket ederek, kayarak, gözden kaybolarak, yeniden belirerek, ama her zaman sert dibe doğru batarken dalgalanırken, aralarında titreyip salınıyordu. . Hazel, sonunda dağılıp uyuyana kadar konuşmanın devam etmesine izin verdi.

Ertesi sabah her zamanki gibi hayatlarına devam ettiler, Kehaar'ı ve kendilerini beslediler, oyun oynadılar ve kazdılar. Ama bunca zaman, tıpkı bir daldan düşecek kadar ağır olana kadar bir damla suyun yavaşça şişmesi gibi, ne yapmak istedikleri fikri açık ve fikir birliğine varıyordu. Ertesi gün Hazel bunu apaçık gördü. Öyle oldu ki konuşma zamanı, gün doğarken, Fiver ve diğer üç dört kişiyle birlikte kıyıda otururken geldi. Genel kurul toplamaya gerek yoktu. İş halledildi. Onlara ulaştığında, orada olmayanlar, onu hiç duymadan söylediklerini kabul edeceklerdi.

"Kehaar'ın bulduğu bu warren," dedi Hazel, "büyük olduğunu söyledi."

Bigwig, "Yani onu zorla alamayız," dedi.

Hazel, "Gidip katılmak istediğimi sanmıyorum," dedi. "NS?"

"Ve buradan ayrılmak mı?" yanıtladı Karahindiba. "Bunca çalışmamızdan sonra mı? Ayrıca, sanırım zayıf bir zamanımız olacak. Hayır, eminim hiçbirimiz bunu yapmak istemiyoruz."

Hazel, "Bizim istediğimiz şey biraz tavla alıp buraya getirmek," dedi. "Sence bu zor olacak mı?"

"Düşünmemeliydim," dedi Holly. "Büyük warrens genellikle aşırı kalabalıktır ve bazı tavşanlar yeterince yiyemezler. Yavrular sinirlenir ve gerginleşir ve bu nedenle bazılarının hiç yavru kedisi yoktur. En azından yavrular içlerinde büyümeye başlar. sonra tekrar vücutlarında eriyip gidiyorlar.Bunu biliyor musun?"

"Bilmiyordum," dedi Çilek.

"Çünkü hiçbir zaman aşırı kalabalık olmadınız. Ama bizim warren - Threarah'ın warren'i - bir iki yıl önce aşırı kalabalıktı ve gençlerin çoğu daha doğmadan

yavrularını emiyorlardı. Threarah bana bunu uzun zaman önce söylemişti. El-ahrairah, Frith'le bir pazarlık yaptı. Frith ona tavşanların ölü ya da istenmeyen doğmayacaklarına söz verdi. Eğer onlar için düzgün bir yaşam şansı çok azsa, onları doğmadan vücuduna geri almak bir doe'nun ayrıcalığıdır."

Hazel, "Evet, pazarlık hikayesini hatırlıyorum," dedi. "Demek hoşnutsuzluk olabileceğini mi düşünüyorsun? Bu umut verici. O halde, bu savaş bölgesine bir keşif ekibi göndermemiz gerektiği ve savaşmadan başarılı olma şansının yüksek olduğu konusunda anlaştık. Herkesin gitmesini istiyor musun?"

Blackberry, "Hayır diyebilirim," dedi. "İki ya da üç günlük bir yolculuk; ve hepimiz tehlikedeyiz, hem gidiyor hem de geliyoruz. Üç ya da dört tavşan için hrairden daha az tehlikeli olurdu. Üç ya da dördü hızlı seyahat edebilir ve göze çarpmaz: ve Şef Bu warren'in tavşanının, birkaç yabancının sivil bir taleple gelmesine itiraz etmesi daha az olasıdır."

"Bunun doğru olduğuna eminim," dedi Hazel. "Dört tavşan göndereceğiz: ve onlar bizim bu zor duruma nasıl geldiğimizi açıklayabilirler ve bazılarının onlarla birlikte geri dönmeleri için ikna etmemize izin verilmesini isteyebilirler. Buna hiçbir Tavşan'ın itiraz edebileceğini görmüyorum. Ben hangimizi göndermek için daha iyi olacağını merak ediyorum?"

"Hazel-rah, gitmemelisin," dedi Dandelion. "Sana burada ihtiyaç var ve seni riske atmak istemiyoruz. Herkes bu konuda hemfikir."

Hazel, elçiliği onun yönetmesine izin vermeyeceklerini zaten biliyordu. Bu bir hayal kırıklığıydı ama yine de haklı olduklarını hissetti. Ayrıca, görünüşte veya konuşmacı olarak özellikle etkileyici değildi. Bu başkası için bir işti.

"Tamam," dedi. "Gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Zaten ben doğru adam değilim-Holly öyle. Açıkta hareket etmekle ilgili her şeyi biliyor ve oraya vardığında iyi konuşabilecek."

Buna kimse karşı çıkmadı. Holly bariz bir seçimdi, ancak arkadaşlarını seçmek daha az kolaydı. Herkes gitmeye hazırdı, ama iş o kadar önemliydi ki, sonunda her tavşanı sırayla ele alarak, uzun yolculukta kimin hayatta kalabileceğini, iyi bir şekilde varacağını ve garip bir savaşta iyi bir şekilde aşağı ineceğini tartıştılar. Garip bir şirkette tartışabileceği gerekçesiyle reddedilen Bigwig, ilk başta somurtkan olmaya meyilliydi, ancak Kehaar'a bakmaya devam edebileceğini hatırlayınca kendine geldi. Holly'nin kendisi Bluebell'i almak istedi ama Blackberry'nin dediği gibi, Tavşan Başı'na yapılacak komik bir şaka her şeyi mahvedebilir. Sonunda Silver, Buckthorn ve Strawberry'yi seçtiler. Strawberry çok az şey söyledi, ama açıkçası çok memnun oldu. Korkak

olmadığını göstermek için çok acı çekmişti ve şimdi yeni arkadaşları için değerli olduğunu bilmenin mutluluğunu yaşıyordu.

Sabah erkenden, gri ışıkta başladılar. Kehaar, doğru yöne gittiklerinden emin olmak ve ilerlemeleriyle ilgili haberleri geri getirmek için günün ilerleyen saatlerinde uçmayı taahhüt etmişti. Hazel ve Bigwig onlarla birlikte hangarın güney ucuna gittiler ve uzaktaki çiftliğin batısına doğru kayıp gitmelerini izlediler. Holly kendinden emin görünüyordu ve diğer üçünün morali yüksekti. Kısa süre sonra çimenlerin arasında gözden kayboldular ve Hazel ile Kocamankurt tekrar ormana döndüler.

Hazel, "Eh, elimizden gelenin en iyisini yaptık," dedi. "Artık gerisi onlara ve El-ahrairah'a kalmış. Ama kesinlikle her şey yolunda mı?"

"Buna hiç şüphe yok," dedi Bigwig. "Umarım yakında dönerler. Yuvamda güzel bir geyik ve bir sürü yavru kedi bekliyorum. Bir sürü küçük Kocamankurt, Hazel! Bunu bir düşün ve titreyin!"

24. Nuthanger Çiftliği
Robyn Notyngham'a geldiğinde,

Sertenly olmadan layn,

Tanrı'ya ve Myld Mary'ye dua etti

İlahiyi ortaya çıkarmak için agayn'i kurtarın.

Yanında bir gret-hedid munke duruyordu,

Tanrı'ya dua ediyorum, o olsun!

Tanrı Robyn'i tanıyordu.

O kadar sone hym se.

Robin Hood ve Keşiş (Child's Ballads, No. 119)

Hazel yaz ortası gecesi kıyıda oturdu Beş saatten fazla olmayan bir karanlık vardı ve onu uyanık ve huzursuz tutan solgun, alacakaranlık niteliğindeydi. Her şey iyi gidiyordu. Kehaar, Holly'yi öğleden sonra bulmuş ve hattını biraz batıya doğru düzeltmişti. Artık yolculuk için iki günün yeterli olacağı kesin görünüyordu. Bigwig ve diğer tavşanlardan bazıları, Holly'nin dönüşüne hazırlanmak için yuvalarını genişletmeye çoktan başlamışlardı. Kehaar bir

kerkenezle şiddetli bir kavga etmişti, bir Cornish limanını korkutmaya uygun bir sesle hakaretler yağdırmıştı: ve sonuçsuz bir şekilde sona ermiş olmasına rağmen, kerkenezin hangarın çevresine geleceğe sağlıklı bir saygıyla baktığı görülüyordu. Sandleford'dan yola çıktıklarından beri işler daha iyi görünmemişti.

Hazel'in içine mutlu bir yaramazlık ruhu girdi. Enborne'u geçtikleri sabahki gibi hissetti ve tek başına yola çıkıp fasulye tarlasını buldu. Kendinden emin ve maceraya hazırdı. Ama ne macerası? Dönüşlerinde Holly ve Silver'a söylemeye değer bir şey. Yapacaklarını küçümsememek için iyi bir şey. Hayır, tabii ki değil - ama onlara Tavşan Başlarının her şeyin peşinde olduğunu göstermek için. Kıyıdan aşağı atlayıp çimenlerde bir parça salata sosu koklarken bunu düşündü. Şimdi, onlara hoş olmayan bir şok değil, birazcık ne verebilir? Aniden, "Farz edin, geri döndüklerinde, burada bir ya da iki kişi olduğunu varsayalım," diye düşündü. Aynı anda Kehaar'ın çiftlikte bir kutu dolusu tavşan hakkında söylediklerini hatırladı. Ne tür tavşan olabilirler? Hiç sandıklarından çıktılar mı? Hiç yaban tavşanı görmüşler miydi? Kehaar, çiftliğin aşağıdan çok uzakta olmadığını, küçük bir tepede olduğunu söylemişti. Böylece sabahın erken saatlerinde, adamları gelmeden önce kolayca ulaşılabilirdi. Herhangi bir köpek muhtemelen zincirlenirdi, ama kediler gevşek olurdu. Bir tavşan, açıkta kaldığı ve önce geldiğini gördüğü sürece bir kediyi geçebilir. Önemli olan habersiz takip edilmemekti. Çok şanssız değilse, elil'i çekmeden çalılar boyunca hareket edebilmelidir.

Ama tam olarak ne yapmak niyetindeydi? Neden çiftliğe gidiyordu? Hazel, brülörün sonunu da bitirdi ve yıldız ışığında kendi kendine cevap verdi. "Etrafa bir göz atacağım," dedi, "ve eğer o kutu tavşanları bulabilirsem onlarla konuşmaya çalışacağım; daha fazlası değil. Risk almayacağım - peki, hayır gerçek riskler - buna değip değmediğini görene kadar olmaz."

Yalnız mı gitmeli? Bir refakatçi almak daha güvenli ve daha keyifli olurdu; ama birden fazla değil. Dikkat çekmemeleri gerekir. En iyi kim olurdu? Koca adam mı? Karahindiba? Hazel onları reddetti. Kendisine söyleneni yapacak ve kendi fikirlerine sahip olmayacak birine ihtiyacı vardı. Bir anda Pipkin'i düşündü. Pipkin sorgusuz sualsiz onu takip eder ve onun istediği her şeyi yapardı. O anda muhtemelen Bluebell ve Acorn'la paylaştığı ve Petek'e giden kısa bir koşuda, oyukta uyuyordu.

Hazal şanslıydı. Pipkin'i yuvanın ağzına yakın ve çoktan uyanmış halde buldu. Diğer iki tavşanı rahatsız etmeden onu dışarı çıkardı ve kıyıya koşan koşuşturmacaya kadar götürdü. Pipkin kararsız, şaşkın ve yarı bir tehlike bekleyerek etrafına bakındı.

"Sorun değil, Hlao-roo," dedi Hazel. "Korkacak bir şey yok. Tepeden aşağı inip bir çiftliği bulmama yardım etmeni istiyorum. Duyduğuma göre etrafa bir göz atacağız."

"Bir çiftliğin etrafında dolaşmak, Hazel-rah? Ne için? Tehlikeli olmaz mı? Kediler ve köpekler ve-"

"Hayır, bana çok iyi geleceksin. Sadece sen ve ben - başka kimseyi istemiyorum. Gizli bir planım var; diğerlerine söylememelisin - şimdilik. özellikle senin gelmeni istiyorum ve başka kimse gelmeyecek."

Bu tam olarak Hazel'in amaçladığı etkiye sahipti. Pipkin'in daha fazla iknaya ihtiyacı yoktu ve birlikte, çimenlik yol boyunca, uçurumun ilerisinde ve aşağısında çim boyunca yola koyuldular. Dar ağaç kuşağından geçtiler ve Holly'nin karanlıkta Kocamanken dediği tarlaya geldiler. Hazel burada durakladı, burnunu çekti ve dinledi. Baykuşların geri döndüğü, genellikle gittikleri gibi avlandıkları zaman şafaktan önceydi. Yetişkin bir tavşan baykuşlardan gerçekten tehlikede olmasa da, onları dikkate almayan çok az kişi vardır. Kaburgalar ve tilkiler de yurt dışında olabilir, ama gece durgun ve nemliydi ve Hazel, neşeli özgüveni içinde güvendeydi, dört ayağı üzerinde herhangi bir avcıyı ya koklayacağından ya da duyacağından emindi.

Çiftlik nerede olursa olsun, tarlanın karşı kenarında uzanan yolun ötesinde olmalıdır. Pipkin hemen arkasındayken, kolay bir tempoda yola koyuldu. Holly ve Bluebell'in geldikleri çalılıkların içinde ve dışında sessizce hareket ederek ve yolda, yukarıdaki karanlıkta hafifçe vızıldayan kabloların altından geçerek, yola ulaşmaları sadece birkaç dakika sürdü.

Her şeyin yolunda olduğunu kesin olarak bildiğimiz zamanlar vardır. İyi bir vuruş sırası oynamış bir topa vuran oyuncu daha sonra topu kaçıramayacağını hissettiğini söyleyecektir ve şanslı gününde bir konuşmacı ya da oyuncu, seyircisinin onu sanki mucizevi, yüzer bir suda yüzüyormuş gibi taşıdığını hissedebilir. Hazel şimdi bu duyguya sahipti. Etrafında sessiz yaz gecesi vardı, yıldızların ışığıyla parlıyordu ama bir yanda şafağa kadar solgundu. Korkacak bir şey yoktu ve binlerce çiftlik avlusunu birbiri ardına atlamaya hazır hissediyordu. Katran kokulu yolun üzerindeki kıyıda Pipkin'le birlikte otururken, genç bir farenin karşı çitin üzerinden uçup, altlarında solmakta olan bir yonca yığını içinde gözden kaybolduğunu gördüğünde pek şanslı olmadı. Bir rehberin ya da diğerinin ortaya çıkacağını biliyordu. Hızla kıyıdan aşağı indi ve hendekte burun kıvıran fareyi buldu.

"Çiftlik," dedi Hazel, "çiftlik nerede, buraya yakın, küçük bir tepede?"

Fare seğiren bıyıklarla ona baktı. Dost olmak için özel bir nedeni yoktu ama Hazel'in bakışında medeni bir cevabı doğal kılan bir şey vardı.

"Yol üstü. Üst şerit."

Gökyüzü her an daha da aydınlanıyordu. Hazel, Pipkin'i küçük sokağın yakın tarafını çevreleyen çitin altında yakalayan Pipkin'i beklemeden yolu geçti. Buradan, bir dinleme molasından sonra kuzey silüetine doğru yokuş yukarı çıkmaya başladılar.

Nuthanger eski bir masaldaki bir çiftlik gibidir. Ecchinswell ile Aşağı Watership'in eteği arasında ve her birinden yaklaşık yarım mil uzaklıkta, kuzey tarafında daha dik, ancak aşağı sırtın kendisi gibi güneye hafifçe inen geniş bir tepecik var. Dar şeritler her iki yamacı da tırmanıyor ve düz zirveyi çevreleyen büyük bir karaağaç çemberinde birleşiyor. Herhangi bir rüzgar - en hafifi bile - karaağaçların yüksekliğinden hızlı, çok yapraklı ve güçlü bir ses çıkarır. Bu halkanın içinde ahırları ve müştemilatlarıyla birlikte çiftlik evi duruyor. Ev iki yüz yaşında olabilir veya daha eski, tuğladan yapılmış, cephesi güneye, aşağıya doğru bakan taş cepheli olabilir. Doğu tarafında, evin önünde, yerden yüksekte, mertek taşları üzerinde bir ahır; ve tersi inek bayırıdır.

Hazel ve Pipkin yamacın tepesine ulaştıklarında, ilk ışık çiftlik avlusunu ve binaları açıkça gösterdi. Etraflarında cıvıldayan kuşlar, eski günlerde alışık oldukları kuşlardı. Alçak bir dalda bir kızılgerdan bir cümleyi cıvıldayarak söyledi ve çiftlik evinin ötesinden kendisine cevap verecek bir başkasını dinledi. Bir ispinoz düşen küçük şarkısını söyledi ve daha ileride, bir karaağaçta yükseklerde bir chiffchaff seslenmeye başladı. Hazel durdu ve sonra havayı daha iyi koklamak için doğruldu. Güçlü saman ve inek gübresi kokuları, karaağaç yaprakları, küller ve sığır yemi kokularına karıştı. Eğitimli bir kulakta zilin tınıları gibi daha hafif izler burnuna geldi. Tütün, doğal olarak: epeyce kedi ve daha az köpek ve sonra birdenbire ve şüphesiz tavşan. Pipkin'e baktı ve kendisinin de yakaladığını gördü.

Bu kokular onlara ulaşırken onlar da dinliyorlardı. Ama kuşların hafif hareketlerinin ve hemen etraflarındaki sineklerin ilk vızıltısının ötesinde, ağaçların sürekli hışırtısından başka bir şey duyamıyorlardı. Kuzeydeki dik eğimin altında hava durgundu, ama burada güneyden esen esinti, tıpkı güneş ışığının bir bahçe üzerindeki etkisinin çiy tarafından büyütülmesi gibi, sayısız küçük, çırpınan yapraklarıyla karaağaçlar tarafından büyütüldü. En tepedeki dallardan gelen ses, Hazel'ı rahatsız etti çünkü devasa bir yaklaşmayı önerdi - asla tamamlanmayan bir yaklaşım: ve o ve Pipkin bir süre hareketsiz kaldılar, tepedeki bu yüksek sesli ama anlamsız şiddeti gergin bir şekilde dinlediler.

Kedi görmediler, ama evin yakınında düz çatılı bir köpek kulübesi vardı. İçeride uyuyan köpeğe bir göz atabildiler - büyük, düz saçlı, siyah bir köpek, başı patilerinin üzerindeydi. Hazel zinciri göremedi; ama sonra, bir an sonra, kulübenin kapısından çıkan ve çatıda bir tür sabitleme ile biten ince bir ipin çizgisini fark etti. "Neden bir ip?" merak etti ve sonra düşündü, "Çünkü huzursuz bir köpek geceleri onu tıngırdatamaz."

İki tavşan müştemilatlar arasında dolaşmaya başladı. İlk başta siperde kalmaya ve sürekli olarak kediler için nöbet tutmaya özen gösterdiler. Ama hiçbirini görmediler ve kısa süre sonra daha cesurlaştılar, açık alanları geçtiler ve hatta yabani ot ve sert otların arasındaki karahindibaları kemirmek için durdular. Kokunun rehberliğinde Hazel alçak çatılı bir barakanın yolunu tuttu. Kapı yarı açıktı ve tuğla eşiğinde çok az duraksayarak kapıdan geçti. Kapının hemen karşısında, geniş ahşap bir rafta -bir tür platform- üzerinde tel örgülü bir baraka duruyordu. Ağın arasından kahverengi bir kase, biraz yeşillik ve iki ya da üç tavşanın kulaklarını görebiliyordu. O bakarken, tavşanlardan biri tele yaklaştı, dışarı baktı ve onu gördü.

Platformun yanında, yakın tarafta, yukarı doğru kıvrılmış bir saman balyası vardı. Hazel hafifçe üzerine atladı ve oradan eski ve yumuşak yüzeyli, tozlu ve samanla kaplı kalın kalaslara atladı. Sonra kapının hemen içinde bekleyen Pipkin'e döndü.

"Hlao-roo," dedi, "buradan çıkmanın tek bir yolu var. Kedileri gözetlemeye devam etmen gerekecek yoksa tuzağa düşebiliriz. Kapıda dur ve dışarıda bir kedi görürsen hemen bana söyle. "

"Pekâlâ, Hazel-rah," dedi Pipkin. "Şu anda her şey açık."

Hazel kulübenin yanına gitti. Kablolu ön kısım rafın kenarından dışarı çıkıyordu, böylece ne ulaşabiliyor ne de içeri bakabiliyordu, ancak ona bakan tahtalardan birinde bir budak deliği vardı ve uzak tarafta seğiren bir burun görebiliyordu.

"Ben Hazel-rah'ım," dedi. "Seninle konuşmaya geldim. Beni anlıyor musun?"

Cevap biraz tuhaftı ama mükemmel bir şekilde anlaşılır Lapine.

"Evet, sizi anlıyoruz. Benim adım Boxwood. Nereden geliyorsunuz?"

"Tepelerden. Arkadaşlarım ve ben istediğimiz gibi yaşıyoruz, erkeksiz. Ot yiyoruz, güneşte uzanıyoruz ve yeraltında uyuyoruz. Siz kaç kişisiniz?"

"Dört. Dolar ve yapar."

"Hiç dışarı çıktın mı?"

"Evet, bazen. Bir çocuk bizi dışarı çıkarıyor ve çimenlerin üzerine bir kalem koyuyor."

"Size warren'ımı anlatmaya geldim. Daha fazla tavşana ihtiyacımız var. Çiftlikten kaçıp bize katılmanızı istiyoruz."

Boxwood, "Bu kulübenin arkasında bir tel kapı var" dedi. "Oraya gel: daha kolay konuşabiliriz."

Kapı, ahşap bir çerçeve üzerine tel örgüden yapılmıştı, dikmelere çivilenmiş iki deri menteşe ve bir tel bükülmesiyle tutturulmuş bir çengel ve zımba vardı. Dört tavşan tele sıkıştırılmış, burunlarını ağlara bastırıyordu. İki - Laurel ve Clover - kısa saçlı siyah Ankaralılar. Diğerleri, Boxwood ve geyiği Haystack, siyah-beyaz Himalayalardı.

Hazel, ineklerin hayatından, yaban tavşanlarının yaşadığı heyecan ve özgürlükten bahsetmeye başladı. Her zamanki dobra dobra üslubuyla, warren'inin hiçbir şeyi olmamasının zor durumunu ve nasıl bazılarını aramaya geldiğini anlattı. "Ama" dedi, "sizin eşyalarınızı çalmak istemiyoruz. Dördünüz de bize katılabilirsiniz, hem para hem de. Tepelerde herkese yetecek kadar var." Günbatımında akşam yemeğinden ve uzun çimenlerde sabahın erken saatlerinden bahsetmeye devam etti.

Kafes tavşanları hem şaşkın hem de büyülenmiş görünüyordu. Angora geyiği olan Yonca -güçlü, aktif bir tavşan- Hazel'in tarifiyle açıkça heyecanlandı ve warren ve inişler hakkında birkaç soru sordu. Barakadaki hayatlarını sıkıcı ama güvenli buldukları ortaya çıktı. Elil hakkında şu ya da bu kaynaktan çok şey öğrenmişlerdi ve birkaç yaban tavşanının uzun süre hayatta kaldığından emin görünüyorlardı. Hazel, onunla konuşmaktan memnun olduklarını ve monoton yaşamlarına biraz heyecan ve değişiklik getirdiği için ziyaretini memnuniyetle karşılasalar da, karar verip harekete geçme kapasitelerinin olmadığını fark etti. Nasıl karar vereceklerini bilmiyorlardı. Ona ve arkadaşlarına göre, algılamak ve oyunculuk ikinci doğaydı; ama bu tavşanların hayatlarını kurtarmak ve hatta yemek bulmak için hiçbir zaman harekete geçmeleri gerekmemişti. Eğer onlardan herhangi birini aşağıya kadar götürecekse, zorlamaları gerekirdi. Bir süre sessizce oturdu, kulübenin dışındaki tahtalara dökülen kepek parçasını kemirdi. Sonra dedi ki,

"Şimdi tepelerdeki arkadaşlarıma geri dönmeliyim: ama geri döneceğiz. Bir gece geleceğiz ve geldiğimizde, inanın bana, kulübenizi çiftçinin yaptığı kadar kolayca açacağız: ve sonra, herhangi biriniz. dileyen bizimle gelmekte özgür olacak."

Şimşir cevap vermek üzereydi ki aniden Pipkin yerden konuştu. "Hazel, dışarıdaki bahçede bir kedi var!"

Hazel Boxwood'a "Açıkta olduğumuz sürece kedilerden korkmuyoruz" dedi. Acelesiz görünmeye çalışarak saman balyasından geçerek yere geri döndü ve kapıya doğru yürüdü. Pipkin menteşeden bakıyordu. Açıkça korkmuştu.

"Sanırım kokumuzu aldı Hazel," dedi. "Korkarım nerede olduğumuzu biliyor."

Hazel, "O halde orada kalma," dedi. "Beni yakından takip et ve yaptığım zaman koş." Menteşeden dışarı bakmayı beklemeden barakanın yarı açık kapısının etrafından dolandı ve eşikte durdu.

Beyaz göğüslü ve pençeli bir tekir olan kedi, küçük avlunun diğer ucundaydı, bir kütük yığınının kenarında yavaş ve kasıtlı olarak yürüyordu. Hazel kapıda göründüğünde, onu hemen gördü ve dik dik, bakan gözleri ve seğiren kuyruğuyla hareketsiz kaldı. Hazel eşiği yavaşça atladı ve tekrar durdu. Avluya güneş ışığı çoktan yansımıştı ve sessizlikte sinekler birkaç metre ötede bir gübre parçasının etrafında vızıldıyordu. Saman, toz ve alıç kokusu vardı.

"Aç görünüyorsun," dedi Hazel kediye. "Sıçanlar fazla zeki oluyor herhalde?"

Kedi cevap vermedi. Hazel güneş ışığında gözlerini kırpıştırarak oturdu. Kedi neredeyse dümdüz yere çömeldi, başını ön patilerinin arasından öne doğru uzattı. Yakında, Pipkin kıpırdandı ve gözlerini kediden hiç ayırmayan Hazel, onun titrediğini hissedebiliyordu.

"Korkma, Hlao-roo," diye fısıldadı, "Seni uzaklaştıracağım, ama bizim için gelene kadar beklemelisin. Kıpırdama."

Kedi kuyruğunu kırbaçlamaya başladı. Arka bacakları havaya kalktı ve artan bir heyecanla bir o yana bir bu yana sallandı.

"Koşabilir misin?" dedi Hazal. "Sanmıyorum. Neden, seni patlak gözlü, arka kapı daire-kazıyıcı-"

Kedi kendini avlunun diğer ucuna fırlattı ve iki tavşan arka ayaklarını kuvvetlice iterek uçmaya başladı. Kedi gerçekten de çok hızlı geldi ve her ikisi de anında

hareket etmeye hazır olmalarına rağmen, avludan zar zor çıktılar. Uzun ahırın yanından yukarı koşarken, ipinin sonuna kadar koşarken Labrador'un heyecanla havladığını duydular. Bir erkek sesi ona bağırdı. Yolun yanındaki çitin örtüsünden dönüp geriye baktılar. Kedi bir an durmuştu ve umursamaz bir tavırla bir pençesini yalıyordu.

"Aptal görünmekten nefret ederler," dedi Hazel. "Bize daha fazla sorun çıkarmaz. Bize böyle saldırmasaydı, bizi çok daha fazla takip ederdi ve muhtemelen bir başkasını da çağırırdı. Ve bir şekilde, onlar yapmadıkça bir atılım yapamazsınız. ilk. Bunun geldiğini görmen iyi oldu, Hlao-roo."

"Yardım ettiysem sevinirim Hazel. Ama ne yapıyorduk ve kutudaki tavşanlarla neden konuştun?"

"Sana daha sonra her şeyi anlatacağım. Şimdi tarlaya gidelim ve beslenelim, sonra eve istediğin kadar yavaş gidebiliriz."

25. Baskın
O, rıza göstererek gitti, yoksa kral değildi… Ona, "Adak sunma zamanı geldi" demek kimsenin haddi değildi.

Mary Renault, Kral Ölmeli

Her şey ortaya çıktığı gibi, Hazel ve Pipkin akşama kadar Petek'e geri dönmediler. Soğuk bir rüzgarla yağmur yağmaya başladığında hala tarlada besleniyorlardı ve önce yakındaki hendeğe sığındılar ve daha sonra - hendek bir yamaçta olduğu ve yaklaşık on dakika içinde yağmur suyunun adil bir şekilde aktığı için - yolun yarısında bazı barakaların arasında. Kalın bir saman yığınına girdiler ve bir süre fareleri dinlemeye devam ettiler. Ama her şey sessizdi ve dışarıda sabah için yağmur bastırırken, uykuya daldılar ve uykuya daldılar. Uyandıklarında öğleden sonraydı ve hâlâ çiseliyordu. Hazel'e özel bir acelesi yokmuş gibi geldi. Islak zeminde ilerlemek zahmetli olurdu ve her halükarda kendine saygısı olan hiçbir tavşan, barakaların çevresinde yem olmadan buradan ayrılamaz. Bir süre onları bir yığın mangel ve İsveçli işgal etti ve ancak ışık solmaya başladığında yola çıktılar. Zamanlarını aldılar ve hava kararmadan biraz önce askıya ulaştılar, onları sırılsıklam kürkün rahatsızlığından daha kötü rahatsız edecek hiçbir şey yoktu. Tavşanlardan sadece iki ya da üçü, ıslak zeminde oldukça yumuşak bir serçeye çıktı. Kimse onların yokluğunu fark etmedi ve Hazel hemen yeraltına inip Pipkin'e maceraları hakkında şimdilik hiçbir şey söylememesini söyledi. Yuvasını boş buldu, uzandı ve uykuya daldı.

Uyandığında her zamanki gibi Fiver'ı yanında buldu. Şafaktan biraz önceydi. Toprak zemin hoş bir şekilde kuru ve rahattı ve Fiver konuştuğunda tekrar uyumak üzereydi.

"Islanmışsın Hazel."

"Eh, peki ya? Çimler ıslak, biliyorsun."

"Silflay'de o kadar ıslanmadın. Islanmıştın. Dün hiç burada değildin, değil mi?"

"Oh, tepeden aşağı yiyecek aramaya gittim."

"İsveçli yemek: ve ayakların çiftlik tavuklarının pisliği ve kepek kokuyor. Ama başka komik bir şey daha var - kokusunu alamadığım bir şey . Ne oldu?"

"Pekala, bir kediyle biraz fırçaladım, ama neden endişeleniyorsun?"

"Çünkü bir şey saklıyorsun Hazel. Tehlikeli bir şey."

"Tehlikede olan Holly, ben değil. Neden benim için uğraşıyorsun?"

"Çobanpüskülü?" Fiver şaşkınlıkla yanıtladı. "Ama Holly ve diğerleri dün akşam erkenden büyük warren'e ulaştılar. Kehaar bize söyledi. Bilmediğini mi söylemek istiyorsun?"

Hazel kendini oldukça kapılmış hissetti. "Eh, şimdi biliyorum," diye yanıtladı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Fiver, "İş bu noktaya geliyor," dedi. "Dün bir çiftliğe gittin ve bir kediden kaçtın. Ve her ne yapıyorsan, o kadar çok şey düşünüyordun ki dün gece Holly'yi sormayı unuttun."

"Pekala, peki, Fiver-sana her şeyi anlatacağım. Pipkin'i aldım ve Kehaar'ın bize bir kulübede tavşanların nerede olduğunu söylediği o çiftliğe gittim. Tavşanları buldum ve onlarla konuştum. bir gece geri dönüp onları dışarı çıkarmaya, gelip bize burada katılmaya karar verdim."

"Ne için?"

"Eh, ikisi iyi, bunun için."

"Ama Holly başarılı olursa, yakında bir sürü şeyimiz olacak: ve şimdiye kadar duyduğuma göre, barınak tavşanları kolay kolay vahşi yaşam sürmezler. Gerçek şu ki, sen sadece aptal bir gösterişsin."

"Aptalca bir gösteriş mi?" dedi Hazal. "Eh, Bigwig ve Blackberry'nin öyle düşünüp düşünmediğini göreceğiz."

Fiver, "Bizim için çok az veya hiç değeri olmayan bir şey için sizin ve diğer tavşanların hayatlarını riske atmak," dedi. "Ah, evet, elbette diğerleri de seninle gelecek. Sen onların Baş Tavşanısın. Neyin mantıklı olduğuna karar vermen gerekiyor ve onlar sana güveniyorlar. Onları ikna etmek hiçbir şey kanıtlamayacak, ama üç ya da dört ölü tavşan seni kanıtlayacak." çok geç olduğunda aptalsın."

"Ah, sus," diye yanıtladı Hazel. "Yatmaya gidiyorum."

Ertesi sabah, saygıdeğer bir koro için Pipkin'le birlikte, çiftliğe yaptığı ziyareti diğerlerine anlattı. Beklediği gibi, Bigwig baraka tavşanlarını serbest bırakmak için bir baskın fikrine atladı.

"Yanlış olamaz," dedi. "Harika bir fikir Hazel! Kafes nasıl açılır bilmiyorum ama Blackberry halleder. Beni rahatsız eden şey senin o kediden kaçtığını düşünmek. İyi bir tavşan, her gün bir kedinin dengidir. Annem bir kere gitmiş ve ona hatırı sayılır bir şey vermiş, size söyleyebilirim ki: sonbaharda söğüt otu gibi kürkünü kaşıdı! Çiftlik kedilerini bana ve diğerlerinden bir iki tanesine bırakın yeter!"

Blackberry biraz daha inandırıcı geldi: ama o da, Kocaman ve Hazel gibi, Holly ile keşif gezisine çıkmadığı için gizlice hayal kırıklığına uğradı: ve diğer ikisi, kulübeyi nasıl alacaklarını söylemesi için ona güvendiklerini belirttiklerinde. aç, gelmeyi kabul etti.

"Herkesi almak zorunda mıyız?" O sordu. "Köpeğin bağlı olduğunu söylüyorsun ve sanırım üçten fazla kedi olamaz. Çok fazla tavşan sadece karanlıkta baş belası olur: Biri kaybolacak ve onu aramak için zaman harcamak zorunda kalacağız."

"Pekala, Dandelion, Speedwell ve Hawkbit, o zaman," dedi Bigwig, "ve diğerlerini geride bırak. Bu gece gitmek mi istiyorsun, Hazel-rah?"

Hazel, "Evet, ne kadar erken o kadar iyi," dedi. "Şu üçünü yakalayın ve onlara söyleyin. Yazık ki karanlık olacak - Kehaar'ı alabilirdik: bundan zevk alırdı."

Ancak, o geceye dair umutları boşa çıktı, çünkü yağmur alacakaranlıktan önce geri döndü, kuzeybatı rüzgarına yerleşti ve aşağıdaki kulübe çitlerinden çiçek açan kurtçukların tatlı-ekşi kokusunu tepeye taşıdı. Hazel, ışık iyice sönene kadar kıyıda oturdu. Sonunda, yağmurun geceye kalacağı belli olunca, Petek'teki diğerlerine katıldı. Kehaar'ı rüzgardan ve ıslaklıktan aşağı inmeye ikna etmişlerdi ve Dandelion'un El-ahrairah hikayelerinden birini, herkesi şaşkına çeviren ama büyüleyen olağanüstü bir hikaye takip etti, Frith'in bir yolculuğa çıkıp gitmek zorunda kaldığı bir zaman hakkında. tüm dünya yağmurla kaplanacak. Ama bir adam, Frith geri dönene ve onları dışarı salana kadar tüm hayvanları ve kuşları tutan büyük bir yüzer kulübe inşa etti.

"Bu gece olmayacak, değil mi Hazel-rah?" diye sordu Pipkin, dışarıdaki kayın yapraklarındaki yağmuru dinleyerek. "Burada kulübe yok."

"Kehaar seni aya uçuracak, Hlao-roo," dedi Bluebell, "ve donda bir huş ağacı dalı gibi Kocakak'ın başına inebilirsin. Ama önce uyumak için zaman var."

Ancak Fiver uyumadan önce Hazel ile baskın hakkında tekrar konuştu.

"Sanırım gitmemeni istemek iyi bir şey değil mi?" dedi.

"Buraya bak," diye yanıtladı Hazel, "çiftlikteki kötü dönüşlerinden biri oldu mu? Varsa, neden doğrudan söylemiyorsun? O zaman hepimiz nerede olduğumuzu bilirdik."

Fiver, "Çiftlik hakkında şu ya da bu şekilde hiçbir fikrim yok" dedi. "Ama bu her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmiyor. Duygular istedikleri zaman gelirler - her zaman gelmezler. Borç için değil, karga için değil. İş o noktaya gelirse, neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Holly ve diğerleri.İyi ya da kötü olabilir.Ama sende beni korkutan bir şey var Hazel:sadece sen, diğerlerinin hiçbiri değil.Tek başınasın, keskin ve berraksın, gökyüzüne karşı ölü bir dal gibi "

"Pekâlâ, eğer benim için sorun gördüğünü ve diğerlerinin görmediğini görüyorsan, onlara söyle, ben de bundan uzak durmam gerekip gerekmediğine karar vermelerini onlara bırakayım. Ama bu çok fazla pes etmek, Fiver, Biliyorsun. Sözünle bile, birileri korktuğumu düşünecek."

"Pekâlâ, riske girmeye değmez diyorum Hazel. Neden Holly'nin geri dönmesini beklemiyoruz? Yapmamız gereken tek şey bu."

"Holly'yi beklersem tuzağa düşerim. İstediğim şeyin, o döndüğünde burada olması olduğunu göremiyor musun? Ama bak Fiver, sana ne diyeceğim. Ben

geldim. sana o kadar çok güvenmek ki en büyük özeni göstereceğim.Aslında, ben çiftlik bahçesine bile gitmeyeceğim.Dışarıda, yolun başında olacağım: ve eğer bu korkularını yarı yolda karşılamıyorsa, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

Fiver daha fazla konuşmadı ve Hazel düşüncelerini baskınlara ve baraka tavşanlarının uzaklara dönüp savaş alanına gitmelerini sağlamanın önceden gördüğü zorluğa çevirdi.

Ertesi gün, ıslaktan geriye kalanları temizleyen taze bir rüzgarla birlikte aydınlık ve kuruydu. Bulutlar, Hazel'in aşağıya ilk tırmandığı Mayıs akşamı olduğu gibi, güneyden tepenin üzerinden hızla geldi. Ama şimdi daha yüksek ve daha küçüktüler, sonunda gelgitteki bir kumsal gibi uskumru gökyüzüne yerleşiyorlardı. Hazel, Bigwig ve Blackberry'yi uçurumun kenarına götürdü, oradan küçük tepedeki Nuthanger'ı görebileceklerdi. Yaklaşımı anlattı ve tavşan kafesinin nasıl bulunacağını açıklamaya devam etti. Bigwig'in morali yüksekti. Rüzgar ve harekete geçme olasılığı onu heyecanlandırdı ve Dandelion, Hawkbit ve Speedwell ile bir kedi gibi davranarak ve onları olabildiğince gerçekçi bir şekilde ona saldırmaya teşvik ederek biraz zaman geçirdi. Fiver ile konuşması onu biraz bulandırmış olan Hazel, onların çimenlerin üzerinde boğuşmalarını izlerken toparlandı ve sonunda, Nuthanger tekiri gibi tüm dünyaya dik dik bakan ve titreyen kedi olarak önce bir saldırgan, sonra da kedi olarak katılarak sona erdi.

"Tüm bunlardan sonra bir kediyle karşılaşmazsak hayal kırıklığına uğrayacağım," dedi Dandelion, bir yandan düşmüş bir kayın dalına koşma sırasını beklerken, onu iki kez pençeleyip tekrar dışarı fırladı. "Gerçekten tehlikeli bir hayvan hissediyorum."

Yakındaki çimenlerde salyangoz avlamakta olan Kehaar, "Seni vatch heem, Meester Dando," dedi, "Meester Pigvig, 'hiçbir şey yok mu? bak, sen kulak yok. Den yomp! E gel."

"Ama oraya yemek yemeye gitmiyoruz Kehaar," dedi Bigwig. "Bütün farkı yaratan bu. Bütün zaman boyunca kedileri izlemeyi bırakmayacağız."

"Neden kediyi yemiyorsun?" dedi Bluebell. "Ya da üremek için buraya bir tane mi getirelim? Bu, warren sürüsünü hiç bitmeyecek şekilde iyileştirmeli."

Hazel ve Bigwig, çiftlik sessizleşir çökmez baskının hava karardıktan hemen sonra yapılması gerektiğine karar vermişlerdi. Bu, yalnızca Hazel'in bildiği karada bir gece yolculuğunun karmaşasını riske atmak yerine, günbatımında uzaktaki kulübelere giden yarım mili kat edecekleri anlamına geliyordu.

İsveçliler arasında bir yemek çalabilir, karanlığa kadar durabilir ve iyice dinlendikten sonra çiftliğe giden kısa mesafeyi kat edebilirlerdi. O zaman - kedilerle baş edebildikleri sürece- barakayı halletmek için bolca zamanları olacaktı; oysa şafağa varacak olsalardı, olay yerine insanlar gelmeden önce zamana karşı çalışıyor olacaklardı. Sonunda, baraka tavşanları ertesi sabaha kadar kaçırılmayacaktı.

"Ve unutma," dedi Hazel, "muhtemelen bu tavşanların aşağı inmeleri uzun zaman alacak. Onlara karşı sabırlı olmamız gerekecek. Bunu karanlıkta yapmayı tercih ederim, elil ya da elil yok. güpegündüz ortalığı karıştırmak istemiyorum."

"En kötüsüne gelirsek," dedi Bigwig, "tavşanları bırakıp kaçabiliriz. Elil en arkayı alır, değil mi? Zor olduğunu biliyorum, ama eğer gerçekten bir sorun varsa, önce kendi tavşanlarımızı kurtarmalıyız. . Umalım ki bu olmasın."

Yola çıktıklarında Fiver ortalıkta görünmüyordu. Hazel rahatladı, çünkü Fiver'ın morallerini bozacak bir şey söylemesinden korkuyordu. Ama Pipkin'in geride bırakılmanın yarattığı hayal kırıklığıyla baş etmek için daha kötü bir şey yoktu; ve Hazel ona tek sebebin zaten üzerine düşeni yapmış olması olduğuna dair güvence verdiğinde bu durum ortadan kalktı. Bluebell, Acorn ve Pipkin onlarla birlikte tepenin eteğine geldiler ve çalılıklardan aşağı onları izlediler.

Gün batımından sonra alacakaranlıkta kulübelere ulaştılar Yaz akşamı baykuşlar tarafından bozulmamıştı ve o kadar sessizdi ki, uzak ormanlardaki bir bülbülün aralıklı, monoton "Chug chug chug"unu açıkça duyabiliyorlardı. İsveçlilerden iki fare dişlerini gösterdi, daha iyi düşündü ve onları yalnız bıraktı. Yiyecek aradıklarında, batı ışığı tamamen kaybolana kadar samanda rahatça dinlendiler.

Tavşanlar yıldızlara isim vermezler, ama yine de Hazel, Capella'nın yükselişinin görüntüsüne aşinaydı; ve şimdi, çiftliğin sağındaki karanlık kuzeydoğu ufkunda altın sarısı ve parlak durana kadar onu izledi. Çıplak bir dalın yanında sabitlediği belirli bir noktaya geldiğinde, diğerlerini uyandırdı ve onları yokuştan karaağaçlara doğru götürdü. Tepeye yakın bir yerde çitin içinden kaydı ve onları şeride indirdi.

Hazel, Bigwig'e Fiver'a tehlikeden uzak durma sözünü zaten söylemişti; ve ilk günlerden beri çok değişmiş olan Bigwig'i bulmakta hiçbir kusur yoktu.

Fiver öyle diyorsa, yapsan iyi olur Hazel, dedi. "Nasılsa bize uyar. Çiftliğin dışında güvenli bir yerde kal, biz de tavşanları sana getirelim: o zaman yönetimi devralıp hepimizi uzaklaştırabilirsin." Hazel'in söylemediği şey, şeritte kalması fikrinin kendi önerisi olduğu ve Fiver'ın sadece onu baskın fikrinden tamamen vazgeçmeye ikna edemediği için razı olduğuydu.

Yolun eşiğinde düşmüş bir dalın altına çömelmiş olan Hazel, diğerlerinin Kocamanı'yı çiftlik avlusuna doğru takip etmelerini izledi. Yavaş yavaş gittiler, tavşan modası, hop, adım ve duraklama. Gece karanlıktı ve kısa süre sonra gözden kayboldular, gerçi uzun ahırın yanından aşağı indiklerini duyabiliyordu. Beklemek için yerleşti.

Bigwig'in eylem umutları neredeyse bir anda gerçekleşti. Ambarın uzak ucuna vardığında karşılaştığı kedi, Hazel'ın tekiri değil, bir başkasıydı; zencefil, siyah ve beyaz (ve dolayısıyla bir dişi); yağmurda çiftlik pencerelerinde oturan ya da güneşli öğleden sonraları çuvalların tepesinden izleyen ince, tırıslı, hızlı hareket eden, kuyruğu seğiren kedilerden biri. Ahırın köşesinden hızla geldi, tavşanları gördü ve öldü.

Bigwig bir an tereddüt etmeden, sanki aşağıdan kayın dalıymış gibi doğruca ona gitti. Ama Dandelion ondan daha hızlı koştu, kaşıdı ve havaya sıçradı. Döndüğünde, Bigwig diğer taraftan tüm ağırlığını onun üzerine attı. Kedi ısırıp tırmalayarak onunla birlikte kapandı ve Kocamandal yerde yuvarlandı. Diğerleri onun bir kedi gibi küfür ettiğini ve tutunmaya çalıştığını duyabiliyordu. Sonra bir arka bacağını kedinin yan tarafına attı ve birkaç kez hızla geriye doğru tekme attı.

Kedilere aşina olan herkes, kararlı bir saldırganın umurunda olmadığını bilir. Kendini bir kediye hoş göstermeye çalışan bir köpek, acılarından dolayı çok iyi kaşınabilir. Ama aynı köpeğin saldırıya geçmesine izin verin ve birçok kedi onunla tanışmak için beklemeyecektir. Çiftlik kedisi, Bigwig'in hücumunun hızı ve öfkesi karşısında şaşkına dönmüştü. Zayıf ve iyi bir çıngıraklı değildi, ancak harekete geçmeye çalışan adanmış bir dövüşçüye karşı şanssızdı. Bigwig'in ulaşamayacağı bir yerde tırmalayarak giderken Speedwell onu yüzüne kelepçeledi. Bu, vurulan son darbeydi, çünkü yaralı kedi avluya fırladı ve inek otunun çitinin altında kayboldu.

Bigwig, bir arka bacağının iç kısmındaki üç derin, paralel çizikten kanıyordu. Diğerleri onu överek etrafına toplandılar, ama o onları kısa keserek, yolunu bulmaya çalışırken karanlık avluya baktı.

"Hadi," dedi. "Çabuk da, köpek hala sessizken. Kulübe: baraka - nereye gidiyoruz?"

Küçük bahçeyi bulan Hawkbit'ti. Hazel, kulübenin kapısının kapanma ihtimaline karşı endişeliydi; ama aralık duruyordu ve beşi birbiri ardına içeri girdiler. Kalın karanlıkta kulübeyi seçemiyorlardı ama tavşanların hem kokusunu hem de duyabiliyorlardı.

"Böğürtlen," dedi Bigwig çabucak, "benimle gel ve kafesi aç. Siz diğer üçünüz, izlemeye devam edin.

Başka bir kedi gelirse, onu kendin almak zorunda kalacaksın."

"İyi," dedi Karahindiba. "Bunu bize bırakın."

Bigwig ve Blackberry saman balyasını buldu ve kalaslara tırmandı. Onlar bunu yaparken, Boxwood kulübeden konuştu.

"Kim o? Hazel-rah, geri döndün mü?"

"Bizi Hazel-rah gönderdi," diye yanıtladı Blackberry. "Seni çıkarmaya geldik. Bizimle gelir misin?"

Samanda bir duraklama ve biraz hareket oldu ve sonra Clover, "Evet, bizi dışarı çıkar" diye yanıtladı.

Blackberry tel kapıya doğru burnunu çekti ve oturdu, çerçeveye, çileye ve zımbaya burnunu çekti. Deri menteşelerin ısıracak kadar yumuşak olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Sonra, çerçeveyle o kadar pürüzsüz ve aynı hizada olduklarını gördü ki dişlerini onlara geçiremedi. Birkaç kez bir tutuş bulmaya çalıştı ve sonunda bir kayıpla arkaya yaslandı.

"Bu kapının iyi olacağını sanmıyorum," dedi. "Başka bir yolu var mı acaba?"

O anda Boxwood arka ayakları üzerinde durdu ve ön pençelerini telin üzerine koydu. Ağırlığının altında, kapının üst kısmı hafifçe dışa doğru bastırıldı ve iki deri menteşenin üst kısmı, dış çivinin onu kulübenin gövdesine tuttuğu yerde hafifçe açıldı. Boxwood dört ayak üzerine düşerken, Blackberry menteşenin büküldüğünü ve tahtadan biraz uzakta yükseldiğini gördü.

"Şimdi dene," dedi Bigwig'e.

Bigwig dişlerini menteşeye geçirdi ve çekti. Çok az yırttı.

Blackberry, Salamanca'daki Wellington Dükü gibi tüm dünya için "Frith adına, bu yeterli" dedi. "Sadece zamana ihtiyacımız var, hepsi bu."

Menteşe iyi yapılmıştı ve çok daha fazla çekiştirip ısırıncaya kadar yol vermedi. Karahindiba gerginleşti ve iki kez yanlış alarm verdi. Nöbetçilerin izlemekten ve yapacak bir şey olmadan beklemekten sıçradıklarını fark eden Bigwig, onunla

yer değiştirdi ve Speedwell'i Blackberry'den devralması için gönderdi. Sonunda Dandelion ve Speedwell deri şeridi çividen çektiklerinde, Bigwig kulübeye geri döndü. Ancak başarıya çok daha yakın görünmüyorlardı. İçerideki tavşanlardan biri ayağa kalkıp ön patilerini telin üst kısmına koyduğunda, kapı zımba ve alt menteşe ekseninde hafifçe dönüyordu. Ancak alt menteşe yırtılmadı. Sabırsızlıkla bıyıklarını üfleyen Bigwig, Blackberry'yi eşikten geri getirdi. "Ne yapılmalı?" dedi. "Nehre attığın o odun parçası gibi biraz sihire ihtiyacımız var."

İçerideki Boxwood kapıyı tekrar iterken Blackberry kapıya baktı. Çerçevenin direği alt deri şeridine sıkıca bastırdı, ancak pürüzsüz ve sıkı tutuldu, dişler için herhangi bir satın alma teklif etmedi.

"Diğer taraftan it, bu taraftan it," dedi, "itersen Kocamanka. İçerideki tavşana söyle aşağı insin." Bigwig ayağa kalkıp kapının üstünü içeriye doğru ittiğinde, çerçeve hemen öncekinden çok daha fazla döndü, çünkü dış tarafın alt kısmında onu durduracak bir eşik yoktu. Deri menteşe büküldü ve Bigwig neredeyse dengesini kaybediyordu. Dönmeyi durduran metal zımba olmasaydı, aslında barakanın içine düşebilirdi. Şaşırdı, hırlayarak geri sıçradı.

"Şey, sihir dedin, değil mi?" dedi Blackberry memnuniyetle. "Tekrar yap."

Her iki ucunda yalnızca bir geniş başlı çivi tarafından tutulan hiçbir deri şeridi, uzun süre tekrar tekrar bükülmeye dayanamaz. Kısa süre sonra tırnak uçlarından biri yıpranmış kenarların altında neredeyse gözden kaybolmuştu.

"Şimdi dikkatli ol," dedi Blackberry. "Aniden yol verirse uçarsın. Sadece dişlerinle çek."

İki dakika sonra kapı sadece zımbaya sarktı. Clover menteşe tarafını iterek açtı ve dışarı çıktı, ardından Boxwood.

Birkaç yaratık -insanlar ya da hayvanlar- direnen bir şeyin üstesinden gelmek için birlikte çalıştıklarında ve sonunda başarılı olduklarında, sanki çok iyi bir mücadele ortaya koyan düşmana saygı göstermenin uygunluğunu hissetmişler gibi, genellikle bir duraklama izler. Büyük ağaç düşer, yarılır, çatlar, yapraklarda yere düşerek son, titreyen darbeye doğru koşar. O zaman ormancılar susar ve hemen oturmazlar. Saatler sonra, derin rüzgârla oluşan kar yığını temizlendi ve kamyon soğuktan adamları eve götürmeye hazır. Ama bir süre küreklerine yaslanarak ve sadece gülümseyerek başlarını sallayarak, araba sürücüleri geçerken teşekkürlerini sallayarak duruyorlar. Kurnaz kulübe kapısı, yarı yarıya dört şeritten yapılmış bir çerçeveye tutturulmuş bir tel ağ parçasından başka bir şey değildi; ve tavşanlar kalasların üzerine oturdular, konuşmadan

burnunu çekip burnunu çektiler. Bir süre sonra kulübedeki diğer iki kişi, Laurel ve Haystack tereddütle dışarı çıkıp etraflarına baktılar.

"Hazel-rah nerede?" diye sordu Laurel.

"Çok uzak değil," dedi Blackberry. "Şeritte bekliyor."

"Yol nedir?"

"Şerit?" dedi Blackberry şaşkınlıkla. "Elbette-"

Bu tavşanların ne patika ne de çiftlik avlusu bilmediğini anlayınca durdu. En yakın çevreleri hakkında en ufak fikirleri yoktu. Bigwig konuştuğunda bunun ne anlama geldiğini düşünüyordu.

"Artık beklememeliyiz," dedi. "Hepiniz beni takip edin."

"Ama nerede?" dedi Boxwood.

"Eh, buradan, tabii ki," dedi Bigwig sabırsızca. Boxwood etrafına bakındı. "Bilmiyorum-" diye başladı.

"Eh, yaparım," dedi Bigwig. "Sadece bizimle gel. Başka bir şeyi boşver."

Kafesteki tavşanlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Tuhaf kürk şoku ve taze kan kokusuyla büyük, kıllı geyikten korktukları açıktı. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı ya da kendilerinden ne beklendiğini anlamıyorlar. Hazel'i hatırladılar; kapının zorlanmasıyla heyecanlanmışlar ve bir kez açıldığında içeri girmeyi merak etmişlerdi. Aksi takdirde, hiçbir amaçları ve bir oluşturma araçları yoktu. Neyin dahil olduğu konusunda, dağcılara düşüşe eşlik edeceğini söyleyen küçük bir çocuktan daha fazla fikirleri yoktu.

Blackberry'nin kalbi sızladı. Onlarla ne yapılmalıydı? Kendi hallerine bırakıldıklarında, kediler onları alana kadar kulübede ve bahçede yavaşça zıplarlardı. Kendi istekleriyle, aya uçmaktan başka tepelere koşamazlardı. Onları -ya da bazılarını- harekete geçirebilecek basit, sade bir fikir yok muydu? Clover'a döndü.

"Geceleri ot yediğini sanmıyorum," dedi. "Gündüze göre çok daha lezzetli. Gidip biraz içelim, olur mu?"

"Ah, evet," dedi Clover, "bunu isterim. Ama güvenli olacak mı? Hepimiz kedilerden çok korkarız, bilirsiniz. Bazen gelip bize tellerin arasından bakarlar ve bu bizi rahatsız eder. titrer."

Bu, en azından aklın başlangıcını gösteriyor, diye düşündü Blackberry.

"Büyük tavşan her kediye yakışır," diye yanıtladı. "Bu gece yolda neredeyse birini öldürüyordu."

"Ve eğer yardım edebilecekse başka biriyle savaşmak istemiyor," dedi Kocaman çevik bir şekilde. "O halde ay ışığında ot yemek istiyorsan, Hazel-rah'ın bizi beklediği yere gidelim."

Bigwig avluya girerken, odun yığınından izlerken dövdüğü kedinin şeklini seçebildi. Kedi gibi, tavşanlardan büyülenmişti ve onları yalnız bırakamıyordu, ama belli ki başka bir kavga için midesi yoktu ve avluyu geçtiklerinde olduğu yerde kaldı.

Hız korkutucu derecede yavaştı. Şimşir ve Clover bir tür aciliyet olduğunu anlamış gibiydiler ve buna ayak uydurmak için ellerinden geleni yapıyorlardı, ama diğer iki tavşan avluya atladıklarında doğrulup aptalca etraflarına baktılar. tamamen zararda. Kedinin odun yığınından ayrıldığı ve kulübenin yanına doğru gizlice dönmeye başladığı uzun bir gecikmeden sonra, Blackberry onları çiftlik avlusuna çıkarmayı başardı. Ama burada, kendilerini daha da açık bir yerde bularak, bazen deneyimsiz dağcıların saf bir yüze maruz kaldıkları gibi, bir tür statik paniğe yerleştiler. Kıpırdayamıyorlardı, Blackberry'nin ikna etmelerine veya Bigwig'in emirlerine aldırmadan gözlerini kırpıştırarak karanlıkta etraflarına bakıyorlardı. O anda ikinci bir kedi -Hazel'ın tekiri- çiftlik evinin diğer ucundan geldi ve onlara doğru ilerledi. Köpek kulübesini geçerken Labrador uyandı ve oturdu, başını ve omuzlarını dışarı doğru uzattı ve önce bir yana sonra diğerine baktı. Tavşanları gördü, ipinin boyuna koştu ve havlamaya başladı.

"Haydi!" dedi Bigwig. "Burada kalamayız. Yolun yukarısında millet, hem de çabuk." Blackberry, Speedwell ve Hawkbit hemen koşarak Boxwood ve Clover'ı ahırın altındaki karanlığa götürdüler. Dandelion, Haystack'ın yanında kaldı, ona hareket etmesi için yalvardı ve her an sırtında kedinin pençelerini hissetmesini bekledi. Bigwig ona doğru sıçradı.

"Karahindiba," dedi kulağına, "öldürülmek istemiyorsan, içinden çık!"

"Ama-" diye başladı Dandelion.

"Dediğimi yap!" dedi Bigwig. Havlama sesi korkunçtu ve kendisi paniğe yakındı. Karahindiba bir an daha tereddüt etti. Sonra Haystack'tan ayrıldı ve yanında Kocaman ile birlikte şeride doğru ateş etti.

Diğerlerini bankanın altında Hazel'in çevresinde toplanmış buldular. Şimşir ve Yonca titriyordu ve bitkin görünüyorlardı. Hazel onlarla güven verici bir şekilde konuşuyordu, ama Kocamantar karanlıktan çıkınca sustu. Köpek havlamayı kesti ve sessizlik oldu.

"Hepimiz buradayız," dedi Bigwig. "Gidelim mi Hazal?"

Hazel, "Ama dört kafes tavşanı vardı," dedi. "Diğer ikisi nerede?"

"Çiftlik bahçesinde," dedi Blackberry. "Onlara hiçbir şey yapamadık ve sonra köpek havlamaya başladı."

"Evet, duydum. Gevşekler mi demek istiyorsun?"

Bigwig öfkeyle, "Yakında çok daha gevşek olacaklar," dedi. "Kediler orada."

"O zaman neden onları bıraktın?"

"Çünkü hareket etmiyorlardı. Köpek başlamadan önce yeterince kötüydü."

"Köpek bağlı mı?" diye sordu Hazel.

"Evet, bağlı. Ama herhangi bir tavşanın, kızgın bir köpekten birkaç adım ötede durmasını bekler misin?"

"Hayır, elbette hayır," diye yanıtladı Hazel. "Harikalar yarattın Kocaman. Sen gelmeden önce bana, kedilerden birini öyle dövdüğünü ve daha fazlası için geri gelmekten korktuğunu söylüyorlardı. Şimdi bak, sen ve Blackberry'nin Speedwell burada ve Hawkbit, bu iki tavşanı warren'e geri götürebilir mi? Korkarım gecenin çoğuna ihtiyacın olabilir. Çok hızlı gidemezler ve onlara karşı sabırlı olmalısın. Karahindiba, sen de gel. ben, olur musun?"

"Nereye, Hazel-rah?"

Hazel, "Diğer ikisini getirmek için," dedi. "Sen en hızlısın, bu yüzden senin için çok tehlikeli olmayacak, değil mi? Şimdi, oyalanma, Kocamanca, iyi bir adam var. Yarın görüşürüz."

Bigwig cevap veremeden karaağaçların altında gözden kaybolmuştu. Karahindiba, olduğu yerde kaldı ve kararsızca Kocaman'a baktı.

"Dediğini yapacak mısın?" diye sordu Bigwig.

"Peki, sen ?" dedi Karahindiba.

Bigwig'in öyle olmadığını söylemesi halinde tam bir düzensizliğin ardından geleceğini anlaması bir dakikadan fazla sürmedi. Diğerlerini çiftliğe geri alamazdı ve onları yalnız bırakamazdı. Hazel'in yarı yarıya fazla zeki olduğu hakkında bir şeyler mırıldandı, Hawkbit'i kemirdiği bir deve dikeninden kelepçeledi ve beş tavşanını kıyıdan tarlaya götürdü. Karahindiba, yalnız kaldı, Hazel'in ardından çiftlik bahçesine doğru yola çıktı.

Ahırın yanından aşağı inerken, Hazel'in açıkta, geyik Saman Yığını yakınında sesini duyabiliyordu. Kafes tavşanlarının hiçbiri, onun ve Bigwig'in onları bıraktığı yerden hareket etmemişti. Köpek kulübesine dönmüştü; ama görülmemesine rağmen, onun uyanık ve tetikte olduğunu hissetti. Dikkatlice gölgeden çıktı ve Hazel'e yaklaştı.

Hazel, "Burada Haystack ile sohbet ediyorum," dedi. "Gidecek çok az yolumuz olduğunu açıklıyordum. Laurel'e atlayıp bize katılmasını sağlayabilir misin?"

Neredeyse neşeyle konuşuyordu ama Dandelion onun büyümüş gözlerini ve ön patilerinin hafifçe titrediğini görebiliyordu. Şimdi kendisi de havada tuhaf bir şey -bir tür parlaklık- seziyordu. Uzaklarda bir yerde tuhaf bir titreşim var gibiydi. Kedileri aradı ve korktuğu gibi ikisinin de biraz uzaktaki çiftlik evinin önünde çömelmiş olduğunu gördü. Yaklaşma konusundaki isteksizlikleri Bigwig'e atfedilebilir: ama gitmeyeceklerdi. Avludan onlara bakan Dandelion, ani bir korku dalgası hissetti.

"Hazel!" fısıldadı. "Kediler! Sevgili Frith, gözleri neden böyle yeşil parlıyor? Bak!"

Hazel çabucak doğruldu ve bunu yaparken Dandelion gerçek bir dehşet içinde geri sıçradı, çünkü Hazel'in gözleri karanlıkta derin, parlak bir kırmızıyla parlıyordu. O anda uğultu titreşimi daha da yükseldi ve karaağaçlardaki gece esintisini söndürdü. Sonra dört tavşan da üzerlerine bir bulut patlaması gibi dökülen ani, kör edici ışıkla donup kalmış gibi oturdular. Bu korkunç parıltıda içgüdüleri uyuşmuştu. Köpek havladı ve sonra bir kez daha sessizleşti. Karahindiba hareket etmeye çalıştı ama yapamadı. Korkunç parlaklık beynini kesiyor gibiydi.

Karaağaçların altında patikadan yukarı çıkan araba, birkaç metre daha yaklaşıp durdu.

"Lucy'nin tavşanları çıktı, bak!"

"Ah! En iyisi çabuk içeri gir. Işıkları açık bırak!"

Şiddetli ışığın ötesinde bir yerden gelen erkek sesleri Hazel'ı kendine getirdi. Göremiyordu, ama fark etti ki, ne işitmesine ne de burnuna bir şey olmamıştı. Gözlerini kapadı ve hemen nerede olduğunu anladı.

"Karahindiba! Samanlık! Gözlerini kapa ve koş" dedi. Bir an sonra mertek taşlarından birinin liken ve serin nemini kokladı. Ahırın altındaydı. Dandelion yanındaydı ve biraz daha uzakta Haystack vardı. Dışarıda, erkek çizmeleri taşları sıyırdı ve rendeledi.

"İşte bu! Etrafında dolaş."

"'E uzağa gitmeyecek!"

"Al o zaman!"

Hazel Haystack'a doğru ilerledi. "Korkarım Laurel'den ayrılmak zorunda kalacağız," dedi. "Sadece beni takip et."

Ahırın yükseltilmiş döşemesinin altından geçerek üçü de karaağaçlara doğru kaçtılar. Erkeklerin sesleri geride kaldı. Yolun yakınındaki çimlere çıktıklarında, farların arkasındaki egzoz dumanlarıyla dolu karanlığı buldular - kafa karışıklıklarını artıran düşmanca, boğucu bir koku. Haystack bir kez daha oturdu ve hareket etmeye ikna edilemedi.

"Onu bırakmamız gerekmez mi, Hazel-rah?" diye sordu Dandelion. "Sonuçta adamlar ona zarar vermeyecekler - Laurel'i yakalayıp kulübeye geri götürdüler."

Hazel, "Bir dolar olsaydı, evet derdim," dedi. "Ama bu geyik lazım. Bunun için geldik."

O anda yanan beyaz çubukların kokusunu aldılar ve adamların çiftliğe geri döndüğünü duydular. Arabayı karıştırırken metalik bir çarpma oldu. Ses Haystack'ı uyandırmış gibiydi. Dandelion'a baktı.

"Kulübeye geri dönmek istemiyorum" dedi.

"Eminsin?" diye sordu Dandelion.

"Evet. Seninle geleceğim."

Karahindiba hemen çalılara döndü. Ancak onu geçip hendeğe ulaştığında, ilk yaklaştıkları yolun karşı tarafında olduğunu fark etti. Garip bir çukurdaydı. Ancak, endişelenecek bir şey yok gibiydi - hendek yokuştan aşağı iniyordu ve eve giden yol buydu. Hazel'in onlara katılmasını bekleyerek yavaşça ilerledi.

Hazel, Dandelion ve Haystack'tan birkaç dakika sonra patikayı geçmişti. Arkasında, adamların hrudududan uzaklaştığını duydu. Kıyıya çıkarken, bir meşale ışını şeridi aydınlattı ve çitin içinde kaybolan kırmızı gözlerini ve beyaz kuyruğunu seçti.

"Yaşlı tavşan var, bak!"

"Ah! Geri kalanımızın çok uzakta olmadığını düşün. Yukarıya 'un, görüyor musun? Gidip bir baksan iyi olur."

Hendekte Hazel, bir böğürtlen kümesinin altında Haystack ve Dandelion'u geçti.

Haystack'a, "Mümkünse çabuk gidin," dedi. "Adamlar hemen arkada."

Karahindiba, "Hendekten çıkmadan devam edemeyiz, Hazel," dedi.

Hazel ileriyi kokladı. Böğürtlenlerin hemen ötesinde, hendek bir toprak, yabani ot ve çöp yığını tarafından kapatıldı. Açığa çıkmaları gerekecekti. Adamlar daha şimdiden kıyının üzerindeydiler ve meşalenin ışığı çalıların üzerinde ve başlarının üzerindeki çalıların arasından bir aşağı bir yukarı titreşiyordu. Sonra, sadece birkaç metre ötede, hendeğin kenarında ayak sesleri titreşti. Hazel Dandelion'a döndü.

"Dinle," dedi, "tarlanın bir köşesinden bu hendekten diğerine koşacağım ki beni görsünler. Kesinlikle o ışığı üzerimde tutmaya çalışacaklar. Bunu yaparken, sen ve Haystack kıyıya tırmanın, şeride girin ve İsveç kulübesine koşun. Orada saklanabilirsiniz, ben de size katılacağım. Hazır mısınız?"

Tartışacak zaman yoktu. Bir an sonra Hazel neredeyse erkeklerin ayaklarının altından kırıldı ve sahada koştu.

"İşte gidiyor!"

"O zaman meşaleyi açık tutun. Gürültülü ve sabit!"

Dandelion ve Saman Yığını kıyıya tırmandı ve şeride düştü. Hazel, arkasında meşale ışını ile, arka ayaklarından birine keskin bir darbe ve yan tarafında sıcak, yakıcı bir ağrı hissettiğinde neredeyse diğer hendeğe ulaşmıştı. Kartuş raporu bir an sonra geldi. Hendek dibinde bir ısırgan otu yığınına takla atarken, günbatımında fasulye çiçeklerinin kokusunu canlı bir şekilde hatırladı. Adamların silahı olduğunu bilmiyordu.

Hazel yaralı bacağını sürükleyerek ısırgan otlarının arasında süründü. Birkaç dakika içinde adamlar meşalelerini onun üzerine çevirip onu alacaklardı. Hendeğin iç duvarında tökezledi, ayağının üzerinden akan kanı hissetti. Aniden burnunun bir tarafında bir hava akımı olduğunu, nemli, çürümüş bir madde kokusunu ve kulağında yankılanan bir sesin farkına vardı. Hendeğe dökülen bir kara kanalının ağzının yanındaydı - düz, soğuk bir tünel, tavşan deliğinden daha dar ama yeterince geniş. Yassı kulakları ve göbeği ıslak zemine bastırarak sürünerek, ince bir çamur yığınını önüne itti ve yaklaşmakta olan botların gümbürtüsüyle hareketsiz yattı.

"Öyle olup olmadığını tam olarak bilmiyorum, John."

"Ah, her şey yolunda değil. Aşağıda kan var, anladın mı?"

"Ah, peki, ama bu bir anlam ifade etmiyor. 'E, şimdiye kadar çok uzakta olabilir. Sanırım 'e'yi kaybettin."

"Sanırım içlerinde ısırgan otu var."

"Bir bak o zaman."

"Hayır, değil."

"Eh, lanet olası bir geceden önce bir aşağı bir yukarı dilencilik edemeyiz. Onları dışarı çıkarken yakalamamız gerek. Ateş etmek 'haklar' olmamalı mıydı, John. Korkup kaçtılar, anladın mı? Eğer 'e' ise, yarın beni arayamazsın.

Sessizlik geri geldi, ama Hazel tünelin fısıldayan soğuğunda hâlâ hareketsiz yatıyordu. Üzerine soğuk bir bitkinlik çöktü ve rüya gören, hareketsiz, kramp ve acı dolu bir uyuşukluk içine girdi. Bir süre sonra, kanalizasyonun ağzından çiğnenmiş, terk edilmiş hendeğe bir kan damlası damlamaya başladı.

* * *

Sığır ahırının samanlığında Blackberry'nin yanına çömelmiş olan Bigwig, şeridin iki yüz metre yukarısındaki atış sesini duyunca uçmak için sıçradı. Kendini kontrol etti ve diğerlerine döndü.

"Koşma!" dedi hızlıca. "Nereye kaçmak istiyorsun ki? Burada delik yok."

"Silahtan daha uzakta," diye yanıtladı Blackberry, beyaz gözlü.

"Beklemek!" dedi Bigwig, dinlerken. "Şeritte koşuyorlar. Duyamıyor musun onları?"

"Yalnızca iki tavşanı duyabiliyorum," diye yanıtladı Blackberry, bir duraklamadan sonra, "ve biri bitkin geliyor."

Birbirlerine bakıp beklediler. Sonra Bigwig tekrar kalktı.

"Hepiniz burada kalın" dedi. "Gidip onları getireceğim."

Eşikte, karahindiba topallanmış ve harcanmış olan Haystack'ı çağıran Dandelion'u buldu.

"Çabuk buraya gel," dedi Bigwig. "Frith aşkına, Hazel nerede?"

"Adamlar onu vurdu," diye yanıtladı Dandelion.

Samandaki diğer beş tavşana ulaştılar. Dandelion onların sorularını beklemedi.

Hazel'ı vurdular, dedi. "O Laurel'i yakalayıp kulübeye koymuşlardı. Sonra peşimizden geldiler. Üçümüz kapalı bir hendeğin sonundaydık. Hazel biz uzaklaşırken dikkatlerini başka yöne çekmek için kendi isteğiyle dışarı çıktı. . Ama silahları olduğunu bilmiyorduk."

"Onu öldürdüklerinden emin misin?" dedi Speedwell.

"Aslında vurduğunu görmedim ama ona çok yakındılar."

"Beklesek iyi olur," dedi Bigwig.

Uzun süre beklediler. Sonunda Dandelion ve Bigwig dikkatli bir şekilde şeride geri döndüler. Hendeğin dibini çizmeler tarafından çiğnenmiş ve kana bulanmış bir şekilde buldular ve diğerlerine anlatmak için geri döndüler.

Üç topal baraka tavşanıyla dönüş yolculuğu iki yorucu saatten fazla sürdü. Hepsi perişan ve perişandı. Sonunda aşağının eteğine ulaştıklarında Bigwig Blackberry, Speedwell ve Hawkbit'e onları terk etmelerini ve warren'e gitmelerini söyledi. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte ormana yaklaştılar ve ıslak çimenlerin arasından bir tavşan koşarak onları karşıladı. Fiver'dı. Blackberry durup onun yanında bekledi, diğer ikisi sessizce devam etti.

"Beş," dedi, "kötü bir haber var. Hazel-"

"Biliyorum," diye yanıtladı Fiver. "Şimdi biliyorum."

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Blackberry, şaşkınlıkla.

"Az önce çimenlerin arasından gelirken," dedi Fiver çok alçak sesle, "arkanızda topallayan ve kanla kaplı dördüncü bir tavşan vardı. Kim olduğunu görmek için koştum ve sonra sadece üçünüz vardı, yan tarafta. yan."

Durdu ve yarı ışıkta kaybolan kanayan tavşanı arıyormuş gibi aşağıya baktı. Sonra Blackberry başka bir şey söylemeyince, "Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Blackberry haberini verdiğinde Fiver warren'e döndü ve yeraltındaki boş yuvasına gitti. Kısa bir süre sonra Kocaman, kulübedeki tavşanları tepeye çıkardı ve hemen herkesi Petek'te buluşmaya çağırdı. Beşir görünmedi.

Yabancılar için kasvetli bir karşılamaydı. Bluebell bile neşeli bir kelime bulamamıştı. Karahindiba, Hazel'ın hendekten kaçmasını engellemiş olabileceğini düşünmek için teselli edilemezdi. Toplantı, kasvetli bir sessizlik ve gönülsüz bir sersemlik içinde sona erdi.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Holly topallayarak avluya geldi. Üç arkadaşından sadece Silver uyanık ve zarar görmemişti. Cehri yüzünden yaralandı ve Çilek titriyordu ve belli ki yorgunluktan hastaydı. Yanlarında başka tavşan yoktu.

26. Beşer Ötesi

Korkunç yolculuğunda, şaman karanlık ormanlarda ve büyük dağ sıralarında dolaştıktan sonra,… yerdeki bir açıklığa ulaşır. Maceranın en zor aşaması şimdi başlıyor. Yeraltı dünyasının derinlikleri onun önünde açılır.

Uno Harva, Joseph Campbell tarafından Bin Yüzlü Kahraman'da alıntılanmıştır.

Fiver, yuvanın toprak zemininde yatıyordu. Dışarıda, inişler hâlâ öğlenin yoğun, parlak sıcağındaydı. Çimenlerin üzerindeki çiy ve tüyler erkenden kurumuştu ve sabaha karşı ispinozlar susmuştu. Şimdi, sırım gibi çimenlerin ıssız genişliklerinde hava dalgalanıyordu. Warren'ın yanından geçen patikada, hafif sulu parlak iplikler, en kısa, en pürüzsüz çimenlerin üzerinde bir serap damladı ve parıldıyordu. Uzaktan, kayın askısının kenarındaki ağaçlar, gözleri kamaştıran, büyük, yoğun gölgelerle dolu görünüyordu. Tek ses çekirgelerin "Zip, fermuar", sıcacık kekiklerin tek kokusuydu.

Oyukta, Fiver uyudu ve günün sıcağında huzursuzca uyandı, üstündeki topraktaki son nem izleri kururken kıpırdanıp kaşındı. Bir keresinde, çatıdan bir damla toz toprak düştüğünde, uykusundan sıçradı ve koşuşturmanın ağzındayken kendine geldi ve yattığı yere geri döndü. Her uyandığında Hazel'i kaybettiğini hatırlıyor ve gölgeli, topallayan tavşan sabahın ilk ışıklarında aşağı doğru kaybolurken onu delip geçen bilginin acısını bir kez daha yaşıyordu. O tavşan şimdi neredeydi? Nereye gitmişti? Kendi düşüncelerinin karışık yolları arasında, soğuk, çiy-ıslak bayırın üzerinden ve aşağıdaki tarlaların şafak sisine doğru onu takip etmeye başladı.

O devedikeni ve ısırgan otlarının arasından süzülürken, sis Fiver'ın çevresinde dönüyordu. Artık ileride topallayan tavşanı göremiyordu. Yalnızdı ve korkuyordu ama yine de doğduğu yerdeki eski, tanıdık sesleri ve kokuları algılıyordu. Yazın kalın otları gitmişti. Çıplak dişbudak dallarının ve Mart ayının çiçekli karaçalının altındaydı. Dereyi geçiyor, yamaca doğru, Hazel'le kendisinin duyuru panosuna geldikleri yere doğru gidiyordu. Kurul hala orada olacak mıydı? Yokuştan çekinerek yukarı baktı. Manzara sisle kaplıydı, ama tepeye yaklaştığında, bir kürek, bir ip ve kullanımını bilmediği diğer daha küçük aletler gibi bir yığın aletle meşgul olan bir adam gördü. İlan tahtası yerde düz duruyordu. Hatırladığından daha küçüktü ve tek, uzun, kare bir direğe sabitlenmişti, toprağa gömmek için diğer ucu bilenmişti. Tahtanın yüzeyi daha önce gördüğü gibi beyazdı ve çubuklar gibi keskin siyah çizgilerle kaplıydı. Fiver tereddütle yokuştan yukarı çıktı ve ayaklarının dibinde toprağa gömülmüş derin, dar bir deliğe bakan adama yakın durdu. Adam Fiver'a, bir devin, uygun olduğu anda öldüreceğini ve yiyeceğini bildiği bir kurbana gösterebileceği türden bir sevecenlikle döndü.

"Ah! Bir' ne yapıyorum, ha?" adama sordu.

"Ne edilir gidiyor?" Korkuyla bakıp seğiren Fiver yanıtladı.

Adam, "Bu 'eski' tahtayı daha yeni kurdum," dedi. "Ve sanırım ne için olduğunu bilmek istemiyorsun, ha?"

"Evet," diye fısıldadı Fiver.

"Yaşlı 'Azel'in orada olmasından" dedi adam. "Neredeyse, bakın, 'hesabına' gibi bir uyarı koyduk. Ve ne diyor sence, ha?"

"Bilmiyorum," dedi Fiver. "Nasıl-bir kurul bir şey söyleyebilir?"

"Ah, ama öyle, gördün mü?" cevapladı adam. "İşte burada senin bilmediğini biliyoruz. İşte bu yüzden aklımızdayken seni öldürüyoruz. Şimdi, oradaki tahtaya iyi bir göz atmak istiyorsun ve o zaman büyük olasılıkla bildiklerinden daha fazlasını bileceksin. şimdi."

Canlı, sisli alacakaranlıkta Fiver tahtaya baktı. O bakarken, siyah çubuklar beyaz yüzeyde titreşti. Keskin, kama şeklindeki küçük başlarını kaldırdılar ve bir yuva dolusu genç gelincik gibi gevezelik ettiler. Alaycı ve zalim ses, sanki kum ya da çuvalla boğulmuş gibi hafifçe kulaklarına geldi. "Hazel-rah'ın anısına! Hazel-rah'ın anısına! Hazel-rah'ın anısına! Ha ha ha ha ha ha!"

"Eh, orası orası, gördün mü?" dedi adam. "Ve ben bu tahtada t'ang 'im var. Bu, demek ki, yakında düzgün bir şekilde ayağa kalkacak. Aynı senin jay gibi, ya da yaşlı kadayıfın üzerine koyduğun gibi. Ah! Gon kalkıyorum.

"Numara!" diye bağırdı Fiver. "Hayır, yapmayacaksın!"

"Bende yok, anladın mı?" adama gitti. "İşte bu yüzden işim bitmiyor. Açamıyorum, çünkü 'aşağıya indim' kanlı ole, orası 'ben gitti'. 'Ben aşağı indim' Lanet olsun, tam da her şeyim varken ve dışarı çıkamıyorum."

Fiver adamın çizmelerine yaklaştı ve deliğe baktı. Daireseldi, dikey olarak zeminde kaybolan pişmiş topraktan bir silindirdi. "Hazel! Hazel!" diye seslendi. Bolenin çok aşağılarında bir şey hareket etti ve tekrar aramak üzereydi. Sonra adam eğilip kulaklarının arasına vurdu.

Fiver, yumuşak ve tozlu, kalın bir toprak bulutu içinde mücadele ediyordu. Biri, "Sakin, Fiver, sabit!" diyordu. O oturdu. Gözlerinde, kulaklarında ve burun deliklerinde toprak vardı. Koku alamıyordu. Kendini sallayarak, "Kim o?" dedi.

"Böğürtlen. Nasılsın diye bakmaya geldim. Sorun değil, çatının bir kısmı düşmüş, o kadar. Bugün çardağın her yerinde düşme oldu - sıcaktan. Neyse, seni bir kabustan uyandırdı, Eğer bir şey biliyorsam. Hazel için çırpınıp duruyordun.

Seni zavallı ahbap! Ne kadar sefil bir şey oldu! Elimizden geldiğince buna dayanmaya çalışmalıyız. Hepimiz bir tane çalıştırmayı bırakmalıyız. gün, bilirsiniz. Frith'in bütün tavşanları bildiğini söylüyorlar, her birini."

"Akşam mı?" diye sordu Fiver.

"Henüz değil, hayır. Ama ni-Frith'ten sonra adil bir zaman. Holly ve diğerleri geri döndüler, biliyorsun. Strawberry çok hasta ve onlarla bir ilgileri yok - bir değil. Her şey olabileceği kadar kötü. Holly hala uyuyor - tamamen bitkindi. Bize bu akşam olanları anlatacağını söyledi. Ona zavallı Hazel'den bahsettiğimizde, dedi - Fiver, dinlemiyorsun. Sanırım sessiz kalmamı tercih edersin "

"Böğürtlen," dedi Fiver, "Hazel'in vurulduğu yeri biliyor musun?"

"Evet, Kocaman ile ben gitmeden önce hendeğe baktık. Ama yapmamalısın..."

"Artık benimle oraya gidebilir misin?"

"Oraya geri dön? Oh, hayır. Uzun bir yol, Fiver ve iyi olan ne olabilir? Risk ve bu korkunç sıcaklık ve kendini sadece perişan edersin."

Fiver, "Hazel ölmedi," dedi.

"Evet, adamlar onu götürdüler. Fiver, kanı gördüm."

"Evet, ama Hazel'ı görmedin çünkü o ölmedi. Blackberry, ne istersem yapmalısın."

"Çok fazla şey istiyorsun."

"O zaman yalnız gitmem gerekecek. Ama senden istediğim şey gelip Hazel'in hayatını kurtarman."

Sonunda Blackberry isteksizce pes edip tepeden aşağı indiklerinde, Fiver neredeyse siper için koşar gibi hızla gitti. Blackberry'yi tekrar tekrar acele etmeye çağırdı. Parıldayan tarlalar boştu. Bir mavi şişeden daha büyük her yaratık sıcaktan sığınıyordu. Yolun yanındaki dış barakalara ulaştıklarında, Blackberry kendisinin ve Bigwig'in aramaya nasıl geri döndüğünü açıklamaya başladı; ama Fiver onu kısa kesti.

"Yokuşa çıkmamız gerekiyor, bunu biliyorum: ama bana hendeği göstermelisin."

Karaağaçlar hareketsizdi. Yapraklarda en ufak bir ses yoktu. Hendek inek maydanozu, baldıran otu ve uzun yeşil çiçekli briyony izleriyle doluydu. Blackberry, çiğnenmiş ısırgan otlarına giden yolu gösterdi ve Fiver onların arasında kıpırdamadan oturdu, sessizce burnunu çekip çevresine baktı. Blackberry onu çaresizce izledi. Tarlaları hafif bir rüzgar esti ve karaağaçların ötesinde bir yerden bir karatavuk ötmeye başladı. Sonunda Fiver hendeğin dibinde ilerlemeye başladı. Böcekler kulaklarının etrafında vızıldadı ve aniden fırlayan bir taştan rahatsız olan küçük bir sinek bulutu havaya uçtu. Hayır, taş değil. Pürüzsüz ve düzenliydi - yuvarlak bir çanak çömlek dudağı. Bir kanalın kahverengi ağzı, alt kenarı ince, kurumuş bir kan ipliğiyle siyaha boyanmış: tavşan kanından.

"Lanet delik!" diye fısıldadı Fiver. "Lanet delik!"

Karanlık açıklığa baktı. Engellendi. Bir tavşan tarafından engellendi. Bu kokmak için basitti. Kapalı tünelde büyütülmüş, zayıf nabzı duyulabilen bir tavşan.

"Hazel?" dedi Fiver.

Blackberry hemen yanındaydı. "Ne var, Fiver?"

"Hazel o delikte," dedi Fiver, "ve yaşıyor."

27. "Orada Olmadan Hayal Edemezsiniz"
Allah korusun, hiç böyle insanlar görmedim.

Cecilia Thrale tarafından alıntılanan Sinyor Piozzi

Petek'te Kocaman ve Holly, Hazel'ın kaybından bu yana ikinci toplantıya başlamayı bekliyorlardı. Hava soğumaya başlayınca tavşanlar uyandı ve önce biri, sonra diğeri küçük yuvalardan çıkan koşulardan aşağı indi. Hepsi boyun eğmiş ve yürekten kuşkuluydu. Kötü bir yaranın acısı gibi, derin bir şokun etkisinin hissedilmesi biraz zaman alır. Bir çocuğa, hayatında ilk kez, tanıdığı bir kişinin öldüğü söylendiğinde, buna inanmasa da, bunu anlayamayabilir ve daha sonra -belki birden fazla- ölünün nerede olduğunu sorabilir. olduğunu ve ne zaman geri geleceğini. Pipkin, kasvetli bir ağaç gibi, Hazel'in bir daha geri dönmeyeceğini kendi içine diktiğinde, şaşkınlığı kederini aşmıştı: ve bu

şaşkınlığı yoldaşları arasında her tarafta gördü. Hiçbir eylem kriziyle karşı karşıya kalmayan ve yaşamlarını eskisi gibi savaş alanında sürdürmekten alıkoyacak hiçbir şey kalmayan tavşanlar, yine de şanslarının kaçtığı inancına yenik düştüler. Hazel ölmüştü ve Holly'nin seferi tamamen başarısız olmuştu. Ne takip edecek?

Holly, sıska, dik dik bakan postu kaz otu ve dulavratotu parçalarıyla dolu, üç kafes tavşanıyla konuşuyor ve elinden geldiğince onlara güven veriyordu. Artık kimse Hazel'in hayatını gözü kara bir şakayla çöpe attığını söyleyemezdi. İkisinin yaptığı tek kazanç, warren'ın tek varlığıydı. Ama yeni çevrelerinde açıkça o kadar rahatsızlardı ki, Holly onlardan çok az şey ummak için kendi inancına karşı zaten mücadele ediyordu. Üzgün ve gergin olanlar kısır olma eğiliminde midir? ve bu garip koşullarda ve herkesin düşüncelerinde bu kadar zayıf bir şekilde kaybolduğu bir yerde kendilerini nasıl evlerinde hissettirdiler? Belki ölürlerdi ya da uzaklaşırlardı. Önünde daha iyi zamanların olduğundan emin olduğunu açıklama görevine bir kez daha boyun eğdi - ve bunu yaparken, herhangi bir şeyden en az ikna olduğunu hissetti.

Bigwig, gelecek biri olup olmadığını görmek için Palamut'u göndermişti. Acorn geri döndü ve Strawberry'nin kendini çok hasta hissettiğini ve ne Blackberry ne de Fiver'ı bulamadığını söyledi.

Bigwig, "Pekala, Fiver'ı bırakın," dedi. "Zavallı adam, sanırım bir süreliğine kendini daha iyi hissedecek."

"Yine de yuvasında değil," dedi Acorn.

"Boş ver," dedi Bigwig. Ama aklına geldi, "Fiver ve Blackberry? Warren'ı kimseye söylemeden bırakmış olabilirler mi? Olurlarsa, diğerleri öğrendiğinde ne olacak?" Hala ışık varken Kehaar'dan gidip onları aramasını mı istemeliydi? Ama Kehaar onları bulduysa, o zaman ne olacak? Geri dönmeye zorlanamazlardı. Ya da öyle olsalardı, gitmek isterlerse bu ne işe yarardı? O anda Holly konuşmaya başladı ve herkes sustu.

"Hepimiz bir karmaşa içinde olduğumuzu biliyoruz," dedi Holly, "ve sanırım çok geçmeden yapılması gereken en iyi şey hakkında konuşmamız gerekecek. Ama her şeyden önce size nasıl olduğumuzu söylemem gerektiğini düşündüm. dört-Silver, Buckthorn, Strawberry ve ben hiçbir şey yapmadan geri döndük.Yola çıktığımızda herkesin basit olacağını düşündüğünü hatırlatmana gerek yok.Ve işte buradayız,bir tavşan hasta,bir yaralı ve gösterecek bir şey yok. Nedenini merak ediyorsunuz."

Bigwig, "Kimse seni suçlamıyor Holly," dedi.

Holly, "Suçlu olup olmadığımı bilmiyorum," diye yanıtladı. "Ama bunu hikayeyi duyduğunda bana anlatacaksın.

"O sabah yola çıktığımızda, hareket halindeyken Hlessil için hava güzeldi ve hepimiz acelemiz olmadığını hissettik. Hava güzeldi, hatırlıyorum ve günün gerçekten parlak ve bulutsuz olması biraz zaman alacakmış gibi görünüyordu. Bu ormanın diğer ucundan çok uzakta olmayan bir çiftlik var ve bu kadar erken saatlerde hiç erkek olmamasına rağmen, o tarafa gitmeyi pek istemedim, bu yüzden akşam tarafında yüksek bir yere çıktık. aşağının kenarına gel, ama kuzeyde olduğu gibi dik bir kenar yok.Yayla sadece devam ediyor, açık, kuru ve ıssız. Tavşanlar için bolca örtü var - mısır, çitler ve bankalar -ama gerçek bir ormanlık alan yok: sadece büyük beyaz çakmak taşları olan büyük, hafif topraktan oluşan geniş tarlalar.Kendimizi eskiden bildiğimiz türden bir ülkede - çayırlar ve ormanlarda- bulabileceğimizi umuyordum ama bilmiyorduk. bir tarafında iyi, kalın bir çit olan bir iz bulduk ve onu takip etmeye karar verdik. elil ile karşılaşmamaya özen gösteriyoruz. Eminim orası kakımlar için olduğu kadar tilkiler için de kötü bir ülkedir ve bir tanesiyle karşılaşırsak ne yapacağımız hakkında pek bir fikrim yoktu."

Silver, "Bir çakalın yakınından geçtiğimize oldukça eminim," dedi. "Kokunu alabiliyordum. Ama Elil'le arası nasıldır bilirsin - eğer gerçekten avlanmıyorlarsa çoğu zaman seni fark etmezler. Çok az koku bıraktık ve hrakamızı kediymişiz gibi gömdük."

"Eh, ni-Frith'ten önce," diye devam etti Holly, "yol bizi gittiğimiz yolun tam karşısında uzanan uzun, ince bir ormana getirdi. Bu aşağılardaki ormanlar tuhaf, değil mi? şimdi üstümüzde biri var, ama her iki şekilde de görebildiğimiz kadar uzanıyordu, ölü düz bir çizgide. düz çizgileri sevmiyorum: onları erkekler yapar. ve gerçekten de, bu ormanın yanında bir yol bulduk. çok yalnız, boş yol, ama yine de orada takılmak istemedim, bu yüzden doğruca ormanın içinden geçtik ve diğer taraftan çıktık. Kehaar bizi arkadaki tarlalarda gördü ve yönümüzü değiştirmemizi söyledi. ona nasıl gidiyorduk ve yarı yolda olduğumuzu söyledi, bu yüzden gece yatacak bir yer aramaya başlayabiliriz diye düşündüm. bir tür küçük çukur bulduk.Sonra iyi beslendik ve geceyi çok iyi geçirdik.

"Size yolculukla ilgili her şeyi anlatmamıza gerek yok sanırım. Sabah yemekten hemen sonra yağmur başladı ve onunla birlikte kötü, soğuk bir rüzgar vardı, bu yüzden ni-Frith'e kadar olduğumuz yerde kaldık. Aydınlandı. Sonra yola devam ettik.Yürüyüş ıslak olduğu için pek hoş değildi, ama akşamın erken saatlerinde bu yere yakın olmamız gerektiğini düşündüm. yakınlarda büyük bir warren olduğunu biliyordu.

" Efrafa mı? " diye sordu. 'Efrafa'ya gidiyor musun?[11]

"'Eğer adı buysa, diye cevap verdim.

" 'Bunu biliyor musun?

"'Hayır, 'bilmiyoruz' dedim. Nerede olduğunu bilmek istiyoruz.

" 'Eh, dedi ki, 'sana tavsiyem koş ve çabuk ol.

"Bundan ne yapacağımı merak ediyordum ki, aniden üç büyük tavşan bankanın üzerine geldi, tıpkı o gece seni tutuklamaya geldiğimde yaptığım gibi, Kocakanat: ve içlerinden biri, 'İşaretlerini görebilir miyim?

" 'Marks mı? Dedim. 'Ne işaretleri? Anlamadım.

" 'Efrafa'lı değil misin?

"'Hayır, oraya gidiyoruz' dedim. Biz yabancıyız.

"'Benimle gelir misin? Hayır 'Uzaklara mı geldin? veya 'Islandın mı?

"Sonra bu üç tavşan bizi bankadan aşağı indirdi ve onların dediği gibi Efrafa'ya böyle geldik. Ve sana bunun hakkında bir şeyler söylemeye çalışsam iyi olur, böylece ne kadar pis bir küçük grubun ne olduğunu anlayacaksın. sümüklü çit kazıyıcıların buradayız.

"Efrafa büyük bir warren -bizim geldiğimizden çok daha büyük- Threarah'lardan yani. Ve içindeki her tavşanın tek korkusu insanların onları bulup beyaz körlüğü bulaştırması. tüm warren varlığını gizlemek için organize edilmiştir.Deliklerin hepsi gizlidir ve Owsla'nın emir altındaki yerde her tavşanı vardır.Hayatınıza kendi hayatınız diyemezsiniz: ve karşılığında güvenliğiniz var - eğer fiyatına değerse öde.

"Owsla'nın yanı sıra Konsey dedikleri bir şeye sahipler ve Konsey tavşanlarının her birinin baktığı özel bir şey var. Biri beslenmeye bakar, diğeri saklanma yollarından sorumludur; diğeri üremeye bakar, vb. Sıradan tavşanlar söz konusu olduğunda, bir seferde yalnızca belirli bir sayıda yerin üstünde olabilir.Her tavşan yavruyken işaretlenir: onları derinden ve çene altından veya kalçasından veya ön pençesinden ısırırlar. . O zaman, hayatlarının geri kalanında yara izi tarafından anlatılabilirler. İşaretiniz için günün doğru zamanı olmadıkça yerin üstünde bulunmamalısınız."

"Seni kim durduracak?" diye hırladı Bigwig.

"Gerçekten ürkütücü olan kısım bu. Owsla-kuyusu, orada bulunmadıkça hayal bile edemezsiniz. Şef, Woundwort adında bir tavşan: General Woundwort, derler ona. Size onun hakkında daha fazla bilgi vereceğim. Sonra onun altında kaptanlar var -her biri bir Mark'tan sorumlu- ve her kaptanın kendi subayları ve nöbetçileri var.Günün ve gecenin her saatinde çetesi olan bir Mark kaptanı var. yakına gel, ki bu pek sık olmaz, nöbetçiler bir şey görecek kadar yaklaşmadan çok önce uyarıda bulunurlar.Elil'i de uyarırlar.Hraka'nın gömülü olduğu özel yerler dışında kimsenin hraka düşürmesini engellerler. Yerin üstünde, orada bulunmaya hakkı olduğunu tanımadıkları herhangi bir tavşan görürlerse, izini görmek isterler. Frith kendini açıklayamazsa ne olacağını bilir - ama ben oldukça iyi tahmin edebilirim. Tavşanlar Efrafa'da genellikle günlerce Frith'i görmeden giderler. gece, ıslak veya ince, ılık veya soğuk besleyin. Hepsi yeraltındaki yuvalarda konuşmaya, oynamaya ve çiftleşmeye alışkın. Eğer bir Mark herhangi bir nedenle belirlenen zamanda yüzemiyorsa - diyelim ki yakınlarda bir yerde çalışan bir adam vardı - bu çok kötü. Ertesi güne kadar sıralarını kaçırırlar."

"Ama böyle yaşamak onları çok değiştiriyor, öyle mi?" diye sordu Dandelion.

"Gerçekten çok," diye yanıtladı Holly. "Çoğu söylenenden başka bir şey yapamıyor. Efrafa'nın dışına hiç çıkmamışlar ve hiç düşman kokusu almamışlar. Efrafa'daki her tavşanın tek amacı, ayrıcalıklar nedeniyle Owsla'ya girmek: ve Owsla'daki herkesin tek amacı Konsey'e girmektir. Konsey her şeyin en iyisine sahiptir. Ama Owsla'nın çok güçlü ve sert olması gerekir. Sırasıyla Geniş Devriye dedikleri şeyi yapmak için onu alırlar. ülkenin her yerinde -her yerde- günlerce açıkta yaşamak.Bu kısmen bulabilecekleri her şeyi bulmak, kısmen de onları eğitmek ve sert ve kurnaz yapmak için. Efrafa'ya geri dönerlerse, onları öldürürler. Bir tehlike olduğunu düşünürler çünkü insanların dikkatini çekebilirler. tehlikeli olabileceğini düşünüyorlar."

"Yani gelirken seni özlediler mi?" dedi Bluebell.

"Oh, hayır, yapmadılar! Daha sonra öğrendik ki, bu tavşan -Kaptan Campion- tarafından getirildikten bir süre sonra, Geniş Devriye'den bir koşucunun üç ya da kuzeyden dört tavşan Efrafa'ya geliyor ve herhangi bir emir var mıydı, güvenli bir şekilde kontrol altında olduğumuzu söylemek için geri gönderildi.

"Her neyse, bu Kaptan Campion bizi hendekteki bir deliğe indirdi. Deliğin ağzı biraz eski toprak bir boruydu ve eğer bir adam onu çıkarsaydı, açıklık düşerdi ve kaçış izi göstermezdi. Ve orada bizi başka bir kaptana teslim etti -çünkü

görevinin geri kalanı için yerin üstüne çıkmak zorundaydı, anlıyorsunuzdur.Bize büyük bir oyuğa götürüldük ve kendimizi eve götürmemiz söylendi.

"Oyukta başka tavşanlar da vardı ve size anlattıklarımın çoğunu onları dinleyerek ve sorular sorarak öğrendim. Tavşanlardan bazılarıyla konuştuk ve Hyzenthlay adında biriyle arkadaş oldum.[12]Ona buradaki sorunumuzu ve neden geldiğimizi anlattım, o da bize Efrafa'yı anlattı. Bitirdiğinde, 'Kulağa korkunç geliyor' dedim. Hep böyle miydi? Hayır dedi, annesi ona, geçen yıllarda warren'in başka yerlerde ve çok daha küçük olduğunu söylemişti, ama General Woundwort geldiğinde, onları Efrafa'ya kaydırdı ve sonra tüm bu gizleme sistemini çözüp mükemmelleştirdi. Efrafa'daki tavşanlar gökyüzündeki yıldızlar kadar güvende olana kadar. "Buradaki tavşanların çoğu, Owsla onları öldürmedikçe yaşlılıktan ölüyor," dedi. "Ama sorun şu ki, şimdi warren'in tutabileceğinden daha fazla tavşan var. İzin verilen herhangi bir yeni kazma Owsla gözetiminde yapılmalıdır ve onlar bunu çok yavaş ve dikkatli bir şekilde yaparlar. Her şeyin gizlenmesi gerekiyor, görüyorsun. Aşırı kalabalığız ve pek çok tavşan yerden gerektiği kadar yukarı çıkamıyor. Ve nedense yeterli para yok ve çok fazla para var. Birçoğumuz aşırı kalabalıktan dolayı yavru üretemediğimizi keşfettik ama kimsenin gitmesine asla izin verilmiyor. Sadece birkaç gün önce, birçoğumuz Konsey'e gittik ve başka bir yerde yeni bir warren başlatmak için bir keşif gezisi oluşturup oluşturamayacağımızı sorduk. Uzaklara, istedikleri kadar uzağa gideceğimizi söyledik. Ama bunu duymazlardı - hiçbir şekilde. İşler böyle devam edemez - sistem çöküyor. Ama bunun hakkında konuşurken duyulmak için değil.

"Pekala, bu kulağa umut verici geliyor. Elbette tekliflerimize itiraz etmeyecekler mi? Sadece birkaç tane almak istiyoruz ve para yok. Yapabileceklerinden daha çok işleri var ve biz onları daha uzağa götürmek istiyoruz." burada hiç kimsenin olamayacağı kadar.

"Biraz sonra başka bir kaptan geldi ve onunla Konsey toplantısına geleceğimizi söyledi.

"Konsey bir tür büyük yuvada toplanıyor. Uzun ve oldukça dar - bizim Peteğimiz kadar iyi değil, çünkü geniş bir çatı yapacak ağaç kökleri yok. Onlar konuşurken biz dışarıda beklemek zorunda kaldık. her türlü başka şeyler.Biz sadece günlük Konsey işlerinin bir parçasıydık: 'Yabancılar yakalandı. Bekleyen başka bir tavşan vardı ve özel koruma altındaydı - Owslafa, derler onlara: Konsey polisi. Hiç kimseye bu kadar yakın olmamıştım. Hayatımda korktum-korkudan delireceğini sandım.Bu Owslafalardan birine sorunun ne olduğunu sordum ve bu tavşan Blackavar'ın warren'den kaçmaya çalışırken yakalandığını söyledi.Eh, onu aldılar. önce içeride, zavallı adamın kendini açıklamaya çalıştığını duyduk, sonra ağlayarak merhamet diledi: ve dışarı çıktığında iki

kulağını da parçalamışlardı, benimkinden daha beter. kesinlikle dehşet içinde onu koklayarak; ama Owslafa'lardan biri, "Böyle bir ss. Hayatta olduğu için şanslı. Biz bunu çiğnerken biri çıkıp Konsey'in bizim için hazır olduğunu söyledi.

"İçeri girer girmez, bu General Woundwort'un önüne konduk ve o gerçekten de acımasız bir müşteri. Senin bile ona yetişebileceğini sanmıyorum, Koca peruk. Neredeyse bir tavşan kadar iri. ve sadece varlığıyla ilgili sizi korkutan bir şey var, sanki kan, dövüşmek ve öldürmek onun için günlük işinin bir parçasıymış gibi.Bize kim olduğumuz ve ne istediğimiz hakkında bazı sorular sorarak başlayacağını düşündüm, ama öyle bir şey yapmadı.. 'burada yaşamanın şartlarını ve kurallarını anlatacağım.Dikkatle dinlemelisiniz çünkü kurallara uyulması ve herhangi bir ihlalin olması gerekir" dedi. Bunlardan biri cezalandırılacak.Ben de hemen konuştum ve bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledim.Biz bir elçiydik, başka bir warren'den Efrafa'nın iyi niyetini ve yardımını istemek için geldim dedim.Ben de açıklamaya devam ettim. Birkaç kişiyi bizimle geri dönmeye ikna etmemiz konusunda anlaşmaları istendi. Bitirdiğimde General Woundwort, işin bittiğini söyledi. f soru: tartışılacak bir şey yoktu. Onlarla bir iki gün kalıp fikirlerini değiştirmeye ikna etmeye çalışmak istediğimizi söyledim.

Ah, evet, dedi, 'kalacaksınız. Ama Konsey'in zamanını almak için başka bir fırsat olmayacak - en azından önümüzdeki birkaç gün için.

"Bunun çok zor göründüğünü söyledim. İsteğimiz kesinlikle makul bir istekti. Ve onlardan bir ya da iki şeyi bizim açımızdan değerlendirmelerini isteyecektim ki, Konsey üyelerinden bir diğeri - çok yaşlı bir tavşan - dedi ki, ' Bizimle tartışmak ve pazarlık yapmak için burada olduğunuzu düşünüyor gibisiniz ama ne yapacağınızı söyleyecek olan biziz.

"Kendilerinden daha küçük de olsa başka bir warren'ı temsil ettiğimizi hatırlamaları gerektiğini söyledim. Kendimizi onların konukları olarak düşündük. Ve ancak bunu söylediğimde korkunç bir şokla düşündüklerini anladım. bizi tutsakları olarak: ya da ne derlerse adlandırsınlar , mahkumlar kadar iyi .

"Pekala, o toplantının sonu hakkında daha fazla konuşmamayı tercih ederim. Strawberry bana yardım etmek için elinden geleni yaptı. Hayvanlara özgü nezaket ve yoldaşlık hakkında çok güzel konuştu. 'Hayvanlar erkek gibi davranmaz," dedi. "Savaşmaları gerekiyorsa savaşırlar ve öldürmeleri gerekiyorsa öldürürler. Ama oturup diğer canlıların hayatlarını mahvetmenin ve onlara zarar vermenin yollarını bulmak için kafa yormazlar. hayvanlık.

"Ama hiçbir faydası olmadı. Sonunda sustuk ve General Woundwort, 'Konsey artık size daha fazla zaman ayıramaz ve kuralları size anlatmayı Mark kaptanınıza bırakmak zorunda kalacağım. Kaptan Bugloss'un komutasındaki Sağ Kanat İşaretine katılacağım.Daha sonra tekrar görüşeceğiz ve bizi onlardan ne beklendiğini anlayan tavşanlara karşı son derece cana yakın ve yardımsever bulacaksınız.

"Sonra Owsla bizi Sağ Kanat İşaretine katılmak için dışarı çıkardı. Görünüşe göre Kaptan Bugloss bizi göremeyecek kadar meşguldü ve yolundan çekilmemeye özen gösterdim, çünkü bizi orada ve orada işaretlemeye başlamak isteyebileceğini düşündüm. Ama Hyzenthlay sistemin artık düzgün çalışmadığını söylediğinde ne demek istediğini çok geçmeden anlamaya başladım.Oyuklar aşırı kalabalıktı -en azından bizim standartlarımıza göre.Dikkatten kaçmak kolaydı.Bir Mark'ta bile tavşanlar hepsi değil birbirimizi tanırız Bir yuvada yerler bulduk ve biraz uyumaya çalıştık ama gecenin erken saatlerinde uyandık ve silflay yapmamız söylendi. Nöbetçilerin yanı sıra Kaptan, işi alarm verilebilecek herhangi bir yöne hemen kaçmak olan iki koşucu da yanında tutuyordu.

"Beslendiğimizde tekrar yeraltına gittik. Neredeyse tüm tavşanlar çok uysal ve uysaldı. Onlardan kaçındık, çünkü elimizden gelse kaçmak istiyorduk ve tanınmak istemiyorduk. Ama elimden geldiğince dene, ben bir plan düşünemiyordu.

"Ertesi gün Ni-Frith'ten bir süre önce tekrar beslendik ve sonra tekrar yeraltına çekildi. Zaman korkunç bir şekilde sürüklendi. Sonunda -akşam olmak üzere olmalı- bir hikaye dinleyen küçük bir tavşan grubuna katıldım. Ve biliyor musun, 'Kralın Marulu'ydu?Bunu söyleyen tavşan hiçbir yerde Karahindiba kadar iyi değildi, ama yine de bir şey yapmak için dinledim. El-ahrairah'ın giyinip Kral Darzin'in sarayında doktormuş gibi davranması aniden aklıma bir fikir geldi.Bu çok riskli bir şeydi, ama işe yarama şansı olduğunu düşündüm, çünkü Efrafa'daki her tavşan genellikle yapar Kaptan Bugloss'u izliyordum ve bana yeterince iyi, vicdanlı, biraz zayıf ve gerçekten baş edebileceğinden daha fazlasını yapmak zorunda olduğu için rahatsız olmuş gibi geldi.

"O gece, Silflay'e çağrıldığımızda, zifiri karanlık ve yağmur yağıyordu; ama Efrafa'da böyle küçük bir şey için canınızı sıkmazsınız - sadece dışarı çıkıp biraz yiyecek almaktan çok memnunsunuz. Bütün tavşanlar. Birlik kurduk ve sonuna kadar bekledik. Kaptan Bugloss iki nöbetçisiyle birlikte kıyıdaydı. .

" 'Kaptan Bugloss?

'Evet?' dedi. 'Ne var?

" 'Hemen Konsey tarafından aranıyorsunuz.

"'Neden, ne demek istiyorsun?' diye sordu. 'Ne için?

'Seni gördüklerinde sana bunu söyleyeceklerinden şüphem yok' diye cevap verdim. 'Yerinde olsam onları bekletmemeliydim.

'Sen kimsin? dedi. 'Konsey koşucularından biri değilsin. Hepsini tanıyorum. Hangi Mark'sın?

"'Sorularınıza cevap vermeye gelmedim' dedim. 'Geri dönüp onlara gelmeyeceğini söyleyeyim mi?

"Buna şüpheyle baktı ve ben gidecekmişim gibi yaptım. Ama sonra birdenbire 'Pekala' dedi -çok korkmuş görünüyordu, zavallı adam- 'ama ben buradayken burayı kim devralacak? gitmiş?

Öyleyim, dedim. 'General Woundwort'un emirleri. Ama çabuk geri gelin. Gecenin yarısını işinizi yaparken oyalanmak istemiyorum. O kaçtı. Diğer ikisine döndüm ve 'Burada kalın,' dedim. ve canlı da görün. Ben nöbetçileri dolaşıyorum.

"Pekala, sonra dördümüz karanlığa kaçtık ve tabii ki, biraz yol gittikten sonra iki nöbetçi ortaya çıktı ve bizi durdurmaya çalıştı. Hepimiz onların üzerine yığıldık. Kaçacaklarını sandım, ama yapmadılar. Deli gibi savaştılar ve içlerinden biri Buckthorn'u burnundan aşağı indirdi. Ama tabii ki dördümüz vardı ve sonunda onları geçtik ve tarlayı yarıp geçtik. Hangisi olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. gidiyorduk, yağmur ve gece ne de olsa: sadece koştuk. Sanırım takibin biraz yavaş olmasının nedeni, zavallı yaşlı Bugloss'un emirleri vermek için orada olmamasıydı. ama şu anda takip edildiğimizi duyabiliyorduk ve daha da kötüsü, geçiliyorduk.

"Efrafan Owsla'nın şakası yok, inan bana. Hepsi büyüklük ve güç açısından seçilmişler ve ıslak ve karanlıkta hareket etmek hakkında bilmedikleri bir şey yok. Konsey'den o kadar korkuyorlar ki, değiller. Başka bir şeyden korkuyordum. Başımızın belada olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. Peşimizde olan devriye aslında karanlıkta ve yağmurda bizi kaçabileceğimizden daha hızlı takip edebilirdi ve çok geçmeden onlar çok yakındı. sadece diğerlerine, neredeyse havaya doğru eğimli gibi görünen büyük, dik bir kıyıya geldiğimizde dönüp savaşmaktan başka yapacak bir şey olmadığını söyleyeceğim. sanki erkekler yapmış gibi düzenli görünüyordu.

"Eh, düşünecek zaman yoktu, o yüzden yukarı çıktık. Sert çimenler ve çalılarla kaplıydı. Tepeye tam olarak ne kadar uzaktı bilmiyorum ama sanırım bir metre kadar yüksekti. iyi yetişmiş bir üvez ağacı belki biraz daha yükseğe çıktığımızda kendimizi onların üzerinde koşarken yer değiştiren küçük, hafif taşların üzerinde bulduk.Bu bizi tamamen ele verdi.Sonra geniş, düz tahta parçalarına rastladık ve bir ses çıkaran iki büyük, sabit metal çubuk - karanlıkta bir tür alçak, uğultu sesi Kendi kendime diyordum ki, 'Bu erkek işi, tamam, diğer tarafa düştüğümde. Bankanın tepesinin çok kısa bir mesafe ötede olduğunu ve diğer tarafının da aynı derecede dik olduğunu fark etmemiştim. Karanlıkta kıyıdan tepetaklak aşağı indim ve yaşlı bir çalıya tutundum - ve orada uzandım."

Holly durdu ve sanki hatırladıklarını düşünüyormuş gibi sustu. Sonunda dedi ki,

"Daha sonra ne olduğunu size anlatmak çok zor olacak. Dördümüz de orada olmamıza rağmen, bunu kendimiz anlamıyoruz. Ama şimdi söyleyeceğim şey soğuk gerçek. Lord Frith bir tanesini gönderdi. büyük Elçileri bizi Efrafan Owsla'dan kurtarmak için. Her birimiz bir yerde bankanın kenarından aşağı düşmüştük. Kendi kanıyla yarı kör olan Cehri neredeyse dibe inmişti. Kendimi yerden kaldırdım ve tepeye bakıyordum.Efrafanlar gelirlerse gökyüzünde onları görmeye yetecek kadar ışık vardı.Ve sonra-sonra muazzam bir şey-size hiçbir fikrim yok-bu kadar büyük bin hrududil -daha büyük- gecenin içinden koşarak geldi.Ateş ve duman ve ışıkla doluydu ve kükredi ve altındaki yer sallanana kadar metal hatlara vurdu.Bizimle Efrafanlar'ın arasına bin fırtına gibi girdi. şimşekle. Sana söylüyorum, korkmanın ötesindeydim. Hareket edemiyordum. Parlama ve gürültü - bütün zenciyi böldüler ayrı. Efrafanlar'a ne olduğunu bilmiyorum: ya kaçtılar ya da onları kesti. Ve sonra aniden gitti ve uzakta, uzakta, çıngırak ve patlama, çıngırak ve patlama, kaybolduğunu duyduk. Tamamen yalnızdık.

"Uzun bir süre hareket edemedim. Sonunda kalktım ve diğerlerini birer birer karanlıkta buldum. Hiçbirimiz bir şey söylemedik. Yokuşun dibinde bir tür tünel keşfettik. bankanın bir ucundan diğer ucuna doğru süzüldük ve yukarı çıktığımız taraftan çıktık sonra tarlalarda uzun bir yol kat ettik, ta ki Efrafa'dan epeyce uzak olmamız gerektiğini düşünene kadar. bir hendeğe girip dördümüz sabaha kadar orada uyuduk. hiçbir şeyin gelip bizi öldürmemesi için hiçbir neden yoktu ama yine de güvende olduğumuzu biliyorduk. Lord Frith'in elinde. Acaba bu kaç tavşanın başına geldi? Ama size söylüyorum, Efrafanlar tarafından kovalanmaktan çok daha korkutucuydu. Yangın çıkarken yağmurda o kıyıda yatarken hiçbirimiz unutmayacağız. Yaratık başımızın üstünden geçti. Neden bizim hesabımıza geldi? Bu, bileceğimizden çok daha fazlası.

"Ertesi sabah biraz dolaştım ve kısa sürede hangisinin doğru yön olduğunu anladım. Her zaman nasıl olduğunu biliyorsun. Yağmur durmuştu ve yola çıktık.

Ama dönüş yolculuğu çok zordu. Yolculuktan çok önce yorulmuştuk. Silver hariç her şey: O olmasaydı ne yapardık bilmiyorum. Bir gün ve bir gece hiç dinlenmeden gittik. Olabildiğince çabuk buraya geri dönelim.Bu sabah ormana vardığımda kötü bir rüyada topallıyordum.Gerçekten zavallı Strawberry'den daha iyi değilim, korkarım.Hiç şikayet etmedi ama Uzun bir dinlenmeye ihtiyacım var ve ben de öyle düşünüyorum. Bu akşam bana Baş Tavşan olup olmayacağımı sormuştun.Bana güvendiğini bilmekten memnun oldum, ama işim tamamen bitti ve muhtemelen henüz kabul edemem. bir sonbahar balonu kadar boş - sanki rüzgar kürkümü uçurabilirmiş gibi hissediyorum."

28. Tepenin Eteğinde
Muhteşem mutlu olmaktı

Yalnız ve henüz yalnız değil.

Ey korkudan ve karanlıktan, gelecek

Evin gözü önünde.

Walter de la Mare, Yolcu

"Saçmalamak için çok yorgun değilsin, değil mi?" diye sordu Dandelion. "Ve günün uygun bir saatinde, bir değişiklik için mi? Burnum doğru diyorsa, güzel bir akşam. Yardım edebileceğimizden daha mutsuz olmamaya çalışmalıyız, biliyorsun."

"Yüzleşmeye başlamadan hemen önce," dedi Bigwig, "sana söyleyebilirim ki Holly, başka birinin kendini ve diğer üç tavşanı böyle bir yerden sağ salim geri getirebileceğine inanmıyorum?"

"Frith geri dönmemizi istedi," diye yanıtladı Holly. "Burada olmamızın gerçek nedeni bu."

Ormana giden yolda Speedwell'i takip etmek için döndüğünde, yanında Clover'ı buldu. "Sen ve arkadaşların dışarı çıkıp ot yemeyi tuhaf bulmalısınız," dedi. "Buna alışacaksın, biliyorsun. Hazel-rah'ın sana burada bir kulübede yaşamaktan daha iyi bir hayat olduğunu söylediğinde haklı olduğuna dair sana söz verebilirim. Benimle gel ve sana güzel bir yama göstereyim. , kısa kuyruk otu, eğer ben uzaktayken Bigwig her şeye sahip değilse."

Holly, Clover'a gitmişti. Boxwood ve Haystack'tan daha sağlam ve daha az ürkek görünüyordu ve belli ki kendini savaş yaşamına uyarlamak için elinden geleni yapıyordu. Stokunun ne olduğunu söyleyemedi ama sağlıklı görünüyordu.

Temiz havaya çıktıklarında Clover, "Yeraltını seviyorum," dedi. "Kapalı alan, daha karanlık olması dışında gerçekten bir kulübeye çok benziyor. Bizim için zor olan şey, açıkta beslenmek olacak. İstediğimiz ve bilmediğimiz yerlere gitmekte özgür olmaya alışık değiliz. ne yapmalı. Hepiniz o kadar hızlı davranıyorsunuz ve yarı yarıya neden bilmiyorum. Sakıncası yoksa delikten çok uzakta beslenmemeyi tercih ederim."

Gittikçe kemirerek gün batımının üzerinde yavaşça ilerlediler: Clover kısa sürede beslenmeye daldı, ama Holly sürekli olarak oturup sakin, boş yerin etrafını koklamak için durdu. Biraz ötede, sabit bir şekilde kuzeye bakan Büyükkafa'yı fark edince, hemen bakışlarını takip etti.

"Nedir?" O sordu.

"Bu Blackberry," diye yanıtladı Bigwig. Sesi rahatlamış gibiydi.

Böğürtlen ufuk çizgisinden oldukça yavaş bir şekilde aşağı atladı. Yorgun görünüyordu, ama diğer tavşanları görür görmez daha hızlı geldi ve Bigwig'in yolunu tuttu.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Bigwig. "Peki Fiver nerede? Seninle değil miydi?"

Blackberry, "Fiver, Hazel ile birlikte," dedi. "Hazel yaşıyor. Yaralı - ne kadar kötü olduğunu söylemek zor - ama ölmeyecek."

Diğer üç tavşan ona suskun bir şekilde baktı. Blackberry etkinin tadını çıkararak bekledi.

"Hazel yaşıyor mu?" dedi Bigwig. "Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Blackberry. "Tam şu anda tepenin eteğinde, Holly ve Bluebell'in geldiği gece senin bulunduğun hendekte."

Holly, "Buna pek inanamıyorum," dedi. "Doğruysa, hayatımda duyduğum en iyi haber. Blackberry, gerçekten emin misin? Ne oldu? Bize anlat."

Blackberry, "Beş onu buldu," dedi. "Fiver beni yanında götürdü, neredeyse çiftliğe kadar: sonra hendek boyunca gitti ve Hazel'in bir toprak kanalını topraklamaya gittiğini gördü. Kan kaybından çok zayıftı ve çıkamadı. Kendi

kendine boşalıyor. Onu sağlam arka ayağından sürüklemek zorunda kaldık. Dönemiyordu, anlıyorsunuz."

"Fakat Fiver nereden bildi?"

"Fiver ne bildiğini nereden biliyor? Ona sorsan iyi olur. Hazel'i hendeğe attığımızda Fiver ne kadar kötü yaralandığını görmek için baktı. Bir arka bacağında kötü bir yara var ama kemik sağlam değil. 'Kırılmış: ve bir yandan yırtılmış. Yerleri elimizden geldiğince temizledik ve sonra onu geri getirmek için yola çıktık. Bütün gece bizi aldı. Hayal edebiliyor musunuz - gün ışığı, ölüm sessizliği ve bir Topal tavşan taze kan kokuyor? Şans eseri, bu yazın en sıcak günüydü - bir fare kıpırdaması değil. Defalarca inek maydanozuna sarılıp dinlenmek zorunda kaldık. Zıplıyordum ama Fiver taş üzerindeki kelebek gibiydi.Çimenlere oturdu ve kulaklarını taradı.'Üzülme,' dedi durdu. 'Endişelenecek bir şey yok. Zamanımızı alabiliriz. Gördüklerimden sonra, ben Tilki avlayabileceğimizi söyleseydi ona inanırdım ama tepenin dibine vardığımızda Hazel işi tamamen bitirmişti ve daha ileri gidemedi. o büyümüş hendek ve ben size söylemeye geldim. Ve buradayım."

Bigwig ve Holly haberleri alırken bir sessizlik oldu. Sonunda Bigwig, "Bu gece orada mı kalacaklar?" dedi.

"Sanırım," diye yanıtladı Blackberry. "Eminim Hazel çok daha güçlü olana kadar tepeyi idare edemeyecek."

"Ben oraya gideceğim," dedi Bigwig. Hendeği biraz daha rahat hale getirmeye yardımcı olabilirim ve muhtemelen Fiver, Hazel'a bakmak için başka biriyle birlikte yapabilir" dedi.

"Yerinde olsam acele etmeliyim," dedi Blackberry. "Güneş birazdan batacak."

"Hah!" "Bir kahinle karşılaşırsam, dikkat etsem iyi olur, hepsi bu. Sana yarın bir tane getiririm, olur mu?" dedi. Koşarak uzaklaştı ve uçurumun kenarında gözden kayboldu.

"Gidip diğerlerini bir araya getirelim," dedi Holly. "Haydi Blackberry, her şeyi baştan anlatmak zorunda kalacaksın."

Nuthanger'den tepenin eteğine kadar kavurucu sıcakta geçen üç çeyrek mil, Hazel'a hayatındaki her şeyden daha fazla acı ve çabaya mal olmuştu. Fiver onu bulmasaydı, kanalizasyonda ölecekti. Fiver'ın dürtüsü karanlık, gerileyen sersemliğine nüfuz ettiğinde, ilk başta cevap vermemeye çalışmıştı. Çektiği acıların uzak tarafında, olduğu yerde kalmak çok daha kolaydı. Daha sonra,

kendisini hendeğin yeşil kasvetinde, Fiver yaralarını ararken ve ona ayağa kalkıp hareket edebileceğini söylerken yatarken bulduğunda, yine de geri dönme fikriyle yüzleşemedi. Yırtık tarafı zonkluyordu ve bacağındaki ağrı duyularını etkilemiş gibiydi. Başı dönüyordu ve düzgün duyamıyor veya koku alamıyordu. Sonunda, Fiver ve Blackberry'nin gün ışığında, yalnızca onu bulmak ve hayatını kurtarmak için çiftliğe ikinci bir yolculuk yapmayı riske attığını anlayınca, kendini zorlayarak ayağa kalktı ve yokuştan aşağıya, yola doğru tökezlemeye başladı. . Görüşü yüzüyordu ve tekrar tekrar durmak zorunda kaldı. Fiver'ın cesaretlendirmesi olmasaydı, bir kez daha yatıp pes edecekti. Yolda, kıyıya tırmanamadı ve bir kapının altından sürünene kadar eşikte topallamak zorunda kaldı. Çok sonra, direk hattının altına girdiklerinde, tepenin eteğindeki büyümüş hendeği hatırladı ve oraya ulaşmak için kendini hazırladı. Oraya vardığında uzandı ve hemen tamamen bitkinlik uykusuna döndü.

Bigwig, hava kararmadan hemen önce geldiğinde, Fiver'ı uzun otların arasında hızlı bir şekilde yem kaparken buldu. Hazel'i kazarak rahatsız etmek söz konusu değildi ve geceyi onun yanında dar zeminde çömelerek geçirdiler.

Şafaktan önce gri ışıkta dışarı çıkan Bigwig'in gördüğü ilk yaratık, yaşlılar arasında yiyecek arayan Kehaar'dı. Dikkatini çekmek için yere bastı ve Kehaar tek kanat çırpışı ve uzun bir süzülüşle ona doğru yelken açtı.

"Meester Pigvig, Meester 'Azel'i buldun mu?"

"Evet," dedi Bigwig, "burada hendekte."

"E ölmedi mi?"

"Hayır, ama yaralı ve çok zayıf. Çiftçi adam onu silahla vurdu, biliyorsun."

"Siyah taşları çıkarır mısın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Alvays vid gun geliyor küçük kara taşlar geliyor. Hiç görmüyor musun?"

"Hayır, silahlardan anlamam."

"Kara taşları çıkar, 'e iyileş. 'E şimdi gel, ya?"

"Göreceğim," dedi Bigwig. Hazel'in yanına gitti ve onu uyanık ve Fiver ile konuşurken buldu. Bigwig ona Kehaar'ın dışarıda olduğunu söylediğinde kendini kısa koşuda yukarı ve çimlere sürükledi.

"Lanet olası silahı," dedi Kehaar. "'Um sen' için küçük taşlar koydum. Bakıyorum, ya?"

"Sanırım daha iyi olursun," dedi Hazel. "Bacağım hala çok kötü, korkarım."

Uzandı ve Kehaar'ın kafası, Hazel'in kahverengi kürkünde salyangoz arıyormuş gibi bir o yana bir bu yana sallandı. Yırtık kanadın uzunluğuna yakından baktı.

"Ees değil taşlar" dedi. "Girin, çıkın, durmayın. Şimdi bacağınızı görüyorum. Belki 'dur, çok sürmez."

İki av tüfeği peleti, kalça kasına gömüldü. Kehaar onları kokuyla tespit etti ve tıpkı bir çatlaktan örümcek toplamış olabileceği gibi onları çıkardı. Bigwig çimenlerdeki topakları koklamaya başlamadan önce Hazel'in irkilmesine zar zor vakti vardı.

Kehaar, "Şimdi daha fazla kanıyor," dedi. "Sen kal, vait belki vun, iki gün. Eskisi gibi geot. Doz tavşanlar yukarı, hepsi boş, Meester 'Azel için vay. Onlara gel diyorum." Onlar cevap veremeden uçup gitti.

İşler ortaya çıktığı gibi, Hazel tepenin eteğinde üç gün kaldı. Sıcak hava devam etti ve çoğu zaman yaşlı dalların altında oturdu, yalnız bir hlessi gibi yerin üstünde uyukladı ve gücünün geri geldiğini hissetti. Fiver onunla kaldı, yaraları temiz tuttu ve iyileşmesini izledi. Çoğu zaman birlikte saatlerce hiçbir şey söylemezlerdi, gölgeler akşama doğru hareket ederken sert, ılık çimenlerin üzerinde yatarak, sonunda yerel karatavuk kuyruğunu eğip tünemek için kıvrılıp saklanana kadar. İkisi de Nuthanger Çiftliği'nden bahsetmedi, ancak Hazel, gelecek Fiver için tavsiye verdiğinde, onu kabul ettirmek için zor bir işi olmayacağını açıkça gösterdi.

"Hrairoo," dedi Hazel bir akşam, "sen olmasaydın ne yapardık? Hiçbirimiz burada olmazdık, değil mi?"

"Sen emin oluncaya olan zaman buraya?" diye sordu Fiver.

"Bu benim için fazla gizemli," diye yanıtladı Hazel. "Ne demek istiyorsun?"

"Eh, başka bir yer var - başka bir ülke, değil mi? Oraya uyuduğumuzda gideriz, diğer zamanlarda da ve öldüğümüzde. El-ahrairah ikisi arasında istediği gibi gider, sanırım, ama Bunu masallardan asla tam olarak çıkaramadım.Bazı tavşanlar, anladıkları uyanık tehlikelerle karşılaştırıldığında orada her şeyin kolay olduğunu söyleyecektir.Ama bence bu, bu konuda fazla bir şey

bilmediklerini gösteriyor.Orası vahşi bir yer. , ve çok güvensiz. Ve biz gerçekten neredeyiz - orada mı yoksa burada mı?"

"Vücudumuz burada kalıyor - bu benim için yeterli. Gidip şu Silverweed denen adamla konuşsan iyi olur - daha fazlasını biliyor olabilir."

"Ah, onu hatırlıyor musun? Onu dinlerken hissettim, biliyorsun. Beni korkuttu ve yine de onu oradaki herkesten daha iyi anladığımı biliyordum. Nereye ait olduğunu biliyordu ve değildi. burada. Zavallı adam, eminim o öldü. Onu yakalamışlardı, tamam-o ülkedekiler. Sırlarını boşuna vermezler, bilirsiniz. Ama bakın! İşte geliyor Holly ve Blackberry, bu yüzden şimdilik burada olduğumuzdan emin olsak iyi olur."

Holly önceki gün Hazel'i görmek ve Efrafa'dan kaçışının hikayesini tekrar anlatmak için tepeden aşağı inmişti. Fiver, gecenin büyük hayaletiyle kurtuluşundan bahsettiğinde, onu dikkatle dinlemiş ve bir soru sormuştu: "Bir ses çıkardı mı?" Daha sonra Holly geri döndüğünde, Hazel'a bunun doğal bir açıklaması olduğundan emin olduğunu, ancak bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi. Ancak Hazel pek ilgilenmemişti. Onun için önemli olan hayal kırıklıkları ve bunun nedeniydi. Holly hiçbir şey başaramamıştı ve bu tamamen Efrafan tavşanlarının beklenmedik düşmanlığından kaynaklanıyordu. Bu akşam, beslenmeye başlar başlamaz Hazel konuya döndü.

"Holly," dedi, "sorunumuzu çözmeye pek yaklaşamadık, değil mi? Harikalar yarattın ve gösterecek hiçbir şeyin yok ve Nuthanger baskını sadece aptal bir oyundu, korkarım- hem de benim için pahalı bir tane. Asıl çukurun hâlâ kazılması gerekiyor."

"Eh," dedi Holly, "sadece bir şaka olduğunu söylüyorsun Hazel, ama en azından bize iki tane verdi: ve elimizde sadece ikisi var."

"İyiler mi?"

Dişileri düşünürken birçok erkek insan için doğal hale gelen fikirler -koruma, sadakat, romantik aşk ve benzeri fikirler- elbette tavşanlar tarafından bilinmez, ancak tavşanlar kesinlikle daha sık özel bağlılıklar kurarlar. çoğu insan anlar. Ancak, romantik değiller ve doğal olarak Hazel ve Holly'nin iki Nuthanger'ı warren için üreme stoku olarak görmeleri geldi. Hayatlarını bu yüzden riske atmışlardı.

"Eh, henüz söylemesi zor," diye yanıtladı Holly. "Bizimle anlaşmak için ellerinden geleni yapıyorlar - özellikle Clover. O çok mantıklı görünüyor. Ama

olağanüstü çaresizler, biliyorsun - daha önce hiç böyle bir şey görmedim - ve korkarım onlar da olabilir. kötü havalarda hassas ol. Gelecek kış hayatta kalabilirler ve sonra yine olmayabilirler. Ama onları çiftlikten çıkardığında bunu bilmiyordun."

Hazel, "Biraz şansla kıştan önce her birinin bir çöpü olabilir," dedi. "Üreme mevsiminin sona erdiğini biliyorum, ama burada her şey o kadar altüst ki, söylenecek söz yok."

"Eh, bana ne düşündüğümü soruyorsun," dedi Holly. "Size anlatacağım. Sanırım aramızdaki tek şey ve şimdiye kadar yapmayı başardığımız her şeyin sonu olacak kadar değerliler. Sanırım bir süre yavru kedileri olmayabilir, kısmen de olsa. çünkü bu mevsim değil ve kısmen de hayat onlar için çok garip olduğu için. Ve öyle olduklarında, yavru kedilerin içinde büyük ihtimalle bu insan tarafından yetiştirilmiş baraka stoku çok olacak. Ama başka ne umabiliriz ki? elimizdekilerle elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

"Onlarla henüz kimse çiftleşmedi mi?" diye sordu Hazel.

"Hayır, ikisi de şu ana kadar hazır değil. Ama hazır olduklarında eski güzel kavgaların çıktığını görebiliyorum."

"Bu başka bir problem. Bu ikisinin yaptığı dışında hiçbir şeyle devam edemeyiz."

"Ama başka ne yapabiliriz?"

"Biliyorum neyi yapmamız lazım," Ela, "ama ben hala göremiyorum nasıl Geri dönmek zorundayız. Ve bazı Efrafa dışına yapar olsun."

"Onları Inlé'den çıkaracağını da söyleyebilirsin, Hazel-rah. Korkarım sana Efrafa'nın çok net bir tanımını veremem."

"Ah, evet, bu fikir beni çok korkutuyor. Ama yapacağız."

"Yapılamaz."

"Savaşarak ya da güzel sözlerle olmaz, hayır. Bu yüzden bir numarayla yapılmalı."

"Bu kadarını alt edecek hiçbir numara yok, inan bana. Bizden çok daha fazlası var: çok organizeler: ve sadece savaşabileceklerini söylediğimde doğruyu

söylüyorum, Koş ve elimizden geldiğince bir iz takip et ve birçoğu, çok daha iyi."

"Hile," dedi Hazel, bunca zaman boyunca sessizce kemirip dinleyen Blackberry'ye dönerek, "hile üç şey yapmak zorunda kalacak. Birincisi, Efrafa'yı dışarı çıkarmak zorunda kalacak ve ikinci olarak bunu yapacak. peşinde koşmak zorunda.Bir arayış için mutlaka vardır ve başka bir mucize bekleyemeyiz.Ama hepsi bu değil.Yerden çıktıktan sonra, bulması imkansız hale gelmeliyiz. herhangi bir Geniş Devriyenin menzili."

"Evet," dedi Blackberry şüpheyle. "Evet, katılıyorum. Başarılı olmak için tüm bu şeyleri yönetmeliyiz."

"Evet. Ve bu numara Blackberry, senin tarafından tasarlanacak."

Kızılcık ağacının tatlı, leş kokusu havayı doldurdu; Akşam güneşinde, çimenlerin üzerinde alçakta asılı duran yoğun beyaz simitlerin etrafında böcekler vızıldıyordu. Beslenen tavşanlardan rahatsız olan bir çift kahverengi-turuncu böcek, bir ot sapından havalandı ve uçtu, hala birbirine bağlı.

"Çiftleşiyorlar. Biz değiliz," dedi Hazel, onların gidişini izleyerek. "Bir numara, Blackberry: Bizi kesin olarak düzeltecek bir numara."

Blackberry, "İlk şeyi nasıl yapacağımı görebiliyorum" dedi. "En azından yapabilirim. Ama tehlikeli. Diğer ikisini henüz göremiyorum ve Fiver'la bu konuyu konuşmak istiyorum."

Hazel, "Fiver ve ben warren'e ne kadar erken dönersek o kadar iyi," dedi. "Bacağım artık yeterince iyi, ama yine de bu geceye bırakalım bence. Sevgili Holly, onlara Fiver ve benim yarın sabah erken geleceğimizi söyler misin? Bigwig ve Silver'ın başlayabileceğini düşünmek beni endişelendiriyor. her an Clover hakkında kavga etmek."

"Hazel," dedi Holly, "dinle. Bu fikrinden hiç hoşlanmıyorum. Efrafa'daydım ve sen gitmedin. Kötü bir hata yapıyorsun ve hepimizi öldürtebilirsin. "

Cevap veren Fiver oldu. "Öyle hissetmeli, biliyorum," dedi, "ama bir şekilde değil: bana değil. Bunu yapabileceğimize inanıyorum. Her neyse, Hazel, bunun bizim için tek şansımız olduğunu söylediğinde haklı olduğuna eminim. var. Diyelim ki bunun hakkında biraz daha konuşmaya devam edelim?"

"Şimdi değil," dedi Hazel. "Yeraltı zamanı burada - hadi ama ikiniz tepeye tırmanırsanız, muhtemelen tepede biraz daha güneş ışığı için zamanında olacaksınız. İyi geceler."

29. Dönüş ve Ayrılış
Bu kavgaya midesi olmayan,

Bırak gitsin pasaportu yapılacak

Ve çantasına konvoy için kronlar koydu.

O adamın şirketinde ölmezdik

Bu onun arkadaşlığından, bizimle ölmesinden korkuyor.

Shakespeare, Henry V

Ertesi sabah, tüm tavşanlar şafakta dışarı çıkmışlardı ve Hazel'i beklerken büyük bir heyecan vardı. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca Blackberry, çiftliğe yolculuğun ve Hazel'in kanalizasyonda bulunmasının hikayesini birkaç kez tekrarlamak zorunda kalmıştı. Bir ya da iki kişi Kehaar'ın Hazel'i bulmuş ve Fiver'a gizlice söylemiş olması gerektiğini öne sürmüştü. Ancak Kehaar bunu reddetti ve baskı yapıldığında, şifreli bir şekilde Fiver'ın kendisinden çok daha fazla seyahat eden biri olduğunu söyledi. Hazel'e gelince, herkesin gözünde bir tür büyülü nitelik kazanmıştı. Karahindiba, iyi bir hikayenin hakkını veremeyen son tavşandı ve Hazel'in arkadaşlarını çiftçilerden kurtarmak için hendekten kahramanca atılmasından en iyi şekilde yararlanmıştı. Hiç kimse Hazel'in çiftliğe gitmekte pervasız olabileceğini bile öne sürmemişti. Her şeye rağmen onlara ikisini yaptırmıştı: ve şimdi şanslarını warren'e geri getiriyordu.

Güneş doğmadan hemen önce Pipkin ve Speedwell, Fiver'ın aşağı doğru tepenin yakınında ıslak çimenlerin arasından geldiğini gördüler. Onu karşılamak için dışarı çıktılar ve Hazel yanlarına gelene kadar onunla beklediler. Hazel topallıyordu ve görünüşe göre tırmanmayı zorlayıcı bulmuştu, ancak kısa bir süre dinlenip beslendikten sonra neredeyse diğerleri kadar hızlı bir şekilde warren'e koşmayı başardı. Tavşanlar etrafını sardı. Herkes ona dokunmak istedi. Burnu çekildi, boğuştu ve neredeyse saldırıya uğradığını hissedene kadar çimenlerin üzerinde yuvarlandı. İnsanlar bu tür durumlarda genellikle sorularla doludur, ancak tavşanlar zevklerini sadece duyularıyla bunun gerçekten Hazel-rah olduğunu kanıtlayarak ifade ettiler. Zorlu oyuna karşı koymak için yapabileceği tek şey buydu. "Altına uzanırsam ne olacağını merak ediyorum?"

düşündü. "Beni kapı dışarı ederlerdi, sanırım. Sakat bir Tavşanları olmayacaktı. Bu bir test ve hoş geldin, kendileri bilmeseler de. Onları test edeceğim, ahmaklar. , işim bitmeden."

Cehri ve Speedwell'i sırtından itti ve ormanın kenarına kaçtı. Çilek ve Şimşir kıyıdaydı ve onlara katıldı ve gün doğumunda yıkanıp kendini taradı.

Boxwood'a, "Senin gibi birkaç iyi niyetli adamla yapabiliriz," dedi. "Dışarıdaki şu engebeli araziye bak - beni neredeyse bitiriyorlardı! Bizden ne anlıyorsun ve nasıl yerleşiyorsun?"

"Şey, tabii ki tuhaf buluyoruz," dedi Boxwood, "ama öğreniyoruz. Çilek burada bana çok yardımcı oluyor. Rüzgarda ne kadar çok koku söyleyebildiğimi görüyorduk, ama bu öyle bir şey ki" Sadece yavaş gelir. Bir çiftlikte kokular çok güçlüdür, bilirsiniz, ve tellerin arkasında yaşadığınızda pek bir anlam ifade etmezler. Anladığım kadarıyla hepiniz kokuyla yaşıyorsunuz."

Hazel, "Başlangıçta çok fazla risk almayın," dedi. "Oyukların yakınında dur -tek başına dışarı çıkma- bütün bu tür şeyler. Peki ya sen, Çilek? Daha iyi misin?"

"Aşağı yukarı," diye yanıtladı Çilek, "çok uyuduğum ve güneşte oturduğum sürece, Hazel-rah. Aklımın yarısı kadar korktum - işin özü bu. Titriyordum. ve günlerce süren dehşetler. Efrafa'ya geri döndüğümü düşünüp durdum."

"Efrafa'da nasıldı?" diye sordu Hazel.

"Efrafa'ya geri dönmektense ölmeyi tercih ederim," dedi Çilek, "ya da yakınına gitmeyi göze alırım. Hangisi daha kötüydü bilmiyorum, can sıkıntısı mı yoksa korku mu. Yine de," diye ekledi birkaç dakika sonra. , "Orada bizim gibi doğal olarak yaşasalar bizim gibi olacak tavşanlar var. Bazıları, eğer yapabilselerdi, orayı terk etmekten memnuniyet duyardı."

Yer altına girmeden önce Hazel neredeyse tüm tavşanlarla konuştu. Beklediği gibi, Efrafa'daki başarısızlıktan dolayı hayal kırıklığına uğradılar ve Holly ve arkadaşlarına yapılan kötü muameleye karşı öfkeyle doldular. Birden fazla kişi, Holly gibi, ikisinin de belaya yol açacağını düşündü.

"Daha fazlası olmalıydı Hazel," dedi Bigwig. "Hepimiz birbirimizin boğazına saracağız, biliyorsun - nasıl yardım edilecek anlamıyorum."

Öğleden sonra geç saatlerde Hazel herkesi Petek'e çağırdı.

"Bir şeyler üzerinde düşünüyordum," dedi. "Geçen gün Nuthanger Çiftliği'nde benden kurtulamadığınız için hepinizin gerçekten hayal kırıklığına uğradığını biliyorum, bu yüzden bir dahaki sefere biraz daha ileri gitmeye karar verdim."

"Nereye?" diye sordu Bluebell.

"Efrafa'ya," diye yanıtladı Hazel, "eğer benimle gelecek birini bulabilirsem: Warren'ın ihtiyaç duyduğu kadarını geri getireceğiz."

Şaşkınlık dolu mırıltılar duyuldu ve ardından Speedwell, "Nasıl?" diye sordu.

"Blackberry ve benim bir planımız var," dedi Hazel, "ama bu nedenle şimdi açıklamayacağım. Bunun tehlikeli bir iş olacağını hepiniz biliyorsunuz. Efrafa'ya girersen seni konuştururlar, tamam. Ama planı bilmeyenler onu ele veremezler. Onu daha sonra, zamanı gelince anlatırım."

"Bir sürü tavşana ihtiyacın olacak mı, Hazel-rah?" diye sordu Dandelion. "Duyduğum kadarıyla çoğumuz Efrafanlarla savaşmaya yetmeyecekmişiz."

"Umarım hiç kavga etmek zorunda kalmayız," diye yanıtladı Hazel, "ama her zaman bir olasılık vardır. Her neyse, uzun bir eve dönüş yolculuğu olacak ve eğer bir ihtimal, bir Geniş Devriye ile karşılaşırsak. bir şekilde, onlarla başa çıkmak için yeterince insanımız olmalı."

"Efrafa'ya gitmemiz gerekecek mi?" diye çekinerek sordu Pipkin.

"Hayır," dedi Hazel, "biz-"

"Hiç düşünmedim Hazel," diye araya girdi Holly, "senin aleyhine konuşmak zorunda kalacağım zamanın geleceğini hiç düşünmemiştim. Ama yine de bunun tam bir felaket olacağını söyleyebilirim. sanıyorum General Woundwort'un Blackberry ve Fiver kadar zeki biri olmadığına güveniyorsunuz. Oldukça haklısın - onun olduğunu sanmıyorum. Ama gerçek şu ki, kimse oradan bir sürü şey alamaz Hepiniz biliyorsunuz ki hayatımı açıkta devriye gezerek ve iz bırakarak geçirdim. Efrafan Owsla'da benden daha iyi olan tavşanlar var - kabul ediyorum: ve sizi avlayacaklar. Harika Frith! Hepimizin bir gün ya da başka bir zamanda kendi eşimizle karşılaşmamız gerekiyor! Sadece hepimize yardım etmek istediğini biliyorum, ama mantıklı ol ve bu plandan vazgeç. İnan bana, yapılacak en iyi şey Efrafa gibi bir yer, ondan mümkün olduğunca uzak durmaktır."

Petek'in her yerinde konuşma başladı. "Bu doğru olmalı!" "Parçalanmayı kim ister?" "Şu kulakları kesik tavşan-" "Eh, ama Hazel-rah ne yaptığını biliyor olmalı." "Çok uzak." "Gitmek istemiyorum."

Hazel sabırla sessizliği bekledi. Sonunda, "Bu böyle. Burada kalıp her şeyi olduğu gibi yapmaya çalışabiliriz ya da onları bir kere ve herkes için düzeltebiliriz. Tabii ki bir risk var: Kimin ne olduğunu kimin duyduğunu herkes biliyor. Holly ve diğerlerine. Ama ayrıldığımız warren'den bu yana birbiri ardına risklerle karşı karşıya kalmadık mı? Ne demek istiyorsun? Burada kal ve bol bol olduğunda, iki risk üzerinde birbirimizin gözlerini kaşı. Gelip bize katılmaya çok sevinseler de, gidip almaya korktuğun Efrafa?"

Biri, "Fifer ne düşünüyor?" diye seslendi.

Fiver sessizce, "Kesinlikle gidiyorum," dedi. "Hazel tamamen haklı ve planında bir sorun yok. Ama sana söz veriyorum, hepinize. Daha sonra gelirsem, herhangi bir şüphe duyarsam, bunu kendime saklamam."

Hazel, "Bu olursa, görmezden gelemem," dedi.

Sessizlik vardı. Sonra Bigwig konuştu.

"Gideceğimi hepiniz biliyorsunuzdur," dedi, "ve eğer hoşuna giderse Kehaar'ı da yanımızda tutacağız."

Bir sürpriz vızıltısı vardı.

Hazel, "Elbette burada kalması gereken bazılarımız var," dedi. "Çiftlik tavşanlarının gitmesi beklenemez ve ilk kez gidenlerden tekrar geri dönmesini istemiyorum."

Yine de geleceğim, dedi Silver. "General Woundwort ve Konseyi'nden tüm cesaretimle nefret ediyorum ve eğer onları gerçekten aptal yerine koyacaksak, oraya geri dönmek zorunda olmadığım sürece orada olmak istiyorum - ki bunu yapamazdım. Ama sonuçta, yolu bilen birine ihtiyacın olacak."

"Geleceğim," dedi Pipkin. "Hazel-rah benim-yani, ne olduğunu bildiğine eminim-" Kafası karıştı. "Her neyse, geleceğim," diye tekrarladı, çok gergin bir sesle.

Ormandan aşağı inen bir sürtüşme oldu ve Hazel, "Kim o?" diye seslendi.

"Benim, Hazel-rah-Blackberry."

"Böğürtlen!" dedi Hazal. "Neden, hep burada olduğunu sanıyordum. Neredeydin?"

Blackberry, "Daha önce gelmediğim için üzgünüm," dedi. Aslında plan hakkında Kehaar'la konuşuyordum. İyice iyileştirdi. Yanılmıyorsam General Woundwort, işimiz bitmeden son derece aptal görünecek. İlk başta bunun yapılamayacağını düşündüm, ama şimdi yapabileceğinden eminim."

"Çimenlerin daha yeşil olduğu yere gelin" dedi Bluebell,

"Ve marullar sıra sıra büyür,

"Ve özgür tavırlı bir tavşan

"İyi çizilmiş burnu ile tanınır.

"Sanırım sadece merakımı gidermek için gelmem gerekecek. Bu plandan haberdar olmak için bir yavru kuş gibi ağzımı açıp kapatıyorum ve kimse bir şey koymuyor. Sanırım Kocamankurt bir hrududu gibi giyinecek. ve tüm işleri sahada sürün."

Hazel sertçe ona döndü. Bluebell arka ayakları üzerinde doğruldu ve, "Lütfen General Woundwort, efendim, ben sadece küçük bir hrududuyum ve tüm benzinimi çimenlerin üzerinde bıraktım, bu yüzden ot yemenizde bir sakınca yoksa, efendim," dedi. ben bu bayanı gezdirirken-"

"Bluebell," dedi Hazel, "kapa çeneni!"

"Üzgünüm, Hazel-rah," diye yanıtladı Bluebell şaşkınlıkla. "Zarar vermek istemedim. Sadece herkesi biraz neşelendirmeye çalışıyordum. Ne de olsa çoğumuz bu yere gitme fikrinden korkuyoruz ve bizi suçlayamazsınız, değil mi? Kulağa korkunç geliyor. tehlikeli."

"Pekala, buraya bak" dedi Hazel, "bu toplantıyı şimdi bitireceğiz. Bekleyip görelim ne karar vereceğiz - tavşanların yolu bu. İstemeyen kimse Efrafa'ya gitmek zorunda değil, ama bu açık. Yeter ki bazılarımız gitmek istiyor. Şimdi Kehaar'la kendim konuşmaya gidiyorum."

Kehaar'ı ağaçların tam içinde, bir kemik yaprağından sarkıyormuş gibi görünen, kötü kokulu, dökülen kahverengi bir et parçasını kocaman gagasıyla koparıp koparırken buldu. Etraftaki ahşabı dolduran ve şimdiden karıncaları ve mavi şişeleri kendine çeken kokudan iğrenerek burnunu kırıştırdı.

"Bu ne Allah aşkına Kehaar?" O sordu. "Korkunç kokuyor!"

"Bilmiyor musun? Heem ücretih, ücreth, Peeg Vater'dan geliyor. Ees goot."

"Büyük Su'dan mı geldin? (Ugh!) Onu orada mı buldun?"

"Hayır, na. Erkeklerde çömlek var. Çiftliğe doğru bol bol çöplük var, her şey var. Yemek için gidiyorum, heem buluyorum, hepsi Peeg Vater gibi kokuyor, al, al, geri al: beni yap" Peeg Vater hakkında her şeyi yaz." Yarısı yenmiş kipper'ı tekrar yırtmaya başladı. Hazel mide bulantısı ve tiksintiyle boğularak oturdu, Kehaar hepsini kaldırıp bir kayın kökünе vurdu, böylece küçük parçalar etraflarında uçuştu. Kendini topladı ve çabaladı.

"Kehaar," dedi, "Bigwig ona gelip anneleri büyük warren'den çıkarmamıza yardım edeceğini söylediğini söyledi."

"Evet, ya, senin için geldim. Meester Pigvig, 'elp'im için bana ihtiyacım var. Van 'e dere, 'konuş benimle, ben tavşan değilim. Ees goot, ya?"

"Evet, daha doğrusu. Mümkün olan tek yol bu. Sen bizim için iyi bir arkadaşsın Kehaar."

"Evet, ya, çamur atmak için sana yardım ediyorum. Ama şimdi yok, Meester 'Azel. Her zaman Peeg Vater'ı tercih ederim - her zaman, her zaman. Peeg Vater'ı duyuyorum, Peeg Vater'a uçmak istiyorum. çamurlar, sana yardım ediyorum, nasıl istersen. Den, sen çamur alma, seni bırakıyorum, uçar gider, geri gelmez. Ama geri gelirim, ya? Sonbaharda gel, kışta canlı gelirim' gördün mü, ha?"

"Seni özleyeceğiz Kehaar. Ama geri döndüğünde burada bir sürü anneyle güzel bir yuvamız olacak. Bize yardım etmek için yaptığın her şeyden gurur duyabileceksin."

"Evet, öyle olacak. Ama Meester 'Azel, gitsen olmaz mı? Sana yardım etmek istemiyorum, ama gitmek için boş bir yerim yok Peeg Vater. Şimdi kalmak için çok zor, biliyorsun? Yapıyorsun, heem queek yap, ya?"

Bigwig koşarak geldi, kafasını delikten çıkardı ve dehşet içinde durdu.

"Bir ağaca sürün!" dedi. "Ne korkunç bir koku! Onu sen mi öldürdün Kehaar, yoksa bir taşın altında mı öldü?"

"Beğendin mi Meester Pigvig? Sana güzel bir liddle pit verdim, değil mi?"

"Koca kafalı," dedi Hazel, "git ve diğerlerine yarın şafakta yola çıkacağımızı söyle. Biz dönene ve Cehri, Çilek ve çiftlik tavşanları onunla kalana kadar Holly Tavşan Başı olacak. Başka herkes Kim kalmak isterse, bunu yapmakta tamamen özgür olacak."

"Merak etme," dedi Bigwig delikten. "Hepsini Kehaar'la birlikte silflay'e göndereceğim. Ördek dalmadan önce istediğiniz yere giderler."

BÖLÜM III
Efrafa
30. Yeni Bir Yolculuk
Büyük avantajlı bir girişim, ama kimse ne olduğunu bilmiyor.

Güney Denizi Balonu Şirket İzahnamesi

Cehri ve Bluebell ilavesi dışında, ertesi sabah erkenden kayın ağacının güney ucundan yola çıkan tavşanlar, Sandleford'u Hazel ile beş hafta önce terk etmiş olan tavşanlardı. Hazel onları ikna etmek için başka bir şey söylememişti, işleri kendi lehine çevirmenin daha iyi olacağını hissetmişti. Korktuklarını biliyordu, çünkü kendisi korkuyordu. Gerçekten de kendisi gibi onların da Efrafa ve onun acımasız Owsla düşüncesinden kurtulamayacaklarını tahmin etmişti. Ama bu korkuya karşı çalışmak onların özlemi ve daha fazlasını bulma ihtiyacı ve Efrafa'da bol miktarda uyuşturucu olduğunu bilmekti. Sonra onların yaramazlık duygusu vardı. Bütün tavşanlar izinsiz girmeyi ve çalmayı sever ve iş bu noktaya geldiğinde çok azı bunu yapmaktan korktuğunu kabul eder; (Bu olaydaki Cehri veya Çilek gibi) fit olmadıklarını ve bedenlerinin onları kıstırmada yüzüstü bırakabileceğini bilmedikçe. Hazel yine gizli planından bahsederken meraklarını uyandırmıştı. Fiver arkasındayken onları ipuçları ve vaatlerle cezbedebileceğini ummuştu: ve haklıydı. Tavşanlar ona ve çok geç olmadan onları Sandleford'dan çıkaran Fiver'a güvendiler, Enborne'u ve ortak olanı geçtiler, Bigwig'i telden çıkardılar, inişlerde warren'i kurdular, Kehaar'la bir müttefik oldular ve iki tavşan ürettiler. her şeye rağmen. Bundan sonra ne yapacakları belli değildi. Ama belli ki bir şeylerin peşindeydiler; ve Bigwig ve Blackberry buna kendinden emin göründükleri için kimse onun dışarıda kalmayı tercih ettiğini söylemeye hazır değildi; özellikle Hazel, dileyen herkesin evde kalabileceğini ve hoş karşılanabileceğini açıkça belirttiğinden beri - eğer o bu kadar kötü ruhluysa, istismarı kaçırmayı seçiyorsa, onsuz da yapabileceklerini ima ediyordu. Sadakat ikinci dereceden gelen Holly, sahayı daha fazla tuhaflaştırma dememişti. Toplayabileceği tüm neşeyle onlara ormanın sonuna

kadar eşlik etti; Sadece Hazel'e, diğerlerini duymadan, tehlikeyi hafife almaması için yalvarıyordu. "Sana ulaştığında Kehaar ile haber gönder," dedi, "ve çabuk geri dön."

Yine de, Silver onları çiftliğin batısındaki daha yüksek bir zemin boyunca güneye doğru yönlendirirken, neredeyse hepsi maceraya kendilerini adadıkları için korku ve endişe duydular. Efrafa hakkında en cesur yürekleri bile korkutacak kadar çok şey duymuşlardı. Ama oraya ulaşmadan önce -ya da nereye gidiyorlarsa- iki gün boyunca açıkta kalmalarını beklemek zorundaydılar. Tilkiler, kakımlar, gelincikler - bunlardan herhangi biriyle karşılaşılabilir ve tek çare yer üstünde uçmaktır. İlerlemeleri dağınık ve bozuktu, Holly'nin seçtiği üçlü grupla yaptığından daha yavaştı. Tavşanlar yoldan saptı, alarma geçti, dinlenmek için durdu. Bir süre sonra Hazel onları Silver, Bigwig ve kendisi tarafından yönetilen gruplara ayırdı. Yine de, bir kaya yüzeyindeki tırmanıcılar gibi yavaşça hareket ettiler, önce bazıları, sonra diğerleri aynı yerden geçmek için sıralarını aldılar.

Ama en azından kapak güzeldi. Haziran, Temmuz'a ve yüksek yaza doğru ilerliyordu. Çitler ve kenarlar en sıra ve en kalınlarındaydı. Tavşanlar, çimenlerin, çiçekli mercanköşk ve inek maydanozunun loş yeşil renkli mağaralarında barındı; başlarının üzerinde kırmızı ve mavi çiçek açan benekli, kıllı saplı engerek öbekleri; sarı sığırkuyruğunun yükselen sapları arasına itildi. Bazen kendi kendini iyileştiren, kantaron ve tormentil ile goblenli bir çayır gibi renklendirilmiş açık çimenler boyunca seğirttiler. Elil'le ilgili endişeleri ve burun buruna oldukları ve uzağı göremedikleri için yol uzun görünüyordu.

Yolculukları geçmiş yıllarda yapılmış olsaydı, yaylaları çok daha açık, koyunların otladığı dikili ekinler olmadan bulacaklardı; ve düşmanlar tarafından fark edilmeden uzağa gitmeyi umamazlardı. Ama koyunlar çoktan gitmişti ve traktörler buğday ve arpa için büyük tarlalar sürmüştü. Yeşil, duran mısırın kokusu bütün gün çevrelerini sarmıştı. Fareler çoktu ve kerkenezler de öyleydi. Kerkenezler rahatsız ediciydi ama Hazel sağlıklı, yetişkin bir tavşanın onlar için çok büyük bir taş ocağı olduğunu tahmin ettiğinde haklıydı. Her halükarda, hiç kimse yukarıdan saldırıya uğramadı.

Ni-Frith'ten bir süre önce, günün sıcağında, Silver küçük bir diken parçası içinde durakladı. Hiç esinti yoktu ve hava kuru yaylaların çiçekli bileşiminin tatlı, krizantem benzeri kokusuyla doluydu - mısır papatyası, civanperçemi ve solucan otu. Hazel ve Fiver gelip yanına çömeldiklerinde, ilerideki açık alana baktı.

"İşte, Hazel-rah," dedi, "Holly'nin sevmediği ağaç orası."

İki ya da üç yüz metre ötede ve doğrudan onların hizasında, bir ağaç kuşağı dümdüz aşağı doğru koşuyor, her yöne görebildiği kadar uzanıyordu. Andover'ın kuzeyinden, çanları, akarsuları ve su teresi yataklarıyla St. Mary Bourne'dan, Bradley Wood'dan, inişler boyunca ve böylece Tadley'e kadar uzanan Portway hattına gelmişlerdi. Son olarak Silchester-Romalıların Calleva Atrebatum'u. Yokuşları kestiği yerde, hat, yol kadar düz, gerçekten dar ama üç milden uzun bir ormanlık şerit olan Sezar'ın Kuşağı ile işaretlenir. Bu sıcak öğlen gününde Kuşak'ın ağaçları birbirine dolanmış ve en karanlık gölgelerle örülmüştü. Güneş dışarıda, gölgeler ağaçların içinde yatıyordu. Çekirgeler ve sarı çekicin dikene düşen ispinoz şarkısı dışında her şey sakindi. Hazel uzun bir süre sabit bir şekilde baktı, kulaklarını kaldırarak dinledi ve hareketsiz havada burnunu buruşturdu.

"Bunda yanlış bir şey göremiyorum," dedi sonunda. "Yapabilir misin, Fiver?"

"Hayır," diye yanıtladı Fiver. "Holly bunun tuhaf bir ağaç türü olduğunu düşündü ve öyle de öyle, ama orada hiç erkek yok gibi görünüyor. Yine de birinin gidip emin olması gerekiyor herhalde. Yapayım mı?"

Üçüncü grup, Hazel Kemer'e bakarken ortaya çıktı ve şimdi tüm tavşanlar ya sessizce kemiriyor ya da kulakları düz, dikenli çalıların açık yeşil güneş ve gölgesinde dinleniyorlardı.

"Kocaman orada mı?" diye sordu Hazel.

Sabah boyunca Kocawig kendine benzemeyen bir şekilde sessiz ve meşgul görünüyordu, çevresinde olup bitenlere çok az ilgi gösteriyordu. Cesareti tartışılmaz olmasaydı, gergin hissettiği düşünülebilirdi. Uzun bir duraklama sırasında Bluebell onun Hazel, Fiver ve Blackberry ile konuştuğunu duymuş ve daha sonra Pipkin'e bunun tüm dünya için Bigwig'e güvence verilmiş gibi geldiğini söylemişti. "Dövüş, evet, her yerde," dediğini duymuştu, "ama yine de bu oyunun benimkinden daha çok başkasının hattında olduğunu düşünüyorum." "Hayır," diye yanıtladı Hazel, "bunu yapabilecek tek kişi sensin: ve unutma, çiftlik baskını olsaydı bu spor değildir. Her şey buna bağlı." Sonra Bluebell'in onu duyabildiğini fark ederek ekledi, "Her neyse, düşünmeye devam et ve bu fikre alışmaya çalış. Artık devam etmeliyiz." Bigwig grubunu toplamak için huysuz bir şekilde çalılardan aşağı inmişti.

Şimdi yakındaki bir pelin ve çiçekli devedikeni kümesinden çıktı ve dikenin altında Hazel'e katıldı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu aniden.

"Kedilerin Kralı" (Pfeffa-rah), Hazel yanıtladı, "gidip şu ağaçlara bakmak ister misin? Ve herhangi bir kedi, adam ya da onun gibi bir şey bulursan, onları kovala, olur mu? o zaman gelip bize her şeyin yolunda olduğunu söyle?"

Bigwig kaçtığında, Hazel Silver'a, "Geniş Devriyelerin ne kadar uzağa gittiği hakkında bir fikrin var mı? Onların menziline girdik mi?" dedi.

Silver, "Bilmiyorum, ama öyle olduğumuzu tahmin ediyorum," dedi. "Anladığım kadarıyla menzil devriyeye bağlı. İttirici bir kaptanın altında bir devriye uzun bir yol kat edebilir, inanıyorum."

"Anlıyorum," dedi Hazel. "Pekala, eğer yardımı olacaksa bir devriyeyle görüşmek istemiyorum ve eğer gelirsek, hiçbiri Efrafa'ya geri dönmemeli. Çoğumuzu buraya getirmemin bir nedeni de bu. bu ağaçtan yararlanmaya çalışacağım. Belki de Holly'den daha fazla hoşlanmıyorlar."

"Ama kesinlikle bizim istediğimiz gibi gitmiyor?" dedi Gümüş.

Hazel, "Yine de Efrafa'ya gitmiyoruz," dedi. "Güvenle bulabileceğimiz en yakın yere saklanacak bir yer bulacağız. Herhangi bir fikrin var mı?"

Silver, "Yalnızca bu çok tehlikeli, Hazel-rah," dedi. "Sen olamaz güvenle Efrafa yanına ve sana postu bir yere bakmaya başlayabilir bilmiyorum. Ve orada o takdirde devriye kimse sunmakla kalmayıp aynı zamanda Brutes kurnaz olun. Onlar bize çok iyi nokta olabilir ve kendilerini hiç göstermiyorlar, sadece gidin ve rapor verin."

Hazel, "Eh, işte Kocaman tekrar geliyor," dedi. "Tamam mı Kocaman? İyi-hadi onları ormana götürelim ve biraz daha aşağıya inelim. O zaman diğer taraftan çıkıp Kehaar'ın bizi bulmasını sağlamalıyız. Bizi aramaya geliyor. bu öğleden sonra ve ne pahasına olursa olsun onu kaçırmamalıyız."

Yarım milden daha az batıda, Sezar'ın Kuşağı'nın güney ucuna bitişik bir spinney buldular. Batıda yine sığ, kuru bir aşağı toprak tarağı vardı, belki dört yüz metre genişliğinde ve yabani otlar ve sert, sararmış yaz taraklarıyla büyümüş. Orada, gün batımından çok önce, Kuşak'tan batıya doğru uçan Kehaar, ısırgan otlarının ve kaz otlarının arasında uzanmış tavşanları gördü. Aşağıya indi ve Hazel ile Fiver'ın yanına indi.

"Holly nasıl?" diye sordu Hazel.

Kehaar, "'Üzücü," dedi. "'E geri gelmemeni söylüyorsun." Sonra ekledi, "Mees Clover, çamur atmaya hazır."

"Bu iyi," dedi Hazel. "Bu konuda bir şey yapan var mı?"

"Evet, ya, hepiniz savaşacaksınız."

"Ah, şey, sanırım kendi kendine düzelecek."

"Şimdi ne yapıyorsun, Meester 'Azel?"

"Burası yardım etmeye başladığın yer Kehaar. Saklanacak bir yere ihtiyacımız var, güvenli bir şekilde ulaşabildiğimiz kadar büyük warren'in yakınında - diğer tavşanların bizi bulamayacağı bir yere. Ülkeyi yeterince iyi tanıyorsan, belki sen de yapabilirsin. bir şey öner."

"Meester 'Azel, 'bu kadar yakın mısın?

"Pekala, Nuthanger Çiftliği Petek'ten daha uzak değil. Aslında, bu gerçekten sınırla ilgili."

"Ees sadece von t'ing, Meester 'Azel. Nehrin meme ucuna gidersin, kesinlikle seni bulamam."

"Nehrin ötesinde mi? Yani yüzerek karşıya geçelim mi?"

"Na, na, tavşan yok sveem dis river. Ees peeg, ee derin, queek'e git. Ama ee pridge, meme tarafında saklanmak için bolca yer var. Dediğin gibi, Ees varren'e yakın."

"Ve sence elimizden gelenin en iyisi bu mu?"

"Ees çok ağaç ve nehir var. Memeli tavşanlar seni bulamaz."

"Ne düşünüyorsun?" dedi Hazel Fiver'a.

Fiver, "Umduğumdan daha iyi geliyor kulağa" dedi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama herkesi yorsa bile elimizden geldiğince hızlı bir şekilde oraya gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Düştüğümüzde her zaman tehlikedeyiz, ama indiğimizde her zaman tehlikedeyiz." dinlenebiliriz."

"Pekala, eğer yapacaklarsa gece gitsek iyi olur - daha önce yaptık - ama önce beslenmeleri ve dinlenmeleri gerekiyor. Fu Inlé'ye başla? Ay olacak."

Blackberry, "Ah, bu 'start' ve 'fu Inlé' sözcüklerinden nasıl da nefret etmeye başladım," dedi.

Ancak akşam yemeği huzurlu ve serindi ve bir süre sonra herkes kendini yenilenmiş hissetti. Güneş batarken, Hazel hepsini bir araya getirdi, kapalı bir örtü altında topakları çiğnemek ve dinlenmek için. Kendinden emin ve neşeli görünmek için elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen, gergin olduklarını hissedebiliyordu ve planla ilgili bir veya iki soruyu savuşturduktan sonra, hazır olana kadar düşüncelerini nasıl dağıtabileceğini ve onları nasıl rahatlatabileceğini merak etmeye başladı. tekrar yola çıkmak için. Liderliğinin ilk gecesinde, Enborne'un yukarısındaki ormanda dinlenmeye zorlandıkları zamanı hatırladı. En azından artık kimsenin yorgun olmadığını görmek güzeldi: bir bahçeye saldıran kadar sert bir hlessil grubuydular. Aralarında seçilecek tek bir çimen bile değil, diye düşündü Hazel: Pipkin ve Fiver, Silver ve Bigwig kadar taze görünüyorlardı. Yine de, biraz eğlence her şeye iyi gelir ve onların moralini yükseltir. Acorn onu beladan kurtardığında tam konuşacaktı.

"Bize bir hikaye anlatır mısın, Karahindiba?" O sordu.

"Evet evet!" dedi birkaç kişi daha. "Haydi! Yaparken onu bir sersemletici yapın!"

"Tamam," dedi Karahindiba. "'El-ahrairah ve Sudaki Tilki'ye ne dersin?"

Hawkbit, "Gökyüzünde Delik yapalım," dedi.

"Hayır, o değil," dedi Bigwig aniden. Bütün akşam çok az konuşmuştu ve herkes etrafına bakındı. "Eğer bir hikaye anlatacaksan, benim istediğim tek bir tane var," diye devam etti. "'El-ahrairah ve Inlé'nin Kara Tavşanı. »

"Belki o değil," dedi Hazel.

Bigwig hırlayarak ona döndü. "Eğer bir hikaye olacaksa, onu seçmeye herkes kadar hakkım olduğunu düşünmüyor musun?" O sordu.

Hazel cevap vermedi ve kimsenin konuşmadığı bir aradan sonra, Dandelion oldukça sakin bir tavırla başladı.

31. El-ahrairah'ın Hikayesi ve Inlé'nin Kara Tavşanı
Gecenin gücü, fırtınanın baskısı,

Düşmanın postu;

Durduğu yerde, Görünür bir biçimde Arch Fear,

Ancak, güçlü adam gitmeli.

Robert Browning, Prospice

"Er ya da geç, her şey dışarı sızar ve hayvanlar başkalarının onlar hakkında ne düşündüğünü duymaya başlar. Bazıları, Kral Darzin'e marullarla ilgili gerçeği Hufsa'nın anlattığını söylüyor. Diğerleri, Kirpi Yona'nın koruluklarda dedikodu yapmaya gittiğini söylüyor. Ama her ne olursa olsun Kral Darzin, marullarını Kelfazin bataklıklarına teslim ederken aptal yerine konduğunu öğrendi.Askerlerini savaşa çağırmadı-henüz değil.Ama kararını verdiğine karar verdi. El-ahrairah'ı geri almak için bir fırsat bulacaktı.El-ahrairah bunu biliyordu ve tüm halkını, özellikle yalnız dolaştıklarında dikkatli olmaları konusunda uyardı.

"Şubat ayında bir öğleden sonra geç saatlerde, Rabscuttle tavşanlardan bazılarını bahçenin kenarında, çalılıktan biraz uzaktaki bir çöp yığınına götürdü. Akşam soğuk ve puslu geldi ve alacakaranlıktan çok önce bir sis çöktü. Eve doğru yola çıktılar ama kayboldular ve sonra bir baykuşla başları dertte ve yön konusunda kafaları karıştı.Her neyse, Rabscuttle diğerlerinden ayrıldı ve bir süre dolaştıktan sonra muhafızların arasına karıştı. Kral Darzin'in şehrinin dışında kaldılar ve onu yakalayıp Kralın yanına götürdüler.

"Kral Darzin, El-ahrairah'a inat etme fırsatını gördü. Rabscuttle'ı özel bir hapishane deliğine koydu ve her gün dışarı çıkarıldı ve bazen donda, kazma ve tünel açmada çalıştırıldı. Ama El-ahrairah onu yakalayacağına yemin etti. Ve öyle yaptı, çünkü o ve iki arkadaşı, Rabscuttle'ın çalışmak üzere ayarlandığı bankanın arkasına ormandan bir tünel kazmak için dört gün harcadılar. Rabscuttle'ın gönderildiği banka. Deliği bir depoya çevirmek için kazması gerekiyordu ve muhafızlar o çalışırken dışarıyı izliyordu. Ama El-ahrairah ona ulaştı, çünkü karanlıkta kaşındığını duyabiliyordu; ve hepsi tünelden aşağı kayıp ormanın içinden kaçtılar.

"Haber Kral Darzin'e ulaştığında gerçekten çok sinirlendi ve bu sefer bir savaş başlatmaya ve El-ahrairah'ı kesin olarak bitirmeye karar verdi. Askerleri gece yola çıktı ve Fenlo çayırlarına gitti; ama tavşan deliklerinden aşağı inemediler. Bazıları denedi, emin olun, ama kısa süre sonra tekrar çıktılar çünkü El-ahrairah

ve diğer tavşanlarla karşılaştılar. Karanlıkta dar yerlerde savaşmaya alışkın değillerdi ve Kuyruktan çıkmaktan memnun olana kadar ısırıldı ve çizildi.

"Ama gitmediler: dışarıda oturdular ve beklediler. Tavşanlardan herhangi biri uçmaya çalıştığında düşmanlarını üzerlerine atlamaya hazır buldular. Kral Darzin ve askerleri tüm delikleri izleyemedi - çok fazla delik vardı. -ama bir tavşanın burnunu gösterdiği her yerde fırlayacak kadar hızlıydılar.Çok geçmeden El-ahrairah'ın halkı, bir-iki ağız dolusu otu -sadece hayatta kalmaya yetecek kadar- kapmak için ellerinden gelenin daha fazlası olduğunu anladılar. El-ahrairah aklına gelen her numarayı denedi ama ne Kral Darzin'den kurtulabildi ne de kendi adamlarını kaçırabildi.Tavşanlar yer altında zayıf ve perişan olmaya başladı ve bazıları hastalandı.

"Sonunda El-ahrairah kendini oldukça çaresiz hissetti ve bir gece, babası bir gün önce öldürülen bir geyik ve ailesi için birkaç ağız dolusu ot getirmek için hayatını defalarca riske attığında, seslendi: "Lord Frith! Halkımı kurtarmak için her şeyi yaparım! Bir kaktüsle ya da bir tilkiyle pazarlık yapardım-evet ya da Inlé'nin Kara Tavşanı ile!

"Şimdi, bunu söyler söylemez El-ahrairah kalbinde, herhangi bir yerde iradeye sahip olabilecek ve kesinlikle düşmanlarını yok etme gücüne sahip bir yaratık varsa, o da Inlé'nin Kara Tavşanı olduğunu anladı. bir tavşandı ve Kral Darzin'den bin kat daha güçlüydü.Fakat bu düşünce El-ahrairah'ı terletti ve titretti, bu yüzden koştuğu yerde çömelmek zorunda kaldı.Bir süre sonra kendi yuvasına gitti. ve ne söylediğini ve ne anlama geldiğini düşünmeye başladı.

"Şimdi, hepinizin bildiği gibi, Inlé'nin Kara Tavşanı korku ve sonsuz karanlıktır. O bir tavşandır, ama o soğuk, kötü rüyadır ve Lord Frith'e bizi bugün ve yarın kurtarması için yalvarabileceğimiz tek şeydir. Boşluğa yerleştirilmiş, Kara Tavşan çivinin nereye sürüldüğünü biliyor ve gelincik dans ettiğinde Kara Tavşan çok uzakta değil.Bazı tavşanların hayatlarını iki şaka ve hırsızlık arasında nasıl çöpe attığını hepiniz bilirsiniz: ama gerçek şu ki onların aptallığı Kara Tavşan'dan geliyor, çünkü köpeğin kokusunu almamaları ve silahı görmemeleri onun isteğidir.Kara Tavşan da hastalık getirir.Ya da yine gece gelip çağırır. adında bir tavşan: ve sonra o tavşan, genç ve güçlü olsa bile, kendini başka herhangi bir tehlikeden kurtarmak için ona çıkmalı. Kara Tavşan'la birlikte gidiyor ve arkasında hiçbir iz bırakmıyor. Bazıları Kara Tavşan'ın nefret ettiğini söylüyor. ve bizim yok olmamızı istiyor. Ama gerçek şu ki -ya da bana öyle öğrettiler- o da Lord Frith'e hizmet ediyor ve Olması gerekeni meydana getirmek için kendisine verilen görevden fazlasını yapmaz. Dünyaya geliyoruz ve gitmeliyiz: ama sadece şu ya da bu düşmana hizmet etmek için gitmiyoruz. Öyle olsaydı, hepimiz bir gün içinde yok olurduk. Inlé'nin Kara Tavşanı'nın iradesine ve sadece onun iradesine göre hareket ediyoruz. Bu hepimize zor ve

acı görünse de, kendi yolunda bizim koruyucumuzdur, çünkü Frith'in tavşanlara verdiği sözü biliyor ve kendisinin rızası olmadan yok edilme şansı olan her tavşanın intikamını alacaktır. Av bekçisinin darağacına bakan herkes, Kara Tavşan'ın elinden geleni yapacağını sanan Elil'e neler getirebileceğini bilir.

"El-ahrairah geceyi yuvasında tek başına geçirdi ve düşünceleri korkunçtu. Bildiği kadarıyla hiçbir tavşan aklından geçeni yapmaya çalışmamıştı. açlık, korku ve ölümle yüz yüze gelen tavşanların transa girmesi - ona en azından bir başarı şansı varmış gibi görünüyordu. Kara Tavşan'ı arayacak ve güvenlik karşılığında ona kendi hayatını teklif edecekti. Ama eğer canını teklif ettiğinde, teklifin kabul edilmesini kastetmediyse, Kara Tavşan'a hiç yaklaşmamak daha iyi olurdu. Kara Tavşan hayatını kabul etmeyebilir: yine de, belki de , başka bir şey denemek için bir şansı olabilirdi.Yalnız, Kara Tavşan'ı aldatmak olamaz.Eğer halkının güvenliği her ne şekilde olursa olsun, onun canı olacaktı.Yani başarısız olmadıkça, olmayacaktı. Bu nedenle, Kral Darzin'i devirecek ve kurtaracak ne varsa geri getirmek için bir arkadaşa ihtiyacı olacaktı. warren.

"Sabah El-ahrairah Rabscuttle'ı bulmaya gitti ve gün boyu konuştular. Sonra Owsla'sını bir araya topladı ve onlara ne yapmak istediğini anlattı.

"O akşamın ilerleyen saatlerinde, alacakaranlığın sonunda, tavşanlar çıkıp Kral Darzin'in askerlerine saldırdı. Çok cesurca savaştılar ve bazıları öldürüldü. Düşman onların savaş alanından çıkmaya çalıştıklarını düşündü ve ellerinden gelen her şeyi yaptı. onları kuşatmak ve tekrar deliklerine girmeye zorlamak için. Ama gerçek şu ki, tüm kavgalar sadece Kral Darzin'in dikkatini dağıtmak ve askerlerini meşgul etmek içindi.Karanlık bastırırken, El-ahrairah ve Rabscuttle nehrin diğer ucundan kaçtılar. Owsla geri çekildi ve Kral Darzin'in askerleri deliklerden onlarla alay ederken, Kral Darzin'e gelince, El-ahrairah ile teslim olma şartları hakkında konuşmaya hazır olduğunu söyleyen bir mesaj gönderdi.

"El-ahrairah ve Rabscuttle karanlık yolculuklarına çıktılar. Ne yöne gittiklerini bilmiyorum ve hiçbir tavşan da bilmiyor. Ama ben her zaman onu hangi eski Feverfew-d'you'yu hatırlıyorum? - derdi bu hikayeyi anlatırken "Uzun sürmedi," dedi. "Hiç zaman almadılar. Hayır. Topalladılar ve kötü bir rüyanın içinden, bağlı oldukları o korkunç yere gittiler. Seyahat ettikleri yerde, güneş ve ay hiçbir şey ifade etmiyor." ve kış ve yaz daha az. Ama asla bilemeyeceksin' -ve sonra bize çepeçevre bakardı- 'El-ahrairah'ın karanlığa yolculuğunda ne kadar ileri gittiğini asla bilemezsin, ben de bilmiyorum. yerden büyük bir taşın tepesi çıkıyor.Ortası ne kadar uzakta?Taşı yar.O zaman anlarsın.

"Sonunda çimenlerin olmadığı yüksek bir yere geldiler. Koyunlardan daha büyük gri kayaların arasında, arduvaz parçalarının üzerinden yukarı tırmandılar. Sis ve buz gibi yağmur etraflarında dönüyordu ve suyun damlama sesinden ve bazen de bazen sesten başka ses yoktu. yukardan, kanattaki büyük, kötü bir kuşun çığlığı. Ve bu sesler yankılandı, çünkü onlar, en uzun ağaçlardan daha uzun, taştan siyah kayalıklar arasındaydılar. Kar, yer yer yayılıyordu, çünkü güneş hiç parlamamıştı. Yosun kaygandı ve ne zaman bir çakıl taşı atsalar, oluklarda arkalarında şıngırdadı. Ama El-ahrairah yolu biliyordu ve sis görebilecekleri kadar kalınlaşıncaya kadar devam etti. Sonra uçuruma yakın durdular ve azar azar, giderken sırtlarının üzerinde karanlık bir çatı oluşturana kadar onlara sarktı. Uçurumun bittiği yerde büyük bir tavşan deliği gibi bir tünelin ağzı vardı. dondurucu soğuk ve sessizlik, El-ahrairah damgasını vurdu ve kuyruğunu Rabscuttle'a fırlattı. tavuk, tünele girmek üzereyken, karanlıkta kayanın bir parçası olduğunu düşündüklerinin kaya olmadığını anladılar. Inlé'nin Kara Tavşanıydı, yanlarında, hala taş kadar liken ve soğuk."

"Hazel," dedi Pipkin alacakaranlığa bakarak ve titreyerek, "bu hikayeyi sevmiyorum. Cesur olmadığımı biliyorum-"

"Sorun değil, Hlao-roo," dedi Fiver, "tek sen değilsin." Aslında kendisi sakin ve hatta mesafeli görünüyordu, ki bu seyirciler arasındaki herhangi bir tavşan için söylenebilecekten çok daha fazlasıydı: ama Pipkin bunu anlamakta güçlük çekiyordu. "Biraz dışarı çıkalım ve örümceklerin güve yakalamasını izleyelim, olur mu?" dedi Fiver. "Sanırım bir fiğ parçasını nereye bıraktığımı hatırlayabiliyorum - bu tarafta bir yerde olmalı." Hâlâ sessizce konuşarak, Pipkin'i aşırı büyümüş taraktan dışarı çıkardı. Hazel gittiklerinden emin olmak için döndü ve bunu yaparken Dandelion devam edip etmeyeceğinden emin olmadığı için tereddüt etti.

"Devam et," dedi Bigwig, "ve hiçbir şeyi dışarıda bırakma."

Dandelion, "Keşke gerçek bilinebilseydi, pek çok şeyin dışarıda bırakıldığını düşünüyorum," dedi, "çünkü El-ahrairah'ın kendi isteğiyle gittiği o ülkede ne olduğunu kimse söyleyemez ve biz de bilmiyoruz. Ama benim gibi söylendiğine göre, Kara Tavşan'ı ilk fark ettiklerinde, ihtiyaç duydukları gibi tünelden aşağı kaçtılar, çünkü kaçacak başka bir yer yoktu.Ve bunu, onunla karşılaşmak için kasıtlı olarak gelmelerine ve her şey kendi isteklerine bağlı olmalarına rağmen yaptılar. Hepimizden farklı yapmadılar ve son da farklı değildi, çünkü tünel boyunca kaymayı, tökezlemeyi ve düşmeyi yaptıklarında kendilerini geniş bir taş oyukta buldular. Her şey taştandı: Kara Tavşan onu pençeleriyle dağdan çıkarmıştı.Ve orada onları beklerken, kaçtıklarını buldular.O yuvada başkaları da vardı-sessiz ve kokusuz gölgeler.Kara Tavşan'ın Owsla'sı var , sen de biliyorsun, onlarla tanışmak umurumda değil.

"Kara Tavşan, karanlıkta yankılanan yerlerde havuzlara düşen suyun sesiyle konuştu.

" 'El-ahrairah, neden buraya geldin?

"'Halkım için geldim, diye fısıldadı El-ahrairah.

"Kara Tavşan geçen yılın kemikleri kadar temiz kokuyordu ve karanlıkta El-ahrairah gözlerini görebiliyordu, çünkü onlar ışık vermeyen bir ışıkla kırmızıydılar.

" 'Burada bir yabancısın El-ahrairah, dedi Kara Tavşan. 'Yaşıyorsun.

"Efendim, El-ahrairah yanıtladı, 'Sana hayatımı vermeye geldim. Canım halkım için.

"Kara Tavşan pençelerini yere doğru çekti.

Pazarlıklar, pazarlıklar, El-ahrairah, dedi. Bir gün ya da gece yoktur, ama bir geyik yavrusuna canını verir ya da Owsla'nın dürüst bir kaptanına Tavşanı için canını verir. Bazen alınır, bazen öyle değil Ama pazarlık yok, çünkü burada olan, olması gerekendir.

"El-ahrairah sessizdi. Ama 'Belki onu hayatımı alması için kandırabilirim. Prens Gökkuşağı'nın verdiği gibi bir sözünü tutacaktı.

'Sen benim misafirimsin El-ahrairah, dedi Kara Tavşan. 'Oluğumda dilediğin kadar kal. Burada uyuyabilirsin. Ve burada yiyebilirsin ve gerçekten de bu kadarını yapabilecek çok az kişi var. Bırakın ye, dedi Owsla'ya.

"Yemeyeceğiz efendim, dedi El-ahrairah, çünkü o delikte kendilerine verilen yemeği yerse, gizli düşüncelerinin açığa çıkacağını ve hilelerin sonunun geleceğini biliyordu.

"'O zaman en azından seni eğlendirmeliyiz, dedi Kara Tavşan. 'Kendini evinde hissetmelisin El-ahrairah ve rahatına bak. Gel, bob-stones oynayalım.[13]

"Pekâlâ, dedi El-ahrairah, 've eğer kazanırsam lordum, belki de halkımın güvenliği karşılığında hayatımı kabul edecek kadar iyi olacaksın.

" 'Yapacağım, dedi Kara Tavşan. 'Ama eğer kazanırsam El-ahrairah, bana hem kuyruğunu hem de bıyığını vereceksin.

"Taşlar getirildi ve El-ahrairah soğukta oturdu ve yankılar Inlé'nin Kara Tavşanı'na karşı oynayacaktı. Şimdi, tahmin edebileceğiniz gibi, El-ahrairah bodur taş oynamayı biliyordu. Ama orada, Kara Tavşan'ın gözleri ve Baykuş'un hiçbir ses denemesi yapmayan o korkunç yerde, aklı onu terk etti ve daha atmadan önce, Kara Tavşan ne olduğunu biliyordu. Kara Tavşan hiçbir zaman en ufak bir acele etmedi. Kar yağarken, ses çıkarmadan ve değişmeden oynadı, sonunda El-ahrairah'ın ruhu onu hayal kırıklığına uğrattı ve kazanamayacağını anladı.

" 'Bahsinizi Owsla'ya ödeyebilirsiniz, El-ahrairah, dedi Kara Tavşan, 've size uyumanız için bir yuva gösterecekler. Yarın döneceğim ve hala buradaysan seni göreceğim. Ama sen istediğin zaman gitmekte özgürsün.

"Sonra Owsla, El-ahrairah'ı alıp kuyruğunu kesti ve bıyıklarını çıkardı; kendine geldiğinde, dışarıdaki dağa açılan bir açıklığı olan içi boş bir taş yuvada Rabscuttle ile yalnızdı.

" 'Ah, efendim, dedi Rabscuttle, 'şimdi ne yapacaksınız? Frith aşkına bırak gidelim. Karanlıkta ikimiz için de hissedebiliyorum.

"Kesinlikle hayır, dedi El-ahrairah. Hâlâ Kara Tavşan'dan istediğini bir şekilde almayı umuyordu ve onları, çalmaya yeltenmeleri için bu yuvaya konulduklarından emindi. "Kesinlikle hayır. Ben biraz söğüt otu ve yabanasmasıyla çok iyi idare edebilir.Dışarı çık ve biraz al, Rabscuttle, ama yarın akşama kadar gelmeyi unutma.Eğer mümkünse biraz yiyecek de getirmeye çalışsan iyi olur.

"Rabscuttle kendisine söylendiği gibi dışarı çıktı ve El-ahrairah yalnız kaldı. Çok az uyudu, kısmen acıdan ve kısmen de onu hiç terk etmeyen korkudan; ama esas olarak hâlâ kendi sırasına hizmet edecek bir numara arıyordu. Ertesi gün Rabscuttle elinde birkaç parça şalgamla geri döndü ve El-ahrairah onları yedikten sonra, Rabscuttle ona gri bir kuyruk ve yabanasması ve ragwort'un kış sürüklenmesinden yapılmış bıyıklarla yama yapmasına yardım etti. Kara Tavşan ile hiçbir şey olmamış gibi tanışın.

"Eh, El-ahrairah, dedi Kara Tavşan - ve burnunu çekerken burnunu aşağı yukarı kırıştırmadı, ama bir köpek gibi ileriye doğru itti - 'benim yuvam senin alışık olduğun gibi olamaz: ama belki kendini rahat ettirmek için elinden geleni yaptın mı?

El-ahrairah, 'Aldım, lordum,' dedi. 'Kalmama izin verdiğiniz için memnunum.

"'Belki de bu gece bob-stones oynamayacağız, dedi Kara Tavşan. 'Anlamalısın El-ahrairah, sana acı çektirmek gibi bir niyetim yok. Ben Bin kişiden biri değilim. Tekrar ediyorum, kalabilirsin. ya da istediğin gibi git, ama eğer kalacaksan, belki bir hikaye dinlemek istersin, istersen kendin anlatmak istersin.

"El-ahrairah, "Elbette, efendim, dedi. "Ve eğer sizinki kadar iyi bir hikaye anlatabilirsem, belki hayatımı kabul eder ve halkımın güvenliğini sağlarsınız.

" 'Yapacağım, dedi Kara Tavşan. 'Ama olmazsa El-ahrairah, kulaklarını kaybetmen gerekecek. El-ahrairah'ın bahsi reddedip reddetmeyeceğini görmek için bekledi ama yapmadı.

"Sonra Kara Tavşan öyle bir korku ve karanlık hikayesi anlattı ki, Rabscuttle ve El-ahrairah'ın kalplerini dondurdu, orada kayaya çömeldiler, çünkü her kelimenin doğru olduğunu biliyorlardı. Akılları döndü. Kara Tavşan'ın hikâyesi, cevize dönüşen bir solucan gibi yüreklerine sızdı, onları büzüşmüş ve boş bıraktı. Sonunda o korkunç hikâye sona erdiğinde, El-ahrairah konuşmaya çalıştı. Ama sesini toplayamadı. diye kekeledi ve şahin alçaldığında bir fare gibi yerde koştu. Kara Tavşan sabırsızlık belirtisi göstermeden sessizce bekledi. Sonunda El-ahrairah ve Owsla'dan hiçbir haber olmayacağı açıktı. onu aldı ve derin bir uykuya yatırdı: uyandığında kulakları gitmişti ve taş oyukta yanında bir kedi yavrusu gibi ağlayan sadece Rabscuttle vardı.

" 'Ah, efendim, dedi Rabscuttle, 'bu ıstırabın ne faydası olabilir? Lord Frith ve yeşil çimenler adına, bırakın sizi eve götüreyim.

"'Saçmalık, dedi El-ahrairah. 'Dışarı çık ve bana iki güzel, büyük rıhtım yaprağı getir. Kulağa çok iyi gelecekler.

" 'Solacaklar efendim, dedi Rabscuttle, 've ben şimdi kurudum.

" 'Yeterince uzun sürecekler, dedi El-ahrairah, yapmam gereken şey için acımasızca. Ama yolu bulamıyorum.

"Rabscuttle gittiğinde, El-ahrairah kendini açıkça düşünmeye zorladı. Kara Tavşan onun hayatını kabul etmeyecekti. Ayrıca, kendisinin asla ona karşı herhangi bir bahsi kazanamayacağı açıktı: deneyebilirdi. bir buz tabakası üzerinde bir yarış yapmak. Ama Kara Tavşan ondan nefret etmiyorsa, neden ona bu acıları çektirmek için? Ve neden onu incitmeden önce, kendisi bir bahse girmeyi teklif edip kaybedene kadar beklesin?Cevap birdenbire geldi.Bu gölgelerin, kendi rızası olmadıkça, onu ne uzaklaştırmaya ne de incitmeye güçleri vardı.Yardım etmeyeceklerdi. Hayır, eğer ellerinden gelse onun vasiyetini ele geçirmek ve onu kırmak isterlerdi.Fakat aralarında halkını

kurtaracak bir şey bulabileceğini varsayarsak, onu elinden almasına engel olabilirler mi?

"Rabscuttle geri döndüğünde, El-ahrairah'ın korkunç, sakat kafasını kulaklarının yerine iki rıhtım yaprağıyla kılık değiştirmesine yardım etti ve bir süre sonra uyudular. Ama El-ahrairah koşularda onları itmek için bekleyen aç tavşanlarını hayal etmeye devam etti. Kral Darzin'in askerlerini geri aldı ve tüm umutlarını ona bağladı: ve sonunda uyandı, üşüdü ve sıkıştı ve taş savanların sıralarına doğru yürüdü. onları kaybettiği kulaklar gibi kaldıramadı veya hareket ettiremedi - birkaç dar koşunun zeminin derinliklerine indiği bir yere geldi ve burada korkunç, gölgeli Owsla'dan ikisini kendi karanlık işlerinde hareket ederken buldu. Onu korkutmak için dönüp baktılar, ama El-ahrairah korkmayı bırakmıştı ve o da onları kaybetmeye ikna etmek için ne düşündüklerini merak ederek onlara baktı.

" 'Geri dön El-ahrairah, dedi sonunda biri. 'Burada, çukurda işin yok. Yaşıyorsun ve zaten çok acı çektin.

"'Halkım kadar değil,' diye yanıtladı El-ahrairah.

"'Burada bin warrens için yeterince acı var, dedi gölge. 'İnat etme El-ahrairah. Bu deliklerde tavşanlara gelen tüm vebalar ve hastalıklar yatar - ateş ve uyuz ve bağırsak hastalıkları. Ve burada da, bu en yakın delikte, elilin bile çürüyen bedenlerine dokunmadığı tarlalarda topallayan yaratıkları ölüme gönderen beyaz körlük yatıyor.İşimiz bu, bütün bunların hazır olduğunu görmek. Inlé-rah'ın kullanımı Olan, olması gerekendir.

"O zaman El-ahrairah düşünmek için kendine zaman vermemesi gerektiğini anladı. Geri gidiyormuş gibi yaptı, ama aniden döndü, gölgelerin üzerine koştu ve yere düşen bir yağmur damlasından daha hızlı en yakın deliğe daldı. Ve orada yattı, gölgeler girişte titreşiyor ve saçmalıyordu, çünkü korkudan başka onu hareket ettirecek güçleri yoktu.Bir süre sonra gittiler ve El-ahrairah yalnız kaldı, Kral Darzin'in ordusuna zamanında ulaşıp ulaşamayacağını merak ederek yalnız kaldı. bıyık veya kulak kullanımı.

"Sonunda, enfekte olacak kadar uzun süre delikte kalması gerektiğinden emin olduğunda, El-ahrairah dışarı çıktı ve koşu boyunca geri dönmeye başladı. Hastalığın ne kadar çabuk ortaya çıkacağını veya nasıl ortaya çıkacağını bilmiyordu. ölmesi uzun sürerdi, ama açıkçası, mümkünse, üzerinde herhangi bir hastalık belirtisi görülmeden, olabildiğince çabuk geri dönmesi gerekiyordu. uyar ve onları tüm delikleri kapatmaları ve Kral Darzin'in ordusu yok edilene kadar içeride kalmaları konusunda uyar.

"Karanlıkta bir taşa yuvarlandı, çünkü titriyordu ve ateşi vardı ve her halükarda bıyıkları olmadan çok az ya da hiçbir şey hissetmiyordu. O anda sakin bir ses, 'El-ahrairah, nereye gidiyorsun? hiçbir şey duymadı, ama Kara Tavşan'ın yanında olduğunu biliyordu.

"Eve gidiyorum lordum, diye cevap verdi. 'İstediğim zaman gidebileceğimi söylemiştin.

"'Bir amacın var, El-ahrairah, dedi Kara Tavşan. 'Nedir bu?

"Ben çukurdaydım, efendim, diye cevap verdi El-ahrairah. 'Beyaz körlük bana bulaştı ve düşmanı yok ederek halkımı kurtaracağım.

"'El-ahrairah, dedi Kara Tavşan, 'beyaz körlüğün nasıl taşındığını biliyor musun?

"El-ahrairah'ı ani bir şüphe kapladı. Hiçbir şey söylemedi.

Kara Tavşan, 'Pireler tarafından tavşanların kulaklarında taşınır' dedi. 'Hasta bir tavşanın kulaklarından arkadaşlarının kulaklarına geçerler. Ama El-ahrairah, senin kulakların yok ve pireler gitmeyecek. rıhtım yaprakları Beyaz körlüğü ne yakalayabilirsin ne de taşıyabilirsin.

"Sonra El-ahrairah sonunda gücünün ve cesaretinin tükendiğini hissetti. Yere düştü. Hareket etmeye çalıştı ama arka ayakları kayayı sürükledi ve ayağa kalkamadı. İtişti ve sonra hareketsiz kaldı. sessizlik.

" 'El-ahrairah, dedi Kara Tavşan sonunda, bu soğuk bir savaş: yaşayanlar için kötü bir yer ve sıcak kalpler ve cesur ruhlar için hiç yer yok. Sen benim için baş belasısın. Eve git. Ben kendim gideceğim. Halkını kurtar bana ne zaman diye sorma küstahlığını yaşama. Burada vakit yok. Onlar zaten kurtulmuşlar.

"O anda, Kral Darzin ve askerleri hala savanın deliklerinden aşağı inerken, düşen karanlıkta kafa karışıklığı ve terör üzerlerine geldi. Tarlalar, devedikenilerin arasında sinsi sinsi dolanan kırmızı gözlü devasa tavşanlarla dolu gibiydi. Döndüler. Ve bu yüzden El-ahrairah masallarını anlatan hiçbir tavşan onların ne tür yaratıklar olduklarını ya da neye benzediklerini söyleyemez. Bugün nasılsın.

"En sonunda El-ahrairah ayağa kalkabildiğinde, Kara Tavşan gitmişti ve Rabscuttle koşarak onu arıyordu. Birlikte dağın yamacına çıktılar ve nehirdeki taş tıkırdayan vadiden aşağı indiler. Kara Tavşan'ın sığınağından uzaklaşmaları dışında nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Ama bir süre sonra El-ahrairah'ın şok

ve yorgunluktan hasta olduğu ortaya çıktı. Rabscuttle bir kazı yaptı ve orada kaldılar. birkaç günlüğüne.

"Daha sonra, El-ahrairah iyileşmeye başlayınca yollarına devam ettiler, ancak geri dönüş yolunu bulamadılar. Akılları karıştı ve karşılaştıkları diğer hayvanlardan yardım ve barınak dilenmek zorunda kaldılar. Eve yolculukları üç gün sürdü. aylar ve yaşadıkları pek çok macera. Bildiğiniz gibi bunlardan bazıları başlı başına birer hikaye. Bir zamanlar bir ledri ile yaşayıp, ormanda onun için sülün yumurtası bulmuşlar. Rabscuttle her zaman El-ahrairah'a baktı, ona taze rıhtım yaprakları getirdi ve iyileşene kadar sinekleri yaralarından uzak tuttu.

"Sonunda bir gün bataklığa geri döndüler. Akşam oldu ve güneş tüm tepelere yayıldığından, tarlada otları kemiren ve karınca yığınları üzerinde oynayan çok sayıda tavşan gördüler. tarlanın tepesinde durdu, rüzgarda karaçalı ve ot robert'i kokladı.

"Eh, iyi görünüyorlar, dedi El-ahrairah. "Sağlıklı bir sürü, gerçekten. Hadi sessizce içeri girelim ve yeraltında bir ya da iki Owsla kaptanı bulabilecek miyiz bir bakalım. Çok fazla yaygara istemiyoruz." .

"Çit boyunca ilerlediler, ancak tam olarak dayanamadılar, çünkü görünüşe göre çalı büyümüştü ve hem kıyıda hem de tarlada eskisinden daha fazla delik vardı. Bir grup akıllıyla konuşmak için durdular. genç dolar ve yaşlı çiçek altında oturan yok.

"Loosestrife'ı bulmak istiyoruz, dedi Rabscuttle. "Bize yuvasının nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?

"Adını hiç duymadım, diye yanıtladı paralardan biri. "Bu koğuşta olduğundan emin misin?

"'Ölmediyse, dedi Rabscuttle. Ama Kaptan Loosestrife'ı duymuş olmalısın? O, savaşta Owsla'nın bir subayıydı.

"'Ne dövüşü? diye sordu başka bir dolar.

Rabscuttle, "Kral Darzin'e karşı savaş," diye yanıtladı.

" 'Al, bana bir iyilik yapar mısın ihtiyar, olur mu?

Rabscuttle, "Ama Owsla kaptanlarının kim olduğunu biliyorsunuz değil mi?" dedi.

"Onlarla birlikte ölü görülmezdim," dedi para. "Ne, o beyaz bıyıklı yaşlı grup? Onlar hakkında ne bilmek istiyoruz?

" 'Yaptıkları, dedi Rabscuttle.

" 'Şu savaş toygarlığı mı?

"'Eğer bu Gevşek Kral'la savaşırsa, bu onun işidir,' dedi adamlardan biri. 'Bu bizim işimiz değil, değil mi?

"Her şey çok kötü bir şey, dedi başka bir geyik. "Utanç verici, gerçekten. Savaşlarda kimse savaşmasaydı, olmazdı, değil mi? Ama yaşlı tavşanların bunu görmesini sağlayamazsın.

'Babam da işin içindeydi, dedi ikinci para. 'Bazen üstüne gidiyor. Ben her zaman çabucak dışarı çıkarım. 'Bunu yaptılar, sonra bunu yaptık' ve tüm o kapriler. Kıvrılır, dürüst. Zavallı yaşlı moruk, bunu unutmak isteyeceğini düşünürdün. sanırım yarısını uyduruyor. peki bu onu nereden aldı, söyle bana?

" 'Biraz daha beklemenizin sakıncası yoksa, efendim, El-ahrairah'a bir dolar dedi, 'Gidip sizin için Kaptan Loosestrife'ı bulabilecek miyim bir bakayım. Aslında onu kendim tanımıyorum, ama sonra oldukça büyük bir warren.

El-ahrairah, "Çok iyisin, dedi El-ahrairah, 'ama sanırım artık sabrım var ve kendi başıma idare edebilirim.

"El-ahrairah çalılık boyunca ormana gitti ve tek başına bir fındık çalısının altında oturdu ve tarlalara baktı. Işık azalmaya başlayınca, aniden Lord Frith'in yaprakların arasında yanında, yakınında olduğunu fark etti.

"'Kızgın mısın El-ahrairah? diye sordu Lord Frith.

"Hayır, efendim, cevap verdi El-ahrairah, 'Kızgın değilim. Ama öğrendim ki, sevilen yaratıklar için acı çekmek, onlara acınabilecek tek şey değildir. Hediye ne zaman verileceğini bilmeyen bir tavşan. Kendisi aksini düşünse bile, onu güvenli kılan bir sümüklü böcekten daha fakirdir.

Hikmet, kimsenin beslenmeye gelmediği ıssız tepede, El-ahrairah'ta ve tavşanın boş yere delik açtığı taşlı kıyıda bulunur. Ama hediyelerden bahsetmişken, senin için birkaç önemsiz şey getirdim. Bir çift kulaklar, kuyruk ve birkaç bıyık. Kulakları ilk başta biraz garip bulabilirsin. İçlerine biraz yıldız ışığı koydum

ama gerçekten çok zayıf: eminim senin gibi zeki bir hırsızı ele vermek için yeterli değil. , Rabscuttle geri dönüyor. Güzel, onun için de bir şeyim var. Biz-»

"Hazel! Hazel-rah!" Bu, küçük dinleyici çemberinin kenarındaki bir dulavratotu öbeğinin arkasından gelen Pipkin'in sesiydi. "Taraktan bir tilki geliyor!"

32. Demir Yolun Karşısı

Esprit de rekabet et de mésintelligence qui préserva artı d'une fois l'armée anglaise d'une défaite.

General Jourdan, Mémoires Militaires

Bazı insanlar, tavşanların zamanlarının çoğunu tilkilerden kaçmak için harcadıkları fikrine sahiptir. Her tavşanın tilkiden korktuğu ve tilki kokusu alırsa kaçacağı doğrudur. Ancak pek çok tavşan tüm yaşamları boyunca bir tilki görmeden geçer ve muhtemelen sadece birkaçı güçlü kokan ve olabildiğince hızlı koşamayan bir düşmanın kurbanı olur. Bir tavşanı yakalamaya çalışan bir tilki, genellikle bir örtünün altında rüzgara karşı sürünür -belki de kenardaki bir ormanlık alandan geçerek. Ardından, kıyı boyunca veya tarlada tavşanların bulunduğu yere yaklaşmayı başarırsa, hareketsizce yatar ve hızlı bir kapma şansını kollar. Bazen, gelincik gibi, açıkta yuvarlanarak ve oynayarak onları büyülediği, kapmak için azar azar yaklaştığı söylenir. Bu ne kadar doğru olursa olsun, hiçbir tilkinin gün batımında açık bir şekilde taraktan çıkarak tavşan avlamadığı kesindir.

Ne Hazel ne de Dandelion'un hikayesini dinleyen tavşanların hiçbiri tilki görmemişti. Yine de, açıkta görünen bir tilkinin, zamanında tespit edildiği sürece tehlikeli olmadığını biliyorlardı. Hazel, herkesin Dandelion'un etrafında toplanmasına izin verme konusunda dikkatsiz davrandığını ve bir nöbetçi göndermeyi bile başaramadığını fark etti. Kuzeydoğudan nasıl bir rüzgar esiyordu ve tilki batıdan taraktan geliyorsa, haber vermeden üzerlerine girmiş olabilir. Ama bu tehlikeden Fiver ve Pipkin'in açığa çıkması onları kurtarmıştı. Pipkin konuşurken panik halindeyken bile, Hazel'in aklından, diğerlerinin önünde ona tavsiye vermek konusunda kuşkusuz isteksiz olan Fiver'ın, muhtemelen Pipkin'in korkusunun kendisini nöbetçi olarak gönderme fırsatını yakaladığı geldi.

Hazel hızlıca düşündü. Tilki çok yakın değilse, tek yapmaları gereken kaçmaktı. Yakınlarda ormanlık bir alan vardı ve orada kaybolup az çok bir arada kalarak yollarına devam edebilirlerdi. Dulavratotu itti.

"Ne kadar yakın?" O sordu. "Peki Fiver nerede?"

"Ben buradayım," diye yanıtladı Fiver, birkaç metre öteden. Bir köpek gülünün uzun çalılarının altına çömeldi ve Hazel yanına geldiğinde başını çevirmedi. "Bir de tilki var," diye ekledi. Hazel onun bakışlarını takip etti.

Tarağın kaba, otlarla kaplı zemini aşağılara doğru eğimliydi, kuzeyde Sezar'ın Kemeri tarafından sınırlanan uzun bir eğim vardı. Batan güneşin son ışığı, ağaçların arasındaki bir boşluktan dümdüz yukarıya doğru parladı. Tilki onların altındaydı ve hala biraz uzaktaydı. Neredeyse doğrudan rüzgar yönünde olmasına ve bu nedenle onları koklayabilmesine rağmen, özellikle tavşanlarla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Beyaz uçlu fırçasını takip eden bir köpek gibi tarağı düzenli olarak tırısıyordu. Rengi kumlu kahverengiydi, koyu renkli bacakları ve kulakları vardı. Şimdi bile, belli ki avlanmasa da, kurnaz, yırtıcı bir görünümü vardı, bu da köpek güllerinin arasında izleyenleri titretiyordu. Bir devedikeni parçasının arkasından geçip gözden kaybolurken, Hazel ve Fiver diğerlerinin yanına döndüler.

"Hadi," dedi Hazel. "Hiç tilki görmediyseniz, şimdi gidip bakmaya zahmet etmeyin. Sadece beni takip edin."

Tarağın güney tarafına doğru ilerlemek üzereydi ki aniden bir tavşan onu sertçe kenara çekip Fiver'ı itip açıklığa çıktı. Hazel durdu ve şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"O kimdi?" O sordu.

Fiver, gözlerini dikerek, "Bigwig," diye yanıtladı.

Birlikte çabucak çalılara döndüler ve bir kez daha tarağın içine baktılar. Kocaman, tam görüşte, temkinli bir şekilde yokuş aşağı, doğruca tilkiye doğru gidiyordu. Onu dehşet içinde izlediler. Yaklaştı, ama tilki yine de umursamadı.

"Hazel," dedi Silver arkadan, "ben...?"

Hazel çabucak, "Kimse kıpırdamasın," dedi. "Sakin olun, hepiniz."

Yaklaşık otuz metre ötede tilki yaklaşan tavşanı gördü. Bir an duraksadı ve sonra ilerlemeye devam etti. Bigwig dönüp tarağın kuzey yamacını Kuşak'ın ağaçlarına doğru topallamaya başlamadan önce, neredeyse onun üzerindeydi. Tilki tekrar tereddüt etti ve ardından onu takip etti.

"O ne yapıyor?" diye mırıldandı Blackberry.

Fiver, "Sanırım çekmeye çalışıyorum," diye yanıtladı.

"Ama buna gerek yoktu! O olmadan kaçmalıydık."

"Şaşkın aptal!" dedi Hazal. "Ne zaman bu kadar sinirlendim bilmiyorum."

Tilki adımlarını hızlandırmıştı ve şimdi onlardan biraz uzaktaydı. Bigwig'i solluyor gibi görünüyordu. Güneş batmıştı ve yetersiz ışıkta, çalılıklara girerken onu seçebiliyorlardı. O ortadan kayboldu ve tilki onu takip etti. Birkaç dakika boyunca her şey sessizdi. Sonra, kararan, boş tarak boyunca korkunç bir netlikte, hasta bir tavşanın acı veren ciyaklaması geldi.

"Ey Frith ve Inle!" diye bağırdı Blackberry, damgalayarak. Pipkin cıvataya döndü. Hazal kıpırdamadı.

"Gidelim mi Hazal?" Silver'a sordu. "Artık ona yardım edemeyiz."

O konuşurken, Bigwig aniden ağaçlardan fırladı, çok hızlı koştu. Neredeyse onlar onun yaşadığını kavrayamadan, tarağın tüm üst eğimini tek bir hamlede tekrar geçmiş ve aralarına dalmıştı.

"Haydi," dedi Bigwig, "hadi gidelim buradan!"

"Ama ne-ne-Yaralandın mı?" diye şaşkınlıkla sordu Bluebell.

"Hayır," dedi Bigwig, "asla daha iyi! Hadi gidelim!"

Hazel soğuk, kızgın bir sesle, "Ben hazır olana kadar bekleyebilirsin," dedi. "Kendini öldürmek için elinden geleni yaptın ve tam bir aptal gibi davrandın. Şimdi dilini tut ve otur!" Döndü ve hızla herhangi bir mesafeyi göremeyecek kadar karanlık olmasına rağmen, hala tarağın üzerinden dışarı bakıyormuş gibi yaptı. Arkasındaki tavşanlar gergin bir şekilde kıpırdandı. Birçoğu rüya gibi bir gerçek dışılık duygusu hissetmeye başlamıştı. Yer üstünde geçen uzun gün, yakın, fazla büyümüş tarak, kendilerini kaptırdıkları ürkütücü hikaye, tilkinin aniden ortaya çıkışı, Kocamanav'ın anlaşılmaz serüveninin şoku - bunların hepsi birbiri ardına ruhlarını doldurmuş ve oradan ayrılmışlardı. donuk ve şaşkınlar.

"Onları dışarı çıkar, Hazel," diye fısıldadı Fiver, "hepsi dağılmadan önce."

Hazel hemen döndü. "Eh, tilki yok," dedi neşeyle. "Gitti ve biz de gideceğiz. Tanrı aşkına, birbirinize yakın durun çünkü karanlıkta biri kaybolursa onu bir

daha bulamayabiliriz. Ve unutmayın, garip tavşanlara rastlarsak, saldıracaksınız. bir kerede onları ve daha sonra sorular sorun."

Tarağın güney kenarı boyunca uzanan ormanın kenarından geçtiler ve sonra birer birer, ilerideki boş yoldan kayarak geçtiler. Yavaş yavaş ruhları temizlendi. Kendilerini açık bir tarım arazisinde buldular -aslında, akşam tarafında çok uzakta olmayan çiftliğin hem kokusunu alıyor hem de duyabiliyorlardı- ve gidiş kolaydı: yumuşak, yokuş aşağı eğimli ve çitlerle değil geniş tarafından bölünmüş, düz, geniş mera alanları, alçak sıralar, her biri bir şerit kadar geniş ve mürver, kızılcık ve iğ ile büyümüş. Kuşak ve karmakarışık, kaz otu taraklarından sonra güven veren gerçek bir tavşan ülkesiydi; ve sürekli olarak dinlemek, koklamak ve koşmak için durmaksızın çimenlerin üzerinde iyi bir mesafe kat ettiklerinde, her bir siperden diğerine, şimdi ve bazen bir başkası - Hazel onları rahatlatmakta kendini güvende hissetti. Speedwell ve Hawkbit'i nöbetçi olarak gönderir göndermez, Bigwig'i bir tarafa yönlendirdi.

"Sana kızgınım" dedi. "Onsuz yapamayacağımız tek tavşan sensin ve böyle aptalca bir risk almak zorundasın. Bu gerekli değildi ve akıllıca bile değildi. Ne yapıyordun? "

"Korkarım kafamı kaybettim Hazel," diye yanıtladı Bigwig. "Bütün gün gergindim, Efrafa'daki bu işi düşünmek beni gerçekten gerdi. Böyle hissettiğimde bir şey yapmam gerekiyor - bilirsin, savaşır ya da risk alırım. Bunu yapabilir miyim diye düşündüm. tilki aptal gibi görünüyor, diğer şey için bu kadar endişelenmezdim. Dahası, işe yaradı - şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Hazel, "El-ahrairah oynamak," dedi. "Aptallık ediyorsun, hayatını bir hiç uğruna çöpe atmış olabilirsin - hepimiz öyle sanmıştık. Bir daha deneme, iyi bir adam var. Biliyorsun her şey sana bağlı. Ama söyle bana, ağaçlarda ne olduysa." İyiysen neden böyle ağladın?"

"Yapmadım," dedi Bigwig. "Olanlar çok tuhaftı ve aynı zamanda kötüydü, korkarım. Ağaçlardaki hombayı kaybedecektim, görüyorsun ve sonra geri dönecektim. sadece topallamayı bırakmış ve çok hızlı koşmaya başlamıştı ki birden kendimi bir grup yabancı tavşanla karşı karşıya buldum. bana doğru geliyorlardı, sanki açık bir taraktan çıkıyorlarmış gibi. Onlara iyice bakmak için zamanları var, ama büyük adamlar gibi görünüyorlardı. 'Dışarı bak! Onlara doğru atılırken dedim, ama tek yaptıkları beni durdurmaya çalışmaktı. İçlerinden biri, 'Sen ya da onun gibi bir şey ve sonra tam önüme çıktı. Ben de onu yere serdim -yapmak zorundaydım- ve koşarak uzaklaştım ve sonra duyduğum şey bu korkunç ciyaklama oldu.Tabii o zaman daha da hızlı gittim. ağaçlardan kurtulup sana döndüm."

"Yani diğer tavşanı homba mı aldı?"

"Öyle olmalı. Ne de olsa, istemesem de onları doğrudan onlara yönlendirdim. Ama gerçekte ne olduğunu hiç görmedim."

"Diğerlerine ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım kaçmışlar."

"Anlıyorum," dedi Hazel düşünceli bir şekilde. "Pekala, belki de en iyisi bu. Ama buraya bak Kocaman, zamanı gelinceye kadar süslü numaralara gerek yok - tehlikede çok fazla şey var. Silver'ın ve benim yanında kalsan iyi olur - seni iyi kalpli tutarız. "

O sırada Silver yanlarına geldi.

"Hazel," dedi, "nerede olduğumuzu yeni fark ettim ve burası Efrafa'ya çok yakın. Sanırım bir an önce yola çıkmalıyız."

Hazel, "Efrafa çapında dolaşmak istiyorum," dedi. "Holly'nin bize bahsettiği o demir yola giden yolu bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Sanırım," diye yanıtladı Silver. "Ama çok büyük bir daire çizemeyiz yoksa tamamen tükenirler. Yolu bildiğimi söyleyemem ama yönü söyleyebilirim."

Hazel, "Eh, sadece risk almamız gerekecek," dedi. "Eğer sabah erkenden oraya ulaşabilirsek, diğer uçta dinlenebilirler."

Çeyrek ayın loş ışığı altında tarlaların kenarlarında sessizce hareket ederek o gece başka maceralarla karşılaşmadılar. Yarı karanlık sesler ve hareketlerle doluydu. Bir keresinde Acorn bir cılıbıt koymuş, etraflarında uçuşmuş, tiz bir sesle bağırmış, ta ki sonunda bir kıyıyı geçip onu geride bırakana kadar. Kısa bir süre sonra, yanlarında bir yerde, bir gece kavanozunun bitmek bilmeyen köpürmesini duydular - ilerlerken yavaş yavaş yok olan, tehditsiz, huzurlu bir ses. Ve bir keresinde, bir patikanın kenarındaki uzun çimenler arasında sürünen bir korna sesi duydular. (Tarak dişlerinden aşağı çekilmiş bir insan tırnağı gibi bir ses çıkarır.) Ama elil hiçbirine rastlamadılar ve sürekli bir Efrafan devriyesinin işaretlerini gözetlemelerine rağmen, fareler ve avlanan birkaç kirpiden başka bir şey görmediler. hendekler boyunca salyangozlar.

Sonunda, ilk tarla kuşu gökyüzünde hâlâ çok yüksekte olan ışığa doğru yükselirken, çiyden sırılsıklam olmuş solgun kürkü Silver, topallayarak Hazel'ın Bluebell ve Pipkin'i cesaretlendirdiği yere geldi.

"Ruhlarını toparlayabilirsin Bluebell," dedi. "Sanırım demir yola yakınız."

Bluebell, "Bacaklarım bu kadar yorgun olmasaydı, moralim umurumda olmazdı," dedi. "Sümüklüböceklerin bacakları olmadığı için şanslılar. Sanırım bir sümüklü böcek olacağım."

"Eh, ben bir kirpiyim," dedi Hazel, "böylece devam etsen iyi olur!"

"Değilsin," diye yanıtladı Bluebell. "Yeterince pireniz yok. Şimdi, sümüklü böceklerin de pireleri yok. Karahindibaların arasında böylesine rahat bir sümüklü böcek olmak ne kadar rahatlatıcı-"

"Ve karatavuğun ani çekişini hisset," dedi Hazel. "Tamam, Gümüş, geliyoruz. Ama nerede olduğunu demir yolu? Holly dik, büyümüş banka söyledi. Ben böyle bir şey çıkarmak mümkün değil."

"Hayır, yukarıda Efrafa'nın yanında. Aşağıda kendi tarak gibi akıyor. Kokusunu alamıyor musun?"

Hazel burnunu çekti. Serin nemli havada, doğal olmayan metal, kömür dumanı ve yağ kokularını hemen aldı. İlerlediler ve çok kısa bir süre içinde kendilerini demiryolu hattının kenarındaki çalıların ve çalıların arasından aşağı bakarken buldular. Her şey sessizdi, ama bankanın tepesinde durduklarında, altı yedi serçeden oluşan bir sürü hışırtı ipe uçtu ve uyuyanlar arasında gagalamaya başladı. Her nasılsa, görüntü güven vericiydi.

"Geçecek miyiz Hazel-rah?" Blackberry'ye sordu.

"Evet," dedi Hazel, "hemen. Bunu bizimle Efrafa'nın arasına koy, sonra karnını doyururuz."

Frith'in ateşli, gürleyen meleğinin alacakaranlıktan çıkmasını yarı yarıya bekleyerek, biraz tereddütle kesime gittiler; ama sessizlik bozulmadı. Kısa süre sonra hepsi ilerideki çayırda yemek yemeye başladılar, saklanmaya ya da bacaklarını dinlendirmenin ve çimleri kemirmenin kolaylığından başka bir şeye dikkat edemeyecek kadar yorgundular.

Kehaar yukarıdan karaçamlar arasında yelken açtı, indi ve uzun, soluk gri kanatlarını katladı.

"Meester 'Azel, öyle mi? Orada kalmıyor musun?"

"Yoruldular Kehaar. Dinlenmeleri gerekiyor."

"Ees dinlenmemek için. Ees tavşanları gelir."

"Evet, ama henüz değil. Yapabiliriz-"

"Ya, ya, seni bulmaya geliyorlar! Ees yakın!"

"Ah, lanet olsun bu şaşkın devriyelere!" diye bağırdı Hazal. "Haydi, hepiniz tarladan şu koruya inin! Evet, siz de Speedwell, tabii kulaklarınızın Efrafa'da çiğnenmesini istemiyorsanız. Haydi, hareket edin"

Otlaktan ötedeki ormanlık alana doğru sendelediler ve köknar ağaçlarının altındaki düz, çıplak zeminde tamamen bitkin bir halde yatıyorlardı. Hazel ve Fiver tekrar Kehaar'a danıştı.

Hazel, "Daha ileri gitmelerini beklemek iyi değil Kehaar," dedi. "Bütün gece gittiler, biliyorsun. Bugün burada uyumamız gerekecek. Gerçekten bir devriye gördün mü?"

"Ya, ya, hep meme kenarındaki demir yoldan gel. Gittiğin zaman Yoost."

"Eh, o zaman bizi kurtardın. Ama bak Kehaar, gidip şimdi nerede olduklarına bir bakar mısın? Eğer gittilerse, biz de uyumamızı söyleyeceğim - onların söylemesine gerek yok: bak. onlara!"

Kehaar, Efrafan devriyesinin demir yolu geçmeden geri döndüğü haberini alarak geri döndü. Sonra akşama kadar kendini izlemeyi teklif etti ve Hazel büyük ölçüde rahatlayarak hemen tavşanlara uyumalarını söyledi. Bir iki tanesi açık zeminde yan yatarak çoktan uyuyakalmıştı. Hazel onları uyandırıp daha kalın bir örtünün altına girmelerini söylemesi gerekip gerekmediğini merak etti, ama bunu düşünürken kendi kendine uykuya daldı.

Gün sıcak ve hareketsiz geldi. Ağaçların arasında ağaç güvercinleri uykulu bir şekilde sesleniyor ve zaman zaman geç bir guguk kuşu kekeliyor. Tarlalarda, gölgede yan yana toplanan ineklerin sürekli hışırdayan kuyrukları dışında hiçbir şey kıpırdamadı.

33. Büyük Nehir

Hayatında daha önce hiç bir nehir görmemişti - bu zarif, kıvrımlı, dolgun vücutlu hayvan… Her şey bir sarsıntı ve bir ürperti - pırıltılar ve parıltılar ve ışıltılar, hışırtı ve girdap, gevezelik ve kabarcıktı.

Kenneth Grahame, Söğütlerdeki Rüzgar

Hazel uyandığında hemen harekete geçti, çünkü etrafındaki hava bir yaratık avının keskin çığlıklarıyla doluydu. Hızla etrafına bakındı ama hiçbir alarm belirtisi göremedi. Akşam oldu. Tavşanların birkaçı çoktan uyanmıştı ve ormanın kenarında besleniyordu. Çığlıkların acil ve ürkütücü olsalar da, herhangi bir elil için çok küçük ve tiz olduğunu fark etti. Başının üstünden geldiler. Bir yarasa ağaçların arasından uçtu ve bir dala dokunmadan tekrar dışarı çıktı. Onu bir başkası izledi. Hazel, etrafta sinekleri ve güveleri kanatlarına alıp uçarken minik çığlıklar atan pek çok kişinin olduğunu hissedebiliyordu. İnsan kulağı onları pek duymazdı, ama tavşanlar için hava onların çağrılarıyla doluydu. Ormanın dışında, tarla akşam güneşiyle hâlâ parlaktı, ama köknarların arasında ışık loştu ve burada yarasalar sık sık gelip gidiyorlardı. Köknarların reçineli kokusuyla karışan başka bir koku geldi, güçlü ve hoş kokulu ama yine de keskin - çiçeklerin parfümü, ama Hazel'ın bilmediği türden. Onu ormanın kenarındaki kaynağına kadar takip etti. Çayırın kenarında büyüyen birkaç kalın çömlek parçasından geliyordu. Bitkilerin bazıları henüz çiçek açmamıştı, tomurcukları pembe, uçuk yeşil kalikslerde tutulan sivri uçlu spirallerle kıvrılmıştı, ama çoğu zaten yıldız çiçek açmıştı ve güçlü kokularını yaydı. Yarasalar, çömlekten etkilenen sinekler ve güveler arasında avlanıyordu.

Hazel hraka'yı geçti ve tarlada beslenmeye başladı. Arka bacağının onu rahatsız ettiğini fark edince rahatsız oldu. İyileştiğini düşünmüştü, ancak inişler üzerindeki zorunlu yolculuk, av tüfeği peletleri tarafından parçalanan kas için çok fazla olduğunu kanıtladı. Kehaar'ın bahsettiği nehre uzak olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse, başı beladaydı.

"Hazel-rah," dedi Pipkin, çömleklerin arasından çıkarak, "iyi misin? Bacağın tuhaf görünüyor - onu sürüklüyorsun."

"Hayır, sorun değil," dedi Hazel. "Bak, Hlao-roo, Kehaar nerede? Onunla konuşmak istiyorum."

"Yakınlarda devriye olup olmadığını görmek için uçtu, Hazel-rah. Kocaman, bir süre önce uyandı ve o ve Silver, Kehaar'dan gitmesini istediler. Sizi rahatsız etmek istemediler."

Hazel sinirlendiğini hissetti. Kehaar devriye ararken beklemektense, hangi yöne gidileceğinin bir kerede söylenmesi daha iyi olurdu. Bir nehri geçeceklerdi ve ona göre bunu çok erken yapamazlardı. Fretting, Kehaar'ı bekledi. Çok geçmeden hayatında hiç olmadığı kadar gergin ve gergin olmuştu. Ne de olsa aceleci davranabileceğine inanmaya başlamıştı. Holly'nin Efrafa yakınlarındaki tehlikelerini hafife almadığı açıktı. Bigwig'in tamamen şans eseri tilkiyi izlerini takip eden Geniş Devriye'ye götürdüğünden hiç şüphesi yoktu. Sonra, sabah yine şans eseri ve Kehaar'ın yardımıyla, anlaşılan, demir yolun karşı yakasında bir başkasını kaçırmışlardı. Belki de Silver'ın korkusu haklıydı ve bir devriye onların haberi olmadan onları fark edip ihbar etmişti? General Woundwort'un kendine ait bir tür Kehaar'ı var mıydı? Belki de şu anda bir yarasa onunla konuşuyordu? İnsan nasıl her şeyi öngörebilir ve her şeye karşı önlem alabilirdi? Çim ekşi görünüyordu, güneş soğuktu. Hazel kasvetli bir şekilde endişelenerek köknarların altında kambur oturdu. Bigwig'e artık daha az sinirlenmişti: duygularını anlayabiliyordu. Beklemek kötüydü. Bir tür eylem için kıpırdandı. Daha fazla beklemeyip herkesi toplayıp hemen gitmeye karar vermişken, Kehaar kesme yönünden uçarak geldi. Köknarların arasında beceriksizce kanat çırparak yarasaları susturdu.

"Meester 'Azel, tavşan görmez. Demir yoldan geçmekten hoşlanmıyorum galiba."

"Güzel. Nehre uzak mı, Kehaar?"

"Na, na. Ees yakın, in vood."

"Muhteşem. Bu geçidi gün ışığında bulabilir miyiz?"

"Ya, ya. Sana buzdolabını gösteriyorum."

Tavşanlar, zaten nehre yakın olduklarını hissettiklerinde, ormanda sadece kısa bir mesafe katetmişlerdi. Zemin yumuşak ve nemli hale geldi. Saz ve su kokusu alabilirler. Aniden, bir bozkır tavuğunun sert, titreşen çığlığı ağaçların arasında yankılandı, ardından kanat çırpışları ve sulu bir kekeme geldi. Yaprakların hışırtısı da sert zeminden uzaktan yansıyormuş gibi yankılanıyor gibiydi. Biraz ileride, suyun kendisini - sığ bir düşüşün alçak, sürekli dökülmesini - açıkça duyabiliyorlardı. Kalabalığın gürültüsünü uzaktan duyan bir insan, kalabalığın büyüklüğü hakkında bir fikir edinebilir. Nehrin sesi tavşanlara daha önce bildiklerinden daha büyük olması gerektiğini söyledi; geniş, pürüzsüz ve hızlı. Karakafes ve yer ihtiyarları arasında duraklayarak, güvence arayarak birbirlerine baktılar. Sonra tereddütle daha açık bir alana doğru ilerlemeye başladılar. Hâlâ görülecek bir nehir yoktu, ama önlerinde havada yansıyan ışığın titreşmesini ve dansını algılayabiliyorlardı. Kısa bir süre sonra, yanında Fiver ile topallayarak

ilerleyen Hazel, kendisini vahşi doğayı nehir kıyısından ayıran dar, yeşil bir yolda buldu.

Yol neredeyse bir çimenlik kadar pürüzsüzdü ve balıkçılar için kesildiği için çalılardan ve yabani otlardan arındırılmıştı. Diğer tarafında nehir kıyısındaki bitkiler sık sık büyüyordu, öyle ki nehirden bir tür mor salyangoz, büyük söğüt otu, pire, incir ve kenevir çileği ile ayrılmıştı, yer yer çiçek açmıştı. Ormandan iki üç tavşan daha çıktı. Bitki öbeklerinin arasından baktıklarında, Enborne'dan çok daha geniş ve hızlı olduğu anlaşılan pürüzsüz, ışıltılı nehri görebiliyorlardı. Algılanacak bir düşman ya da başka bir tehlike olmamasına rağmen, kendilerinin hiçbir değeri olmayan, huşu uyandıran bir yere habersiz gelenlerin endişesini ve şüphesini hissettiler. Marco Polo, yedi yüz yıl önce, sonunda Cathay'a geldiğinde, bir imparatorluğun bu büyük ve görkemli başkentinin, yaşamının tüm yıllarını ve uzaklara kadar varlığını sürdürdüğünü hissetmedi ve yüreği titredi mi? daha uzun ve onun bundan habersiz olduğunu? Ondan, Venedik'ten, Avrupa'dan hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını mı? Anlayışının ötesinde harikalarla dolu olduğunu mu? Gelişinin hiçbir önemi olmadığını mı? Onun bunları hissettiğini biliyoruz ve yabancı ülkelerde ne bulacağını bilmeyen birçok gezgin de öyle. Kimsenin durup sana baktığını fark etmediği tuhaf ve harika bir yere gelmek kadar seni küçülten hiçbir şey yok.

Tavşanlar huzursuz ve şaşkındı. Çimenlerin üzerine çömeldiler, serinletici, gün batımı havasında su kokularını kokladılar ve birbirlerine yaklaştılar, her biri kendi içinde hissettiği gerginliği diğerlerinde görmemeyi umuyordu. Pipkin yola ulaştığında, dört inç uzunluğunda, tamamı zümrüt ve samur olan büyük, parıldayan bir yusufçuk, omzunda belirdi, havada asılı kaldı, vızıldayarak ve hareketsiz kaldı ve şimşek gibi sazlığa düştü. Pipkin telaşla geri sıçradı. Bunu yaparken tiz, canlı bir çığlık geldi ve bitkilerin arasında, açık suyun üzerinde çakan parlak gök mavisi bir kuşu gördü. Birkaç dakika sonra, bitki çitinin çok yakınından, oldukça şiddetli bir su sıçramasının sesi geldi: ama bunu hangi yaratığın yapmış olabileceğine dair hiçbir bilgi yoktu.

Hazel'ı arayan Pipkin, biraz uzakta, iki söğüt otu öbeği arasında sığ bir su parçasında duran Kehaar'ı gördü. Çamurdaki bir şeyi bıçaklıyor ve ısırıyordu ve birkaç dakika sonra altı inçlik bir sülük çıkardı ve bütün olarak yuttu. Onun ötesinde, yolun biraz ilerisinde, Hazel paltosundaki kaz otlarını tarıyordu ve belli ki bir ormangülü altında birlikte otururken Fiver'ı dinliyordu. Pipkin kıyı boyunca koştu ve onlara katıldı.

Fiver, "Yerde bir sorun yok," diyordu. "Burada başka hiçbir yerde olduğundan daha fazla tehlike yok. Kehaar bize nereden geçeceğimizi gösterecek, değil mi? Yapılması gereken, hava kararmadan yola devam etmek."

"Asla burada durmayacaklar," diye yanıtladı Hazel. "Böyle bir yerde kalıp Kocamanı bekleyemeyiz. Tavşanlar için bu doğal değil."

"Evet, sakinleşebiliriz. Düşündüğünden daha çabuk alışırlar. Sana söylüyorum, bulunduğumuz bir iki yerden daha iyi. Garip şeylerin hepsi kötü değil. Beni ister misin? Onları devralmak için mi? Bunun bacağın yüzünden olduğunu söyle."

"İyi," dedi Hazel. "Hlao-roo, herkesi buraya getirebilir misin?"

Pipkin gidince, "Kendimi rahatsız hissediyorum Fiver. Onlardan çok şey istiyorum ve bu planda çok fazla risk var," dedi.

Fiver, "Onlara inandığınızdan çok daha iyiler," diye yanıtladı. "Eğer öyleyse-"

Kehaar yüksek sesle seslendi ve çalıların arasından bir çalıkuşu ürküttü.

"Meester 'Azel, vait senin için kdv?"

Fiver, "Nereye gideceğinizi bilmek için," diye yanıtladı.

"Pridge yakın. Devam et, görüyorsun."

Bulundukları yerde, çalılar yeşil yola yakındı, ancak hepsinin sezgisel olarak hissettikleri gibi mansabın ötesinde, yerini açık park alanına bıraktı. Hazel Fiver'ı izleyerek bu işe girdiler.

Hazel köprünün ne olduğunu bilmiyordu. Bu, Kehaar'ın sorgulamaya cesaret edemediği bilinmeyen sözlerinden biriydi. Kehaar'a olan güvenine ve geniş deneyimine duyduğu saygıya rağmen, açığa çıktıkça daha da rahatsız oldu. Açıkça, burası bir tür insan yeriydi, sık sık ziyaret edilen ve tehlikeliydi. Az ileride bir yol vardı. Pürüzsüz, doğal olmayan yüzeyinin çimenlerin üzerine uzandığını görebiliyordu. Durdu ve baktı. Sonunda, yakınlarda kimsenin olmadığından emin olunca temkinli bir şekilde sınıra gitti.

Yol, nehri yaklaşık otuz fit uzunluğunda bir köprüden geçiyordu. Hazel'in aklına bunda olağandışı bir şey olduğu gelmemişti. Köprü fikri onun ötesindeydi. Yolun her iki tarafında sadece bir dizi sağlam direk ve korkuluk gördü. Benzer şekilde, uzak evlerinden hiç ayrılmamış basit Afrikalı köylüler, bir uçağı ilk gördüklerinde özellikle şaşırmayabilirler: bu onların kavrayışlarının dışındadır. Ancak araba çeken bir atı ilk gördüklerinde, bunu düşünen adamın yaratıcılığına bakıp gülmelerine neden olacak. Hazel nehri geçen yolu şaşırmadan gördü. Onu endişelendiren şey, bunun olduğu yerde, hiçbir koruma sağlamayan çok dar kısa

çimen kenarlarının olmasıydı. Tavşanları görüşe açık olacak ve yol dışında kaçamayacaktı.

"Sence bunu riske atabilir miyiz, Fiver?" O sordu.

Fiver, "Neden rahatsız olduğunu anlayamıyorum," diye yanıtladı. "Çiftlik bahçesine ve baraka tavşanlarının olduğu kulübeye gittiniz. Bu çok daha az tehlikeli. Hadi ama - biz tereddüt ederken hepsi izliyorlar."

Fiver yola fırladı. Bir an etrafına baktı ve sonra köprünün yakın ucuna doğru ilerledi. Hazel, memba tarafındaki tırabzana yakın durarak, kenar boyunca onu takip etti. Etrafına baktığında, Pipkin'in çok yakında olduğunu gördü. Köprünün ortasında son derece sakin ve telaşsız olan Fiver durup oturdu. Diğer ikisi de ona katıldı.

Fiver, "Biraz rol yapalım," dedi. "Onları meraklı yap. Sadece neye baktığımızı görmek için bizi takip edecekler."

Köprünün kenarında eşik yoktu: Köprüden yürüyerek üç metre aşağıdaki suya girebilirlerdi. En alttaki korkuluğun altından yukarıya baktılar ve şimdi ilk kez tüm nehri açıkça gördüler. Köprü Hazel'i şaşırtmadıysa, nehir yaptı. Yüzeyi çakıl taşları ve bitki büyümesiyle kırılan Enborne'u hatırladı. Yabani otlarla kesilmiş, özenle bakılmış bir alabalık nehri olan Test, ona bir su dünyası gibi görünüyordu. On metre genişliğindeydi, hızlı akıyordu ve pürüzsüzdü, akşam güneşinde pırıl pırıl ve göz kamaştırıyordu. Eşit akımdaki ağaç yansımaları bir göldeki gibi kesintisizdi. Suyun üzerinde görülecek bir kamış ya da bitki yoktu. Yakında, sol kıyının altında, aşağı doğru sürüklenen bir kaz ayağı yatağı, tekerlek benzeri yaprakların hepsi su altında. Daha da koyu, neredeyse siyah, su yosunu örtüleriydi, kalın kütleleri nehir yatağında hareketsizdi ve yalnızca yapraklarını bir yandan diğer yana yavaşça sallıyordu. Soluk yeşil tere otunun daha geniş alanları da sallanıyordu; ama bunlar akıntıyla hafif ve hızlı bir şekilde dalgalandı. Su, temiz sarı bir çakıl yatağıyla çok berraktı ve ortası bile neredeyse dört fit derinliğindeydi. Tavşanlar aşağıya baktıklarında, rüzgarda uçuşan tozla birlikte nehir tarafından taşınan duman-tebeşir ve toz çakıl gibi çok ince bir oyuk görebiliyorlardı. Aniden, köprünün altından, düz kuyruğunun ağır bir hareketiyle, tavşan kadar uzun, çakıl rengi bir balık yüzdü. Hemen yukarıdaki gözlemciler, kenarlarındaki karanlık, canlı noktaları görebiliyorlardı. Dikkatli bir şekilde, bir yandan diğer yana dalgalanarak aşağıdaki akıntıda asılı kaldı. Hazel'e bahçedeki kediyi hatırlattı. Onlar bakarken, kıvrak bir titremeyle yukarı doğru yüzdü ve yüzeyin hemen altında durdu. Bir an sonra küt burnu akıntıdan uzaklaştı ve açık, içi bembeyaz ağzı gördüler. Ritmik olarak, acele etmeden, yüzen bir saz sineğini emdi ve tekrar suya battı. Alçalan dairelerde dışa doğru yayılan ve hem yansımaları hem de şeffaflığı bozan bir dalgalanma.

Yavaş yavaş dere düzleşti ve bir kez daha altlarında, akıntıda yerini koruyan kuyruğunu sallayan balığı gördüler.

"Bir su şahini!" dedi Fiver. "Yani orada da avlanırlar ve yerler! Düşme Hlaoroo. El-ahrairah'ı ve mızrağı hatırla."

"Beni yiyecek mi?" diye sordu Pipkin, gözlerini dikerek.

Hazel, "Orada olabilecek yaratıklar olabilir," dedi. "Nasıl bileceğiz? Hadi karşıya geçelim. Bir hrududu gelse ne yaparsın?"

"Koş," dedi Fiver basitçe, "böyle." Ve köprünün diğer ucundan ilerideki çimenlere doğru seğirtti.

Nehrin bu uzak tarafında, çalılar ve büyük bir at kestanesi korusu neredeyse köprüye kadar uzanıyordu. Yer bataklıktı ama en azından bir sürü siper vardı. Hazel oturdu ve yaralı bacağını dinlendirirken, Fiver ve Pipkin hemen bazı sıyrıklara başladılar. Kısa süre sonra Silver ve Dandelion da onlara katıldı, ancak Hazel'den bile daha tereddütlü olan diğer tavşanlar, sağ kıyıdaki uzun otların arasında çömelmeye devam ettiler. Sonunda, karanlık çökmeden hemen önce, Fiver köprüyü tekrar geçti ve onları onu takip etmeye ikna etti. Bigwig, herkesi şaşırtan bir şekilde, hatırı sayılır bir isteksizlik gösterdi ve ancak sonunda, Efrafa üzerinden başka bir uçuştan dönen Kehaar'ın gidip bir tilki getirmesini isteyip istemediğini sormasından sonra geçti.

Takip eden gece, hepsine düzensiz ve güvencesiz görünüyordu. Hazel, hâlâ insan ülkesinde olduğunun bilincinde, ya bir köpek ya da bir kedi bekliyordu. Ama baykuşları bir kereden fazla duymuş olmalarına rağmen, onlara hiçbir elil saldırmadı ve sabaha kadar moralleri düzeldi.

Beslendikten hemen sonra, Hazel onları çevreyi keşfetmeye verdi. Nehrin yanındaki zeminin tavşanlar için fazla ıslak olduğu daha da belirginleşti. Gerçekten de, yerlerde neredeyse bataklıktı. Orada bataklık sazları yetişiyordu, pembe, tatlı kokulu kediotu ve sarkık su avensleri. Silver, kıyıdan uzaktaki ormanlık alanın daha kuru olduğunu bildirdi ve ilk başta Hazel'ın aklına yeni bir yer seçip tekrar kazma fikri geldi. Ama şu anda gün o kadar sıcak ve nemliydi ki, tüm faaliyetler sönmüştü. Hafif esinti kayboldu. Güneş, sulu çalılıklardan uyuşuk bir nem çekti. Su nane kokusu tüm hidrofanik havayı doldurdu. Tavşanlar, sunulan herhangi bir örtünün altında gölgeye girdi. Ni-Frith'ten çok önce, hepsi çalılıklarda uyuyakalmıştı.

Benekli öğleden sonra serinlemeye başlayana kadar Hazel aniden uyandı ve yanında Kehaar'ı buldu. Martı kısa, hızlı adımlarla bir o yana bir bu yana çalkalanıyor, uzun otları sabırsızca gagalıyordu. Hazel hızla oturdu.

"Ne var Kehaar? Devriye değil mi?"

"Hayır, hayır. Kahrolası baykuşlar gibi uyumak için her şey yolunda. Belki Peeg Vater'a giderim. Meester 'Azel, yakında çamur olur mu? Şimdi boşuna kdv?"

"Hayır, haklısın Kehaar, şimdi başlamalıyız. Sorun şu ki, nasıl başlayacağımı görebiliyorum ama nasıl bitireceğimi göremiyorum."

Hazel çimenlerin arasından geçti, bulduğu ilk tavşanı -ki Bluebell olan- uyandırdı ve onu Bigwig, Blackberry ve Fiver'ı getirmeye gönderdi. Geldiklerinde, onları nehir kıyısındaki kısa otların üzerinde Kehaar'a götürdü.

"Sorun bu, Blackberry," dedi. "Hatırlarsın, o akşam aşağı indiğimizde üç şey yapmamız gerektiğini söylemiştim: Efrafa'yı yok et, takibi bırak ve hemen git ki bizi bulamasınlar. Akıllıca düşünmek ilk iki şeyi yapacak, tamam, bundan eminim. Peki ya sonuncusu? Efrafan tavşanları hızlı ve vahşidir. ve ben onların takip edebileceğinden daha hızlı kaçabileceğimize inanmıyorum - özellikle de Efrafa'dan hiç çıkmamış birçok kişiyle. çok az. Üstelik bacağım yine kötü görünüyor. Peki ne yapılmalı?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Blackberry. "Ama belli ki ortadan kaybolmamız gerekecek. Nehri yüzebilir miyiz? O halde koku yok, bilirsiniz."

"Çok hızlı," dedi Hazel. "Biz uzağa taşınan olurdu. Ama biz bile yaptık yüzmeyi bunu, takip ediliyoruz değil güvenemeyecekleri. Bunları Efrafans duydum düşündüklerinden, onlar nehri yüzerek kesinlikle ediyorum itibaren biz vardı. Ne Kehaar'ın bize yardım etmesiyle, işleri halletmeye çalışırken bir takibi bırakabiliriz, ama onlar bizim hangi yöne gittiğimizi bilecekler ve onu öyle bırakmayacaklar. haklısın iz bırakmadan ortadan kaybolmamız gerekiyor ki bizi takip etmesinler bile ama nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi Blackberry tekrar. "Irmaktan biraz yukarı çıkıp şuna bir göz atalım mı? Belki saklanmak için kullanabileceğimiz bir yer vardır. Bunu bacağınla halledebilir misin?"

"Çok ileri gitmezsek," diye yanıtladı Hazel.

"Gelebilir miyim, Hazel-rah?" diye sordu, biraz uzakta bekleyen Bluebell.

"Evet, tamam," dedi Hazel iyi huylu bir şekilde, yukarı doğru kıyı boyunca topallamaya başlarken.

Kısa süre sonra bu sol kıyıdaki ormanlık alanın ıssız, kalın ve Sandleford'un ceviz korularından ve çan ormanlarından daha yoğun olduğunu fark ettiler. Birkaç kez, kuşların en utangaç olan büyük bir ağaçkakanın davul sesini duydular. Blackberry belki de bu ormanda bir yerde saklanacak bir yer arayacaklarını söylerken, başka bir sesin farkına vardılar - önceki gün yaklaşırken duydukları düşen su. Kısa süre sonra nehrin doğudan bir dönemeçte kıvrıldığı bir yere ulaştılar ve burada geniş, sığ bir düşüşe rastladılar. Alabalığı çekmek için yapılan tebeşir nehirlerinde yaygın olan yapay şelalelerden biri bir ayak yüksekliğindeydi. Birkaçı şimdiden sineğin akşam kuluçkasına yükselmeye başladı. Düşüşün hemen üzerinde, nehri tahta bir yaya köprüsü geçti. Kehaar uçtu, havuzun etrafında döndü ve tırabzana tünedi.

Blackberry, "Bu, dün gece geçtiğimiz köprüden daha korunaklı ve yalnız" dedi. "Belki biraz faydalanabiliriz. Bu köprüden haberin yoktu, Kehaar, değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum, heem'i görmüyorum. Ama eee pridge-no von come."

"Karşıya geçmek istiyorum Hazel-rah," dedi Blackberry.

"Pekala, bunun için tavşan Fiver," diye yanıtladı Hazel. "Köprüleri geçmeyi çok seviyor. Sen devam et. Ben Bigwig ve Bluebell ile arkadan geleceğim."

Beş tavşan, büyük, hassas kulakları düşen suyun sesiyle doluyken, tahtaların üzerinde yavaşça zıpladılar. Ayakta durduğundan emin olamayan Hazel birkaç kez durmak zorunda kaldı. Sonunda diğer tarafa ulaştığında, Fiver ve Blackberry'nin zaten şelalenin biraz aşağısına indiklerini ve kıyıdan dışarı fırlayan büyük bir nesneye baktıklarını gördü. İlk başta bunun devrilmiş bir ağaç gövdesi olması gerektiğini düşündü, ancak yaklaştıkça, kesinlikle ahşap olmasına rağmen, yuvarlak değil, düz ya da neredeyse düz, kenarları kalkık - bir erkeksi şey olduğunu gördü. Uzun zaman önce bir keresinde Fiver ile bir çiftlik çöpünü koklarken benzer bir nesneyle karşılaştığını hatırladı - büyük, pürüzsüz ve düz. (Aslında o eski, atılmış bir kapıydı.) Onlara hiçbir faydası olmamıştı ve onu kendi haline bırakmışlardı. Onun eğilimi de bunu kendi haline bırakmaktı.

Şeyin bir ucu kıyıya bastırıldı, ancak uzunluğu boyunca uzaklaştı ve hafifçe dereye çıktı. Etrafında dalgalanmalar vardı, çünkü kıyıların altında, ot budama ve sağlam kamp örtüleri nedeniyle akıntı, akıntının ortasındaki kadar hızlıydı. Hazel yaklaştıkça, Blackberry'nin gerçekten o şeyi karıştırdığını gördü. Pençeleri ahşabın üzerinde hafif bir oyuk ses çıkardı, bu yüzden altında su

olmalı. Her ne olursa olsun, şey aşağıya doğru uzanmıyordu: suyun üzerinde yatıyordu.

"Neyin peşindesin, Blackberry?" dedi oldukça sert bir şekilde.

"Yiyecek," diye yanıtladı Blackberry. "Flayrah. Kokusunu alamıyor musun?"

Kehaar o şeyin ortasına konmuştu ve beyaz bir şeye kaçıyordu. Böğürtlen ormanda ona doğru koştu ve bir tür yeşil şeyi kemirmeye başladı. Kısa bir süre sonra Hazel de ormana çıktı ve güneşin altında oturdu, sıcak, cilalı yüzeydeki sinekleri izledi ve sudan gelen garip nehir kokularını kokladı.

"Bu adam olayı nedir, Kehaar?" O sordu. "Bu tehlikeli mi?"

"Hayır, tehlikeli değil. Bilmiyor musun? Ees poat. Peeg Vater'da çok, çok poat var. İnsanlar dem yapar, devam et. Zarar yok."

Kehaar kırık ekmek parçalarını gagalamaya devam etti. Bulduğu marul parçalarını bitiren Blackberry, oturmuş, çok alçak tarafa bakıyor, taş renkli, siyah benekli bir alabalığın sonbahara doğru yüzmesini izliyordu. "Tekne", gemi ortasında tek bir engele sahip, bir saldan biraz daha fazlası olan, kamış kesmek için kullanılan minyatür bir puntaydı. Şimdi olduğu gibi insansızken bile sadece birkaç santimlik serbest tahta vardı.

"Biliyor musun," dedi Fiver bankadan, "seni orada otururken görmek bana, köpek ormandayken bulduğun diğer tahta şeyi hatırlatıyor ve Pipkin'le beni nehirden karşıya geçirirken. Hatırlıyor musun?"

"Seni ittiğimi hatırlıyorum," dedi Bigwig. "Çok soğuktu."

"Beni şaşırtan şey," dedi Blackberry, "bu tekne olayının neden yürümediği. Bu nehirdeki her şey yolunda gidiyor ve hızlı, orada da bakın." Saatte iki mil hızla giden akıntıda yüzen bir çubuğa baktı. "Peki bu şeyin gitmesini engelleyen nedir?"

Kehaar'ın, bazen tavşanların özellikle sevmediği tavırlarına alıştığı, kara avcılarıyla kısa bir yolu vardı. Blackberry favorilerinden biri değildi: Bigwig, Buckthorn ve Silver gibi basit karakterleri tercih etti.

"Ees ipi. Sen ısırmayı seviyorsun, lanet olası kuiğa gidiyorsun, hepsi de vay."

"Evet, anlıyorum," dedi Fiver. "İp, Hazel'ın oturduğu metal şeyin etrafında dönüyor: ve diğer ucu burada kıyıya sabitlenmiş. Büyük bir yaprağın sapı gibi. Onu kemirebilirsin ve yaprak -tekne- kıyıdan düşer."

"Her neyse, şimdi geri dönelim," dedi Hazel, oldukça kederli bir şekilde. "Korkarım aradığımız şeyi bulmaya daha yakın değiliz, Kehaar. Yarına kadar bekleyebilir misin? Bu geceden önce hepimizin biraz daha kuru bir yere taşınabileceğimizi düşündüm - daha yüksek ormanda, nehirden uzakta."

"Oh ne yazık!" dedi Bluebell. "Biliyor musun, su tavşanı olmaya karar vermiştim."

"Bir ne?" diye sordu Bigwig.

"Bir su tavşanı," diye tekrarladı Bluebell. "Eh, su fareleri ve su böcekleri var ve Pipkin dün gece bir su şahini gördüğünü söylüyor. Öyleyse neden bir su tavşanı olmasın? Neşeyle yüzeceğim..."

"Bir tepede büyük altın Frith!" diye bağırdı Blackberry aniden. "Harika zıplayan Rabscuttle! İşte bu! İşte bu! Bluebell, sen bir su tavşanı olacaksın !" Sıçrayıp kıyıda zıplamaya ve Fiver'ı ön patileriyle kelepçelemeye başladı. "Görmüyor musun Fiver? Görmüyor musun? İpi ısırıp yola çıkıyoruz: General Woundwort bilmiyor!"

Beşir durakladı. "Evet, do bkz" diye uzun uzadıya cevap verdi. "Teknede demek istiyorsun. Blackberry, sen zeki bir adamsın, söylemeliyim. Diğer nehri geçtikten sonra, bu yüzme hilesinin bir gün tekrar işe yarayabileceğini söylediğini hatırlıyorum."

Hazel, "Burada, bir dakika bekleyin," dedi. "Biz sadece basit tavşanlarız, Bigwig ve ben. Açıklamanın bir sakıncası var mı?"

Sonra ve orada, kara sivrisinekler tahta köprünün ve dökülen şelalenin yanında kulaklarına yerleşirken, Blackberry ve Fiver açıkladılar.

"Gidip ipi deneyebilir misin, Hazel-rah?" Bitirdiğinde Blackberry'yi ekledi. "Çok kalın olabilir."

Pist'e geri döndüler.

"Hayır, değil," dedi Hazel, "ve sıkı gerilmiş, bu da kemirmeyi çok daha kolay hale getiriyor. Onu kemirebilirim, tamam."

Kehaar, "Evet, çok iyi," dedi. "İyi gidiyorsun. Ama heem queek yapıyorsun, değil mi? Belki bir şeyler değişir. Adamım gel, poat al-bilirsin?"

"Bekleyecek başka bir şey yok," dedi Hazel. "Devam et, Bigwig, hemen ve El-ahrairah seninle gelsin. Ve unutma, artık lider sensin. Yapmamızı istediğin şeyi Kehaar'a yolla; hepimiz burada olacağız, seni desteklemeye hazır olacağız. "

Daha sonra, hepsi Kocaman'ın emirlerini nasıl aldığını hatırladı. Hiç kimse onun vaaz ettiği şeyi uygulamadığını söyleyemezdi. Birkaç dakika tereddüt etti ve sonra dik dik Hazel'e baktı.

"Ani oldu," dedi. "Bu gece beklemiyordum. Ama iyiliği bu kadar - beklemekten nefret ediyordum. Sonra görüşürüz."

Burnunu Hazel'inkine dokundurdu, döndü ve çalıların içine atladı. Birkaç dakika sonra, Kehaar'ın rehberliğinde, nehrin kuzeyindeki açık merada, aşırı büyümüş demiryolu setindeki tuğla kemere ve ötesinde uzanan tarlalara doğru koşuyordu.

34. Genel Yara otu

Bir şehrin ana caddelerinin birleştiği bir dikilitaş gibi, savaş sanatının ortasında gururlu bir ruhun güçlü iradesi öne çıkıyor ve komuta ediyor.

Clausewitz, Savaş Üzerine

Efrafa'nın üzerine alacakaranlık çöküyordu. Zayıflayan ışıkta General Woundwort, çalılık ile demir yol arasında uzanan büyük otlak alanının kenarındaki Silflay'de Yakın Arka İşareti'ni izliyordu. Tavşanların çoğu, tarlanın yanında, ağaçların ve çalıların arasına gizlenmiş, ıssız bir dizgin yolunu çevreleyen Mark deliklerinin yakınında besleniyorlardı. Ancak birkaçı, güneşin son ışığında gezinmek ve oynamak için tarlaya çıktı. Daha da ötede, Owsla'nın nöbetçileri, insanların veya elillerin yaklaşması ve ayrıca bir alarm olması durumunda yeraltına çabucak giremeyecek kadar uzağa kaçabilecek herhangi bir tavşan için tetikteydi.

Marko'nun iki subayından biri olan Kaptan Chervil, nöbetçilerinden yeni dönmüştü ve General'in yaklaştığını gördüğünde Mark alanının merkezine yakın bir yerde bazı askerlerle konuşuyordu. Hatalı bir şey olup olmadığını anlamak için çabucak baktı. Her şey yolunda göründüğü için, elinden gelen en iyi kayıtsızlık havasıyla tatlı bir bahar yamasını kemirmeye başladı.

General Woundwort tekil bir tavşandı. Yaklaşık üç yıl önce, Cole Henley yakınlarındaki bir yazlık bahçesinin dışındaki bir yuvada - beş kişilik bir çöpün en güçlüsü - doğmuştu. Şanslı ve pervasız bir adam olan babası, insanlara yakın yaşamayı, sabahın erken saatlerinde bahçelerinde yiyecek aramaktan başka hiçbir şey düşünmemişti. Cesaretsizliğinin bedelini çok ağır ödemişti. İki ya da üç haftalık şımarık marullar ve kemirilmiş lahana bitkilerinden sonra, ev sahibi pusuya yatmış ve şafakta patates tarlasından geçerken onu vurmuştu. Aynı sabah adam, geyik ve onun büyüyen çöpünü çıkarmak için işe koyuldu. Woundwort'un annesi, lahana tarlasını geçerek inişlere doğru koşarak kaçtı, yavru kedileri onu takip etmek için ellerinden geleni yaptı. Woundwort dışında hiçbiri başarılı olmadı. Annesi, bir av tüfeği mermisinden kanlar içinde, güpegündüz çalıların arasında yol aldı, Woundwort yanında topallıyordu.

Bir çakalın kanın kokusunu alması ve onu takip etmesi uzun sürmedi. Küçük tavşan, annesi gözlerinin önünde öldürülürken çimenlere sindi. Kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadı, ama açlığı giderilen gelincik onu yalnız bıraktı ve çalıların arasından kaçtı. Birkaç saat sonra, Overton'dan nazik yaşlı bir okul müdürü, tarlalarda yürürken, soğuğa burnunu sokan, hareketsiz ve ağlayan Woundwort'a rastladı. Onu kendi mutfağına taşıdı ve kepek ve yeşillik yiyebilecek yaşa gelene kadar burun damlalığından aldığı sütle besleyerek hayatını kurtardı. Ama Woundwort çok vahşi büyüdü ve Cowper'ın tavşanı gibi, fırsat buldukça ısırırdı. Bir ay içinde iri ve güçlüydü ve vahşileşmişti. Onu mutfakta özgür bulan ve ona eziyet etmeye çalışan okul müdürünün kedisini neredeyse öldürüyordu. Bir hafta sonra bir gece, kulübesinin önündeki teli kopardı ve açık araziye kaçtı.

Onun durumundaki tavşanların çoğu, neredeyse tüm yaban hayatı deneyiminden yoksun olduklarından, hemen elilin kurbanı olacaktı: ama Yara otu değil. Birkaç gün dolaştıktan sonra küçük bir warren buldu ve hırlayarak ve pençeleyerek onları onu kabul etmeye zorladı. Kısa süre sonra hem önceki Şefi hem de Fiorin adındaki rakibini öldürerek Tavşan Başı olmuştu. Çatışmada ürkütücüydü, tamamen öldürmek için savaştı, aldığı yaralara aldırmadı ve ağırlığı onları aşıp onları tüketene kadar düşmanlarıyla birlikte kapandı. Ona karşı koyacak yürekleri olmayanlar, burada gerçekten bir lider olduğunu hissetmekte uzun sürmedi.

Woundwort, bir tilki dışında her şeyle savaşmaya hazırdı. Bir akşam saldırdı ve yiyecek arayan bir Aberdeen yavrusunu sürdü. Mustelidae'nin büyüsüne karşı kayıtsızdı ve bir gün bir gelincik olmasa da bir gelincik öldürmeyi umuyordu. Kendi gücünün sınırlarını keşfettiğinde, daha fazla güce olan özlemini mümkün olan tek yolla tatmin etmek için çalışmaya koyuldu - çevresindeki tavşanların gücünü artırarak. Daha büyük bir krallığa ihtiyacı vardı. Erkekler büyük tehlikeydi, ama bu kurnazlık ve disiplinle önlenebilirdi. Müritlerini de yanına

alarak küçük çardağı terk etti ve amacına uygun, tavşanların varlığının gizlenebileceği ve imhanın çok zor olduğu bir yer aramaya koyuldu.

Efrafa, biri (doğudan batıya) tünel benzeri olan, iki yanında sık bir ağaç ve çalı büyümesiyle sınırlanmış, iki yeşil dizginli yolun kesiştiği noktada büyüdü. Göçmenler, Woundwort'un yönetimi altında, ağaçların kökleri arasında, çalılıklarda ve hendekler boyunca çukurlar kazdılar. İlk andan itibaren warren zenginleşti. Woundwort, onlardan korkarken bile sadakatlerini kazanan yorulmaz bir gayretle onları izliyordu. Kaz kazmayı bıraktığında, Woundwort onlar uyurken çalışmalarına devam etti. Bir adam geliyorsa, Woundwort onu yarım mil öteden gördü. Sıçanlarla, saksağanlarla, boz sincaplarla ve bir zamanlar bir kargayla savaştı. Çöpler yakıldığında, büyümelerine göz kulak oldu, Owsla için en güçlü gençleri seçti ve onları kendi eğitti. Hiçbir tavşanın warren'den ayrılmasına izin vermezdi. Oldukça erken, bunu yapmaya çalışan üç kişi yakalandı ve geri dönmek zorunda kaldı.

Warren büyüdükçe, Woundwort sistemini kontrol altında tutmak için geliştirdi. Sabah ve akşam beslenen tavşan kalabalığının dikkat çekmesi muhtemeldi. Her biri kendi subayları ve nöbetçileri tarafından kontrol edilen, beslenme saatleri düzenli olarak değiştirilerek sabahın erken saatleri ve gün batımının - silflay için en sevilen saatlerin - payını verecek şekilde işaretler tasarladı. Tavşan yaşamının tüm belirtileri mümkün olduğunca yakından gizlendi. Owsla'nın beslenme, çiftleşme ve hareket özgürlüğü konusunda ayrıcalıkları vardı. Görevlerini herhangi bir şekilde yerine getirmemeleri, indirgeme ve imtiyaz kaybı ile cezalandırılabilirdi. Sıradan tavşanlar için cezalar daha şiddetliydi.

Woundwort'un her yerde olması artık mümkün olmadığında, Konsey kuruldu. Üyelerden bazıları Owsla'dan geliyordu, ancak diğerleri yalnızca sadakatleri veya danışman olarak kurnazlıkları nedeniyle seçildi. Yaşlı Kardelen sağır olmaya başlamıştı, ama güvenlik için bir warren organize etmeyi ondan daha iyi bilen kimse yoktu. Onun tavsiyesi üzerine, çeşitli İşaretlerin kaçışları ve yuvaları yeraltına bağlı değildi, böylece hastalık veya zehir gelirse, daha az kolay yayılırdı. Komplo da daha az kolay yayılır. Bir memurun izni olmadan başka bir Mark'ın yuvalarını ziyaret etmesine izin verilmedi. Woundwort da, tespit edilme riski ve merkezi kontrolün zayıflaması nedeniyle, warren'in daha fazla uzatılmamasını emretti. Yeni politika, ardı ardına iktidara yönelik huzursuz arzusunu boşa çıkardığı için, ancak güçlükle ikna edildi. Bunun şimdi başka bir çıkışa ihtiyacı vardı ve warren'in büyümesi durdurulduktan kısa bir süre sonra Geniş Devriyeleri tanıttı.

Geniş Devriyeler, Woundwort liderliğindeki çevredeki ülkeye sadece baskınlar veya baskınlar olarak başladı. Owsla'dan dört ya da beş tanesini seçecek ve bela aramak için onları dışarı çıkaracaktı. İlk seferinde, zehirli tohumlu mısır yemiş

bir fareyi yemiş hasta bir baykuşu bulup öldürecek kadar şanslıydılar. Bir sonraki gün, savaş alanına katılmak için yanlarında dönmek zorunda kaldıkları iki hlessile rastladılar. Woundwort sadece kabadayı değildi. Diğer tavşanları nasıl cesaretlendireceğini ve onları bir öykünme ruhuyla nasıl dolduracağını biliyordu. Subaylarının devriyelere liderlik etmesine izin verilmesini istemesi çok uzun sürmedi. Woundwort onlara görevler verecekti - belirli bir yönde hlessil aramak ya da belirli bir hendekte veya ahırda daha sonra zorla saldırıya uğrayıp kovulabilecek fareler olup olmadığını öğrenmek. Sadece çiftliklerden ve bahçelerden uzak durmaları emredildi. Kaptan Orchis adlı birinin önderliğindeki bu devriyelerden biri, iki mil doğuda, Kingsclere-Overton yolunun ötesinde, Nutley Copse'un eteklerinde küçük bir warren keşfetti. General buna karşı bir sefer düzenledi ve onu dağıttı, mahkumlar Efrafa'ya geri getirildi, burada birkaçı daha sonra Owsla üyesi oldular.

Aylar geçtikçe Geniş Devriyeler sistematik hale geldi; yaz aylarında ve sonbaharın başlarında genellikle bir seferde iki ya da üç tane çıkıyordu. Efrafa'nın çevresinde uzun bir süre başka tavşan kalmamıştı ve tesadüfen mahalleye girenler çabucak yakalandı. Geniş Devriyelerdeki kayıplar yüksekti, çünkü elil onların dışarı çıktığını öğrenmişti. Görevini tamamlamak ve tavşanlarını -ya da bazı tavşanlarını- savaş alanına geri getirmek çoğu zaman bir liderin tüm cesaretini ve becerisini gerektirirdi. Ancak Owsla, üstlendikleri risklerden gurur duyuyordu: ayrıca, Woundwort'un nasıl gittiklerini görmek için kendi başına dışarı çıkma alışkanlığı vardı. Efrafa'dan bir milden fazla uzakta, yağmurda bir çalıyı topallayarak topallayan bir devriye lideri, General'in bir yaban gülü altında bir tavşan gibi çömeldiğini görür ve o anda ve orada ne yaptığını veya neden yaptığını bildirmek zorunda olduğunu bulurdu. yolundan çıkmıştı. Devriyeler, kurnaz iz sürücülerin, hızlı koşucuların ve azılı savaşçıların eğitim alanlarıydı ve yaralılar - kötü bir ayda beş ya da altı kişi olsa da, Woundwort'un amacına uygundu, sayıların düşürülmesi gereken sayılardı ve her zaman yeni boş yerler vardı. genç paraların doldurmak için yeterince iyi olmak için ellerinden gelenin en iyisini yaptığı Owsla'da. Tavşanların, emirleri doğrultusunda hayatlarını riske atmak için yarıştıklarını hissetmek, Woundwort'u memnun etti, oysa o - Konsey ve Owsla'sı da öyleydi - warren'e yeterince mütevazı bir fiyata barış ve güvenlik verdiğine inanıyordu.

Yine de, bu akşam, Yüzbaşı Chervil ile konuşmak için dişbudak ağaçlarının arasından çıktığında, General birkaç şey hakkında ciddi şekilde endişe duyuyordu. Warren'ın boyutunu kontrol altında tutmak gitgide daha az kolay oluyordu. Aşırı kalabalık, ciddi bir sorun haline geliyordu ve bu, birçok hayvanın doğumdan önce yavrularını yeniden emmesine rağmen. Bunu yapmaları kendi içinde iyi olsa da, bazıları giderek huzursuzlaşıyor ve yönetilmesi zorlaşıyordu. Kısa bir süre önce bir grup do, Konsey'in önüne geldi ve warren'den ayrılmak istedi. İlk başta barışçıl davranmışlar, Konsey'in istediği

kadar uzağa gitmeyi teklif etmişlerdi; ancak isteklerinin hiçbir koşulda kabul edilmeyeceği açıkça ortaya çıkınca, önce huysuz, sonra saldırgan hale geldiler ve Konsey güçlü önlemler almak. İşle ilgili hâlâ epeyce kötü bir his vardı. Sonra, üçüncü sırada, Owsla son zamanlarda sıradan insanlar arasında bir miktar saygı kaybetmişti.

Dört gezgin tavşan -kendilerini başka bir warren'in bir tür elçisi gibi gösteriyorlardı- tutulmuş ve Sağ Kanat İşaretine vurulmuştu. Daha sonra nereden geldiklerini bulmaya niyetliydi. Ama çok basit bir oyun oynamayı, Mark komutanını yanıltmayı, nöbetçilerine saldırmayı ve gece kaçmayı başarmışlardı. Sorumlu subay olan Yüzbaşı Bugloss, elbette, rütbesi indirilmiş ve Owsla'dan ihraç edilmişti, ancak onun yüz karası, her ne kadar uygun olsa da, General'in zorluklarını artırıyordu. Gerçek şu ki, Efrafa o an için iyi subaylardan yoksun kalmıştı. Sıradan Owsla-nöbetçiler- bulmak çok zor değildi, ama memurlar başka bir meseleydi ve bir aydan kısa bir sürede üç kişiyi kaybetmişti. Bugloss bir zayiat kadar iyiydi: bir daha asla rütbesi alamayacaktı. Ancak daha da kötüsü, cesur ve becerikli bir tavşan olan Kaptan Charlock, kaçakların peşine düşerken bir trenle demir yolda ezilmişti: eğer gerekirse, insanların kötü kötülüğünün bir başka kanıtı. Hepsinden kötüsü, sadece iki gece önce kuzeye giden bir devriye, olağanüstü prestij ve deneyime sahip bir subay olan lideri Kaptan Mallow'un bir tilki tarafından öldürüldüğüne dair şok edici haberlerle geri dönmüştü. Garip bir işti. Devriye, kuzeyden Efrafa'ya doğru gelen oldukça büyük bir tavşan grubunun kokusunu almıştı. Onu takip ediyorlardı, ancak taş ocaklarını henüz görmemişlerdi ki, bir ormanlık alanın kenarına yaklaşırlarken aniden garip bir tavşan üzerlerine hücum etti. Elbette onu durdurmaya çalışmışlardı ve o anda onu yakından takip ettiği anlaşılan tilki, ilerideki açık penyeden gelmiş ve bir anda zavallı Mallow'u öldürmüştü. Her şey düşünüldüğünde, devriye düzgün bir şekilde uzaklaşmıştı ve ikinci komutan Groundsel iyi iş çıkarmıştı. Ama garip tavşandan başka bir şey görülmedi; ve Ebegümeci'nin kaybedecek hiçbir şeyi olmadan kaybı, Owsla'yı epeyce üzmüş ve moralini bozmuştu.

Diğer devriyeler hemen gönderilmişti, ancak belirledikleri tek şey kuzeyden gelen tavşanların demir yolu geçip güneye doğru gözden kaybolduğuydu. Efrafa'nın bu kadar yakınından geçip yakalanmadan yollarına devam etmeleri dayanılmazdı. Aramadan sorumlu gerçekten girişimci bir memur olsaydı, şimdi bile yakalanabilirlerdi. Müteşebbis bir subaya -belki de Kaptan Campion- ihtiyaç duyacağı kesindi, çünkü devriyeler nadiren demir yolu geçerdi ve ötesindeki ıslak ülke -nehrin yanındaki ülke- sadece kısmen biliniyordu. Kendi başına gidecekti, ama warren'deki son disiplin sorunları yüzünden bu riski göze alamazdı; ve Campion şu anda pek kurtulamazdı. Her ne kadar sinir bozucu olmasa da, şimdilik yabancıların unutulması en iyisiydi. İlk iş, Owsla kayıplarını - ve tercihen, daha fazla anlaşmazlık işaretiyle acımasızca nasıl başa çıkacağını

bilen tavşanlarla değiştirmekti. Sadece ellerinden gelenin en iyisini tanıtmaları, bir süre için kornalarını çekmeleri ve işler normale dönene kadar eğitime konsantre olmaları gerekecekti.

Woundwort, Kaptan Chervil'i oldukça dalgın bir şekilde karşıladı ve sorunu kafasında döndürmeye devam etti.

"Nöbetçilerin nasıl, Chervil?" uzun uzun sordu. "Onlardan herhangi birini tanıyor muyum?"

"İyiler efendim," diye yanıtladı Chervil. "Marjoram'ı biliyorsun: koşucu olarak seninle devriye geziyor. Ve bence Moneywort'u biliyorsun."

"Evet, onları tanıyorum," dedi Woundwort, "ama subay yapmazlar. Charlock ve Mallow'un yerini almamız gerekiyor.

"Bu zor, efendim," dedi Chervil. "Bu tür tavşanlar çimden atlamaz."

"Eh, bir yerden atlamaları gerekiyor," dedi Woundwort. "Bunu bir düşünsen ve aklına gelen her şeyi bana anlatsan iyi olur. Her neyse, şimdi nöbetçilerinizi dolaşmak istiyorum. Benimle gelin, olur mu?"

Üçüncü bir tavşan yaklaştığında yola çıkmak üzereydiler - Kaptan Campion'dan başkası değil. Sabah ve akşam Efrafa'nın kenar mahallelerini aramak ve yeni olan her şeyi bildirmek Campion'un başlıca göreviydi - çamura bulanmış bir traktörün tekerlek izleri, bir atmacanın dışkısı ya da bir tarlaya gübre serpilmesi. Uzman bir izci, çok az şey kaçırdı ya da hiçbir şeyi kaçırmadı ve Woundwort'un gerçekten saygı duyduğu birkaç tavşandan biriydi.

"Beni istiyor musun?" dedi Woundwort, duraklayarak.

"Sanırım öyle efendim," diye yanıtladı Campion. "Bir hlessi aldık ve onu getirdik."

"O neredeydi?"

"Kemerin aşağısında efendim. Tam bu tarafında."

"Ne yapıyordu?"

"Şey efendim, Efrafa'ya katılmak için bilerek uzun yoldan geldiğini söylüyor. Bu yüzden onu görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

" İstiyor Efrafa katılmak için?" diye şaşkınlıkla sordu Woundwort.

"Öyle diyor efendim."

"Konsey onu yarın neden göremiyor?"

"Tabii istediğiniz gibi efendim. Ama bana biraz sıra dışı gibi geliyor. Bence, kesinlikle yararlı bir tavşan."

"Hım," dedi Woundwort düşünerek. "Pekala, tamam. Fazla zamanım yok. O şimdi nerede?"

"Crixa'da efendim." Campion, ağaçların arasında yaklaşık elli metre uzaklıktaki iki dizgin yolunun kesiştiği nokta anlamına geliyordu. "Devriyemden ikisi onunla birlikte."

Woundwort, Crixa'ya geri döndü. Chervil, Mark'ı ile görev başında olduğu yerde kaldı. Campion, General'e eşlik etti.

Bu saatte Crixa, hareket eden yaprakların arasından göz kırpan kırmızı güneş parıltılarıyla yeşil bir gölgeydi. Patikaların kenarlarındaki nemli çimenler, leylak rengi borazan sivri uçlarıyla noktalıydı ve sanküller ve sarı başmelekler sık sık çiçek açıyordu. Yaşlı bir çalının altında, yolun uzak tarafında, iki Owslafa ya da Belediye polisi bekliyordu; ve onlarla birlikte yabancıydı.

Woundwort, Campion'un ne demek istediğini hemen anladı. Yabancı büyük bir tavşandı, ağır ama dikkatliydi, sağlam, tecrübeli bir görünüme ve bir dövüşçü görünümüne sahipti. Başının tepesinde tuhaf, kalın bir kürk -bir tür üst düğüm- vardı. General'in uzun zamandır karşılaşmadığı, tarafsız, değerlendirici bir havayla Woundwort'a baktı.

"Sen kimsin?" dedi Woundwort.

"Benim adım Thlayli," diye yanıtladı Yabancı.

"Thlayli, efendim ," diye sordu Campion.

Yabancı hiçbir şey söylemedi.

"Devriyenin seni içeri getirdiği söylendi bana. Ne yapıyordun?"

"Efrafa'ya katılmaya geldim."

"Neden?"

"Sormanıza şaşırdım. Bu sizin warren'ınız, değil mi? Birinin katılmak istemesinde bir tuhaflık var mı?"

Woundwort fena değildi. Aptal değildi ve aklı başında bir tavşanın Efrafa'ya kendi isteğiyle girmeyi seçmesinin son derece tuhaf olduğunu hissetmeden edemiyordu. Ama bunu pek söyleyemezdi.

"Ne yapabilirsin?"

"Koşabilir, dövüşebilir ve onu anlatan bir hikayeyi mahvedebilirim. Bir Owsla'da subaydım."

"Dövüşebilir misin? Onunla dövüşebilir misin?" dedi Woundwort, Campion'a bakarak.

"Tabii, istersen." Yabancı ayağa kalktı ve tam zamanında geri sıçrayan Campion'a ağır bir manşet nişan aldı.

"Aptal olma," dedi Woundwort. "Otur. Owsla'da neredeydin?"

"Uzakta. Warren adamlar tarafından yok edildi, ama kaçtım. Bir süredir dolaşıyordum. Efrafa'yı duyduğuma şaşırmayacaksın. Katılmak için uzun bir yoldan geldim. Yapabileceğini düşündüm. bana biraz faydan olsun."

"Yalnız mısın?"

"Ben şimdi."

Woundwort tekrar düşünüldü. Bu tavşanın bir Owsla'da subay olması yeterliydi. Herhangi bir Owsla onu isterdi. Eğer doğruyu söylüyorsa, savaş gemisinin yıkımından kaçmak ve açık arazide uzun bir yolculuktan sağ çıkmak için yeterli zekaya sahipti. Çok uzun bir yolculuk olmalı, çünkü Efrafan devriyelerinin normal menzilinde hiçbir warren yoktu.

"Pekala," dedi sonunda, "Sanırım sizin dediğiniz gibi, işinize yarar bir şeyler bulabileceğimizi söyleyebilirim. Campion bu gece sizinle ilgilenecek ve yarın sabah Konsey'in huzuruna çıkacaksınız. Bu arada, Kavga etmeye başlama, anlıyor musun? Sana onsuz yapacak çok şey verebiliriz."

"Çok iyi."

Ertesi sabah, Konsey, warren'in son kayıplar nedeniyle yaşadığı çıkmazı tartıştıktan sonra, General Woundwort, başlangıç olarak, yeni gelen büyük kişiyi, talimat uyarınca Yakın Arka İşaret'te bir subay olarak denemekten daha kötüsünü yapabileceklerini önerdi. Kaptan Chervil'in fotoğrafı. Konsey onu görünce kabul etti. Ni-Frith Thlayli tarafından, sol kamburunda oluşan İşaret yarığından hâlâ kanaması olan, görevini üstlenmişti.

35. El yordamıyla
Yapılması gereken çok şey olan ve az bilinen bu dünya…

Johnson

"Ve sonra Mark silflay'den önce," dedi Chervil, "her zaman hava durumuna bakarım. Önceki Mark, elbette, ne zaman aşağı ineceklerini söylemek için bir koşucu gönderir ve hava durumunu bildirir, ama ben her zaman git ve kendimi de ara.Ay ışığında nöbetçileri oldukça yakına koyuyoruz ve kimsenin fazla uzağa gitmediğinden emin olmak için kendimiz hareket etmeye devam ediyoruz.Fakat yağmurda veya karanlıkta İşareti küçük gruplar halinde gönderiyoruz. birbiri ardına ve her grubun sorumlu bir nöbetçisi var. Kesinlikle umutsuz havalarda, silflay'i ertelemek için General'den izin istiyoruz."

"Ama sık sık kaçmaya çalışırlar mı?" diye sordu Bigwig. Öğleden sonra, diğer Mark subayı Chervil ve Avens'la birlikte koşu yollarında bir aşağı bir yukarı dolaşmış ve yuvaları doldurmuştu ve hayatında hiç bu kadar neşesiz, ruhsuz bir tavşan görmediğini düşünmüştü. "Bana çok zor bir grup gibi gelmiyorlar."

"Çoğu sorun değil, doğru," dedi Avens, "ama sorunun ne zaman geleceğini asla bilemezsiniz. Örneğin, Efrafa'da Sağ Kanattan daha uysal bir parti olmadığını söylerdiniz. Ve sonra bir tane gün Konsey tarafından kendilerine dört hlessil dilediler ve ertesi akşam Bugloss bir nedenden dolayı çok hızlı almıyor ve aniden bu hlessiller ona bir oyun ve ranza oynuyor ve bu onun sonu - demek ki Demir yolda öldürülen zavallı Charlock'tan hiçbir şey yok.Böyle bir şey olduğunda, şimşek gibi olur ve her zaman planlı değildir: bazen daha çok bir çılgınlık gibidir.Bir tavşan dürtüyle gözyaşı döker ve eğer kapıyı çalmazsan onu çabucak bitirirseniz, bildiğiniz bir sonraki şey üç kişi daha onun peşine düşecektir.Tek güvenli yol, her zaman yer üstündeyken onları izlemek ve mümkün olduğunda kendi rahatlamanızı yapmaktır.Sonuçta, biz buyuz. bunun için burada ve devriyeler."

"Şimdi, hraka'yı gömme konusunda," dedi Chervil, "çok katı olamazsın. General tarlalarda herhangi bir hraka bulursa, kuyruğunu boğazına tıkar. Yine de her

zaman gömmekten kaçınmaya çalışırlar. doğal olmak gerekirse, anti-sosyal küçük canavarlar Herkesin iyiliğinin herkesin işbirliğine bağlı olduğunun farkında değiller. Yaptığım şey ceza olarak her gün üç ya da dördünü hendekte yeni bir çukur kazmaya ayarlamak. . Yeterince sıkı denersen, neredeyse her zaman cezalandıracak birini bulabilirsin. Bugünün takımı dünün çukurunu doldurur ve bir başkasını kazar. Hendeğin dibine giden özel koşular vardır ve Mark, gittiklerinde başkalarını değil, onları kullanmak zorundadır. hraka'yı geçmek için dışarı çıktık. Geri geldiklerinden emin olmak için hendekte bir hraka nöbetçisi tutuyoruz."

"Silflay'den sonra onları nasıl kontrol edersiniz?" diye sordu Bigwig.

"Eh, hepsini görerek tanıyoruz," diye yanıtladı Chervil, "ve aşağı inişlerini izliyoruz. İşaret için yalnızca iki giriş deliği var ve her delikte birimiz oturuyor. Her tavşan hangi deliği kullanması gerektiğini bilir ve Yere düşmeyen benimkileri kesinlikle ıskalardım. Nöbetçiler en son gelir-onları ancak tüm İşaret'in düştüğünden emin olduğumda çağırırım. Ve bir kez düştüklerinde, tabii ki, her çukurda bir nöbetçi ile pek iyi çıkamazlar Kazma Duymalıyım. Konsey'den izin almadan Efrafa'yı kazmanıza izin verilmiyor. Gerçekten tehlikeli olan tek zaman, bir alarm olduğu zamandır. adam ya da tilki. O zaman hepimiz en yakın deliğe kaçarız tabii. Şimdiye kadar, başka yöne kaçabileceği ve kaçırılmadan önce oldukça uzun bir başlangıç yapabileceği kimsenin aklına gelmedi. Yine de, hiçbir tavşan Elil'e doğru fırlamaz ve gerçek koruma da bu."

"Eh, titizliğinize hayranım," dedi Bigwig, kendi kendine gizli görevinin beklediğinden daha umutsuz göründüğünü düşünerek. "Mümkün olan en kısa sürede hepsini halledeceğim. Ne zaman devriye gezme şansımız var?"

Avens, "Başlangıçta General'in sizi devriyeye çıkaracağını umuyorum," dedi. "Bana yaptı. Onunla bir iki gün geçirdikten sonra o kadar hevesli olmayabilirsin - bitkin olacaksın. Yine de itiraf etmeliyim Thlayli, gayet iyi bir bedensin ve eğer bir süredir zor yaşıyorsun, muhtemelen her şeyi yoluna koyacaksın."

O anda, boğazında beyaz bir yara izi olan bir tavşan koşarak aşağı indi.

"Boyun İzi az önce iniyor Kaptan Chervil, efendim," dedi. "Güzel bir akşam: Bundan en iyi şekilde faydalanmalıyım."

Chervil, "Ne zaman ortaya çıkacağınızı merak ediyordum," diye yanıtladı. "Kaptan Sainfoin'e nişanımı hemen getireceğimi söyle."

Yakında bulunan kendi nöbetçilerinden birine dönen Chervil, ona yuvaları dolaşmasını ve herkesi silflay için göndermesini söyledi.

"Şimdi," dedi, "Avens, her zamanki gibi diğer deliğe git ve Thlayli bana daha yakın olanda katılabilir. Başlangıç olarak, hatta dört nöbetçi göndereceğiz ve İşaret her şeyi aldığında. dışarı çıktık, dört tane daha ekleyeceğiz ve ikisini yedekte tutacağız. Her zamanki yerde, bankadaki büyük çakmaktaşının yanında görüşürüz."

Bigwig, koşu boyunca Chervil'i takip etti, bu sırada sıcak çimen, yonca ve şerbetçiotu kokuları geldi. Pistlerin çoğunu alıştığından daha yakın ve havasız bulmuştu, kuşkusuz açık havada çok az delik olduğu için. Efrafa'da bile bir akşam şafağı beklentisi hoştu. Uzaklardaki Petek'in üzerinde hışırdayan kayın yapraklarını düşündü ve içini çekti. "Holly'nin kaç yaşında olduğunu merak ediyorum," diye düşündü, "ve onu bir daha görebilecek miyim: ya da Hazel'i de, bu konuda. Pekala, bu kötülere düşünmeden önce düşünmeleri için bir şeyler vereceğim. bitti. Yine de yalnız hissediyorum. Kendi başına bir sır taşımak ne kadar zor!"

Deliğin ağzına ulaştılar ve Chervil etrafa bakmak için dışarı çıktı. Döndüğünde, koşunun tepesinde yer aldı. Bigwig yanında bir yer bulduğunda, ilk kez koşunun karşı duvarında, açık bir mağaraya benzeyen bir tür girinti fark etti. Bunun içinde üç tavşan çömeliyordu. Her iki taraftakiler de Owslafa üyelerinin sert, katı bakışlarına sahipti. Ama ortadakine bakıyordu. Bu tavşanın çok koyu kürkü vardı - neredeyse siyah. Ama bu onun hakkında en dikkat çekici şey değildi. Korkunç bir şekilde sakatlanmıştı. Kulakları şekilsiz parçalardan başka bir şey değildi, kenarları yırtık pırtık, kötü örülmüş yara izleriyle dikilmiş ve yer yer gururlu, çıplak et yığınlarıyla boncuklanmış. Bir göz kapağı şekilsiz ve çarpık kapalıydı. Temmuz akşamının serin ve heyecanlı havasına rağmen, kayıtsız ve uyuşuk görünüyordu. Bakışlarını yere sabitledi ve sürekli gözlerini kırpıştırdı. Bir süre sonra başını eğdi ve burnunu kayıtsız bir şekilde ön patilerine ovuşturdu. Sonra boynunu kaşıdı ve eski sarkık pozisyonuna yerleşti.

Merak ve acıma ile karıştırılan sıcak, dürtüsel doğası olan Bigwig, koşuyu geçti.

"Sen kimsin?" O sordu.

"Adım Blackavar, efendim" diye yanıtladı tavşan. Başını kaldırmadı ve sanki bu soruyu daha önce defalarca cevaplamış gibi ifadesizce konuştu.

"Silfley mi yapacaksın?" dedi Bigwig. Hiç şüphesiz, diye düşündü, bu savaşçının bir kahramanıydı, büyük bir çarpışmada yaralandı ve şimdi sakattı, eski hizmetleri dışarı çıktığında onurlu bir refakatçi olmayı hak ediyordu.

"Hayır efendim" diye yanıtladı tavşan.

"Neden hiç?" dedi Bigwig. "Güzel bir akşam."

"Şu anda boş durmuyorum efendim."

"O zaman neden buradasın?" diye sordu Bigwig, her zamanki açık sözlülüğüyle.

Tavşan, "Akşam silflay'i olan İşaret, efendim" diye başladı. "Onlar-gelen İşaret-ben-" Tereddüt etti ve sustu.

Owslafa'lardan biri konuştu. "Devam et" dedi.

Tavşan, alçak, bitkin sesiyle, "Buraya Mark'ın beni görmesi için geldim," dedi. "Bölgeden ayrılmaya çalışırken yaptığım ihanetten dolayı hak ettiğim cezayı aldığımı her Mark görmeli. Konsey merhametliydi - Konsey merhametliydi - Konsey - hatırlamıyorum, efendim, gerçekten yapamıyorum. " diye patladı, konuşan nöbetçiye dönerek. "Hiçbir şey hatırlamıyor gibiyim."

Nöbetçi hiçbir şey söylemedi. Bigwig, birkaç dakika şok bir sessizlik içinde baktıktan sonra Chervil'in yanına döndü.

"Soran herkese söylemesi gerekiyor," dedi Chervil, "ama yarım ay sonra biraz aptallaşıyor. Kaçmaya çalıştı. Campion onu yakaladı ve geri getirdi ve Konsey kulaklarını yırttı ve söyledi. Diğerlerine örnek olsun diye her sabah ve akşam sülün gösterilmesi gerekiyordu. Ama bana sorarsanız fazla dayanmaz. Bu gecelerden birinde kendisinden daha siyah bir tavşanla karşılaşacak."

Bigwig, kısmen Chervil'in duygusuz kayıtsızlık tonuyla ve kısmen de kendi anılarıyla ürperdi. İşaret şimdi sıraya giriyordu ve alıçların altına atlamadan önce her birinin girişi bir an karartarak geçip gitmelerini izledi. Chervil'in tavşanlarını isimleriyle tanımaktan gurur duyduğu açıktı. Çoğuyla konuştu ve onların kişisel yaşamları hakkında biraz bilgisi olduğunu göstermek için can atıyordu. Bigwig'e, aldığı yanıtların özellikle sıcak ya da dostane olmadığı görülüyordu, ancak bunu Chervil'den hoşlanmamaya mı yoksa yalnızca Efrafa'daki sıradan insanlar için ortak görünen ruh eksikliğine mi bağlayacağını bilmiyordu. Blackberry'nin ona tavsiye ettiği gibi, herhangi bir hoşnutsuzluk ya da isyan belirtisine karşı yakından tetikteydi, ancak geçen ifadesiz yüzlerde umut için çok az neden görebiliyordu. Sonunda, kendi aralarında konuşan üç dört kişilik küçük bir grup geldi.

"Eh, yeni arkadaşların Nelthilta ile iyi geçiniyor musun?" dedi Chervil, onun yanından geçerken birinciye.

Üç aylıktan büyük olmayan güzel, uzun burunlu bir tavşan olan geyik durdu ve ona baktı.

"Bir gün üstesinden geleceksin, Kaptan, söylemeye cüret ediyorum," diye yanıtladı. "Kaptan Ebegümeci gibi - bindi, bilirsiniz. Neden Geniş Devriye'ye bir şeyler göndermiyorsunuz?"

Chervil'in cevap vermesi için duraksadı, ama Chervil cevap vermedi ve Nelthilta'yı sahaya kadar takip edenlerle konuşmadı.

"Bununla ne demek istedi?" diye sordu Bigwig.

Chervil, "Eh, bir sorun var, biliyorsun," dedi. "Yakın Önde bir grup dolandırıcı, Konsey toplantısında tartışmaya başladı. General ayrılmaları gerektiğini söyledi ve bize bir çift gönderildiğini söyledi. Onlara göz kulak oldum. Kendileri sorun değil. , ama Nelthilta onlarla ilgileniyor ve görünüşe göre onu arsız ve küskün yapmış: az önce gördüğün bir şey. Bunu gerçekten umursamıyorum - bu onların Owsla'yı tepede hissettiklerini gösteriyor. Eğer genç sessizleşirse ve kibar olmam çok daha fazla endişelenmem gerekir: Neyin peşinde olduklarını merak etmeliyim. Yine de, Thlayli, bu belirli şeyleri öğrenmek ve onları biraz daha hizaya getirmek için elinden geleni yapmanı istiyorum."

"Doğru," dedi Bigwig. "Bu arada, çiftleşmenin kuralları nelerdir?"

"Çiftleşme mi?" dedi Chervil. "Pekala, eğer bir geyik istiyorsanız, İşaret'te herhangi bir doe var, yani. Biz boşuna memur değiliz, değil mi? Dolar emir altında ve paranın hiçbiri sizi durduramaz. sen, ben ve Avens; ve neredeyse hiç tartışmayacağız. Ne de olsa bir sürü şey var."

"Anlıyorum," dedi Bigwig. "Pekala, şimdi boşvereceğim. Başka bir fikrin yoksa, gidip Mark'tan bazılarıyla konuşacağım ve sonra nöbetçileri dolaşıp ülkenin yalanını öğreneceğim. Blackavar ne olacak?"

"Bırak onu," dedi Chervil. "O bizi ilgilendirmez. Owslafa, Mark geri gelene kadar onu burada tutacak ve ondan sonra onu alıp götürecekler."

Kocaman, yanından geçen tavşanların ihtiyatlı bakışlarının farkında olarak tarlaya girdi. Kendini şaşkın ve endişeli hissediyordu. Tehlikeli görevine nasıl başlayacaktı? Öyle ya da böyle başlamalı, çünkü Kehaar beklemeye hazır olmadığını açıkça belirtmişti. Şansını denemek ve birine güvenmek dışında hiçbir şey yoktu. Ama kim? Böyle bir warren casuslarla dolu olmalı. Muhtemelen sadece General Woundwort casusların kim olduğunu biliyordu. Şimdi onu izleyen bir casus var mıydı?

"Hislerime güvenmem gerekecek," diye düşündü. "Ben yerde biraz yuvarlak gidip hiç arkadaşım yapabilirsiniz görmek. Ama bir şey-ben bileceksiniz do elde başarılı herhangi buradan yapar, ben de benimle o zavallı sefil Blackavar götüreceğiz. Frith bir köprüde! Onun orada böyle oturmaya zorlandığını düşünmek bile beni sinirlendiriyor. General Woundwort gerçekten! Silah onun için fazla iyi."

Kemirerek ve düşünerek, akşam güneşinde açık çayırda ağır ağır ilerledi. Bir süre sonra, Watership Down'da kendisinin ve Silver'ın Kehaar'ı buldukları yere çok benzeyen küçük bir oyuğa yaklaştığını fark etti. Bu oyukta, sırtları ona dönük dört tane vardı. Onları en son çıkan küçük grup olarak tanıdı. Belli ki aç, kararlı beslenme aşamasını bitirmişlerdi ve boş zamanlarında dolaşıp konuşuyorlardı ve içlerinden birinin diğer üçünün dikkatini çektiğini görebiliyordu. Bigwig bir hikayeyi çoğu tavşandan daha çok severdi ve şimdi bu garip warren'de yeni bir şey duyma ihtimalinin kendisine çekildiğini hissetti. Geyik konuşmaya başlarken sessizce çukurun kenarına doğru ilerledi.

Bir anda bunun bir hikaye olmadığını anladı. Yine de benzerini daha önce bir yerde duymuştu. Kendinden geçmiş hava, ritmik söz, kararlı dinleyiciler - hatırladıkları neydi? Sonra havuç kokusunu ve büyük yuvadaki kalabalığa hükmeden Silverweed'i hatırladı. Ama bu dizeler Silverweed'inki gibi onun kalbine gitti.

Uzun zaman önce

Sarı çekiç, diken üzerinde şarkı söyledi.

Doe'nun oynamak için çıkardığı bir sedyenin yanında şarkı söyledi,

Rüzgarda şarkı söyledi ve kedi yavruları aşağıda oynadı.

Zamanları, yaşlı çiçeklerin altından geçti.

Ama kuş uçup gitti ve şimdi kalbim karanlık

Ve zaman bir daha asla sahalarda oynamaz.

Uzun zaman önce

Portakal böcekleri çavdar otu saplarına yapışmıştı.

Rüzgarlı çimenler sallanıyordu. Bir kova ve doe

Çayırda koştum. Bankada bir delik açtılar,

Ela yapraklarının altında canlarının istediğini yaptılar.

Ama böcekler donda öldü ve kalbim karanlık;

Ve bir daha asla bir eş seçmeyeceğim.

Ayaz düşüyor, ayaz bedenime düşüyor.

Burun deliklerim, kulaklarım donun altında uyuşuk.

İlkbaharda çevik gelecek, "Haber! Haber!

Yeni delikler kazıyor ve yavrularınız için süt akıtıyor."

duymayacağım. embriyolar geri dönüyor

Donuk bedenime. uykumun karşısında

Rüzgarı hapsetmek için bir tel çit var.

Rüzgarın estiğini bir daha asla hissetmeyeceğim.

Geyik sessizdi ve üç arkadaşı hiçbir şey söylemedi: ama onların durgunluğu, onun hepsi adına konuştuğunu açıkça gösteriyordu. Bir sığırcık sürüsü gevezelik ederek ve ıslık çalarak geçti ve küçük grubun arasındaki çimenlere bir sıvı damlası düştü, ama hiçbiri kıpırdamadı ya da ürkmedi. Her biri aynı melankolik düşüncelerle, ne kadar üzücü olursa olsun, Efrafa'dan en azından uzak olan düşüncelerle meşgul görünüyordu.

Bigwig'in ruhu da bedeni kadar sertti ve duygusallıktan uzaktı, ama zorluk ve tehlike yaşamış çoğu yaratık gibi, acıyı gördüğünde tanıyabilir ve ona saygı duyabilirdi. Diğer tavşanları boyutlandırmaya ve ne için iyi olduklarına karar vermeye alışmıştı. Bunların güçlerinin sonundan çok uzak olmadığını düşündü. Artık yaşamak için bir nedeni olmadığını hisseden vahşi bir hayvan, sonunda kalan enerjilerinin gerçekten ölmeye yönlendirilebileceği bir noktaya ulaşır. Bigwig'in tuzakların savaşında yanlışlıkla Fiver'a atfettiği bu ruh haliydi. O zamandan beri yargısı olgunlaştı. Umutsuzluğun bunlardan çok uzak olmadığını hissetti; hem Holly'den hem de Chervil'den Efrafa hakkında duyduklarından nedenini anlayabiliyordu. Bir warren'deki aşırı kalabalık ve gerginliğin etkilerinin kendilerini ilk olarak kendini gösterdiğini biliyordu. Kısır ve agresif

hale gelirler. Ancak saldırganlık sorunlarını çözemezse, genellikle tek çıkış yoluna doğru sürüklenmeye başlarlar. Bu kişilerin bu kasvetli yolda hangi noktaya vardıklarını merak etti.

Çukura atladı. Dolar, düşüncelerinden rahatsız, ona kırgın bir şekilde baktı ve geri çekildi.

"Senin Nelthilta olduğunu biliyorum," dedi Bigwig, kaçarken Chervil'e karşılık veren genç ve güzel geyiğe. "Ama senin adın ne?" onun yanındaki geyiğe dönerek devam etti.

Bir duraklamadan sonra isteksizce yanıtladı, "Thethuthinnang, efendim.[14]"

"Ve seninki?" dedi Bigwig, mısraları söyleyen ceylana.

Ona o kadar sefil, suçlama ve ıstırap dolu bir bakış attı ki, o anda ve orada ona onun gizli arkadaşı olduğuna ve Efrafa'dan ve temsil ettiği otoriteden nefret ettiğine inanması için yalvarmamak için yapabileceği tek şey buydu. . Nelthilta'nın kaçarken Chervil'e verdiği yanıt nefretle doluydu, ancak bu doe'nun bakışı ifade gücünün ötesinde yanlışlardan bahsediyordu. Bigwig ona bakarken birden Holly'nin, yıkılan warren'in üzerindeki dünyayı yırtıp açan büyük sarı hrududu'nun tarifini hatırladı. "Böyle bir bakışla karşılaşmış olabilir," diye düşündü. Sonra geyik yanıtladı, "Adım Hyzenthlay, efendim."

"Hyzenthlay?" dedi Bigwig, kendine hakim olmaktan korktu. "Öyleyse sendin-" Durdu. Holly ile konuştuğunu hatırlayıp hatırlamadığını sormak tehlikeli olabilir. Ama burada olsun ya da olmasın, Holly'ye ve arkadaşlarına Efrafa'nın sıkıntılarını ve yaptıklarının hoşnutsuzluğunu anlatan tavşan olduğu belliydi. Holly'nin hikayesini doğru hatırlıyorsa, o çoktan warren'dan ayrılmak için bir çeşit girişimde bulunmuştu. "Ama," diye düşündü, onun ıssız gözleriyle bir kez daha karşılaştığında, "şimdi ne işe yarıyor?"

"Gitme izni alabilir miyiz efendim?" Nelthilta'ya sordu. "Memurlar grubu bizi kesinlikle alt ediyor, görüyorsunuz: Birazının çok uzun bir yol kat ettiğini görüyoruz."

"Ah-evet-kesinlikle-" diye yanıtladı Bigwig şaşkınlıkla. Nelthilta, "Ne büyük budala!" demek için sesini yükselterek uzaklaşırken o olduğu yerde kaldı. ve yarı yarıya, onu alacağına dair bariz bir umutla etrafına bakındı.

"Ah, neyse, içlerinde biraz ruhu kalmış bir tane var," diye düşündü nöbetçilere giderken.

Nöbetçilerle konuşup nasıl organize olduklarını öğrenmek için biraz zaman harcadı. İç karartıcı derecede verimli bir sistemdi. Her nöbetçi birkaç dakika içinde komşusuna ulaşabilirdi; ve uygun damgalama işareti -çünkü birden fazlasına sahiptiler- subayları ve yedekleri ortaya çıkaracaktı. Gerekirse, Owslafa neredeyse hiç vakit kaybetmeden uyarılabilirdi ve Kaptan Campion da ya da warren'in eteklerinde devriye gezen her hangi bir memur olabilir. Bir seferde yalnızca bir Mark beslendiği için, bir alarm verildiğinde nereye gidileceği konusunda herhangi bir karışıklık olmazdı. Nöbetçilerden biri olan Mercanköşk, ona Blackavar'ın kaçma girişimini anlattı.

Mercanköşk, "Elinden geldiğince uzağa gidiyormuş gibi yaptı," dedi, "sonra bir atılım yaptı. Aslında onu durdurmaya çalışan iki nöbetçiyi devirmeyi başardı; ve kendi başına birinin bunu başardığından şüpheliyim. Çıldırmış gibi koştu ama Campion alarma geçti, anlayacağınız gibi ve sadece dönüp tarlalarda onu durdurdu.Elbette, nöbetçileri ezmeseydi Konsey onu daha hafif saldım."

"Warren hayatını seviyor musun?" diye sordu Bigwig.

"Artık Owsla'dayım," diye yanıtladı Mercanköşk, "ve eğer bir subay olabilirsem daha da iyi olacak. Şimdi iki Geniş Devriye yaptım. Kendiniz fark ettiniz. Çoğu kişi kadar ben de takip edip savaşabilirim, ama elbette bir subaydan bundan fazlasını istiyorlar. Bence subaylarımız güçlü bir grup, değil mi?"

"Evet, istiyorum," dedi Bigwig hissederek. Mercanköşkün kendisinin Efrafa'ya yeni gelen biri olduğunu açıkça bilmediğini düşündü. Her halükarda, ne kıskançlık ne de kırgınlık gösterdi. Bigwig, bu yerde kimseye kendisi için iyi olandan fazlasının söylenmediğini ya da burnunun önündekiler dışında çok şey öğrendiğini anlamaya başlıyordu. Mercanköşk muhtemelen kendisinin, Bigwig'in başka bir Mark'tan terfi ettirildiğini düşünüyordu.

Karanlığın sona ermesinden hemen önce, Kaptan Campion üç kişilik bir devriyeyle sahaya çıktı ve Chervil onu nöbet hattında karşılamak için dışarı çıktı. Bigwig onlara katıldı ve konuşmayı dinledi. Campion'un demir yola kadar çıktığını ama olağandışı bir şey bulamadığını anladı.

"Hiç demir yolun ötesine geçmez misin?" O sordu.

"Pek sık değil," diye yanıtladı Campion. "Islak, bilirsin, kötü tavşan ülkesi. Orada bulundum, ama bu sıradan çevre devriyelerinde gerçekten evime daha yakın görünüyorum. Benim işim kısmen Konseyin bilmesi gereken yeni bir şeyi fark etmek ve kısmen de bunu yapmak. Elbette kaçanı yakalarız. O sefil Blackavar gibi - ve onu indirmeden önce bana unutamayacağım bir ısırık verdi. Böyle güzel bir akşamda, genellikle demir kıyısına kadar inerim. ya da bazen

diğer yöne, ahıra kadar giderim. Her şey ne istendiğine bağlı. Bu arada, General'i bu akşam erken saatlerde gördüm ve sanırım daha çok, Yerleşir yerleşmez ve İşaretiniz şafaktan ve akşam karanlığından çıkar çıkmaz sizi iki veya üç gün içinde devriyeye çıkarın."

"Neden bunu bekliyorsun?" dedi Bigwig, tahmin edebileceği tüm coşkuyla. "Neden daha erken değil?"

"Eh, bir Mark genellikle şafakta ve akşam karanlığındayken tam bir Owsla tutar. O zamanlarda tavşanlar daha canlıdır ve daha fazla denetime ihtiyaç duyarlar. Ama ni-Frith ve fu-Inlé silflay'de olan bir Mark genellikle olabilir. Owsla'yı geniş bir devriyeye ayırın. Şimdi sizi burada bırakacağım. Crixa'ya gidip General'e rapor vermem gerekiyor."

Mark yeraltına inip Blackavar eskortu tarafından alınır alınmaz, Bigwig Chervil ve Avens'e izin verdi ve kendi yuvasına gitti. Astsubaylar yeraltında sıkışık olmasına rağmen, nöbetçilerin kendilerine ait iki büyük, ferah yuvaları vardı ve her subayın özel bir yuvası vardı. Bigwig sonunda kendi başına, sorunu üzerinde düşünmeye karar verdi.

Zorluklar şaşırtıcıydı. Kehaar'ın yardımıyla istediği zaman Efrafa'dan kaçabileceğinden oldukça emindi. Ancak, herhangi birinin denemeye hazır olduğunu varsayarsak, nasıl olur da bir sürü dolandırıcı getirebilecekti? Şayet nöbet sırasında nöbetçileri çağırmayı kendine görev edindiyse, Chervil ne yaptığını birkaç dakika içinde anlayacaktı. O halde tek olasılık gün içinde firar etmekti: Chervil uyuyana kadar beklemek ve sonra bir nöbetçiye görev yerini deliklerden birinin ağzında bırakmasını emretmek. Bigwig düşündü. Bu fikirde hiçbir kusur göremiyordu. Sonra aklına geldi, "Peki ya Blackavar?" Blackavar muhtemelen günü özel bir oyukta nöbet tutarak geçirdi. Muhtemelen neredeyse hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu -Efrafa'da kimse bir şey bilmiyordu- ve kesinlikle kimse de söylemeyecekti. Bu yüzden Blackavar'dan ayrılmak zorunda kalacaktı: hiçbir gerçekçi plan onu içeremezdi.

Bigwig kendi kendine, "Onu bırakırsam sarsılırım," diye mırıldandı. "Blackberry'nin aptal olduğumu söyleyeceğini biliyorum. Yine de o burada değil ve bunu kendim yapıyorum. Ama diyelim ki her şeyi Blackavar yüzünden mahvettim? Ah, Frith bir ahırda! Ne iş!"

Daireler halinde düşündüğünü anlayana kadar düşündü. Bir süre sonra uykuya daldı. Uyandığında dışarının ay ışığı olduğunu anlayabiliyordu, güzel ve hareketsizdi. Belki de diğer uçtan bazılarını kendisine katılmaya ikna ederek ve daha sonra, belki de onların yardımıyla bir plan yaparak, girişimine

başlayabilirdi. Aşırı kalabalık bir yuvanın dışında elinden geldiğince uyuyan genç bir tavşana rastlayana kadar koşa koşa gitti. Onu uyandırdı.

"Hyzenthlay'i tanıyor musun?" O sordu.

"Ah, evet efendim," diye yanıtladı tavşan, sesi canlı ve hazır olmak için oldukça acıklı bir girişimle.

"Git ve onu bul ve yuvama gelmesini söyle," dedi Bigwig. "Onunla başka kimse gelmeyecek. Anlıyor musun?"

"Evet efendim."

Genç koşarak uzaklaştığında, Bigwig herhangi bir şüphe olup olmayacağını merak ederek yuvasına döndü. Pek olası görünmüyordu. Chervil'in söylediğine göre, Efrafan memurlarının ihbar göndermesi yeterince yaygındı. Eğer sorgulanırsa, sadece oynaması gerekiyordu. Yattı ve bekledi.

Karanlıkta, bir tavşan yavaşça koşarak geldi ve yuvanın girişinde durdu. Bir duraklama oldu.

"Hyzenthlay?" dedi Bigwig.

"Ben Hyzenthlay'im."

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Bigwig.

"Mark'tayım efendim ve emrinizdeyim. Ama bir hata yaptınız."

"Hayır, yapmadım," diye yanıtladı Bigwig. "Korkmana gerek yok. Buraya gel, yanıma yaklaş."

Hyzenthlay itaat etti. Onun hızlı nabzını hissedebiliyordu. Vücudu gergindi: gözleri kapalıydı ve pençeleri zemine batmıştı.

"Hyzenthlay," diye fısıldadı Bigwig, kulağına, "dikkatle dinle. Hatırlarsın, günler önce, akşamları dört tavşan Efrafa'ya geldi. Birinin çok soluk gri kürkü vardı ve birinin ön ayağında iyileşmiş bir fare ısırığı vardı. Konuşmuştun. liderleriyle birlikte - adı Holly'ydi. Size ne söylediğini biliyorum."

Başını korkuyla çevirdi. "Nereden biliyorsunuz?"

"Boş ver. Sadece beni dinle."

Sonra Bigwig Hazel ve Fiver'dan bahsetti; Sandleford warren'in yok edilmesi ve Watership Down'a yolculuk. Hyzenthlay ne hareket etti ne de kesintiye uğradı.

"O akşam seninle konuşan tavşanlar," dedi Kocaman, "yıkılan warren'ı ve nasıl istemeye geldiklerini sana söyleyen tavşanlar Efrafa'dan - onlara ne olduğunu biliyor musun?"

Hyzenthlay'in yanıtı, kulağındaki en hafif mırıltıdan başka bir şey değildi.

"Ne duyduğumu biliyorum. Ertesi akşam kaçtılar. Yüzbaşı Charlock onları takip ederken öldürüldü."

"Ve peşlerinden başka devriye gönderildi mi Hyzenthlay? Ertesi gün yani?"

"Bugloss'un tutuklu ve Charlock'un ölü olduğu, yedek bir subay olmadığını duyduk."

"Bu tavşanlar sağ salim bize döndüler. Biri şimdi çok uzakta değil, Tavşan Başımız ve birkaç tane daha var. Kurnaz ve becerikliler. Efrafa'dan -alabildiğim kadar çok tavşan getirmemi bekliyorlar. gel. Yarın sabah onlara bir mesaj gönderebileceğim."

"Nasıl?"

"Kuş adına - her şey yolunda giderse." Bigwig ona Kehaar'dan bahsetti. Bitirdiğinde, Hyzenthlay cevap vermedi ve onun söylediklerini düşünüp düşünmediğini, yoksa korku ve inançsızlığın onu o kadar rahatsız edip ne diyeceğini bilemediğini anlayamadı. Onu tuzağa düşürmeye çalışan bir casus olduğunu mu düşünüyordu? Belki de sadece onun gitmesine izin vermesini mi diliyordu? Sonunda dedi ki,

"Bana inanıyor musun?"

"Evet sana inanıyorum."

"Konsey tarafından gönderilen bir casus olamaz mıyım?"

"Sen değilsin. Ben söyleyebilirim."

"Nasıl?"

"Warren'ın kötü bir yer olduğunu bilen arkadaşından bahsettin. Bu tür tek tavşan o değil. Bazen bunları ben de söyleyebilirim: ama şimdi pek sık değil, çünkü kalbim buz kesiyor."

"O zaman bana katılıp arkadaşlarını da ikna edecek misin? Bizim sana ihtiyacımız var, Efrafa'nın sana ihtiyacı yok."

Yine sessizdi. Bigwig, yakındaki toprakta hareket eden bir solucan duyabiliyordu ve tünelden hafifçe aşağı, dışarıdaki çimenlerin arasından pıtırdayan küçük bir yaratığın sesi geldi. Onu üzmemesinin hayati önem taşıdığını bilerek sessizce bekledi.

Sonunda tekrar konuştu, kulağının dibinde o kadar alçak sesle konuşuyordu ki kelimeler sanki kesik kesik nefes ritminden başka bir şey değildi.

"Efrafa'dan kaçabiliriz. Tehlike çok büyük, ama bunda başarılı olabiliriz. Bunun ötesini göremiyorum. Akşam karanlığında kafa karışıklığı ve korku - ve sonra erkekler, erkekler, her şey erkeklere ait! Bir köpek- kuru dal gibi kopan bir ip Bir tavşan-hayır, mümkün değil-hrududu'ya binen bir tavşan Ah, bir yaz akşamı yavru kediler için aptal masallar oldum. Hayır, benim gibi göremiyorum bir kere yaptı: yağmur tarlasının ötesindeki ağaçların şekilleri gibidir."

"Eh, gelip bu arkadaşımla tanışsan iyi olur," dedi Bigwig. "Tıpkı böyle konuşuyor ve ben ona güvenmeye başladım, bu yüzden sana da güveniyorum. Eğer başaracağımızı düşünüyorsan, sorun değil. Ama ben arkadaşlarını getirip getirmeyeceğini soruyorum. bize katılmak için."

Başka bir sessizlikten sonra Hyzenthlay, "Cesaretim - ruhum: eskisinden çok daha az. Bana güvenmene izin vermekten korkuyorum." dedi.

"Öyle diyebilirim. Seni yıpratan nedir? Konseye gidenlerin lideri sen değil miydin?"

"Ben ve Thethuthinnang vardı. Bizimle birlikte olan diğer kişilere ne olduğunu bilmiyorum. O zamanlar hepimiz Sağ Ön İşaretteydik. Hâlâ Sağ Ön işaretine sahibim, ama ben beri tekrar işaretlendi. Blackavar-onu gördün mü?"

"Evet tabi ki."

"O Mark'taydı. O bizim arkadaşımızdı ve bizi cesaretlendirdi. O, Konsey'le konuşmaya gittikten sadece bir iki gece sonra kaçmaya çalıştı ama yakalandı. Onlara ne yaptıklarını gördünüz. O, arkadaşlarının geldiği akşamdı: ve ertesi gece kaçtılar. Ondan sonra, bizim için gönderilen Konsey bir kez daha yapar.

General başka kimsenin kaçma şansının olmayacağını söyledi. Marks arasında bölün, her Mark'a ikiden fazla değil. Thethuthinnang'ı ve beni neden birlikte bıraktıklarını bilmiyorum. Belki de düşünmekten vazgeçmediler. Efrafa böyle, bilirsiniz. Emir 'Her birine iki' idi. Mark, emir yerine getirildiği sürece özellikle hangi ikisinin olduğu önemli değildi. Şimdi korkuyorum ve Konsey'in her zaman izlediğini hissediyorum."

"Evet, ama ben şimdi burada," Bigwig söyledi.

"Konsey çok kurnaz."

"Olması gerekecek. Çok daha kurnaz olan tavşanlarımız var, inan bana. El-ahrairah'ın Owsla'sı, daha az değil. Ama söyle bana - Nelthilta sen Konsey'e gittiğinde seninle miydi?"

"Oh, hayır, o burada, Yakın Hind'de doğdu. Ruhu var, bilirsiniz, ama genç ve aptal. Asi olduğu düşünülen tavşanların bir arkadaşı olduğunu herkesin görmesi onu heyecanlandırıyor. Öyle değil. Ne yaptığının ya da Konsey'in gerçekte nasıl olduğunun farkında değil. Bütün bunlar onun için bir tür oyun -memurları yüzüstü bırakmak falan. Bir gün çok ileri gidecek ve başımızı tekrar belaya sokacak. Yapamadı. herhangi bir hesapta bir sırla güvenilecek."

"Bu İşarette kaç kişi bir kaçışa katılmaya hazır?"

"Hrair. Büyük bir hoşnutsuzluk var, biliyorsun. Ama Thlayli, biz kaçmadan çok kısa bir süre önce onlara söylenmemeli - sadece Nelthilta değil, hepsi. Hiç kimse bir warren'de sır tutamaz. ve her yerde casuslar var. Sen ve ben kendimiz bir plan yapmalıyız ve Thethuthinnang'dan başka kimseye söylememeliyiz. O ve ben zamanı geldiğinde bizimle gelmek için yeterince para alacağız."

Bigwig, en çok ihtiyaç duyduğu şeye beklenmedik bir şekilde tökezlediğini fark etti: kendi hesabına düşünecek ve yükünü taşımaya yardım edecek güçlü, mantıklı bir arkadaş.

"Yapacakları seçme işini sana bırakacağım," dedi. "Onları almaya hazırlarsan, kaçma şansını elde edebilirim."

"Ne zaman?"

"Gün batımı en iyisi olacak ve ne kadar erken olursa o kadar iyi. Hazel ve diğerleri bizimle buluşacak ve sonraki devriyelerle savaşacaklar. Ama asıl mesele şu ki kuş bizim için savaşacak. Yaralı bile bunu beklemiyor."

Hyzenthlay tekrar sessiz kaldı ve Bigwig, onun söylediklerini gözden geçirdiğini ve kusurlar aradığını hayranlıkla fark etti.

"Ama kuş kaç kişiyle savaşabilir?" dedi sonunda. " Hepsini uzaklaştırabilir mi? Bu büyük bir fiyasko olacak ve hiç şüpheniz olmasın Thlayli, General'in kendisi elindeki en iyi tavşanlarla peşimize düşecek. Sonsuza kadar kaçmaya devam edemeyiz. İzimizi kaybetmeyecekler ve er ya da geç bizi geçecekler."

"Sana tavşanlarımızın Konsey'den daha kurnaz olduğunu söylemiştim. Ne kadar dikkatli anlatsam da bu kısmı gerçekten anlayacağını sanmıyorum. Hiç nehir gördün mü?"

"Irmak nedir?"

"Eh, işte buradasın. Açıklayamam. Ama sana söz veriyorum, uzağa koşmak zorunda kalmayacağız. Aslında Owsla'nın gözleri önünde kaybolacağız - eğer oradalarsa görmek için oradalarsa. Baktığımı söylemeliyim. bunun için ileri."

Hiçbir şey söylemedi ve ekledi, "Bana güvenmelisin, Hyzenthlay. Hayatım üzerine, yok olacağız. Seni aldatmıyorum."

"Yanılıyorsan, çabuk ölenler şanslı olanlar olurdu."

"Kimse ölmeyecek. Arkadaşlarım El-ahrairah'ın gurur duyacağı bir numara hazırladı."

"Gün batımında olacaksa," dedi, "yarın veya sonraki gece olmalı. İki gün içinde Mark, akşam silflay'ini kaybeder. Bunu biliyor musun?"

"Evet, duymuştum. Yarın o zaman. Neden daha fazla bekleyelim? Ama bir şey daha var. Blackavar'ı alacağız." "Blackavar? Nasıl? Belediye polisi tarafından korunuyor."

"Biliyorum. Riski artırıyor ama onu geride bırakamayacağıma karar verdim. Yapmak istediğim şey şu. Yarın akşam, Mark silflay, sen ve Thethuthinnang işleri yakın tutmalısınız. sen -ne kadar toplasan- kaçmaya hazırsın.Kuşla çayırda biraz uzakta buluşacağım ve deliğe girdiğimi görür görmez nöbetçilere saldırmasını söyleyeceğim.O zaman geleceğim. geri dönüp Blackavar'ın muhafızlarıyla kendim ilgileneceğim.Böyle bir şey beklemiyorlar.Birazdan onu dışarı çıkaracağım ve size katılacağım.Tam bir kafa karışıklığı olacak ve biz o karışıklığın içinde kaçacağız.Kuş bizi takip etmeye çalışan herkese saldır. Unutma, demir yoldaki büyük kemere doğru iniyoruz. Arkadaşlarım orada bekliyor olacak. Sen sadece beni takip et - ben yolu göstereceğim."

"Kaptan Campion devriyede olabilir."

"Ah, umarım öyledir," dedi Bigwig. "Gerçekten yaptım."

"Blackavar hemen koşmayabilir. Muhafızlar kadar ürkecek."

"Onu uyarmak mümkün mü?"

"Hayır. Muhafızları onu asla bırakmaz ve onu tek başına Silflay'e götürürler."

"Daha ne kadar böyle yaşamak zorunda kalacak?"

"Sırasıyla her Mark'a gittiğinde, Konsey onu öldürecek. Bundan hepimiz eminiz."

"O zaman. Ben yerleşir o olmaz onsuz git."

"Thlayli, çok cesursun. Sen de mi kurnazsın? Yarın bütün hayatımız sana bağlı olacak."

"Planda yanlış bir şey görebiliyor musun?"

"Hayır, ama ben sadece Efrafa'dan hiç çıkmamış bir doe'yim. Ya beklenmedik bir şey olursa?"

"Risk risktir. Dışarı çıkıp bizimle tepelerde yaşamak istemez misiniz? Bir düşünün!"

"Ah, Thlayli! Seçtiğimiz kişiyle çiftleşip kendi yuvalarımızı kazacak ve yavrularımızı canlı mı taşıyacağız?"

"Yapacaksın: ve canın ne zaman isterse Petek ve ipekten hikayeler anlat. Güzel bir hayat, sana söz veriyorum."

"Geleceğim! Her türlü riski göze alırım."

Bigwig, "Bu Mark'ta olman ne büyük şans," dedi. "Bu gece seninle bu konuşmadan önce, ne yapacağımı merak ederek aklım başımdaydı."

"Şimdi aşağı yuvalara geri döneceğim Thlayli. Diğer tavşanlardan bazıları beni neden gönderdiğini merak edecekler. Benimle çiftleşme zamanı değil,

görüyorsun. Şimdi gidersem, yanıldım ve hayal kırıklığına uğradım. Bunu söylemeyi unutma."

"Yapmayacağım. Evet, şimdi git ve onları yarın akşam Silflay'de hazırla, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

O gittiğinde, Bigwig kendini çok yorgun ve yalnız hissetti. Arkadaşlarının çok uzakta olmadığını ve bir günden kısa bir süre sonra onları tekrar göreceğini aklında tutmaya çalıştı. Ama Efrafa'nın kendisiyle Hazel arasında olduğunu biliyordu. Düşünceleri, kaygının kasvetli hayallerine dönüştü. Kaptan Campion'un bir martıya dönüştüğü ve panik içinde uyanana kadar nehrin üzerinde çığlıklar atarak uçtuğu bir yarı rüyaya düştü: Kaptan Chervil'in Blackavar'ı çimenlerin üzerinde parlayan bir tele doğru önündeki Blackavar'ı sürdüğünü görmek için tekrar uyuyakaldı. Ve hepsinden öte, tarladaki bir at kadar iri, dünyanın bir ucundan diğer ucuna geçen her şeyin farkında, devasa General Woundwort figürü kara kara kara kara kara kara kara kara düşündü. Sonunda, endişelerinden bitkin bir halde, korkusunun bile takip edemediği derin bir uykuya daldı ve ıssız yuvada sessiz ve hareketsiz bir şekilde yattı.

36. Yaklaşan Gök Gürültüsü

Biz sadece daha korkunç gidiyorduk

Bill 'Arper geldiğinde,

Bu yüzden hiç nuffin yapmadık

Müzik Salonu Şarkısı

Bigwig, durgun bir dere yatağından çıkan bir bataklık gazı kabarcığı gibi yavaş yavaş uykusundan kalktı. Oyukta yanında başka bir tavşan daha vardı - bir teke. Hemen ayağa kalktı ve "Kim o?" dedi.

"Avens," diye yanıtladı diğeri. "Silflay zamanı, Thlayli. Larks yükseldi. Sen tam bir uykucusun."

"Söylemeye cüret ediyorum," dedi Bigwig. "Pekala, ben hazırım." Koşuya öncülük etmek üzereydi ama Avens'ın sonraki sözleri onu durdurdu.

"Beş kim?" dedi Avens.

Bigwig gerginleşti. "Ne dedin?"

"Fiber kim dedim?"

"Ne bileyim ben?"

"Pekala, uykunda konuşuyordun. 'Fifer'a sor, Fiver'a sor. Kim olduğunu merak ettim' deyip duruyordun.

"Ah, anlıyorum. Bir zamanlar tanıdığım bir tavşan. Hava durumunu önceden haber verirdi falan."

"Eh, o zaman şimdi yapabilirdi. Gök gürültüsünün kokusunu alabiliyor musun?"

Bigwig burnunu çekti. Hala uzaktaki ağır bir bulut kütlesinin sıcak, yoğun kokusu çimen ve sığır kokularına karıştı. Rahatsızca algıladı. Hemen hemen tüm hayvanlar, artan gerilimiyle onları ezen ve yaşadıkları doğal ritmi bozan gök gürültüsünün yaklaşmasından rahatsız olurlar. Bigwig'in eğilimi yuvasına geri dönmekti, ancak gök gürültülü bir sabah gibi önemsiz hiçbir şeyin bir Efrafan İşareti'nin zaman çizelgesine müdahale etmesine izin verilmeyeceğinden şüphesi yoktu.

Haklıydı. Chervil çoktan girişte, Blackavar ve refakatçisinin karşısına çömelmişti. Memurları koşarken etrafına bakındı.

"Haydi, Thlayli," dedi. "Nöbetçiler çoktan çıktı. Gök gürültüsü sizi endişelendiriyor mu?"

"Daha çok öyle," diye yanıtladı Bigwig.

Chervil, "Bugün kırılmayacak" dedi. "Henüz uzun bir yol var. Yarın akşama kadar verirdim. Her neyse, İşaretin seni etkilediğini görmesine izin verme. General söylemedikçe hiçbir şey değiştirilemez."

Avens, kötü niyetli bir tavırla, "Onu uyandıramadım," dedi. "Dün gece yuvasında bir geyik vardı, Thlayli, değil mi?"

"Ah, var mıydı?" dedi Chervil. "Hangisi?"

"Hyzenthlay," diye yanıtladı Bigwig.

"Ah, marli tharn,[15]dedi Chervil. "Komik, onun hazır olduğunu düşünmemiştim."

"O değildi," dedi Bigwig. "Bir hata yaptım. Ama hatırlıyorsan, garip ekibi tanımak ve onları biraz daha kontrol altına almak için elimden geleni yapmamı istedin, ben de bir süre onu konuşturdum, aynen öyle."

"Herhangi bir yere?"

"Söylemesi gerçekten zor," dedi Bigwig, "ama devam edeceğim."

İşaret dışarı çıkarken, deliğe girmenin ve Blackavar'ın eskortuna saldırmanın en iyi ve en hızlı yolunu bulmak için zaman harcadı. İçlerinden birini hemen devre dışı bırakması ve daha sonra daha az hazırlıksız olan diğerine doğru gitmesi gerekecekti. Onunla savaşmak zorunda olsaydı, Blackavar ile deliğin ağzı arasında yapmaktan kaçınmak daha iyi olurdu, çünkü Blackavar da diğerleri kadar şaşkın olurdu ve koşuyu geri püskürtebilirdi. Herhangi bir yere kaçacaksa, dışarıya doğru sürmelidir. Tabii ki, şansımız yaver giderse, ikinci muhafız hiç savaşmadan yeraltından çıkabilirdi ama buna güvenilemezdi. Efrafan Owslafa kaçmak için verilmedi.

Tarlaya çıkarken Kehaar tarafından fark edilip edilmeyeceğini merak etti. Anlaşma, Kehaar'ın ikinci gün yerden ne zaman çıksa onu bulmasıydı.

Endişelenmesine gerek yoktu. Kehaar şafaktan beri Efrafa'nın üzerindeydi. İşaret'in geldiğini görür görmez, çalılıklarla nöbet hattının ortasında, tarlada biraz yol aldı ve çimenleri gagalamaya başladı. Bigwig yavaşça ona doğru kemirdi ve sonra ona bakmadan beslenmek için yerleşti. Bir süre sonra Kehaar'ın arkasında, biraz yanında olduğunu hissetti.

"Meester Pigvig, pek konuşmam ve konuşmam.

"İki şey istiyorum, Kehaar - ikisi de bu gece günbatımında. Birincisi, tavşanlarımız büyük kemerin yanında olmalı. O kemerle birlikte o kemerden geçeceğim. Takip edilirsek, sen, Hazel ve diğerleri hazır olmalı. savaşmak. Tekne olayı, hala orada mı?"

"Ya, ya, erkekler aldırmaz. Meester 'Azel vat dediğini söylüyorum."

"İyi. Şimdi dinle Kehaar, bu ikinci şey ve çok önemli. Önümüzde, tarlada o tavşanları görüyor musun? Onlar nöbetçiler. Gün batımında benimle burada buluşursun. Sonra geri koşacağım. bu ağaçlara ve bir delikten aşağı gidin. Eğer beni gördüğü gibi kısa sürede kovalım, onları nöbetçiler-terrify saldırı, içeri gir. onlar yayınlanmaz ise onlara zarar. onlar gerekir sürülebilir. beni göreceksiniz hemen hemen tekrar dışarı çıkın ve sonra anneler benimle koşmaya başlayacaklar ve doğruca kemere ineceğiz Ama yolda saldırıya uğrayabiliriz. ?"

"Ya, ya. Dem-dey'de uçuyorum, seni durdurmaz."

"Muhteşem. O kadar. Hazel ve diğerleri - iyiler mi?"

"İyi-iyi. Dey, lanet olsun iyi dostum.

Bigwig, Chervil'in çimenlerin üzerinden kendisine doğru koştuğunu gördüğünde buna uygun bir cevap bulmaya çalışıyordu. Kehaar'la bir daha konuşmadan hemen Chervil'e doğru birkaç adım attı ve bir yonca parçasını hararetle ısırmaya başladı. Chervil yükselirken, Kehaar başlarının üzerinde alçaktan uçtu ve ağaçların üzerinde gözden kayboldu.

Chervil, uçan martıya baktı ve sonra Bigwig'e döndü.

"Bu kuşlardan korkmuyor musun?" O sordu.

"Özellikle değil," diye yanıtladı Bigwig.

Chervil, "Bazen farelere ve tavşan yavrularına da saldırırlar" dedi. "Orada beslenerek risk alıyordun. Neden bu kadar dikkatsizdin?"

Cevap olarak, Bigwig oturdu ve Chervil'e onu devirecek kadar sert bir manşet verdi.

"Bu yüzden" dedi.

Chervil somurtkan bir havayla kalktı. "Tamam, yani benden daha ağırsın," dedi. "Ama öğrenmelisin Thlayli, bir Efrafan subayı olmanın ağırlığının ötesinde bir şey var. Ve bu, o kuşların tehlikeli olabileceği gerçeğini değiştirmez. Her neyse, onlar için mevsim değil ve bu garip, çünkü bir başlangıç. Raporlanması gerekecek."

"Her neyse için?"

"Çünkü olağandışı. Olağandışı her şeyin rapor edilmesi gerekiyor. Biz bildirmezsek ve başka biri yaparsa, güzel aptallar, gördüğümüzü söylemek zorunda olduğumuzda bakarız. Görmedik diyemeyiz - birkaçı. Mark onu gördü. Aslında, şimdi gidip rapor edeceğim. Silflay neredeyse bitti, bu yüzden zamanında geri dönmezsem, sen ve Avens Mark'ı yeraltında görseniz iyi olur."

Chervil onu terk eder etmez, Bigwig Hyzenthlay'i aramaya gitti. Onu Thethuthinnang ile oyukta buldu. Mark'ın çoğu, Chervil'in dediği gibi, hâlâ

uzakta olan gök gürültüsünden gereğinden fazla etkilenmiş görünmüyordu. Ancak ikisi de sakin ve gergindiler. Bigwig onlara Kehaar'la ne ayarladığını anlattı.

"Ama bu kuş gerçekten nöbetçilere saldıracak mı?" Thethuthinnang'a sordu. "Hiç böyle bir şey duymadım."

"Olacak, sana söz veriyorum. Bu akşam silflay başlar başlamaz işleri topla. Blackavar'la dışarı çıktığımda nöbetçiler siper için koşacaklar."

"Peki hangi yöne koşuyoruz?" Thethuthinnang'a sordu.

Kocaman, onları dört yüz metre kadar uzaktaki setteki uzaktaki kemeri görebilmeleri için tarlaya çıkardı.

Thethuthinnang, "Campion ile tanışmak zorundayız," dedi. "Bunu biliyorsun?"

"Blackavar'ı durdurmakta güçlük çektiğine inanıyorum," diye yanıtladı Bigwig. "Eminim o benim ve kuş için yeterince iyi olmayacaktır. Bak, Avens nöbetçileri getiriyor - gitmemiz gerekiyor. Şimdi, merak etme. Haplarını çiğne ve biraz uyu. Uyuyamıyorsanız, pençelerinizi keskinleştirin: Onlara ihtiyacınız olabilir."

Mark yeraltına indi ve Blackavar eskort tarafından götürüldü. Bigwig yuvasına döndü ve yaklaşan akşamı aklından çıkarmaya çalıştı. Bir süre sonra günü yalnız geçirme fikrinden vazgeçti. Alt yuvalarda bir tur attı, bir taş oyununa katıldı, iki hikaye duydu ve bir tanesini kendi kendine anlattı, hendekte hraka'yı geçti ve sonra bir dürtüyle Chervil'e gitti ve başka bir Mark'ı ziyaret etmek için onayını aldı. Crixa'da gezindi, kendini Sol Kanat İşareti ile ni-Frith silflay'in ortasında buldu ve onlarla birlikte yeraltına gitti. Subayları tek bir büyük yuvayı paylaştı ve burada bazı deneyimli gazilerle tanıştı ve Geniş Devriyeler ve diğer istismarlarla ilgili hikayelerini ilgiyle dinledi. Öğleden sonra, Near Hind'e rahatlamış ve kendinden emin bir şekilde geri döndü ve nöbetçilerden biri onu silflay için uyandırana kadar uyudu.

Koşuya çıktı. Blackavar çoktan girintisine yığılmıştı. Chervil'in yanına çömelmiş olan Bigwig, Mark'ın dışarı çıkışını izledi. Hyzenthlay ve Thethuthinnang ona bakmadan yanından geçtiler. Gergin ama kararlı görünüyorlardı. Chervil son tavşanı takip etti.

Bigwig, Chervil'in delikten uzaklaşmak için zamanı olduğundan emin olana kadar bekledi. Ardından, Blackavar'ın oturduğu yere son bir kez hızlıca baktıktan sonra kendisi dışarı çıktı. Parlak gün batımı gözlerini kamaştırdı ve arka ayakları üzerinde doğruldu, gözleri ışığa alıştıkça gözlerini kırpıştırıp

yüzünün bir tarafındaki kürkü taradı. Birkaç dakika sonra Kehaar'ın tarlada uçarak geldiğini gördü.

"Öyleyse bu kadar" dedi kendi kendine. "İşte başlıyoruz."

O sırada arkasından bir tavşan konuştu.

"Thlayli, seninle birkaç kelime konuşmak istiyorum. Çalıların altına gel, olur mu?"

Bigwig ön patilerinin üzerine düştü ve etrafına bakındı.

General Woundwort'du.

37. Gök Gürültüsü Yükseliyor

Ateşten saklanıyorsun, ama sigara içmeye ne dersin?

Joel Chandler Harris, Remus Amca'nın Atasözleri

Bigwig'in ilk dürtüsü, Woundwort'la olay yerinde savaşmaktı. Bunun boşuna olacağını ve sadece tüm yeri kulağına götürmekten başka bir işe yaramadığını hemen anladı. İtaat etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Woundwort'u çalılıklardan geçerek dizgin yolunun gölgesine kadar takip etti. Gün batımına rağmen akşam bulutlarla ağır görünüyordu ve ağaçların arasında boğucu ve griydi. Gök gürültüsü yükseliyordu. Woundwort'a baktı ve bekledi.

"Bu öğleden sonra Near Hind yuvalarından çıktınız mı?" Woundwort'a başladı.

"Evet, efendim," diye yanıtladı Bigwig. Hâlâ Woundwort'a "efendim" diye hitap etmekten hoşlanmıyordu ama bir Efrafan subayı olması gerektiği için başka türlüsü pek de iyi değildi. Ancak Chervil'in kendisine izin verdiğini de eklemedi. Henüz hiçbir şeyle suçlanmamıştı.

"Nereye gittin?"

Bigwig sıkıntısını yuttu. Şüphesiz Woundwort nerede olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Sol Kanat İşaretine gittim efendim. Onların yuvalarındaydım."

"Neden gittin?"

"Zaman geçirmek ve memurları dinleyerek bir şeyler öğrenmek için."

"Başka bir yere gittin mi?"

"Hayır efendim."

"Sol Kanat Owsla'larından biriyle tanıştın - Groundsel adında bir tavşan."

"Muhtemelen. Tüm isimlerini öğrenmedim."

"O tavşanı daha önce gördün mü?"

"Hayır efendim. Nasıl yapabilirim?"

Bir duraklama oldu.

"Bunun neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim, efendim?" dedi Bigwig.

Woundwort, "Soruları ben soracağım," dedi. "Groundsel seni daha önce görmüştü. Seni kafandaki kürkten tanıyordu. Seni nerede gördüğünü sanıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Hiç bir tilkiden kaçtın mı?"

"Evet efendim, birkaç gün önce ben buraya gelirken."

"Onu başka tavşanlara götürdün ve birini öldürdü. Bu doğru mu?"

"Bunu onlara yönlendirmek niyetinde değildim. Orada olduklarını bilmiyordum."

"Bize bu konuda hiçbir şey söylemedin mi?"

"Hiç aklıma gelmedi. Bir tilkiden kaçmanın yanlış bir tarafı yok."

"Bir Efrafan subayının ölümüne sebep oldun."

"Tamamen tesadüfen. Ve ben orada olmasam bile tilki onu yine de yakalayabilirdi."

"Olmaz," dedi Woundwort. "Ebegümeci, bir tilkiyle karşılaşacak tavşan değildi. Tilkiler, işini bilen tavşanlar için tehlikeli değildir."

"Tilki onu kaptığı için üzgünüm efendim. Çok kötü bir şanstı."

Woundwort iri, solgun gözleriyle ona baktı.

"Sonra bir soru daha, Thlayli. O devriye bir grup yabancı tavşanın izindeydi. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Ben de o sıralarda izlerini gördüm. Size bundan fazlasını söyleyemem."

"Onlarla birlikte değil miydin?"

"Onların yanında olsaydım efendim, Efrafa'ya gelir miydim?"

"Sana soruları soracağımı söylemiştim. Nereye gitmiş olabileceklerini bana söyleyemez misin?"

"Korkarım yapamam efendim."

Woundwort bakmayı bıraktı ve bir süre sessizce oturdu. Bigwig, General'in ondan bu kadar olup olmadığını ve şimdi gidip gidemeyeceğini sormasını beklediğini hissetti. Kendisi de sessiz kalmaya karar verdi.

"Şimdi başka bir şey daha var," dedi Woundwort sonunda. "Bu sabah tarladaki bu beyaz kuş hakkında. Bu kuşlardan korkmuyor musun?"

"Hayır efendim. Bir tavşanı incittiğini hiç duymadım."

"Ama geniş deneyimine rağmen onlar Thlayli ile tanınırlar. Her neyse, neden ona yaklaştın?"

Bigwig çabucak düşündü. "Doğruyu söylemek gerekirse, efendim, sanırım Kaptan Chervil üzerinde bir etki bırakmaya çalışıyor olabilirim."

"Eh, daha kötü bir sebebin olabilir. Ama birini etkilemek istiyorsan, benimle başlasan iyi olur. Yarından sonraki gün kendim bir Geniş Devriyeye çıkıyorum. Demir yolu geçecek ve deneyecek. o tavşanların izlerini toplamak için - gidip ona karışmasaydın Mallow'un bulacağı tavşanlar. O yüzden gelip bize ne kadar iyi olduğunu göstersen iyi olur."

"Pekala efendim, memnuniyetle karşılarım."

Bir sessizlik daha oldu. Bu sefer Bigwig gitmeye karar verdi. Öyle yaptı ve hemen yeni bir soru onu yarı yolda bıraktı.

"Hyzenthlay ile birlikteyken, sana neden Yakın Arka İşaret'e konduğunu söyledi mi?"

"Evet efendim."

"Sorun orada olduğundan hiç emin değilim, Thlayli. Gözünü üzerinde tut. Seninle konuşursa, çok daha iyi. Belki bunlar düzeliyor ve belki de değil. bilmek."

"Pekala, efendim," dedi Bigwig.

"Hepsi bu," dedi Woundwort. "Artık Mark'ına dönsen iyi olur."

Bigwig sahaya girdi. Silflay neredeyse bitmişti, güneş batmıştı ve karanlık büyüyordu. Ağır bulutlar arka ışığı kararttı. Kehaar ortalıkta görünmüyordu. Nöbetçiler geldi ve Mark yeraltına inmeye başladı. Çimlerde tek başına oturarak son tavşanın da kaybolmasını bekledi. Hala Kehaar'dan bir iz yoktu. Yavaşça deliğe atladı. İçeri girerken, Blackavar'ın indirilirken kaçmaya çalışmadığından emin olmak için ağzını kapatan polis eskortlarından birine çarptı.

"Çekil yolumdan, seni küçük, hikaye taşıyan kan emici," dedi Bigwig. Yuvasına inerken omzunun üzerinden "Şimdi git ve bunu rapor et," diye ekledi.

* * *

Işık kalın gökyüzünden kaybolurken, Hazel bir kez daha demiryolu kemerinin altındaki sert, çıplak toprakta kaydı, kuzey tarafından dışarı çıktı ve dinlemek için oturdu. Birkaç dakika sonra Fiver ona katıldı ve sahaya, Efrafa'ya doğru biraz ilerlediler. Hava yakın ve ılıktı ve yağmur ve olgunlaşan arpa kokuyordu. Yakınlarda hiçbir ses yoktu, ama arkalarında ve altlarında, Test'in en yakın kıyısındaki su çayırından bir çift çulluğun tiz, aralıksız yaygarası belli belirsiz geliyordu. Kehaar setin tepesinden aşağı uçtu.

"Bu gece söylediğine emin misin?" Hazel'e üçüncü kez sordu.

"Ees kötü," dedi Kehaar. "Belki yakalarım. Meester Pigvig'i bitir.

Hazel cevap vermedi.

Fiver, "Söyleyemem," dedi. "Bulutlar ve gök gürültüsü. Tarlanın yukarısındaki orası bir nehrin dibi gibi. Orada her şey olabilir."

"Bigwig orada. Diyelim ki öldü? Diyelim ki onlara söyletmeye çalışıyorlar-"

"Hazel," dedi Fiver. "Hazel-rah, burada karanlıkta kalıp endişelenerek ona yardım etmeyeceksin. Büyük olasılıkla yanlış bir şey yok. Sadece bir nedenden dolayı sıkı oturmak zorunda kaldı. Her neyse, bu gece gelmeyecek - bu kesin - ve tavşanlarımız burada tehlikede. Kehaar yarın şafakta yukarı çıkıp bize başka bir mesaj getirebilir."

"Haklı olduğunu söylemeye cüret ediyorum," dedi Hazel, "ama gitmekten nefret ediyorum. Farzedelim ki gelecek. Silver onları geri alsın, ben burada kalırım."

"Bacağın iyi olsa bile kendi başına bir şey yapamazdın Hazel. Orada olmayan otu yemeye çalışıyorsun. Neden büyümesine bir şans vermiyorsun?"

Kemerin altına döndüler ve Silver onları karşılamak için çalıların arasından çıktığında, ısırgan otlarının arasında huzursuzca kıpırdanan diğer tavşanları duyabiliyorlardı.

Hazel, "Bu gece için vazgeçmemiz gerekecek Silver," dedi. "Hava tamamen kararmadan onları nehirden geri getirmeliyiz."

"Hazel-rah," dedi Pipkin, yanından geçerken, "her şey yoluna girecek, değil mi? Bigwig yarın gelecek, değil mi?"

"Elbette gelecek," dedi Hazel, "ve hepimiz ona yardım etmek için burada olacağız. Ve sana bir şey daha söyleyeceğim, Hlao-roo. Eğer yarın gelmezse, Efrafa'ya kendim gideceğim. "

"Seninle geleceğim Hazel-rah," dedi Pipkin.

* * *

Bigwig yuvasına çömeldi, Hyzenthlay'e bastırdı. Titriyordu, ama soğuktan değil: Mark'ın boğucu koşuları gök gürültüsüyle yoğundu; hava derin bir yaprak sürüklenmesi gibi geldi. Bigwig tamamen sinir yorgunluğuna yakındı. General Woundwort'tan ayrıldığından beri, komplocunun asırlık korkularının tümüne gitgide daha fazla karışmıştı. Woundwort ne kadar keşfetti? Açıkça, kendisine ulaşamayan hiçbir bilgi yoktu. Hazel ve diğerlerinin kuzeyden geldiklerini ve demir yolu geçtiklerini biliyordu. Tilkiyi biliyordu. Yılın bu zamanında çok uzakta olması gereken bir martının Efrafa'nın çevresinde dolandığını ve

kendisinin, Kocaman'ın kasten yanına yaklaştığını biliyordu. Bigwig'in Hyzenthlay ile arkadaş olduğunu biliyordu. Bütün bunları bir araya getirmek için son adımı atması ne kadar zaman alabilirdi? Belki de bunu çoktan yapmıştı ve onları kendi zamanında tutuklamayı bekliyordu?

Woundwort'un her avantajı vardı. Tüm yolların kavşağında güvenli bir şekilde oturdu, her birini açıkça görerek, o, Bigwig, ona bir düşman olarak yaklaşma çabalarında gülünç, çalılıkların arasından beceriksizce ve cahilce tırmanıyor, her hareketinde kendine ihanet ediyordu. Kehaar ile tekrar nasıl iletişime geçeceğini bilmiyordu. Bunu başarsa bile Hazel tavşanları ikinci kez getirebilecek miydi? Belki de devriye gezerken Campion tarafından fark edilmişlerdi? Blackavar'la konuşmak şüpheli olurdu. Kehaar'ın yanına gitmek şüpheli olurdu. Sırrı, durdurabileceğinden çok daha fazla delikten dışarı sızıyor, dökülüyordu.

Daha kötüsü gelecekti.

"Thlayli," diye fısıldadı Hyzenthlay, "sen, ben ve Thethuthinnang bu gece kaçabilir miyiz? Nöbetin başında nöbetçiyle savaşırsak, arkamızdan bir devriye başlamadan önce oradan uzaklaşabiliriz."

"Neden?" diye sordu Bigwig. "Bunu sormana ne sebep oldu?"

"Korkuyorum. Diğerine, anlayacağınız, silflay'den hemen önce söyledik. Kuş nöbetçilere saldırdığında kaçmaya hazırdılar ve sonra hiçbir şey olmadı. Hepsi planı biliyor - Nelthilta ve geri kalanı - ve Konseyin öğrenmesi uzun sürmez. Elbette onlara hayatlarının sessiz kalmaya bağlı olduğunu ve sizin tekrar deneyeceğinizi söyledik. Thethuthinnang şimdi onları izliyor: yapmaması için elinden geleni yapacağını söylüyor. uyumak. Ama Efrafa'da hiçbir sır saklanamaz. Frith onları elimizden geldiğince dikkatli seçtiğimizi bilmesine rağmen, casuslardan birinin casus olması bile mümkün. Yarın sabahtan önce hepimiz tutuklanabiliriz."

Bigwig net bir şekilde düşünmeye çalıştı. Birkaç kararlı, mantıklı hamleyle kesinlikle kurtulmayı başarabilirdi. Ama nöbetçi -eğer onu öldürmezse- hemen alarma geçecekti ve o karanlıkta nehre giden yolu bulacağından emin olamazdı. Yapmış olsa bile, takip onu tahta köprüden ve hazırlıksız, uyuyan arkadaşlarının ortasına kadar takip edebilirdi. Ve en iyi ihtimalle Efrafa'dan bir iki defa çıkmadan çıkabilirdi, çünkü siniri çökmüştü. Silver ve diğerleri onun neye katlanmak zorunda kaldığını bilemeyeceklerdi. Sadece kaçtığını biliyorlardı.

"Hayır, henüz pes etmemeliyiz," dedi elinden geldiğince nazikçe. "Seni bu kadar üzen gök gürültüsü ve bekleyiş. Dinle, sana söz veriyorum yarın bu saatlerde Efrafa'dan sonsuza kadar çıkmış olacaksın ve diğerleri de seninle. Şimdi git

biraz burada uyu ve sonra geri dön ve Thethuthinnang'a yardım et. O yüksek çıkışları ve sana söylediğim her şeyi düşünmeye devam et. Oraya gideceğiz - dertlerimiz daha uzun sürmeyecek."

Kocaman onun yanında uyuyakaldığında, bu sözü nasıl yerine getireceğini ve Konsey polisi tarafından uyandırılıp uyandırılmayacağını merak etti. "Öyleysek," diye düşündü, "beni paramparça edene kadar savaşırım. Beni Blackavar yapmazlar."

* * *

Uyandığında, oyukta yalnız olduğunu gördü. Bir an Hyzenthlay'in tutuklanıp tutuklanmadığını merak etti. Sonra Owslafa'nın o uyurken onu çıkaramayacağından emin oldu. Uyanmış ve onu rahatsız etmeden Thethuthinnang'a geri dönmüş olmalı.

Şafaktan biraz önceydi ama havadaki baskı azalmamıştı. Koşarak girişe gitti. Nöbetçi olan Moneywort, deliğin ağzından huzursuzca dışarıyı izliyordu, ama yaklaşırken döndü.

"Keşke yağmur yağsa, efendim" dedi. "Gök gürültüsü çimenleri ekşitmeye yetiyor ama akşamdan önce kırılması için pek umut yok, derdim."

Bigwig, "Mark'ın şafakta ve akşamdaki son günü için kötü şans," diye yanıtladı. "Git ve Kaptan Chervil'i uyandır. İşaret gelene kadar burada senin yerini alacağım."

Moneywort gittiğinde, Bigwig deliğin ağzına oturdu ve ağır havayı kokladı. Gökyüzü, ağaçların tepeleri kadar yakın görünüyordu, durgun bulutlarla kaplıydı ve sabah tarafında ürkütücü, kurnaz bir parıltıyla kızardı. Ne bir şaka, ne bir ardıç kuşu ötüyordu. Önündeki alan boş ve hareketsizdi. İçini kaçma arzusu kapladı. En kısa sürede kemere inebilirdi. Campion ve devriyesinin böyle havalarda dışarıda olmayacağı kesindi. Tarlalarda ve koruluklarda yukarı ve aşağı her canlı yaratık susturulmalı, sanki büyük, yumuşak bir pençenin altındaymış gibi bastırılmalıdır. Hiçbir şey hareket etmeyecekti, çünkü gün uygun değildi ve içgüdüler bulanıktı ve güvenilmezdi. Çömelme ve susma zamanıydı. Ama bir kaçak güvende olur. Gerçekten de, daha iyi bir şans için umut edemezdi.

"Ey yıldız kulakları olan Tanrım, bana bir işaret gönder!" dedi Bigwig.

Arkasından koşarken bir hareket duydu. Tutsağı yetiştiren Owslafa'ydı. Fırtınalı alacakaranlıkta, Blackavar her zamankinden daha hasta ve kederli görünüyordu.

Burnu kurumuştu ve gözlerinin beyazları görünüyordu. Bigwig tarlaya gitti, bir ağız dolusu yonca çekti ve geri getirdi.

"Neşelen," dedi Blackavar'a. "Biraz yonca al."

"Buna izin verilmiyor efendim," dedi eskortlardan biri.

"Oh, bırak onu Bartsia," dedi diğeri. "Görecek kimse yok. Böyle bir günde herkes için yeterince zor, tutsak şöyle dursun."

Blackavar yoncayı yedi ve Chervil Mark'ın gidişini izlemek için geldiğinde Bigwig her zamanki yerini aldı.

Tavşanlar yavaş ve tereddütlüydü ve Chervil'in kendisi de her zamanki canlı tavrına yetişemiyor gibiydi. Yanından geçerlerken söyleyecek çok az şeyi vardı. Thethuthinnang ve Hyzenthlay'in sessizce geçmesine izin verdi. Ancak Nelthilta kendi isteğiyle durdu ve küstahça ona baktı.

"Hava altında mı Kaptan?" "Artık hazırlanın. Yakında bir sürpriziniz olabilir, kim bilir?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Chervil sert bir şekilde yanıtladı.

"Kanatlar açıp uçabilir," dedi Nelthilta, "ve çok daha uzun bir süre önce de. Sırlar yeraltındaki köstebeklerden daha hızlı gider."

O sahaya diğer doları takip etti. Chervil bir an için onu geri arayacakmış gibi göründü.

"Acaba benim arka ayağıma bir bakabilir misin?" dedi Bigwig. "Sanırım içinde bir diken var."

"Haydi öyleyse," dedi Chervil, "dışarıda. Orayı daha iyi görebileceğimizden değil."

Ama yine de Nelthilta'nın söylediklerini düşündüğü için ya da başka bir nedenden dolayı, dikeni özellikle ayrıntılı bir şekilde aramadı - belki de öyleydi, çünkü orada diken yoktu.

"Ah, kafa karıştır!" dedi, yukarıya bakarak, "yine o cılız beyaz kuş var. Neden sürekli buraya geliyor?" "Seni neden endişelendiriyor?" diye sordu Bigwig. "Zarar vermiyor, sadece salyangoz aramak."

Chervil, Woundwort'tan alıntı yaparak, "Sıra dışı olan her şey olası bir tehlike kaynağıdır," diye yanıtladı. "Ve bugün ondan uzak duruyorsun, Thlayli, anlıyor musun? Bu bir emirdir."

"Ah, çok iyi," dedi Bigwig. "Ama kesinlikle onlardan nasıl kurtulacağını biliyorsun? Bütün tavşanların bunu bildiğini sanıyordum." "Saçmalama. Ön pençem kadar kalın bir gagaya sahip o büyüklükte bir kuşa saldırmayı önermiyor musun?"

"Hayır, hayır- bu annemin bana öğrettiği bir tür çekicilik olayı. Bilirsin, 'Uğur böceği, uğur böceği, uç git eve. Bu işe yarıyor ve bu da öyle - ya da annemle her zaman böyleydi."

"Uğur böceği olayı sadece tüm uğur böcekleri gövdenin tepesine kadar süründükleri ve sonra uçtukları için işe yarar."

"Pekala, tamam," dedi Bigwig, "kendi yöntemine göre hareket et. Ama sen kuşu sevmiyorsun ve ben de senin için ondan kurtulmayı teklif ettim. Eski sevgilimde bu tılsımlardan ve sözlerden çok vardı. warren. Keşke erkeklerden kurtulmak için bir tane olsaydı."

"Peki, çekicilik nedir?" dedi Chervil.

"Diyorsun,

"Ey uzaklara uç, çok beyaz büyük kuş,

Ve bu geceye kadar geri gelme.

"Tabii ki, çalı konuşmasını kullanmalısın. Lapine'i anlamalarını beklemenin faydası yok. Neyse hadi gidelim. İşe yaramazsa, daha da kötüsüyüz ve işe yararsa, İşaret bunu düşünecektir. kuşu uzaklaştıran sen miydin. nereye gitti? bu ışıkta neredeyse hiçbir şey göremiyorum. ah, işte, şu devedikenilerin arkasına bak. işte böyle koşuyorsun. şimdi bu tarafa atlamalısın, sonra diğer tarafa, bacaklarınızla kaşıyın - bu doğru, muhteşem- kulaklarınızı tıkayın ve sonra dümdüz devam edin - ah İşte geldik; şimdi o zaman:

"Ey uzaklara uç, çok beyaz büyük kuş,

Ve bu geceye kadar geri gelme.

"İşte burada, görüyorsun. İşe yaradı . Sanırım bu eski tekerlemeler ve büyülerin bazılarında bizim bildiğimizden daha fazlası var. Elbette, yine de uçup gidecekti. Ama gittiğini kabul etmelisin."

Chervil ekşi bir sesle, "Muhtemelen biz bu konuya geldiğimizde etrafta hoplayıp zıplıyorduk," dedi. "Tamamen çıldırmış gibi görünüyor olmalıyız. Mark ne düşünecek? Her neyse, şimdi buradayız, nöbetçileri de dolaşabiliriz."

Sakıncası yoksa durup besleyeceğim, dedi Bigwig. "Dün gece pek bir şey alamadım, biliyorsun."

* * *

Bigwig'in şansı tamamen tükenmedi. O sabahın ilerleyen saatlerinde, beklenmedik bir şekilde, Blackavar'la yalnız konuşma fırsatı buldu. Bunaltıcı yuvalardan geçmiş, her yerde hızlı nefesler ve ateşli nabızlar bulmuştu; ve Mark'ın günün bir kısmını yerin üstündeki çalılarda geçirmesi için Konsey'den izin istemesi için Chervil'e makul bir şekilde baskı yapıp yapamayacağını merak ediyordu. hraka geçme ihtiyacı hissetmek. Yerin altından hiçbir tavşan geçemez: ve, son seferin üzerinden çok geçmeden tuvalete gitme isteklerinin reddedilemeyeceklerini bilen okul çocukları gibi, Efrafan tavşanları da hendeğe süzülürdü. hava soluğu ve sahne değişikliği. Gerekenden daha sık gitmelerine izin verilmemesine rağmen, bazı Owsla'lar diğerlerinden daha kolaydı. Bigwig hendeğe açılan deliğe yaklaşırken, iki ya da üç genç domuzun koşuşturma içinde olduğunu gördü ve her zamanki gibi elinden geldiğince inandırıcı bir şekilde üzerine düşeni yapmaya karar verdi.

"Neden burada takılıyorsun?" O sordu.

"Tutuklunun eskortu delikte ve bizi geri çevirdiler, efendim" diye yanıtladı biri. "Şu an için kimseyi dışarı çıkarmıyorlar."

"Hraka'yı geçmemek için mi?" dedi Bigwig.

"Hayır efendim."

Öfkeli, Kocaman, deliğin ağzına doğru yol aldı. Burada Blackavar'ın eskortunu nöbetçiyle konuşurken buldu.

Bartsia, "Korkarım şu an dışarı çıkamazsınız efendim," dedi. "Tutuklu hendekte, ama çok uzun sürmeyecek."

"Ben de etmem," dedi Bigwig. "Yoldan çekil, olur mu?" Bartsia'yı bir kenara itti ve hendeğe atladı.

Gün daha da alçalmış ve bulutlu hale gelmişti. Blackavar biraz uzakta, sarkan bir inek maydanozu tüyünün altında çömelmişti. Sinekler kulaklarının üzerinde yürüyordu ama o onları fark etmemiş gibiydi. Bigwig hendek boyunca yürüdü ve onun yanına çömeldi.

"Blackavar, dinle," dedi çabucak. "Frith ve Kara Tavşan adına gerçek bu. Ben Efrafa'nın gizli düşmanıyım. Bunu senden ve Mark'ın birkaçından başka kimse bilmiyor. Bu gece onlarla birlikte kaçacağım ve gideceğim. seni de al. Henüz bir şey yapma. Zamanı geldiğinde sana söyleyeceğim. Sadece hazırlan ve hazırlan."

Bir cevap beklemeden, daha iyi bir yer bulmak istercesine uzaklaştı. Öyle olsa bile, Blackavar'dan önce deliğe geri dönmüştü, belli ki eskortun -açıkça acele etmeden- izin verdiği kadar dışarıda kalmaya niyetliydi.

"Efendim," dedi Bartsia, Bigwig içeri girerken, "bu üçüncü kez, efendim, yetkimi hiçe sayıyorsunuz. Belediye polisine bu şekilde davranılamaz. Korkarım bunu bildirmek zorunda kalacağım. Sayın."

Bigwig cevap vermedi ve koşuya geri döndü.

"Mümkünse biraz daha bekleyin," dedi dolarları verirken. "O zavallı adamın bugün tekrar çıkacağını sanmıyorum."

Gidip Hyzenthlay'i aramaya karar verdi ama ondan uzak durmanın akıllıca olacağına karar verdi. Ne yapacağını biliyordu ve birlikte ne kadar az görülürlerse o kadar iyiydi. Sıcaktan başı ağrıyordu ve tek istediği yalnız ve sessiz olmaktı. Yuvasına döndü ve uyudu.

38. Thunder Breaks

Neden, şimdi, rüzgar esiyor, dalgaları kabartıyor ve kabuğu yüzüyor!

Fırtına çıktı ve her şey tehlikede!

Shakespeare, Jül Sezar

Öğleden sonra geç saatlerde hava karanlıktı ve çok yakındı. Gerçek bir gün batımı olmayacağı açıktı. Nehir kıyısındaki yeşil patikada, Hazel, Efrafa'da neler olabileceğini hayal etmeye çalışırken kıpır kıpır kıpır kıpır oturdu.

"Tavşanlar beslenirken nöbetçilere saldırmanızı istediğini söyledi, değil mi" dedi Kehaar'a, "ve anneleri kargaşa içinde dışarı çıkaracağını mı?"

"Evet, dis de, 'appen' değil. Den'e de git de, bu gece yine gel."

"Bu yüzden yapmak için ne anlama geldiğini hala o. Sorudur, ne zaman olacak bunlar zaten karanlık oluyor? Beslememiz. Silver, ne düşünüyorsunuz?"

Silver, "Onları tanıyorsam, genellikle yaptıkları hiçbir şeyi değiştirmezler" dedi. "Ama zamanında yetişemezsek diye endişeleniyorsan neden şimdi gitmiyorsun?"

"Çünkü her zaman devriye gezerler. Orada ne kadar beklersek risk o kadar artar. Bir devriye Kocaman gelmeden önce bizi bulursa, mesele sadece kendimizi kaçmaktan ibaret olmayacak. Orada olduğumuzu anlayacaklar. bir amaç için ve alarmı verin ve bu, sahip olduğu tüm şansın sonu olacak."

"Dinle, Hazel-rah," dedi Blackberry. "Demir yola Bigwig ile aynı zamanda ve bir an önce varmamalıyız. Neden şimdi hepsini nehrin üzerinden geçirmiyorsunuz ve çalılıkların içinde, teknenin yanında beklemiyorsunuz? Kehaar nöbetçilere saldırdığında, yapabilir. geri uç ve bize söyle."

"Evet, bu kadar," diye yanıtladı Hazel. "Ama bize söylediğinde, hemen oraya gitmeliyiz. Bigwig'in Kehaar kadar bize de ihtiyacı olacak."

"Eh, sen kemerin kadar çizgi etmek mümkün olmayacaktır," Fiver Bacağına" dedi. Yapabileceğiniz en iyi şey Teknede almak ve geri gelmek zaman boyunca İpi kemirmiş yarısını sahip olmaktır .Gümüş dövüşe bakabilir, eğer olacaksa."

Hazal tereddüt etti. "Ama bazılarımız muhtemelen yaralanacak. Geride kalamam."

Blackberry, "Fiver haklı," dedi. " Teknede beklemen gerekecek Hazel. Efrafanlar tarafından alınmana terk edilmeni riske edemeyiz. Ayrıca ipin yarı yarıya kemirilmiş olması çok önemli - bu aklı başında birinin işi. çok erken kırılma yoksa hepimiz biteriz."

Hazel'ı ikna etmeleri biraz zaman aldı. Sonunda kabul ettiğinde, hala isteksizdi.

"Kocaman bu gece gelmezse," dedi, "gidip onu bulacağım, nerede olursa olsun. Frith ne olduğunu zaten biliyor."

Sol kıyıya doğru yola çıktıklarında, rüzgar, sazların arasında çok yapraklı bir hışırtıyla, düzensiz, ılık rüzgarlarla esmeye başladı. Bir gök gürültüsü duyulduğunda tahta köprüye henüz ulaşmışlardı. Yoğun, tuhaf ışıkta bitkiler ve yapraklar büyümüş ve nehrin ötesindeki tarlalar çok yakın görünüyordu. Bunaltıcı bir durgunluk vardı.

"Biliyorsun Hazel-rah," dedi Bluebell, "bu gerçekten de şimdiye kadar bir geyik aramaya çıktığım en komik akşam."

Silver, "Yakında çok daha komik olacak," dedi. "Yıldırım ve sağanak yağmur olacak. Tanrı aşkına, hepiniz paniğe kapılmayın, yoksa bir daha asla korucularımızı göremeyeceğiz. Sanırım bu zor bir iş olacak," diye ekledi sessizce. Hazel. "Ben pek sevmiyorum."

* * *

Bigwig isminin acilen tekrarlandığını duymak için uyandı.

"Thlayli! Thlayli! Uyan! Thlayli !"

Hyzenthlay'di.

"Nedir?" dedi. "Sorun ne?"

"Nelthilta tutuklandı."

Bigwig ayağa fırladı.

"Ne kadar zaman önce? Nasıl oldu?"

"Az önce. Moneywort bizim yuvamıza geldi ve ona hemen Kaptan Chervil'e gelmesini söyledi. Koşmak için onları takip ettim. Chervil'in yuvasına vardığında, hemen dışarıda bekleyen iki Belediye polisi vardı ve içlerinden biri dedi ki: Chervil, "Pekala, olabildiğince çabuk, çok bekleme. Sonra onu hemen dışarı çıkardılar. Konseye gitmiş olmalılar. Ah, Thlayli, ne yapalım? Onlara her şeyi anlatacak... "

"Beni dinle," dedi Bigwig. "Kaybedecek bir an bile yok. Git, Thethuthinnang ve diğerlerini al ve onları bu yuvaya getir. Burada olmayacağım, ama ben dönene kadar sessizce beklemelisin. Uzun sürmeyecek. Çabuk! Her şey buna bağlı."

Bigwig karşı yönden yaklaşan başka bir tavşanı duyduğunda Hyzenthlay koşarken neredeyse ortadan kaybolmamıştı.

"Oradaki kim?" dedi hızla dönerek.

"Chervil," diye yanıtladı diğeri. "Uyandığına sevindim. Dinle Thlayli, çok fazla sorun olacak.

Nelthilta Konsey tarafından tutuklandı. Bu sabah Vervain'e verdiğim rapordan sonra öyle olacağından emindim. Bahsettiği şey her neyse, onu elinden alacaklar. Generalin neyin ne olduğunu öğrenir öğrenmez burada olacağını söylemeye cüret ediyorum. Şimdi buraya bak, bir an önce Konsey yuvasına gitmeliyim. Sen ve Avens burada kalıp nöbetçileri derhal göreve getireceksiniz. Silflay olmayacak ve kimse ne sebeple olursa olsun dışarı çıkmayacak. Tüm delikler çift korumalı olmalıdır. Şimdi, bu emirleri anlıyorsun, değil mi?"

"Avens'a söyledin mi?"

"Avens'i aramaya zamanım yok; o yuvasında değil. Git ve nöbetçileri kendin uyar. Avens'i bulması için birini ve Bartsia'ya Blackavar'ın bu akşam aranmayacağını söylemesi için birini gönder. delikler -ve hraka delikleri de- sahip olduğunuz her nöbetçiyle. Bildiğim kadarıyla, firar etmek için bir plan olabilir. Nelthilta'yı elimizden geldiğince sessizce tutukladık, ama Mark mutlaka fark edecek ne oldu. Gerekirse sertleşeceksin, anlıyor musun? Şimdi gidiyorum."

"Doğru," dedi Bigwig. "Hemen meşgul olacağım."

Chervil'i yarışın zirvesine kadar takip etti. Delikteki nöbetçi Mercanköşk'tü. Chervil'in geçmesine izin verecek kadar net dururken, Bigwig arkasından geldi ve bulutlu havaya baktı.

"Chervil sana söyledi mi?" dedi. "Silflay, hava nedeniyle bu gece erkenci. Bize bir an önce başlamamız emredildi."

Marjoram'ın cevabını bekledi. Chervil ona kimsenin dışarı çıkmayacağını söylemiş olsaydı, onunla savaşmak gerekecekti. Ama bir an sonra Mercanköşk, "Hâlâ gök gürültüsü duydunuz mu?" dedi.

"Hemen devam et, dedim," diye yanıtladı Bigwig. "Aşağı inip Blackavar'ı ve eskortu yukarı kaldırın ve siz de hızlı olun. Fırtına başlamadan önce besleneceklerse İşaret'i hemen oradan çıkarmamız gerekecek."

Mercanköşk gitti ve Bigwig aceleyle kendi yuvasına döndü. Hyzenthlay hiç zaman kaybetmemişti. Üç ya da dört hayvan, yuvanın içine tıkıştırılmıştı ve yakınlarda, yan koşuda, Thethuthinnang birkaç tane daha ile çömelmişti. Hepsi susmuş ve korkmuşlardı ve bir iki tanesi dehşetin şaşkınlığına çok yakındı.

Bigwig, "Gitme zamanı değil," dedi. "Hayatlarınız, dediğimi yapmanıza bağlı. Dinleyin, şimdi. Blackavar ve polis korumaları doğrudan ayağa kalkacaklar. Mercanköşk muhtemelen onların arkasından gelecek ve onu konuşturmak için bir bahane bulmalısınız. Kısa süre sonra, kavga sesleri duyacaksınız. , çünkü polislere saldıracağım. Bunu duyduğunda, olabildiğince çabuk gel ve beni sahaya kadar takip et. Hiçbir şey için durma."

Konuşmayı bitirdiğinde, Blackavar'ın ve muhafızların yaklaştığının belirgin sesini duydu. Blackavar'ın yorgun, sürüklenen yürüyüşü başka hiçbir tavşanınkine benzemiyordu. Do'ların yanıt vermesini beklemeden, Bigwig koşunun ağzına döndü. Bartsia önde gelen üç tavşan tek sıra halinde geldi.

"Korkarım seni buraya boşuna getirdim," dedi Bigwig. "Az önce bana bu akşam için Silflay'in iptal edildiği söylendi. Dışarıya bir bak, nedenini anlayacaksın."

Bartsia delikten dışarı bakmaya giderken, Bigwig onunla Blackavar'ın arasına hızla girdi.

"Eh, kesinlikle çok fırtınalı görünüyor," dedi Bartsia, "ama düşünmemeliydim-"

" Şimdi , Karavavar!" diye bağırdı Bigwig ve Bartsia'nın üzerine arkadan atladı.

Bartsia, üstünde Bigwig ile delikten dışarı düştü. Owslafa'ya boşuna üye değildi ve iyi bir dövüşçü olarak kabul edildi. Yerde yuvarlanırlarken, başını çevirdi ve dişlerini Bigwig'in omzuna gömdü. Hemen kavramak ve ne pahasına olursa olsun tutmak için eğitilmişti. Geçmişte birçok kez bu ona iyi hizmet etmişti. Ama Kocaman gücünde ve cesaretinde bir tavşanla savaşırken bunun bir hata olduğu ortaya çıktı. En iyi şansı, uzak durmak ve pençelerini kullanmaktı. Bir köpek gibi tutuşunu korudu ve Kocaman hırlayarak iki arka bacağını da öne getirdi, ayaklarını Bartsia'nın yanına indirdi ve sonra omzunun ağrısını görmezden gelerek kendini yukarı doğru zorladı. Bartsia'nın kapalı dişlerinin etini parçalayarak çıktığını hissetti ve sonra çaresizce tekmeleyerek yere düşerken onun üzerinde duruyordu. Bigwig net bir şekilde sıçradı. Bartsia'nın kalçasının yaralandığı açıktı. Uğraştı ama ayağa kalkamadı.

"Seni öldürmediğim için kendini şanslı say," dedi Bigwig, kanlar içinde ve küfrederek.

Bartsia'nın ne yapacağını beklemeden tekrar deliğe atladı. Blackavar'ı diğer muhafızla boğuşurken buldu. Onların hemen ötesinde, Hyzenthlay arkasında Thethuthinnang ile koşarak geliyordu. Bigwig, gardiyana kafasının yanına muazzam bir kelepçe taktı, bu da onu koşu boyunca ve mahkumun girintisine fırlattı. Nefes nefese kendini kaldırdı ve hiçbir şey söylemeden Kocamandal'a baktı.

"Hareket etme," dedi Bigwig. "Bunu yaparsan daha kötüsü olur. Blackavar, iyi misin?"

"Evet, efendim," dedi Blackavar, "ama şimdi ne yapacağız?"

"Beni takip edin," dedi Bigwig, "hepiniz. Haydi!"

Tekrar çıkışa öncülük etti. Bartsia'dan hiçbir iz yoktu, ama diğerlerinin onu takip ettiğinden emin olmak için arkasına baktığında, diğer delikten dışarı bakan Avens'in şaşkın yüzünü bir an gördü.

"Kaptan Chervil seni istiyor!" diye seslendi ve sahaya fırladı.

O sabah Kehaar ile konuştuğu devedikeni kümesine ulaştığında, vadinin ötesinden uzun bir gök gürlemesi sesi geldi. Birkaç büyük, ılık yağmur damlası düşüyordu. Batı ufku boyunca, alttaki bulutlar, uzaktaki ağaçların keskin ve keskin bir şekilde durduğu tek bir mor kütle oluşturuyordu. Üst kenarlar, vahşi dağlardan oluşan uzak bir diyar olan ışığa yükseldi. Bakır renginde, ağırlıksız ve hareketsiz, donunki gibi camsı bir kırılganlığı akla getiriyorlardı. Elbette, gök gürültüsü onları tekrar vurduğunda titrer, titrer ve parçalanırlardı, ta ki buz sarkıtları kadar keskin sıcak parçalar harabelerden şimşek gibi düşene kadar. Koyu sarı ışıkta yarışan Bigwig, bir gerilim ve enerji çılgınlığı tarafından harekete geçirildi. Omzundaki yarayı hissetmiyordu. Fırtına kendisinindi. Fırtına Efrafa'yı yenecekti.

Büyük tarladaydı ve uzaktaki kemer görüntüsünü arıyordu ki yerde alarmın ilk gümbürtülerini hissetti. Kalktı ve etrafına baktı. Geride kalanlar görünmüyordu. Domuzlar -ne kadar çok olursa olsun- onun yanındaydı ama iki tarafa da dağılmıştı. Uçan tavşanlar birbirlerinden uzak durmaya meyillidir ve delikten çıktıklarında tavşanlar açılmıştır. Onunla demir yol arasında bir devriye olsaydı, birbirlerine yaklaşmadıkça kayıpsız geçemezlerdi. Gecikmeye rağmen onları toplamak zorunda kalacaktı. Sonra aklına başka bir düşünce geldi. Gözden

kaybolabilirlerse, yağmur ve sönen ışık takip etmeyi zorlaştıracağından takipçilerinin kafası karışabilirdi.

Yağmur şimdi daha hızlı yağıyordu ve rüzgar yükseliyordu. Akşam tarafında, tarla boyunca demir yola doğru bir çit uzanıyordu. Blackavar'ı yakınlarda gördü ve ona doğru koştu.

"Herkesin o çitin diğer tarafında olmasını istiyorum" dedi. "Bazılarını yakalayıp o tarafa getirebilir misin?"

Bigwig, Blackavar'ın kaçak oldukları dışında hiçbir şey bilmediğini hatırladı. Hazel ve nehir hakkında açıklama yapacak zaman yoktu.

"Doğrudan çitteki dişbudak ağacına git," dedi, "ve yolda alabileceğin her şeyi yap. Diğer tarafa geç, gelir gelmez orada olacağım."

O anda Hyzenthlay ve Thethuthinnang koşarak onlara doğru geldi, ardından iki ya da üç kişi daha geldi. Açıkça kafaları karışık ve kararsızlardı.

"Damgalama, Thlayli!" nefes nefese Thethuthinnang. "Geliyorlar!"

"O zaman koş," dedi Bigwig. "Hepiniz yanımda olun."

Umut etmeye cesaret ettiğinden daha iyi koşuculardı. Dişbudak ağacı için yaptıklarında, aralarına daha çok şey düştü ve ona, çok güçlü bir devriye olmadıkça, devriyeye denk olmaları gerektiği gibi geldi. Çitten geçtikten sonra güneye döndü ve yanında durarak onları yokuştan aşağı indirdi. Orada, önünde, aşırı büyümüş setteki kemer vardı. Ama Hazel orada olacak mıydı? Peki Kehaar neredeydi?

* * *

"Peki, bundan sonra ne olacaktı, Nelthilta?" diye sordu General Woundwort. "Bize her şeyi anlattığından emin ol, çünkü zaten çok şey biliyoruz. Onu rahat bırak Vervain," diye ekledi. "Onu kelepçelemeye devam edersen konuşamaz, seni aptal."

"Hyzenthlay-ah! ah!-" dedi büyük bir kuşun Owsla nöbetçilerine saldıracağını," dedi nefes nefese Nelthilta, "ve biz de kafa karışıklığı içinde kaçacaktık. Ve sonra-"

"Bir kuşun nöbetçilere saldıracağını mı söyledi ?" araya girdi Woundwort, şaşkın. "Doğru mu söylüyorsun? Ne tür bir kuş?"

"Bilmiyorum," diye soludu Nelthilta. "Yeni memur-kuşa söylediğini söyledi-"

" Bir kuş hakkında ne biliyorsun?" dedi Woundwort, Chervil'e dönerek.

"Bildirdim efendim," diye yanıtladı Chervil. "Unutmayacaksınız bayım, kuşu ihbar ettiğimi..."

Kalabalık Konsey yuvasının dışında bir sürtüşme oldu ve Avens onu iterek içeri girdi.

"Yeni memur, efendim!" O ağladı. "Gitti! Mark'ın bir kalabalığını da yanında götürüyor. Bartsia'nın üstüne atladı ve bacağını kırdı efendim! Blackavar da kesip kaçtı. Onları durdurma şansımız hiç olmadı. Allah bilir ona kaç kişi katıldı. Thlayli- Thlayli yapıyor!"

"Thlayli?" diye bağırdı. "Embleer Frith, onu yakaladığımda kör edeceğim! Chervil, Vervain, Avens-evet ve siz ikiniz de benimle gelin. Hangi yöne gitti?"

Avens, "Yokuş aşağı gidiyordu efendim," diye yanıtladı.

Woundwort, "Onu nasıl gördüysen öyle git," dedi.

Crixa'dan çıktıklarında, iki ya da üç Efrafan subayı, karanlık ışığı ve artan yağmuru görünce kontrol ettiler. Ama General'in görüntüsü daha da endişe vericiydi. Sadece kaçış alarmını çalmak için durarak, onun arkasından demir yola doğru yola çıktılar.

Çok geçmeden, yağmurun henüz temizlemediği kan izlerine rastladılar ve bunları savanın batısındaki çitteki dişbudak ağacına doğru takip ettiler.

* * *

Bigwig demiryolu kemerinin diğer tarafından çıktı, oturdu ve etrafına baktı. Ne Hazel'den ne de Kehaar'dan iz yoktu. Bartsia'ya saldırdığından beri ilk kez kendini belirsiz ve sıkıntılı hissetmeye başladı. Belki de Kehaar o sabah onun şifreli mesajını anlamamıştı? Yoksa Hazel ve diğerlerini bir felaket mi geride bırakmıştı? Eğer ölülerse - etrafa saçılmışlarsa - onunla karşılaşacak canlı kimse kalmamışsa? Devriyeler onları yakalayana kadar o ve arkadaşları tarlalarda dolaşacaktı.

"Hayır, o noktaya gelmeyecek," dedi Bigwig kendi kendine. "En kötü ihtimalle nehri geçip ormanlık alanda saklanmaya çalışabiliriz. Bu omzu karıştır!

Düşündüğümden daha fazla baş belası olacak. En azından onları tahta köprüye indirmeye çalışacağım. "Yakında yetişilmez, belki yağmur bizden sonra gelenlerin cesaretini kırar, ama bundan şüpheliyim."

Kemerin altında bekleyen kulübelere döndü. Çoğu şaşkın görünüyordu. Hyzenthlay, büyük bir kuş tarafından korunacaklarına ve yeni subayın takipten kaçmak için gizli bir numara yapacağına söz vermişti - General'i bile yenebilecek bir numara. Bu olaylar olmamıştı. Islanmışlardı. Yokuş yukarı taraftan kemerin içinden su akıntıları süzülüyordu ve çıplak toprak çamura dönüşmeye başlamıştı. Önlerinde, ısırganların arasından başka bir geniş ve boş tarlaya uzanan bir patikadan başka görülecek bir şey yoktu.

"Hadi," dedi Kocaman. "Şimdi uzak değil ve sonra hepimiz güvende olacağız. Bu taraftan."

Bütün tavşanlar aynı anda ona itaat ettiler. Kemerden ayrılıp yağmurun gücüyle karşılaştıklarında, Efrafan disiplini için söylenecek bir şey var, diye düşündü Kocaman acımasızca.

Tarlanın bir tarafında, karaağaçların yanında, tarım traktörleri, aşağıdaki su çayırına doğru geniş, düz bir patikayı yokuş aşağı dövdüler - üç gece önce Hazel'i tekneyle terk ettikten sonra koştuğu patikanın aynısı. Artık çamurlu bir hal alıyordu -tavşanlara gitmek hiç hoş değil- ama en azından doğrudan nehre gidiyordu ve Kehaar'ın ortaya çıkması durumunda onları görebileceği kadar açıktı.

Bir tavşan onu yakaladığında bir kez daha koşmaya başlamıştı.

"Dur, Thlayli! Burada ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?"

Bigwig, Campion'un ortaya çıkmasını yarı yarıya bekliyordu ve gerekirse onu öldürmeye karar vermişti. Ama şimdi onu gerçekten yanında, fırtınayı ve çamuru hiçe sayarak, dört kişiden fazla olmayan devriyesini çaresiz bir kaçak sürüsünün içine doğru yürütürken kendine hakim olduğunu gördüğüne göre, sadece ne kadar acınası olduğunu hissedebiliyordu. ikisinin düşman olması ve Campion'u Efrafa'dan yanında götürmeyi ne kadar çok isterdi.

"Git başımdan" dedi. "Bizi durdurmaya çalışma Campion. Seni incitmek istemiyorum."

Diğer tarafına baktı. "Blackavar, yaklaşmaya başla. Eğer başıboş kalanlar varsa, devriye onların üzerine atlar."

"Artık pes etsen iyi olur," dedi Campion, onun yanında koşmaya devam ederek. "Nereye gidersen git gözümün önünden ayırmayacağım. Yolda bir kaçış devriyesi var-işaretini duydum. Buraya geldiklerinde hiç şansın olmayacak. Şimdi fena kanıyorsun."

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı Bigwig, ona vurarak. "Benden önce sen de kanayacaksın."

"Onunla dövüşebilir miyim, efendim?" dedi Karavar. "Beni ikinci kez yenemez."

"Hayır," diye yanıtladı Bigwig, "sadece bizi oyalamaya çalışıyor. Koşmaya devam et."

"Thlayli!" Thethuthinnang aniden arkasından bağırdı. "General! General! Ah, ne yapalım?"

Bigwig arkasına baktı. Gerçekten de en cesur yüreklere korku salmak için bir manzaraydı. Woundwort, yandaşlarının önünden kemerden geçmişti ve öfkeyle hırlayarak tek başına onlara doğru koşuyordu. Arkasından devriye geldi. Bigwig bir bakışta Chervil, Avens ve Groundsel'i tanıdı. Aralarında, Konsey polisinin başı olan Vervain olduğunu tahmin ettiği ağır, vahşi görünümlü bir tavşan da dahil olmak üzere birkaç kişi daha vardı. Hemen ve tek başına kaçarsa, muhtemelen geldiği gibi gitmesine izin vereceklerini ve ondan bu kadar kolay kurtulduklarına sevineceklerini düşündü. Elbette alternatif öldürülmekti. O anda Blackavar konuştu.

"Önemli değil efendim" dedi. "Elinden gelenin en iyisini yaptın ve neredeyse düşüyordu. Bitirmeden bir veya iki tanesini öldürebiliriz bile. Bunlardan bazıları, işe koyulduğunda iyi savaşabilir."

Bigwig burnunu çabucak Blackavar'ın sakatlanmış kulağına sürttü ve Woundwort onlara yaklaşırken arkalarına yaslandı.

"Seni pis küçük canavar," dedi Woundwort. "Belediye polislerinden birine saldırdığını ve bacağını kırdığını duydum. Seninle burada anlaşacağız. Seni Efrafa'ya geri götürmeye gerek yok."

"Seni çatlak beyinli köle sürücüsü," diye yanıtladı Bigwig. "Denediğini görmek isterim."

"Pekala," dedi Woundwort, "bu kadar yeter. Elimizde kim var? Vervain, Campion, indirin onu. Geri kalanınız, bunları warren'a geri götürmeye başlayın. Tutukluyu bana bırakabilirsiniz."

"Frith seni görüyor!" diye bağırdı Bigwig. "Tavşan olarak adlandırılmaya uygun değilsin! Frith seni ve kabadayılarla dolu Owsla'nı patlatsın!"

O anda, gökyüzünün uzunluğu boyunca göz kamaştırıcı bir şimşek pençesi geçti. Çit ve uzaktaki ağaçlar, parlamanın parlaklığında öne fırlıyor gibiydi. Hemen ardından gök gürledi: yüksek, yırtıcı bir ses, sanki çok büyük bir şey yakınlarda parçalara ayrılıyormuş gibi derinleşiyor ve muazzam çözülme darbelerine dönüşüyordu. Sonra yağmur şelale gibi yağdı. Birkaç saniye içinde zemin suyla kaplandı ve üzerinde, birkaç santim yüksekliğinde, sayısız dakika sıçramalarından oluşan bir sis yükseldi. Şokla sersemlemiş, hareket bile edemeyen sırılsıklam tavşanlar hareketsizce çömeldiler, yağmur yüzünden neredeyse yere çakılı kaldılar.

Bigwig'in zihninde küçük bir ses konuştu.

"Fırtınan, Thlayli-rah. Kullan onu."

Nefes nefese doğruldu ve Blackavar'ı ayağıyla itti.

"Haydi," dedi, "Hyzenthlay'i yakalayın. Gidiyoruz."

Yağmuru gözlerinden kaçırmaya çalışarak başını salladı. O zaman artık önünde çömelmiş olan Blackavar değil, çamura ve yağmura bulanmış, büyük pençeleriyle alüvyonda parıldayan ve tırmalayan Woundwort idi.

"Seni kendim öldürürüm," dedi Woundwort.

Uzun ön dişleri bir farenin dişleri gibi açıktı. Korkmuş, Bigwig onu yakından izledi. Woundwort'un ağırlığının tüm avantajıyla atlayıp onunla yakınlaşmaya çalışacağını biliyordu. Ondan kaçınmaya çalışmalı ve pençelerine güvenmeli. Yerini huzursuzca kaydırdı ve çamurda kaydığını hissetti. Woundwort neden atlamadı? Sonra Woundwort'un artık kendisine bakmadığını, başının üstünden ötesinde, kendisinin göremediği bir şeye baktığını fark etti. Aniden, Woundwort geriye sıçradı ve aynı anda, yağmurun her tarafı saran sesinin arasından boğuk bir gürültü koptu.

"Yark! Yark! Yark!"

Büyük beyaz bir şey, elinden geldiğince sinmiş ve başını koruyan Woundwort'a çarpıyordu. Sonra gitti, yukarı doğru yelken açtı ve yağmurda döndü.

"Meester Pigvig, tavşanlar geliyor!"

Görülecek yerler ve duygular, Bigwig'in içinde bir rüyadaymış gibi dönüp duruyordu. Olan şeyler artık kendi sersemlemiş duyuları dışında hiçbir şeyle bağlantılı görünmüyordu. Vervain'e saldırmak için tekrar dalışa geçerken Kehaar'ın çığlık attığını duydu. Omzundaki açık yarığa dökülen yağmurun soğukluğunu hissetti. Yağmur perdesinin arasından, subaylarının arasından sıyrılan ve onları tarlanın kenarındaki hendeğe geri çağıran Woundwort'u gördü. Blackavar'ın Campion'a saldırdığını ve Campion'un kaçmak için döndüğünü gördü. Sonra yanındaki biri, "Merhaba, Kocamandal. Kocamandal! Kocaman! Ne yapmamızı istiyorsun?" diyordu. Silver'dı.

"Hazel nerede?" dedi.

"Teknede bekliyorum. Yaralısın diyorum! Ne-"

Bigwig, "Öyleyse şunları oraya götürün," dedi.

Hepsi kafa karışıklığıydı. Birer birer, tamamen şaşkın ve hareket etmekte ya da kendilerine söylenenleri anlamakta güçlük çeken dolar, ayağa kalkıp sahada tökezleyerek ilerlemeye zorlandı. Yağmurda başka tavşanlar da ortaya çıkmaya başladı: Meşe palamudu, açıkça korkmuş ama koşmamaya kararlı; Karahindiba Pipkin'i teşvik ediyor; Speedwell ve Hawkbit, yer sisinin üzerinde görünen tek yaratık olan Kehaar'a doğru ilerliyor. Bigwig ve Silver, ellerinden geldiğince onları bir araya getirdiler ve onları ortadan kaldırmaya yardım etmeleri gerektiğini anlamalarını sağladı.

Silver, "Blackberry'ye geri dönün, Blackberry'ye geri dönün," diye tekrarlayıp duruyordu. Bigwig'e "Geri dönüş yolunu işaretlemek için tavşanlarımızdan üçünü farklı yerlerde bıraktım" dedi. "Önce Blackberry, sonra Bluebell, sonra Fiver - nehre oldukça yakın."

"Ve bir de Blackberry var," dedi Bigwig.

Blackberry titreyerek, "Öyleyse sen yaptın Kocaman," dedi. "Çok mu kötüydü? Tanrım, omzun-"

Bigwig, "Henüz bitmedi," dedi. "Herkes seni geçti mi?"

"Sen sonuncusun," dedi Blackberry. "Gidebilir miyiz? Bu fırtına beni korkutuyor!"

Kehaar yanlarına indi.

"Meester Pigvig," dedi, "Uçuyorum, lanet tavşanlar yapıyor, ama koşmayın, hendeğe girin. Onları dere'de yakalayamıyorum. Dey hep yanınızda geliyor."

Bigwig, "Asla pes etmeyecekler" dedi. "Seni uyarıyorum Silver, işimiz bitmeden bize gelecekler. Çayırda kalın bir örtü var - bunu kullanacaklar. Palamut, geri gel, o hendekten uzak dur!"

"Bluebell'e geri dön! Bluebell'e geri dön!" Gümüş bir yandan diğer yana koşarak tekrarladı.

Bluebell'i tarlanın dibindeki çitin yanında buldular. Beyaz gözlüydü ve kaçmaya hazırdı.

"Gümüş," dedi, "bir grup tavşanın -yabancıların, Efrafans, sanırım- oradaki hendekten çıkıp su çayırına doğru kaydığını gördüm. Şimdi arkamızdalar. İçlerinden biri en büyüğüydü. Şimdiye kadar gördüğüm tavşan."

"O zaman burada kalma," dedi Silver. "İşte Speedwell gidiyor. O da kim? Palamut ve iki onunla yapıyor. Herkes bu kadar. Hadi, olabildiğince çabuk."

Artık nehre sadece kısa bir mesafe vardı, ancak sırılsıklam sazlıkların, çalıların, sazların ve derin su birikintilerinin arasında yönlerini söylemeyi neredeyse imkansız buldular. Her an saldırıya uğramayı umarak, çalılıkların arasında yalpaladılar ve debelendiler, burada bir geyik buldular ve kendi tavşanlarından birini zorladılar. Kehaar olmasaydı, kesinlikle birbirleriyle tüm temaslarını kaybederlerdi ve belki de nehre asla ulaşamazlardı. Martı, kıyıya giden doğrudan hat boyunca ileri geri uçmaya devam etti, sadece arada bir Büyükwig'i yanlış yöne gittiğini fark ettiği başıboş dolaşan bir geyiğe yönlendirmek için indi.

Thethuthinnang'ın yarı yassı bir ısırgan otu kümesiyle onlara yetişmesini beklerlerken, "Kehaar," dedi Bigwig, "gidip Efrafanlar'ı görebilecek misin bir bakar mısın? Çok uzakta olamazlar. Ama neden Bize saldırmadılar mı? Hepimiz o kadar dağınıkız ki, bize kolayca çok fazla zarar verebilirler. Acaba ne yapıyorlar?"

Kehaar çok kısa sürede geri döndü.

"Dey, buzdolabında saklanıyor," dedi, "hepsi baskı altında. Aşağı iniyorum, benimle dövüşmek için uğraşıyorum."

"O mu?" dedi Bigwig. "Vahşinin cesareti var, ona bunu vereceğim."

"Dere nehri geçmelisin ya da pank boyunca gitmelisin.

Fiver çalıların arasından koşarak geldi.

"Onlardan bazılarını tekneye bindirmeyi başardık, Kocakanat," dedi, "ama çoğu bana güvenmeyecek. Sadece nerede olduğunu sorup duruyorlar ."

Bigwig arkasından koştu ve bankanın yanındaki yeşil yola çıktı. Nehrin tüm yüzeyi yağmurda göz kırpıyor ve sallanıyordu. Seviye henüz çok yükselmiş gibi görünmüyordu. Tekne tam hatırladığı gibiydi - bir ucu kıyıya karşı, diğeri derenin biraz dışında. Hazel, yakın uçtaki yükseltilmiş kısımda çömelmişti, kulakları başının iki yanında sarkmıştı ve yassı kürkü yağmurdan tamamen kararmıştı. Gergin ipi dişlerinin arasında tutuyordu. Palamut, Hyzenthlay ve iki kişi daha onun yanında ormanda çömelmişlerdi, ama diğerleri kıyı boyunca oraya buraya yığılmıştı. Blackberry, onları tekneye binmeye ikna etmeye çalışıyordu ama başarısız oldu.

"Hazel ipi bırakmaktan korkuyor," dedi Bigwig'e. "Görünüşe göre şimdiden çok ince ısırmış. Bütün bunlar senin onların subayı olduğunu söyleyecek."

Bigwig Thethuthinnang'a döndü.

"Şimdi sihir numarası bu," dedi. "Onları şuraya, Hyzenthlay'in oturduğu yere götürün, görüyor musunuz? Hepsini - çabuk."

O cevap veremeden, başka bir geyik korku dolu bir çığlık attı. Biraz aşağıda, Campion ve devriyesi çalıların arasından çıkmış ve patikadan yukarı çıkıyorlardı. Karşı yönden Vervain, Chervil ve Groundsel yaklaşıyorlardı. Geyik döndü ve hemen arkasındaki çalılıklara doğru fırladı. Tam ona ulaştığında, Woundwort'un kendisi de önüne çıktı, doğruldu ve yüzüne büyük, tırmıklayıcı bir darbe indirdi. Geyik bir kez daha döndü ve körü körüne patika boyunca tekneye koştu.

Bigwig, Kehaar'ın sahada kendisine saldırdığı andan itibaren, Woundwort'un sadece subayları üzerinde kontrolü elinde tutmakla kalmayıp, aslında bir plan yapıp uygulamaya koyduğunu fark etti. Fırtına ve zor gidiş, kaçakları üzmüş ve örgütlenmelerini bozmuştu. Öte yandan Woundwort, tavşanlarını hendeğe götürmüş ve daha sonra Kehaar'ın daha fazla saldırısına maruz kalmadan onları

su çayırına indirmek için kullanmıştı. Oraya vardığında, doğruca bildiği belli olan tahta köprüye gitmiş ve siper altına pusu kurmuş olmalıydı. Ancak kaçakların bir nedenden dolayı köprüye ulaşmadığını anlayınca, hemen Campion'u çalılıkların arasından geçmesi, nehrin aşağısındaki kıyıyı geri alması ve onları kesmesi için göndermişti; ve Campion bunu hatasız veya gecikmeden yapmıştı. Şimdi Woundwort onlarla burada, kıyıda savaşmak istiyordu. Kehaar'ın her yerde olamayacağını ve çalıların ve çalıların onu atlatmak için yeterli koruma sağladığını biliyordu. Karşı tarafın kendi sayısının iki katı olduğu doğruydu, ancak çoğu ondan korkuyordu ve hiçbiri eğitimli bir Efrafan subayı değildi. Şimdi onları nehre tutturduğuna göre, onları ayıracak ve mümkün olduğunca çok kişiyi öldürecekti. Geri kalanlar, istedikleri gibi kaçabilir ve kedere düşebilir.

Bigwig, Woundwort'un memurlarının neden onu takip ettiğini ve onun için savaştıkları gibi neden savaştığını anlamaya başladı.

"Hiç de tavşan gibi değil" diye düşündü. "Uçmak, düşündüğü son şey. Şu an bildiklerimi üç gece önce bilseydim, Efrafa'ya hiç gitmezdim. Sanırım o da tekneden haberdar değil mi? Beni şaşırtmazdı." Çimenlerin üzerinden hızla geçti ve Hazel'in yanındaki tahtaya atladı.

Woundwort'un görünümü, Blackberry ve Fiver'ın yapamadığını başarmıştı. Her biri bankadan tekneye koştu. Blackberry ve Fiver onlarla birlikte koştu. Onları yakından takip eden Woundwort, bankanın kenarına ulaştı ve Bigwig ile yüz yüze geldi. O olduğu yerde dururken, Bigwig, Blackberry'nin hemen arkasında, Hazel ile acilen konuştuğunu duyabiliyordu.

Blackberry, "Karahindiba burada değil," dedi. "O tek kişi."

Hazal ilk kez konuştu. "Onu bırakmak zorunda kalacağız," diye yanıtladı. "Yazık, ama bu adamlar birazdan üzerimize gelecek ve onları durduramayız."

Bigwig, gözlerini Woundwort'tan ayırmadan konuştu. "Birkaç dakika daha, Hazel," dedi. "Onları uzak tutacağım. Dandelion'dan ayrılamayız."

Woundwort ona alayla baktı. "Sana güvendim, Thlayli," dedi. "Artık bana güvenebilirsin. Ya nehre gireceksin ya da burada paramparça olacaksın - hepiniz. Kaçacak yer kalmadı."

Bigwig karşıdaki çalılıklardan bakan Dandelion'u yakalamıştı. Açıkça zarardaydı.

"Çömlek! Vervain!" dedi Woundwort. "Buraya gel yanıma. Söz verdiğimde doğrudan onlara gireceğiz. O kuşa gelince, tehlikeli değil-"

"İşte burada!" diye bağırdı Bigwig. Woundwort hızla yukarı baktı ve geri sıçradı. Karahindiba çalıların arasından fırladı, bir anda yolu geçti ve teknede Hazel'in yanındaydı. Aynı anda halat koptu ve küçük punt hemen sabit akıntıyla kıyı boyunca hareket etmeye başladı. Birkaç yarda gittikten sonra, kıç borda dereye gelinceye kadar yavaşça dışa doğru savruldu. Bu pozisyonda nehrin ortasına ve güneye doğru kıvrıldı.

Geriye baktığında, Bigwig'in gördüğü son şey General Woundwort'un teknenin yattığı yerdeki söğüt bitkisindeki boşluktan bakan yüzü oldu. Bu ona Watership Down'daki deliğin ağzına atlayan ve fareyi kaçıran kerkenezi hatırlattı.

BÖLÜM IV
Hazel-rah
39. Köprüler
Kayıkçı dansı, kayıkçı şarkı söyle,

Kayıkçı çoğu şeyi yapar,

Dans et, kayıkçı, dans et.

Bütün gece güpegündüz dans et,

Sabah kızlarla eve git.

Hey, ho, kayıkçı sırası,

Ohio'da nehirde yelken açmak.

Amerikan Halk Şarkısı

Hemen hemen her nehirde Blackberry'nin planı işe yaramazdı. Kumbara bankayı terk etmeyecekti ya da olsaydı, karaya oturacaktı ya da yabani otlar ya da başka bir engel tarafından kirlenecekti. Ama burada, Testte, su altında kalmış dallar ve yüzeyin üzerinde hiçbir çakıl tükürüğü ya da ot yatağı yoktu. Akıntı, düzenli ve değişken, bankadan bankaya, yürüyen bir adam kadar hızlı akıyordu. Kumbara, kıyıdan ayrıldıktan birkaç metre sonra kazandığı hızda herhangi bir değişiklik olmaksızın akıntıya karşı düzgün bir şekilde kaydı.

Tavşanların çoğu, neler olduğu hakkında çok az fikre sahipti. Efrafan hiç nehir görmemişti ve onlara bir teknede olduklarını açıklamak kesinlikle Pipkin veya Hawkbit'in ötesinde olurdu. Onlar ve neredeyse diğerleri, Hazel'a güvendiler ve kendilerine söyleneni yaptılar. Ama her şeye rağmen Woundwort ve takipçilerinin ortadan kaybolduğunu fark etti. Yaşadıkları her şeyden bıkmış, sırılsıklam tavşanlar konuşmadan çömeldiler, donuk bir rahatlamadan başka bir şey hissetmiyorlardı ve daha sonra ne olacağını merak edecek enerjileri bile yoktu.

Herhangi bir rahatlama hissetmeleri -donuk ya da başka türlü- bu koşullar altında dikkate değerdi ve hem durumlarını ne kadar az anladıklarını hem de Woundwort'un ne kadar korku uyandırabileceğini gösterdi, çünkü ondan kaçmaları tek şansları gibi görünüyordu. Yağmur hâlâ yağıyordu. Zaten o kadar ıslaklardı ki artık hissetmiyorlardı, yine de soğuktan titriyor ve sırılsıklam kürkleriyle ağırlık yapıyorlardı. Punt yarım inçten fazla yağmur suyu tutuyordu. Küçük, çıtalı bir döşeme tahtası vardı ve bu yüzüyordu. Tavşanlardan bazıları, gemiye binmenin ilk karmaşasında kendilerini bu suda bulmuştu, ama şimdi hepsi sudan kurtulmuştu - Thethuthinnang ve Speedwell geminin ortasındaki dar engelde kamburlaşmış olsa da, çoğu ya pruvaya ya da kıç tarafına geçmişti. Rahatsızlıklarına ek olarak, savunmasız ve çaresizdiler. Sonunda, puntu kontrol etmenin bir yolu yoktu ve nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Ama bu sonuncular Hazel, Fiver ve Blackberry dışında herkesin kavrayamayacağı sıkıntılardı.

Bigwig, Hazel'in yanına yığılmış ve bitkin halde onun yanına yatmıştı. Onu Efrafa'dan ırmağa getiren hararetli cesareti gitmiş ve yaralı omzu fena incinmeye başlamıştı. Yağmura ve ön ayağının zonklayan nabzına rağmen, kendini olduğu yerde, kalasta uzanmış halde uyumaya hazır hissetti. Gözlerini açıp Hazel'e baktı.

"Bir daha yapamam Hazel-rah," dedi.

"Zorunda değilsin," diye yanıtladı Hazel.

Bigwig, "Dokun ve git, biliyorsun" dedi. "Binde bir şans."

Hazel, bir tavşan atasözünden alıntı yaparak, "Çocuklarımızın çocukları iyi bir hikaye duyacaklar," diye yanıtladı. "O yarayı nasıl aldın? Çok kötü bir şey."

Bigwig, "Konsey polisinin bir üyesiyle savaştım" dedi.

"Bir ne?" "Owslafa" terimi Hazel tarafından bilinmiyordu.

Bigwig, "Hufsa gibi küçük, pis bir canavar," dedi.

"Onu dövdün mü?"

"Oh, evet-yoksa burada olmamalıyım. Sanırım koşmayı bırakacak. Hazel-rah, bizde var diyorum. Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum," dedi Hazel. "Bu zeki tavşanlardan birinin bize söylemesine ihtiyacımız var. Peki Kehaar-nereye gitti? Oturduğumuz bu şeyi bilmesi gerekiyor."

Hazel'ın yanına çömelmiş olan Dandelion, "zeki tavşanlar" denilince ayağa kalktı, su birikintisi olan zeminde ilerledi ve Blackberry ve Fiver ile geri döndü.

Hazel, "Hepimiz bundan sonra ne yapacağımızı merak ediyoruz," dedi.

"Pekâlâ," dedi Blackberry, "Sanırım çok geçmeden bankaya gireriz ve sonra çıkıp sığınak buluruz. Yine de, Kocaman'ın arkadaşlarından uzun bir yol kat etmenin bir zararı olmaz."

"Var" dedi Hazel. "Burada gözümüzün önünde mahsur kaldık ve kaçamayız. Bir adam bizi görürse başımız belada demektir."

Blackberry, "Erkekler yağmuru sevmez" dedi. "İş o noktaya gelirse ben de istemiyorum ama bu bizi şu anda daha güvenli yapıyor."

O anda hemen arkasında oturan Hyzenthlay irkildi ve başını kaldırdı.

Efrafa'daki bir subayla konuşuyormuş gibi, "Affedersiniz, efendim, sözünüzü böldüğüm için," dedi, "ama kuş -beyaz kuş- bize doğru geliyor."

Kehaar yağmurun içinden uçarak nehrin yukarısına geldi ve puntun dar tarafına indi. Ona en yakın olanlar gergin bir şekilde geri çekildiler.

"Meester 'Azel," dedi, "soğuk geldi.

O akşam fırtına kopmadan önce geldikleri patikanın kenarında yüzdükleri tavşanların hiçbirinin aklına gelmemişti. Kıyı boyunca uzanan bitki çitinin karşı tarafındaydılar ve tüm nehir farklı görünüyordu. Ama şimdi çok uzakta olmayan dört gece önce Teste ilk geldiklerinde geçtikleri köprüyü gördüler. Bunu hemen anladılar, çünkü bankadakiyle aynı görünüyordu.

Kehaar, "Belki altına girersin, belki girmezsin" dedi. "Ama oturuyorsun, başın belaya giriyor."

Köprü, iki alçak payanda arasında kıyıdan kıyıya uzanıyordu. Kemerli değildi. Demir kirişlerden yapılmış alt tarafı, yüzeye tamamen paraleldi ve üzerinde yaklaşık sekiz niş vardı. Hazel, Kehaar'ın ne demek istediğini tam zamanında anladı. Eğer punt köprünün altından yapışmadan geçseydi, bunu bir pençe genişliğinden daha fazla yapmazdı. Kenarların seviyesinin üzerindeki herhangi bir yaratık vurulacak ve belki de nehre düşecekti. Ilık sintine suyunun diğer ucuna sıçradı ve ıslak, kalabalık tavşanların arasına doğru ilerledi.

"Aşağıya inin! Aşağıya inin!" dedi. "Gümüş, Hawkbit-hepiniz. Suyu boşverin. Sen ve sen-adın ne? Ah, Blackavar, öyle mi? - herkesi dibe indir. Çabuk ol."

Bigwig gibi, Efrafan tavşanlarının da hemen ona itaat ettiğini gördü. Kehaar'ın tüneğinden uçtuğunu ve tahta korkulukların üzerinde gözden kaybolduğunu gördü. Daraltılmış nehir köprünün altından biraz daha hızlı akacak şekilde, her kıyıdan beton payandalar çıktı. Kumbara bordada sürükleniyordu, ama şimdi bir ucu öne doğru sallandı, öyle ki Hazel yönünü kaybetti ve artık köprüye değil kıyıya baktığını gördü. Tereddüt ederken, köprü sanki bir daldan kayan kar gibi karanlık bir kütle içinde üzerine geliyor gibiydi. Kendini sintineye bastırdı. Bir ciyaklama oldu ve üstüne bir tavşan yuvarlandı. Ardından, punt boyunca ağır bir darbe titreşti ve düzgün hareketi kontrol edildi. Bunu boş bir kazıma sesi izledi. Hava karardı ve çok alçakta bir çatı belirdi. Hazel bir an için yeraltında olduğuna dair belirsiz bir fikre kapıldı. Sonra çatı kayboldu, kumarhane kayıyordu ve Kehaar'ın seslendiğini duydu. Köprünün altındaydılar ve hala akıntıya doğru sürükleniyorlar.

Üzerine düşen tavşan Acorn'du. Köprü tarafından vurulmuştu ve darbe onu uçurmuştu. Ancak sersemlemiş ve yaralanmış olmasına rağmen, yaralanmaktan kurtulmuş gibi görünüyordu.

"Yeterince hızlı değildim, Hazel-rah," dedi. "Biraz Efrafa'ya gitsem iyi olacak."

Hazel, "Boşa gidersin," dedi. "Ama korkarım diğer tarafta bu kadar şanslı olmayan biri var."

Yuvalardan biri sintine suyundan alıkoymuştu ve köprünün altındaki memba kirişi onu arkadan yakalamıştı. Yaralandığı açıktı ama Hazel ne kadar kötü olduğunu söyleyemedi. Hyzenthlay'i yanında gördü ve ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığına göre, muhtemelen onları rahat bırakmanın en iyisi olacağını düşündü. Etrafına sersemlemiş, titreyen yoldaşlarına baktı, sonra da gövdesinde ladin ve canlı Kehaar'a baktı.

"Bankaya geri dönmeliyiz Kehaar," dedi. "Nasıl yapabiliriz? Tavşanlar bunun için yaratılmadı, biliyorsun."

"Duramazsın.

Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Sürüklendiler ve nehrin batıya doğru kıvrıldığı ikinci bir dönemece geldiler. Akıntı azalmadı ve punt neredeyse derenin ortasında dönerek virajı döndü. Tavşanlar Palamut'a ve geyiğe olanlardan korkmuşlardı ve sintinenin yarısı içinde yarısı dışında sefil bir şekilde çömelmeye devam ettiler. Hazel yükseltilmiş pruvaya geri döndü ve ileriye baktı.

Nehir genişledi ve akıntı azaldı. Daha yavaş sürüklenmeye başladıklarını fark etti. Daha yakın olan kıyı yüksekti ve ağaçlar birbirine yakın ve kalındı, ama ötedeki kıyıda zemin alçak ve açıktı. Çimenli, uzadı, biçilmiş gemi Watership Down'da dörtnala koşarken pürüzsüzdü. Hazel bir şekilde akıntıdan ayrılıp o tarafa ulaşabileceklerini umdu, ama punt geniş havuzun tam ortasında sessizce ilerledi. Açık kıyı geçti ve şimdi ağaçlar her iki tarafta da yükseldi. Akış aşağısında, havuz Kehaar'ın bahsettiği ikinci köprü tarafından kapatıldı.

Eskiydi, karartılmış tuğlalardan yapılmıştı. Ivy ve kediotu ve sürünen leylak rengi kurbağa keteni üzerinde yürüdü. Her iki kıyıdan da uzakta, her biri tepenin bir metre yakınında dere tarafından doldurulan menfezlerden pek fazla olmayan dört alçak kemer vardı. İçlerinden, mansap tarafından ince gün ışığı parçaları görülüyordu. İskeleler çıkıntı yapmıyordu, ancak her birinin üzerinde küçük bir flotsam birikimi yatıyordu, bu kümelerden dalgaların karaya attığı otlar ve çubuklar köprüden geçmek üzere sürekli kopup gidiyordu.

Kumpasın köprüye doğru sürüklenip orada tutulacağı açıktı. Yaklaşırken Hazel sintine suyuna geri düştü. Ama bu sefer gerek yoktu. Bordada, punt iki direğe hafifçe çarptı ve durdu, merkezi menfezlerden birinin ağzına kare bir şekilde sabitlendi. Daha ileri gidemezdi.

On beş dakikadan biraz fazla bir sürede yarım mil kadar uçmamışlardı.

Hazel ön patilerini alçaltıp akıntıya karşı dikkatli bir şekilde baktı. Hemen aşağıda, akıntının ahşap işçiliğiyle buluştuğu yerde, su hattı boyunca sığ bir dalga yayıldı. Kıyıya atlamak için çok uzaktı ve her iki kıyı da dikti. Döndü ve yukarı baktı. Tuğlalar dimdikti ve onunla korkuluk arasında yarı yolda bir çıkıntı vardı. Bunda bir kıpırdama olmadı.

"Ne yapmalı, Blackberry?" diye sordu, pürüzlü ressam kalıntılarıyla birlikte yay üzerine sabitlenmiş cıvataya doğru ilerlerken. "Bizi bu şeye sen bulaştırdın. Nasıl ineceğiz?"

"Bilmiyorum Hazel-rah," diye yanıtladı Blackberry. "Bitirebileceğimiz tüm yollar arasında bunu hiç düşünmemiştim. Görünüşe göre yüzmemiz gerekecek."

"Yüzmek mi?" dedi Gümüş. "Hiç hoşlanmıyorum Hazel-rah. Mesafe olmadığını biliyorum, ama şu kıyılara bak. Akıntı biz daha çıkamadan bizi aşağı indirirdi: Bu da köprünün altındaki şu deliklerden birine girmek anlamına gelir."

Hazel kemerden bakmaya çalıştı. Görülecek çok az şey vardı. Karanlık tünel uzun değildi - belki de kumarhanenin kendisinden çok daha uzun değildi. Su pürüzsüz görünüyordu. Hiçbir engel yok gibiydi ve su yüzeyi ile kemerin tepesi arasında yüzen bir hayvanın kafası için yer vardı. Ancak segment o kadar dardı ki, köprünün diğer tarafında tam olarak ne olduğunu görmek imkansızdı. Işık başarısız oldu. Su, yeşil yapraklar, yaprakların hareket eden yansımaları, yağmur damlalarının sıçraması ve suda duruyormuş gibi görünen ve dikey gri çizgilerden yapılmış gibi görünen tuhaf bir şey - tüm bunlar seçilebiliyordu. Yağmur menfezde kasvetli bir şekilde yankılandı. Alt döşemenin altından gelen, toprak tünelinde duyulabilecek hiçbir sese benzemeyen sert, çınlayan ses rahatsız ediciydi. Hazel, Blackberry and Silver'a döndü.

"Bu, içinde bulunduğumuz kadar kötü bir düzeltme" dedi. "Burada kalamayız ama bir çıkış yolu göremiyorum."

Kehaar üzerlerindeki korkulukta belirdi, kanatlarından yağmuru çırptı ve deliğe düştü.

"Ees poat bitirir," dedi. "Daha fazla uğraşma."

"Ama bankaya nasıl gidebiliriz, Kehaar?" dedi Hazal.

Martı şaşırdı. "Köpek sveem, fare sveem. Sen sveem değil misin?"

"Evet, çok uzak olmadığı sürece yüzebiliriz. Ama kıyılar bizim için çok dik, Kehaar. Akıntının bizi bu tünellerden birine indirmesini durduramazdık ve ne olduğunu bilmiyoruz. diğer Son."

"Ees goot-iyi çıkıyorsun."

Hazel kendini kaybolmuş hissetti. Bundan tam olarak ne anlamalıydı? Kehaar bir tavşan değildi. Büyük Su nasılsa bundan daha kötü olmalı ve Kehaar buna

alışmıştı. Her halükarda fazla bir şey söylemedi ve Lapine konuşmadığı için söyledikleri her zaman en basitiyle sınırlıydı. Hayatını kurtardıkları için onlara iyi bir dönüş yapıyordu ama Hazel'in bildiği gibi, uçamayan ürkek, çaresiz, evde oturan yaratıklar için onları hor görmeden edemiyordu. Çoğu zaman sabırsızdı. Nehre bakıp onu bir tavşan gibi gördüğünü mü demek istedi? Köprünün hemen altında durgun su olduğunu ve kolayca çıkabilecekleri alçak bir raf olduğunu mu? Bu umut etmek için çok fazla görünüyordu. Yoksa sadece acele edip kendisinin yapabileceğini zorluk çekmeden yapabilme şansını denemelerinin daha iyi olduğunu mu kastetmişti? Bu daha olası görünüyordu. Birinin tekneden atladığını ve akıntıyla birlikte battığını varsayalım - geri dönmeseydi bu diğerlerine ne söylerdi?

Zavallı Hazel etrafına bakındı. Silver, Bigwig'in yaralı omzunu yalıyordu. Böğürtlen engelin ortasında kıpırdanıp duruyordu, gergindi, Hazel'in hissettiği her şeyi çok net bir şekilde hissedebiliyordu. Hala tereddüt ederken, Kehaar bir ciyakladı.

"Yark! Kahrolası tavşanlar goot yok. Ben yaparım, sana gösteririm."

Yükseltilmiş yaydan beceriksizce yuvarlandı. Punt ile menfezin karanlık ağzı arasında boşluk yoktu. Bir yaban ördeği gibi suda alçakta oturarak tünele girdi ve gözden kayboldu. Arkasından bakan Hazel, ilk başta hiçbir şey göremedi. Sonra uzak uçtaki ışığa karşı Kehaar'ın şeklini siyah olarak gördü. Gün ışığına çıktı, yan döndü ve kısıtlı görüş alanından çıktı.

"Bu neyi kanıtlıyor?" dedi Blackberry, dişleri takırdayarak. "Yüzeyden uçmuş ya da büyük perdeli ayaklarını indirmiş olabilir. Islanmış, titreyen ve ıslak kürkle iki katı ağır olan o değil."

Kehaar yukarıdaki korkulukta yeniden göründü.

"Şimdi git." dedi kısaca.

Hâlâ zavallı Hazel geride kaldı. Bacağı tekrar ağrımaya başlamıştı. Tüm tavşanların olduğu Kocamandal'ın, ipinin ucunda, yarı baygın, bu umutsuz macerada hiçbir rol oynamadığı görüntüsü, cesaretini daha da azalttı. Suya atlamak için içinde olmadığını biliyordu. Korkunç durum onun ötesindeydi. Kaygan döşemede tökezledi ve otururken Fiver'ı yanında buldu.

Fiver sessizce, "Gideceğim Hazel," dedi. "Bence her şey yoluna girecek."

Ön patilerini yayın kenarına koydu. Sonra, bir anda tüm tavşanlar hareketsiz kaldı. Punt'ın su birikintisi zeminine damgalı olanlardan biri. Yukarıdan yaklaşan ayak sesleri, erkek sesleri ve yanan beyaz bir çubuğun kokusu geldi.

Kehaar uçup gitti. Tavşan kıpırdamadı. Ayak sesleri yaklaştı, sesler yükseldi. Yukarıdaki köprüdeydiler, bir çitin yüksekliğinden daha uzakta değillerdi. Tavşanların her biri kaçma, yeraltına inme içgüdüsüne kapıldı. Hazel, Hyzenthlay'in kendisine baktığını gördü ve tüm gücüyle hareketsiz kalmasını isteyerek bakışlarına karşılık verdi. Sesler, erkek teri, deri, beyaz çubukların kokusu, bacağındaki ağrı, kulağındaki nemli, kıkırdayan tünel - hepsini daha önce tanıyordu. Adamlar onu nasıl göremezdi? Onu görmeliler. Ayaklarının dibinde yatıyordu. Yaralıydı. Onu almaya geliyorlardı.

Sonra sesler ve kokular uzaklaştı, ayak seslerinin gümbürtüsü azaldı. Adamlar korkuluktan bakmadan köprüyü geçmişlerdi. Onlar gitmişti.

Hazal geldi. "Bu halleder," dedi. "Herkes yüzmeli. Haydi Bluebell, su tavşanı olduğunu söylüyorsun. Beni takip et." Engele bindi ve yan tarafa gitti.

Ama yanında bulduğu Pipkin'di.

"Çabuk, Hazel-rah," dedi Pipkin, seğirerek ve titreyerek. "Ben de geleceğim. Sadece çabuk ol."

Hazel gözlerini kapadı ve yandan suya düştü.

Enborne'da olduğu gibi, anında bir soğuk şoku yaşandı. Ama bundan daha fazlası ve bir anda akımın çekişini hissetti. Şiddetli bir rüzgar gibi bir güç tarafından çekiliyordu ama yine de pürüzsüz ve sessizdi. Boğucu, soğuk bir koşuda çaresizce ayaklarını tutmadan sürükleniyordu. Korkuyla kürek çekti ve mücadele etti, başını kaldırdı ve nefes aldı, pençelerini suyun altında sert tuğlalara sürttü ve sürüklenirken tekrar kaybetti. Sonra akıntı azaldı, akıntı kayboldu, karanlık aydınlandı ve bir kez daha üstünde yapraklar ve gökyüzü belirdi. Hâlâ mücadele ediyor, sert bir şeye çarptı, çarptı, tekrar vurdu ve sonra bir an için yumuşak zemine dokundu. Öne doğru sendeledi ve kendini sıvı çamurun içinde sürüklediğini fark etti. Rutubetli bir bankanın üzerindeydi. Birkaç dakika nefes nefese yattı, sonra yüzünü sildi ve gözlerini açtı. İlk gördüğü şey, çamurla sıvanmış, birkaç metre ötedeki bankaya sürünen Pipkin'di.

Sevinç ve güvenle dolu, tüm korkularını unutan Hazel, Pipkin'e doğru süründü ve birlikte çalıların içine süzüldüler. Hiçbir şey söylemedi ve Pipkin onun konuşmasını beklemiyor gibiydi. Bir mor gevşeklik yığınının sığınağından geriye nehre baktılar.

Su köprüden ikinci bir havuza çıktı. Her yerde, her iki kıyıda da ağaçlar ve çalılar yakınlaştı. Burada bir tür bataklık vardı ve suyun nerede bitip ormanlık alanın nerede başladığını söylemek zordu. Bitkiler, çamurlu sığlıkların içinde ve dışında kümeler halinde büyüdü. Alt kısım, yarısı su olan ince silt ve çamurla kaplıydı ve bunda iki tavşan kendilerini kıyıya çekerken oluklar açmışlardı. Karşı kıyıya yakın köprünün tuğla duvarından kendi taraflarında biraz aşağılarına kadar havuzun çaprazında uzanan ince, dikey demir çubuklardan oluşan bir ızgara vardı. Budama mevsiminde, yukarıdaki balıkçıların ulaştığı yerlerden karışık hasırlarda sürüklenen nehir otu, bu ızgaraya karşı tutuldu ve kompost olarak kullanılmak üzere istifleyen kuşlardaki adamlar tarafından havuzdan tırmıklandı. Sol kıyı, ağaçların arasında çürüyen otlardan oluşan büyük bir çöp yığınıydı. Yeşil, mis kokulu, nemli ve kapalı bir yerdi.

"İyi yaşlı Kehaar!" dedi Hazel, kokuşmuş yalnızlığın çevresine memnuniyetle bakarak. "Ona güvenmeliydim."

O konuşurken, köprünün altından üçüncü bir tavşan yüzerek çıktı. Akıntıda örümcek ağındaki bir sinek gibi çırpınan onu görmek ikisini de korkuttu. Bir başkasını tehlikede izlemek, onu paylaşmak kadar kötü olabilir. Tavşan parmaklığa yaklaştı, biraz ilerledi, dibini buldu ve bulanık sudan sürünerek çıktı. Blackavar'dı. Yan yattı ve yanına geldiklerinde Hazel ve Pipkin'den habersiz görünüyordu. Ancak bir süre sonra öksürmeye başladı, biraz su kustu ve oturdu.

"İyi misin?" diye sordu Hazel.

"Aşağı yukarı," dedi Blackavar. "Ama bu gece daha çok işimiz var mı efendim? Çok yorgunum."

"Hayır, burada dinlenebilirsin," dedi Hazel. "Ama neden kendi başına riske attın? Bildiğin kadarıyla çoktan batmış olabiliriz."

"Sipariş verdiğini sanıyordum," diye yanıtladı Blackavar.

"Anlıyorum," dedi Hazel. "Eh, bu gidişle, korkarım bize çok özensiz bir yer bulacaksın. Sen atladığında gelecekmiş gibi görünen başka biri var mıydı?"

"Sanırım biraz gerginler," diye yanıtladı Blackavar. "Onları suçlayamazsın."

"Hayır, ama sorun şu ki her şey olabilir," dedi Hazel endişeyle. "Hepsi orada oturarak oradan oraya gidebilirler. Adamlar geri gelebilirler. Keşke onlara her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilseydik-"

"Sanırım yapabiliriz efendim," dedi Blackavar. "Yanılmıyorsam, mesele şuradaki bankadan aşağı kayma meselesi. Gideyim mi?"

Hazal şaşırmıştı. Edindiği bilgilere göre bu, Efrafa'dan gelen gözden düşmüş bir mahkumdu -görünüşe göre Owsla'nın bir üyesi bile değildi- ve az önce kendini bitkin hissettiğini söylemişti. Biraz geçimini sağlayacaktı.

"İkimiz de gideceğiz" dedi. "Hlao-roo, burada kalıp gözcülük edebilir misin? Şansın yaver giderse sana doğru gelmeye başlarlar. Yapabiliyorsan onlara yardım et."

Hazel ve Blackavar damlayan çalıların arasından süzüldüler. Köprüyü geçen çim yol, dik bir bankanın tepesinde, onların üzerinden geçiyordu. Kıyıya tırmandılar ve kenardaki uzun çimenlerden dikkatle dışarı baktılar. Yol boştu ve duyulacak veya koklanacak hiçbir şey yoktu. Onu geçtiler ve köprünün memba tarafındaki sonuna ulaştılar. Burada kıyı neredeyse nehre kadar iniyordu, yaklaşık altı metre aşağıdaydı. Blackavar tereddüt etmeden aşağı indi ama Hazel daha yavaş takip etti. Köprünün hemen yukarısında, onunla akıntı yönündeki dikenli çalı arasında, suyu aşan bir çimenlik çıkıntı vardı. Nehirde, birkaç metre ötede, punt otlu iskelelere yaslanmıştı.

"Gümüş!" dedi Hazal. "Beş! Haydi, onları suya at. Her şey köprünün altında. Yapabiliyorsan ilk önce atları getir. Kaybedecek zaman yok. Adamlar geri gelebilir."

Uyuşuk, şaşkın insanları uyandırmak ve onlara ne yapmaları gerektiğini anlamalarını sağlamak kolay değildi. Gümüş birinden diğerine gitti. Dandelion, Hazel'ı kıyıda görür görmez hemen pruvaya gitti ve suya daldı. Speedwell onu takip etti, ancak Fiver gitmek üzereyken Silver onu durdurdu.

"Bütün paramız giderse Hazel," dedi, "gereksiz kalır ve bunu becerebileceklerini sanmıyorum."

Hazel cevap veremeden Blackavar, "Thlayli'ye itaat edecekler efendim," dedi. "Bence onları başlatan kişi o."

Bigwig hala sintine suyunda, ilk köprüye geldiklerinde aldıkları yerde yatıyordu. Uyuyor gibiydi, ama Silver burnunu soktuğunda başını kaldırdı ve sersemlemiş bir şekilde etrafına bakındı.

"Ah, merhaba, Silver," dedi. "Korkarım bu omzum canımı sıkacak. Ben de çok üşüyorum. Hazel nerede?"

Gümüş açıkladı. Bigwig güçlükle ayağa kalktı ve hala kanamasının olduğunu gördüler. Engele topallayarak ve üzerine tırmandı.

"Hyzenthlay," dedi, "arkadaşların daha fazla ıslanmış olamaz, bu yüzden şimdi onları içeri atlayacağız. Teker teker, sence de öyle değil mi? O zaman onları çizme veya incinme riski olmaz. yüzerken birbirlerine."

Blackavar'ın söylediklerine rağmen, herkesin tekneyi terk etmesi uzun zaman aldı. Aslında toplamda on tane vardı -tavşanların hiçbiri bu sayıyı bilmese de- ve bir ya da iki tanesi Bigwig'in sabırlı çağrısına yanıt verse de, birkaçı o kadar bitkindi ki, oldukları yerde büzüldüler ya da diğerleri gelene kadar aptal aptal suya baktılar. yerlerini almak için getirdiler. Bigwig zaman zaman paralardan birinden öne geçmesini isterdi ve bu şekilde Acorn, Hawkbit ve Bluebell yan tarafa koştururdu. Yaralı ceylan Thrayonlosa'nın kötü bir yolda olduğu açıktı ve Blackberry ve Thethuthinnang, biri onun önünde diğeri arkasında olmak üzere birlikte yüzerek geçti.

Karanlık çökerken yağmur durdu. Hazel ve Blackavar köprünün altındaki havuzun kıyısına geri döndüler. Gök gürledi ve gök gürültüsü doğuya doğru uzaklaştıkça baskı kalktı. Ama Bigwig Silver ve Fiver'la birlikte köprüden geçmeden önce Fu Inlé'ydi. Suda kalabilmek için elinden gelenin fazlasını yaptı ve ızgaraya ulaştığında, ölmekte olan bir balık gibi karınları yukarıda olacak şekilde suda yuvarlandı. Sığlıklara sürüklendi ve Silver'ın yardımıyla kendini dışarı çıkardı. Hazel ve diğer birkaç kişi onu bekliyordu ama o eski zorbalık tavrıyla onları kısa kesti. "Haydi, yoldan çekil" dedi. "Şimdi uyuyacağım Hazel ve eğer uyumadığımı söylersen Frith sana yardım etsin."

"İşte böyle gidiyoruz, görüyorsun," dedi Hazel, dik dik bakan Blackavar'a. "Biraz sonra alışırsın, Şimdi kimsenin bulamadığı kuru bir yer arayalım, belki o zaman biz de uyuyabiliriz."

Çalıların arasındaki her kuru nokta bitkin, uyuyan tavşanlarla dolu gibiydi. Bir süre aradıktan sonra, alt tarafından kabuğun çekildiği, düşmüş bir ağaç gövdesi buldular. Dalların ve yaprakların altına süzüldüler, kısa sürede vücutlarının sıcaklığının bir kısmını alan yumuşak, kıvrımlı oluğa yerleştiler ve hemen uyudular.

40. Geri Dönüş Yolu
Bayan Hickory, Bayan Hickory,

Kapında bir kurt var,

Dişleri beyaz sırıtıyor.

Ve dili ağrıyor!

"Hayır," dedi Bayan Hickory, "Yanlış Faerie!"

Ama gerçekten de bir kurttu ve açlıktan ölüyordu.

Walter de la Mare, Dame Hickory

Hazel'in ertesi sabah öğrendiği ilk şey, Thrayonlosa'nın gece ölmüş olduğuydu. Thethuthinnang sıkıntılıydı, çünkü Thrayonlosa'yı İşaret'teki en sağlam ve mantıklı yaratıklardan biri olarak seçen ve onu kaçışa katılmaya ikna eden oydu. Köprüden birlikte geçtikten sonra, karaya çıkmasına yardım etmiş ve ertesi gün iyileşebileceğini umarak çalılıkların arasında yanında uyuyakalmıştı. Ama uyandığında Thrayonlosa'nın gittiğini görmüş ve arama yaparken onu akıntı yönünde bir sazlık yığınının içinde bulmuştu. Belli ki zavallı yaratık öleceğini hissetmiş ve hayvanlar gibi sıvışıp gitmişti.

Haber Hazel'ı üzdü. Efrafa'dan bu kadar çok şey yapabildikleri ve ayakta durup savaşmak zorunda kalmadan Woundwort'tan kaçabildikleri için şanslı olduklarını biliyordu. Plan iyi olmuştu ama fırtına ve Efrafans'ın ürkütücü etkinliği neredeyse onu alt edecekti. Bigwig ve Silver'ın tüm cesaretine rağmen, Kehaar olmasaydı başarısız olurlardı. Şimdi Kehaar onları terk edecekti, Bigwig yaralandı ve kendi bacağı da pek iyi değildi. Bakılması gereken hayvanlarla, Watership'ten aşağı inerken olduğu kadar açıkta hızlı veya kolay seyahat edemeyeceklerdi. Birkaç gün oldukları yerde kalmak isterdi, böylece Bigwig gücünü geri kazanabilir ve hayvanlar ayaklarını bulabilir ve bir savanın dışındaki hayata alışabilirdi. Ama yerin, umutsuzca konuksever olmadığını fark etti. İyi bir örtü olmasına rağmen, tavşanlar için fazla ıslaktı. Ayrıca, belli ki tanıdıklarından daha yoğun bir yola yakındı. Gün ışığından kısa bir süre sonra, küçük bir tarlanın genişliği kadar uzakta olmayan hrududil'in geçtiğini duymaya ve koklamaya başladılar. Sürekli bir rahatsızlık vardı ve özellikle yapılanlar şaşkın ve huzursuzdu. Thrayonlosa'nın ölümü işleri daha da kötüleştirdi. Gürültü ve titreşimden endişelenen ve beslenemeyen hayvanlar, cesede bakmak ve garip ve tehlikeli çevre hakkında birlikte fısıldamak için akıntıya doğru ilerlemeye devam etti.

Blackberry'ye danıştı ve adamların tekneyi bulmasının muhtemelen çok uzun sürmeyeceğini belirtti; o zaman çok büyük ihtimalle birkaçı bir süreliğine yakınlarda olacaktır. Bu, Hazel'ın bir an önce yola çıkıp daha rahat dinlenebilecekleri bir yere ulaşmaya çalışmaları gerektiğine karar verdi.

Bataklığın akıntı yönünde uzun bir yol kat ettiğini duyabiliyor ve koklayabiliyordu. Yol güneye doğru uzandığından, tek yol kuzeye doğru, her halükarda eve giden yol olan köprünün üzerinden görünüyordu.

Bigwig'i yanına alarak, bankayı çim pistine tırmandı. İlk gördükleri şey, köprünün yakınındaki baldıran otu yığınından salyangoz toplayan Kehaar'dı. Konuşmadan yanına geldiler ve yakındaki kısa otları kemirmeye başladılar.

Kısa bir süre sonra Kehaar, "Artık çamur oluyorsun, Meester 'Azel. Her şey yolunda gidiyor, ha?" dedi.

"Evet. Sen olmasaydın asla başaramazdık, Kehaar. Dün gece Kocaman'ı kurtarmak için tam zamanında ortaya çıktığını duydum."

"Hoş olmayan tavşan, domuz dostum, git benimle dövüş. Ayrıca çok zeki."

"Evet. Yine de bir kez şok geçirdi."

"Ya, ya. Meester 'Azel, yakında erkekler geliyor. Şimdi mi yapıyorsun?"

"Oraya gidebilirsek, warren'imize geri dönüyoruz Kehaar."

"Benim için burada bitirin. Peeg Vater'a gidiyorum."

"Seni tekrar görecek miyiz, Kehaar?"

"Tepelere geri mi dönüyorsun? Kal mı?"

"Evet, oraya varmak istiyoruz. Bu kadar çok tavşanla gitmek zor olacak ve sanırım kaçacak Efrafan devriyeleri olacak."

"Peeg Vater'da dere, daha sonra kış, bol soğuk, bol fırtına. Bol kuş geliyor. Geri geldim, yaşıyorsun görüşürüz."

"O zaman unutma Kehaar, olur mu?" dedi Bigwig. "Seni arıyor olacağız. Dün gece yaptığın gibi aniden aşağı gel."

"Ya, ya, tüm çamurları ve küçük tavşanları korkut, tüm küçük Pigvig'ler kaçıyor."

Kehaar kanatlarını kavisledi ve havaya yükseldi. Köprünün korkuluğunun üzerinden uçtu ve akıntıya karşı. Sonra bir daire çizerek sola döndü, çimenlerin üzerinden geri geldi ve tavşanların kafalarının üzerinden süzülerek dümdüz

aşağı uçtu. Kısık bir çığlık attı ve güneye doğru gitti. Ağaçların üzerinde gözden kaybolurken arkasından baktılar.

"Oh, uçup git, büyük kuş ne kadar beyaz," dedi Bigwig. "Biliyor musun, bana benim de uçabileceğimi hissettirdi. Şu Büyük Su! Keşke görebilseydim."

Kehaar'ın gittiği yöne bakmaya devam ederlerken, Hazel ilk kez yolun uzak ucunda, çimenlerin yola katılmak için eğimli olduğu bir kulübe fark etti. Bir adam, hareketsiz kalmaya özen göstererek, çitin üzerine eğilmiş ve onları dikkatle izliyordu. Hazel, Bigwig'in topuklarının üzerinde sertçe bataklığın çalılıklarına çarptı ve fırladı.

"Ne düşünüyor biliyor musun?" dedi Bigwig. "Bahçesindeki sebzeleri düşünüyor."

"Biliyorum," diye yanıtladı Hazel. "Ve bu fikri kafalarına soktuklarında bu yığını onlardan uzak tutamayacağız. Ne kadar hızlı zorlarsak o kadar iyi."

Kısa bir süre sonra tavşanlar parkın kuzeyine doğru yola çıktılar. Bigwig kısa süre sonra uzun bir yolculuğa çıkmayacağını anladı. Yarası ağrılıydı ve omuz kası sert kullanıma dayanamazdı. Hazel hâlâ topaldı ve köpekler istekli ve itaatkar olmalarına rağmen hlessil'in hayatı hakkında çok az şey bildiklerini gösteriyordu. Deneme zamanıydı.

Açık gökyüzü ve güzel havanın hakim olduğu günleri takip eden günlerde, Blackavar değerini tekrar tekrar kanıtladı, ta ki Hazel gazilerinden herhangi birine olduğu kadar ona da güvenene kadar. Onda herkesin tahmin edebileceğinden çok daha fazlası vardı. Bigwig, Efrafa'dan Blackavar'sız çıkmamaya karar verdiğinde, Woundwort'un acımasızlığının sefil, çaresiz bir kurbanı için tamamen acımıştı. Bununla birlikte, Blackavar'ın aşağılanma ve kötü muamele tarafından ezilmediğinde, normalin üzerinde iyi bir kesim olduğu ortaya çıktı. Onun hikayesi alışılmadıktı. Annesi bir Efrafan olarak doğmamıştı. Woundwort, Nutley Copse'daki warren'e saldırdığında esir alınan tavşanlardan biri olmuştu. Bir Efrafan kaptanıyla çiftleşmişti ve başka bir eşi olmamıştı. Geniş Devriye'de öldürülmüştü. Babasıyla gurur duyan Blackavar, Owsla'da subay olma kararlılığıyla büyümüştü. Ama bununla birlikte -ve paradoksal bir biçimde- annesinden Efrafa'ya karşı belli bir kırgınlık ve ona, onun vermek istediğinden daha fazlasını vermemeleri gerektiği duygusu gelmişti. Yargılanmak üzere Mark'a gönderildiği Kaptan Mallow, cesaretini ve dayanıklılığını övmüş, ancak doğasının gururlu tarafsızlığını fark etmeyi ihmal etmemişti. Sağ Kanat, Kaptan Chervil'e yardım etmesi için küçük bir subaya ihtiyaç duyduğunda, Konsey tarafından seçilen kişi Blackavar değil, Avens idi. Kendi değerini bilen Blackavar, annesinin kanının Konsey'i ona karşı önyargılı

hale getirdiğine ikna oldu. Hâlâ yanlışlarıyla doluyken, Hyzenthlay ile tanışmış ve kendisini Sağ Öndeki hoşnutsuzların gizli bir arkadaşı ve danışmanı haline getirmiştir. Efrafa'dan ayrılmaları için Konsey'in onayını almaya çalışmaları için onları teşvik ederek başlamıştı. Başarılı olsalardı, kendileriyle birlikte gitmesine izin verilmesini isterlerdi. Ancak, Konsey'e yapılan heyet başarısız olunca, Blackavar kaçış fikrine döndü. İlk başta, işi yanında götürmek niyetindeydi, ama Büyükwig'inki gibi, komplonun tehlikeleri ve belirsizlikleri yüzünden sonuna kadar gerilmiş olan siniri, yolunu kaybetmiş ve sonunda kendi kendine bir atılım yapmıştı. , Campion tarafından yakalanmak. Konsey tarafından verilen cezanın altında, değişken ruhu düşmüş ve görünüşü Bigwig'i çok fazla şok eden kayıtsız zavallı haline gelmişti. Yine de, hraka çukurunda fısıldanan mesajda, bu ruh, başka birinin pekala başaramayacağı bir yerde yeniden titreşti ve her şeyi tehlikeye atıp başka bir atış yapmaya hazırdı. Şimdi, bu uysal yabancılar arasında özgür, kendini, yeteneklerini onlara ihtiyaçları konusunda yardım etmek için kullanan eğitimli bir Efrafan olarak görüyordu. Kendisine söylenen her şeyi yapmasına rağmen, özellikle iş keşif ve tehlike işaretleri aramaya geldiğinde, önerilerde bulunmaktan da çekinmedi. İyi olduğunu düşündüğü zaman herhangi birinden tavsiye almaya hazır olan Hazel, söylediklerinin çoğunu dinledi ve bunu yapmadığını görmek için - doğal olarak Blackavar'ın büyük bir saygı duyduğu Kocaman'a bırakmakla yetindi. sıcak kalpli, oldukça samimi gayretiyle kendini aşıyor.

İki ya da üç günlük yavaş, dikkatli bir yolculuktan sonra, pek çok durak siperdeyken, kendilerini bir öğleden sonra geç saatlerde, bir kez daha Sezar'ın Kuşağı'nın görüş alanında buldular, ama eskisinden daha batıda, yükselen bir tepedeki küçük bir koruya yakın. zemin. Hyzenthlay Bigwig-Bluebell'e ve Speedwell, ağaçların altındaki hafif toprağa birkaç sıyrık kazıp orada yaşamanın faydalı olabileceğini önerdi. bir veya iki gün. Hazel yeterince istekliydi ama Fiver'ın ikna edilmesi gerekiyordu.

"Dinlenerek yapabileceğimizi biliyorum ama nedense bundan hiç hoşlanmıyorum Hazel-rah," dedi. "Sanırım nedenini düşünmeye çalışmalıyım?"

"Benim hesabıma değil," diye yanıtladı Hazel. "Ama bu sefer diğerlerini değiştireceğinizden şüpheliyim. Bunlardan bir ya da ikisi "Kehaar'ın dediği gibi çamura hazır ve Bluebell ve diğerlerinin sıyrıkları kazma zahmetine girmeye hazır olmasının gerçek nedeni bu." . Bu gidişle elbette her şey yoluna girecek, değil mi? Ne derler bilirsin - 'Yeraltında tavşan, sağlam tavşan. »

"Eh, haklı olabilirsin," dedi Fiver. "Şu Vilthuril güzel bir geyik. Onu daha yakından tanıma şansını istiyorum. Ne de olsa tavşanlar için doğal değil, değil mi? - her gün ve her gün."

Ancak daha sonra Blackavar, Dandelion'la birlikte kendi inisiyatifleriyle üstlendikleri bir devriyeden döndüğünde, bu fikre daha güçlü bir şekilde karşı çıktı.

"Burası duracak yer değil Hazel-rah," dedi. "Hiçbir Geniş Devriye burada bivouac olamaz. Burası tilki ülkesi. Hava kararmadan daha ileri gitmeye çalışmalıyız."

Kocaman'ın omzu öğleden sonra epeyce canını yakmıştı ve kendini kötü ve huysuz hissetti. Blackavar'ın başkalarının zararına akıllıca davrandığını düşündü. Eğer yolunu bulursa, Efrafan standartlarına uygun bir yere gelene kadar yorgun olsalar da devam etmeleri gerekecekti. Orada, bu koruda kalsalardı olabilecekleri kadar - ne daha fazla ne daha az - güvende olacaklardı; ama Blackavar, onları kendi hayal gücünün dışında asla var olmamış bir tilkiden kurtaran zeki adam olacaktı. Efrafan izcilik işi sıkıcı olmaya başlamıştı. Birinin blöfünü söylemesinin zamanı gelmişti.

Bigwig keskin bir şekilde, "Çıkışların herhangi bir yerinde tilki olması muhtemeldir," dedi. "Neden bu tilki ülkesi her yerden daha fazla?"

İncelik, Blackavar'ın Bigwig kadar değer verdiği bir nitelikti; ve şimdi olabilecek en kötü cevabı verdi.

"Nedenini tam olarak söyleyemem," dedi. "Güçlü bir izlenim edindim ama neye dayandığını tam olarak açıklamak zor."

"Oh, bir izlenim, ha?" diye alay etti Bigwig. "Hraka gördün mü? Herhangi bir koku aldın mı? Yoksa bir mantarın altında şarkı söyleyen küçük yeşil farelerden gelen bir mesaj mıydı?"

Blackavar incindiğini hissetti. Kocaman, tartışmak istediği son tavşandı.

"Öyleyse aptal olduğumu düşünüyorsun," diye yanıtladı, Efrafan aksanı daha belirgin hale geldi. "Hayır, ne hraka ner kokusu yoktu, ama yine de burasının bir tilkinin geldiği yer olduğunu düşünüyorum. Eskiden bu devriyelerde yapardık, bilirsiniz, biz-"

"Did sen bakın veya koku şey var mı?" dedi Bigwig, Dandelion'a.

"Şey, pek emin değilim," dedi Dandelion. "Yani, Blackavar devriye hakkında çok şey biliyor gibi görünüyor ve bana bir şey hissetmediğimi sordu..."

"Eh, bütün gece böyle devam edebiliriz," dedi Bigwig. "Blackavar, bu yazın başlarında, senin deneyimlerinden yararlanmadan önce günlerce kırlarda, fundalıklarda, ormanlarda, ineklerde günlerce dolaştığımızı ve bir tavşan bile kaybetmediğimizi biliyor musun?"

Blackavar özür dilercesine, "Yeni sıyrıklar fark edilir ve kazma işi şaşırtıcı derecede uzun bir yoldan duyulabilir, bilirsiniz," dedi Blackavar özür dilercesine.

"Bırak onu," dedi Hazel, Bigwig tekrar konuşamadan. "Onu Efrafa'dan zorbalık yapmak için çıkarmadın. Bak Blackavar, sanırım buna karar vermem gerekiyor. Sanırım haklısın ve belli bir risk var. Ama risk altındayız. Warren'ımıza dönene kadar ve herkes o kadar yorgun ki sanırım bir iki gün burada dursak iyi olacak. Bunun için çok daha iyi olacağız."

Yeterince sıyrık gün batımından hemen sonra tamamlandı ve ertesi gün, elbette, tüm tavşanlar yeraltında bir gece için çok daha iyi hissettiler. Hazel'in öngördüğü gibi, bir çiftleşme ve bir iki arbede yaşandı ama kimse yaralanmadı. Akşama bir tür tatil ruhu hakim oldu. Hazel'in bacağı daha güçlüydü ve Kocaman, Efrafa'ya gittiğinden beri hiç olmadığı kadar zinde hissediyordu. İki gün önce tacize uğrayan ve kemikli köpekler oldukça şık görünmeye başlamıştı.

İkinci sabah, silflay şafaktan bir süre sonraya kadar başlamadı. Hafif bir rüzgar doğrudan koruluğun, kazıların kazıldığı kuzey kıyısına doğru esiyordu ve Bluebell geldiğinde, üzerinde tavşan kokusu alabildiğine yemin etti.

"Bizim için çene bezlerine baskı yapan yaşlı Holly, Hazel-rah," dedi. "Sabah esintisinde bir tavşanın hapşırması sıla hasreti çeken kalpleri ateşler-"

Hazel, "Bir hindiba yığınının içinde kalçasıyla birlikte oturup güzel bir tombul geyiğin özlemini çekiyor," diye yanıtladı.

"Bu olmaz Hazel-rah," dedi Bluebell. "Orada iki işi var."

"Yalnızca kulübe yapar," diye yanıtladı Hazel. "Şimdiye kadar oldukça sert ve hızlı olduklarını söylemeye cüret ediyorum, ama yine de asla bizim türümüz gibi olmayacaklar. Örneğin Clover - silflay üzerindeki delikten asla uzağa gidemez, çünkü biliyordu bizim kadar hızlı koşamadık ama bu Efrafanlar var, görüyorsun hayatları boyunca nöbetçiler tarafından tutulmuşlar ama şimdi yoklar, gayet mutlu bir şekilde ortalıkta dolaşıyorlar. şu ikisine bak, tamam mı? orada bankanın altında. Yapabileceklerini hissediyorlar - Ah, harika Frith!"

O konuşurken, sarkan fındık çalılarından bir bulutun arkasından gelen ışık gibi sessizce, köpek gibi alaca bir şekil çıktı. İkisinin arasına kondu, birini boynundan yakaladı ve bir anda onu kıyıya sürükledi. Rüzgar yön değiştirdi ve çimenlerin üzerine tilki kokusu geldi. Yamaçtaki her tavşan, damgalama ve kuyrukların yanıp sönmesiyle korunmak için atıldı.

Hazel ve Bluebell kendilerini Blackavar'ın yanında çömelmiş buldular. Efrafan gerçek ve bağımsızdı.

"Zavallı küçük canavar," dedi. "Görüyorsun, İçgüdüleri İşaret'teki yaşam yüzünden zayıflıyor. Bir ormanın rüzgarlı tarafındaki çalıların altında süslü beslenmek! Boş ver, Hazel-rah, bunlar olur. Ama bak, sana ne diyeceğim. ki bu çok kötü şans olurdu, en azından kaçmak için ni-Frith'e kadar vaktimiz var. O homba bir süre daha avlanmayacak. Mümkün olan en kısa sürede yolumuza devam etmemizi öneririm."

Hazel bir sözle tavşanları çağırmak için dışarı çıktı. Kuzeydoğuya, olgunlaşan buğday tarlasının kenarı boyunca dağınık ama hızlı bir koşu yaptılar. Hiç kimse geyikten bahsetmedi. Bigwig ve Hazel dinlenmek ve kimsenin geride kalmadığından emin olmak için durmadan önce üç çeyrek milden fazla yol katetmişlerdi. Blackavar Hyzenthlay'i buldu, dedi Bigwig,

"Bize nasıl olacağını söyledin, değil mi? Dinlemeyen de bendim."

"Sana söyledim?" dedi Karavar. "Anlamıyorum."

"Bir tilki olma ihtimali vardı."

"Hatırlamıyorum, korkarım. Ama hiçbirimizin bilebileceğini sanmıyorum. Her neyse, aşağı yukarı nedir?"

Bigwig ona şaşkınlıkla baktı, ama görünüşe göre ne söylediğini vurgulamaya ya da konuşmayı kesmeye aldırmayan Blackavar, çimenleri kemirmeye başladı. Bigwig, şaşkın bir şekilde uzaklaştı ve kendisi Hyzenthlay ve Hazel ile biraz uzakta beslenmeye başladı.

"Neye bulaşıyor?" bir süre sonra sordu. "İki gece önce bir tilki olabileceği konusunda bizi uyardığında hepiniz oradaydınız. Ona kötü davrandım."

"Efrafa'da," dedi Hyzenthlay, "eğer bir tavşan öğüt verirse ve bu tavsiye kabul edilmezse, hemen unutur ve diğer herkes de öyle yapar. Blackavar, Hazel'ın ne karar verdiğini düşündü ve bunun daha sonra doğru mu yanlış mı olduğu ortaya çıktı. hepsi aynı. Kendi tavsiyesi hiç verilmemişti."

"Buna inanabilirim," dedi Bigwig. "Efrafa! Bir köpek tarafından yönetilen karıncalar! Ama şimdi Efrafa'da değiliz. Bizi uyardığını gerçekten unuttu mu?"

"Muhtemelen gerçekten öyledir. Ama olsun ya da olmasın, onun sizi uyardığını ya da haklı olduğunu söylerken dinlemesini asla ona sağlayamazsınız. Bunu yeraltından geçmekten başka bir şey yapamazdı."

"Ama sen bir Efrafan'sın. Sen de mi böyle düşünüyorsun?"

"Ben bir geyiğim," dedi Hyzenthlay.

* * *

Öğleden sonra erken saatlerde Kuşak'a yaklaşmaya başladılar ve Dandelion'un Inlé'nin Kara Tavşanı hikayesini anlattığı yeri ilk fark eden Kocaman oldu.

"Aynı tilkiydi, biliyorsun," dedi Hazel'e. "Bu neredeyse kesin. Bunun ne kadar olası olduğunu anlamalıydım-"

"Bak," dedi Hazel, "sana borçlu olduğumuzu çok iyi biliyorsun. Herkes El-ahrairah'ın seni onları Efrafa'dan çıkarman için gönderdiğini düşünüyor. Bunu başka kimsenin yapamayacağına inanıyorlar. Ne olduğuna gelince. sabah, seninki kadar benim de hatamdı ama eve tavşan kaybetmeden döneceğimizi asla düşünmezdim.Aslında iki tane kaybettik ve bu beklediğimden daha iyi.Basarsak bu gece Petek'e geri dönebiliriz. . Şimdi hombayı unutalım, Kocaman - bu değiştirilemez - ve merhaba, bu kim?"

Ardıç ve köpek güllerinden oluşan bir çalılığa geliyorlardı, zemin seviyesinde ısırgan otları ve meyvelerin artık olgunlaşmaya ve kırmızıya dönmeye başladığı briyony yollarıyla birbirine karışmıştı. Çalıların arasına bir misina seçmek için durduklarında, uzun çimenlerin arasından dört büyük tavşan belirdi ve onlara bakarak oturdu. Bir tanesi, yokuşu biraz geride bırakarak damgasını vurdu ve sürgüye döndü. Blackavar'ın onu sertçe kontrol ettiğini duydular.

"Peki, neden sorusuna cevap vermiyorsun, Thlayli?" dedi tavşanlardan biri. "Ben kimim?"

Bir duraklama oldu. Ardından Hazal konuştu.

"İşaretli oldukları için Efrafans olduklarını görebiliyorum" dedi. "Yara otu mu bu?"

"Hayır," dedi Blackavar, omzunda. "Bu Kaptan Campion."

"Anlıyorum," dedi Hazel. "Pekala, adını duydum Campion. Bize zarar vermek mi istiyorsun bilmiyorum ama yapabileceğin en iyi şey rahat bırakmak. Bize göre Efrafa ile olan ilişkilerimiz bitti."

"Bunu düşünebilirsiniz," diye yanıtladı Campion, "ama aksini göreceksiniz. Arkanızdaki geyik bizimle gelmeli; sizinle birlikte olanlar da öyle."

O konuşurken Silver ve Palamut, yokuşun aşağısında belirdi, ardından Thethuthinnang geldi. Silver, Efrafans'a bir bakış attıktan sonra, dulavratotu arasından süzülerek geçen Thethuthinnang ile çabucak konuştu. Sonra Hazel'in yanına geldi.

"Beyaz kuşu çağırdım Hazel," dedi sessizce.

Bir blöf parçası olarak etkiliydi. Campion'un gergin bir şekilde yukarı baktığını gördüler ve devriyelerden bir diğeri çalılıkların örtüsüne baktı.

Hazel, Campion'a, "Söylediklerin aptalca," dedi. "Burada bizden çok var ve benim görebildiğimden daha fazla tavşanınız yoksa, sizin için çok fazlayız."

Campion tereddüt etti. Gerçek şu ki, hayatında bir kez düşüncesizce davranmıştı. Hazel ve Bigwig'in Blackavar ve arkalarında bir geyikle yaklaştığını görmüştü. Konsey'e döndüğünde gösterecek gerçekten değerli bir şeye sahip olma hevesiyle, onların yalnız oldukları sonucuna varmıştı. Efrafanlar genellikle açık alanda birbirlerine oldukça yakın dururlardı ve Campion, diğer tavşanların daha geniş bir alana yayılabileceğini düşünmemişti. İğrenç Thlayli ve Blackavar'a, topal görünen tek arkadaşlarıyla birlikte saldırmak -belki de öldürmek- ve geyiği Konsey'e geri getirmek için altın bir fırsat görmüştü. Bunu kesinlikle yapabilirdi; ve dolarların savaşmadan teslim olacağı umuduyla onları pusuya düşürmek yerine yüzleşmeye karar vermişti. Ama şimdi, bir ve ikişer tavşanlar görünmeye başlayınca, bir hata yaptığını anladı.

"Daha bir sürü tavşanım var," dedi. "Dolar burada kalmalı. Geri kalanınız gidebilir. Aksi takdirde sizi öldürürüz."

"Pekala," dedi Hazel. "Bütün devriyenizi açığa çıkarın, dediğiniz gibi yapalım."

Bu zamana kadar kayda değer sayıda tavşan yokuştan yukarı çıkıyordu. Campion ve devriyesi sessizce onlara baktılar ama hiçbir hareket yapmadılar.

Hazel sonunda, "Olduğun yerde kalsan iyi olur," dedi. "Bize karışmaya çalışırsan, senin için daha kötü olur. Silver ve Blackberry, hadi al ve devam et. Geri kalanımız da sana katılacağız."

"Hazel-rah," diye fısıldadı Blackavar, "devriye öldürülmeli -hepsi. Generale rapor vermemeliler."

Bu Hazel'in de aklına gelmişti. Ama o korkunç kavgayı ve dört Efrafanın paramparça olduğunu düşündüğü için -çünkü bu böyle olacaktı- bunu yapacak gücü yüreğinde bulamıyordu. Bigwig gibi o da Campion'a isteksiz bir sevgi besliyordu. Ayrıca, biraz yapmak gerekecek. Muhtemelen kendi tavşanlarından bazıları öldürülecekti - kesinlikle yaralanacaktı. O gece Petek'e ulaşamayacaklar ve gittikleri her yerde taze bir kan izi bırakacaklardı. Bu fikirden hoşlanmamasının dışında, ölümcül olabilecek dezavantajları da vardı.

"Hayır, onları rahat bırakacağız," diye yanıtladı kararlı bir şekilde.

Blackavar sessizdi ve çalıların arasında gözden kaybolan son yaratık olarak Campion'u izleyerek oturdular.

"Şimdi," dedi Hazel, "devriyene çık ve bizim geldiğimizi gördüğün yoldan git. Konuşma, git."

Campion ve devriye yokuş aşağı hareket etti ve Hazel onlardan bu kadar kolay kurtulduğu için rahatladı, diğerleri arkalarındayken aceleyle Silver'ın peşinden koştular.

Kemer'den geçtikten sonra mükemmel ilerleme kaydettiler. Geri kalan bir buçuk günün ardından, işler iyi durumdaydı. O gece yolculuğun sona ereceği vaadi ve hem tilkiden hem de devriyeden kurtuldukları düşüncesi onları hevesli ve duyarlı hale getirdi. Gecikmenin tek nedeni, huzursuz görünen ve arkada asılı duran Blackavar'dı. Sonunda, ikindi vakti, Hazel onu çağırdı ve ona izledikleri patikadan devam etmesini ve sabah tarafındaki dipteki kayın askısının uzun şeridine dikkat etmesini söyledi. Blackavar koşarak geri dönmeden çok önce gitmemişti.

"Hazel-rah, bahsettiğin ormana oldukça yaklaştım," dedi, "ve onun hemen dışındaki kısa çimenlik alanda oynayan iki tavşan var."

Hazel, "Gelip bakacağım," dedi. "Karahindiba, sen de gelir misin?"

Yolun sağındaki tepeden aşağı koşarlarken, Hazel kayın askısını tanımak için oldukça sıçradı. Yeşil dallarda bir iki sarı yaprak ve yer yer bronz bir dokunuş fark etti. Sonra, çimenlerin üzerinden onlara doğru koşan İğde ve Çilek'i gördü.

"Hazel-rah!" diye bağırdı Buckthorn. "Karahindiba! Ne oldu? Diğerleri nerede? Yaptırdın mı? Herkes iyi mi?"

Hazel, "Çok yakında burada olurlar," dedi. "Evet çok işimiz var ve gidenler geri döndü. Bu Efrafa'dan çıkan Blackavar."

"Aferin ona," dedi Çilek. "Oh, Hazel-rah, sen gittiğinden beri her akşam ormanın sonunda izliyoruz. Holly ve Boxwood iyiler - savaş alanına geri döndüler: ve ne düşünüyorsun? Clover tutuşacak. Bu iyi, değil mi?"

"Harika," dedi Hazel. "İlk olacak. Aman Tanrım, bir zamanımız oldu, sana söyleyebilirim. Ve ben de -ne hikaye! - ama biraz beklemeli. Hadi, gidelim ve diğerlerini getirelim. "

Günbatımında tüm grup -hepsine söylendiğine göre yirmi tavşan- kayın askısının boyunu aşmış ve avluya ulaşmıştı. Aşağıdaki tarlalara alacakaranlık çökmüşken, çiy ve uzun gölgeler arasında beslendiler. Sonra, Hazel ve Kocamanav'ın maceralarının öyküsünü, onu duymayı çok sabırsızlıkla ve uzun zamandır bekleyenlere anlattıklarını duymak için Petek'e doluştular.

Son tavşanlar yeraltında kaybolurken, onları Sezar'ın Kuşağı'ndan üstün bir beceri ve disiplinle takip eden Geniş Devriye, yarım daire çizerek doğuya doğru yöneldi ve sonra Efrafa'ya döndü. Campion açıkta bir gecelik sığınak bulma konusunda uzmandı. Şafağa kadar dinlenmeyi ve ertesi günün akşamına kadar üç mil geri gitmeyi planladı.

41. Rowsby Woof ve Peri Wogdog'un Öyküsü
Pis kötülükler işleyenlere merhamet etmeyin. Köpek gibi sırıtıyorlar ve şehrin içinde koşuyorlar. Ama sen, ya Rab, onları alaya alacaksın. Tüm kafirleri küçümsemek için güleceksin.

Mezmur 59

Şimdi, her gün sıcak, durgun yaz mevsiminde, saatlerce ışık hareket eden tek şey gibi göründüğünde, köpek geldi; gök-güneş, bulutlar ve esinti-uyanık inişlerin üzerinde. Kayın yaprakları dallardaki koyulaştı ve yaşlıların kemirildiği yerlerde taze çimenler büyüdü. Warren sonunda gelişiyordu ve Hazel kıyıda

oturup nimetlerini sayabilirdi. Yerin üstünde ve altında, tavşanlar doğal olarak sessiz, kesintisiz bir beslenme, kazma ve uyuma ritmine girdiler. Birkaç yeni çalışma ve yuva yapıldı. Hayatlarında daha önce hiç kazmamış olan kazlar, yapılan işten keyif aldılar. Hem Hyzenthlay hem de Thethuthinnang, Hazel'e Efrafa'daki hayal kırıklıklarının ve mutsuzluklarının ne kadarının sadece kazmalarına izin verilmemesinden kaynaklandığını bilmediklerini söylediler. Clover ve Haystack bile oldukça iyi idare edebileceklerini anladılar ve warren'in ilk yavrularını kendi kazdıkları oyuklarda taşıyacaklarıyla övündüler. Blackavar ve Holly yakın arkadaş oldular. Farklı keşif ve takip fikirleri hakkında epeyce konuştular ve birlikte bazı devriyeler yaptılar, gerçek bir ihtiyaçtan çok kendi tatminleri için. Bir sabah erkenden Silver'ı kendileriyle gelmeye ikna ettiler ve Kingsclere'nin eteklerine bir milden fazla yol kat ettiler, bir yaramazlık hikayesiyle geri döndüler ve bir kulübenin bahçesinde ziyafet çektiler. Blackavar'ın işitmesi, kulaklarının kesilmesinden bu yana zayıflamıştı; ama Holly, olağandışı herhangi bir şeyi fark etme ve bunlardan sonuç çıkarma gücünün neredeyse tekinsiz olduğunu ve istediği zaman görünmez hale gelebileceğini keşfetti.

On altı dolar ve on dolar, bir warren için yeterince mutlu bir toplum yarattı. Arada bir çekişmeler oldu ama ciddi bir şey yoktu. Bluebell'in dediği gibi, hoşnutsuz hisseden herhangi bir tavşan her zaman Efrafa'ya geri dönebilir; ve birlikte yüzleştikleri her şeyin düşüncesi, gerçek bir kavgaya yol açabilecek her şeyin canını yakmaya yetiyordu. Hazel, bir akşam, Tavşan Başı olarak mükemmel bir sahtekarlık hissettiğini, çünkü hiçbir sorun ve çözülmesi gereken bir anlaşmazlık olmadığını söyleyene kadar, herkese yayıldı.

"Kışı hiç düşündün mü?" Holly'ye sordu.

Clover, Hyzenthlay ve Vilthuril'le birlikte dört ya da beş dolar, gün batımından yaklaşık bir saat önce askının güneşli batı tarafında besleniyordu. Hava hâlâ sıcaktı ve aşağısı o kadar sessizdi ki, yarım milden daha uzaktaki Cannon Heath Çiftliği'nin çayırında otları parçalayan atların sesini duyabiliyorlardı. Kesinlikle kışı düşünmenin zamanı değildi.

Hazel, "Muhtemelen burası alıştığımızdan daha soğuk olacak," dedi. "Ama toprak çok hafif ve kökler onu o kadar parçalıyor ki, soğuk hava gelmeden çok daha derine inebiliriz. Sanırım donun altına inebilmeliyiz. Rüzgara gelince, bir kısmını engelleyebiliriz. Delikler ve uykular sıcak.Kışın çimenler fakirdir, biliyorum ama değişiklik isteyen herkes burada Holly ile dışarı çıkabilir ve şansını biraz yeşillik ya da sığır kökü çimdikleyerek deneyebilir. Ama elil. Ben de zaman zaman yerin altında uyumaktan, bohça çalmaktan ve birkaç hikaye dinlemekten çok mutlu olacağım."

"Şimdi bir hikayeye ne dersin?" dedi Bluebell. "Haydi, Karahindiba. 'Neredeyse Tekneyi Kaçırdım. Buna ne dersin?"

"Ah, 'Yaralı Dehşet' demek istiyorsun," dedi Dandelion. "Bu Bigwig'in hikayesi - anlatacağımı zannetmiyorum. Ama böyle bir akşamda kışı düşünmek bir değişiklik yapıyor. Bu bana dinlediğim ama kendime hiç anlatmaya çalışmadığım bir hikayeyi hatırlatıyor. bazılarınız biliyor olabilir, bazılarınız da bilmiyor. Bu Rowsby Woof ve Peri Wogdog'un hikayesi."

"Haydi git," dedi Fiver, "ve kalın bir yere koy."

Karahindiba, "Büyük bir tavşan vardı" dedi. "Küçük bir tavşan vardı. El-ahrairah vardı ve yeni, güzel bıyıklarında ayaz vardı. Toprağın aşağı yukarı hareketi o kadar sertti ki, patilerini kesebilirdin ve kızılgerdanlar cevap verdi. Birbirlerine çıplak, hala polisler, 'Bu benim payım. Gidip kendi başınıza açsınız.

"Bir akşam, Frith yeşil bir gökyüzünde kocaman ve kıpkırmızı batarken, El-ahrairah ve Rabscuttle donmuş çimenlerin arasında titreyerek topallayarak, onları yeraltında başka bir uzun geceye taşımak için oradan oraya bir ısırık aldılar. saman gibi tatsızdı ve aç olmalarına rağmen, o kadar uzun zamandır sefil şeylerden en iyi şekilde yararlanıyorlardı ki, onları alt etmek için ellerinden gelen bu kadarı vardı. Sonunda Rabscuttle, bir kez risk alabileceklerini önerdi. büyük bir sebze bahçesinin olduğu köyün kenarına doğru tarlalardan kayın.

"Bu bahçe etraftakilerin hepsinden daha büyüktü. İçinde çalışan adam bir uçta bir evde yaşıyordu ve çok miktarda sebze kazar ya da keser, onları bir hrududuya koyar ve uzaklaştırırdı. tavşanları dışarıda tutmak için bahçenin her yerine teller koymuştu. Yine de, El-ahrairah istese genellikle bir yol bulabilirdi ama bu tehlikeliydi çünkü adamın silahı vardı ve sık sık alakargaları ve güvercinleri vurup asardı. yukarı.

El-ahrairah üzerinde düşünerek riske atacağımız tek şey silah değil, dedi. 'O şaşkın Rowsby Woof'a da göz kulak olmalıyız.

"Şimdi, Rowsby Woof adamın köpeğiydi ve bir insanın elini yalayan en sakıncalı, kötü niyetli, en iğrenç vahşiydi. Gözlerinin her yerinde tüyleri olan büyük, yünlü bir hayvandı ve adam onu koruma altına aldı. özellikle geceleri sebze bahçesi Rowsby Woof elbette sebzeleri kendisi yemiyordu ve kimse onun ara sıra birkaç aç hayvana marul ya da havuç vermeye hazır olacağını ve soru sorulmadan düşünebilirdi. Rowsby Woof ertesi gün akşamdan şafağa kadar başıboş kaçardı ve erkekleri ve erkek çocukları bahçeden uzak tutmakla yetinmezdi, orada bulduğu her hayvanı, fareleri, tavşanları, tavşanları, fareleri arardı. hatta köstebekleri bile - ve öldürebilirse onları öldür. Davetsiz misafirin

doğasında olan herhangi bir şeyin kokusunu aldığı anda havlamaya ve parıldamaya başlardı, ancak çoğu zaman bir tavşanı uyaran ve onu rahatsız etmesini sağlayan sadece bu aptalca gürültüydü. Rowsby Woof muazzam bir çıngıraklı olarak kabul edildi ve merhaba Ustası bu yeteneğiyle sık sık övünmüş ve ona o kadar gösteriş yapmıştı ki, tiksindirici bir şekilde kendini beğenmiş hale gelmişti. Kendisinin dünyanın en iyi çıngırağı olduğuna inanıyordu. Çok fazla çiğ et yiyordu (ama akşamları değil, çünkü onu aktif tutmak için geceleri aç kalıyordu) ve bu, onun kokusunu almayı oldukça kolaylaştırdı. Ama yine de bahçeyi tehlikeli bir yer haline getirdi.

Rabscuttle, "Pekala, bir kez olsun Rowsby Woof'a şans verelim." dedi.

"El-ahrairah ve Rabscuttle tarlaları geçerek bahçenin eteklerine gittiler. Oraya vardıklarında, gördükleri ilk şey adamın kendisiydi, ağzında beyaz bir çubuk yanan, sıra sıra buzları kesen adamdı. Rowsby Woof da yanındaydı, kuyruğunu sallıyor ve saçma sapan bir şekilde zıplıyordu.Bir süre sonra adam alabildiği kadar çok lahanayı bir tekerlekli şeye yığdı ve onları eve doğru itti.Birkaç kez geri geldi. bütün lahanaları evin kapısına kadar götürdüğünde onları içeri taşımaya başladı.

"'Bunu ne için yapıyor?' diye sordu Rabscuttle.

El-ahrairah, "Yarın onları hrududu'da götürmeden önce, sanırım bu gece içlerindeki dondan kurtulmak istiyor," diye yanıtladı.

Rabscuttle, "İçlerinde buz yokken yemek çok daha iyi olur, değil mi?" dedi Rabscuttle. "Keşke onlar oradayken onlara ulaşabilsek. Yine de boşver. O aşağıda meşgulken bahçenin bu ucunda ne yapabileceğimize bir bak.

"Fakat bahçenin tepesini aşıp lahanaların arasına daha yeni varmışlardı ki, Rowsby Woof onları sardı ve havlayarak ve havlayarak aşağı indi ve zamanında çıktıkları için şanslıydılar.

" 'Pis küçük yaratıklar, diye bağırdı Rowsby Woof. 'Nasıl-nasıl! Nasıl cüretle buralara gelirsin? Çık dışarı! Çık dışarı!

El-ahrairah, bütün dertlerine karşılık gösterecek hiçbir şey olmadan savaş alanına geri dönerken, 'İğrenç hayvan!' dedi El-ahrairah. Inlé, bu don çözülmeden önce lahanalarını evin içinde yiyip onu budala gibi göstereceğiz!

"Bu çok fazla şey söylüyor, efendim, dedi Rabscuttle. "Birlikte yaptığımız onca şeyden sonra, bir lahana için hayatını feda etmen çok yazık."

"'Pekala, şansımı kollayacağım, dedi El-ahrairah. 'Sadece şansımı kollayacağım, hepsi bu.

"Ertesi öğleden sonra Rabscuttle dışarıdaydı, bir hrududu geldiğinde, sokağın yanındaki bankanın tepesine burun kıvırdı. Arkada kapıları vardı ve bu kapılar bir şekilde açılmıştı ve hrududu ilerledikçe sallanıyordu. insanların bazen tarlalarda bıraktıkları gibi torbalara sarılmış şeyler ve hrududu Rabscuttle'ı geçerken, bu torbalardan biri şeride düştü. İçeride, koklamak için şeride kaymış ama içindeki tek şeyin bir çeşit et olduğunu görünce hayal kırıklığına uğramıştı.Daha sonra El-ahrairah'a hayal kırıklığını anlattı.

" 'Et mi? dedi El-ahrairah. 'Hala orada mı?

" 'Nasıl bileyim? dedi Rabscuttle. 'Canavarca şeyler.

" 'Benimle gel, dedi El-ahrairah. 'Çabuk ben de.

"Şuraya vardıklarında et hala oradaydı. El-ahrairah torbayı hendeğe sürükledi ve gömdüler.

" 'Ama bunun bize ne faydası olacak, efendim? dedi Rabscuttle.

"'Henüz bilmiyorum, dedi El-ahrairah. 'Fakat fareler anlamazsa kesinlikle iyi olur. Yine de şimdi eve gel. Hava kararıyor.

"Eve dönerlerken, hendekte yatan bir hrudududan atılmış eski siyah bir tekerlek örtüsüyle geldiler. Bunları daha önce gördüyseniz, onların büyük bir mantar gibi bir şey olduğunu bilirsiniz- pürüzsüz ve çok güçlü, ancak ped benzeri ve aynı zamanda esnek.Hoş kokmuyorlar ve yemek için iyi değiller.

Hadi, dedi El-ahrairah hemen. 'Bunun büyük bir kısmını kemirmemiz gerekiyor. Buna ihtiyacım var.

"Rabscuttle efendisinin delirip delirmediğini merak etti, ama söyleneni yaptı. Eşyalar oldukça çürümüştü ve çok geçmeden bir rabbif kafası büyüklüğündeki bir yumruyu kemirmeyi başardılar. Tadı korkunçtu ama El- ahrairah onu dikkatlice warren'e geri taşıdı.O gece onu kemirerek çok zaman geçirdi ve ertesi gün sabah silflayinden sonra devam etti.Ni-Frith hakkında Rabscuttle'ı uyandırdı, dışarı çıkmasını sağladı ve yumruyu önüne koydu. .

" 'Ne gibi? O bakış gelmediğini söyledi.' Kokusu Aldırma. Ne yok bakmak gibi mi?

"Rabscuttle ona baktı. 'Bir köpeğin siyah burnuna benziyor usta,' diye yanıtladı, 'kuru olması dışında.

" 'Muhteşem, dedi El-ahrairah ve uyudu.

"Yarım ayın olduğu o gece hala soğuktu -çok açık ve soğuktu, ama fu Inlé, bütün tavşanlar yeraltında sıcakken, El-ahrairah Rabscuttle'a kendisiyle gelmesini söyledi. El-ahrairah siyah burnu kendisi taşıdı. ve yolda bulabildiği her kötü şeye iyice itti. Bir-"

"Eh, boş ver," dedi Hazel. "Hikayeye devam et."

"Sonunda," diye devam etti Dandelion, "Rabscuttle ondan uzak durdu, ama El-ahrairah nefesini tuttu ve eti gömdükleri yere gelene kadar bir şekilde burnu taşıdı.

" 'Kazın, dedi El-ahrairah. 'Haydi.

"Onu kazdılar ve kağıt çıktı. Et, bir tür briyony spreyi gibi bir tür iz halinde bir araya getirildi ve zavallı Rabscuttle'a onu sebze bahçesinin dibine sürüklemesi söylendi. Bu zor bir işti. ve onu bırakabildiğinde mutluydu.

" 'Şimdi, dedi El-ahrairah, 'ön tarafa doğru gideceğiz.

"Ön tarafa geldiklerinde adamın dışarı çıktığını anlayabildiler. Bir kere ev karanlıktı ama ayrıca biraz önce onun kapıdan geçtiğinin kokusunu alabiliyorlardı. evin bir çiçek bahçesi vardı ve burası arkadan ve sebze bahçesinden, tam karşıdan geçen ve büyük bir defne yığınıyla sonlanan yüksek, kapalı tahta bir çitle ayrılmıştı. mutfakta.

"El-ahrairah ve Rabscuttle sessizce ön bahçeden geçtiler ve çitteki bir çatlaktan içeri baktılar. Rowsby Woof çakıllı yolda oturuyordu, tamamen uyanıktı ve soğukta titriyordu. O kadar yakındı ki gözlerinin kırpıştığını görebiliyorlardı. Ay ışığı Mutfak kapısı kapalıydı ama yakınlarda, duvar boyunca, giderin üzerinde bir tuğlanın bırakıldığı bir delik vardı.Mutfak zemini tuğladan yapılmıştı ve adam onu kaba bir süpürgeyle yıkıyordu. delikten suyu dışarı süpürün.Soğuktan korunmak için delik eski bir bezle kapatıldı.

"Bir süre sonra El-ahrairah alçak sesle şöyle dedi:

" 'Rowsby Woof! Ey Rowsby Woof!

"Rowsby Woof oturdu ve sertçe etrafına bakındı.

Orada kim var dedi. Sen kimsin?

El-ahrairah, çitin diğer tarafına çömelerek 'Ey Rowsby Woof!

Rowsby Woof 'Ne?

"'Hileler, Rowsby Woof? , Kraliçe Dripslobber. Uzak, çok uzaklarda, onun sarayı yatıyor. Ah, Rowsby Woof, onun güçlü durumunu, krallığının harikalarını bir görebilseydin! Kumların üzerinde çok uzaklara uzanan leş! Gübre, Rowsby Woof !Açık lağımlar Ah, nasıl da sevinçten zıplarsın ve burnunu sokarsın!

"Rowsby Woof ayağa kalktı ve sessizce etrafına bakındı. Sesten ne çıkaracağını bilemedi ama şüphelendi.

El-ahrairah, "Bir çıngıraklı olarak ününüz Kraliçe'nin kulağına geldi. 'Seni dünyanın en büyük çıngırağı olarak tanıyoruz ve onurlandırıyoruz. Bu yüzden buradayım. Ama zavallı, şaşkın yaratık ! Kafanın karıştığını görüyorum ve öyle olabilirsin. Buraya gel Rowsby Woof! Çite yaklaş ve beni daha iyi tanı!

"Rowsby Woof çitin yanına geldi ve El-ahrairah lastik burnu çatlağa itti ve hareket ettirdi. Rowsby Woof yakınlarda durup burnunu çekti.

" 'Asil fare avcısı, diye fısıldadı El-ahrairah, 'gerçekten ben, Peri Wogdog, seni onurlandırmak için gönderdim!

"Ah, Peri Wogdog! diye haykırdı Rowsby Woof, çakılların üzerinde top sürme ve oyalama yaparak. "Ah, ne zarafet! Ne aristokrat ayrım! Kokladığım bu gerçekten çürümüş kedi olabilir mi? Narin bir çürük deve tonuyla! Ah, muhteşem Doğu!

("Dünyanın 'devesi' de ne?" dedi Bigwig.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Dandelion. "Ama duyduğumda hikayedeydi, bu yüzden sanırım bir yaratık ya da başka bir şey.")

"Mutlu, mutlu köpek!" dedi El-ahrairah. "Kraliçe Dripslobber'ın kendisiyle tanışmak için ne kadar zarif bir dileğini dile getirdiğini söylemeliyim. Ama henüz değil, Rowsby Woof, henüz değil. İlk önce buna layık görülmelisin." Sana hem bir test hem de bir kanıt getirmek için gönderildim. Dinle Rowsby Woof. Bahçenin uzak ucunda uzun bir et ipi var. Evet, gerçek et, Rowsby Woof, çünkü biz peri köpekleriyiz ama yine de Biz senin gibi asil, cesur hayvanlara

gerçek hediyeler getiriyoruz.Şimdi git- bul ve o eti ye.Güven bana, çünkü sen dönene kadar evi ben koruyacağım.Bu senin inancının sınavıdır.

"Rowsby Woof umutsuzca acıkmıştı ve midesine soğuk basmıştı ama yine de tereddüt etti. Efendisinin ondan evi korumasını beklediğini biliyordu.

" 'Ah, peki, dedi El-ahrairah, 'boş ver. Gideceğim. Yan köyde bir köpek yaşıyor-

"'Hayır, hayır, diye bağırdı Rowsby Woof. 'Hayır, Peri Wogdog, beni bırakma! Sana güveniyorum! Hemen gideceğim! Sadece evi koru ve beni hayal kırıklığına uğratma!

" 'Korkma asil köpek, dedi El-ahrairah. 'Yalnızca büyük Kraliçe'nin sözüne güven.

"Rowsby Woof ay ışığında sıçrayarak gitti ve El-ahrairah onu gözden kayboldu.

Rabscuttle, "Eve şimdi mi gireceğiz, efendim?" diye sordu. "Hızlı olmalıyız.

"Kesinlikle hayır, dedi El-ahrairah. "Nasıl böyle bir ikiyüzlülük teklif edersin? Yazık Rabscuttle! Evi biz koruyacağız.

"Sessizce beklediler ve bir süre sonra Rowsby Woof dudaklarını yalayıp sırıtarak geri döndü. Burnunu çekerek çitin yanına geldi.

"'Dürüst dostum, anladım ki, dedi El-ahrairah, 'eti bir fareymiş gibi çabucak bulmuşsun. Ev güvenli ve her şey yolunda. Şimdi bak. Kraliçeye dönüp ona söyleyeceğim. Bu gece, habercisine güvenerek layık olduğunu gösterirsen, senin için kendi gönderip seni onurlandırmak onun zarif amacıydı.Yarın gece Kurt Festivali'ne giderken bu topraklardan geçecek. Kuzey'in ve o, sen onun karşısına çıkasın diye yolculuğunu bozmak istiyor.Hazır ol Rowsby Woof!

"'Ah, Peri Wogdog!' diye haykırdı Rowsby Woof. 'Kraliçe'nin önünde diz çöküp kendimi küçük düşürmek ne büyük zevk! Yerde ne kadar alçakgönüllülükle yuvarlanacağım! Kendimi nasıl da tamamen onun kölesi yapacağım! Kendime gerçek bir köpek göstereceğim!

El-ahrairah, "Bundan hiç şüphem yok, dedi. 'Ve şimdi elveda. Sabırlı olun ve dönüşümü bekleyin!

"Lastik burnu geri çekti ve çok sessizce süzüldüler.

"Ertesi gece daha da soğuktu. El-ahrairah bile tarlalara çıkmadan önce kendini toparlamak zorunda kaldı. Lastik burnu bahçenin dışına gizlemişlerdi ve onu hazır hale getirmeleri biraz zaman aldı. Rowsby Woof. Adamın dışarı çıktığından emin olduklarında, dikkatli bir şekilde ön bahçeye ve çitlere gittiler. -ahrairah konuştu, başını ön patilerinin arasına koydu ve sevinçten sızlandı.

"Kraliçe geliyor, Rowsby Woof, dedi El-ahrairah burnunun arkasından, 'asil hizmetçileri, periler Postwiddle ve Sniffbottom ile. Ve bu onun dileği. Köydeki kavşağı biliyorsun, değil mi?

"Evet, evet! diye sızlandı Rowsby Woof. "Evet, evet! Ah, ne kadar iğrenç olabileceğimi göstermeme izin ver, sevgili Peri Wogdog. Ben...

"Pekala, dedi El-ahrairah. "Şimdi, ey talihli köpek, yol ayrımına git ve Kraliçeyi bekle. Gecenin kanatlarında geliyor. Gelmesi gereken çok uzak, ama sabırla bekle. Sadece bekle. Onu hayal kırıklığına uğratma ve büyük nimet senin olacak,

" 'Onu başarısız mı? Hayır, hayır! diye haykırdı Rowsby Woof. 'Yolda bir solucan gibi bekleyeceğim. Onun dilenci benim, Peri Wogdog!

El-ahrairah, "Çok doğru, çok mükemmel," dedi. "Sadece acele edin.

"Rowsby Woof gider gitmez, El-ahrairah ve Rabscuttle hızla defnelerin arasından geçerek çitin ucundan arka kapıya gittiler. El-ahrairah bezi dişleriyle giderin üzerindeki delikten çıkardı ve mutfağın yolunu tuttu.

"Mutfak bu banka kadar sıcaktı ve bir ucunda sabahları hrududuya hazır büyük bir sebze yığını vardı - lahanalar, brüksel lahanası ve yaban havucu. Çözüldüler ve lezzetli koku oldukça baskındı. El-ahrairah ve Rabscuttle, son günlerdeki donmuş otları ve ağaç kabuğunu hemen düzeltmeye başladı.

"İyi, sadık adam, dedi El-ahrairah ağzı doluyken. "Kraliçe'ye onu beklettiği için ne kadar minnettar olacak. Ona sadakatinin tüm boyutunu gösterebilecek, değil mi? başka bir yaban havucu, Rabscuttle.

"Bu arada, aşağıda, kavşakta, Rowsby Woof ayazda hevesle bekledi, Kraliçe Dripslobber'ın gelişini dinledi. Uzun bir süre sonra ayak sesleri duydu. Bunlar bir köpeğin değil, bir adamın adımlarıydı. Yaklaştıklarında, Bunların kendi efendisinin basamakları olduğunu fark etti, kaçmak ya da saklanmak için çok aptaldı, ama eve dönmekte olan efendisi yol ayrımına gelene kadar olduğu yerde kaldı.

"'Neden, Rowsby Woof, efendisi, 'burada ne yapıyorsun?

"Rowsby Woof aptal görünüyordu ve burnunu çekti. Efendisi şaşırmıştı. Sonra aklına bir fikir geldi.

" 'Neden, eski dostum, 'benimle buluşmaya geldin, değil mi? İyi adam o zaman! Hadi, eve birlikte gideceğiz.

"Rowsby Woof kaçmaya çalıştı ama efendisi onu yakasından yakaladı, cebindeki küçük bir iple bağladı ve eve götürdü.

"Gelişleri El-ahrairah'ı şaşırttı. Aslında, lahana doldurmakla o kadar meşguldü ki kapı kolu takırdayana kadar hiçbir şey duymadı. O ve Rabscuttle, adam içeri girip Rowsby'ye liderlik etmeden önce bir sepet yığınının arkasına geçmek için sadece zamanları vardı. Woof Rowsby Woof sessiz ve kederliydi ve zaten ateş ve kiler kokusuna karışan tavşan kokusunu bile fark etmedi.Adam kendine bir tür içecek hazırlarken mindere uzandı.

"El-ahrairah duvardaki delikten fırlama fırsatını izliyordu. Ama adam oturup içip beyaz bir sopayı tüttürürken aniden etrafına baktı ve ayağa kalktı. açık delik Tavşanların dehşetine göre, bir çuval aldı ve deliği gerçekten sıkıca tıkadı.Sonra içkisini bitirdi, ateşi yaktı ve uyumaya gitti, Rowsby Woof'u mutfakta kapalı bıraktı. onu gece dışarı çıkarmak için çok soğuk.

"İlk başta Rowsby Woof sızlandı ve kapıyı kaşıdı, ama bir süre sonra ateşin yanına geri döndü ve uzandı. El-ahrairah, köşedeki büyük metal bir kutunun arkasına gelene kadar duvar boyunca çok sessizce hareket etti. Burada da çuvallar ve eski kağıtlar vardı ve Rowsby Woof'un bunun arkasını göremediğinden oldukça emindi. Rabscuttle ona katılır katılmaz konuştu.

" 'Ey Rowsby Woof! diye fısıldadı El-ahrairah.

"Rowsby Woof bir anda ayağa kalktı.

"'Peri Wogdog! diye bağırdı. 'Duyduğum sen misin?

"Gerçekten de öyle, dedi El-ahrairah. Hayal kırıklığın için üzgünüm Rowsby Woof. Kraliçeyle tanışmadın.

" 'Ne yazık ki hayır, dedi Rowsby Woof ve yol ayrımında olanları anlattı.

"Boş ver, dedi El-ahrairah. Üzülme Rowsby Woof. Kraliçe'nin gelmemesinin iyi bir nedeni vardı. Tehlike haberini aldı -ah, büyük tehlike, Rowsby Woof!- ve

zamanında kaçındı. Kendi güvenliğimi riske atarak sizi uyarmak için buradayım.Arkadaşınız olduğum için gerçekten şanslısınız, yoksa iyi efendiniz ölümcül vebaya yakalanmış olmalı.

Rowsby Woof, 'Veba mı?

El-ahrairah, "Doğu'nun hayvan krallıklarında pek çok peri ve ruh var," dedi. büyük sıçan ruhu, Sumatra'nın devi, Hamelin'in laneti. Asil Kraliçemizle açıkça savaşmaya cesaret edemiyor, ama gizlice, zehirle, hastalıkla çalışıyor. Sen beni terk ettikten kısa bir süre sonra, onun gönderdiğini öğrendim. hastalık taşıyan nefret dolu fare goblinler bulutların arasında. Kraliçeyi uyardım ama yine de seni uyarmak için burada kaldım Rowsby Woof. öldürecek -ve beni de, korkarım onu kurtarabilirsin ve yalnız seni. Yapamam.

"'Ah, dehşet! diye bağırdı Rowsby Woof. 'Kaybedilecek zaman yok! Ne yapmalıyım, Peri Wogdog?

El-ahrairah, "Hastalık bir büyüyle çalışır, dedi El-ahrairah. "Fakat etten kemikten gerçek bir köpek, evin etrafında dört kez koşabilseydi, olabildiğince yüksek sesle havlasaydı, o zaman büyü bozulur ve hastalık Güç yok. Ama ne yazık ki! Unuttum! Kapatıldın Rowsby Woof. Ne yapmalı? Korkarım her şey kayboldu!

"'Hayır, hayır!' dedi Rowsby Woof. 'Seni kurtaracağım Peri Wogdog ve benim sevgili efendim. İşi bana bırak!

"Rowsby Woof havlamaya başladı. Ölüleri diriltmek için havladı. Pencereler sallandı. Kömür ızgaraya düştü. Gürültü korkunçtu. Üst kattaki adamın bağırıp küfrettiğini duyabiliyorlardı. Hala Rowsby Woof havlıyordu. Adam damgalamaya geldi. Pencereyi açıp hırsızları dinledi, ama kısmen işitecek hiçbir şey olmadığından ve kısmen de aralıksız havlamalardan hiçbir şey duyamadı. Sonunda silahını aldı, kapıyı açtı ve dikkatle dışarı çıktı. bakın sorun ne oldu.. Rowsby Woof bir boğa gibi böğürerek dışarı fırladı, arazi evin etrafını sardı.Adam koşarak onu takip etti ve kapıyı açık bıraktı.

" 'Çabuk! dedi El-ahrairah. 'Tartar'ın pruvasındaki Wogdog'dan daha hızlı! Hadi!

"El-ahrairah ve Rabscuttle bahçeye daldılar ve defne ağaçlarının arasında gözden kayboldular. İlerideki tarlada bir an için durakladılar. Arkadan bağırma ve havlama sesleri geldi, çığlıklar ve öfkeli 'Buraya gel, kahretsin' çığlıklarıyla karıştı. !

"'Asil adam, dedi El-ahrairah. 'Efendisi Rabscuttle'ı kurtardı. Hepimizi kurtardı. Eve gidelim ve yuvamızda rahat uyuyalım.

"Rowsby Woof, hayatının geri kalanında, büyük Kraliçe Köpek'i beklediği geceyi asla unutmadı. Doğru, bu bir hayal kırıklığıydı, ama kendi asil davranışının hatırasıyla karşılaştırıldığında bunun küçük bir mesele olduğunu hissetti. hem efendisini hem de iyi peri Wogdog'u kötü fare ruhundan nasıl kurtardığını."

42. Gün Batımında Haberler
Bu davranışın adaletsiz ve tanrılara karşı nefret dolu olduğunu kanıtlayacağından emin misin?

Evet, gerçekten de Sokrates; en azından beni dinlerlerse.

Platon, Euthyphron

Hikayesinin sonuna geldiğinde Dandelion, Palamut'u nöbetçi olarak kurtarması gerektiğini hatırladı. Direk biraz uzakta, ormanın doğu köşesine yakındı ve Boxwood ile Speedwell'in kazdıkları bir çukurla nasıl geçindiklerini görmek isteyen Hazel, Dandelion'la kıyının eteklerine doğru gitti. Yeni delikten aşağı iniyordu ki, küçük bir yaratığın çimenlerde pıtırdadığını fark etti. Kerkenezden kurtardığı fareydi. Hâlâ güvende olduğunu görmekten memnun olan Hazel, onunla konuşmak için geri döndü. Fare onu tanıdı ve oturdu, ön patileriyle yüzünü yıkayıp coşkulu bir şekilde gevezelik etti.

"İyi bir gün, bir gün sıcak mı. Seviyor musun? Bol bol yemek, sıcak tutmak sorun değil. Dipte bir tepe hasattır. Mısır için giderim ama çok uzun bir yol. Gittin sanırım, geri dönmen çok uzun değil mi?"

"Evet," dedi Hazel, "birçoğumuz gitti, ama aradığımızı bulduk ve şimdi geri döndük."

"İyi mi. Şimdi bir sürü tavşan var mı, bir ot kısa olsun."

"Çimlerin kısa olması onun için ne fark eder?" dedi, Blackavar'la birlikte yaltaklanan ve yakınlarda kemirmekte olan Kocaman. "O yemiyor."

"Geçmek için iyi bir şey, biliyor musun?" dedi fare, Bigwig'in kulaklarını sinirle sallamasına neden olan tanıdık bir tonda. "Kuyruk boyunca koşar-ama bir kısa ottan tohum yok. Şimdi bir warren a burada ve şimdi bir bugün yeni bir tavşan geliyor, yakında başka bir warren a daha. Yeni tavşanlar senin bir arkadaşlar da mı?"

"Evet, evet, tüm arkadaşlar," dedi Bigwig arkasını dönerek. "Yeni doğmuş tavşanlar hakkında, yerin üstüne çıkmaya hazır olduklarında söylemek istediğim bir şey vardı Hazel."

Ancak Hazel olduğu yerde kalmış, dikkatle fareye bakıyordu.

"Bir dakika, Kocakaplan," dedi. "Başka bir warren hakkında ne dedin fare? Başka bir warren nerede olacak?"

Fare şaşırdı. "Bilmiyor musun? Arkadaşın değil mi?"

"Bana söyleyene kadar bilmiyorum. Yeni tavşanlar ve yakında başka bir warren hakkında ne demek istedin?" Sesi acil ve meraklıydı.

Fare sinirlendi ve kendi türünden bir tavırla tavşanların duymak isteyeceğini düşündüklerini söylemeye başladı.

"Belki de bir warren yok. Tavşanlar çok mu iyi, hepsi benim arkadaşlarım. Artık tavşan yok. Başka tavşan istemek için değil."

"Ama başka hangi tavşanlar?" ısrar etti Hazel.

"Hayır efendim. Hayır, efendim, başka tavşan yok, yakında tavşanlara gidilmez, hepsi arkadaşlarım kalır, bir beni kurtarın çok iyi bir hayatım, zen 'eğer bir kızsa beni mi?" fareyi twitter'a attı.

Hazel bu konuyu kısaca düşündü ama onu yendi.

"Ah, hadi, Hazel," dedi Bigwig. "Zavallı küçük canavarı rahat bırak. Seninle konuşmak istiyorum."

Hazel onu görmezden geldi. Fareye yaklaşarak başını eğdi ve sessizce ve kararlı bir şekilde konuştu.

"Sık sık arkadaşımız olduğunu söyledin," dedi. "Eğer öyleysen, söyle ve korkma, gelen diğer tavşanlar hakkında ne biliyorsun."

Fare kafası karışmış görünüyordu. Sonra dedi ki, "Başka tavşanlar görmüyorum efendim, ama bir ağabeyim'e sarıçekiç deyin ki yeni tavşanlar, bol bol tavşan, sabahları taramaya gel. Belki de çok saçma. yanlışsın, fareyi daha fazlası için sevmiyorsun, bir arkadaşı daha fazla sevmiyorsun."

"Hayır, sorun değil," dedi Hazel. "Merak etme. Bana tekrar söyle. Kuş bu yeni tavşanların nerede olduğunu söyledi?"

" 'E demek sadece bir sabah tarafında bir gel. Ben göremiyorum."

"İyi adam," dedi Hazel. "Bu çok yardımcı oluyor." Diğerlerine döndü. "Bundan ne anladın, Bigwig?" O sordu.

"Pek değil," diye yanıtladı Bigwig. "Uzun dedikodular. Bu küçük yaratıklar her şeyi söylüyor ve günde beş kez değiştiriyor. Ona tekrar sorun fu Inlé - size başka bir şey söyleyecek."

Hazel, "Eğer haklıysan, yanılıyorum ve hepimiz bunu unutabiliriz," dedi. "Ama bunun temeline ineceğim. Biri gidip görmeli. Kendim giderdim ama bu bacakla hiç hızım yok."

"Pekala, neyse bu geceye bırak," dedi Bigwig. "Yapabiliriz-"

"Biri gidip görmeli," diye tekrarladı Hazel kararlı bir şekilde. "Ayrıca iyi bir devriye. Blackavar, git ve Holly'yi benim için getir, olur mu?"

Hazel konuşurken bankanın tepesine gelen Holly, "Olduğu gibi buradayım," dedi. "Sorun ne Hazel-rah?"

"Aşağıda, sabah tarafında bir yabancı söylentisi var," diye yanıtladı Hazel, "keşke daha fazlasını bilseydim. Sen ve Blackavar şu yoldan -diyelim ki, tarağın tepesine kadar- koşabilir ve öğrenebilir misiniz? neler oluyor?"

"Evet, tabii ki Hazel-rah," dedi Holly. "Orada gerçekten başka tavşanlar varsa, onları yanımızda getirsek iyi olur, değil mi? Birkaç tane daha alabilirdik."

Hazel, "Kim olduklarına bağlı," dedi. "Öğrenmek istediğim de bu. Hemen git Holly, olur mu? Bilmemek nedense beni endişelendiriyor."

Speedwell yer üstünde göründüğünde Holly ve Blackavar henüz yola çıkmamıştı. Hemen herkesin dikkatini çeken heyecanlı, muzaffer bir görünümü vardı. Hazel'in önüne çömeldi ve etkisinden emin olmak için sessizce etrafına bakındı.

"Deliği bitirdin mi?" diye sordu Hazel.

Speedwell, "Boşluğu boşverin," diye yanıtladı. "Bunu söylemek için gelmedim. Clover'ın sedyesi vardı. Hepsi iyi, sağlıklı yavru kediler. Üç dolar ve üç yapar," diyor.

Kayın ağacına çıkıp şunu söylesen iyi olur, dedi Hazel. "Bak, herkes biliyor! Ama onlara söyle, onu rahatsız edecek şekilde kalabalığa uğramasınlar."

"Yapacaklarını düşünmemeliydim," dedi Bigwig. "Kim tekrar bir kedi yavrusu olur, hatta tek kör, sağır ve kürksüz görmek ister mi?"

Hazel, "Bazıları onları görmek isteyebilir," dedi. "Heyecanlılar, biliyorsun. Ama Clover'ın onları yemesine ya da buna benzer sefil bir şeye karışmasını istemiyoruz."

"Sonunda yeniden doğal bir hayat yaşayacağız gibi görünüyor, değil mi?" dedi Bigwig, kıyı boyunca gezinirken. "Nasıl bir yaz oldu! Efrafa'ya döndüğümü hayal ediyorum, biliyorsun, ama geçer herhalde. Yine de oradan geri getirdiğim bir şey var, o da bir çardak tutmanın değeri. Biz büyüdükçe Hazel, bununla ilgilenmeliyiz. Yine de Efrafa'dan daha iyisini yapacağız. Doğru boyuta ulaştığımızda, tavşanlar gitmeye teşvik edilebilir."

"Eh, yok sen Hazel dedi, bırakın" "veya ben ensesinden geri getirmek için Kehaar anlatacağım. Bize gerçekten iyi Owsla üretmek için size güveniyorum."

Bigwig, "Kesinlikle dört gözle beklenecek bir şey" dedi. "Bir sürü genci çiftliğe götürün ve iştahı açmak için kedileri ahırdan kovalayın. Pekala, gelecek. Diyorum ki, bu çimen dikenli tellerdeki at kılı kadar kuru, değil mi? Tepeden aşağıya tarlalara koşmaya ne dersin - sadece sen, ben ve Fiver? Mısır kesildi, bilirsiniz ve iyi toplamalar olmalı. Tarlayı yakacaklarını umuyorum, ama yapmadılar. henüz."

"Hayır, biraz beklemeliyiz," dedi Hazel. "Holly ve Blackavar'ın içeri girdiklerinde söyleyeceklerini duymak istiyorum."

"Bunun seni uzun tutmasına gerek yok," diye yanıtladı Bigwig. "İşte zaten geliyorlar, yanılmıyorsam. Doğruca açık yolda da! Saklanma zahmetine girmiyorlar, değil mi? Ne kadar hızlı gidiyorlar!"

"Bir sorun var," dedi Hazel yaklaşan tavşanlara bakarak.

Holly ve Blackavar, takip ediliyorlarmış gibi, ormanın uzun gölgesine son sürat ulaştılar. Gözcüler, bankaya gelirken yavaşlamalarını beklediler, ancak dümdüz devam ettiler ve aslında yeraltına girecek gibi görünüyorlardı. Son anda Holly durdu, etrafına baktı ve iki kez damgaladı. Blackavar en yakın delikte kayboldu. Damgalama sırasında, yerdeki tüm tavşanlar saklanmak için koştu.

Hazel, çimenlerin karşısına gelirlerken Pipkin ve Hawkbit'i iterek, "Burada, bir dakika," dedi. "Holly, alarm ne? Yeri paramparça etmek yerine bize bir şey söyle. Ne oldu?"

"Delikleri doldurun!" Holly'yi soludu. "Herkesi yer altına alın! Kaybedecek bir an bile yok." Gözleri beyaza döndü ve çenesinin üzerine köpük attı.

"Erkek mi, ne? Görülecek, duyulacak veya koklanacak bir şey yok. Hadi, bize bir şey söyle ve saçmalamayı kes, iyi bir adam var."

Holly, "O zaman hızlı olması gerekecek," dedi. "Şu tarak Efrafa'dan gelen tavşanlarla dolu."

"Efrafa'dan mı? Kaçaklar mı demek istiyorsun?"

"Hayır," dedi Holly, "kaçak değil. Campion orada. Onunla ve Blackavar'ın tanıdığı üç veya dört kişiyle daha karşılaştık. Woundwort'un da orada olduğuna inanıyorum. Bizim için geldiler - bu konuda yanlış yapmayın. "

"Bir devriyeden fazlası olduğuna emin misin?"

"Eminim," diye yanıtladı Holly. "Kokularını alabiliyorduk ve onları da duyduk - tarakta altımızda. Orada bu kadar çok tavşanın ne işi olabileceğini merak ettik ve aşağıya inecekken aniden Campion'la yüz yüze geldiğimizde. Ona baktık. ve bize baktı ve sonra bunun ne anlama geldiğini anladım ve dönüp koştuk. Bizi takip etmedi - muhtemelen emirleri olmadığı için. Ama buraya gelmeleri ne kadar sürer?"

Blackavar, Silver ve Blackberry ile yeraltından dönmüştü.

"Hemen gitmeliyiz efendim," dedi Hazel'e. "Onlar gelmeden önce epeyce yol alabiliriz."

Hazel etrafına bakındı. "Gitmek isteyen herkes gidebilir" dedi. "Yapmayacağım. Bu uyarıyı kendimiz yaptık ve Frith neler yaşadığımızı sadece bu yüzden biliyor. Onu şimdi bırakmayacağım."

"Ben de değilim," dedi Bigwig. "Kara Tavşan'dan yanaysam Efrafa'dan bir iki kişi benimle gelecek."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Holly delikleri durdurmak istemekte haklı," diye devam etti Hazel. "Yapılacak en iyi şey bu. Delikleri dolduruyoruz, iyi ve eksiksiz. Sonra bizi kazmaları gerekiyor. Warren derin. Bir bankanın altında, her yerinde ve tepesinde ağaç kökleri var. Ne kadar uzun olabilir? o tavşanlar elil'i çekmeden yerde mi kalıyor? Vazgeçmek zorunda kalacaklar."

Blackavar, "Bu Efrafanları tanımıyorsunuz," dedi. "Annem bana Nutley Copse'da olanları anlatırdı. Şimdi gitsem daha iyi olur."

"Pekala, devam et o zaman," diye yanıtladı Hazel. "Seni durdurmayacağım. Ve bu warren'den ayrılmayacağım. Burası benim evim." En yakın deliğin ağzında oturan ve konuşmayı dinleyen gençle ağırlaşan Hyzenthlay'e baktı. "Ne kadar sence o edeceğiz olsun? Ve Yonca-do onu ya da ne bıraktın?"

"Hayır, kalmalıyız," dedi Çilek. "El-ahrairah'ın bizi bu Yaralanmadan kurtaracağına inanıyorum ve eğer kurtarmazsa, Efrafa'ya geri dönmeyeceğim, sana bunu söyleyeceğim."

"Delikleri doldurun," dedi Hazel.

Güneş batarken tavşanlar koşarken pençelemeye ve tırmalamaya başladı. Sıcak hava nedeniyle taraflar zordu. Başlamak kolay değildi ve toprak düşmeye başladığında hafif ve tozluydu ve delikleri tıkamak için çok az şey yaptı. Petek'in içinden dışarıya doğru çalışma, toplantı salonuna girdikleri pistlerin tavanlarını kazıma ve yeraltı duvarlarını kırarak delikleri kapatma fikrine ilk ulaşan Blackberry oldu. Ormana giden bir koşu, gelip gitmek için açık bırakıldı. Kehaar'ın sığındığı yer orasıydı ve ağızdaki lobi hala guano ile darmadağındı. Hazel oradan geçerken, Woundwort'un Kehaar'ın onları terk ettiğini bilmediğini düşündü. Mümkün olduğu kadar pisliği çıkardı ve etrafa saçtı. Sonra, aşağıda iş devam ederken, kıyıya çömeldi ve kararan doğu silüetini izledi.

Düşünceleri çok üzücüydü. Nitekim çaresiz kaldılar. Diğerlerinin önünde kararlı bir şekilde konuşmuş olmasına rağmen, warren'i Efrafanlardan kurtarmak için ne kadar az umut olduğunu çok iyi biliyordu. Ne yaptıklarını biliyorlardı. Kapalı bir sığınağa girme yöntemlerine sahip olduklarına şüphe yok. Elil'in onları dağıtması en zayıf ihtimaldi. Binlerin çoğu yemek için tavşan avladı. Bir kaktüs veya bir tilki, bir tavşanı aldı ve tekrar avlanmaya hazır olana kadar daha fazlasını almadı. Ama Efrafanlar şurada burada bir ölüme alışmışlardı. General

Woundwort öldürülmedikçe, iş bitene kadar kalacaklardı. Beklenmedik bir felaket dışında hiçbir şey onları durduramazdı.

Ama diyelim ki kendisi gidip Woundwort'la konuşacaktı? Onun mantıklı görmesini sağlama şansı olamaz mı? Nutley Copse'da her ne olduysa, Efrafanlar Bigwig, Holly ve Silver gibi tavşanlara karşı hayatlarını -muhtemelen birçok canı- kaybetmeden sonuna kadar savaşamadılar. Woundwort bunu biliyor olmalı. Belki de şimdi bile onu yeni bir planı kabul etmeye ikna etmek için çok geç olmayabilir -bir warren için diğeri kadar iyi olacak bir plan.

"Belki de olabilir," diye düşündü Hazel acımasızca. "Ama bu olası bir ihtimal ve bu yüzden korkarım ki Baş Tavşan bunu almak zorunda. Ve bu vahşi hayvana muhtemelen güvenilmeyeceğine göre, sanırım Tavşan Başı yalnız gitmeli."

Petek'e döndü ve Bigwig'i buldu.

"Eğer onu yakalayabilirsem, General Woundwort ile konuşmaya gidiyorum" dedi. "Ben dönene kadar sen Tavşan Başısın. Onları orada tut."

"Ama Hazel," dedi Kocaman, "bir dakika. Güvenli değil-"

"Uzun kalmayacağım," dedi Hazel. "Sadece ona ne olduğunu soracağım."

Bir an sonra kıyıdan aşağı indi ve topallayarak rayları tırmandı, zaman zaman durup bir Efrafan devriyesi aramak için etrafına bakındı.

43. Büyük Devriye
Dünya nedir, ey askerler?

O benim.

Ben, bu aralıksız kar,

Bu kuzey gökyüzü;

Askerler, bu yalnızlık

içinden geçtiğimiz

ben mi

Walter de la Mare, Napolyon

Punt yağmurda nehirde yüzdüğünde, General Woundwort'un otoritesinin bir parçası da onunla birlikte gitti. Hazel ve arkadaşları ağaçların üzerinden uçup gitselerdi, daha açık ve tamamen kaybolmuş görünemezdi. O ana kadar güçlü bir şekilde ortaya çıktı, çok zorlu bir rakip. Subayları, Kehaar'ın beklenmedik saldırısıyla morallerini bozmuştu. O yoktu. Aksine, Kehaar'a rağmen takibe devam etmiş ve kaçakların geri çekilmesini engellemek için fiilen bir plan yapmıştı. Zorluklar karşısında kurnaz ve becerikli olan o, tahta köprünün yanındaki yakın korumadan ona sıçradığında neredeyse martıyı incitmeyi başarmıştı. Sonra, avını Kehaar'ın onlara pek bir şey yapamayacağı bir yerde köşeye sıkıştırdığında, aniden kendi kurnazlıklarını ondan daha büyük göstermişlerdi ve onu kıyıda şaşkına çevirmişlerdi. Yağmur altında Efrafa'ya dönerlerken, subaylarından birinin diğerine söylediği sözlere kulak misafiri olmuştu. Thlayli, Blackavar ve Yakın Hind'in yaptıkları yok olmuştu. Onları durdurmaya çalışmıştı ve bariz bir şekilde başarısız olmuştu.

O gecenin büyük bir bölümünde Woundwort, yapılacak en iyi şeyi düşünerek uyanık kaldı. Ertesi gün Konseyi toplantıya çağırdı. Onu bulursa onu yenecek kadar güçlü olmadıkça, Thlayli'yi aramak için nehirden aşağı bir keşif gezisine çıkmanın iyi olmayacağına dikkat çekti. Bu, birkaç subay ve birkaç Owsla almak anlamına gelir. Onlar yokken evde sorun çıkma riski olurdu. Başka bir kırılma olabilir. Büyük ihtimalle Thlayli'yi hiç bulamayacaklardı, çünkü iz olmayacaktı ve onu nerede arayacaklarını bilmiyorlardı. Onu bulamazlarsa geri döndüklerinde daha da büyük aptallar gibi görüneceklerdi.

"Ve şimdi aptallara bakıyoruz," dedi Woundwort. "Bu konuda kusura bakmayın. Vervain size Marks'ın ne dediğini anlatacak - Campion beyaz kuş tarafından hendeğe kovalandı ve Thlayli gökten şimşek indirdi ve Frith bunun dışında ne olduğunu biliyor."

"En iyisi," dedi yaşlı Kardelen, "bu konuda mümkün olduğu kadar az şey söylemek. Bırak uçup gitsin. Kısa anıları var."

Woundwort, "Yapmaya değer olduğunu düşündüğüm bir şey var" dedi. "Biz tek bir yerde olduğunu artık biliyoruz yaptı Thlayli ve çetesini bulmak, sadece anda kimse bunu fark etti. Ebegümeci onun devriye ile onlardan sonra oldu o zaman, o tilki tarafından öldürülmeden hemen önce. Bir şey söylüyor bir zamanlar oldukları yerde, er ya da geç yine orada olacaklar.

"Ama onlarla savaşmak için yeterli tavşanla dışarıda kalamayız, efendim," dedi Groundsel, "ve bu, kazmak ve bir süre orada yaşamak anlamına gelir."

"Sana katılıyorum," diye yanıtladı Woundwort. "Bir sonraki emre kadar orada sürekli bir devriye görevlendirilecek. Kazı kazanacak ve orada yaşayacaklar. İki günde bir rahatlayacaklar. Thlayli gelirse, izlenip gizlice takip edilecek. Nereye götürüldüğünü bildiğimizde , o zaman onunla anlaşabiliriz. Ve sana şunu söyleyeceğim," diye bitirdi, kocaman, solgun gözleriyle onlara bakarak. "Biz ise do onun nerede olduğunu bulmak, Başım büyük bir gitmeye hazır olacaktır. Ben Thlayli onu kendim öldürürdüm anlattı. O unutmuş olabilir, ama yok."

Woundwort ilk devriyeye bizzat önderlik etti ve Groundsel'ı ona Mallow'un yabancıların güneye doğru olan izini nereden bulduğunu göstermesi için aldı. Sezar'ın Kemeri'nin kenarındaki çalılıkların arasına sıyrıklar kazıp beklediler. İki gün sonra umutları azaldı. Vervain, Woundwort'u rahatlattı. İki gün sonra Campion tarafından rahatladı. Bu zamana kadar Owsla'da birbirlerine özel olarak General'in bir saplantının pençesinde olduğunu söyleyen kaptanlar vardı. Çok ileri gitmeden onu düşürmenin bir yolu bulunmalıydı. Ertesi akşam Konsey toplantısında devriyenin iki gün içinde durdurulması önerildi. Woundwort hırlayarak onlara bekleyip görmelerini söyledi. Arkasında daha önce hiç karşılaşmadığı kadar muhalefet hissettiği bir tartışma başladı. Bunun ortasında, General'in bakış açısından daha iyi zamanlaması mümkün olmayan dramatik bir etkiyle, Campion ve devriyesi, Thlayli ve tavşanlarıyla tam olarak Woundwort'un söylediği yerde karşılaştıklarına dair raporla birlikte geldiler. yapacaklardı. Görünmeden onları, çok uzakta olmasına rağmen, saldırıya uğramak için çok uzak olmayan, özellikle de onu aramak için zaman harcamak zorunda olmayacağından, savaş alanına kadar takip etmişlerdi. Çok büyük görünmüyordu ve muhtemelen şaşırmış olabilirdi.

Haber tüm muhalefete bir son verdi ve hem Council hem de Owsla'yı Woundwort'un tartışmasız kontrolü altına geri getirdi. Subaylardan birkaçı hemen harekete geçmek istiyordu, ama artık yandaşlarından ve düşmanından emin olan Woundwort, acele etmemişti. Campion'dan Thlayli, Blackavar ve diğerleri ile gerçekten yüz yüze geldiğini öğrendikten sonra, tetikte olabilirler diye biraz beklemeye karar verdi. Ayrıca hem Watership yolunu keşfetmek hem de seferi düzenlemek için zaman istiyordu. Onun fikri, mümkünse yolculuğu bir günde yapmalarıydı. Bu, yaklaşımlarıyla ilgili olası söylentileri önleyecektir. Bunu yapabileceklerinden ve geldiklerinde hâlâ savaşmaya hazır olduklarından emin olmak için Campion'u ve diğer iki kişiyi aldı ve Watership'in üç buçuk mil doğusundaki aşağıyı kat etti. Burada, görünmeden ve koklamadan kayın askısına yaklaşmanın en iyi yolunu hemen kavradı. Hakim rüzgar Efrafa'da olduğu gibi batıdan esiyordu. Akşam gelip Cannon Heath Down'ın güneyindeki tarakta toplanıp dinleneceklerdi. Alacakaranlık çöker ve Thlayli ile tavşanları yer altına iner inmez, sırt boyunca gelip savana saldıracaklardı. Şansla, ne olursa olsun hiçbir uyarı olmazdı. Yakalanan savaş alanında geceyi geçirecekler ve ertesi gün kendisi ve Vervain Efrafa'ya dönebilecekti. Campion'un emrindeki geri kalanlar

bir gün dinlenebilir ve daha sonra dolalar ve olabilecek diğer mahkumlarla birlikte geri dönebilirler. Her şey üç gün içinde bitmiş olabilir.

Çok fazla tavşan almamak en iyisidir. Mesafeye gidip sonra savaşacak kadar güçlü olmayan biri sadece bir baş belası olurdu. Bu durumda, hız her şey olabilir. Yolculuk ne kadar yavaş olursa, o kadar tehlikeli olurdu ve geride kalanlar Elil'i cezbeder ve geri kalanların cesaretini kırardı. Ayrıca, Woundwort'un çok iyi bildiği gibi, liderliği hayati öneme sahip olacaktı. Her tavşanın General'e yakın olduğunu hissetmesi gerekir; ve eğer kendini seçilmiş bir gruptan biri olarak hissediyorsa, bu iyi olur.

Gidecek tavşanlar çok dikkatli seçildi. Aslında yaklaşık yirmi altı ya da - yedisi, yarısı Owsla ve geri kalanı Mark subayları tarafından önerilen gelecek vaat eden gençlerdi. Woundwort öykünmeye inanıyordu ve ödül kazanma şansının bol olacağının bilinmesine izin verdi. Campion ve Chervil, dayanıklılık devriyeleri yapmakla meşgul tutuldu ve sabah silflay'de mücadeleler ve eğitim dövüşleri düzenlendi. Sefer üyeleri, tüm nöbet görevlerinden muaf tutuldu ve istedikleri zaman silfley yapmalarına izin verildi.

Açık bir ağustos sabahı şafaktan önce başladılar, kıyılar ve çitler boyunca gruplar halinde kuzeye doğru gittiler. Kuşak'a ulaşmadan önce, Groundsel'in partisi, biri yaşlı, diğeri bir yaşındaki bir çift kahin tarafından saldırıya uğradı. Arkasından gelen gıcırtıyı duyan Woundwort, birkaç dakika içinde mesafeyi kat etti ve keskin dişleri ve iğne pençeli arka patilerinden büyük tekmeler ile kıdemli kakının üzerine çıktı. Ön ayaklarından biri omzuna kadar yırtılmış, döndü ve uzaklaştı, genç olanı takip etti.

Woundwort, Groundsel'e, "Bunları kendin görebilmelisin," dedi. "Stoats tehlikeli değil. Hadi."

Ni-Frith'ten kısa bir süre sonra, Woundwort geride kalanları toplamak için geri döndü. Biri cam parçasıyla yaralanmış üç tane buldu. Kanamayı durdurdu, üçünü gruplarına yeniden katılmaları için getirdi ve sonra dinlenmek ve beslenmek için durma çağrısında bulundu, etrafı kollayarak. Hava çok sıcaktı ve tavşanlardan bazıları bitkinlik belirtileri gösteriyordu. Woundwort bunları ayrı bir grup haline getirdi ve sorumluluğunu kendisi üstlendi.

Akşamın erken saatlerinde - Dandelion'ın Rowsby Woof'un öyküsüne başladığı sıralarda - Efrafanlar, Cannon Heath Çiftliği'nin doğusundaki bir domuz muhafazasının yanından geçmişlerdi ve Cannon Heath Down'ın güneyindeki taraçaya süzülüyorlardı. Birçoğu yorgundu ve Woundwort'a duydukları muazzam saygıya rağmen, evlerinden çok uzakta olduklarına dair kesin bir his

vardı. Korunmaları, beslenmeleri, dinlenmeleri ve gün batımını beklemeleri emredildi.

Sarı çekiçler ve güneşin altında pıtır pıtır pıtırdayan birkaç fare dışında yer terk edilmişti. Tavşanlardan bazıları uzun otların arasında uyumaya gitti. Campion, tarağın üst kısmında Blackavar ve Holly ile yüz yüze geldiği haberini alıp koşarak aşağı indiğinde, yokuş çoktan gölgede kalmıştı.

Woundwort sinirlendi. "Onları buralara sürükleyen nedir, merak ediyorum?" dedi. "Onları öldüremez miydin? Şimdi sürprizi kaybettik."

"Üzgünüm efendim," dedi Campion. "O zamanlar gerçekten uyanık değildim ve korkarım benim için biraz fazla hızlıydılar. Peşlerinden gitmedim çünkü beni isteyip istemediğinizden emin değildim."

Woundwort, "Pek bir fark yaratmayabilir," dedi. "Ne yapabileceklerini anlamıyorum. Ama bir şeyler yapmaya çalışacaklar, sanırım artık burada olduğumuzu biliyorlar."

Woundwort, tavşanlarının arasında gidip onları inceleyip cesaretlendirirken, durumu değerlendirdi. Bir şey açıktı - artık Thlayli'yi ve diğerlerini hazırlıksız yakalama şansı yoktu. Ama belki de zaten o kadar korkmuşlardı ki hiç savaşmayacaklardı? Paralar kendi hayatlarını kurtarmak için yaptıklarından vazgeçebilir. Ya da çoktan kaçmış olabilirler, bu durumda hemen takip edilip yakalanmaları gerekirdi, çünkü onlar tazeydi ve kendi tavşanları yorgundu ve onları fazla takip edemezlerdi. Çabuk öğrenmeliydi. Yakınlarda beslenen, Boyun İşareti'nden genç bir tavşana döndü.

"Adın Thistle, değil mi?" O sordu.

Tavşan, "Deve dikeni, efendim" diye yanıtladı.

"Eh, tam istediğim adam sensin," dedi Woundwort. "Git ve Kaptan Campion'u bul ve ona benimle orada, ardıç ağacının yanında buluşmasını söyle-nerede olduğumu anlıyor musun? -hemen. Sen de oraya gelsen iyi olur. Çabuk ol: Kaybedecek zaman yok."

Campion ve Thistle ona katılır katılmaz, Woundwort onları tepeye çıkardı. Kayın askısında neler olduğunu görmek istiyordu. Düşman zaten uçuştaysa, Thistle, Groundsel ve Vervain'e herkesi hemen ayağa kaldırması için bir mesajla geri gönderilebilir. Değillerse, tehditlerin neler yapabileceğini görecekti.

Tarağın üzerindeki patikaya ulaştılar ve gün batımı gözlerinde olduğu için biraz dikkatli bir şekilde yol boyunca ilerlemeye başladılar. Hafif batı rüzgarı taze bir tavşan kokusu taşıyordu.

"Onlar ise edilir çalışan, onlar kadar gitmedik," Woundwort söyledi. "Ama onlar sanmıyorum edilir çalışan. Ben onların warren hâlâ düşünüyorum."

O anda çimenlerin arasından bir tavşan çıktı ve yolun ortasına oturdu. Birkaç dakika durdu ve sonra onlara doğru ilerledi. Topallıyordu ve gergin, kararlı bir bakışı vardı.

"Sen General Woundwort'sun, değil mi?" dedi tavşan. "Seninle konuşmaya geldim."

"Seni Thlayli mi gönderdi?" diye sordu Woundwort.

"Thlayli'nin bir arkadaşıyım," diye yanıtladı tavşan. "Neden burada olduğunu ve ne istediğini sormaya geldim."

"Yağmurda nehir kıyısında mıydın?" dedi Woundwort.

"Evet bendim."

Woundwort, "Orada yarım kalanlar şimdi bitecek" dedi. "Seni yok edeceğiz."

"Kolay bulamayacaksın," diye yanıtladı diğeri. "Eve getirdiğinden daha az tavşan alacaksın. İkimiz de anlaşmak için daha iyisini yapmalıyız."

"Pekala," dedi Woundwort. "Şartlar bunlar. Efrafa'dan kaçanların hepsini geri vereceksin ve kaçak Thlayli ve Blackavar'ı Owsla'ma teslim edeceksin."

"Hayır, bunu kabul edemeyiz. İkimiz için de tamamen farklı ve daha iyi bir şey önermeye geldim. Tavşanın iki kulağı, tavşanın iki gözü, iki burun deliği var. Bizim iki kuşumuz böyle olmalı. Birlikte olmalılar, savaşmamalılar. Aramızda başka savaşlar açmalıyız, burası ile Efrafa arasında, her iki taraftan da tavşanlarla bir tane açmalıyız. Bununla kaybetmezsin, kazanırsın. İkimiz de yapardık. Çok Tavşanlarınızın çoğu mutsuz ve onları kontrol etmek için yapabileceğiniz tek şey bu, ancak bu planla yakında bir fark göreceksiniz. Tavşanların zaten yeterince düşmanı var. Kendi aralarında daha fazlasını yapmamalılar. bağımsız warrens-ne diyorsun?"

O anda, Watership Down'da günbatımında, General Woundwort'a, kendisinin olduğuna inandığı vizyon ve dehanın gerçekten lideri olup olmadığını veya

cesur bir tirandan başka bir şey olup olmadığını gösterme fırsatı sunuldu. ve bir korsanın kurnazlığı. Nabzının bir vuruşunda topal tavşanın fikri önünde açıkça parladı. Onu kavradı ve ne anlama geldiğini anladı. Sonraki, onu kendinden uzaklaştırmıştı. Güneş bulut kümesine daldı ve şimdi sırt boyunca uzanan, kayın askısına giden yolu ve büyük bir enerji ve özenle hazırladığı kan dökülmesini açıkça görebiliyordu.

Woundwort, "Burada oturup saçma sapan konuşacak zamanım yok," dedi. "Bizimle pazarlık yapacak durumda değilsin. Söylenecek başka bir şey yok. Thistle, geri dön ve Kaptan Vervain'e herkesin hemen buraya gelmesini istediğimi söyle."

"Ve bu tavşan, efendim," diye sordu Campion. "Onu öldüreyim mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Woundwort. "Şartlarımızı sorması için onu gönderdiklerine göre, onları geri alsa iyi olur. -Git ve Thlayli'ye söyle, ben oraya varana kadar o ve Blackavar'la birlikte, yaratıklar senin evinin dışında beklemiyorlarsa, Yarın ni-Frith'e kadar oradaki her kuruşun gırtlağını yırtıp atacağım."

Topal tavşan cevap verecek gibiydi, ama Woundwort çoktan arkasını dönmüştü ve Campion'a ne yapması gerektiğini açıklıyordu. İkisi de geldiği yoldan topallayarak geri dönen topal tavşanı seyretme zahmetine girmedi.

44. El-ahrairah'tan Bir Mesaj
Savunmalarının zorunlu pasifliği, bitmez tükenmez bekleyiş dayanılmaz hale geldi. Gece gündüz yukarıdaki kazmaların boğuk sesini duydular ve mağaranın çöküşünü ve her korkunç olasılığı hayal ettiler. En aşırı biçimiyle “kale zihniyetine” tabiydiler.

Robin Fedden, Haçlı Kaleleri

Speedwell, "Kazmayı bıraktılar Hazel-rah," dedi. "Anladığım kadarıyla, delikte kimse yok."

Petek'in yakın karanlığında Hazel, ağaç kökleri arasında çömelmiş olan tavşanlarından üç veya dördünü iterek geçti ve Speedwell'in yukarıdan gelen sesleri dinleyerek yattığı daha yüksek rafa ulaştı. Efrafanlar, alacakaranlığın erken saatlerinde askıya ulaştılar ve hemen, çalılığın ne kadar büyük olduğunu ve deliklerinin nerede olduğunu öğrenmek için kıyılarda ve ağaçlar arasında aramaya başladılar. Bu kadar küçük bir alanda bu kadar çok delik bulduklarına

şaşırmışlardı, çünkü pek çoğunun, pek çok tavşanın ihtiyaçlarını karşılayan çok az deliğin olduğu Efrafa'dan başka bir warren deneyimi yoktu. İlk başta, yeraltında çok sayıda tavşan olması gerektiğini düşündüler. Açık kayın ağacının sessizliği ve boşluğu onları şüphelendirdi ve çoğu, bir pusudan endişelenerek dışarıda tutuldu. Woundwort onları rahatlatmak zorundaydı. Düşmanlarının, diye açıkladı, düzgün bir şekilde organize edilmiş herhangi bir warren'in ihtiyaç duyduğundan daha fazla koşan aptallardı. Yakında hatalarını keşfedeceklerdi, çünkü her biri açılacaktı, ta ki yeri savunmak imkansız hale gelene kadar. Ormana dağılmış beyaz kuşun dışkılarına gelince, bunların yaşlı olduğu açıktı. Kuşun yakınlarda olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Yine de, rütbe ve dosyanın çoğu onlara temkinli bakmaya devam etti. Aşağıdan bir peewit'in ani çığlığı üzerine, bir ya da iki tanesi fırladı ve memurları tarafından geri getirilmek zorunda kaldı. Fırtınada Thlayli için savaşan kuşun öyküsü, Efrafa'nın oyuklarının aşağı yukarı anlatılmasında hiçbir şey kaybetmemişti.

Woundwort, Campion'a nöbetçi göndermesini ve etrafta devriye gezmesini söylerken, Vervain ve Groundsel tıkalı deliklerin üstesinden geldi. Vervain, deliklerin ağızlarının ağaç kökleri arasında uzandığı ormana girerken, Groundsel kıyı boyunca çalışmaya başladı. Açık koşuda hemen geldi. Dinledi, ama her şey sessizdi. Vervain (düşmanlardan çok mahkumlarla uğraşmaya alışkındı) iki tavşanına aşağı inmelerini emretti. Sessiz, açık koşunun keşfi ona, tam ortasına ani bir atılımla warren'ı ele geçirebileceği umudunu verdi. Emirlerine uyan zavallı tavşanlar, koşunun başladığı bir noktada Silver ve Buckthorn tarafından karşılandı. Kelepçelendiler, hırpalandılar ve canlarını zor kurtardılar. Onları görmek, kazmaya isteksiz olan ve ayın doğuşundan önceki karanlıkta çok az ilerleme kaydeden Vervain'in grubunu cesaretlendirmedi.

Bir örnek oluşturması gerektiğini hisseden Groundsel, banka yollarından birinin gevşek, düşmüş toprağına kendi yolunu kazdı. Yumuşak toprağı bir sinek gibi yaz yağı üzerinde sürerken ve başını açık tutarak, birdenbire ön dişlerini boğazına geçiren Blackavar ile karşı karşıya buldu. Groundsel, ağırlığını kullanma özgürlüğü olmadan çığlık attı ve elinden geldiğince tekme attı. Blackavar tutundu ve Groundsel -bütün Efrafan subayları gibi ağır bir tavşan- onu pençesinden kurtaramadan kısa bir mesafe sürükledi. Blackavar bir ağız dolusu kürkü tükürdü ve ön patilerini tırmalayarak sıçradı. Ama Groundsel çoktan gitmişti. Daha ağır yaralanmadığı için şanslıydı.

Woundwort için, warren'ı savunulan koşularda saldırıya uğratmanın imkansız olmasa da son derece zor olacağını anladı. Birkaç koşu açılıp aynı anda ele alınabilseydi, başarı şansı iyi olurdu, ancak gördüklerinden sonra tavşanlarının bunu deneyip deneyemeyeceklerinden şüpheliydi. Şaşkınlığını kaybeder ve zorla içeri girmek zorunda kalırsa ne yapması gerektiği konusunda daha önce yeterince düşünmediğini fark etti: şimdi biraz düşünse iyi olur. Ay yükselirken

Campion'u çağırdı ve onunla konuştu. Campion'un önerisi, warren'ı aç bırakmaları gerektiğiydi. Hava sıcak ve kuruydu ve kolayca iki veya üç gün kalabilirlerdi. Bu Woundwort sabırsızlıkla reddetti. Kendi aklında, gün ışığının beyaz kuşu üzerlerine getirmeyeceğinden tam olarak emin değildi. Şafağa kadar yeraltında olmalılar. Ancak, bu gizli kaygıdan ayrı olarak, itibarının bir savaş zaferine bağlı olduğunu hissetti. Bu tavşanları yakalamak, devirmek ve dövmek için Owsla'sını getirmişti. Bir kuşatma sefil bir doruk noktası olur. Ayrıca bir an önce Efrafa'ya dönmek istiyordu. Çoğu savaş lordu gibi, arkasından neler döndüğünden asla emin değildi.

"Doğru hatırlıyorsam," dedi, "Nutley Copse'daki warren'in ana kısmı alındıktan ve savaş sona erdikten sonra, kendilerini bulmanın zor olduğu daha küçük bir yuvaya kapanan birkaç tavşan vardı. onlara. Dediğim onlar ele alınması gereken ve sonra tutsaklarla Efrafa döndü. Nasıl olduğunu onlar ele ve bunu yapanı, biliyor musunuz?"

Campion, "Kaptan Mallow yaptı," dedi. "Öldü tabii ki; ama sanırım burada onunla birlikte olan biri var. Gidip öğreneceğim."

Ragwort adında ağır, duygusuz bir Owsla nöbetçisi ile geri döndü. Ancak en sonunda, bir yıldan fazla bir süre önce Kaptan Mallow'la birlikteyken, Kaptan'ın onlara doğrudan yere bir çukur kazmalarını söylediğini söyledi. Sonunda toprak altlarında çökmüş ve dövüşüp dövdükleri bazı tavşanların arasına düşmüşler.

"Bu tek yol hakkında Eh, olabilir yapılabilir," Campion için Woundwort söyledi. "Hepsini vardiyalara ayırıp birbirimizi rahatlatırsak, şafaktan önce oraya bir yolumuz olur. bir an önce başla."

Kısa bir süre sonra, Hazel ve tavşanları, aşağıda, Petek'te, yukarıdan ilk tırmalama seslerini duydular. Kazmanın iki noktada sürdüğünü fark etmeleri çok uzun sürmedi. Biri Petek'in kuzey ucunda, ağaç köklerinin yuvada bir tür manastır oluşturduğu yerin üzerindeydi. Burada, ince köklerle örülen çatı çok güçlüydü. Diğeri, Petek'in açık merkezinin aşağı yukarı yukarısında, ama salonun bölmelere ayrıldığı ve aralarında toprak sütunlarla uzandığı güney ucuna daha yakın görünüyordu. Bu koşuların ötesinde, warren'in yuvalarından birkaçı uzanıyordu. Kendi karnından yırtılmış kürkle kaplı bir tanesinde Yonca ve yeni doğan yavrusunun içinde uyuduğu toprakla kaplı ot ve yaprak yığını vardı.

"Eh, görünüşe göre onları büyük bir belaya sokarız," dedi Hazel. "Hepsi bu kadar. Pençelerini köreltecek ve daha bitirmeden yorulacaklarını düşünmeliyim. Bundan ne anladın, Blackberry?"

"Korkarım kötü bir gözcülük, Hazel-rah," diye yanıtladı Blackberry. "Yukarıda başlarının belada olduğu doğru. Üstümüzde çok fazla toprak var ve kökler onları uzun süre ayakta tutacak. Ama bu uçta onlar için daha kolay. Kazmak zorundalar. çok yakında. O zaman çatı devreye girecek ve onları durdurmak için bir şey yapabileceğimizi göremiyorum."

Hazel konuşurken onun titrediğini hissedebiliyordu. Kazma sesleri devam ederken, tüm yuvaya yayılan korkuyu hissetti. Vilthuril, Thethuthinnang'a, "Bizi Efrafa'ya geri götürecekler," diye fısıldadı. "Warren polisi-"

"Sessiz ol," dedi Hyzenthlay. "Paralar böyle konuşmuyor ve neden biz yapalım? Efrafa'dan hiç ayrılmamış olmaktansa şimdi burada olmayı tercih ederim."

Cesurca söylendi ama düşüncelerini söyleyebilen tek kişi Hazel değildi. Bigwig, Efrafa'daki inişlerden ve kaçışlarının kesinliğinden bahsederek onu sakinleştirdiği geceyi hatırladı. Karanlıkta, Hazel'in omzunu okşadı ve onu geniş yuvanın bir tarafına bastırdı.

"Dinle, Hazel," dedi, "henüz işimiz bitmedi. Çok uzakta değil. Çatı kırıldığında, Petek'in bu ucuna inecekler. Ama herkesi uyku yuvalarına geri götürebiliriz. arkalarında kal ve onlara giden koşuları engelle. Daha iyi durumda olmayacaklar."

Hazel, "Bunu yaparsak, biraz daha uzun sürer," dedi. "Ama buraya geldiklerinde, yakında uyuyan yuvalara girebilecekler."

"Olduklarında beni orada bulacaklar," dedi Kocaman, "ve ayrıca bir iki tane daha. Eve gitmeye karar verip vermediklerini merak etmemeliyim."

Hazel, bir tür alaycı kıskançlık içinde, Kocawig'in aslında Efrafan saldırısıyla karşılaşmayı dört gözle beklediğini fark etti. Savaşabileceğini biliyordu ve bunu göstermek istiyordu. Başka bir şey düşünmüyordu. Fırsatlarının umutsuzluğunun düşüncelerinde önemli bir yeri yoktu. Kazmanın sesi bile, zaten daha netti, sadece hayatını elinden geldiğince pahalıya satmanın en iyi yolunu düşünmeye sevk etti. Ama onlardan herhangi birinin yapması için başka ne vardı? En azından Bigwig'in hazırlıkları diğerlerini oyalayacak ve belki de tüm korkuyu dolduran sessiz korkuyu dağıtmak için bir şeyler yapacaktı.

"Oldukça haklısın Bigwig," dedi. "Hadi küçük bir resepsiyon hazırlayalım. Silver'a ve diğerlerine ne istediğinizi söyleyip onları başlatır mısınız?"

Bigwig planını Silver ve Holly'ye açıklamaya başlarken Hazel, Speedwell'i Petek'in kuzey ucuna, kazmayı dinlemesi ve ilerleme hakkında neler

yapabileceğini bildirmeye devam etmesi için gönderdi. Görebildiği kadarıyla, çatı düşmesinin oraya mı yoksa merkeze mi geldiği çok az fark yaratacaktı, ama en azından diğerlerine aklını koruduğunu göstermeye çalışmalıydı.

Holly, "Aramızdaki kaçışı durdurmak için bu duvarları yıkamayız Kocaman," dedi. "Çatıyı bu uçta tutuyorlar, biliyorsun."

"Bunu biliyorum," diye yanıtladı Bigwig. "Arkadaki uyuyan yuvaların duvarlarını kazacağız. Hep birlikte oraya gireceksek, zaten daha büyük olmaları gerekecek. Sonra gevşek toprağı sütunların arasındaki boşluklara geri itin. Durdurun. her şey yukarı."

Efrafa'dan çıktığından beri, Bigwig'in konumu çok yüksekti. Onu iyi kalpli gören diğerleri korkularını ellerinden geldiğince bir kenara koydular ve onlara söylediği gibi yaptılar, Petek'in güney ucunun ötesinde yuvaları genişlettiler ve bir sıra sütun dizisi başlayana kadar giriş yollarında yumuşak toprağı yığdılar. sağlam bir duvar olmak. Speedwell, bu çalışmadaki bir duraklama sırasında, kuzey ucunun üzerindeki kazmanın durduğunu bildirdi. Hazel gidip yanına çömeldi, bir süre dinledi. Duyulacak bir şey yoktu. Buckthorn'un oturduğu, tek açık koşunun ayağını koruyan Kehaar koşusu denilen yere geri döndü.

"Ne olduğunu biliyor musun?" dedi. "Hepsinin oradaki kayın kökleri arasında olduklarını fark ettiler, bu yüzden onu fırlatıp attılar. Şimdi diğer uçta daha sert olacaklar."

"Sanırım öyle, Hazel-rah," diye yanıtladı Buckthorn. Biraz sonra, "Ahırdaki fareleri hatırlıyor musun? Bundan kurtulduk, değil mi? Ama korkarım buradan çıkamayacağız. Yazık sonuçta," dedi. birlikte yaptık."

"Evet, yapacağız," dedi Hazel, toplayabildiği tüm inançla. Ama eğer kalırsa, bu iddiayı sürdüremeyeceğini biliyordu. Cehri - eğer varsa, düzgün, dürüst bir adam - yarın ni-Frith'e kadar nerede olurdu? Ve kendisi—bütün zekice planlarıyla onları nereye götürmüştü? General Woundwort'un pençelerinde ölmek için, parıldayan teller arasından, fırtınanın içinden, büyük nehirdeki menfezlerden mi geldiler? Hak ettikleri ölüm değildi; koştukları zekice yolun doğru sonu değildi. Ama Woundwort'u ne durdurabilir? Şimdi onları ne kurtarabilir? Hiçbir şey, biliyordu - Efrafanların üzerine dışarıdan büyük bir darbe düşmedikçe: ve bunun hiç şansı yoktu. Buckthorn'dan uzaklaştı.

Çizik, çizik: çizik, çizik, yukarıdaki kazma sesi geldi. Karanlıkta zemini geçen Hazel kendini yeni yığılmış duvarın yanında sessizce çömelmiş başka bir tavşanın yanında buldu. Durdu, kokladı. Fiver'dı.

"Çalışmıyor musun?" kayıtsızca sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Fiver. "Dinliyorum."

"Kazmaya mı demek istiyorsun?"

"Hayır, kazma değil. Duymaya çalıştığım bir şey var - diğerlerinin duyamadığı bir şey. Sadece ben de duyamıyorum. Ama yakın. Derin. Yaprakların sürüklenmesi, derin. Gidiyorum. , Hazel gidiyor." Sesi yavaş ve uykulu çıkıyordu. "Düşüyor. Ama hava soğuk. Soğuk."

Karanlık yuvadaki hava boğucuydu. Hazel, burnuyla gevşek vücudu iterek Fiver'ın üzerine eğildi.

"Soğuk," diye mırıldandı Fiver. "Nasıl-nasıl. Nasıl-ne kadar soğuk!"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Beş?" dedi Hazal. "Beş mi? Beni duyabiliyor musun?"

Aniden Fiver'dan korkunç bir ses geldi; warren'deki her tavşanın korkunç bir korkuyla sıçradığı bir ses; hiçbir tavşanın çıkaramadığı, hiçbir tavşanın çıkaracak güce sahip olmadığı bir ses. Derin ve tamamen doğal değildi. Duvarın uzak tarafında çalışan tavşanlar korkudan çömeldi. İçlerinden biri ciyaklamaya başladı.

Fiver, "Pis küçük hayvanlar," diye cıyakladı. "Nasıl-nasıl cüret edersin? Çık dışarı! Çık dışarı!"

Bigwig seğirerek ve nefes nefese kalarak yığılı topraktan fırladı.

"Frith adına, durdur onu!" nefesini tuttu. "Hepsi çıldıracak!"

Hazel titreyerek Fiver'ın yanını tırmaladı.

"Uyan! Fiver, uyan!"

Ama Fiver derin bir sersemlik içinde yatıyordu.

Hazel'in zihninde yeşil dallar rüzgarda süzülüyordu. Yukarı ve aşağı sallandılar, harmanladılar ve katlandılar. Bir şey vardı - aralarında görebildiği bir şey. Bu neydi? Suyu hissetti; ve korku. Sonra aniden, bir an için, şafak vakti bir derenin

kıyısında küçük bir tavşan kümesi gördü, yukarıdaki ormanda havlama sesini ve bir alakarganın azarlamasını dinledi.

"Yerinde olsaydım, ni-Frith'e kadar beklemezdim. Şimdi gitmeliyim. Aslında, bence zorundasın. Ormanda başıboş bir köpek var. Ormanda başıboş büyük bir köpek var. "

Rüzgar esti, ağaçlar sayısız yapraklarını salladı. Akış gitmişti. Petek'teydi, karanlıkta Bigwig'e karşı Fiver'ın hareketsiz bedeninin karşısındaydı. Yukarıdan gelen tırmalama sesi daha yüksek ve daha yakındı.

"Koca kafalı," dedi Hazel, "hemen dediğimi yap, iyi bir adam var. Neredeyse hiç zamanımız yok. Git ve Karahindiba ile Böğürtlen'i getir ve onları hemen Kehaar'ın koşusunun eteğine getir."

Koşunun eteğinde Buckthorn hâlâ yerindeydi. Fiver'ın çığlığı karşısında kıpırdamamıştı ama nefesi kısaydı ve nabzı çok hızlıydı. O ve diğer üç tavşan tek kelime etmeden Hazel'in etrafında toplandılar.

Hazel, "Bir planım var," dedi. "İşe yararsa, Woundwort'u tamamen bitirir. Ama açıklamaya zamanım yok. Artık her an önemli. Karahindiba ve Böğürtlen, benimle gelin. Bu koşudan doğruca çıkıp gideceksiniz. ağaçların arasından aşağıya. Sonra kuzeye, kenarlardan aşağıya ve tarlalara. Hiçbir şey için durma. Benden daha hızlı gideceksin. Beni alttaki demir ağacın yanında bekle."

"Ama Hazel-" dedi Blackberry.

"Biz gider gitmez," dedi Hazel, Kocaman'a dönerek, "bu kaçışı engelleyecek ve herkesi oluşturduğun duvarın arkasına çekeceksin. Eğer içeri girerlerse, onları mümkün olduğu kadar uzun süre tut. . Ne olursa olsun onlara boyun eğme. El-ahrairah bana ne yapacağımı gösterdi."

"Ama nereye gidiyorsun Hazel?" diye sordu Bigwig.

"Çiftliğe," dedi Hazel, "bir ip daha kemirmek için. Şimdi siz ikiniz beni takip edin: ve unutmayın, tepeden inene kadar boş yere durmayın. Dışarıda tavşanlar varsa, dövüş-koşma."

Başka bir şey söylemeden, topuklarında Böğürtlen ve Karahindiba ile tünelden yukarı fırladı ve ormana girdi.

45. Nuthanger Çiftliği Yeniden

Ağla Havoc! Ve savaş köpeklerini bırak.

O anda General Woundwort, kıyının altındaki açık çimenlerin üzerinde, saatlerin damalı sarı ay ışığında Thistle ve Ragwort'a bakıyordu.

"Bu koşunun ağzına dinlemeye gelmedin," dedi. "Birinin kaçmasını önlemek için oraya kondunuz. Bırakacak işiniz yoktu. Derhal geri dönün."

"Size söz veriyorum, efendim," dedi Thistle, "Orada tavşan olmayan bir hayvan var. İkimiz de duyduk."

"Ve kokusunu aldın mı?" diye sordu Woundwort.

"Hayır efendim. İz veya pislik de yok. Ama ikimiz de bir hayvan duyduk ve o tavşan değildi."

Kazıcılardan birkaçı işlerini bırakmıştı ve yakınlarda toplanmış, dinliyorlardı. Bir mırıldanma başladı.

"Kaptan Mallow'u öldüren bir hombaları vardı. Kardeşim oradaydı. Gördü."

"Yıldırım şaftına dönüşen büyük bir kuşları vardı."

"Onları nehrin aşağısına götüren başka bir hayvan vardı."

"Neden eve gidemiyoruz?"

"Kes şunu!" dedi Woundwort. Grubun yanına gitti. "Bunu kim söyledi? Sen miydin? Pekâlâ, eve git. Hadi, acele et. Bekliyorum. Orası orası."

Tavşan hareket etmedi. Woundwort yavaşça etrafına baktı.

"Doğru," dedi. "Eve gitmek isteyen başka biri devam edebilir. Güzel uzun bir yol ve hiç subayınız olmayacak çünkü ben dahil hepsi kazmakla meşgul olacak. Kaptan Vervain, Kaptan Groundsel, benimle gelir misiniz? Sen, Thistle, oraya git ve Kaptan Campion'u getir. Ve sen, Ragwort, o koşunun başına dön, bırakacak hiçbir işin yoktu."

Çok geçmeden kazma yeniden başladı. Delik şimdi derindi - Woundwort'un beklediğinden daha derindi ve hala bir düşüş belirtisi yoktu. Ama üç tavşan da çok aşağıda olmayan bir boşluk olduğunu hissedebiliyordu.

"Devam et," dedi Woundwort. "Artık uzun sürmeyecek."

Campion içeri girdiğinde, kuzeye doğru koşan üç tavşan gördüğünü bildirdi. Biri topal tavşan gibi görünüyordu. Onları takip etmek üzereydi ama Thistle'ın getirdiği emre cevaben geri dönmüştü.

"Önemli değil," dedi Woundwort. "Bırak onları. İçeri girdiğimizde üç kişi daha az olacak. Ne, yine sen?" diye çıkıştı, Ragwort yanında belirdi. "Bu sefer ne var?"

Ragwort, "Açık koşu, efendim," dedi. "İçeri kırıldı ve aşağıdan durduruldu."

Woundwort, "O zaman faydalı bir şeyler yapmaya başlayabilirsiniz" dedi. "O kökü çıkar. Hayır, o, seni aptal."

İlk ışık çizgileri doğuya doğru gelmeye başlayınca kazı devam etti.

* * *

Yokuşun dibindeki büyük tarla biçilmişti, ama saman henüz yakılmamıştı ve daha koyu renkli anızın üzerinde uzun soluk sıralar halinde uzanmış, hasatın kıllı sapları ve yabani otları üzerinde çadır kurmuştu - buğday otu ve pezevenk, fluellen ve sürat teknesi , gönül yarası ve persiary-renksiz ve hala eski ay ışığında. Saman çizgileri arasındaki geniş anız, tüyler kadar açıktı.

"Şimdi," dedi Hazel, sütunun durduğu alıç ve kızılcık kuşağından çıkarlarken, "ikiniz de ne yapacağımızı anladığınızdan emin misiniz?"

"Bu uzun bir emir, değil mi Hazel-rah?" yanıtladı Karahindiba. "Ama denemek zorundayız, orası kesin. Artık warren'ı kurtaracak başka bir şey yok."

"Hadi o zaman" dedi Hazel. "Zaten ilerlemek kolay - tarlanın yarısı kesildi. Saklanma zahmetine girme - sadece açıkta koş. Yine de benimle kal. Olabildiğince hızlı gideceğim."

Karahindiba önden koşarken, tarlayı kolayca geçtiler. Tek alarm, batıya doğru çitin üzerinden hızla uzaklaşan ve kanatlarını açarak ilerideki tarlaya doğru ilerleyen dört kekliği ürküttüklerinde geldi. Kısa süre sonra yola ulaştılar ve Hazel yakındaki bankanın tepesindeki hızlı setin arasında durdu.

"Şimdi Blackberry," dedi, "seni burada bırakıyoruz. Yakınına yat ve kıpırdama. Zamanı geldiğinde çabuk kırılma. İçimizin en iyi kafasına sahipsin. Kullan. onu - ve onu da sakla. Geri döndüğünde, Kehaar'ın koşusunda yere git ve her şey güvenli olana kadar orada kal. Hattını temizledin mi?"

"Evet, Hazel-rah," diye yanıtladı Blackberry. "Ama görebildiğim kadarıyla buradan demir ağaca kontrolsüz koşmam gerekebilir. Örtü yok."

"Biliyorum," dedi Hazel. "Elden bir şey gelmez. En kötüsü en kötüye giderse, çiti aramak ve sonra bir girip bir çıkmak zorunda kalırsın. Ne istersen onu yap. Kalmak ve çalışmak için zamanımız yok. Sadece warren'e geri döndüğünden emin ol. Her şey sana bağlı."

Böğürtlen, dikenin etrafındaki yosun ve sarmaşığa doğru yol aldı. Diğer ikisi yolu geçtiler ve yokuş yukarı, şeridin yanındaki barakalara doğru ilerlediler.

"Orada iyi kökler tutuyorlar," dedi Hazel yanlarından geçip çite ulaşırlarken. "Ne yazık ki şu an vaktimiz yok. Bu iş bittiğinde buraya güzel ve sessiz bir baskın yapacağız."

"Umarım yaparız, Hazel-rah," dedi Dandelion. "Doğru şeritte mi gidiyorsunuz? Peki ya kediler?"

Hazel, "En hızlı yol bu," dedi. "Şimdi önemli olan bu."

Bu zamana kadar ilk ışık açıktı ve birkaç tarla kuşu yükseldi. Karaağaçlardan oluşan büyük halkaya yaklaştıklarında, bir kez daha hızlı iç çekmeyi ve üstlerinde hışırtıyı duydular ve bir sarı yaprak dönerek hendeğin kenarına indi. Yokuşun tepesine ulaştılar ve önlerinde ahırları ve çiftliği gördüler. Her taraftan kuş cıvıltısı yükseliyordu ve karaağaçların yükseklerinden kaleler ötüyordu, ama yerde hiçbir şey, hatta bir serçe bile kıpırdamıyordu. Tam önünde, çiftliğin diğer tarafında, evin yakınında köpek kulübesi duruyordu. Köpek görünmüyordu, ama düz çatıdaki halkalı cıvataya bağlanan halat, kenardan geçti ve samanla kaplı eşiğin üzerinden kayboldu.

"Zamanda geldik," dedi Hazel. "Hayvan hala uyuyor. Şimdi, Dandelion, hata yapmamalısın. Hemen orada, kulübenin karşısındaki çimenlere uzan. Halat kemirildiğinde düştüğünü göreceksin. Köpek hasta ya da sağır değilse, O zamana kadar uyanık olurum; korkarım ki daha önce, ama bu benim gözüm. Onu çekmek ve yola kadar seni kovalamasını sağlamak senin elinde. Çok hızlısın. Seni kaybetmiyorum. İstersen çitleri kullan; ama ipi takip edeceğini unutma. Onu Blackberry'ye götür. Önemli olan bu."

"Eğer bir daha karşılaşırsak Hazel-rah," dedi Dandelion, çimenlerin kenarına sığınırken, "gelmiş geçmiş en iyi hikayeyi yazmalıyız."

"Ve bunu anlatacak adam sen olacaksın," dedi Hazel. Sabah tarafına yarım daire çizerek uzaklaştı ve çiftlik evinin duvarına ulaştı. Sonra duvar boyunca temkinli bir şekilde, dar çiçek tarhına girip çıkmaya başladı. Başı, çiçek, kül, inek gübresi, köpek, kedi, tavuklar, durgun sudaki floksa kokularından oluşan bir kargaşaydı. Kreozot ve sıradan saman kokarak köpek kulübesinin arkasına geldi. Karşısında yarı kullanılmış bir saman balyası duruyordu - kuşkusuz kuru havalarda tekrar örtü altına alınmamış olan temiz yatak örtüsü. Burada en azından bir şans vardı, çünkü çatıya çıkmakta zorluk çekeceğini ummuştu. Samanı karıştırdı. Keçeli çatının bir tarafında, çiy ile ıslanmış, yırtık bir eski battaniye parçası yatıyordu. Hazel oturdu, burnunu çekti ve ön patilerini üzerine koydu. Kaymadı. Kendini yukarı çekti.

Ne kadar gürültü çıkarmıştı? Katran, saman ve çiftlik avlusunda kokusu ne kadar güçlüydü? Atlamak için gergin, aşağıda bir hareket bekleyerek bekledi. Ses yoktu. Onu korkuyla yakalayan ve "Koş! Koş!" diye seslenen korkunç bir köpek kokusu pisliği içinde. Her sinirden aşağı, göz cıvatasının çatıya vidalandığı yere doğru süründü. Pençeleri hafifçe sıyrıldı ve tekrar durdu. Yine de hareket yoktu. Yere çömeldi ve kalın ipi kemirmeye başladı.

Düşündüğünden daha kolaydı. Yaklaşık olarak kalın olmasına rağmen, puntadaki kordondan çok daha kolaydı. Punta kordonu yağmurla sırılsıklam olmuştu, esnek, kaygan ve lifliydi. Bu, dışarıdan nemli olmasına rağmen, kuru özlü ve hafifti. Çok kısa sürede içi temiz görünüyordu. Keskiyi andıran ön dişleri sabit bir şekilde ısırdı ve kuru tellerin koptuğunu hissetti. Kordon zaten yarısı kadar iyiydi.

O anda, köpeğin ağırlığının altında hareket ettiğini hissetti. Uzandı, titredi ve esnedi. İp biraz hareket etti ve saman hışırdadı. Kötü kokusu bir bulut halinde güçlü geldi.

"Artık beni duymasının bir önemi yok," diye düşündü Hazel. "Keşke ipi çabucak ısırabilsem, sorun değil. Köpek Dandelion'a gidecek, yeter ki ipin çekilmeye başladığında kopmasını sağlayacak kadar hızlı olabilsem."

Tekrar ipi kopardı ve hızlı bir nefes almak için arkasına yaslandı ve Dandelion'un beklediği yere baktı. Sonra dondu ve baktı. Karahindiba'nın biraz gerisinde, çimenlerin arasında, beyaz göğüslü, iri gözlü, kuyruğunu kamçılayan, çömelmiş tekir vardı. Hem kendisini hem de Dandelion'u görmüştü. O bakarken, bir uzunluk daha yaklaştı. Dandelion kıpırdamadan yatıyordu, kendisine

söylendiği gibi, dikkatle kulübenin önünü izliyordu. Kedi kendini yaymak için gerdi.

Hazel ne yaptığını anlamadan içi boş çatıya vurdu. İki kez yere vurdu ve sonra yere sıçrayıp koşmak için döndü. Karahindiba anında tepki vererek çimenlerden açık çakıllara fırladı. Aynı anda kedi sıçradı ve tam olarak yattığı yere indi. Köpek iki hızlı, keskin havladı ve kulübeden dışarı fırladı. Karahindiba'yı hemen gördü ve ipin sonuna kadar koştu. İp gerildi, bir an tutuldu ve sonra Hazel'in ipi kemirdiği noktada ayrıldı. Köpek kulübesi sarsıldı, eğildi, geriye düştü ve bir sarsıntıyla yere çarptı. Dengesi zaten bozuk olan Hazel battaniyeyi pençeledi, ayağını sıyırdı ve uçurumun kenarına düştü. Zayıf bacağının üzerine ağır bir şekilde indi ve tekme attı. Köpek gitmişti.

Hazel tekmelemeyi bıraktı ve kıpırdamadan yattı. Kalçasında bir ağrı nöbeti vardı ama hareket edebileceğini biliyordu. Çiftlik avlusunun karşısındaki ahırın yükseltilmiş döşemesini hatırladı. Kısa mesafeyi topallayabilir, zeminin altına girebilir ve sonra hendeğe gidebilir. Kendini ön ayakları üzerinde kaldırdı.

Bir anda yana devrildi ve bastırıldığını hissetti. Sırtındaki kürkün altında hafif ama keskin bir batma vardı. Arka ayaklarıyla saldırdı ama hiçbir şeye çarpmadı. Başını çevirdi. Kedi onun üzerindeydi, vücudunun yarısına çömeldi. Bıyıkları kulağını okşadı. Büyük yeşil gözleri, gözbebekleri gün ışığında dikey siyah yarıklara dönüşerek kendi gözlerinin içine bakıyordu.

"Koşabilir misin?" kedi tısladı. "Bence değil".

46. Bigwig Yerinde Duruyor

Bunu dövün beyler. Bakalım kim daha uzun süre vuracak.

Wellington Dükü (Waterloo'da)

Groundsel, şaftın dik yamacını tırmandı ve tepedeki çukurda Woundwort'a yeniden katıldı.

"Kazacak bir şey kalmadı efendim," dedi. "Şimdi oraya biri inerse dibi çöker."

"Aşağıda ne olduğunu anlayabiliyor musun?" diye sordu Woundwort. "Bu bir kaçış mı yoksa bir yuva mı olacak?"

Groundsel, "Bunun bir yuva olduğundan oldukça eminim, efendim" diye yanıtladı. "Aslında, bana altında alışılmadık derecede büyük bir boşluk varmış gibi geliyor."

"İçinde kaç tavşan var, sence?"

"Hiç duyamadım. Ama sessiz kalıp içeri girdiğimizde bize saldırmayı bekliyor olabilirler."

Woundwort, "Şu ana kadar çok fazla hücum yapmadılar" dedi. "Fakir bir sürü, diyebilirim - yeraltında gizlice dolaşıyor ve bazıları geceleri kaçıyor. Çok fazla sorun yaşayacağımızı sanmıyorum."

"Tabi efendim..." dedi Groundsel.

Woundwort ona baktı ve bekledi.

"Hayvan bize saldırmadıkça efendim," dedi Groundsel. "Her neyse. Herhangi bir şey hayal etmek Ragwort'a göre değil. O çok katı. Ben sadece ileriyi düşünmeye çalışıyorum," diye ekledi, Woundwort hala hiçbir şey söylemedi.

"Eh," dedi Woundwort sonunda, "eğer bir hayvan varsa, benim de bir hayvan olduğumu anlar ." Campion ve Vervain'in diğer tavşanlarla birlikte beklediği kıyıya çıktı.

"Şimdi tüm zor işleri yaptık" dedi. "Aşağıya inmeyi bitirir bitirmez eşyalarımızı eve götürebileceğiz. Bunun için gideceğimiz yol şu. Çukurun dibini kıracağım ve doğruca aşağıya ineceğim. Sadece üç kişinin takip etmesini istiyorum, yoksa tam bir kafa karışıklığı olacak ve hepimiz birbirimizle savaşacağız. Vervain, sen arkama gel ve iki tane daha getir. Herhangi bir sorun olursa biz hallederiz. , sen takip et. Ama sen kuyuda kalacaksın, anladın mı? Ben söyleyene kadar aşağı atlama. Nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı öğrendiğimizde, birkaç tane daha getirebilirsin."

Owsla'da tavşan yoktu ama Woundwort'a güveniyordu. Sanki karahindiba arıyormuş gibi sakince düşman savaş alanının derinliklerine girmeye hazırlandığını duyduklarında, subaylarının morali yükseldi. Onlara hiç savaşmadan bu yerden vazgeçilmesi oldukça muhtemel görünüyordu. General, Nutley Copse'deki son saldırıyı yönettiğinde, yeraltında üç tavşanı öldürmüştü ve bir gün önce dış koşularda bazı zorlu mücadeleler olmasına rağmen, artık ona karşı çıkmaya cesaret edememişti.

"Pekala," dedi Woundwort. "Şimdi, kimsenin uzaklaşmasını istemiyorum. Campion, buna dikkat et. Engellenen pistlerden birini içeriden açar açmaz, yeri doldurabilirsin. Ben sana haber verene kadar onları burada bir arada tut. sonra onları hızlı bir şekilde gönder."

"İyi şanslar efendim," dedi Campion.

Woundwort çukura atladı, kulaklarını düzleştirdi ve kuyudan aşağı indi. Dinlemek için durmayacağına çoktan karar vermişti. Duyulacak bir şey olsa da olmasa da hemen içeri girmek niyetinde olduğu için bir anlamı yoktu. Tereddüt etmemesi veya Vervain'in bunu yapmasına neden olmaması daha önemliydi; ve düşman, eğer oradalarsa, onun geldiğini duymak için mümkün olan en kısa süreye sahip olmalıdır. Aşağıda, ya bir koşu ya da bir yuva olurdu. Ya hemen savaşması gerekecekti ya da önce etrafına bakıp nerede olduğunu anlama şansı olacaktı. Önemi yoktu. Önemli olan tavşanları bulup öldürmekti.

Kuyunun dibine geldi. Groundsel'in dediği gibi, bir su birikintisi, çakıl ve hafif toprak üzerinde buz gibi ince-kırılgandı. Woundwort bunu ön pençeleriyle attı. Hafif nemliydi, bir an öyle kaldı ve sonra ufalanarak içeriye düştü. Düşerken, Woundwort onu takip etti.

Kendi vücudunun uzunluğu kadar düştü - ona bir yuvada olduğunu söyleyecek kadar uzağa. Yere indiğinde arka ayaklarıyla tekme attı ve ardından ileri atıldı, kısmen takip ederken Vervain'in yolundan çıkmak ve kısmen duvara ulaşmak ve arkadan saldırıya uğramadan yüz yüze gelmek için. Kendini yumuşak bir toprak yığınına karşı buldu -açıkça yuvadan çıkan engellenmiş bir koşunun sonuydu- ve döndü. Bir an sonra Vervain onun yanındaydı. Üçüncü tavşan, her kimse, zor durumda görünüyordu. İkisi de onun düşen toprakta sürtündüğünü duyabiliyordu.

"Buraya," dedi Woundwort sertçe.

Thunder adında güçlü, ağır bir emektar olan tavşan tökezleyerek onlara katıldı.

"Sorun ne?" diye sordu Woundwort.

"Hiçbir şey efendim" diye yanıtladı Thunder, "sadece yerde ölü bir tavşan var ve bu beni bir an için şaşırttı."

"Ölü bir tavşan mı?" dedi Woundwort. "Öldüğünden emin misin? Nerede o?"

"Orada, efendim, şaftın yanında."

Woundwort yuvayı hızla geçti. Kuyudan düşen molozun uzak tarafında, hareketsiz bir kova gövdesi yatıyordu. Onu kokladı ve sonra burnuyla bastırdı.

"Ölü çok olmadı," dedi. "Neredeyse üşüyor ama sert değil. Buna ne dersin, Vervain? Tavşanlar yeraltında ölmez.

Vervain, "Bu çok küçük bir para efendim," diye yanıtladı. "Belki bizimle savaşma fikri pek hoşumuza gitmedi ve o bunu söyleyince diğerleri onu öldürdü."

"Hayır, olmaz. Üzerinde bir çizik yok. Neyse, bırak onu. Yürümemiz gerekiyor ve bu büyüklükteki bir tavşan, ölü ya da diri hiçbir fark yaratmaz."

Duvar boyunca hareket etmeye başladı, giderken burnunu çekti. Engellenen iki sıranın ağzını geçti, kalın ağaç kökleri arasındaki bir açıklığa geldi ve durdu. Belli ki bu yer, Efrafa'daki Konsey oyuğundan çok daha büyüktü. Saldırıya uğramadıklarından, aynı anda biraz daha tavşan alarak alanı kendi avantajına çevirebilirdi. Hızla şaftın dibine geri döndü. Arka ayakları üzerinde durarak ön patilerini deliğin pürüzlü dudağına dayayabilirdi.

"Kanarya otu?" dedi.

"Evet efendim?" Groundsel'ı yukarıdan yanıtladı.

"Haydi," dedi Woundwort, "ve yanında dört tane daha getir. Bu tarafa atla" - biraz kıpırdandı- "yerde ölü bir tavşan var - onlarınkilerden biri."

Hâlâ her an saldırıya uğramayı bekliyordu ama ortalık sessizdi. Beş tavşan birer birer yuvaya düşerken o yakın havayı koklayarak dinlemeye devam etti. Sonra Groundsel'i doğu duvarı boyunca bloke edilmiş iki yola götürdü.

"Bunları olabildiğince çabuk aç," dedi, "ve ağaç köklerinin ardında ne olduğunu öğrenmek için iki tavşan gönder. Saldırıya uğrarlarsa, hemen gidip katılmalısın."

Groundsel tavşanlarını çalıştırmaya başlarken Vervain, "Biliyorsunuz, diğer uçtaki duvarda garip bir şey var efendim," dedi. "Çoğu hiç kazılmamış sert toprak. Ama bir ya da iki yerde çok daha yumuşak yığınlar var. Duvardan geçen yolların çok yakın zamanda, muhtemelen dün akşamdan beri doldurulduğunu söyleyebilirim."

Woundwort ve Vervain, Petek'in güney duvarını kaşıyarak ve dinleyerek dikkatle ilerlediler.

"Haklı olduğuna inanıyorum," dedi Woundwort. "Karşı taraftan bir hareket duydun mu?"

"Evet, efendim, hemen hemen burada," dedi Vervain.

Woundwort, "Bu yumuşak toprak yığınını indireceğiz" dedi. "Üstüne iki tavşan koy. Ben haklıysam ve Thlayli diğer taraftaysa, çok geçmeden başları belaya girecek. Bizim istediğimiz bu, onu onlara saldırmaya zorlamak."

Thunder ve Thistle kazmaya başlarken, Woundwort sessizce arkalarına çömelerek bekledi.

* * *

Petek'in çatısının yıkıldığını duymadan önce bile Bigwig, Efrafans'ın güney duvarındaki yumuşak yerleri bulması ve bunlardan birini kırmak için çalışmaya başlamasının an meselesi olabileceğini biliyordu. Bu uzun sürmeyecekti. O zaman muhtemelen Woundwort'un kendisiyle savaşmak zorunda kalacaktı; ve Woundwort onunla kapanıp ağırlığını kullanırsa şansı çok az olacaktı. Her nasılsa, daha en başında, onu ummadan önce incitmeyi başarmalı. Ama nasıl?

Sorunu Holly'ye verdi.

Holly, "Sorun şu ki, bu warren savunulmak için kazılmamış," dedi. "Slack Run, evdeyken bunun içindi, Threarah bir keresinde bana öyle demişti. Öyle bir şekilde yapılmıştı ki, gerekirse, bir düşmanın altına inip onun bizi beklemediği bir yere çıkabilelim. "

"Bu kadar!" diye bağırdı Bigwig. "Fikir bu! Bak, bu engellenen açıklığın hemen arkasındaki pistin zeminine kendimi kazacağım. O zaman beni toprakla kapla. Fark edilmeyecek - zaten yerde çok fazla kazma ve karışıklık var. . Bunun bir risk olduğunu biliyorum, ama sadece Woundwort gibi bir tavşanın önünde dikilmeye çalışmaktan daha iyi olur."

"Fakat başka bir yerde duvarı kırdıklarını varsayalım?" dedi Holly.

"Onlara burada yaptırmaya çalışmalısın," diye yanıtladı Bigwig. "Onları diğer tarafta duyduğunda, bulunduğum yerin hemen üstünde bir ses çıkar -biraz tırmalama falan yap-. İlgilerini çekecek herhangi bir şey. Haydi, kazmama yardım et. Ve Silver, herkesi dışarı çıkar. Petek'in şimdi ve bu duvarı tamamen kapatın."

"Bigwig," dedi Pipkin, "Fiwer'ı uyandıramıyorum. Hâlâ orada, yerin ortasında yatıyor. Ne yapmalı?"

"Korkarım artık yapabileceğimiz bir şey yok," diye yanıtladı Bigwig. "Çok yazık, ama onu bırakmak zorunda kalacağız."

"Ah, Kocamanı," diye bağırdı Pipkin, "dışarıda onunla kalmama izin ver! Beni asla özlemeyeceksin, ben de denemeye devam edebilirim-"

Holly elinden geldiğince kibar bir şekilde, "Hlao-roo," dedi, "eğer bu iş bitmeden Fiver'dan başka kimseyi kaybedersek, o zaman Lord Frith'in kendisi bizim için savaşacak. Hayır, üzgünüm, eski dostum, hayır. başka bir kelime. Sana ihtiyacımız var, herkese ihtiyacımız var. Silver, bak o diğerleriyle birlikte geri dönüyor."

Woundwort Petek'in çatısından düştüğünde, Bigwig güney duvarının diğer tarafında, Clover'ın yuvasından çok uzakta olmayan ince bir toprak örtüsünün altında yatıyordu.

* * *

Thunder dişlerini kırık bir kök parçasına batırdı ve onu çıkardı. Aniden bir toprak düştü ve kazdığı yerde bir boşluk açıldı. Toprak artık çatıya ulaşmıyordu. Sadece geniş bir yumuşak toprak yığınıydı, koşunun yarısını dolduruyordu. Hâlâ sessizce bekleyen Woundwort, uzak taraftaki hatırı sayılır sayıda tavşanın kokusunu ve sesini duyabiliyordu. Şimdi açık yuvaya gelip ona saldırmayı deneyebileceklerini umuyordu. Ama hiçbir hareket yapmadılar.

İş savaşmaya geldiğinde, Woundwort dikkatli bir hesaplamaya verilmedi. İnsanlar ve kurtlar gibi daha büyük hayvanlar genellikle kendi sayıları ve düşmanın sayıları hakkında bir fikre sahiptir ve bu onların savaşmaya hazır olup olmadıklarını ve nasıl yapacaklarını etkiler. Woundwort'un böyle düşünmeye hiç ihtiyacı olmamıştı. Tüm dövüş deneyimlerinden öğrendiği şey, neredeyse her zaman savaşmak isteyenlerin ve bunu istemeyip de ondan kaçamayacaklarını hissedenlerin olduğuydu. Birden fazla kez tek başına savaşmış ve iradesini diğer tavşanlardan oluşan kalabalıklara dayatmıştı. Bir avuç sadık subayın yardımıyla büyük bir warren'i bastırdı. Tavşanlarının çoğunun hâlâ dışarıda olduğu şimdi aklına gelmiyordu - ve olsaydı, bunun bir önemi olduğunu düşünmezdi; Yanındakilerin duvarın diğer tarafındakilerden daha az olduğunu ve Groundsel rayları açana kadar isteseler de çıkamayacaklarını söyledi. Bu tür şeyler dövüşen tavşanlar arasında sayılmaz. Vahşilik ve saldırganlık her şeydir. Woundwort'un bildiği şey, duvarın ötesindekilerin ondan korktuğu ve bu açıdan avantajlı olduğuydu.

"Groundsel" dedi, "pistleri açar açmaz Campion'a herkesi buraya göndermesini söyleyin. Geri kalanınız beni izleyin. Diğerleri gelene kadar bu işi bitirmiş olacağız. bize katılın."

Woundwort, yalnızca Groundsel'in, yuvanın kuzey ucundaki ağaç kökleri arasında aramaya gönderilen iki tavşanı geri getirmesini bekledi. Sonra, arkasında Vervain ile, düşen toprak yığınına tırmandı ve dar yola doğru ilerledi. Karanlıkta, önündeki tavşanların hışırtısını ve kalabalığını duyabiliyor ve kokusunu alabiliyordu. Yolunda doğrudan iki dolar vardı, ama gevşek toprağı sürerken geri düştüler. İleri atıldı ve yerin aniden altında döndüğünü hissetti. Bir an sonra bir tavşan ayaklarının dibinde topraktan fırladı ve dişlerini ön ayağının tam gövdeyle birleştiği yerdeki çukura gömdü.

Woundwort, ağırlığını kullanarak hayatının neredeyse her dövüşünü kazanmıştı. Diğer tavşanlar onu durduramadı ve bir kez düştüklerinde nadiren ayağa kalktılar. Şimdi itmeye çalıştı, ama arka bacakları, arkasındaki gevşek toprak yığınından hiçbir şey alamadı. Ayağa kalktı ve bunu yaparken altındaki düşmanın kendi bedeni büyüklüğünde kepçeyle açılmış bir siperde çömeldiğini fark etti. Vuruldu ve pençelerinin sırtını ve kalçasını derinden vurduğunu hissetti. Sonra diğer tavşan, Woundwort'un omzunun altından tutunmaya devam ederek, arka ayaklarını siperin zeminine dayamış olarak yukarı doğru itti. Woundwort, ön ayakları yerden yüksekte, toprak yığınının üzerine sırtüstü savruldu. O saldırdı, ama düşman kontrolünü çoktan kaybetmişti ve ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Woundwort ayağa kalktı. Ön ayağının iç kısmından akan kanı hissedebiliyordu. Kas yaralandı. Üzerine tam ağırlığını koyamadı. Ama kendi pençeleri de kanlıydı ve bu kan onun değildi.

"İyi misiniz efendim?" diye sordu Vervain, arkasından.

"Elbette iyiyim, seni aptal," dedi Woundwort. "Beni yakından takip et."

Diğer tavşan onun önünden konuştu.

"Bir keresinde bana sizi etkileyerek başlamamı söylemiştiniz, General. Umarım etkilemişimdir."

"Sana bir keresinde seni kendim öldüreceğimi söylemiştim," diye yanıtladı Woundwort, "burada beyaz kuş yok Thlayli." İkinci kez ilerledi.

Bigwig'in alay hareketi kasıtlıydı. Woundwort'un üzerine uçacağını ve böylece onu tekrar ısırması için ona bir şans vereceğini umdu. Ama yere bastırıp beklerken, Woundwort'un çizilemeyecek kadar zeki olduğunu fark etti. Herhangi bir yeni durumu değerlendirmek için her zaman hızlıydı, kendini yere yakın tutarak yavaşça öne çıkıyordu. Pençelerini kullanmak istiyordu. Korkmuş, Woundwort'un yaklaşımını dinleyen Bigwig, ön patilerinin düzensiz hareketini neredeyse çarpıcı bir mesafede duyabiliyordu. İçgüdüsel olarak geri çekildi ve bunu yaparken de şu sesle geldi: "Yakın ön patisi sürüklüyor. Onu düzgün kullanamıyor." Sağ böğrünü açıkta bırakarak yakın tarafından vurdu.

Pençeleri Woundwort'un bacağını yanlara doğru yırtarak buldu; ama geri çekilemeden, Woundwort'un tüm ağırlığı üzerine çöktü ve bir sonraki an dişleri sağ kulağında buluştu. Bigwig ciyakladı, bastırdı ve bir yandan diğer yana savuruyordu. Düşmanının korkusunu ve çaresizliğini hisseden Woundwort, kulağını tuttu ve üzerine çıktı, onu ısırmaya ve ensesinden yırtmaya hazırdı. Omuzları koşuyu doldururken, bir an için çaresiz Bigwig'in üzerinde durdu. Sonra yaralı ön ayağı yol verdi ve yana doğru duvara yaslandı. Bigwig yüzünü iki kez kelepçeledi ve geri sıçrarken üçüncü darbenin bıyıklarından geçtiğini hissetti. Ağır nefesinin sesi, toprak yığınının tepesinden açıkça geliyordu. Bigwig, sırtından ve kulağından sızan kan, olduğu yerde durup bekledi. Aniden, üzerinde çömeldiği yerde General Woundwort'un karanlık şeklini görebildiğini fark etti. Arkadaki Petek'in kırık çatısında gün ışığının ilk izleri parıldıyordu.

47. Gökyüzü Askıya Alındı

Ole bull benim için geliyor, başı eğik. Ama yılmadım… Ben de gittim. Onun yaptığı gibi irkildi.

Flora Thompson, Lark Yükselişi

Hazel yere bastığında, Dandelion içgüdüsel olarak çimenlerin kenarından atladı. Bir delik olsaydı, onun için yapardı. Çok kısa bir an için çakıllara bir aşağı bir yukarı baktı. Sonra köpek üzerine atıldı ve o döndü ve yükseltilmiş ahıra gitti. Ama oraya varmadan, zeminin altına sığınmaması gerektiğini anladı. Yapsaydı, köpek kontrol ederdi: büyük olasılıkla bir adam onu geri arardı. Onu çiftlik bahçesinden alıp yola indirmesi gerekiyordu. Yönünü değiştirdi ve patikadan karaağaçlara doğru koştu.

Köpeğin arkasında bu kadar yakın olmasını beklemiyordu. Nefesini ve patilerinin altında uçuşan gevşek çakılları duyabiliyordu.

"Benim için çok hızlı!" düşündü. "Beni yakalayacak!" Başka bir anda üzerine gelecek ve sonra onu yuvarlayacak, sırtını kıracak ve hayatını ısıracaktı. Tavşanların, yakalandıklarında, takip eden köpeğe göre daha hızlı ve düzgün bir şekilde dönerek ve iki katına çıkarak kaçtığını biliyordu. "İki katına çıkarmam gerekecek," diye düşündü umutsuzca. "Ama eğer yaparsam, beni şeritte bir aşağı bir yukarı kovalayacak ve adam iptal edecek, yoksa çitin içinden geçerek onu kaybetmek zorunda kalacağım: o zaman tüm plan başarısız olacak."

Tepeyi yırttı ve sığır ahırına doğru indi. Hazel ona ne yapması gerektiğini söylediğinde, görevinin köpeği yönlendirmek ve onu takip etmeye ikna etmek olduğunu düşünmüştü. Şimdi sadece hayatını kurtarmak için koşuyordu ve daha önce hiç dokunmadığı bir hızda, yetişemeyeceğini bildiği bir hızda.

Gerçekte Karahindiba, yarım dakikadan daha kısa bir sürede sığır ahırına kadar üç yüz yarda mesafe kat etti. Ama girişteki samana ulaştığında, ona sonsuza kadar koşmuş gibi geldi. Hazel ve çiftlik avlusu çok uzun zaman önceydi. Hayatında hiçbir şey yapmamıştı, ama köpeğin nefesini kıçlarında hissederek korku içinde patikadan aşağı koşuyordu. Kapının içinde önünden büyük bir sıçan geçti ve köpek bir an kontrol etti. Karahindiba en yakın kulübeyi buldu ve bir yığının dibinde iki balya samanın arasına daldı. Dar bir yerdi ve biraz zorlukla döndü. Köpek hemen dışarıdaydı, hevesle kaşınıyor, sızlanıyor ve balyaların ayaklarını koklarken gevşek samanlar fırlatıyordu.

"Sıkı otur," dedi genç bir fare, yanındaki samandan. "Birazdan kapanacak. Kedi gibi değiller, biliyorsun."

"Sorun bu," dedi Dandelion, nefes nefese ve gözlerinin beyazını yuvarlayarak. "Beni kaybetmemeli ve zaman her şeydir."

"Ne?" dedi fare şaşkınlıkla. "Ne diyosun?"

Dandelion cevap vermeden başka bir çatlağa doğru kaydı, bir an kendini topladı ve sonra siperini kırdı ve avluyu geçerek karşı kulübeye koştu. Önü açıktı ve doğruca arka taraftaki uçağa gitti. Bir tahtanın kırık ucunun altında bir boşluk vardı ve burada ilerideki alana sızdı. Takip eden köpek, kafasını boşluğa soktu ve heyecanla havlayarak itti. Yavaş yavaş, gevşek tahta, zorla geçebilecek duruma gelene kadar bir kapak gibi açıldı.

Artık daha iyi bir başlangıç yaptığına göre, Dandelion açıkta kaldı ve tarladan aşağı, yolun yanındaki çite koştu. Daha yavaş olduğunu biliyordu ama köpek de daha yavaş görünüyordu. Kalın bir parça seçerek çitin içinden geçti ve yolu geçti. Blackberry onu karşılamaya geldi, ilerideki kıyıdan aşağı indi.

Karahindiba bitkin bir halde hendeğe düştü. Köpek, çitin diğer tarafında yirmi metre uzakta değildi. Yeterince büyük bir boşluk bulamadı.

"Düşündüğümden daha hızlı," diye soludu Dandelion, "ama avantajını yakaladım. Artık yapamam. Yere gitmeliyim. Bitirdim."

Blackberry'nin korktuğu açıktı.

"Frith bana yardım et!" fısıldadı. "Asla yapmayacağım!"

"Haydi, çabuk," dedi Dandelion, "ilgisini kaybetmeden önce. Seni geçeceğim ve elimden gelirse yardım edeceğim."

Blackberry bilerek yola atladı ve doğruldu. Onu gören köpek ciyakladı ve ağırlığını çite verdi. Böğürtlen yol boyunca yavaş yavaş, aşağıda birbirinin karşısında duran bir çift kapıya doğru koştu. Köpek onunla aynı seviyede kaldı. Kapıyı kendi tarafında gördüğünden ve oraya gitmek istediğinden emin olur olmaz Blackberry dönüp kıyıya tırmandı. Anız içinde köpeğin yeniden ortaya çıkmasını bekledi.

Uzun surdu; ve en sonunda kapı direği ile banka arasından tarlaya girdiğinde, ona aldırmadı. Kıyının eteğinde burun buruna geldi, bir keklik koydu ve arkasından sıçradı ve sonra bir rıhtım bitkisi yığınını çizmeye başladı. Blackberry bir süre hareket edemeyecek kadar korkmuş hissetti. Sonra çaresizlik içinde yavaşça ona doğru atladı, sanki orada olduğunu fark etmemiş gibi davranmaya çalıştı. Peşinden koştu, ama hemen hemen ilgisini yitirmiş gibi oldu ve burnunu çekip yeri koklamaya geri döndü. Sonunda, kendini tamamen kaybettiğinde, kendi isteğiyle tarlanın üzerine çıktı, harman sıralarından birinin yanında kolayca ilerledi, kopan ipi takip etti ve her gıcırtı ve hışırtıda içeri ve dışarı fırladı. Paralel bir sıranın arkasına sığınan Blackberry, onunla aynı seviyede kaldı. Bu şekilde pilon hattına kadar olan mesafeyi, aşağının eteğinin yarısına kadar kat ettiler. Karahindiba onu burada yakaladı.

"Bu Blackberry! Biz yeterince hızlı değil gerekir bin. Bigwig ölmüş olabilir."

"Biliyorum, ama en azından doğru yolda gidiyor. Başta onu hareket ettiremedim. Yapamaz mıyız-"

"Hızlı bir şekilde aşağı inmeli, yoksa sürpriz olmayacak. Hadi, birlikte çizeceğiz. Yine de önce onun önüne geçmemiz gerekecek."

Ağaçlara yaklaşana kadar anızların arasından hızla koştular. Sonra döndüler ve tam görüşte köpeğin çizgisini geçtiler. Bu sefer anında kovaladı ve iki tavşan, on

yardadan fazla bir mesafe bırakmadan sarpın dibindeki çalılıklara ulaştı. Tırmanmaya başladıklarında, köpeğin kırılgan yaşlıları ezdiğini duydular. Bir kez havladı ve arkalarında sessizce koşan köpekle birlikte açık yamaçta çıktılar.

* * *

Kan, Bigwig'in boynundan ve ön ayağından aşağı aktı. Woundwort'u, her an ileriye sıçrayabileceğini umarak, toprak yığınına çömeldiği yerde sabit bir şekilde izledi. Arkasında bir tavşanın hareket ettiğini duyabiliyordu, ancak koşu o kadar dardı ki, güvenli olsa bile dönemezdi.

"Herkes iyi mi?" O sordu.

"İyiler," diye yanıtladı Holly. "Haydi Kocaman, şimdi senin yerini almama izin ver. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Yapamam," diye soludu Bigwig. "Burada beni geçemezdin - yer yok - ve eğer geri dönersem o vahşi onu takip eder - sonraki şeyi bilirsin onun yuvalarda başıboş olacağını bilirsin. İşi bana bırak. yapıyorum."

Kısa vadede ölü bedeninin bile önemli bir engel olacağı Bigwig'in aklına gelmişti. Efrafans'ın ya onu dışarı çıkarması ya da etrafını kazması gerekecekti ve bu daha fazla gecikme anlamına geliyordu. Arkasındaki yuvada, görünüşe göre ona bir hikaye anlatan Bluebell'in sesini duyabiliyordu. "İyi fikir" diye düşündü. "Onları mutlu et. Orada oturmak zorunda kalsaydım yapabileceğimden fazlasını."

"O zaman El-ahrairah tilkiye dedi ki, 'Tilki koklayabilirsin ve tilki olabilirsin, ama sudaki kaderini söyleyebilirim. »

Birden Woundwort konuştu.

"Thlayli," dedi, "neden hayatını bir kenara atmak istiyorsun? İstersem bu koşuya birbiri ardına taze tavşan gönderebilirim. Öldürülmek için fazla iyisin. Efrafa'ya geri dön. Söz veriyorum. Sana istediğin Mark'ın emrini vereceğim. Sana söz veriyorum."

"Silflay hraka, u embleer rah," diye yanıtladı Bigwig.

" 'Ah ha, dedi tilki, 'fal bakayım ha? Suda ne görüyorsun dostum? Çimlerin arasında koşan şişman tavşanlar, evet, evet? »

"Pekala," dedi Woundwort. "Ama unutma, Thlayli, bu saçmalığı istediğin zaman kendin durdurabilirsin."

Hayır, diye yanıtladı El-ahrairah, 'Suda gördüğüm şişman tavşanlar değil, kokunun peşinde koşan köpekler ve canı pahasına uçan düşmanım."

Bigwig, Woundwort'un koşuda vücudunun ölünün diri kadar büyük bir engel olacağını da bildiğini fark etti. "Ayağa kalkmamı istiyor," diye düşündü. "Ama buradan gideceğim Efrafa değil, Inlé."

Aniden Woundwort tek bir sıçrayışta ileri sıçradı ve bir ağaçtan düşen bir dal gibi Kocaman'ın üzerine tam olarak indi. Pençelerini kullanmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Büyük ağırlığı Bigwig'inkine karşı göğüs göğüse itiyordu. Başları yan yanayken birbirlerinin omuzlarını ısırdılar. Bigwig yavaşça geriye doğru kaydığını hissetti. Muazzam baskıya karşı koyamadı. Pençeleri uzatılmış arka bacakları, zemini verirken koşunun zeminini çizdi. Birkaç dakika sonra tüm bedeniyle arkasındaki yuvaya itilecekti. Olduğu yerde kalma çabasına son gücünü vererek, Woundwort'un omzundan dişlerini gevşetti ve bir yükte zorlanan bir araba atı gibi başını yere eğdi. Yine de kayıyordu. Sonra, çok yavaş yavaş, korkunç baskı gevşemeye başladı. Pençeleri yere tutunmuştu. Woundwort, dişleri sırtına çökmüş, burnunu çekiyor ve boğuluyordu. Bigwig bunu bilmese de, daha önceki darbeleri Woundwort'un burnunu yırtmıştı. Burun delikleri kendi kanıyla doluydu ve çeneleri Bigwig'in kürküyle kapalı olduğundan nefes alamıyordu. Bir an daha ve elini bıraktı. Kocaman, tamamen bitkin halde olduğu yerde yatıyordu. Birkaç dakika sonra ayağa kalkmaya çalıştı, ama üzerine bir baygınlık ve bir yaprak hendekte dönüp duruyormuş gibi bir his geldi. Gözlerini kapadı. Bir sessizlik oldu ve sonra, oldukça net bir şekilde, Fiver'ın uzun çimenlerin arasında konuştuğunu duydu. "Sen ölüme benden daha yakınsın. Sen ölüme benden daha yakınsın."

"Tel!" diye bağırdı Bigwig. Kendini toparladı ve gözlerini açtı. Koşu boştu. General Woundwort gitmişti.

* * *

Woundwort, Petek'e tırmandı, şimdi dışarıdaki gün ışığıyla bacayı loş bir şekilde aydınlattı. Kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Vervain ve Thunder'ın ona kararsızca baktıklarını gördü. Kıçının üzerine oturdu ve ön patileriyle yüzünü temizlemeye çalıştı.

"Thlayli daha fazla sorun çıkarmayacak," dedi. "İçeri girip işini bitirsen iyi olur, Vervain, çünkü dışarı çıkmayacak."

"Sen soruyorsun bana efendim onunla savaşmak için?" Vervain'e sordu.

Woundwort, "Pekala, onu birkaç dakikalığına götürün," diye yanıtladı. "Bir ya da iki yerde bu duvarı yıkmalarını başlatmak istiyorum. Sonra geri geleceğim."

Vervain imkansızın gerçekleştiğini biliyordu. General en kötüsünden çıkmıştı. Söylediği şey, "Beni koruyun. Diğerlerinin bilmesine izin vermeyin."

"Frith'in adına şimdi ne olacak?" Vervain'i düşündü. "Açık gerçek şu ki, Efrafa'da onunla ilk tanıştığından beri Thlayli her şeyin en iyisine sahipti. Oraya ne kadar erken dönersek o kadar iyi."

Woundwort'un solgun bakışıyla karşılaştı, bir an tereddüt etti ve sonra toprak yığınına tırmandı. Woundwort, Groundsel'e açması söylenen doğu duvarının ortasındaki iki parkura topallayarak geçti. Artık her ikisi de girişlerde açıktı ve kazıcılar tünellerde gözden kaybolmuştu. Yaklaşırken, Groundsel diğer tünelden geri çekildi ve çıkıntılı bir kök üzerinde pençelerini temizlemeye başladı.

"Nasıl anlaşıyorsunuz?" diye sordu Woundwort.

"Bu koşu açık, efendim," dedi Groundsel, "ama diğeri biraz daha uzun sürecek, korkarım. Ağır şekilde engellendi."

"Bir tane yeter," dedi Woundwort, "aşağıya inebildikleri sürece. Onları içeri alabilir ve o uç duvarı yıkmaya başlayabiliriz."

Kendisi koşuya çıkmak üzereydi ki yanında Vervain'i bulduğunda. Bir an için Thlayli'yi öldürdüğünü söyleyeceğini sandı. İkinci bir bakış ona aksini gösterdi.

Vervain, "Gözüme biraz kum kaçtı, efendim," dedi. "Sadece onu çıkaracağım ve sonra ona bir kez daha gideceğim."

Woundwort tek kelime etmeden Petek'in en uzak ucuna gitti. Vervain takip etti.

"Seni korkak," dedi Woundwort kulağına. "Yetkim giderse, nereye sayfada sizin Efrafa en çok nefret edilen memur? O tavşan en değil misin? Yarım gün olacak got öldürülmek."

Bir kez daha toprak yığınına tırmandı. Sonra durdu. Vervain ve Thistle, arkasından bakmak için başlarını kaldırarak nedenini gördüler. Thlayli koşarak yukarı çıktı ve hemen aşağıda çömeldi. Kafasındaki büyük saz kürkü kanla kaplamıştı ve yarısı kopmuş bir kulak yüzünün yanına sarkmıştı. Nefesi yavaş ve ağırdı.

"Beni buradan geri itmeniz çok daha zor olacak General," dedi.

Yorgun, donuk bir şaşkınlıkla Woundwort korktuğunu fark etti. Thlayli'ye tekrar saldırmak istemiyordu. Buna hazır olmadığını ürkek bir kesinlikle biliyordu. Ve kimdi? düşündü. Kim yapabilirdi? Hayır, başka bir yoldan girmeleri gerekirdi ve herkes nedenini bilirdi.

"Thlayli," dedi, "burada bir kaçışın önündeki engeli kaldırdık. Bu duvarı dört yerden yıkmaya yetecek kadar tavşan getirebilirim. Neden dışarı çıkmıyorsun?"

Thlayli'nin cevabı geldiğinde, alçak ve nefes nefeseydi, ama tamamen açıktı.

"Baş Tavşanım bana bu koşuyu savunmamı söyledi ve aksini söyleyene kadar burada kalacağım."

"Baş Tavşanı mı?" dedi Vervain bakarak.

Woundwort'un ya da subaylarından herhangi birinin, Thlayli'nin savaş alanının Tavşanı Başı olmadığı hiç aklına gelmemişti. Yine de söylediği şey hemen inandırıcıydı. Doğruyu konuşuyordu. Ve eğer o Tavşan Başı değilse, o zaman yakınlarda bir yerlerde daha güçlü başka bir tavşan olmalı. Thlayli'den daha güçlü bir tavşan. O neredeydi? Bu anda ne yapıyordu?

Woundwort, Thistle'ın artık arkasında olmadığını fark etti.

"Bu genç adam nereye gitti?" dedi Vervain'e.

"Kaybolmuş gibi görünüyor, efendim," diye yanıtladı Vervain.

"Onu durdurmalıydın," dedi Woundwort. "Onu geri getir."

Ama birkaç dakika sonra ona dönen Groundsel oldu.

"Üzgünüm, efendim," dedi, "Thistle açık koşuya çıktı. Onu senin gönderdiğini ya da ne yaptığını sorardım sanıyordum. Tavşanlarımdan biri ya da ikisi gitmiş gibi görünüyor. Onunla - Ne için olduğunu bilmiyorum, eminim."

Woundwort, "Onlara ne için vereceğim," dedi. "Benimle gel."

Artık ne yapmaları gerektiğini biliyordu. Getirdiği her tavşanı kazmak için yer altına göndermeli ve duvarda tıkanmış her boşluk açılmalıdır. Thlayli'ye gelince, olduğu yerde bırakılabilirdi ve onun hakkında ne kadar az şey söylenirse o kadar

iyi olurdu. Dar koşularda daha fazla kavga olmamalıydı ve korkunç Tavşan Başı nihayet ortaya çıktığında, her taraftan açıkta aşağı çekilecekti.

Yuvayı tekrar geçmek için döndü, ama olduğu yerde kaldı, baktı. Çatıdaki yırtık pırtık deliğin altındaki zayıf ışık parçasında bir tavşan duruyordu - General'in tanımadığı bir tavşan olan Efrafan yoktu. Çok küçüktü ve ilk kez yerden bir kedi yavrusu gibi gergin bir şekilde etrafına bakıyordu - sanki nerede olabileceğinden hiçbir şekilde emin değilmiş gibi. Woundwort izlerken, titreyen ön patisini kaldırdı ve el yordamıyla yüzünde gezdirdi. Bir an için General'in hafızasında eski, titrek, burada ve gitmiş bir his uyandı - bir kulübe bahçesindeki ıslak lahana yapraklarının kokusu, uzun zamandır unutulmuş ve kaybolmuş, rahat, nazik bir yer hissi.

"Kim o şeytan?" diye sordu General Woundwort.

"Orada yatan tavşan olmalı efendim," diye yanıtladı Groundsel. "Öldüğünü sandığımız tavşan."

"Ah, bu mu?" dedi Woundwort. "Eh, o tam senin hedefin, değil mi, Vervain? Bu, her halükarda üstesinden gelebileceğin onlardan biri. Acele et," diye alay etti, Vervain tereddüt ederken, General'in ciddi olup olmadığından emin değilken, " ve işin biter bitmez dışarı çık."

Vervain zeminde yavaşça ilerledi. Kendi boyunun yarısı kadar olan bir dikenli tavşanı, aşağılayıcı bir alay hareketine boyun eğerek öldürme ihtimalinden o bile pek tatmin olmazdı. Küçük tavşan, ne geri çekilmek, ne de kendini savunmak için hiçbir harekette bulunmadı, sadece ona, endişeli olsa da, kesinlikle yenilmiş bir düşmanın ya da bir kurbanın gözleri olmayan büyük gözlerle baktı. Vervain, bakışlarının önünde belirsizlik içinde durdu ve uzun süre ikisi loş ışıkta karşı karşıya geldi. Sonra, çok sessizce ve hiçbir korku belirtisi göstermeden, garip tavşan dedi ki:

"Senin için tüm kalbimle üzgünüm. Ama bizi suçlayamazsın, çünkü yapabilirsen bizi öldürmeye geldin."

"Seni suçluyorum?" cevapladı Vervain. "Seni ne için suçluyorsun?"

"Ölümün için. İnan bana, ölümün için üzgünüm."

Vervain, zamanında, Bigwig'in fırtınada Woundwort'u lanetlediği gibi, ölmeden önce onu lanetleyen veya tehdit eden çok sayıda mahkumla karşılaşmıştı. Bu tür şeylerin onun üzerinde herhangi bir etkisi olsaydı, Owslafa'nın başkanı olmazdı. Gerçekten de, bu korkunç durumdaki bir tavşanın yapabileceği hemen hemen

her söz için, Vervain düşünmeden bir ya da birkaç alaycı yanıt stokuyla hazırdı. Şimdi, bu meçhul düşmanın -bütün gece boyunca kan dökme arayışında karşılaştığı tek düşmanın- gözleriyle karşılaşmaya devam ederken, üzerine bir korku geldi ve onun sözleri karşısında ani bir korkuyla doldu, tıpkı onun gibi nazik ve amansız. sığınaksız bir ülkeye acı kar düşüyor. Garip yuvanın gölgeli girintileri fısıldayan, kötü niyetli hayaletlerle dolu görünüyordu ve Efrafa hendeklerinde aylarca ölen tavşanların unutulmuş seslerini tanıdı.

"Beni yalnız bırak!" diye bağırdı Vervain. "Bırak beni! Bırak beni!"

Tökezleyerek ve gaf yaparak açılan koşunun yolunu buldu ve kendini yukarı sürükledi. Tepede, Groundsel'in titreyen ve beyaz gözlü kazıcılarından birini dinlerken Woundwort'a rastladı.

"Ah, efendim," dedi genç, "tavşandan daha büyük büyük bir Tavşan Başı olduğunu söylüyorlar ve garip bir hayvan işitmişler-"

"Kapa çeneni!" dedi Woundwort. "Beni takip et, hadi."

Gün ışığında gözlerini kırpıştırarak bankaya çıktı. Çimlerin etrafına dağılmış tavşanlar dehşet içinde ona baktılar, birçoğu bunun gerçekten General olup olmadığını merak etti. Burnu ve bir göz kapağı yırtıktı ve tüm yüzü kanla maskelenmişti. Kıyıdan topallayarak aşağı inerken, ön ayağını takip etti ve yana doğru sendeledi. Açık çimenlere tırmandı ve etrafına bakındı.

"Şimdi," dedi Woundwort, "yapmamız gereken son şey bu ve uzun sürmeyecek. Aşağıda bir tür duvar var." Etrafında bir isteksizlik ve korku sezerek durdu. Uzaklara bakan Ragwort'a baktı. Diğer iki tavşan çimenlerin arasında uçuyordu. Onları geri çağırdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" O sordu.

"Hiçbir şey efendim" diye yanıtladı biri. "Biz sadece düşündük-"

Aniden Kaptan Campion, askının köşesinden fırladı. Açıklıktan öteden tek, yüksek bir çığlık geldi. Aynı anda iki tuhaf tavşan birlikte koşarak kıyıdan ormana atladı ve kapalı tünellerden birinde gözden kayboldu.

"Çalıştırmak!" diye bağırdı Campion, damgalayarak. "Hayatın için koş!"

Onlardan geçti ve aşağı indi. Ne demek istediğini ya da nereye kaçacaklarını bilmeden bir o yana bir bu yana döndüler. Beşi açılan koşuyu vidaladı ve birkaç tane daha tahtaya. Ama neredeyse dağılmadan önce, ortalarına büyük siyah bir

köpek sıçradı, tavuğun koştuğu bir tilki gibi ısırıyor, ısırıyor ve oradan oraya kovalıyordu.

Woundwort tek başına yerini korudu. Geri kalanlar her yöne kaçarken o olduğu yerde kaldı, hırlayarak ve hırlayarak, dişleri kanlı ve kanlı pençeli. Kaba öbekler arasında ansızın karşısına çıkan köpek, bir an irkildi, irkildi ve kafası karıştı. Sonra ileri fırladı; ve onlar koşarken bile, Owsla'sı General'in öfkeli, ciyaklayan çığlığını duyabiliyordu: "Geri dönün aptallar! Köpekler tehlikeli değildir! Geri gelin ve savaşın!"

48. Dea ex Machina

Ve yeşil ve kaygısız olduğum için, ahırlar arasında ünlüydüm

Mutlu bahçe ve çiftlik evdeyken şarkı söylemek hakkında,

Sadece bir kez genç olan güneşte…

Dylan Thomas, Eğrelti Tepesi

Lucy uyandığında oda çoktan aydınlanmıştı. Perdeler çekilmemişti ve açık kanat camı, başını yastığa koyduğunda kaybedip bulabileceği bir güneş parıltısını yansıtıyordu. Karaağaçlarda bir ağaç güvercini çağırıyordu. Ama onu uyandıran şeyin başka bir ses olduğunu biliyordu - keskin bir ses, rüyanın bir parçası, uyandığında lavabodan çıkan su gibi akıp gitmişti. Belki de köpek havlamıştı. Ama şimdi her şey sessizdi ve sadece pencere camından gelen güneş ışığı ve ağaç güvercininin sesi vardı, resmin nasıl olacağından hala emin olamadığınızda büyük bir kağıda boya fırçasının ilk vuruşları gibi. Git. Sabah iyiydi. Henüz mantar olacak mı? Şimdi kalkıp sahaya inmeye değer miydi? Hala çok kuru ve sıcaktı - mantar havası pek iyi değildi. Mantarlar böğürtlen gibiydi - ikisi de iyi olmadan önce bir damla yağmur istedi. Yakında nemli sabahlar olacaktı ve büyük örümcekler, sırtlarında beyaz bir haç olan çitlere gelecekti. Jane Pocock, Bayan Tallant'ı göstermek için bir kibrit kutusuyla okul otobüsünün arkasına koşarken.

Örümcek, otobüste örümcek,

Ortalığı karıştıran soppy Jane,

Örümcek on bir artı aldı.

Artık gözlerindeki yansımayı yakalayamıyordu. Güneş hareket etmişti. Bugün ne olacaktı? Newbury'de perşembe pazarı günü. Babam girecekti. Doktor annemi görmeye geliyordu. Doktorun burnunu sıkıştıran komik gözlükleri vardı. Her iki tarafa da bir işaret koymuşlardı. Acelesi olmasaydı onunla konuşurdu. Doktor biraz komikti - onu tanımadığınız zamanlardaki gibiydi, ama tanıdığınızda çok iyiydi.

Aniden keskin bir ses daha geldi. Sabahın erken saatlerinde, temiz bir zemine bir şey dökülmüş gibi, durgunluğu delip geçti - gıcırdayan bir şey - korkmuş bir şey, çaresiz bir şey. Lucy yataktan fırladı ve pencereye koştu. Her neyse, sadece dışarıdaydı. Ayakları yerden kesilmiş ve eşik nefes nefese karnına bastırarak iyice öne doğru eğildi. Sekme aşağıda, köpek kulübesinin hemen yanındaydı. Bir şeye sahipti: Sıçan olmalı, böyle ciyaklıyor.

"Tab!" Lucy'yi sert bir şekilde çağırdı. "Tab! Neyin var?"

Kedi onun sesini duyunca bir an başını kaldırdı ve hemen tekrar avına baktı. Yine de 'T' fare değildi; Köpek kulübesinin yanında yan yatan bir tavşandı. Çok kötü görünüyordu. Hepsini tekmelemek. Sonra tekrar gıcırdıyordu.

Lucy geceliğiyle merdivenlerden aşağı koşarak indi ve kapıyı açtı. Çakıl onun topallamasına neden oldu ve onu bırakıp çiçek tarhına çıktı. Köpek kulübesine ulaştığında, kedi bir pençesini tavşanın boynuna bastırarak ona baktı ve tükürdü.

"Git, Tab!" dedi Lucy. "Aptal şey! Bırakın yalnız!"

Onu tırmalamaya çalışan kediyi kelepçeledi, kulakları düzleşti. Elini tekrar kaldırdı ve hırladı, birkaç adım koştu ve durdu, somurtkan bir öfkeyle arkasına baktı. Lucy tavşanı aldı. Bir an boğuştu ve sonra sıkı tutuşunda kendini gergin tuttu.

" 'Yaşlı hala!" dedi Lucy. "Utcher'a gitmiyorum!"

Tavşanı taşıyarak eve döndü.

"Ne yapıyorsun, ha?" dedi babası, çizmeleri kiremitlerin üzerine çizikler çizerek. "Önceki ayaklara bak! Sana söyledim-Ne var o zaman?"

"Tavşan," dedi Lucy savunmaya geçerek.

"Geceliğinle ve hepsiyle, çiçek açan ölümü yakala. O zaman ne istiyorsun?"

"Göner beni tut."

"Sen değilsin!"

"Ah, baba. 'E güzel."

" 'E çiçek açmayacak' iyi t'yer. Onu 'utch'a koyarsan sadece ölürsün. Yaban tavşanını tutamazsın. 'Eğer 'e çıkarsa' her şeyi yaparım çiçek açan kol gibi."

"Ama 'e kötü, baba. Cat'in çöp kutusu 'im."

"O zaman kedi işini yapıyordu. Bitirmeme izin vermeliydim mi?"

"Ben Doktor'a göstermek istiyorum."

"Doktorun yaşlı tavşanla uğraşmaktan daha iyi yapması gereken bir şey var. Hemen şimdi ver."

Lucy ağlamaya başladı. Hayatı boyunca bir çiftlikte boşuna yaşamamıştı ve babasının söylediği her şeyin doğru olduğunu çok iyi biliyordu. Ama tavşanı soğukkanlılıkla öldürme fikri onu üzdü. Doğru, uzun vadede onunla ne yapabileceğini gerçekten bilmiyordu. İstediği şey bunu Doktor'a göstermekti. Doktor'un onu gerçek bir çiftlik kızı, bir taşra kızı olarak gördüğünü biliyordu. Ona bulduğu şeyleri gösterdiğinde - saka kuşu yumurtası, reçel kavanozunun içinde çırpınan Boyalı Bayan ya da portakal kabuğuna tıpatıp benzeyen bir mantar - onu ciddiye aldı ve onunla yetişkin bir insan gibi konuştu. Hasar görmüş bir tavşan hakkında tavsiyesini almak ve onunla tartışmak çok büyük olurdu. Bu arada babası yol verebilir veya vermeyebilir.

"Ben sadece Doktor'a göstermek istedim baba. Kol yapmama izin vermeyeceğim, dürüstçe. Doktorla konuşmak güzel."

Bunu hiç söylemese de babası Lucy'nin Doktor'la olan ilişkisinden gurur duyuyordu. Çok zeki bir çocuktu, büyük ihtimalle ilköğretim okuluna gidiyordu, bu yüzden ona söylediler. Doktor, bir veya iki kez, ona gösterdiği şeyi aldığını, bu şeyler konusunda gerçekten mantıklı olduğunu söylemişti. Yine de bir şeye geliyorum, kahrolası tavşanlar. Hepsi aynı, uzun zamandır oraya gitmesine izin vermedi.

"Neden mantıklı bir şey yapmıyorsun," dedi, "orada 'ollerin' 'ollerin' ve cimriymiş gibi devam etmeye devam etmiyorsun? Gitmek istiyorsun, sonra git. Barakadakileri o eski kafese koy.

Lucy ağlamayı kesti ve tavşanı taşımaya devam ederek yukarı çıktı. Bir çekmeceye kapattı, giyindi ve kafesi almak için dışarı çıktı. Dönüş yolunda köpek kulübesinin arkasından saman almak için durdu. Babası uzun ahırın karşısına geldi.

"Bob'u gördün mü?"

"Asla" dedi Lucy. "Nereye gitti peki?"

"Büstü 'ip'dir' kapalı. Biliyorum o eski ipin böyle takıldığını biliyordum, ama 'ben'i yakalayabileceğimi düşünmedim. Her neyse, sabah Newbury'ye gideceğim. 'F'e bir ajan çıkıyor, onu düzgün bir şekilde bağlasan iyi olur."

"Ben bakarım baba," dedi Lucy. "Şimdi anneme kahvaltı ısmarlayacağım."

"Ah, bu iyi kız. Sanırım yarın bir sacayağı konusunda haklı olacak."

Doktor Adams, on geçe hemen geldi. Yatağını olması gerekenden daha geç toplayan ve odasını toplayan Lucy, arabasını sokağın tepesindeki karaağaçların altında durdurduğunu duydu ve onu karşılamak için dışarı çıktı, neden eve kadar sürmediğini merak etti. olağan. Arabadan inmişti ve elleri arkasında durmuş, şeride bakıyordu, ama onu gördü ve alışık olduğu oldukça utangaç, ani bir şekilde seslendi.

"Er-Lucy."

Koştu. Gözlüğünü çıkardı ve yeleğinin cebine koydu.

"Bu senin köpeğin mi?"

Labrador patikadan çıkıyordu, kesinlikle yorgun görünüyordu ve kopmuş ipini takip ediyordu. Lucy onu tuttu.

" 'E çöpe gitti Doktor. 'Bin benim için çok endişelendi."

Labrador, Doktor Adams'ın ayakkabılarını koklamaya başladı.

Doktor Adams, "Sanırım onunla bir şeyler kavga ediyor," dedi. "Burnu oldukça kötü bir şekilde kaşınmış ve bu bacağında bir tür ısırık gibi görünüyor."

"O zaman ne sandınız, Doktor?"

"Eh, büyük bir sıçan olabilirdi, ya da belki bir kakmak. Kavga çıkarmak için gittiği bir şey."

"Günaydın bir tavşanım var, Doktor. Woild bir. 'E cansız. Kediden 'çıkardım'. On'y, 'urt' olduğunu düşünüyorum. Joo, 'görmek' ister mi?"

"Pekala, sanırım önce gidip Bayan Cane'i görsem iyi olacak." ("Annen" değil, diye düşündü Lucy.) "Ve sonra zamanım olursa, adama bir göz atacağım."

Yirmi dakika sonra Lucy tavşanı elinden geldiğince sessiz tutarken, Doktor Adams iki parmağının ucuyla oraya buraya hafifçe bastırdı.

"Eh, görebildiğim kadarıyla onunla pek bir sorunu yok gibi görünüyor," dedi sonunda. "Kırık bir şey yok. Arka bacağında komik bir şey var, ama bu biraz zaman geçti ve az çok iyileşti - ya da her zamankinden daha fazla. Kedi onu buraya çizdi, görüyorsunuz, ama bu fazla bir şey değil. Sanırım bir süreliğine iyi olacak."

"Yine de, onu elimde tutmanın bir yararı yok, Doktor, değil mi? Utch, yani."

"Oh, hayır, bir kutuya kapatılmış olarak yaşayamazdı. Dışarı çıkamazsa yakında ölecekti. Hayır, zavallıyı salıvermeliyim - tabii onu yemek istemiyorsan."

Lucy güldü. "Yine de şurada herhangi bir yere gitmeme izin versem babam hiç fena olmazdı. 'E her zaman bir tavşanın 'kırmızı bir' anlamına geldiğini söyler."

Doktor Adams, bir elinin parmaklarına aldığı ince fob saatini alıp kol mesafesinde tutarken ona bakarak, "Pekala, sana ne diyeceğim," dedi -uzun görüşlüydü- "Yapmam gerek. Cole Henley'de yaşlı bir bayanı görmek için yolun birkaç mil yukarısına gidin. Arabayla gelmek isterseniz, aşağı inmesine izin verebilirsiniz, ben de akşam yemeğinden önce sizi geri getiririm."

Lucy atladı. "Ben gidip anneme soracağım."

Hare Warren Down ve Watership Down arasındaki bayırda, Doktor Adams arabayı durdurdu.

"Bunun her yerde olduğu kadar iyi olacağını düşünmeliyim," dedi. "Bir düşününce, burada yapabileceği pek bir zarar yok."

Yoldan doğuya doğru kısa bir mesafe yürüdüler ve Lucy tavşanı yere bıraktı. Yaklaşık yarım dakika sersemlemiş bir şekilde oturdu ve sonra aniden çimenlerin üzerinden fırladı.

"Evet, o olmuştur şeyin belleği bacak konuyu var, bakın," Doktor Adams söyledi. "Fakat o kadar uzun yıllar yaşayabilirdi ki. Briar yamasında doğup büyümüş, Brer Fox."

49. Hazel Eve Geliyor

İkimiz de şanslı şeytanlardık

Ve rehin veya yemine gerek yok

Güzel dostluğumuzu hızla bağlamak için,

Daha sıkı şeylerle

Yeterince yakın.

Robert Graves, İki Piyade

Woundwort sonunda kendini neredeyse deli bir yaratık olarak gösterse de, yine de yaptığı şey tamamen boşuna değildi. O yapmasaydı, o sabah Watership Down'da daha fazla tavşan öldürülecekti. Köpek Karahindiba ve Böğürtlen'in arkasındaki tepeye o kadar hızlı ve sessizce geldi ki, Campion'un uzun geceden sonra bir böcüğün altında yarı uykuda olan nöbetçilerinden biri, fırladığı anda aşağı çekildi ve öldürüldü. Daha sonra - Woundwort'u terk ettikten sonra - köpek bir süre kıyıda ve açık çimenlerde dövdü, her çalıya ve yabani ot yığınına havladı ve fırladı. Ama şimdiye kadar Efrafanların ellerinden geldiğince dağılıp saklanacak zamanları olmuştu. Ayrıca, beklenmedik bir şekilde kaşınan ve ısırılan köpek, kavrama konusunda belli bir isteksizlik gösterdi. Ancak en sonunda, önceki gün camla yaralanmış olan tavşana katlanıp onu öldürmeyi başardı ve bu sayede geldiği yoldan uzaklaşarak uçurumun kenarında gözden kayboldu.

Artık Efrafanların warren'e saldırılarını yenilemeleri söz konusu olamazdı. Hiçbirinin kendi hayatını kurtarmaktan başka bir fikri yoktu. Liderleri gitmişti. Köpek, öldürmeye geldikleri tavşanlar tarafından üzerlerine konmuştu - bundan emindiler. Gizemli tilki ve beyaz kuşla bir bütündü. Gerçekten de, yaşayan en hayal gücünden yoksun tavşan olan Ragwort, aslında onu yeraltında duymuştu. Vervain ve dört ya da beş kişiyle birlikte bir ısırgan otu yamacında çömelmiş olan Campion, çok uzun süre kaldıkları bu tehlikeli yerden hemen ayrılmaları gerektiğinden emin olduğunu söylediğinde, titreyen bir anlaşmadan başka bir şeyle karşılaşmadı.

Campion olmasaydı muhtemelen hiçbir tavşan Efrafa'ya geri dönemezdi. Olduğu gibi, bir devriye olarak tüm becerileri Watership'e gelenlerin yarısını eve getiremiyordu. Üç ya da dördü kaçmış ve bulunamayacak kadar uzaklaşmıştı ve onlara ne olduğunu kimse bilmiyordu. Ni-Frith'ten bir süre önce Campion'la yola çıkan muhtemelen on dört ya da on beş tavşan vardı - artık yoklar - sadece önceki gün yaptıkları uzun yolculuğun izini sürmek için. Akşama kadar mesafeyi katetmek için uygun değillerdi: ve çok geçmeden yüzleri kendi yorgunluklarından ve morallerinin bozulmasından daha beterdi. Kötü haber çabuk yayılır. Kuşak'ın aşağısına ve ötesine, korkunç General Woundwort ve Owsla'sının Watership Down'da parçalara ayrıldığı ve onlardan geriye kalanların kötü bir şekilde güneye doğru, uyanık tutmak için çok az yürekle sürüklendiği söylentisi yayıldı. Binler, bir çiftliğe, bir tilkiye, hatta bir çiftlikten bir erkek kediyi bile kapatmaya başladı. Her durakta başka bir tavşan bulunamıyordu ve kimse ona ne olduğunu gördüğünü hatırlayamıyordu. Bunlardan biri Vervain'di. Başından beri hiçbir şeyinin kalmadığı açıktı ve aslında General olmadan Efrafa'ya dönmesi için çok az neden vardı.

Tüm korku ve zorluklara rağmen Campion kararlı ve tetikte kaldı, hayatta kalanları bir arada tuttu, ileriyi düşündü ve yorgun olanları devam etmeleri için cesaretlendirdi. Ertesi gün öğleden sonra, Off Fore Mark silflay'deyken, bir avuç altı ya da yedi tavşanla nöbet hattından topallayarak geldi. Kendini kaybetmek üzereydi ve Konsey'e felaketle ilgili herhangi bir hesap verebilecek durumda değildi.

Sadece Groundsel, Thistle ve diğer üç kişi, köpek geldiğinde açık koşudan aşağı inmek için akıl varlığına sahipti. Petek'e geri döndüğünde, Groundsel kendini ve kaçaklarını, hâlâ uzun transtan şaşkına dönmüş olan Fiver'a teslim etti ve kendisine doğru olanı kavramak için duyularını zar zor toparladı. Ancak en sonunda, beş Efrafan bir süre yuvada çömelmiş, yukarıda avlanan köpeklerin seslerini dinledikten sonra, Fiver kendine geldi, Büyükwig'in hâlâ yarı baygın yattığı koşunun ağzına gitti ve Holly ve Silver'ın kuşatmanın sona erdiğini anlamasını sağlamayı başardı. Güney duvarındaki tıkanmış boşlukları yırtacak yardımcılar eksik değildi. Öyle oldu ki Bluebell Petek'e ilk giren oldu; ve ardından günlerce, Efrafan mahkumlarından oluşan kalabalığının başında Kaptan Fiver'ı taklit etmeyi geliştirmeye devam ediyordu - kendi tabiriyle, "bir grup tüy döken kargaları toplayan bir tomtit gibi".

Ancak o sırada kimse onlara fazla ilgi göstermeye meyilli değildi, çünkü warren boyunca tek düşünce Hazel ve Bigwig içindi. Bigwig'in ölmesi muhtemel görünüyordu. Yarım düzine yeri kan içindeydi, savunduğu koşuda gözleri kapalı yatıyordu ve Hyzenthlay ona Efrafanlar'ın yenildiğini ve warren'in kurtarıldığını söylediğinde cevap vermedi. Bir süre sonra, yolu genişletmek için dikkatlice

kazdılar ve gün geçtikçe, her biri sırayla onun yanında kaldı, yaralarını yaladı ve alçak, düzensiz nefesini dinledi.

Bundan önce, Blackberry ve Dandelion Kehaar'ın koşusundan içeri girmişlerdi - çok fazla engellenmemişti - ve hikayelerini anlattılar. Köpek serbest kaldıktan sonra Hazel'e ne olabileceğini söyleyemediler ve öğleden sonraya kadar herkes en kötüsünden korktu. Sonunda Pipkin, büyük bir endişe ve sıkıntı içinde, Nuthanger'a doğru yola çıkmakta ısrar etti. Fiver hemen onunla gideceğini söyledi ve birlikte ormandan ayrılıp kuzeye doğru yola koyuldular. Sadece kısa bir mesafe katetmişlerdi ki, bir karınca yuvasının üzerinde oturup etrafa bakınan Fiver, batıya doğru yüksek bir yerden yaklaşan bir tavşan gördü. İkisi de daha yakına koştular ve Hazel'ı tanıdılar. Pipkin haberlerle Petek'e koşarken Fiver onunla buluşmaya gitti.

Her şeyi öğrenir öğrenmez - Groundsel'in anlatacakları da dahil - Hazel Holly'den iki ya da üç tavşan almasını ve Efrafanların gerçekten gidip gitmediğini kesin olarak öğrenmesini istedi. Sonra kendisi Bigwig'in yattığı yere koştu. Hyzenthlay gelirken başını kaldırdı.

"Biraz önce uyanmıştı Hazel-rah," dedi. "Nerede olduğunu sordu ve sonra kulağının çok ağrıdığını söyledi."

Hazel keçeleşmiş kürk şapkaya burnunu sürttü. Kan sertleşmiş ve burnunu diken diken diken diken olmuştu.

"Yaptın, Kocaman," dedi. "Hepsi kaçtı."

Kocaman birkaç dakika boyunca kıpırdamadı. Sonra gözlerini açtı ve başını kaldırdı, yanaklarını şişirdi ve yanındaki iki tavşanı kokladı. Hiçbir şey söylemedi ve Hazel anlayıp anlamadığını merak etti. Sonunda, "Meester Voundvort'un işini bitir, tamam mı?" diye fısıldadı.

"Evet," diye yanıtladı Hazel. "Senin tüy dökmene yardım etmeye geldim. Sana iyi gelecek ve seni dışarıda çok daha iyi temizleyebiliriz. Hadi, güzel bir öğleden sonra, güneş ve yapraklar."

Bigwig ayağa kalktı ve harap olmuş Petek'e doğru sendeleyerek ilerledi. Orada battı, dinlendi, tekrar kalktı ve Kehaar'ın koşusunun eteğine ulaştı.

"Beni öldürdüğünü sandım" dedi. "Artık benim için savaşmak yok -yeterince içtim. Ve sen - planın işe yaradı Hazel-rah, değil mi? Aferin. Söyle bana ne oldu. Peki çiftlikten nasıl döndün?"

"Bir adam beni bir hrududuya getirdi," dedi Hazel, "neredeyse sonuna kadar."

"Geri kalanını da sen uçurdun herhalde," dedi Bigwig, "ağzında beyaz bir çubuk yakarak mı? Hadi, mantıklı bir şekilde söyle bana. Ne oldu Hyzenthlay?"

"Ah!" dedi Hyzenthlay bakarak. "Ah!"

"Nedir?"

"O yaptı!"

"Ne yapmış?"

"O did bir hrududu içinde eve. Ve o geldi-bu kadar Efrafa gece, senin yuvasında sizinle görünce onu gördüm. Hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum," dedi Bigwig. "Ben de ne dediğimi hatırlıyorum. Bunu Fiver'a söylesen iyi olur dedim. Bu iyi bir fikir - hadi gidelim ve yapalım. Ve eğer sana inanırsa Hazel-rah, o zaman inanırım."

50. Ve Son

Dahası, General'in haksız müdahalesinin, onların mutluluğuna gerçekten zarar vermek şöyle dursun, belki de onların birbirleri hakkındaki bilgilerini geliştirerek ve bağlılıklarına güç katarak, buna daha çok yardımcı olduğuna inanarak, bunu halletmeye bırakıyorum. kim tarafından ilgilenirse…

Jane Austen, Northanger Manastırı

Yaklaşık altı hafta sonra, Ekim ortasında güzel ve berrak bir akşamdı. Kayınların üzerinde yapraklar kalmasına ve gün ışığının ısınmasına rağmen, kuş tüyünün geniş alanında büyüyen bir boşluk hissi vardı. Çiçekler daha seyrekti. Şurada burada çimenlerde sarı bir tormentil, kahverengi, gevrek bir kendi kendini iyileştirme öbeği üzerinde geç kalmış bir tavşan ya da birkaç parça mor çiçek belirdi. Ama hâlâ görülebilen bitkilerin çoğu tohum halindeydi. Ormanın kenarında, bir duman parçası gibi görünen yabani bir yabanasması yaprağı belirdi, tüm güzel kokulu çiçekleri yaşlı adamın sakalına dönüştü. Böceklerin şarkıları daha az ve aralıklıydı. Bir zamanlar yazların cıvıl cıvıl ormanı olan uzun otların büyük bölümleri neredeyse terk edilmişti ve sayısız ağustos ayının dışında yalnızca aceleci bir böcek ya da uyuşuk bir örümcek kalmıştı. Sivrisinekler hala parlak havada dans ediyorlardı, ama onlara doğru yaklaşan kıvılcımlar gitmişti ve gökyüzündeki çığlıklar yerine, bir iğ ağacının tepesinden

bir kızılgerdan cıvıltısı duyuldu. Tepenin altındaki tarlaların hepsi temizlendi. Biri zaten sürülmüştü ve olukların cilalı kenarları, yukarıdaki sırttan göze çarpan donuk bir parıltıyla ışığı yakaladı. Gökyüzü de su gibi ince bir berraklıkla boştu. Temmuz'da krem kadar kalın, durgun mavi, yeşil ağaçların üzerinde yakın görünüyordu, ama şimdi mavi yüksek ve nadirdi, güneş daha erken batıya kaymış ve bir kez orada, bir don dokunuşunu önceden bildirmişti, yavaş ve büyük bir şekilde batıyordu. uyuşuk, briar'ı örten kuşburnu gibi kıpkırmızı. Rüzgâr güneyden esirken, kırmızı ve sarı kayın yaprakları, önceki günlerin akışkan hışırtısından daha sert, kırılgan bir sesle birlikte törpülendi. Sessiz ayrılışların, kışa karşı dayanıklı olmayan her şeyin elenmesinin zamanıydı.

Pek çok insan kışı sevdiğini söyler ama asıl zevk aldıkları şey kışa karşı bir kanıt hissetmektir. Onlar için kışlık yiyecek sorunu yoktur. Ateşleri ve sıcak giysileri var. Kış onlara zarar veremez ve bu nedenle onların zeka ve güvenlik duygularını artırır. Zavallı insanlar için olduğu gibi kuşlar ve hayvanlar için de kış başka bir konudur. Tavşanlar, çoğu vahşi hayvan gibi zorluk çekerler. Doğru, bazılarından daha şanslılar, çünkü bir çeşit yemek neredeyse her zaman bulunur. Ancak kar altında günlerce yeraltında kalabilirler ve yalnızca çiğneme tabletleri ile beslenebilirler. Kışın hastalığa daha fazla maruz kalırlar ve soğuk, canlılıklarını düşürür. Bununla birlikte, özellikle kalabalık olduğunda yuvalar rahat ve sıcak olabilir. Kış, yaz sonu ve sonbahardan daha aktif bir çiftleşme mevsimidir ve dişiler için en büyük doğurganlık zamanı Şubat civarında başlar. Silflay'in hala keyifli olduğu güzel günler vardır. Maceraperestler için bahçe baskınının çekiciliği vardır. Ve yeraltında anlatılacak hikayeler ve oynanacak oyunlar var - taşlar ve benzerleri. Tavşanlar için kış, orta çağdaki erkekler için neyse o olmaya devam ediyor - zor, ancak becerikliler tarafından katlanılabilir ve tamamen tazminatsız değil.

Kayın askısının batı tarafında, akşam güneşinde Hazel ve Fiver, Holly, Silver ve Groundsel ile oturuyorlardı. Efrafan'dan kurtulanların savaş alanına katılmasına izin verilmişti ve kötü bir başlangıçtan sonra, hoşnutsuzluk ve şüpheyle karşılandıklarında, büyük ölçüde Hazel'in buna karar vermesi nedeniyle oldukça iyi bir şekilde yerleştiler.

Kuşatma gecesinden beri, Fiver yalnız başına ve hatta Petek'te ya da sabah ve akşam silflay'de çok zaman geçirmişti, çoğu zaman sessiz ve meşguldü. Bluebell'in dediği gibi, "Size öyle güzel, dostane bir şekilde bakıyor" diye kimse buna içerlemiyordu - çünkü herkes kendi tarzında Fiver'ın, istese de istemese de, her zamankinden daha fazla nabzına göre yönetildiğini fark etti. Aşağının dibinde birlikte geçirdikleri Haziran ayının sonlarında Hazel'a bir zamanlar sözünü ettiği o gizemli dünya hakkında. Bir akşam Fiver, hikaye zamanında Petek'te yokken, Fiver'ın o gece Efrafans'a karşı kazandığı zafer için kendisinden bile daha pahalıya ödeyen kişi olduğunu söyleyen Bigwig'di. Yine de Fiver,

geyiği Vilthuril'e kendini adamış bir şekilde bağlıyken, o onu neredeyse Hazel'in anladığı kadar derinden anlamaya başlamıştı.

Kayın ağacının hemen dışında, Hyzenthlay'in dört yavru tavşanı çimenlerde oynuyordu. İlk olarak yaklaşık yedi gün önce otlatmak için yetiştirilmişlerdi. Hyzenthlay'in ikinci bir sedyesi olsaydı, bu zamana kadar onları kendilerine bakmaları için bırakırdı. Bununla birlikte, yakınlarda otluyor, oyunlarını izliyor ve arada sırada en güçlüyü kelepçeleyip diğerlerine zorbalık yapmasını durdurmak için harekete geçiyordu.

"Onlar iyi bir grup, biliyorsun," dedi Holly. "Umarım onlardan daha çok alırız."

"Kış sonuna kadar daha fazlasını bekleyemeyiz," dedi Hazel, "yine de birkaç tane olacağını söylemeye cüret ediyorum."

"Bana öyle geliyor ki her şeyi bekleyebiliriz," dedi Holly.

"Doğan üç ibrelerin sonbahar-var sen Frith yüksek yaz aylarında çiftleşmeye ortalama tavşan vermedi önce? Hiç böyle bir şey duydum."

Hazel, "Clover'ı bilmiyorum," dedi. "O bir kafes tavşanı: Bildiğim kadarıyla her an üremek onun için doğal olabilir. Ama eminim Hyzenthlay ve Vilthuril yavrularına yaz mevsiminde başladılar çünkü Efrafa'da doğal bir hayatları yoktu. onlar sadece ikisi bunlardır ki hepsi için var henüz, ibrelerin vardı."

Silver, "Frith, yaz mevsiminde de dövüşmemizi asla istemedi, eğer o noktaya gelirse," dedi. "Olan her şey doğal değil -dövüş, üreme- ve hepsi de Woundwort yüzünden. O doğal değilse kimdi?"

Holly, "Bigwig tavşan gibi olmadığını söylediğinde haklıydı," dedi. "Bir sıçan ya da köpek kadar vahşi bir dövüşçüydü. Savaştı çünkü dövüşmekten kaçmaktan daha güvenli hissediyordu. Cesurdu, tamam. Ama bu doğal değildi ve bu yüzden onu bitirmek zorundaydı. son. Frith'in hiçbir tavşanın yapmasını istemediği bir şeyi yapmaya çalışıyordu. Yapabilseydi, elil gibi avlanırdı sanırım."

"Ölmedi, biliyorsun," diye araya girdi Groundsel.

Diğerleri sessizdi.

Groundsel tutkuyla, "Koşmayı bırakmadı," dedi. "Vücudunu gördün mü? Hayır. Herhangi biri mi? Hayır. Hiçbir şey onu öldüremezdi. Hiç olmadığı kadar büyük tavşanlar yaptı - daha cesur, daha yetenekli, daha kurnaz. Bunun için para ödediğimizi biliyorum. Bazıları hayatlarını verdi. Efrafan olduğumuzu

hissetmek buna değerdi.İlk defa tavşanlar koşarak kaçıp gitmedi. Elil bizden korktu. Ve bu Yara otu yüzündendi, o ve ondan başka kimse yoktu. İyi değildik. General için yeterli. Buna bağlı olarak, başka bir yerde başka bir warren başlatmaya gitti. Ama hiçbir Efrafan subayı onu asla unutmayacak."

"Pekala, şimdi sana bir şey söyleyeceğim," diye başladı Silver. Ama Hazel sözünü kesti.

"Yeterince iyi olmadığını söylememelisin," dedi. "Onun için tavşanların yapabileceği her şeyi yaptın ve çok daha fazlasını yaptın. Ve senden ne çok şey öğrendik! Efrafa'ya gelince, bazı şeyler eskisi gibi olmasa da Campion'da iyi gittiğini duydum. ve dinle gelecek bahara kadar, haklıysam, burada rahatlık için çok fazla tavşanımız olacak. Bazı gençleri burası ile Efrafa arasında yeni bir savaş açmaya teşvik edeceğim; ve ben Campion'un tavşanlarından bazılarını onlara katılmaya göndermeye hazır olduğunu göreceğini düşün. Bu planı başlatmak için doğru kişi sen olursun."

"Düzenlemek zor olmayacak mı?" Holly'ye sordu.

"Kehaar geldiğinde olmaz," dedi Hazel, askılığın kuzeydoğu köşesindeki deliklere doğru kolayca zıplamaya başlarken. "O Büyük Su'da fırtınalar başladığında, bir gün gelecek. Campion'a, senin demir ağaca koşup geri döndüğün kadar çabuk bir mesaj iletebilir."

"Yapraklardaki Frith adına ve onu gördüğüne sevinecek birini tanıyorum!" dedi Gümüş. "Çok uzakta olmayan biri."

Ağaçların doğu ucuna ulaşmışlardı ve burada, hala güneşli olan açık havada, Hyzenthlay'inkinden daha büyük üç genç tavşandan oluşan küçük bir grup, uzun otların arasında çömelmiş, iri yarı bir gaziyi dinliyordu, lop- Burundan kalçasına kadar kulaklı ve yaralıydı - çok özgür ve kolay bir Owsla'nın kaptanı olan Bigwig'den başkası değildi. Bunlar, Clover'ın çöpünün paralarıydı ve muhtemelen bir sürü baktılar.

"Oh, hayır, hayır, hayır, hayır," diyordu Bigwig. "Ah, kanatlarım ve gagam, olmaz! Sen-adın ne- Uyuz-bak, ben bir kediyim ve seni bahçemin dibinde, marulları çiğnerken görüyorum. Şimdi, ne yapayım? Yolun ortasından kuyruğumu sallayarak mı geliyorum? Peki, öyle mi?"

"Lütfen efendim, hiç kedi görmedim" dedi genç tavşan.

"Hayır, henüz yapmadın," diye itiraf etti cesur kaptan. "Pekala, bir kedi uzun kuyruklu korkunç bir şeydir. Kürkle kaplıdır ve kıllı bıyıkları vardır ve kavga ettiğinde şiddetli, kindar sesler çıkarır. Kurnaz, anladın mı?"

"Ah, evet, efendim" diye yanıtladı genç tavşan. Bir duraklamadan sonra kibarca, "E-kuyruğunu mu kaybettin?" dedi.

"Bize fırtınadaki kavgayı anlatır mısınız efendim?" diğer tavşanlardan birine sordu: "Ya su tüneli?"

"Evet, sonra," dedi acımasız eğitmen. "Şimdi bak, ben bir kediyim, değil mi? Güneşin altında uyuyorum, değil mi? Ve sen beni geçeceksin, değil mi? Şimdi o zaman-"

"Bacağını çekiyorlar, biliyorsun," dedi Silver, "ama onun için her şeyi yaparlar." Holly ve Groundsel yer altına inmişlerdi ve Silver ve Hazel bir kez daha güneşe doğru yola çıktılar.

"Sanırım hepimiz yapardık," diye yanıtladı Hazel. "O gün o olmasaydı, köpek çok geç gelecekti. Woundwort ve payı yerin üstünde olmayacaktı. Aşağıda, yapmaya geldiklerini bitireceklerdi."

Silver, "Biliyorsunuz, Woundwort'u yendi," dedi. "Köpek gelmeden önce onu dövdü. Az önce ben de bunu söyleyecektim, ama iyi ki söylemedim, sanırım."

Hazel, "Tepenin aşağısındaki o kış yuvasıyla nasıl geçindiklerini merak ediyorum," dedi. "Sert hava geldiğinde buna ihtiyacımız olacak. Petek'in çatısındaki o delik hiç yardımcı olmuyor. Sanırım bir gün doğal olarak kapanacak, ama bu arada kafaları karıştıran bir baş belası."

Silver, "Her neyse, oyuk kazıcılar geliyor," dedi.

Pipkin ve Bluebell, üç ya da dördüyle birlikte armanın üzerinden geldiler.

"Ah ha, ah ha, ey Hazel-rah," dedi Bluebell. "Oyuk rahattır, kazılmıştır, böceklerden, solucanlardan ve sümüklü böceklerden arındırılmıştır. Ve karda, aşağı indiğimizde-"

Hazel, "O halde sana ne çok şey borçlu olacağız," dedi. "Ben de ciddiyim. Delikler gizlenmiş, değil mi?"

Bluebell, "Tıpkı Efrafa gibi düşünmeliyim," dedi. "Aslında, sana göstermek için yanımda bir tane getirdim. Görmüyorsun, değil mi? Hayır, işte buradasın.

Diyorum ki, şuradaki gençlerin olduğu yaşlı Kocakafa'ya bak. Biliyorsunuz, şimdi Efrafa'ya geri dönerse, onu hangi Mark'a koyacaklarına karar veremezler, değil mi? Hepsini aldı."

"Bizimle ormanın akşam tarafına gelir misin Hazel-rah?" dedi Pipkin. "Hava kararmadan biraz güneşlenmek için bilerek erken geldik."

"Pekala," diye yanıtladı Hazel iyi huylu bir şekilde. "Oradan yeni döndük, Silver ve ben, ama bir süreliğine tekrar kaymayı umursamıyorum."

Silver, "O sabah Kehaar'ı bulduğumuz o küçük çukura gidelim," dedi. "Rüzgârdan çıkmış olacak. Bize nasıl küfrettiğini ve bizi gagalamaya çalıştığını hatırlıyor musun?"

"Ya taşıdığımız solucanlar?" dedi Bluebell. "Onları unutma."

Çukura yaklaştıklarında, boş olmadığını duyabiliyorlardı. Belli ki diğer tavşanlardan bazıları da aynı fikre sahipti.

Silver, "Onlar bizi görmeden önce ne kadar yaklaşabileceğimizi görelim," dedi. "Gerçek Campion tarzı-hadi."

Kuzeyden rüzgara karşı çok sessizce yaklaştılar. Kenardan gözetlediklerinde, Vilthuril'i ve dörtlü sedyesini güneşte yatarken gördüler. Anneleri genç tavşanlara bir hikaye anlatıyordu.

"Yani nehri yüzdükten sonra," dedi Vilthuril, "El-ahrairah halkını karanlıkta, vahşi, ıssız bir yerden geçirdi. Bazıları korktu, ama o yolu biliyordu ve sabah onları getirdi. bazı yeşil alanlara güvenle, çok güzel, iyi, tatlı otlarla. Ve burada bir warren buldular; büyülenmiş bir warren. Bu warren'deki tüm tavşanlar kötü bir büyünün gücündeydi. Boyunlarına parlak tasmalar takıyorlardı. ve kuşlar gibi şarkı söylediler ve bazıları uçabiliyordu.Ama çok güzel göründüklerine rağmen kalpleri karanlık ve buğuluydu.Bunun üzerine El-ahrairah'ın halkı, 'Ah, bakın, bunlar Prens Gökkuşağı'nın harika tavşanları. şehzadeler gibidirler, onlarla birlikte yaşayacağız ve biz de şehzade olacağız. »

Vilthuril başını kaldırdı ve yeni gelenleri gördü. Bir an duraksadı ve sonra devam etti.

"Fakat Frith bir rüyada Rabscuttle'a geldi ve onu warren'ın büyülenmiş olduğu konusunda uyardı. Ve büyünün nereye gömüldüğünü bulmak için toprağı kazdı. Derine kazdı ve arama zordu, ama sonunda o kötü büyüyü buldu. ve onu dışarı sürükledi. Böylece hepsi ondan kaçtı, ama büyük bir sıçana dönüştü ve El-

ahrairah'a uçtu. Sonra El-ahrairah fareyle aşağı yukarı savaştı ve sonunda onu tuttu, pençelerinin altına tutturdu, ve onunla konuşan ve onu kutsayan büyük beyaz bir kuşa dönüştü."

"Bu hikayeyi biliyor gibiyim," diye fısıldadı Hazel, "ama nereden duyduğumu hatırlayamıyorum."

Bluebell doğruldu ve arka ayağıyla boynunu kaşıdı. Küçük tavşanlar araya girince döndüler ve bir anda "Hazel-rah! Hazel-rah!" ve her taraftan Hazel'e atlamak.

"Al, bir dakika," dedi Hazel onları kelepçeleyerek. "Buraya senin gibi bir sürü kabadayı ile kavgaya karışmaya gelmedim! Hadi hikayenin geri kalanını dinleyelim."

"Ama ata binen bir adam var, Hazel-rah," dedi genç tavşanlardan biri. "Ormana girmemiz gerekmez mi?"

"Nasıl söyleyebilirsin?" diye sordu Hazel. "Hiçbir şey duyamıyorum."

Silver, kulaklarını kaldırarak, "Ben de," dedi.

Küçük tavşan şaşkın görünüyordu.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum Hazel-rah," diye yanıtladı, "ama yanılmadığıma eminim."

Kızıl güneş alçalırken biraz beklediler. Sonunda, Vilthuril hikayeye devam etmek üzereyken, çimenlerin üzerinde toynaklar duydular ve atlı batıdan belirdi, Cannon Heath Down'a doğru patika boyunca kolayca dörtnala ilerledi.

" O bizi rahatsız olmayacak," Gümüş belirtti. "Kaçmana gerek yok: öylece geçip gidecek. Yine de komik bir adamsın genç Threar, onu bu kadar uzaktan fark edeceksin."

Vilthuril, "Hep böyle şeyler yapıyor," dedi. "Geçen gün bana bir nehrin neye benzediğini anlattı ve onu rüyasında gördüğünü söyledi. Bu Fiver'ın kanı, biliyorsun. Sadece Fiver'ın kanından beklenebilir."

"Beş'in kanı mı?" dedi Hazal. "Eh, bunlardan biraz elimizde olduğu sürece, sorun olmayacağını söylemeye cüret edebilirim. Ama biliyorsun, burası soğuk oluyor, değil mi? Hadi, aşağı inelim ve gerisini dinleyelim. bu hikaye güzel, sıcak bir yuvada. Bak, şu anda kıyıda Fiver var. Ona ilk kim ulaşacak?"

Birkaç dakika sonra aşağıda görülecek bir tavşan yoktu. Güneş, Pota Tepesi'nin altında battı ve sonbahar yıldızları, kararmakta olan doğu-Perseus ve Pleiades, Cassiopeia, soluk Balık ve büyük Pegasus meydanında parlamaya başladı. Rüzgâr tazelendi ve çok geçmeden sayısız kuru kayın yaprağı hendekleri ve oyukları dolduruyor ve açık çimenlerin karanlık milleri boyunca esiyordu. Yeraltında hikaye devam etti.

sonsöz
uzaklara baktı

Zamanın hizmetine girmiş ve

En cesurun öğrencisi: uzun sürdü,

Ama ikimizde yaşlılık çaldı,

Ve bizi hareketsiz bıraktı…

Shakespeare, İyi Biten Her Şey İyidir

Tabii ki o benim rüyamın bir parçasıydı - ama ben de onun rüyasının bir parçasıydım.

Lewis Carroll, Aynanın İçinden

"Ve sonunda ne oldu?" okuyucuya, tüm maceralarında Hazel ve yoldaşlarını kimin takip ettiğini ve sonunda onlarla birlikte Fiver'ın onları Sandleford tarlalarından getirdiği warren'e dönen kişiyi sorar. Bilge Bay Lockley bize yabani tavşanların iki ya da üç yıl yaşadığını söyledi. Tavşanlar hakkında her şeyi biliyor: ama yine de Hazel bundan daha uzun yaşadı. Düzenli birkaç yaz yaşadı -dünyanın o bölgesinde dedikleri gibi- ve inişlerin ilkbahara, kışa ve yeniden ilkbahara geçişlerini iyi bilmeyi öğrendi. Hatırlayabildiğinden çok daha fazla genç tavşan gördü. Ve bazen, güneşli bir akşamda kayın ağaçlarının yanında hikayeler anlattıklarında, hikayelerin kendisi hakkında mı yoksa geçmiş zamanların başka bir tavşan kahramanı hakkında mı olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu.

Warren zenginleşti ve zamanın doluluğunda, Kemer'deki yeni warren, yarı Watership ve yarı Efrafan - Hazel'in General Woundwort'la yüzleşmek ve kurtarmaya çalışmak için tek başına yola çıktığında o korkunç akşamda ilk kez öngördüğü warren. arkadaşları her şeye rağmen. Groundsel ilk Tavşan Başıydı; ama ona tavsiye vermesi için Çilek ve Cehri vardı ve herhangi birini işaretlemekten ya da çok nadir bir Geniş Devriyeden daha fazlasını sipariş etmekten daha iyisini öğrenmişti. Campion, Efrafa'dan tavşan göndermeyi seve seve kabul etti ve ilk grup, makul davranan ve bu işi çok iyi yapan Kaptan Avens'ten başkası tarafından yönetilmedi.

General Woundwort bir daha hiç görülmedi. Ama Groundsel'in dediği gibi, hiç kimsenin cesedini bulamadığı kesinlikle doğruydu, bu yüzden belki de sonuçta, o olağanüstü tavşan gerçekten de vahşi hayatını başka bir yerde yaşamak ve elil'e olduğu kadar becerikli bir şekilde meydan okumak için gerçekten uzaklaştı. durmadan. Bir keresinde, inişler üzerindeki uçuşlarında ona göz kulak olup olmayacağı sorulan Kehaar, sadece, "Lanet olası tavşan-görmüyorum, görmüyorum, görmüyorum" diye yanıtladı. Aradan aylar geçmeden, Watership'teki hiç kimse kendisinin mi yoksa eşinin mi bir ya da iki Efrafan ebeveyninden mi yoksa hiç soyundan mı geldiğini bilmiyordu ya da bilhassa umursamıyordu. Hazel böyle olması gerektiğine sevindi. Yine de, aşağıda bir yerlerde, elili fareler gibi süren ve bazen gökyüzünde karaya vuran bir dev olan büyük ve yalnız bir tavşanın yaşadığı efsanesine dayanıyordu. Eğer büyük bir tehlike ortaya çıkarsa, adını onurlandıranlar için savaşmak için geri gelirdi. Ve anne tavşanlar, yavrularına, kendilerine söyleneni yapmazlarsa, General'in onları alacağını söylerdi - Kara Tavşan'ın birinci dereceden kuzeni olan General. Woundwort'un anıtı böyleydi: ve belki de bu onun canını sıkmazdı.

Mart ayının serin, fırtınalı bir sabahı, tam olarak kaç bahar sonra, Hazel yuvasında uyukluyor ve uyanıyordu. Son zamanlarda orada epey zaman geçirmişti, çünkü soğuğu hissediyordu ve geçen günlerdeki kadar iyi kokamıyor ya da koşamıyordu. Uyandığında yanında sessizce yatmakta olan bir tavşan olduğunu fark ettiğinde kafası karışmış bir şekilde rüya görüyordu - yağmur ve mürver çiçeği hakkında bir şey - şüphesiz ondan tavsiye almaya gelen genç bir geyik. Dışarıda koşan nöbetçi, önce sormadan onu içeri almamalıydı. Boş ver, diye düşündü Hazel. Kafasını kaldırdı ve "Benimle konuşmak ister misin?" dedi.

"Evet, bunun için geldim," diye yanıtladı diğeri. "Beni tanıyorsun, değil mi?"

"Evet, elbette," dedi Hazel, adını bir an sonra hatırlayabileceğini umarak. Sonra deliğin karanlığında yabancının kulaklarının soluk gümüşi bir ışıkla parladığını gördü. "Evet, efendim" dedi, "evet, sizi tanıyorum."

"Yorgun hissediyorsun," dedi yabancı, "ama bu konuda bir şeyler yapabilirim. Owsla'ma katılmak isteyip istemediğini sormaya geldim. Seni aramızda görmekten memnun olacağız ve sen de eğleneceksin. Eğer hazırsan, şimdi gidebiliriz."

Ziyaretçiye aldırış etmeyen genç nöbetçinin yanından geçtiler. Güneş parlıyordu ve soğuğa rağmen, bahar otlarının filizlerini kemirirken rüzgardan uzak durarak, silflay'de birkaç dolar vardı. Hazel'e artık vücuduna ihtiyacı kalmamış gibi geldi, bu yüzden onu hendeğin kenarında bıraktı, ancak tavşanlarını izlemek ve o güç ve hızdaki olağanüstü duyguya alışmaya çalışmak için bir an durdu. ondan bitip tükenmez bir şekilde genç, şık vücutlarına ve sağlıklı duyularına akıyordu.

"Onlar için endişelenmene gerek yok," dedi arkadaşı. "Onlar iyi olacak - ve onlar gibi binlercesi. Eğer gelirsen, sana ne demek istediğimi göstereceğim."

Tek ve güçlü bir sıçrayışta bankanın tepesine ulaştı. Hazel takip etti; ve birlikte kayıp gittiler, ilk çuha çiçeklerinin açmaya başladığı ormanın içinden kolayca aşağı indiler.

Lapin Sözlüğü
Bob-stones - Tavşanlar arasında geleneksel bir oyun.

Crixa, — Efrafa'nın merkezi, iki dizgin yolunun kesiştiği noktada.

Efrafa - General Woundwort tarafından kurulan warren'in adı.

El-ahrairah - Tavşan halk kahramanı. (Elil-hrair-rah) adı "Düşmanlar-Bin-Prens" anlamına gelir = Bin Düşman ile Prens.

Elil - Düşmanlar (tavşanların).

Embleer — Kokuşmuş, örneğin tilki kokusu.

Flay — Yiyecek, örneğin çimen veya diğer yeşil yem.

Flayrah — Alışılmadık derecede iyi yemek, örneğin marul.

Frith - Güneş, tavşanlar tarafından tanrı olarak kişileştirildi. Frithrah! = Lord Sun-ünlem olarak kullanılır.

Fu Inlé - Ayın doğuşundan sonra.

Hlao — Nem tutabilen bir papatya bitkisi veya devedikeni tarafından oluşturulanlar gibi çimlerde herhangi bir çukur veya çöküntü. Bir tavşanın adı.

Hlao-roo - "Küçük Hlao." Hikayedeki tavşanlardan biri olan Hlao'nun adının sevecen bir küçüğü.

Hlessi - Yerin üstünde yaşayan, düzenli bir deliği veya warren'i olmayan bir tavşan. Açıkta yaşayan gezgin bir tavşan. — (Çoğul, hlessil.)

Homba - Bir tilki. (Çoğul, hombil.)

Hrair — Çok sayıda; sayılamayan bir sayı; dörtten büyük herhangi bir sayı U Hrair = Bin (düşman).

Hrairoo - "Küçük Bin." Fiver'ın Lapine'deki adı.

Hraka - Dışkı, dışkı.

Hrududu - Bir traktör, araba veya herhangi bir motorlu taşıt. (Çoğul, hrududil.)

Hyzenthlay - Kelimenin tam anlamıyla, "Shine-dew-fur" = Kürk çiy gibi parlıyor. Bir geyik adı.

Inlé - Kelimenin tam anlamıyla, ay; ayrıca ayın doğuşu. Ama ikinci bir anlam karanlık, korku ve ölüm fikrini taşır.

Lendri - Bir porsuk.

Marli - Bir geyik. Ayrıca "anne" anlamını da taşır.

M'saion - "Onlarla tanışıyoruz."

Narn - Güzel, hoş (yemek).

Ni-Frith - Öğlen.

Nildro-hain - "Karatavuk Şarkısı." Bir geyik adı.

Owsla - Bir warren'deki en güçlü tavşanlar, yönetici klik.

Owslafa - Konsey polisi (sadece Efrafa'da bulunan bir kelime).

Pfeffa - Bir kedi.

Rah - Bir prens, lider veya baş tavşan. Genellikle ek olarak kullanılır. Örneğin Threarah = Lord Threar.

Roo - Bir küçültmeyi belirtmek için bir sonek olarak kullanılır. Örneğin Hrairoo.

Sayn — Yerfıstığı.

Silf - Dışarıda, yani yeraltında değil.

Silflay — Beslemek için yerden yukarı çıkmak. Kelimenin tam anlamıyla, dışarıda beslemek için. İsim olarak da kullanılır.

Tharn - Sersemlemiş, perişan, korkudan hipnotize edilmiş. Ama aynı zamanda, belirli bağlamlarda "aptal görünmek" - ya da yine "kalbi kırık" veya " kimsesiz" anlamına da gelebilir.

Thethuthinnang - "Yaprakların Hareketi." Bir geyik adı.

Thlay — Kürk.

Thlayli - "Kürk kafalı." Bir takma isim.

Threar - Bir üvez ağacı veya üvez.

Vair — Dışkı atmak, dışkı atmak.

Yona - Bir kirpi. (Çoğul, yonil.)

Zorn - Yok edildi, öldürüldü. Bir felaketi ifade eder.